

Giới thiệu Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư

Nàng vốn là nữ nhân thành đạt trên thương trường, là một người tài sắc vẹn toàn. Nhưng để đạt những thành công như bây giờ thì ngoài mặt phải hao sắc hoàn khổ, trong mặt thì khôn khéo phúc hắc, hãm hại lừa gạt là bản năng của nàng, nhưng dù thế nào đi nữa nàng vẫn không thành công trên con đường tình trường.

Nam nhân bên cạnh nàng suốt thời gian qua, cũng chỉ vì quyền lợi và địa vị của nàng. Đến khi phát hiện thì chính lòng ghen tức, thù hận đã khiến nàng giết đi người mình yêu để rồi lao xuống vực. Ông trời cho nàng trùng sinh vào thế giới cổ đại, để nàng làm lại cuộc đời. Mời các bạn đón đọc truyện Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư đầy thú vị này.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: TIM ĐAU NHỨC

Đỉnh tuyết son, mai táng vô số bạch cốt.

Dài dằng dặc tuyết son, một đạo bóng dáng hoa hồng sắc dần dần trở nên rõ ràng, dáng người uyển chuyển, tóc dài ngang eo, đó là một nữ tử đang ở thời xuân sắc nhất, trẻ trung nhất.

Nhưng, hai đầu lông mày nữ tử này lại mang theo vô tận tang thương, một đầu ngân phát, giống như tuyết trắng nơi này chói mắt.

Nàng mặc một cái váy dài màu đỏ thẫm, tại đây Tuyết son đỉnh đầy trời tuyết trắng, giống như một đoàn hỏa diễm thiêu đốt, kích thích ánh mắt thế nhân.

Nàng đi chân trần, từng bước, từng bước chậm rãi đi về phía trước, ngũ quan thanh lệ thoát tục, khí chất tuyết trần kiêu ngạo, không nhiễm bụi trần, giống như tiên tử trên chín tầng trời, thánh khiết vô hạ, tinh khiết như tuyết.

Nếu đến gần liền sẽ phát hiện, nàng mỗi một bước đi, sau lưng liền là một đạo đỏ tươi ẩn kín, đó là... bị máu tươi nhiễm đỏ.

Trên người nàng tản ra nồng đậm mùi máu tươi, trong người quần áo cũng không phải là màu đỏ, mà là bị vô số máu tươi nhuộm thành, quần áo phía dưới, vẫn còn máu nhỏ xuống...

Nàng phảng phất như mất đi linh hồn, chậm rãi đi về phía trước, trong đầu trống rỗng, trong lồng ngực kia phảng phất như muốn xé rách ra, đau đến không muốn sống!

--- -----Thất Thất, đời này kiếp này ta không phải người không cưới, chờ ta nắm gia tộc trong tay, liền tới cưới người làm vợ! Chờ ta...

--- -----Thất Thất, người thật là đẹp, là nữ tử đẹp nhất ta gặp cuộc đời này, cũng là nữ tử cuộc đời này ta yêu nhất!

--- -----Thất Thất...

Lời thề lúc trước còn chưa quên lãng, chính mình lại vĩnh viễn mất đi người phát thệ.

Trong đầu nàng chỉ có một màn kia, hắc toàn thân đầy máu ở trong lòng mình...

Nàng vĩnh viễn cũng không cách nào quên, kiếm của mình đâm thủng bộ ngực hắc. Một khắc kia trên mặt hắc đầy vẻ khiếp sợ, nàng vĩnh viễn cũng sẽ không quên!

Tự tay nàng giết nam nhân nàng yêu nhất, nàng tự tay giết người nàng thương nhất...

...nếu có kiếp sau, ta sẽ không để cho người chờ, thà phụ thiên hạ bất phụ khanh!

Lúc hắc chết, trong nội tâm nghĩ vẫn là nàng, đối với nàng chỉ có thẹn, mà không hận!

Nếu như có thể, nàng tình nguyện làm hắc hận chính nàng, mắng nàng, như vậy chính nàng còn có thể dễ chịu chút ít, nhưng hắc hết lần này tới lần khác không có, một khắc kia hắc chết, trong mắt trừ bỏ thẹn, cũng chỉ có yêu.

“A - - a - - a - -” nàng kêu to, trong mắt chảy ra nước mắt nhưng là huyết lệ...

Tan nát cõi lòng, tâm đau đến không muốn sống!

Nàng hận!

Hận những người kia ích kỷ, hận chính nàng ngây thơ vô năng, hận những người kia độc ác...

Vì cái gì? Vì sao muốn cho nàng tỉnh lại? Vì cái gì không khống chế nàng cả đời, làm cho nàng vĩnh viễn không biết chân tướng, vì cái gì?

Nàng đau quá, tâm đau như thế!

“Dạ Thất Thất, ngươi tàn sát đồng tộc, tâm ngoan thủ lạt, phạm phải tội lớn...” Tiếng kêu của nàng đem người đuổi giết sau lưng đưa tới, người đầu lĩnh cùng dung mạo nữ tử này lại có ba phần tương tự, nếu là người không biết sự tình định sẽ cho rằng bọn họ là huynh muội cùng quan hệ huyết thống.

Mà sự thật, lại cũng không xa!

“Các ngươi, còn dám đuổi theo, chết còn chưa đủ sao?” Lời nói lạnh như băng mang theo nồng đậm hận ý, nếu không phải những người này, nàng như thế nào lại rơi xuống tình cảnh như thế này? Nghĩ đến câu nói kia của hắn trước khi chết, nàng trong nội tâm dâng lên ngập trời sát ý!

Nếu không phải bọn họ khổ sở bức bách, nàng giờ phút này đã là thê của hắn!

Nếu không phải bọn họ đã tâm ngập trời, lại sử dụng cấm thuật khống chế nàng, nàng sao sẽ không khống chế được giết hắn?

Quan hệ huyết thống a, những người này đều là huyết mạch thân nhân của nàng, nhưng hành vi của bọn họ lại làm cho trái tim nàng băng giá không thôi, thống khổ vạn phần.

Thân là thể hệ hậu nhân có thiên phú của Dạ thị, năng lực của nàng áp bức Dạ thị gia chủ, cũng chính là người nàng gọi gia gia hơn hai mươi năm, lúc trước nếu không phải hắn tự mình ra tay, chính mình như thế nào trúng chiêu? Sau mất đi ký ức biến thành một pho tượng hình nhân? Như thế nào không khống chế được giết hắn?

Ở một khắc hắn bỏ mình, nàng liền không còn là người của Dạ thị!

Dạ thị, với nàng mà nói là địch không phải thân nhân.

Trận chiến ấy, nàng tự tay chém giết hơn trăm tộc nhân Dạ thị, hai tay dính đầy máu tươi Dạ thị tộc nhân, nàng muốn dùng máu của bọn họ để tẩy vong hồn hắn, dùng cốt nhục bọn họ vì hắn trải lên một đường hoàng tuyền...

“Làm càn! Nghiệt nữ, ngươi còn muốn mê muội không tỉnh đến khi nào?” Đầu lĩnh truy sát nàng lại là thân sinh phụ thân của nàng, này đối người ngoài mà nói có lẽ khó có thể tiếp nhận, nhưng đối với Dạ Thất Thất mà nói đã là râu ria, thấy nàng bắt vì sở động, Dạ Thương Khiếu tâm niệm vừa động, ngược lại nói, “Ngươi chẳng lẽ không muốn trở về nhận thi thể hắn sao? Nếu ngươi còn muốn cô chấp mê muội, ta liền ở trước mặt ngươi đem hắn nghiền xương thành tro, làm cho hắn chết không toàn thây, linh hồn câu diệt!”

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tài miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: DẠ THẤT THẤT

Dạ Thất Thất thân thể chấn động, đáy mắt lóe ra hai đạo hàn quang sắc bén.

Dạ Thương Khiếu gặp ánh mắt của nàng, liền biết nàng không tin mình nói, phát phát tay, liền có người mang một bộ cánh tiến lên, xốc lên vải trắng, khuôn mặt tuấn mỹ tú lệ xuất hiện ở trong mắt mọi người.

“Phốc!” Dạ Thất Thất đau lòng muốn nứt ra, phun ra một ngụm máu.

Nàng thậm chí ngay cả thi thể hắn đều giữ không được, nàng thật hận mình.

“Trả hắn cho ta, các ngươi, không xứng chạm vào hắn.” Duỗi tay gạt đi vết máu trên khóe môi, động tác ưu nhã, tóc trắng hồng y, khí tức trên thân nàng trở nên có chút quý dị.

Thấy thế, Dạ Thương Khiếu biết mình bắt được nhược điểm của nàng, trong mắt hiện lên vẻ vui mừng, “Giao ra lưu kim huyền cổ, cùng ta trở về, ta liền đem thi thể hắn trả lại ngươi.” Ở trong mắt Dạ Thương Khiếu, đối với nữ nhi này chưa bao giờ từng lưu lại chút nào tình cảm, bởi vì hắn biết rõ, nàng chỉ là một công cụ, công cụ nuôi dưỡng gia tộc thần vật mà thôi.

Lưu kim huyền cổ, Dạ Thất Thất đột nhiên nở nụ cười, trong tươi cười xen lẫn vô tận trào phúng cùng mỉa mai.

Nguyên lai, sự kiện kia dĩ nhiên là thật sự, buồn cười chính nàng còn liên tục không tin.

“Đem hân trả lại cho ta, nếu không các ngươi vĩnh viễn cũng không cách nào đạt được nó.” Dạ Thất Thất tiến lên hai bước, nâng ban đầu đứng địa phương đã bị máu tươi nhuộm đỏ, nàng không chút nào để ý, trong mắt chỉ có nam nhân không một tiếng động nằm ở trên cang.

Dạ Thương Khiếu chưa làm ra lựa chọn, Dạ Thất Thất hướng bọn họ đến gần hai bước muốn động.

“Thiên băng đích liệt!” Vừa ra tay, nàng liền xuất một chiêu uy lực cực lớn, thừa dịp bọn họ còn chưa lấy lại tinh thần, thân hình nhanh như tia chớp xông tới đem thi thể hân đoạt lại.

“Hoàng, ta không thể tuân thủ ước định đối với chàng hảo hảo sống sót, chàng sẽ không trách ta có đúng hay không? Một mình chàng ở phía dưới khẳng định rất lạnh, ta đi xuống cùng chàng, lần này, đổi lại là chàng chờ ta.”

Nàng dè dặt đem hân ôm vào trong ngực, khoe môi tràn đầy ôn nhu tươi cười, nhẹ nhàng ở trên môi hân ấn lên một nụ hôn, nàng đặt hân ở một địa phương an toàn, rồi sau đó đứng dậy đi về hướng đám người kia.

“Dạ thị gia tộc, cũng chỉ thế thôi! Mua danh chuộc tiếng, lòng muốn dạ thú, hôm nay ta Dạ Thất Thất lúc này phát hạ huyết thệ, thoát ly Dạ thị gia tộc, từ nay về sau Dạ Thất Thất cùng Dạ thị không hề liên quan.” Khái khái tuyết trắng, thương tuyết mệnh mang, giờ khắc này Dạ Thất Thất, thật giống như trở lại lúc trước tùy ý can rở, một thân hồng y, giống như là một đoàn hòa diễm chói mắt.

“Nghiệt nữ! Chớ có nói vậy, ta niệm tình ngươi là con gái của ta, đối với ngươi mấy phen hạ thủ lưu tình, ngươi không cần được voi đòi tiên, thật cho là ta không dám giết ngươi sao?” Dạ Thương Khiếu giận quát một tiếng, trong mắt che kín sát ý, “Giao ra lưu kim huyền cổ, ta còn có thể tha ngươi một mạng, nếu không đừng trách vì phụ tâm ngoan thủ lạt!”

“Ngươi đối với ta khi nào thì nhân từ nương tay?” Dạ Thất Thất lạnh lùng nhìn hân một cái, nhắm mắt một lát, lòng bàn tay nhiều thêm một đoàn màu vàng kim, “Lưu kim huyền cổ, là Dạ thị gia tộc truyền thừa chí bảo, hôm nay, ta liền làm cho các ngươi trông thấy uy lực của nó.” Vừa dứt lời, nàng cầm đồ trong tay ném ra ngoài, khoe môi mang theo thị huyết tươi cười.

Lưu kim huyền cổ, Dạ thị chí bảo!

Bọn họ lại không biết, lưu kim huyền cổ đã trở thành tà vật, sớm có ý thức, nếu không phải nàng liên tục dùng linh hồn giam cầm nó, nó sớm liền biến thành tà vật cường đại nhất trong thiên địa, nhưng bọn họ lại vì nó, bức nàng đến tình cảnh như thế, hôm nay nàng liền làm cho bọn họ kiến thức một ít lợi hại của lưu kim huyền cổ.

“A...”

Từng tiếng kêu thảm thiết truyền đến, nhìn người thê thảm ngã trong vũng máu tử trạng, Dạ Thất Thất trên mặt không hề động dung.

Thẳng đến khi người Dạ Thương Khiếu mang đến chết đi hơn phân nửa, chỉ còn rải rác mấy người vùng vẫy gầy chết, tiếng thú gào thét đỉnh tai nhức óc truyền đến, đám người Dạ Thương Khiếu trên mặt lộ ra sắc mặt vui mừng.

Cứu binh đến đây!

“Rống rống - -” Một lát sau, một đám người cười cuồng thú xuất hiện trong tầm mắt.

Dạ Thất Thất ánh mắt rơi xuống người và Bạch Hổ đứng đầu, trong mắt lóe ra sát ý!

Nó thể nhưng phản bội chính mình!

Chính mình như thế tín nhiệm nó, đem thi thể Hoàng giao cho nó bảo vệ, nó lại phản bội nàng, làm cho Hoàng rơi vào trong tay Dạ Thương Khiếu, suýt nữa gây thành sai lầm lớn, thù này, nàng không báo không được!

“Vạn độc xuyên tim!” Nàng đột nhiên đứng dậy, bay lên mà ra, hướng về người ngồi trên Bạch Hổ phát ra công kích, người nọ cũng không phải kẻ đầu đường xó chợ, hai người đánh nhau hơn mười chiêu cũng chưa phân thắng bại.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: DÙNG MÁU TƯƠI TÂY RỬA ĐƯỜNG LUÂN HỒI

Edit: Tương Ly

Ngay tại lúc hai người giao thủ, Dạ Thất Thất đột nhiên dòi đi mục tiêu công kích, bất chấp nguy hiểm sẽ trọng thương liệu mạng dùng chưởng phong đem Bạch Hổ phản bội chính mình đánh gục, đồng thời chính nàng cũng cứng rần trúng một chưởng, hộc máu tại chỗ.

“Thất Thất, đừng làm quá, chỉ cần nguoi nguyện ý trở lại, nguoi vẫn là tôn nữ của gia gia, đại tiểu thư của Dạ thị gia tộc, gia gia hội lấy danh Dạ thị, vì nguoi tuyên ra nam tử vừa lòng, nguoi làm sao chịu khổ chấp nhất tại một người đã chết?” Dạ thị gia chủ Dạ Huyền Thiên nhìn Dạ Thất Thất hồng y ngân phát, đầy mắt lóe qua một đạo tình mang.

Dạ Thất Thất đưa tay lau đi máu tươi ở khóe miệng, lạnh lùng nhìn hán một cái, xoay người đi đến thi thể nam tử bên cạnh, vô cùng ôn nhu nhìn hán, đem hán ôm vào trong ngực, hoàn toàn không thấy Dạ Huyền Thiên.

Hoàng, đừng nóng vội, đợi ta một lát, một lát là tốt rồi!

Ta rất nhanh sẽ tới cùng nguoi, ta muốn dùng máu tươi của bọn họ đến tẩy rửa đường hoàng tuyến của nguoi, tránh làm cho những thứ dơ bẩn làm ô uế đường nguoi luân hồi, nguoi đợi một lát là đủ rồi!

Đỉnh Tuyết son, gió tuyết càng lúc càng lớn, mây đen che phủ, một cổ mưa gió nổi lên tràn ngập toàn bộ đỉnh núi.

Kia đỉnh núi phía trên, hồng y ngân phát nữ tử thâm tình nhìn nam tử đã mất đi hơi thở trong ngực, thâm tình ôn nhu như thế, tình sâu như vậy...

Gió, mãnh liệt thổi!

Tuyết, trắng xóa trời!

Hàn phong gào thét, bão tuyết bao trùm.

Tuyết trắng, thật giống như một thanh lợi kiếm, chặt đứt khúc nối giữa đỉnh núi với hồng trần, lại thật giống như nước hồ, tẩy rửa những linh hồn mục nát dơ bẩn!

“Dạ Huyền Thiên, hôm nay, chính là ngày giỗ của các nguoi, ta muốn dùng máu tươi của các nguoi đến tẩy rửa đường Hoàng luân hồi, cấp hán một kiếp sau yên tĩnh!” Dạ Thất Thất ôm nam tử trong ngực nhìn xem đám người Dạ Huyền Thiên, vẻ mặt vô cùng bình tĩnh, lời nói ra lại mang theo nồng đậm sát khí.

Dùng máu tươi cừu nhân tẩy rửa luân hồi đường, như vậy Hoàng kiếp sau mới có thể hảo hảo trôi qua, đây là Dạ Thất Thất từ một quyền điển tích biết được, chỉ là không nghĩ tới dùng ở trên người Hoàng.

“Không tốt, mau trốn!” Dạ Huyền Thiên giờ phút này cũng nhận thấy được không đúng thích hợp, mặt biến sắc, liền muốn rút lui.

Đáng tiếc, Dạ Thất Thất có thể nào làm cho bọn họ như nguyện, đây là nàng mưu tính cuối cùng, vì người yêu nhất mà mưu tính, há có thể cho bọn họ dễ dàng đào thoát?

Chỉ thấy nàng môi đỏ mọng hé mở, trong tay nhiều một đoàn kim quang, chậm rãi từ trong môi đỏ phun ra một chữ: “Bạo!”

Nàng bóp nát đoàn kim quang trong tay, đồng thời, lưu kim huyền cổ thân thể đột nhiên trương đại vài lần, sau đó ‘Ầm!’ một tiếng nổ tung.

Thân là thần thú lưu kim huyền cổ độc tự bạo, lực ảnh hưởng kia làm sao có thể khinh thường?

Không chỉ đám người Dạ Huyền Thiên ngay tại chỗ nổ thành thịt nát, ngay cả Dạ Thất Thất cùng nam tử trong ngực nàng cũng không thể may mắn thoát khỏi, ngay tại một khắc nàng bị nổ thành mảnh nhỏ, khóe miệng nàng còn khe giờ lên, lộ ra một chút vui mừng...

Hoàng, ta tới tìm nguoi, chờ ta!

Nàng cũng là không có chú ý, ở lúc thân thể bọn họ song song chôn vùi, một đạo kim quang nhạt không thể nhận ra nhập vào mi tâm nam nhân trong lòng...

...

Không biết qua thời gian bao lâu, Dạ Thất Thất giống như mơ một giấc mộng, cuối cùng từ trong mộng tỉnh lại!

Mở mắt ra, chiếu vào trong mắt chính là vô tận hắc ám, Dạ Thất Thất có chút sợ hãi rụt rụt thân thể, nghĩ đưa tay ôm lấy chính mình, đột nhiên phát hiện cảm giác chính mình không tồn tại, một trận gió thổi đến, nàng cảm giác mình vỡ thành vô số mảnh, nhưng trận gió sau khi kết thúc, lần nữa dung hợp cùng một chỗ.

Cứ như vậy, nàng tại trong bóng tối vô tận lơ lửng, mỗi lần gặp được kích thích đến từ ngoại giới, nàng liền tách ra một lần, nàng không ngừng tách ra cùng dung hợp, dung hợp lại bị tách ra, không biết lặp lại bao nhiêu lần, bao nhiêu năm.

Nàng cảm giác được rõ ràng, ý thức của nàng càng ngày càng mơ hồ, rất nhiều ký ức đều ở vô số lần tách ra từ từ bị quên lãng, nàng nghĩ, không bao lâu sau, nàng sợ ngay cả chính mình cũng quên đi, sau đó, trở thành một hạt bụi trong vũ trụ này!

Không biết trôi nổi bao nhiêu năm, nàng không có như suy nghĩ chính mình biến mất, ngược lại càng ngày càng cường đại, nay đã không có ngoại lực gì có thể làm cho nàng tách ra, ngày hôm đó, đột nhiên nàng chứng kiến ánh sáng đã lâu không thấy, nàng liền linh phi thân về phía trước, nhảy tiến vào, liền rơi xuống một thế giới tràn đầy ánh sáng.

Đây là nơi nào?

A. Này nồng nặc bạch quang hào chói mắt, chiếu lên khiến nàng thật khó chịu, nàng sắp bị tách ra

Dạ Thất Thất hồi hận đã xúc động, ánh sáng sau lưng nghênh đón nàng nhưng là, so với hắc ám còn thống khổ hơn, nàng cảm giác năng lượng mình trải qua thời gian dài tồn trữ xuống đang không ngừng tiêu tán, không được bao lâu sẽ hoàn toàn biến mất, nàng cũng sẽ hoàn toàn chết đi.

“Đi! Vật nhỏ, ngươi như thế nào tìm đến tinh thần thế giới, thật đáng thương.” Một đạo thanh âm kinh ngạc ở trong đầu Dạ Thất Thất vang lên, cũng thành công đem nàng chấn động đến choáng váng, vô số năm, nàng cuối cùng gặp được một người có thể trông thấy nàng, lúc nàng hôn mê khóe miệng còn mang theo một nét tươi cười.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: CỤC PHẠM SƯ PHỤ

Edit: Trương Ly

Xích Hóa đại lục và Ngũ Hành đại lục. Ngũ Hành đại lục phân biệt lấy Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ mệnh danh, mỗi phiên đại lục sở hữu công pháp tu luyện bất đồng, Xích Hóa đại lục đa số là thể chất hỏa thuộc tính, công pháp tu luyện hầu hết là hỏa hệ công pháp, có vài hệ công pháp khác xuất hiện, khác vài phiên đại lục cũng là như thế.

Một phiên đại lục địa vực phi thường rộng lớn, thành trấn nhiều không kể xiết, diện tích nhân khẩu ở trên trăm triệu, tràn trề bùng bùng sinh cơ.

Viêm Hỏa Thành là một trong năm mươi hai thành ở Xích Hóa đại lục, thực lực đã trên trung đẳng, thành chủ Dạ Quân Nham là Thiên Cấp sơ kỳ cao thủ, thủ hạ đích cấp, Nhân Cấp cao thủ nhiều không đếm xuể, thực lực không thể khinh thường.

“Như thế nào? Tìm được tiểu thư không?” Nam nhân một thân cẩm y hoa phục, đầu đội xích hồng phát quan, ước chừng bốn mươi tuổi chau mày, râu quai nón trên mặt làm hắn trở nên đặc biệt hung hãn dọa người.

Bên cạnh hắn, mỹ phụ đoan trang hiền thực bước lên một bước, giúp hắn rót nước trà vào chén, nhỏ giọng trấn an nói: “Lão gia, người đừng vội, nữ nhi chúng ta chính là cái tai họa, chính là một cái tai họa ngàn năm, nàng sẽ không có việc gì.”

“Hy vọng là vậy! Truyền lệnh của ta, toàn lực tìm kiếm tiểu thư, sống phải thấy người, chết phải thấy xác.” Hắn là Viêm Hỏa Thành thành chủ cao quý, lại ngay cả nữ nhi của mình đều không bảo vệ được, làm nàng mất tích ở dưới mí mắt mình, hắn còn có mặt mũi nào gặp Dạ gia liệt tử liệt tông.

Cùng lúc đó, Dạ Thất Thất tu luyện đã năm trăm năm trong bí cảnh.

Dạ Thất Thất trợn mắt há hốc mồm nhìn người trước mắt cùng nàng lớn lên giống nhau như đúc, con mẹ nó, liền ngay cả cái bốt hình tam giác đằng sau lỗ tai cũng giống nhau như đúc, có muốn hay không như vậy dọa người a?

“Lão phong tử, ngươi lại có âm mưu gì?” Không phải là Dạ Thất Thất đa tâm, thật sự là lão phong tử người cũng như tên, thật là một kẻ điên, làm việc không hề theo lẽ thường, nàng đã bị chinh nhiều lần.

Lần trước, hắn hảo hảo ở bên hồ cá nướng, đột nhiên nghĩ con cá ở trong nước có phải hay không vui vẻ như vậy? Kết quả là, hắn thần chú nhất niệm, che lại đan điền Dạ Thất Thất, đem nàng hướng trong hồ ném, làm cho nàng hướng thụ cái gọi là cá nước thân mật, kết quả sau đó, hắn lão nhân gia đột nhiên muốn uống hầu nhi rượu, hấp tấp chạy vào trong sơn mạch cướp bóc con hầu tinh đáng thương, ném nàng trong hồ ngâm gần ba ngày, nếu không phải vài vị sư huynh phát giác không đúng tìm được nàng, nàng thực sẽ trở thành tu luyện giả đầu tiên bị nước hồ ngâm đến chết.

Còn có lần đó, lão nhân gia hắn tâm huyết dâng trào muốn ôm đồ tôn, trời nàng cùng Nhị sư huynh nhả nhận nhả tuần mỹ phi phạm, đem bọn họ nhốt tại địa huyết suốt nửa tháng, làm cho bọn họ cố gắng cấp hắn sinh đồ tôn, thật sự rất hổ cha! Chẳng lẽ hắn không biết sinh con cần tinh tử cùng trứng kết hợp mới được sao? Nàng cùng Nhị sư huynh tình như huynh muội làm sao có thể phát sinh sự việc kia, nửa tháng sau, hắn còn hết sức không biết xấu hổ vây quanh bụng nàng gọi đồ tôn, kết quả. Chọc giận Nhị sư huynh xưa nay ôn nhã, đưa tới thiên lôi bổ hắn tới ngoài khét trong sông.

Mọi việc chỉ cần lão nhân gia tâm huyết dâng trào sẽ ác chinh nàng, nhiều không đếm xuể, hắn lão nhân gia còn hết sức vô sỉ nói: “Ta là tòi luyện ngươi, ai bảo ngươi tu vi thấp như vậy!”

Nghe một chút, nghe một chút, đây là người nói sao, nàng tu vi thấp trách ai a, tính toán đầu ra đẩy nàng tu luyện bất quá năm trăm năm, có thể cùng các sư huynh kia ngàn vạn năm lão yêu quái có thể so sánh sao? Nói trắng ra là, nàng chính là người tốt nhất để khi dễ a.

“Phi, phi, phi. Lão phong tử ta quang minh lỗi lạc, hiệp cốt đan tâm, anh tuấn tiêu sái, diện mạo phi phạm, làm sao sẽ đối với tiểu Thất Thất ta yêu nhất dùng âm mưu a, ngươi vu oan ta, ta muốn ngươi nhận lỗi với ta!” Lão phong tử hưng phấn vung một đầu tổ quạ, về mặt chính khí nói.

Nói đi, người cứ tiếp tục nói đi!

Dạ Thất Thất từ trong không gian tay lấy ra cái ghế, còn có một ly trà hoa lài bốc hơi nóng, bắt chéo hai chân uống trà, duỗi ra đầu ngón tay út gầy gầy lổ tai, chờ nghe lão phong tử nói điên nói khùng.

Năm trăm năm, năm đó nàng xâm nhập tinh thần thể giới bị lão phong tử phát hiện, hẳn liền thu nàng làm đồ đệ, truyền thụ nàng tu luyện Hóa Hình Thuật, nàng dùng toàn bộ hai trăm năm, mới ngưng tụ thật thể, tái sinh làm người, rồi sau đó ba trăm năm nàng học tập các loại pháp thuật, các sư huynh đều nói nàng tư chất tốt quá mức, ngăn ngừa ba trăm năm liền có tu vi này, đúng là khó có được, nàng không cho là đúng, không có người nào ngại thực lực chính mình cường đại, thực tế nhất ví dụ bày ngay trước mắt, nếu nàng thực lực mạnh, lão phong tử cũng sẽ không như vậy luôn luôn tìm nàng gây phiền toái.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: BẢO BỐI CÙNG ĐỒ BỎ ĐI CÓ GÌ KHÁC NHAU?

Edit: Tương Ly

“Ngáp ~ buồn ngủ a! Lão nhân gia người từ từ ngoan, ta tìm đại sư huynh học pháp thuật đây, bái!” Lão phong tử này lời nói một chút cũng không có ý mới, làm cho nàng vừa nghe liền muốn ngủ, cùng ở tại đây bị hắn độc hại, nàng tình nguyện đi theo đại sư huynh học nhiều vài môn pháp thuật, còn hơn ở đây chịu ngược.

“Định!” Lão phong tử trong tay kim quang chợt lóe, đem Dạ Thất Thất giam cầm tại chỗ, nàng mới vừa bước ra chân trái liền dừng ở giữa không trung.

“Ta nói tiểu Thất Thất a, người thật đúng là tuyệt tình a! Bất quá lão phong tử ta là một đại tông sư, liền không so đo với người, ngược lại, ta còn đưa người vài kiện bảo bối, đương đương đương. Nhìn thấy đi! Ta thả người không gian.” Lão phong tử cười đến có vài phần gian trá, trong tay xuất hiện một chuỗi Đoạn đao, một quyển sách bị nát đến không chịu nổi, một quả trứng tròn màu lam ở trước mắt Dạ Thất Thất lác lác vài cái, ngón trở về một cái, dễ dàng mang thứ đó bỏ vào không gian Dạ Thất Thất.

Giờ phút này nếu như có người khác trông thấy, tuyệt đối chấn kinh đến nói không ra lời, có thể tùy ý mở ra không gian của người khác, kia thực lực phải mạnh như thế nào mới có thể làm được?

Dạ Thất Thất trán trượt xuống ba tia hắc tuyến, mắt trừng lão phong tử một cái, mặt mũi tràn đầy ghét bỏ khinh bỉ, nếu không phải nàng giờ phút này bị giam cầm không thể lên tiếng, nàng tuyệt đối sẽ nắm vạt áo lão phong tử cuồng nện hắn.

Con mẹ nó!

Bảo bối. Bảo bối muội muội hắn a!

Những thứ hắn gọi là bảo bối nàng đều đã thấy, này đoạn đao loang lổ xấu xí, sao có thể dùng a! Mặt khác quyển sách nát kia, con mẹ nó, đó là thứ lão phong tử thương dùng để kê chân bàn, hiện tại liền thành bảo bối cấp đưa nàng, tối hồ cha hơn chính là quả trứng kia, theo nàng biết, quả trứng này đã ấp ít nhất hơn một ngàn năm, một chút động tĩnh cũng không có, hiển nhiên là một quả trứng chết, cho nàng làm gì a? Chẳng lẽ để nàng nấu ăn sao?

“Ai u, đừng trừng, nhãn châu nhỏ đều nhanh rớt ra, đến, ngoan ngoan nhắm mắt lại, lão phong tử ta cấp người kính hi, tuyệt đối làm cho người sợ hết hồn, ngoan ngoan, nhắm mắt lại!” Lão phong tử như dỗ tiểu hài tử, hoa tay múa chân ở trên đầu nàng, trên mặt vô cùng bản làm ra các loại mặt quỷ.

Vì không tiếp tục độc hại ánh mắt đáng thương của chính mình, Dạ Thất Thất không kiên nhẫn nhắm lại hai tròng mắt.

Lão phong tử khoe môi nhếch lên tia cười âm hiểm, tay hươ một cái, mở ra trước mắt không gian, hẳn hướng trên móng Dạ Thất Thất hung hăng đập một cước, đập nàng nhập vào cái khe không gian kia.

“Sư phụ, người cũng quá nóng nảy đi! Vạn nhất thương tổn tiểu sư muội thì làm sao bây giờ? Người không sợ nàng sau này trả thù người?” Trong phòng lão phong tử trống rỗng bỗng xuất hiện bốn mỹ nam tử phong cách khác lạ, trong đó một nam tử trầm ổn nghiêm cẩn nhin không được nhắc nhở lão phong tử đang cười đến tiểu nhân đắc chí.

“Yên tâm, nàng còn thời gian rất lâu không thấy được ta, hắc hắc.” Lão phong tử cười đến gian trá, đáy mắt lướt qua thoáng một tia không tha, lập tức bị che giấu.

...

“Không biết sống chết, bạo cho ta!”

Dạ Thất Thất giả dạng nam tử mặc quần áo vải thô rách động ngón trở một chút, nhất đạo kim quang nhập vào trong người ma thú vừa giống miêu, vừa giống cầu đỏi điện, theo chữ bạo vừa dứt, ma thú đỏi điện 'Bùm' nổ mạnh, huyết nhục văng tung tóe, mặt đất nổ ra một cái hố to chừng hai thước.

Dạ Thất Thất đi tới nhặt lên viên tinh hạch hiện ra hồng quang, tùy tiện ném vào không gian, tiếp tục đi về phía trước, trên đường ma thú chặn lại nàng đều bị nàng thuận tay tiêu diệt hết, tinh hạch thành chiến lợi phẩm của nàng.

Nửa tháng trước, nàng bị sư phụ lão phong tử ném đi, không nói lời gì nhét vào không gian của nàng rất nhiều đồ, nàng mặc danh kỳ diệu tiếp nhận chuỗi Đoạn đao lão phong tử đưa cho nàng, còn không có kịp phản ứng, cái móng đã bị người hung hăng đá một cước, ngắt đi.

Lần nữa mở mắt, nàng đã đến một địa phương tên Xích Hóa đại lục, vì dễ quen thuộc phiên đại lục xa lạ này, nàng lưu lại thôn xóm mà nàng phát hiện đầu tiên, giả dạng nam tử, mỗi ngày theo thợ săn trong thôn lên núi đánh ma thú cấp thấp, nửa tháng này, cũng biết không ít chuyện.

Ngẩng đầu nhìn canh giờ, không sai biệt lắm đến thời gian cùng người trong thôn ước định, nàng dùng 'Ngưng Kết thuật' cộng thêm 'Phong Nhận' thoải mái chém giết một con ma thú cấp thấp bộ dáng như con nai, thuận tay kéo nó đi đến địa phương cùng người trong thôn hẹn.

“Oa, Dạ huynh đệ, ngươi thật lợi hại, nhanh như vậy liền đánh được nhiều con mồi như vậy, đem những thứ này toàn bộ bán, đủ trong thôn hảo hảo ăn mấy tháng, Dạ huynh đệ thật là phúc tinh thôn chúng ta nha!”

“Đúng nha, Dạ huynh đệ từ khi đến đây, chúng ta mỗi ngày đều có thể đánh tới rất nhiều con mồi, cuộc sống thôn dân đều tốt hơn nhiều lắm!”

“Dạ huynh đệ, thật sự là rất cảm tạ ngươi, cảm ơn ngươi trợ giúp thôn chúng ta.”

...

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: HUYỀN THÚ BẠO ĐỘNG

Edit: Trương Ly

Nhìn qua những thôn dân chất phác tự nhiên này, Dạ Thất Thất thấy được từ đáy mắt bọn họ chân thành cùng cảm kích, làm cho nàng có loại cảm giác không hiểu quen thuộc, giống như... Đã từng có người cùng nàng cùng nhau gặp qua cảnh tượng như vậy, cũng là nguyên nhân chủ yếu làm cho nàng lưu lại tiểu sơn thôn xa xôi này.

“Mọi người quá khách khí, Ba Phi đại ca, ngươi mau an bài người mang hết đồ trở về thôn, đợi lát nữa trời tối đường núi không dễ đi, gặp huyền thú lợi hại thì phiền toái.” Đây trong núi thỉnh thoảng sẽ có chút ít huyền thú xuất hiện, nếu gặp liền thực phiền phức.

“Được rồi! Mọi người mang con mồi, chúng ta về nhà!” Ba Phi cao giọng gọi, mọi người toàn bộ mang những con mồi kia, vừa nói vừa cười trở về thôn.

“Đợi chút. Có cái gì không đúng!”

Dạ Thất Thất tiện tay bẻ cây gậy cầm ở trong tay, nhảy vào bên cạnh bụi cỏ nhìn nhìn, sắc mặt có chút ngưng trọng, tiện đà lại nhảy lên đỉnh một cây đại thụ, trên cao nhìn xuống quét mắt một lần hoàn cảnh xung quanh.

“Dạ huynh đệ, làm sao vậy? Có phải hay không xảy ra chuyện gì?” đám người Ba Phi không rõ chuyện gì, yếu ớt mở miệng hỏi.

Dạ Thất Thất trong tay nhiều hơn vài mảnh lá cây, lắc đầu, sắc mặt ngưng trọng nói với bọn họ, “Sự tình có chút không ổn, các ngươi đi trước, ta cản phía sau!”

“Không được, có chuyện nguy hiểm chúng ta không thể để một mình ngươi đối mặt, chúng ta lưu lại giúp ngươi! Chúng ta không sợ chết!” Ba Phi dẫn đầu, cảm thấy ở trên toàn bộ ném xuống đất, tay áo nhất cuốn, thân thể hướng phía trước đứng, khí thế mười phần!

Dạ Thất Thất đẩy lòng tuôn ra một dòng nước ấm, giọng nói mềm đi vài phần, hảo thanh khuyên bảo, “Các ngươi trước đem thức ăn mang về thôn, các ngươi lưu lại cũng không giúp được cái gì cho ta, còn có thể liên lụy ta, sẽ làm cho ta không có biện pháp thoát thân! Ta lo lắng những thứ huyền thú kia là bị người ép buộc, các ngươi mau chóng chạy về thôn, ngàn vạn lần không thể để cho thôn gặp chuyện không may.”

Huyền thú trong rừng làm sao sẽ vô duyên vô cớ đột nhiên phát sinh bạo động mãnh liệt như vậy? Nếu nói là không có nguyên nhân, ai cũng sẽ không tin tưởng, Dạ Thất Thất lo lắng chính là có người dùng những thứ huyền thú này giữ bọn hắn ở chỗ này, đối những lão ấu, phụ nhân trong thôn ra tay, nàng không thể để cho bị kịch kia phát sinh!

“Dạ huynh đệ, cẩn thận! Ngươi nhanh chút trở về, ta đi chỗ kia đem vài hũ rượu ngon đào ra, chờ ngươi trở về uống! Những thứ khác không nói, huynh đệ, cảm ơn, ngươi đời này đều là huynh đệ của Ba Phi ta!”

Ba Phi đầy mắt lóe qua vài phần rối rắm, một mặt lo lắng an nguy Dạ Thất Thất, một mặt khác là an toàn của thôn, đầy mắt hấn hiện lên một chút vẻ đau xót, đi tới vỗ vỗ bả vai của nàng liền đi, trong thanh âm tràn trề áy náy.

Nhìn bóng lưng bọn họ đi xa, Dạ Thất Thất cười nhẹ một tiếng, tung người nhảy lên, biến mất tại chỗ.

“Lão đại, người thật lợi hại, còn có thể ép buộc những huyền thú này, xem về sau ai còn dám xem thường chúng ta, một đồng huyền thú giẫm đều giẫm đập bẹp hấn, ha ha ha.” Đại đội ùn ùn kéo tới, sau bảy huyền thú, vài thiếu niên mặc cẩm y hoa phục đứng ở trên đại thụ, trên cao nhìn xuống đám huyền thú với lực phá hoại cực mạnh, hướng về trong đó một nam tử mặt mũi tràn đầy ngạo khí khen tặng.

“Đúng vậy, lão đại chính là lão đại, thật lợi hại...”

“Đúng đúng, Thủy gia tiểu tử kia sao có thể so với lão đại, đem hấn cùng lão đại so sánh, thật sự là giảm xuống uy phong của lão đại. . .”

Thiếu niên kia thoạt nhìn bất quá mười bốn mười lăm tuổi, môi hồng răng trắng bộ dạng phi thường tuấn tú, chính là vẻ mặt ngạo khí làm cho người ta có chút không thích, trên đầu mang một cái phát quan thượng đẳng chế tạo từ từ ngọc mà thành, dưới ánh mặt trời tràn đầy tia sáng chói mắt, bên hông đeo một khối hỏa viêm tinh cỡ lòng bàn tay, lộ rõ ràng thân phận phi phàm! Một thân cẩm phục màu xanh biếc khiến hấn nổi bật giống như cây trúc tử.

“Hừ! Thủy gia tiểu tử kia tính là cái gì, bốn thiếu gia lần này có được bảo bối này, xem ta như thế nào thu thập hấn!” Thiếu niên mang trên mặt vài phần ngạo, bị người ta vỗ mông ngựa liền vui vẻ tìm không ra đông tây nam bắc, hừ lạnh một tiếng, mặt mũi tràn đầy khinh thường mở miệng nói.

Xích Hóa đại lục có ngũ đại gia tộc, phân biệt nắm giữ Xích Hóa đại lục năm mươi hai tòa thành trì, vài đại gia tộc liên tục tranh đấu gay gắt, trong đó Thủy, Hỏa hai nhà tranh đấu lợi hại nhất, nhất là các thiếu niên đồng lứa, hậu bối Thủy Hỏa hai nhà đều có hai người linh căn phi thường tốt, nay càng đấu càng lợi hại hơn, ai cũng nghĩ chứng minh cho gia tộc thấy mình thắng được đối phương.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: THẾ GIA CÔNG TỬ ĐẾN GÂY RỐI

Edit: Tương Ly

Thiếu niên này chính là Hỏa gia trực hệ, tên là Hỏa Kỳ Vân, là hậu bối ưu tú nhất trong Hỏa gia đồng lứa, năm ấy năm tuổi khảo nghiệm, hấn linh căn phẩm cấp thuộc về thượng đẳng, là thiên tài tu luyện hiếm thấy, tuổi còn trẻ liền vang danh bên ngoài, dần dần, cũng dưỡng thành hấn khắp người ngạo khí.

Lần này, sinh nhật hấn mười sáu tuổi nhận được lễ vật bên trong có một con thú sủng ngũ giai Mê Hồ, mặc dù mới là ấu thú, nhưng lại dễ dàng không chế, hấn yêu thích không thôi, vụng trộm mang theo thú sủng đi vào cánh rừng rậm này, muốn thử xem Mê Hồ uy lực, này thử một lần, hấn thể nhưng rất hài lòng, lại không biết, bởi vậy đưa tới một cái tồn tại khủng bố.

Dạ Thất Thất men theo hướng ngược lại đám huyền thú mà đi, trong lòng nhận định có người ở sau lưng thao túng, quả nhiên - -

Linh lực của nàng điều tra đến phía trước cách đó không xa có năm ba thiếu niên thân mặc cẩm y hoa phục, vừa nhìn liền biết thân phận cực kỳ tôn quý, từ trong lời đối thoại của bọn hấn biết được huyền thú bạo động lần này là do bọn họ dẫn tới, trong nội tâm giận dữ, liền nghĩ giáo huấn bọn họ một chút!

Các người thích ngoạn thú sủng đúng không? Hảo, tỷ thành toàn các người!

Dạ Thất Thất đầy mắt lóe qua một tia cười tà, tâm niệm vừa động, trong tay nhiều thêm một cây sáo ngọc phi thủy, liếc mắt mấy phú gia công tử, sáo ngọc phóng trên bờ môi, tiếng địch linh hoạt kỳ ảo dễ nghe vang dội ở trong rừng rậm trống vắng, tiếng địch chọt cao chọt thấp biến đổi ra bất đồng tiết tấu, dần dần, bảy huyền thú đang bạo động điên cuồng liền dừng lại.

....

Băng Hỏa sâm lâm, hai phương nam bắc bày ra cực lạnh cùng cực nóng hai loại cực hạn tương phản, Xích Hóa đại lục nổi danh là một trong tứ địa, phàm là người tự tiện tiến vào sâu trong sâm lâm, một đi không trở về, giống như ở biển rộng mênh mông quảng xuống một cục đá vậy, không thể tra ra một chút tin tức nào.

Truyền thuyết, ở chỗ sâu trong Băng Hỏa sâm lâm có một cao nhân ẩn sĩ, cao nhân này yêu thích yên tĩnh, vô cùng ghét người khác vô cớ quấy rầy, phàm là tiến vào chỗ sâu cánh rừng rậm này không một người nào còn sống trở về, dần dần, không người nào dám đi, cộng thêm Băng Hỏa sâm lâm địa vực rộng lớn vô biên, bên ngoài chỉ có chút ít cấp thấp huyền thú hoạt động, cao cấp huyền thú hoặc linh thú đều sinh hoạt tại chỗ sâu trong rừng rậm, bởi vậy, những trưởng bối đại gia tộc kia cũng yên lòng coi nơi này là chỗ đệ tử gia tộc rèn luyện, nhiều năm qua cũng không có xảy ra bất luận cái gì ngoài ý muốn.

Rừng rậm phía nam tiến vào một đám người mặc cẩm y, nguyên một đám ăn mặc trang điểm xinh đẹp, một chút cũng không giống bộ dáng đến lịch luyện, giống như là đến hưởng thụ phong cảnh vậy, thỉnh thoảng phân phó sau lưng hạ nhân đi săn làm chút ít món ăn dân dã, dọc theo đường đi không có bắt được một con huyền thú, ngược lại hào hào đem rừng rậm đập hư nhìn qua giống như bãi chiến trường.

“Ngạo ca ca, người giúp ta bắt huyền thú lợi hại a, ta lần trước trông thấy ấu điêu của Lưu gia tiểu thư, thật sự rất khả ái!” Sâm lâm yên tĩnh, truyền ra một đạo thanh âm thiếu nữ làm nũng kiều mỵ thanh thúy.

“Không thành vấn đề, Yên nhi chờ Ngạo ca ca giúp người bắt một con huyền thú đáng yêu a.”

“Khanh khách. . .Ngạo ca ca đối Yên nhi thật tốt!”

“Biểu ca, Mị nhi cũng muốn, biểu ca không thể nào quên Mị nhi a!”

“Đương nhiên, biểu ca như thế nào sẽ quên Mị nhi, ha ha. . .”

“Thủy thiếu gia, còn có Châu nhi. . .”

“Thiếu gia, chớ quên Duyệt nhi. . .”

Thiếu niên bị mọi người vây vào giữa thoát nhìn mười bốn mười lăm tuổi, người mặc băng lam y bào, ống tay áo, giữa cổ dùng kim tuyến cuốn bên cạnh thêu hình dáng thủy vân, bên hông một cái đai lưng màu tím trên khảm nam xa hoa tinh ngọc, bên hông treo ba bốn hà bao, vừa nhìn chính là nữ tử tặng cho, nhìn kỹ, gương mặt hẳn lại có vài phần âm nhu, hai đầu lông mày mang theo nhàn nhạt tà khí, người này đúng là nhi tử trưởng Thủy gia, Thủy Thanh Ngạo!

“Bốn thiếu gia ai cũng sẽ không quên, các người. . .” Thủy Thanh Ngạo hứa hẹn lời nói chưa mở miệng, liền bị một trận tiếng địch đột nhiên xuất hiện cắt đứt!

Đi? Là ai thổi địch?

Đột nhiên, một cổ tiếng địch thanh u linh hoạt kỳ ảo truyền đến, trong tiếng địch mang theo một cổ hơi thở yên tĩnh tường hòa, bất luận là người hoặc thú đều không tự chủ được an tĩnh lại, lắng lắng lắng nghe tiếng địch tươi đẹp êm tai kia!

Một khúc kết thúc, tất cả mọi người vẫn chưa thỏa mãn, chìm đắm trong tiếng nhạc mỹ diệu, không muốn tỉnh lại. . .

“Thủy ca ca, đến tột cùng là người phương nào thổi địch? Chúng ta đi xem được không?” Yên nhi kéo ống tay áo Thủy Thanh Ngạo, nụ cười xinh đẹp tràn ngập mong đợi hướng tới hẳn làm nũng.

Thủy Thanh Ngạo bị Yên nhi làm nũng, thân thể đều mềm nhũn, ánh mắt dâm tà quét qua trước ngực nhô ra của Yên nhi, bụng dưới một trận hùng hực, nếu không phải hoàn cảnh không đúng, hẳn thật muốn đem thiếu nữ thiên kiều bá mị này áp chế dưới thân thể chà đạp thật tốt một phen, nghĩ đến cảnh tượng vòng eo nàng mềm mại ở dưới thân mình vận vẹo, hẳn không khỏi cảm giác giữa hai chân căng thẳng, suýt nữa làm ra loại chuyện dọa người!

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 8: HỎA KỲ VÂN GIẬN DỮ

Edit: Trương Ly

Cùng lúc đó, ở một phương hướng khác...

“Oa, lão đại, chạy mau, huyền thú tạo phản.”

“Cứu mạng.”

“Đừng đuổi theo ta, mau rút ngay.”

Đám người Hỏa Kỳ Vân đang chìm đắm trong tiếng địch tuyệt vời, đột nhiên, một trận tiếng vang đất rung núi chuyển làm bọn họ tỉnh lại, không nhìn còn tốt, vừa nhìn liền hù dọa mấy công tử bọn họ luôn sống an nhàn sung sướng đến mức sắc mặt tái nhợt, chạy trốn chết.

Nói giỡn, những huyền thú kia số lượng nhiều đến mức không đếm nổi, bọn họ không chạy sẽ bị vô số huyền thú giết chết.

“Trưởng lão, ta đi cứu thiếu gia!”

Trên ngọn cây cách đó không xa, hai nam tử đang đứng, trong đó một nam nhân bộ dáng ba bốn mươi tuổi, tướng mạo cực kỳ nghiêm túc, mặt râu quai nón, phi thường có uy thế, một người khác thì trẻ tuổi hơn bộ dạng mười bảy mười tám tuổi, lớn lên nhà nhận nhưng hành động cùng giọng điệu cấp bách, vừa thấy thiếu gia gặp nạn, lập tức liền nghĩ lao ra cứu người.

“Tạm thời không cần, không đến một khắc cuối cùng không cho phép ra tay!” Nam tử râu quai nón đầy thâm ý nhìn một màn bạo động kia, kiên định ra lệnh.

Nhìn vài người thiếu niên bị huyền thú đuổi đến thượng bay hạ nhảy, Dạ Thất Thất ở một bên cười đến đắc ý, nụ cười thanh linh tuyệt mỹ kia đủ để khiến nhật nguyệt thất sắc, cho dù mặc quần thô áo rách cũng không che giấu được nét tao nhã, khí chất tôn quý từ trong xương, điều này người khác muốn bắt chước cũng không được!

“Ai ở sau lưng tính kế bốn thiếu gia, mau lăn ra đây cho bốn thiếu gia!” Hỏa Kỳ Vân không phải người ngu, liền đem huyền thú tạo phản cùng khúc hát liên hệ cùng một chỗ, vận khí huyền lực là lớn.

Dạ Thất Thất buồn cười nhìn Hỏa Kỳ Vân, cảm thấy thiếu niên này ngốc đến đáng yêu, thời khắc đang muốn rời đi, đột nhiên cảm giác vạt áo bị vật gì đó ôm trúng, cúi đầu vừa nhìn, không khỏi nở nụ cười!

Tiểu tử này, có vài phần tâm cơ! Thế nhưng hiểu được lợi dụng huyền thú tìm đến người.

Nàng xoay người ôm lấy tiểu miêu giống như ấu hồ, cặp mắt ngập nước kia vụt sáng nhìn chăm chăm nàng, bộ dạng sợ nàng chạy trốn, chết sống không chịu buông miệng ra, cắn chặt góc áo của nàng.

Hành tung nếu đã bị người . . Ách. . . Là bị thú nhìn thấu, nàng cũng không hề ần núp hành tung nữa, dứt khoát thoải mái ôm ấu kỳ Mê Hồ hiện thân, trong tay bích dịch đặt ở bên miệng thổi ra một đoạn ngân âm phù. . .

Thời khắc tiếng địch kết thúc, huyền thú vây công đám người Hỏa Kỳ Vân từ từ thối lui, thời khắc chúng thú rời đi, còn lưu luyến không rời nhìn qua bích dịch trong tay Dạ Thất Thất!

Cùng là huyền thú, đó là linh thú thú, chính là khác biệt lớn nhất giữa chúng nó cùng dã thú, chúng nó thông linh, Dạ Thất Thất thân ở bí cảnh năm trăm năm, tự nhiên phù hợp với huyền thú, hết sức dễ dàng đạt được sự yêu thích của những sinh vật tự nhiên này.

“Mê Hồ, công kích cho ta, bắt lấy tên kia thì bốn thiếu gia có thưởng lớn!” Hỏa Kỳ Vân nhìn những huyền thú này ôn thuận rời đi, ánh mắt đầy lửa nóng rơi xuống trên người Dạ Thất Thất, khi ánh mắt chạm đến tiểu bạch hồ trong ngực nàng, thấy thú sủng của mình đang ung thuận nằm kia liền cảm giác trở thành trò cười cho thiên hạ.

Chít chít - -

Mê Hồ nhìn nhìn chủ nhân của mình, lại liếc nhìn người ôm chính mình, chủ nhân bảo nó bắt người, nhưng muốn bắt như thế nào nha? Bắt ai nha?

Chít chít - - không rõ lắm, không hiểu, không bắt!

Chít chít gọi vài tiếng biểu đạt ý của mình, liền lật thân, thoải mái nằm ở trong lòng nàng, nó hết sức thích mùi trên người nhân loại này, cảm giác ở nhiều với nàng, đối với tu luyện sau này của nó có trợ giúp, liền hết sức tự nhiên đối với nàng thân mật vài phần.

“Mê Hồ? Thật là một tiểu thú mê muội, thú sủng thì mê hồ (mê muội, hồ đồ), chủ nhân thì ngu xuẩn, thật đúng là trời sinh một đôi!” Dạ Thất Thất sờ sờ vật nhỏ trong lòng, khóe môi nhếch lên cười nhẹ chế giễu, một thân nam trang tổ y vải thô, làm nàng có một phong thái khác.

Hỏa Kỳ Vân vừa nghe lời nói của nàng, tức giận tới mức trừng mắt, khuôn mặt thanh tú đen như mực, cả người như tiểu lão hồ xù lông, “Người nói ai ngu xuẩn? Người mới ngu xuẩn, cả nhà người đều ngu xuẩn, lấy cái tay bẩn thỉu của người ra, mau đưa thú sủng trả lại cho ta.”

“Có bản lĩnh liền đến đoạt! Đứng ở đó hô to gọi nhỏ, người nghĩ ta sẽ đưa người sao? Cái này cũng cần ta dạy. Ngu xuẩn chính là ngu xuẩn!” Dạ Thất Thất xoa nhẹ lỗ tai Mê Hồ, khinh thường quét mắt đến Hỏa Kỳ Vân đang tức giận xù lông, mặt tràn đầy mỉa mai cùng chế giễu.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: NHÂN SINH BI THỐNG

Edit: Tương Ly

“Trả lại cho người? Để cho người dùng năng lực Mê Hồ đi ép buộc những huyền thú này, làm cho bảy huyền thú bạo động, phá hủy những thôn xóm vô tội, tổn thương những thôn dân vô tội kia? Ân?” Thanh âm hừ lạnh, đáy mắt Dạ Thất Thất bắn ra tia lệ quang.

Nghe vậy, Hỏa Kỳ Vân nhướn mày, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra vài phần chột dạ, nhưng vẫn là cường chống ưỡn ngực, ngoan cố nói, “Ta. . . Ta. . . Mặc mở gi tới ngươi, mau trả ta thú sủng! Bằng không. . . Bằng không. . .”

“Nếu không ngươi như thế nào?” Nhìn hần rõ ràng biết sai, nhưng bộ dạng ngoan cố, Dạ Thất Thất lông mày nhướn lên, có chút hăng hái, trêu ghẹo nói.

“Nếu không ta làm cho Mê Hồ cắn ngươi.” Hỏa Kỳ Vân cắn răng một cái, phát ra một câu làm cho Dạ Thất Thất dở khóc dở cười.

“Tiểu tử, đừng cùng ta chơi đùa thú sủng, ngươi chơi đùa không nổi...”

Dạ Thất Thất khoe miệng khê nhếch, đưa tay vuốt vuốt tóc có chút loạn trên trán, cười đến tà khí.

Tê - - -

Chẳng biết tại sao, Hỏa Kỳ Vân nhìn thiếu niên đối diện ôm thú sủng của mình, ánh mắt chạm đến thần sắc mang theo vài phần tà khí, sống lưng lạnh buốt, không tự giác rung mình một cái...

“Ngươi nói cái gì?”

Hỏa Kỳ Vân bị lời của nàng chọc giận, hần đường đường là thiếu gia Hỏa gia, thuở nhỏ thể hiện ra thiên phú kinh người, là kỳ tài tu luyện hiếm thấy, năm nay bất quá mười bốn tuổi, cũng đã có được thực lực Địa cấp, liên tục được trưởng bối gia tộc coi trọng sủng ái, khi nào thì bị người khác coi thường!

“Ngu xuẩn cũng không đáng sợ, đáng sợ chính là ngu xuẩn còn không biết tự nhận thức rõ, thật sự là đáng buồn!” Dạ Thất Thất giọng điệu mang ý trách trời thương dân, giọng nói lại lộ ra nồng đậm trào phúng.

“Dám mắng bản thiếu gia, ngươi chán sống! Mê Hồ, đánh mặt người này cho ta.”

“Nha? Chỉ sợ làm ngươi thất vọng rồi, tiểu hồ ly này dường như ưa thích cùng ta một chỗ sống chung! Bất quá ta đối với mấy lượng thịt gì đó của nó thật đúng là không có hứng thú, dùng ăn cũng không có bao nhiêu thịt.” Nếu là người ngoài nghe thấy lời nói này của Dạ Thất Thất, chỉ sợ ngay lập tức học mẫu, nàng thực cho rằng linh thú cấp bảy là rau cải trắng ven đường sao, còn muốn dùng ăn, thật là một người tham ăn!

“Bản thiếu gia ra lệnh ngươi buông thú sủng của bản thiếu gia ra, nếu không, hừ! Bản thiếu gia...” Uy hiếp chưa nói ra khỏi miệng, liền bị một giọng nói khác cường chế cắt đứt...

“Nếu không ngươi như thế nào? Về nhà tìm viện binh truy sát ta? Hay sẽ không biết tự lượng sức mình xông lên cùng ta liều mạng ngươi chết ta sống? Mạng của ngươi cũng không đáng giá tiền, muốn mất liền mất!” Quả thật là thiếu gia đại gia tộc, được bảo hộ thật tốt, thuần khiết giống như đoá hoa trắng, làm cho người ta nghĩ nhuộm đen hần!

“Ngươi này ác nhân, đến tột cùng muốn làm cái gì? Ngươi có biết thân phận của bản thiếu gia ta không, chọc giận bản thiếu gia thì cả nhà ngươi sẽ không được an bình.”

Dạ Thất Thất đáy mắt lóe lệ quang, khoe miệng quyến rũ ra một tia cười lạnh, “Nói ngươi ngu xuẩn còn không tin! Thật sự là đáng thương, gia tộc của ngươi có lẽ rất lợi hại, cũng có thể vì ngươi ra mặt, nhưng... Nếu ngươi chết thì như thế nào trở về cầu viện?”

“Ngươi muốn giết ta?” Hỏa Kỳ Vân trừng lớn hai mắt không dám tin nhìn Dạ Thất Thất, lệ quang ở đáy mắt nàng nói cho hần biết, nàng không có nói giỡn, nàng thật sự sẽ giết hần!

Dạ Thất Thất thật sự muốn giết Hỏa Kỳ Vân sao?

Đáp án đương nhiên là không!

Phàm là tu luyện đều là nghịch thiên, tối kỵ sát nghiệt, sát nghiệt quá nặng, Thiên Phạt sẽ phủ xuống uy lực càng lớn! Huống chi, cử chi của Hỏa Kỳ Vân, chỉ là do vô tâm, dạy dỗ một phen là được, chưa đến mức giết chết!

“Ngươi cứ nói đi?” Dạ Thất Thất hếch mày, vút cho hần một cái liếc mắt.

Hỏa Kỳ Vân sắp bị quái vật bắt nam bắt nữ trước mắt này bức đến điên cuồng, đánh cũng đánh không lại, đi lại đi không được, thú sủng chính mình lại ở trong tay nàng, hần giờ phút này tựa như con cá trên thớt, tùy ý xử tử! Hần lần đầu tiên hối hận chính mình lúc trước không hảo hảo tu luyện, nếu là có thực lực, cũng không bị người ta khi dễ thành bộ dáng này.

“Ngươi đến cùng muốn như thế nào? Muốn giết muốn thả liền nói một câu, đừng đem bản thiếu gia làm khi đùa giỡn, hôm nay việc này bản thiếu gia nhận tội.” Chết thì chết, đầu rớt cũng liền thành cái bát sứ, hần Hỏa Kỳ Vân có thể chết nhưng không thể nhục!

Dạ Thất Thất đáy lòng có chút buồn cười, thiếu niên này thật đúng là thú vị, bộ dáng nóng nảy này ngược lại có vài phần đáng yêu, lại cúi đầu xem một chút ấu hồ trong ngực, có kỳ chủ còn có thú sủng như thế này, thật là một đôi đáng yêu!

Nàng nguyên bản chỉ là muốn dạy dỗ thiếu niên cao ngạo này một chút, giờ phút này từng bước bức bách, bất quá chỉ là một loại thủ đoạn khích lệ hần mà thôi!

Nhìn sắc trời không còn sớm, nàng đang chuẩn bị đem ấu hồ trong ngực trả lại cho Hỏa Kỳ Vân, một đạo thanh âm âm nhu mang theo vài phần trào phúng truyền đến, còn kèm theo thanh âm thiếu nữ cười duyên chế giễu...

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: VŨ KHÍ TÀ ÁC

Edit: Trương Ly

“Ai da, ta còn tưởng là ai, nguyên lai là Hòa gia Kỳ Vân thiếu gia nha, như thế nào chật vật như vậy? Chẳng lẽ là bị trục xuất khỏi gia môn?”

Người tới chính là đám người Thủy Thanh Ngao, bọn họ vốn là hướng về phía người thổi địch mà đến, ai ngờ thế nhưng gặp phải một màn này, vừa thấy người mở miệng chịu thua đúng là Hòa Kỳ Vân, hẳn lúc này mở miệng, một phen châm chọc khiêu khích.

Thủy, Hỏa hai nhà vốn là kẻ thù truyền kiếp, hẳn Thủy Thanh Ngao cùng Hỏa Kỳ Vân lại là người nổi bật thuộc thế hệ trẻ, thiên phú, linh căn, thực lực đều tương đương! Khác biệt chính là, hẳn Thủy Thanh Ngao mặc dù thiên phú kinh người tài hoa hơn người, nhưng là thứ xuất, Thủy gia gia tộc mặc dù bởi vì hẳn thiên phú hơn người đối với bên ngoài tuyên bố hẳn là đích hệ Thủy gia, nhưng thân phận hẳn để tiện lại không cách nào thay đổi.

Thân phận so ra thì kém Hỏa Kỳ Vân tôn quý con chính thất, đây là chuyện Thủy Thanh Ngao liên tục chú ý, mặc dù Xích Hỏa đại lục cường giả vi tôn, nhưng do thứ xuất sinh ra thủy chung là cái gai trong lòng hắn, Hỏa Kỳ Vân thành đối tượng hắn ghen tị, luôn muốn hạ thấp Hỏa Kỳ Vân cho thống khoái!

“Thủy thiếu gia ngày ngày say mê mỹ nhân, thực lực không mạnh mẽ thì thôi đi, như thế nào nhân lực cũng càng ngày càng kém, khó trách Thủy gia chủ yếu bốn phía tìm được liệu, thì ra là cho Thủy thiếu gia trị bệnh mắt a.” Đạo thanh âm âm nhu truyền lọt vào trong tai, Hỏa Kỳ Vân thân thể cứng đờ, vừa rồi tâm tư đều đặt trên người Dạ Thất Thất, lại không có chú ý tới đám người Thủy Thanh Ngao đến gần, còn làm cho bọn họ nghe được chính mình nói chịu thua.

Hỏa Kỳ Vân nói như thế nào cũng là Hòa gia thiếu gia dòng chính, mới vừa rồi là bị Dạ Thất Thất kích thích, lần này Thủy Thanh Ngao xuất hiện ngược lại gợi lý trí của hắn trở về, hai ba câu nói liền phản kích lại.

“Hừ! Đường đường thiếu gia Hòa gia thế nhưng đối với thôn dân sơn dã chịu thua, thật sự là buồn cười, việc này nếu là truyền về học viện, khẳng định phi thường đặc sắc!” Ánh mắt Thủy Thanh Ngao khinh miệt quét qua một thân quần áo vải của Dạ Thất Thất, lúc ánh mắt xẹt qua gương mặt thanh tú của nàng, đáy mắt lóe qua tia kinh ngạc.

Người này nói chuyện thật đúng là khó nghe!

Dạ Thất Thất ôm ấu hồ đứng nguyên tại chỗ, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng quét qua đám người Thủy Thanh Ngao, tự nhiên không có bỏ sót tia âm ngoan dưới đáy mắt Thủy Thanh Ngao, tâm tư vốn định rời đi tạm thời liền hủy bỏ, hứng thú xem diễn tuồng.

“Ta làm việc như thế nào còn chưa tới phiên ngươi quản, đừng như cẩu thích xen vào việc của người khác!” Hỏa Kỳ Vân lạnh lùng liếc đoàn người Thủy Thanh Ngao, đáy mắt lóe tia giận dữ.

“Hỏa Kỳ Vân, ngươi nói ai là cẩu? Ngươi để tiện, có tin hay không ta đánh ngươi!” Thủy Thanh Ngao nhìn Hỏa Kỳ Vân một thân một mình ở đây, muốn mượn cơ hội khó có này diệt trừ hắn, đáy mắt thoáng qua âm ngoan.

“Thủy Thanh Ngao ngươi nghĩ ngươi là ai, chỉ bằng ngươi do tiểu thiếp sinh cũng xứng cùng bốn thiếu gia kêu gào? Tiện thiếp sinh tiện chủng chính là không hiểu quy củ như vậy, tiện nhân dù mặc cẩm y hoa phục trên người thì vẫn là tiện nhân, giống như cẩu mặc quần áo thì không thay đổi được sự thật nó là cẩu, ngươi nói ta so sánh như vậy có đúng không? Thủy gia Thanh Ngao thiếu gia - - “

Hỏa Kỳ Vân mở miệng một tiếng tiện chủng, một câu tiện nhân, châm chọc khiêu khích chỉ mũi Thủy Thanh Ngao nói hẳn là tiện nhân, nhục mạ hẳn là cẩu, nói đến nguyền như vậy, đôi mắt còn trông mong chạy tới hỏi người ta, hẳn mắng như vậy có hay không thỏa đáng!

“Ngươi - - ta giết ngươi - -” chỉ cảm thấy lam quang trước mắt chợt lóe, trong tay Thủy Thanh Ngao liền nhiều thêm một đồ toàn thân băng lam bộ dáng tương tự cây sáo, sắc mặt trầm xuống, liền gầm lên muốn xông đến lấy tính mạng Hỏa Kỳ Vân...

Hỏa Kỳ Vân cũng xuất ra vũ khí, một bộ chuẩn bị cùng hắn cường ngạnh đấu!

“Xi - - “

Tại thời khắc khẩn trương, đột nhiên truyền ra một đạo tiếng cười thanh thúy, trong nháy mắt hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

“Tiếp tục, các ngươi tiếp tục, đừng quên ta! Ha ha ha ha... Tiểu tử ngươi quá đáng yêu...” Dạ Thất Thất chỉ vũ khí trong tay Hỏa Kỳ Vân, cười đến

không thấy trời đất, cuối cùng là nằm sấp ở trên thân cây cười, nước mắt đều do cười mà chảy ra...

Hoa cúc - - vũ khí của tiểu tử kia dĩ nhiên là cây hoa cúc tươi đẹp a!

Hoa cúc nha hoa cúc, tiểu tử này là đang muốn ám chỉ cái gì sao?

Nàng tà ác nghĩ đến kiếp trước ở trên mạng trông thấy có một loại giải thích khác về hoa cúc, này vừa nghĩ đến, nàng cười càng vui vẻ hơn, còn mang theo vài phần đáng khinh, hai đầu lông mày nhiều thêm vài phần tà tà bí ối.

Hòa Kỳ Vân khuôn mặt đỏ bừng, 'Vũ khí' mới vừa lấy đến trong tay lại thu về, mặt tràn đầy giận dữ trừng mắt Dạ Thất Thất đang cười đến quên trời đất, quát khế, "Không cho cười."

"Ha ha ha ha... Ha ha ha ha ha... Hoa cúc, dĩ nhiên là hoa cúc..." Hắc nói chưa dứt lời, nàng vừa nói, vừa cười càng đáng khinh hơn, đầu óc bắt đầu tà ác tưởng tượng thấy hoa cúc người nào đó bị...

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: NGƯỜI LÀ ĐANG ĐUA GIỖN TA SAO?

Edit: Trương Ly

Thủy Thanh Ngạo lúc này mới nhìn thẳng Dạ Thất Thất, này vừa nhìn, hắc liền vui vẻ!

Đã duyệt qua vô số nữ tử, hắc liếc mắt một cái liền nhìn ra nam nhân đang cười đến không hề có hình tượng trước mắt thế nhưng thật ra là thân nữ nhi, nhìn kỹ, gương mặt nàng mặc dù so ra kém Yên nhi ôn nhu khuynh thành, nhưng lại có một phong vị khác, thân thể kia đã trở nã hoàn hảo lại là vô cùng mê người, nếu là có thể tại đây cùng giai nhân phát triển một đoạn sương sớm tình duyên, kia...

Dạ Thất Thất cười đến vui vẻ đột nhiên cảm giác hai đạo ánh mắt nóng rực chăm chăm nhìn thẳng chính mình, xoay người nhìn lại, đúng lúc nghênh tiếp ánh mắt dâm tà của Thủy Thanh Ngạo, nàng lập tức có chút tức giận, lại đem chủ ý đánh tới trên người nàng, nàng có nên khen hắc thật tình mắt hay không? Còn nên vì hắc mặc niệm thập hương?

"A, bản thiếu gia còn không có phát hiện nơi này còn ẩn dấu tiểu mỹ nhân đâu! A Phúc, A Quý đem tiểu mỹ nhân mời đi theo cho ta, đem y phục chường mắt kia trên người nàng lột xuống, làm cho bản thiếu gia thưởng thức thật tốt thân thể mềm mại của tiểu mỹ nhân, nếu là hầu hạ tốt, bản thiếu gia nói không chừng có lòng từ bi đem ngươi giữ ở bên người, ăn sung mặc sướng cả đời!"

Hắc hắc... Thủy Thanh Ngạo nha Thủy Thanh Ngạo, thiên đường có lối người không đi, địa ngục không cửa người gắng xông vào, ta xem người lần này chết như thế nào?

Hòa Kỳ Vân đầu tiên là sửng sốt, tiếp theo trên mặt hiện lên thoáng tia cười tà, mắt mang nét cười nhìn Thủy Thanh Ngạo tự cho là phong lưu, ánh mắt trong lúc vô tình quét qua thân sắc bình tĩnh của Dạ Thất Thất, không khỏi dâng lên một ý niệm sợ hãi.

Đầu năm nay, người không biết sống chết thật sự là càng ngày càng nhiều!

Dạ Thất Thất không nhớ ra được chính mình đã bao lâu không có bị người đùa giỡn, trong trí nhớ, tựa hồ cũng có một người như vậy, đã từng bá đạo như vậy đối với nàng, đã từng đuổi ra ngón trỏ nhắc nhở của nàng, chỉ bất quá hắc lúc ấy là cười...

Đây là ai? Nàng đã quên mất, chỉ là mơ hồ còn nhớ hình dáng một cách đại khái.

"Người là đang đùa giỡn ta?" Vì cái gì nàng không hề có cảm giác? Trong trí nhớ, chính nàng khi đó giống như hết sức ngượng ngùng, hết sức tức giận, vì cái gì bây giờ bình tĩnh như vậy, nửa điểm cảm giác cũng không có?

Thủy Thanh Ngạo cười to, Hòa Kỳ Vân mồ hôi chảy đầm đìa.

"Ha ha... Người hỏi bản thiếu gia có phải hay không đang đùa giỡn người, A Phúc, người nói cho vị tiểu mỹ nhân này, bản thiếu gia muốn làm gì!" Thủy Thanh Ngạo hoàn toàn không đem Dạ Thất Thất để vào mắt, cách ăn mặc kia của nàng, vừa nhìn cũng biết là thôn dân ở thôn phụ cận, loại người này, hắc chính là giết trên dưới một trăm người cũng không có vấn đề gì, chứ nói chi là ngày hôm nay hắc muốn một nữ nhân.

A Phúc lớn lên gầy teo nhỏ, làn da ngăm đen như con chuột, cặp mắt linh lợi nhanh chóng xoay chuyển, vừa nghe thiếu gia nói lập tức lý giải ý tứ của hắc, cười hi hi tiếp nhận nói, "Thiếu gia thân phận tôn quý, có thể vừa ý người là phúc phận của người, còn không mau tạ ơn, sau này hầu hạ thiếu gia thật tốt."

"Phanh---"

Dạ Thất Thất mày khề cau, bàn tay trắng nõn đưa lên, thân thể A Phúc nhỏ gầy bay ra thật xa, đụng đến cây trong rừng phát ra tiếng vang điếc tai, “Về mặt gian giảo, nhìn liền thấy ghê tởm! Còn dám nói chuyện với ta, thật sự là dơ bẩn tai của ta. Xúi quẩy!”

Xem bộ dáng nàng tràn đầy chán ghét, Hòa Kỳ Vân xem nàng thuận mắt hơn rất nhiều, trong lòng lộ ra nghi vấn, hấp tấp chạy đến bên người nàng, “Người sẽ không thật sự là nữ chứ?”

“Người cứ nói đi?” Gặp qua ngốc, nhưng chưa thấy qua người ngu như vậy!

Dạ Thất Thất cúi đầu nhìn ngực của mình, tuy nói không phải là D cup, nhưng tốt xấu cũng không phải là sân bay, không phải là mặc nam trang thôi sao, không phải là y phục rộng một chút thôi sao, không phải là cup nhỏ một chút thôi sao, lại dám hoài nghi giới tính của nàng?

“Ta tình nguyện tin người là nam nhân. . .” Lần này Hòa Kỳ Vân cho dù là ngu đi nữa cũng biết giới tính Dạ Thất Thất, nghĩ đến chính mình lại bị nữ nhân này đùa giỡn xoay vòng vòng, trong lòng lại càng không thoải mái, cái miệng nhỏ nhắn vênh lên, nói nhỏ.

“Tiểu tử người là đồ nằm dưới dưa chuột! Tỷ chỗ nào giống nam nhân? Tỷ ôn nhu như vậy, nhân thực thiện lương động lòng người như vậy, mặc dù không đẹp khuynh quốc khuynh thành, nhưng cũng là giai nhân thanh tú, chỗ nào lớn lên giống nam nhân? Đáng về này? Người hôm nay không nói rõ ràng, lão nương không để yên cho người - -”

Dạ Thất Thất hận nhất những lão cổ hủ trọng nam khinh nữ, nam nữ có gì khác biệt? Nam nhân có thể làm việc, nữ tử cũng có thể làm, việc nam nhân không thể làm, nữ tử cũng có thể làm được, một khi đã như vậy? Vì sao phải trọng nam khinh nữ? Kỳ thị thân nữ nhi?

Đáy lòng nàng không hiểu dâng lên một cổ phần nộ, một cổ phần nộ khó có thể áp chế, không cách nào nói rõ!

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: ĐỀU DO THAM LAM GÂY HỌA

Edit: Trương Ly

Ngay cả Hòa Kỳ Vân bị nàng thu thập dễ bảo đều ghét bỏ nàng là thân nữ nhi, đại tiểu thư nàng nhất thời nổi giận! Này giận dữ quá lớn, trước kia bị lão phong tử trêu chọc, bị một cước đá ra khỏi bí cảnh, bây giờ lửa giận toàn bộ bộc phát ra, đem tất cả lửa giận đều phát tiết ở trên người Hòa Kỳ Vân bên cạnh...

“Đau---- nhẹ chút, người nhẹ chút----” Hòa Kỳ Vân bị người vịn lỗ tai, lập tức đau đến oa oa kêu to.

“Chít chít - - chít chít chi - -” Chơi đùa, vù vù. . . Ta cũng muốn chơi đùa. . .

Tiểu ấu hồ chỉ sợ thiên hạ không loạn vui rạo rực leo đến trên người Hòa Kỳ Vân, đuổi ra tiểu móng vuốt của nó ở trên người hấn Chop tới Chop lui, nghịch ngợm một phen rồi giật xuống viêm tính tượng bên hông hấn đặt ở đỉnh đầu của mình, giống như đeo phát quan, chít chít kêu không ngừng - -

Linh Thú!

Thủy Thanh Ngao cùng chúng nữ bên cạnh đều mắt lóe kim quang nhìn ấu hồ thượng bay hạ nhảy, đây chính là Linh Thú a, Linh Thú có tiền mà không mua được! Xem bộ dáng kia của nó, tuy chỉ là ấu thú, nhưng dù thế nào cũng phải là Linh Thú ở trên cấp năm, nếu là hấn có cao cấp Linh Thú này. . .

“Tặc tử lớn mặt, lại dám trộm bảo vật Thủy gia ta, còn không ngoan ngoãn thú thủ chịu trời!” Trong mắt chột lóe tia tham lam, phần nộ quát.

Tặc tử? Trộm lấy bảo vật? Thú thủ chịu trời?

Uy, hấn đang kêu gào cái gì?

Ai biết được hấn chính là tham lam, nào tàn như vậy!

Thì ra là thế, hiểu rõ!

Vén vén vài ánh mắt trao đổi, Dạ Thất Thất cùng Hòa Kỳ Vân liền cấp Thủy Thanh Ngao vài cái định luận, so với Thủy Thanh Ngao âm hiểm thâm tà, Dạ Thất Thất lại thiên vị Hòa Kỳ Vân tính tình thẳng thắn trọng tình nghĩa hơn, nếu nàng muốn đi ra ngoài cũng phải tìm người cùng đường, đương nhiên muốn lựa chọn người thuận mắt hơn.

“Người tới, đem tặc tử trộm bảo vật Thủy gia bắt lại, ngay tại chỗ giết chết!” Ánh mắt Thủy Thanh Ngao âm trầm rơi xuống trên người Dạ Thất Thất, đáy mắt lóe sát ý âm u.

“Đội chút--- người nói tặc tử là ai? Không phải là lão nương ta chứ!” Dạ Thất Thất một tay chống nạnh, cố ý làm ra bộ dạng người đàn bà chanh chua, đẩy lồng sỏm vui vẻ mờ ra, cố ý hướng về phía hán lớn tiếng ồn ào.

“Thủy Thanh Ngao, người cũng quá không biết xấu hổ, mơ ước sắc đẹp người ta thì cứ việc nói thẳng, còn lấy cớ cái gì tặc tử trộm đạo bảo vật, ta phi! Vẫn luôn biết người không biết xấu hổ, chỉ là không nghĩ tới người không biết xấu hổ đến mức này, thật sự là nhân chí tiện tắc vô địch, người vô địch!” Hòa Kỳ Vân thật sự hướng về Thủy Thanh Ngao nhả nước miếng, chỉ Thủy Thanh Ngao cuồng mắng, làm hán tức giận đến sắc mặt xanh mét thiếu chút nữa học máu.

“Hừ! Thú sùng là vật của Thủy gia, ngày đó phụ thân tổn hao số tiền lớn mua về, tuy nhiên chưa đến vài ngày liền bị tặc tử trộm đi, còn mang theo rất nhiều tiền tài, chuyện này Thủy gia ta cũng không lộ ra, Hòa gia thiếu gia không rõ sự tình, liền cảm miệng!” Thủy Thanh Ngao hạ quyết tâm muốn cướp chỉ thú sùng kia, lời nói đổi trắng thay đen ở trong miệng hán đều như sự thật đúng tình hợp lý.

“Này, người xác định hán là Thủy gia thiếu gia ngũ đại gia tộc? Có phải hay không là ôm sai hài tử rồi, hán--- nơi này, tựa hồ có chút vấn đề!” Dạ Thất Thất quay đầu đi chỉ chỉ đầu mình, ‘nhỏ giọng’ nói với Hòa Kỳ Vân.

“Tiện nhân, người nói ai là dã chủng? Xem ta giết người.” Thủy Thanh Ngao đòi này hận nhất người khác đem hai chữ ‘Dã chủng’ này dùng ở trên người hán, dưới con nóng giận vận chuyển huyền lực đánh thẳng đến mặt Dạ Thất Thất, muốn một kích giết chết.

Dạ Thất Thất mũi chân điểm nhẹ, phi thân nghênh tiếp một kích của Thủy Thanh Ngao, trong nháy mắt --- tất cả mọi người kinh ngạc trừng lớn hai mắt. .

“Hừ!” Sáo ngọc trên tay tăng tăng đánh vào vai trái Dạ Thất Thất, sắc mặt hán vui mừng, còn chưa hết cao hứng, tiếng hừ lạnh không hồn giận truyền vào trong đầu Thủy Thanh Ngao, sau đó liền bị một lực đạo mạnh mẽ chấn động đến mức tê dại, cả người không thể khống chế bay ra ngoài...

“A----- “

Kêu thảm một tiếng, một đạo bóng dáng màu lam bị đánh bay ra ngoài, một ngụm máu tươi tanh nồng phun ở trên mặt đất.

“Thiếu gia--- “

“Thầy ca ca----- “

“Thầy thiếu gia--- “

Mọi người lấy lại tinh thần nhìn Dạ Thất Thất từ từ rơi xuống đất, kinh sợ thấy bóng dáng bị đánh bay là thiếu gia nhà mình, gào thét vội vàng hướng hán chạy vội qua.

“Người làm sao không giết hán? Thủy Thanh Ngao người này lòng dạ hẹp hòi có thù tất báo, hán nếu còn sống, đối với người mà nói tuyệt đối là cái đại phiền toái.” Hòa Kỳ Vân lời nói phát ra từ chân tâm, cũng không ngờ, một câu thành thật, đối Dạ Thất Thất ngày sau tạo thành phiền toái thật lớn.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: ĐÁNH TIÊU NHÂN (1)

Edit: Trương Ly

“Không sao cả, mặc dù hán có Thủy gia quyền thế ngập trời thì làm sao, ta là loi một người, đánh không lại thì bỏ chạy, dòn ép ta đến mức ta không chịu nổi nữa thì ta sẽ đặc biệt đi ám sát người Thủy gia, dù sao thực lực bọn họ không bằng ta, lại bắt không được ta.” Nhún nhún vai, Dạ Thất Thất một tay cầm lên chân trước tiêu ấu hồ, ném cho chủ nhân của nó, hoàn toàn không đem Thủy gia coi vào mắt.

Một Địa cấp nhỏ cũng dám ở trước mặt nàng làm càn, Dạ Thất Thất ở bên trong bí cảnh tuy là người bé nhất, nhưng dù gì cũng đã tu luyện năm trăm năm, bị lão phong tử cùng vài vị sư huynh bắt nhạo mấy trăm năm, cho dù là sắt vụn cũng phải thay đổi thành thép, chỉ là nàng còn chưa rõ thực lực của mình theo phương thức phân chia ở Ngũ Hành đại lục là cấp bậc gì, nhưng chắc chắn cũng sẽ không thấp.

Hòa Kỳ Vân còn muốn nói điều gì đó, đã thấy nàng đột nhiên xoay người, muốn ly khai, hán chạy nhanh theo sau khó hiểu hỏi, “Người đi đâu vậy?” Trải qua việc Thủy Thanh Ngao gây phiền phức, bất mãn hán đối Dạ Thất Thất lập tức tiêu trừ, ngược lại đối với nàng có vài phần hứng thú.

“Trời sắp tối rồi, đã đói bụng, trở về ăn cơm.” Ở bí cảnh năm trăm năm, đa số là lấy tổ quả ăn cho no bụng, cộng thêm nàng sớm dự trữ ngũ cốc, ăn gì đó đã ít lại càng ít, lần này vừa ra bên ngoài, ngược lại bị thị huyền thú hấp dẫn, nếu không ăn một bữa đều sẽ khó chịu.

“Ta cũng đi!” Vừa nói đến ăn, bụng Hòa Kỳ Vân liền kêu rột rột, mặt dày mảy dạn quán quít Dạ Thất Thất không tha, hoàn toàn đã quên mới vừa rồi

hắn còn hận không thể ăn thịt, uống máu nàng!

“Đều đứng lại cho lão phu, đã thương thiếu gia Thủy gia ta, liền cảm mạng của các ngươi đến bồi tội đi!”

Bọn họ mới vừa đi chưa được vài bước, một tiếng rống giận dữ đinh tai nhức óc truyền đến, kèm theo mà đến còn có một trận tiếng chim hót thanh thúy, toàn bộ mặt đất giống như bị rung chuyển, lập tức, trong rừng, thú bay giống như nghe được mệnh lệnh vậy, phi thân lên lấy thân thể ngăn trở vùng trời trên đỉnh đầu bọn họ, xếp thành hàng như binh sĩ, không ngừng vỗ cánh, nhấc lên vô tận cuồng phong bụi đất, vô tận sát khí bao quanh hai người Dạ Thất Thất cùng Hỏa Kỳ Vân...

Trong nháy mắt, thiên địa biến sắc, một đạo quang ảnh màu lửa đỏ bay nhanh mà đến, định thần nhìn lại, thế nhưng là một con đại điều màu lửa đỏ, trên lưng chim một người mặc áo bào màu lam đứng sừng sững, nam tử trung niên tướng mạo ôn hòa như nước, ở thái dương có hai sợi tóc trắng dị thường chói mắt, rõ ràng nhìn như ôn nhuận, lại hết lần này tới lần khác làm cho người ta cảm giác tính tình rất nóng nảy, tiếng rống giận dữ vang cả khu rừng chắc hẳn do hắn phát ra.

Dạ Thất Thất mỉm cười một tiếng, đáy mắt lóe qua một chút tinh quang, nàng muốn đánh tiểu nhân, lão liền xuất hiện!

Đào mắt, ánh mắt nàng chuyển qua đại điều phía dưới người kia, cổ họng căng thẳng, có chút thêm ăn! Hỏa loan, hậu duệ phượng hoàng, xem như linh thú cấp trung đẳng, hỏa loan sau khi trưởng thành thực lực thăng đến cửu cấp linh thú, nếu như cơ duyên thích hợp, thăng cấp thành thần thú cũng không phải là không có khả năng!

Mặc dù vậy, nàng nghĩ người ở bí cảnh năm trăm năm, linh thú bị nàng ăn không phải là ít, thường thường nàng bế quan một đoạn thời gian sẽ trộm đi ra ăn một con linh thú để thay đổi khẩu vị, còn nhớ nàng ba trăm năm trước sau khi hóa thân, liền cùng với Tam sư huynh nghịch ngợm đem thú sừng hỏa loan của lão phong tử vụng trộm nướng ăn, mùi vị đó, chắc chắn... Thật làm cho nàng hoài niệm!

“Hỏa Kỳ Vân gặp qua Thủy gia Ngũ trưởng lão, vẫn bồi thay mặt gia phụ vấn an.” Vừa nhìn thấy mặt, Hỏa Kỳ Vân sắc mặt cứng đờ, không biến sắc kéo vạt áo Dạ Thất Thất, bước lên một bước đem thân phận của đôi phương vạch trần.

Thủy gia Ngũ trưởng lão mặt tràn đầy ngạo khí từ trên cao nhìn xuống mấy người trên mặt đất, hai đầu lông mày mang theo vài phần thô bạo, “Tiểu tử Hỏa gia cút sang một bên, miễn cho bản trưởng lão giết lầm người chọc giận đám người diên Hỏa gia, cút --- “

“Lão tiểu tử ngươi tính cái gì vậy? Cút, cút muội muội ngươi! Ngươi trước cút cấp cho tỷ xem một chút, con mẹ nó! Đừng ra về, ra về cẩn thận bị sét đánh!”

Hỏa Kỳ Vân bị Thủy gia Ngũ trưởng lão quát, đầu trầm xuống, cổ họng một trận ngọt ngọt, phun ra một ngụm máu tươi, Dạ Thất Thất lập tức nổi giận, quát cái gì Thủy gia, xông lên phía trước nhìn người trên hỏa loan, chỉ Thủy gia Ngũ trưởng lão tức giận mắng một trận.

Mắng xong, nàng còn cảm giác chưa hết giận, thần chú nhất niệm, lập tức, bầu trời mây đen giăng đầy, tiếp theo một trận mưa to gió lớn đánh tới, đem thể gian đục ngầu tẩy rửa một phen thật tốt.

Trong nháy mắt, Thủy gia Ngũ trưởng lão bị đánh trở tay không kịp, toàn thân ướt đầm, cả người giống như mới từ trong nước chui lên, chật vật không chịu nổi.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: ĐÁNH TIỂU NHÂN (2)

Edit: Trương Ly

“Làm càn, hôm nay ta không thể không giết ngươi, nạp mạng đi...” Nổi giận gầm lên một tiếng, Thủy gia Ngũ trưởng lão trong tay vốn trống rỗng nhiều thêm một đại đao màu đen, phần nộ quát:

“Thanh Văn Trảm! Diệt!”

Nói xong, một đạo khí thể lam quang hung mãnh làm cho người ta sợ hãi, tựa như tia chớp đánh úp về phía Dạ Thất Thất...

Thiên cấp cao giai!

Thủy gia Ngũ trưởng lão vừa ra tay, đồng tử Hỏa Kỳ Vân phóng đại, mặt mũi tràn đầy lo lắng nhìn công kích kia, không kịp suy nghĩ, thân thể hắn nhanh như tia chớp so với đạo lam quang kia nhanh hơn mấy phần, tung người lên, động thân ngăn cản trước người Dạ Thất Thất, muốn lấy thân mình che chở!

“Không---- thiếu chủ---- “

“Mau dừng tay! Thủy Ngũ, ngươi nếu dám dẫm thương thiếu gia ta, Hỏa gia cùng Thủy gia không đội trời chung, không chết không thôi!”

Hai người Hỏa gia ẩn núp trong bóng tối ở lúc Hỏa Kỳ Vân tung người tiến lên ngăn cản trước người Dạ Thất Thất, giống như phát điên lao ra, hướng về người đứng ở trên hỏa loan linh thú giận dữ gầm lên, thanh âm vội vã truyền khắp vùng thiên địa này.

Đáng tiếc, bọn họ chung quy cách quá xa, căn bản không cách nào ngăn cản thế công của Thủy gia Ngũ trưởng lão, mắt thấy đạo lam quang kia càng ngày càng gần về phía Hỏa Kỳ Vân, mắt thấy sẽ đụng phải thân thể Hỏa Kỳ Vân. . .

Thủy gia Ngũ trưởng lão đầu tiên là sững sờ, tiếp theo lộ ra thoáng khinh thường chế giễu, hất toàn lực xuất ra Thanh Văn Trảm làm sao có thể dễ dàng ngăn cản, nếu có thể thì không xứng là bí kỹ Thủy gia, nếu tiểu tử Hỏa gia kia muốn chết, hất sẽ thành toàn, cũng cho những người kia xem sự lợi hại của bí kỹ Thủy gia!

Một bên, đáy lòng đám người Thủy Thanh Ngao đầy vui mừng xem một màn này, ở trong mắt Thủy Thanh Ngao, Hỏa Kỳ Vân chết so với nữ nhân không có danh tiếng kia chết tốt hơn rất nhiều, Hỏa Kỳ Vân chết, Thủy Thanh Ngao hẳn chính là đệ nhất nhân trong thế hệ đồng lứa! Nghĩ đến đây, trong lòng hẳn nhảy nhót vui mừng không thôi, cử động khiến vết thương của hắn đau đến nhe răng nhếch miệng.

“Vì cái gì?” Nhìn thiếu niên trước người kia so với mình còn thấp hơn nửa cái đầu, đáy lòng Dạ Thất Thất nơi nào đó phát sinh biến hóa, cổ làm ra vẻ lạnh lùng hời, chỉ vì che dấu đáy lòng không bình tĩnh.

Nhìn lam quang đang cấp tốc tiến tới gần, đáy lòng Hỏa Kỳ Vân lại không có cảm giác sợ hãi, nghe thấy lời của nàng, hơi sững sờ, lập tức thần nhiên cười một tiếng, nói, “Ta cũng không biết, chính là nghĩ cứu người thôi!”

--- ----- Ta cũng không biết, chính là nghĩ cứu người thôi!--- -----

Một câu nói hết sức bình thường, không có ngôn ngữ hoa lệ, không có cố ý che dấu, lại như một dòng ôn tuyền ngọt ngào nhẹ nhàng, từ từ rót vào đáy lòng đã khô cạn của Dạ Thất Thất, sưởi ấm tâm của nàng.

Ai có thể nghĩ đến, sau này tung hoành khắp Ngũ Hành đại lục, hai Đại vương giả làm người ta nghe mà biến sắc lại tỏ lộ tình cảm đơn giản như thế!

“Ngu ngốc!” Thủy gia Ngũ trưởng lão nhẹ chế giễu một tiếng, hừ lạnh nói.

--- -----cha, nương, gia gia, đại ca, tiểu muội, Kỳ Vân hiện tại sẽ chết, các người đừng thương tâm!--- -----

Hỏa Kỳ Vân hai mắt nhắm lại, trong đầu hiện ra gương mặt quen thuộc, xuất hiện cuối cùng thế nhưng là gương mặt không phải tuyệt sắc, nữ tử quần áo vải giả dạng nam nhân, lần này, chính mình vì nàng mà chết, không biết nàng còn có thể hay không nhớ rõ chính mình?

Đột nhiên---- ----

Lúc đạo lam quang kia sắp đánh trúng thân thể gầy yếu của Hỏa Kỳ Vân, dị biến nổi lên, một cổ tay thon dài mảnh mai, trắng nõn như ngọc hơi hệt đỡ được tuyệt kỹ sát thương của Thủy gia Ngũ trưởng lão, đạo lam quang mãnh liệt kia như một con thú sùng được thuần dưỡng, ôn thuận dừng lại ở đầu ngón tay dài nhỏ của nàng..

“Không thể nào---- ----- nàng làm sao có thể chống đỡ được Thanh Văn Trảm của Ngũ trưởng lão...”

“Lão thiên, thật lợi hại, thế nhưng tay không đón lấy Thanh Văn Trảm!”

Người Thủy gia đối với uy lực của Thanh Văn Trảm phi thường rõ ràng, hiện tại nhìn Dạ Thất Thất thế nhưng tay không đón lấy công kích Thanh Văn Trảm, nguyên một đám tròng lớn hai mắt, mặt mũi tràn đầy không thể tin nhìn qua ba người trên lưng hỏa loan, ánh mắt toàn bộ tụ ở trên người mặc quần áo rách, vẫn không ngăn được sự tạo nhả, ánh mắt sáng như cũ làm cho không người nào có thể khinh thường, giờ khắc này, nàng ở trong mắt mọi người, tồn tại như một vị thần!

“Không---- không thể nào, làm sao có thể!” Thủy Thanh Ngao một phen đẩy hộ vệ của hắn ra, vọt tới thân thể cao lớn bên cạnh hỏa loan kia, mặt tràn đầy hận ý nhìn chằm chằm hai người Hỏa Kỳ Vân cùng Dạ Thất Thất, tức giận đến sắc mặt xanh mét!

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 15: DỊ BIẾN, HẮC VỤ QUỶ DỊ (1)

Edit: Tương Ly

Nhắm mắt lại, đợi đã lâu, đau đớn trong dự liệu cũng không đến, Hỏa Kỳ Vân khẽ nhủ mảy, cảm giác bốn phía đột nhiên yên tĩnh đến mức đáng sợ! Sau đó, nhiều thanh âm kinh ngạc không dám tin truyền vào trong tai hắn, mờ mắt ra, hắn nhìn thấy một màn làm hắn rung động không thôi..

Dạ Thất Thất vuốt vuốt đạo lam quang ôn thuận ở đầu ngón tay, quang mang màu lam chiếu rọi gương mặt thanh tú của nàng, khiến khuôn mặt nàng toát ra vài phần yêu dị, khóe miệng nàng cười nhạt vài phần tà khí, ánh sáng trong mắt chột lóe, lam quang trong tay phảng phất giống như có ý thức, hướng về Ngũ trưởng lão đang trừng lớn đồng tử tràn đầy kinh ngạc, trong nháy mắt, lam quang ôn thuận, trở nên tràn trề mãnh liệt sát ý!

“A----- “

Không đợi Ngũ trưởng lão kịp phản ứng, đạo lam quang kia đã đánh trúng cánh tay phải của hắn, hắn nửa người bên phải lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được tách ra, thịt cách cốt phân, máu tươi văng khắp nơi!

Trong nháy mắt, trong không khí tràn đầy mùi máu tươi!

“Đã thương ta, chết! Đã thương người của ta, sống không bằng chết! Người nếu đã dám ra tay, liền hảo hảo chuẩn bị sống không bằng chết, về sau mỗi ngày người sẽ hưởng thụ nỗi thống khổ bị vạn trùng phệ tâm, loại đau khổ này càng ngày càng nghiêm trọng, thẳng đến khi bảy bảy bốn mươi chín ngày sau, thống khổ này sẽ hết!” Nói, Dạ Thất Thất đầu ngón tay bắn ra một tia sáng màu hồng, miệng vết thương trên nửa người phải cấp tốc khép lại, không hề tiếp tục chảy máu, bởi vì, nàng chưa muốn làm cho hắn chết!

Nàng còn chưa nói hết chính là, bảy bảy bốn mươi chín ngày sau, thống khổ của vạn trùng phệ tâm mặc dù biến mất, nhưng thịt trên người hắn sẽ từ từ rớt xuống, mỗi ngày rụng một khối, cho đến khi trên người hắn không còn một miếng thịt, hắn mới có thể trút ra hơi thở cuối cùng! Nàng muốn cho hắn hảo hảo thử nghiệm một chút toàn bộ quãng đường từ thất vọng đến hy vọng, sau hy vọng lại đến tuyệt vọng.

“A- - ta giết người, tiện nhân này!” Thủy gia Ngũ trưởng lão kêu thảm một tiếng, tức giận đến hộc máu, giờ khắc này, hắn bỏ xuống hết thảy, cái gì tôn nghiêm Thủy gia, sự mạng gia tộc, toàn bộ bù không được nhục nhã Dạ Thất Thất nàng gây cho hắn.

Đáy mắt hắn lóe qua thoáng cái âm lãnh oán hận, trên người toát ra vài tầng khói đen nhàn nhạt, khói đen càng ngày càng đậm, theo sương mù dày đặc trên người hắn càng ngày càng đậm hơn, sắc mặt Thủy gia Ngũ trưởng lão từ từ khôi phục bình thường, liền ngay cả nửa người hắn mới vừa bị cắt mất cũng lấy tốc độ cực nhanh mọc ra, hồng hắc đan xen, dị thường quý dị.

“Ha ha ha ha...”

Trên mặt hắn, vẻ mặt dữ tợn không chịu nổi, phát ra tiếng cuồng tiếu chói tai..

Dạ Thất Thất lông mày cau lại, nhìn khói đen trước mắt càng ngày càng đậm hơn, nhũn nhũn, tiểu ảo hồ không biết nằm trên vai nàng từ lúc nào co rút thành một cục, cả người run rẩy, động vật cảm giác đối với nguy hiểm là cao nhất, huống chi linh thú không phải là thú loại bình thường!

“Này, ta nói hắn làm sao đâu? Nghĩ sợ tội muốn tự sát cũng không cần chọn cái chết trông khó coi như vậy đi!” Hòa Kỳ Vân phục hồi tinh thần lại, trong miệng la hét đi đến bên cạnh Dạ Thất Thất, thần kinh tương đối lớn, không có phát hiện nguy hiểm tiến đến gần.

Đen thành một đoàn, cái gì cũng đều không thấy rõ! Không phải là tự sát thì là cái gì? Hòa Kỳ Vân không những cảm giác mình nói không sai, còn cảm giác mình nói rất có lý, bị kích động đến mức muốn đi xem Thủy gia Ngũ trưởng lão là dùng phương thức gì tự sát.

Đột nhiên, hắc vụ quanh thân thể Ngũ trưởng lão cấp tốc bành trướng, một cỗ cảm giác nguy hiểm theo đó mà đến.

“Toàn bộ lui về phía sau----- mau lui lại!” Trên mặt Dạ Thất Thất chột lóe qua tia vội vàng, tức giận quát một tiếng, một tay kéo Hòa Kỳ Vân còn chưa kịp phản ứng trong nháy mắt biến mất tại chỗ, xuất hiện lần nữa đã ở ngoài mây đậm trên gò núi.

“Àm----- “

Một đám mây hình nắm cục lớn bay lên trời, kịch liệt nổ tung đem mảnh đất trống bốn họ mới đứng kia nổ thành một cái hố rất lớn, xung quanh động vật không còn con nào sống sót.

Sau khi nổ tung, một đạo bóng dáng bị khói đen bao phủ xuất hiện ở trên lưng linh thú hỏa loan, trên không trung từ từ rơi xuống, đạo vụ đầu liền rơi, không lâu sau, từng cái đầu một máu chảy đầm đìa không ngừng bay lên, đầu người bị hắn chém giết tuyệt đối không thua kém hai mươi.

“Chắc chắc chắc... Nhìn một chút trận thế này, thực cường đại, Thủy gia Ngũ trưởng lão thật không hổ là lam cấp cao thủ, tự bạo đều làm cho kinh thiên động địa như vậy, chúng ta là theo không kịp a!” Hô ~ nguy hiểm thật! Hòa Kỳ Vân vẫn có chút sợ, nhưng cũng không ảnh hưởng hắn suy tư nói chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: DỊ BIẾN, HẮC VỤ QUỶ DỊ (2)

Edit: Trương Ly

Ánh mắt cảm kích rơi trên người Dạ Thất Thất, vừa rồi nếu không phải là Dạ Thất Thất kịp thời đem hắc lôi đi, Hòa Kỳ Vân hẳn liền thành đồng thịt vụn, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy công kích chiến đấu chân thật như vậy, làm hắn được ích lợi không nhỏ, tin tưởng không bao lâu sau khi trở về, rất nhanh có thể tiến lên Địa cấp trung cấp.

“Không đúng, mau đi theo ta!” Khí thế kia không giống do tự bạo dẫn tới, giống như phản ứng khi tu luyện ma công nào đó, mà khí ngất trời kia mang theo khí thế mãnh liệt không thể ngăn cản, làm nàng hơi hơi nhũn mảy.

Tốc độ thân pháp Hòa Kỳ Vân xa xa so ra kém Dạ Thất Thất rất nhiều, bất quá thời gian nháy mắt liền không thấy tung tích, hắn thảm thán, thân phận nữ tử mới quen này thực sự thần bí, phần thực lực kia cũng vô cùng cường hãn, ngay cả Thủy gia Ngũ trưởng lão cũng có thể trong nháy mắt giết, còn bức người đến mức tự bạo! Khó hiểu chính là, mới trước mắt thôi, hắn thậm chí còn không biết tên của nàng, hai người lại mặc danh ki hiệu trở thành bằng hữu.

Hòa Kỳ Vân hạ quyết tâm ý lại vào Dạ Thất Thất, nàng thân phận thần bí, thực lực cường hãn, cuộc sống tương lai khẳng định đặc sắc vạn phần, so với tu luyện thú vị hơn nhiều! Dạ Thất Thất vội vã tiến lên tiêu diệt nguồn gốc ma khí tất nhiên không biết, nàng đã bị người nhìn chăm chăm, một cái đuôi nhỏ đã lạng lẹ dính vào nàng.

Theo ma khí ngập trời mà đi, lúc Dạ Thất Thất đuổi tới, liền trông thấy Thủy gia Ngũ trưởng lão nhập ma, toàn thân bị hắc vụ bao trùm, trong tay cầm trường kiếm do khối đen ngưng tụ thành, vô hình lấy đi thủ cấp, từng người bị thanh kiếm trong tay hắn chém giết, linh hồn lập tức bị kiếm kia hấp thu, không hề có nửa điểm sinh cơ, bất quá ngăn ngừa vài hô hấp, đội viên tổ chức thành đoàn thể đến lịch luyện cơ hồ chết hết, chỉ có một nữ hai nam còn đang liều chết chống cự, nhưng cũng tiến dần đến thời khắc đèn cạn dầu.

Dạ Thất Thất tu luyện là thiên đạo, không phải cần thiết tuyệt không dễ dàng sát sinh, để tránh tương lai nghiệt sát quá nhiều mà chết dưới lôi kiếp, năm trăm năm thanh tâm quả dục cũng không đem máu của nàng mài phẳng, ngược lại là cực độ đè nén, khó có thể gặp hạng người lạm sát kẻ vô tội, trong cơn giận dữ, hạ quyết tâm muốn giết Ngũ trưởng lão đã hóa ma.

“Đáng chết!” Giận dữ mắng một tiếng, trên mặt Dạ Thất Thất lộ ra vài phần giận dữ, trong tay trống rỗng nhiều thêm một trường kiếm màu tím, thân kiếm toàn thân màu tím, ẩn có tia chớp chột lóe qua, đây là lúc nàng tu lại thành người, sư phụ lão phong tử ban tặng thân kiếm 'Tử Tiêu', bất chấp cùng lão bằng hữu chào hỏi, kiếm quyết nhất niệm, khẽ quát một tiếng, “Tử Tiêu, đi-----”

“A-----” Ngũ trưởng lão ma hóa bị Dạ Thất Thất đánh trở tay không kịp, phát ra một trận kêu thảm thiết!

“Trốn chỗ nào, Tử Tiêu, đuổi theo!”

“Xú nha đầu, cho ngươi ném thử tất sát kỹ của bản đại nhân, vạn ma phê hồn!” Âm trầm thanh âm từ trong hắc sương mù truyền đến, khàn khàn mang theo chói tai.

Trong nháy mắt, khối đen trên người Ngũ trưởng lão hóa thành ngàn vạn con rắn nhỏ, giãy dụa thân thể nhỏ nhắn xinh xắn mềm mại, lấy từng phương hướng bất đồng hướng về Dạ Thất Thất tiến công, trong nháy mắt, bóng dáng Dạ Thất Thất bị vô số khối đen bao trùm...

“Khốn kiếp, ta giết ngươi-----” Thời khắc Hòa Kỳ Vân đuổi tới, đúng lúc trông thấy một màn hắc vụ đem Dạ Thất Thất thôn tính, hai mắt đỏ bừng liều lĩnh hướng về Thủy gia Ngũ trưởng lão xông tới, ngàn vạn hỏa cầu theo đó đập tới!

“Ha ha ha... Tiểu tử, ngươi còn quá non, hỏa vũ thuật của ngươi căn bản không gây thương tổn được bản đại nhân, cũng được, ngươi đã muốn chết tự đưa tới cửa, liền để cho thú sủng của ta nuốt chết ngươi, để linh hồn nó khôi phục tổn thương, ha ha... Nhân danh ta, hoán ngộ chân thân, hiện!” Nói xong, Ngũ trưởng lão hai tay kết xuất một cái ấn phức tạp, trong nháy mắt, xuất hiện một con thú sủng tàn ra hắc sắc ma khí, khóe môi nhếch lên lộ hàm răng ghê tởm, gào vài tiếng, hướng về Hòa Kỳ Vân phóng đi.

Hòa Kỳ Vân kinh nghiệm đối địch có hạn, tại thời khắc sinh tử trước mắt lại tỏ ra tinh táo dị thường, hiểu được lợi dụng ưu thế tốc độ tránh né công kích, nhiều lần đều suýt nữa bị chỉ thú sủng bắt được, đều hữu kinh vô hiểm!

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: ĐẠI TIÊU THỦ DẠ THẤT THẤT HẢO SẮC (1)

Edit: Trương Ly

Đột nhiên, mặt hắn lộ vẻ vui mừng, bởi vì hắn cảm giác được hai cổ hơi thở quen thuộc, đó là hơi thở công pháp tu luyện của Hòa gia hắn, hắn chỉ cần chống đỡ trong chốc lát, chờ người trong nhà đến, hắn sẽ có thể giúp nàng báo thù, tự tay giết Thủy gia Ngũ trưởng lão báo thù; cơ hồ đồng thời, hắn đột nhiên cảm giác được một cổ nguy hiểm phủ xuống, không đợi hắn có phản ứng, phía sau lưng đã bị người tăng tăng đánh một kích, trong nháy mắt bị đánh trúng, hắn quay đầu nhìn lại, Thủy Thanh Ngao biểu tình âm hiểm gian kế được thực hiện rơi vào trong mắt hắn! Chỉ trì hoãn trong nháy mắt, thủ

súng kia đã đến bên cạnh hắn, chân trước đem hắn đè xuống đất, mở ra cái miệng tanh hôi to như chậu máu hướng về đầu hắn cắn xuống...

Xong rồi, lần này thật sự xong đời!

Mình cũng muốn cùng nàng cùng chết, đáng tiếc cũng không biết tên của nàng, về sau tại địa phủ làm sao tìm được nàng nha?

Hỏa Kỳ Vân gắt gao nhắm hai mắt lại, ngay cả cảm giác ngũ quan đều phong bế, bởi vì---- hắn sợ đau nhức!

Phanh----

Một tiếng vang thật lớn vang lên, một đạo bóng dáng tối sắc xuất hiện ở trong mắt mọi người, khuôn mặt thanh lệ, một đầu ba ngàn tóc đen theo gió bay múa, phong tình không nói lên lời, vô tận mị hoặc, khí thế cuồng tứ trên người nàng lúc này khắc thật sâu trong lòng mỗi người, nhiều năm sau, người nào đó còn thỉnh thoảng cảm thán: “Lúc trước tuổi trẻ khinh cuồng, u mê ngu ngốc, cứ như vậy bị nàng mê hoặc, bước phải thuyền giặc!” Dù vậy, hắn nhưng lại chưa bao giờ hối hận, đó là lựa chọn chính xác nhất của cả đời hắn!

“Ma hóa cũng dám làm càn, Từ Tiêu, diệt! Thủy gia, Dạ Thất Thất ta nhất định diệt!”

*****

“Ta nói Thất Thất, nhiều thành trì như vậy ngươi không đi, vì cái gì hết lần này tới lần khác muốn tới Viêm Hỏa Thành này? Đây chính là địa phương nổi tiếng nghèo khó, không có đồ chơi gì hay! Ngươi xem thức ăn này, nhìn thôi cũng không có khẩu vị. . .”

Trên lầu hai của một khách sạn ở Viêm Hỏa Thành ngồi hai thiếu niên, trong đó trên vai một thiếu niên có một con ấu hồ màu lông tuyết trắng đang nằm, một người thiếu niên khác mặc cẩm phục màu đỏ ước chừng mười ba mười bốn tuổi, hai đầu lông mày tất cả đều là ngạo khí, khuôn mặt tuấn mỹ nhỏ nhắn thành một đường, dùng chiếc đũa chọc chọc món ăn trên bàn, quệt mồm bất mãn oán hận nói.

Thiếu niên ngồi đối diện hắn thân mặc áo bào màu lam, khuôn mặt thanh tú so với hồng y thiếu niên tuấn mỹ thì bình thường hơn chút ít, nhưng khí chất trên mặt hắn lạnh nhạt xuất trần làm hắn tăng thêm vài phần thần bí.

“Ta cũng không bảo ngươi theo.” Một câu nói, chặn hồng y thiếu niên á khẩu không trả lời được, đáng thương nhìn thiếu niên đối diện, ấu hồ trên vai hắn cùng chủ nhân tâm linh tương thông, lập tức nước mắt lưng tròng nhìn người nào đó, một người một thú cùng nhau giả bộ đáng thương!

Không sai, hai người một hồ này đúng là Dạ Thất Thất, Hỏa Kỳ Vân cùng đầu tiểu hồ, bọn họ sở dĩ cùng lúc xuất hiện ở Viêm Hỏa Thành, nói đến, còn là một câu chuyện hết sức ô long!

Ngày đó, Dạ Thất Thất cường thế xuất kích, đánh chết Thủy gia Ngũ trưởng lão nhập ma, lại phát hiện Thủy Thanh Ngao đã chạy trốn; sự tình được giải quyết, Dạ Thất Thất lại bất đắc dĩ phát hiện một chuyện hết sức bi thảm---- nàng bị quán chặt lấy!

Hỏa Kỳ Vân tựa như kẹo đường, gắt gao dính vào bên người Dạ Thất Thất, quán chặt lấy không chịu đi, ngăn ngừa thời gian vài ngày, trong thôn tất cả nữ giới, bất luận già trẻ toàn bộ bị hắn mê hoặc xoay quanh, thậm chí hắn chỉ một lần vung tay lên, nhà gỗ nhỏ của Dạ Thất Thất thiếu chút nữa bị phá hủy; ấu hồ nhìn như đáng yêu nhưng so với chủ nhân cũng không bớt lo hơn, hơn nửa đêm lão nhân gia nó chạy tới đem huyền thú do người trong thôn chăn nuôi toàn bộ ăn sạch bong, ngay cả tinh hạch cũng không buông tha, so với thổ phi còn thổ phi hơn! Hai người bọn họ, một cái quyền rũ nữ giới trong thôn, một cái ăn sạch thức ăn trong thôn, liên lụy nàng trở thành sao chổi trong mắt mọi người.

Vì vậy, Dạ Thất Thất ánh mắt tràn đầy áy náy xin lỗi đám người Ba Phi, mang theo hai người chuyên gây họa kia ly khai thôn.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: ĐẠI TIÊU THƯ DẠ THẤT THẤT HẢO SẮC (2)

Thủy gia là một trong ngũ đại gia tộc ở Xích Hóa đại lục, gia tộc ở bên trong Phiêu Tuyết Hải vực, bốn phía bị nước bao quanh, phi thường thích hợp tu luyện Thủy gia bí kỹ, năm đó tổ tiên Thủy gia vì tìm kiếm chỗ ở thích hợp cho tộc nhân có thể nói là nhọc lòng, cuối cùng chọn trúng phiên Hải vực này, vì thế, còn mời trận pháp đại sư cao cấp nhất của Xích Hóa đại lục ở phiên Hải vực này bố trí rất nhiều trận pháp cao siêu, còn tốn công tốn sức thành lập một cái truyền tông trận, chính là phương tiện để hậu nhân đồng thời xuất nhập, có thể bảo vệ tộc nhân an nguy, mấy vạn năm qua, cũng xác thực suy nghĩ của vị tổ tiên Thủy gia này, cũng chưa xuất hiện bất cứ sự cố gì.

Ngày hôm đó, bầu không khí trên dưới Thủy gia dị thường quỷ dị, phụ cận chính sảnh không người nào dám đến gần, rất sợ bị khí thế gia chủ cùng các vị trưởng lão gây thương tích.

Ba----

Từ chính sảnh truyền đến thanh âm một trận đồ sứ bị ném phá, tiếp theo tiếng rống giận dữ của gia chủ như muốn xuyên thấu tận trời, vang dội toàn bộ Phiêu Tuyết Hải vực!

“Tốt cho một Hỏa gia, lại dám cầu kết những ma nhân ti tiện, thương tổn tôn nhi ta, giết trưởng lão ta, tốt, rất tốt, phi thường tốt!!!” Giận quá thành cười, Thủy gia gia chủ gầm lên, đáy mắt phát ra hào quang âm hàn như độc xà, làm cho người ta sợ hãi đến cực điểm.

“Gia chủ, chuyện này Hỏa gia nhất định phải cho chúng ta một câu trả lời thỏa đáng, không thể cứ bỏ qua như vậy.”

“Hỏa gia khinh người quá đáng, vì diệt trừ Thanh Ngạo thế nhưng cùng ma nhân hợp tác, thủ đoạn ác độc, quyết không thể buông tha!”

“Gia chủ...”

Trong tai nghe từng lời của trưởng lão, Thủy gia gia chủ hừ lạnh một tiếng, thành công làm cho bọn họ cảm miệng, ngược lại đem ánh mắt nhìn về phía Thủy Thanh Ngạo nằm ở trên giường, hỏi: “Thanh Ngạo có ý kiến gì không, có gì cứ nói!”

Đáy mắt Thủy Thanh Ngạo lóe qua tia âm độc, suy yếu mở miệng, nói: “Gia gia, tôn nhi cho rằng trước mắt không nên cùng Hỏa gia trở mặt, thứ nhất, tuy nói tôn nhi tận mắt nhìn thấy Hỏa Kỳ Vân cùng ma nhân cầu kết, lại không có chứng cứ khác; thứ hai, ngũ đại gia tộc cùng nhau tồn tại đã vài ngàn năm, nếu Thủy gia ta đột nhiên nhảy ra nói Hỏa gia cùng ma nhân cầu kết, vài đại gia tộc còn lại sẽ tin sao? Còn nữa, tôn nhi cùng Hỏa Kỳ Vân kết thù kết oán đã lâu, tuy lời tôn nhi là sự thật, nhưng rơi vào trong mắt người khác liền thành tôn nhi nhân cơ hội báo thù, vô luận từ phương diện nào mà nói, chuyện này hiện tại cũng không nên công khai!”

Những lời này Thủy Thanh Ngạo nói hợp tình hợp lý, phân tích cực kỳ thấu triệt, rất vừa lòng Thủy gia gia chủ!

“Thanh Ngạo nói có lý, Hỏa gia này, còn không động được! Bất quá-----” Trên mặt Thủy gia chủ lộ ra thoáng cái âm độc, cười đến âm hiểm, dừng một chút, thanh âm lạnh như băng từ trong miệng hắn phun ra, nói: “Truyền lệnh xuống, toàn lực đánh chết Hỏa Kỳ Vân, người bên cạnh hắn cũng không thể buông tha!”

Nói xong, hắn lại nhắm mắt ngồi xuống vị trí gia chủ, nhìn lão nhân đã bảy tám chục tuổi, giọng điệu cung kính nói, “Nhị trưởng lão, chuyện này còn phiền toái lão nhân gia ngài đi một chuyến, bọn họ cũng bất quá chỉ có thể ở Tuyên thành, Liệt Diễm thành, Viêm Hỏa thành cùng Dữ Lí thành, ngài coi như là đi giải sầu, tùy tiện đi một chút liền xong!”

Lúc Thủy gia mưu tính phái người lấy tính mạng Dạ Thất Thất cùng Hỏa Kỳ Vân, hai người bọn họ còn đang ngồi ở một khách sạn tương đối lớn trong Viêm Hỏa Thành, Dạ Thất Thất còn nhớ lúc trước lão phong tử đem nàng một cước đạp, tựa hồ có nói qua cái tên Viêm Hỏa Thành này, nàng không có chỗ nào để đi, nên quyết định tạm thứ nhất liền là chỗ này---- Viêm Hỏa Thành.

“Này, các ngươi nghe nói không, phu nhân thành chủ ngã bệnh!”

“Ta đã sớm biết, còn không phải là do nữ nhi háo sắc của thành chủ làm hại sao, muốn chết không chết, chơi cái gì mất tích, thật sự là yêu tinh hại người!”

“Hai vợ chồng thành chủ làm người chính trực vì dân chúng mưu phúc lợi, hết lần này tới lần khác lại sinh ra yêu tinh hại người, nghiệp chướng!”

“Cái loại này tai họa, chết mới tốt, đỡ gây họa, hại mỹ nam lương thiện Viêm Hỏa Thành chúng ta...”

Nghe thanh âm bên cạnh vui vẻ nói, Hỏa Kỳ Vân chỉ sợ thiên hạ không loạn cảm thấy hết sức hứng thú vênh tai lên nghe, vừa nghe vừa đối với Dạ Thất Thất nháy mắt, ý tứ rất thú vị, làm cho nàng nghe cùng nhau!

“Chắc chắc chắc... Tai họa a, vừa nghe liền biết rất kích thích, thật muốn gặp yêu tinh hại người này, xem xem nàng có phải hay không thật sự ba đầu sáu tay, giống Tu La...”

Dạ Thất Thất liếc mắt Hỏa Kỳ Vân đang nói đến nước bọt bay tứ tung, nàng thật không biết loại hàng này thế nhưng bất quá như vậy, tùy tiện một tin đồn đãi hắn cũng có thể nghe thành hấp dẫn như vậy, trước kia còn kiêu ngạo cái đuôi nhếch lên trời, thật sự là già bộ a.

“Ngươi nghĩ...” Ngươi muốn liền chính mình đi tìm, đừng phiền ta!

Đây là Dạ Thất Thất chuẩn bị nói, ai ngờ còn chưa kịp nói xong, liền bị một tiếng hô ngạc nhiên mừng rỡ chấn động đến mức ly trà đều nứt ra, trong nháy mắt đem tâm mắt của mọi người toàn bộ hấp dẫn lại..

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: ĐẠI TIÊU THƯ DẠ THẤT THẤT HÁO SẮC (3)

Edit: Trương Ly

Lâm Thất là đội trưởng thị vệ phủ thành chủ, trợ thủ đắc lực của thành chủ Dạ Hạo, một thân thực lực đã đến Thiên giai sơ kỳ, là phủ thành chủ đệ nhị cao thủ, đối với Dạ Hạo luôn trung thành và tận tâm, đối với nữ nhi của hắn lại là yêu thương tận xương, tiểu thư phủ thành chủ mất tích, hắn cũng thập phần sốt ruột, hôm nay cũng vì mở tiệc chiêu đãi khách quý mới đến khách sạn, ai ngờ, vừa lên lầu đã nhìn thấy gương mặt quen thuộc không thôi, kích động xông tới hưng phấn hét lớn: “Tiểu thư, ta cuối cùng tìm được ngươi!”

“Phốc----- “

Dạ Thất Thất giật mình không kịp được, trà trong miệng toàn bộ phun ra ngoài, Hóa Kỳ Vân hoa hoa lệ lệ lộn lấy trứng đạn!

“Ách... Sơ xuất, chỉ là sơ xuất! Đừng trừng ta, nếu trừng nữa ta đem mắt ngươi móc ra!” Thật là, thân là nam nhân còn dễ giận như vậy, không phải là phun nước trà vào mặt hắn thôi sao, cần gì phải dùng ánh mắt muốn giết người trừng nàng? Thật sự là nam hài hẹp hòi.

“Tiểu thư, ngươi mau trở lại phủ đi, phu nhân vì ngươi đều đổ bệnh ở giường, ngươi đừng tùy hứng!” Giờ phút này tất cả tâm tư của Lâm Thất đều đặt ở trên người Dạ Thất Thất, đầu còn quan tâm nhìn kỹ thiếu niên đối diện, nếu không, hắn sẽ phát hiện thiếu niên kia bất luận tướng mạo, khí chất đều là nhất đẳng.

Dạ Thất Thất nhìn trái phải xung quanh, xác định người nam nhân trước mắt này nói với bản thân, còn tưởng rằng hắn nhận lầm người, “Vị tiên sinh này, ngươi nhận lầm người sao? Ta cũng không nhận ra ngươi, thỉnh ngươi rời đi, đừng ảnh hưởng ta cùng bằng hữu dùng cơm.”

“Tiểu thư--- ngươi thực muốn làm tức chết nương ngươi, ngươi mới hài lòng phải không? Mau cùng ta trở về!” Lâm Thất nhướn mày, đối Dạ Thất Thất đùn đẩy trách nhiệm rất không hài lòng, khẽ quát một tiếng, hai đầu lông mày đã thấy vẻ giận dữ.

“Ta xác thực...” Đợi chút, trong đầu nàng đột nhiên chợt lóe qua khuôn mặt cùng nàng giống nhau như đúc, đó là trước khi bị lão phong tử đá ra khỏi bí cảnh trông thấy nữ tử kia, trong đầu nàng tia sáng chợt lóe, vội vàng hỏi, “Ngươi tìm tiểu thư tên gọi là gì?”

Gặp Lâm Thất tựa hồ ngây ngẩn cả người, đáy mắt nàng lóe qua một chút tinh quang, bắn thẳng đến trong đầu hắn.

“Ngô...” Kêu lên một tiếng đau đớn, Lâm Thất cảm giác ngực như là bị người đánh một quyền, đau đến khó chịu!

“Mau nói!”

Đối mặt Dạ Thất Thất có gương mặt quen thuộc, Lâm Thất cảm giác nàng tựa hồ không giống trước, hơi sững sờ, mở miệng nói, “Dạ Thất Thất, nữ nhi thành chủ tên là Dạ Thất Thất.”

Oanh-----

Lời của hắn như một đạo sấm sét giữa trời quang, tầng tầng đánh vào trong đầu Dạ Thất Thất, đem nàng đánh đến ngoài sống trong khét!

Con mẹ nó!

Ai tới nói cho hắn biết đây là cái tình huống thế nào? Nàng Dạ Thất Thất đang yên đang lành như thế nào liền thành nữ nhi thành chủ Viêm Hỏa Thành? Dọa người, nàng lại trùng tên trùng họ với nữ tử cực phẩm mà Hỏa Kỳ Vân còn muốn âm ỉ đi xem, dựa vào, nàng muốn học máu!

“Chắc chắc... Thất Thất, tiểu thư cực phẩm kia lại cùng ngươi cùng tên, ngươi không phải là cực phẩm tiểu thư kia chứ?” Hỏa Kỳ Vân cố ý khoa trương nhìn nàng từ trên xuống dưới, ánh mắt kia tựa hồ vẫn còn trách cứ chính mình gạt hắn rằng mình chính là cực phẩm tiểu thư hắn muốn gặp kia, Dạ Thất Thất đối với Hỏa Kỳ Vân xem như triệt để hết chỗ nói.

“Khụ khụ... Thật sự của ta gọi Dạ Thất Thất, bất quá----” bất quá ta cũng không phải là tiểu thư phủ thành chủ! Hiển nhiên, nàng đánh giá chính mình quá thấp, không, là sự quan trọng của Dạ Thất Thất kia đối với phủ thành chủ, Lâm Thất kích động không thôi cắt đứt. . .

“Tiểu thư thừa nhận là tốt rồi, mau cùng thuộc hạ hồi phủ!” Nói, Lâm Thất không nói hai lời kéo Hỏa Kỳ Vân liền rời đi, hắn nhìn ra được thiếu niên này đối với tiểu thư rất trọng yếu, nghĩ đến đặc thù ham mê kia của tiểu thư, trong lòng mặc dù vì thiếu niên này cảm thấy đáng tiếc, lại không nghĩ nhiều.

Quả nhiên, thấy Hỏa Kỳ Vân bị Lâm Thất tóm đi, đáy mắt Dạ Thất Thất thoáng qua cái u quang, cùng theo sau lưng bọn họ đi phủ thành chủ, cái địa phương kia nghe nói là nhà nàng!

“Lão thiên a, nàng dĩ nhiên là Dạ đại tiểu thư cái trang, xong đời...”

“Đáng tiếc, lại một người thiếu niên rơi vào ma chướng, bị đại tiểu thư háo sắc Dạ gia làm bả ...”

“Mười bốn tuổi liền có cái đức hạnh này, về sau như thế nào giảm bớt được? Không biết còn muốn vũ nhục bao nhiêu tuấn nam?”

“Nghe chướng nha, cái tai họa háo sắc như thế nào không chết bên ngoài đi, lại đến gieo họa dân chúng Viêm Hỏa Thành, chao ôi!”

Đi đến đầu bậc thang, Dạ Thất Thất nghe trong đầu các loại ngôn luận, khóe miệng khẽ run rẩy, thịt đều đau, con mẹ nó! Nàng là người của hai thế giới đều luôn trong sạch, bây giờ ở cái chỗ này, lại trở thành...

Bất đắc dĩ thờ dài, càng thêm quyết định muốn làm rõ ràng chuyện 'Dạ Thất Thất' hoa si, tai họa, yêu tinh hại người, đùa giỡn làm bản mỹ nam. Nàng thật oan mà!

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: HẮC Y NAM TỬ THẦN BÍ

Phong bên cạnh lầu hai ngồi một hắc y nhân, khuôn mặt nam tử toàn thân bị một tầng hắc vụ mờ lung bao lại thấy không rõ tướng mạo, từ trên người hắc phát ra hàn khí lạnh thấu xương, phía sau hắc có một người đứng, tướng mạo bình thường, vóc người lại dị thường thấp bé, đối thoại Dạ Thất Thất cùng Lâm Thất một chữ cũng không lọt truyền vào trong tai bọn họ, hắc y nam tử ánh mắt âm trầm sắc bén khẽ lấp lóe, ánh mắt liếc về hướng lầu dưới, lúc trông thấy bóng dáng mặc nam trang, đáy lòng khẽ run lên.

“Minh Nô, tra!”

“Vâng!” Minh Nô cung kính đáp, bóng dáng trong nháy mắt biến mất ở trong phòng.

Viêm Hỏa Thành, ba trăm năm, ta đã trở lại!

Nam tử áo đen đáy mắt âm trầm vô tình lộ ra mấy phần chân tình, trong nháy mắt bị lạnh lùng trào phúng thay thế, hừ lạnh một tiếng, từ trong không gian lấy ra một vỏ rượu nồng nặc mùi rượu ngon, một mình một chén!

Phủ thành chủ!

“Mau, mau bẩm báo thành chủ, tiểu thư... Tiểu thư trở lại!” Lâm Thất hưng phấn được kéo Hóa Kỳ Vân chạy như điên trên đường, ngay cả huyền lực đều quên dùng, chạy được một lát có chút thở hổn hển, vừa tới cửa lớn phủ thành chủ, liền bắt đầu lớn tiếng kêu la.

“Tiểu thư---- a, thật sự là tiểu thư trở lại, nhanh đi bẩm báo thành chủ!”

“Tiểu thư trở lại, phu nhân lần này được cứu rồi!”

“Tiểu... Tiểu thư, nô tài... Nô tài đi... Đi...”

Vốn là phủ thành chủ rất náo nhiệt oanh một cái người toàn bộ biến mất, nguyên một đám tìm lý do đều hết sức có đạo lý, lưu lại một tiểu đồng mười hai tuổi, gò má đáng yêu nghẹn đến đỏ bừng, muốn nói cái gì, lại nửa ngày không nói ra được, gấp đến độ hốc mắt đỏ bừng, như muốn rơi lệ...

“Người làm sao vậy?” Dạ Thất Thất cũng chính là thuận miệng hỏi như vậy, ai ngờ, gã sai vặt kia vốn không khóc, bị nàng hỏi, nước mắt không ngừng rơi xuống, bịch một cái quỳ trên mặt đất khấu đầu cầu xin tha thứ.

“Cầu xin đại tiểu thư tha mạng, van cầu đại tiểu thư...”

Dạ Thất Thất cái trán treo vài hắc tuyến, ai tới nói cho nàng biết, đây là cái tình huống như thế nào không? Không phải là một câu nói thôi sao, đến mức khoa trương như vậy sao?

Lâm Thất cũng có chút lúng túng, ho nhẹ vài tiếng, mở miệng nói, “Tiểu Vượng Từ người đi nói cho phòng bếp làm mấy món ăn đại tiểu thư thích ăn, nhanh lên đi!” Nhìn ánh mắt Tiểu Vượng Từ kia cảm kích không thôi, Lâm Thất đáy lòng chua xót, khóe mắt dư quang liếc mắt bên người Dạ Thất Thất, ánh mắt âm trầm thờ dài.

“Tiểu thư chúng ta đi nhanh đi, thành chủ cùng phu nhân cũng chờ sốt ruột.”

Thời điểm Lâm Thất vô cùng lo lắng mang theo Dạ Thất Thất cùng Hóa Kỳ Vân đi tới phía trước sảnh, thành chủ cùng thành chủ phu nhân nghe nói bị bệnh liệt giường đều ngồi ở tiền sảnh, thành chủ Dạ Quân Nham một thân trường bào xanh đen, trên mặt vòng râu quai nón lộ vẻ hung ác, thành chủ phu nhân sắc mặt tái nhợt, khuôn mặt thanh tú lộ ra một cỗ phong tình đặc biệt vừa thấy đã thương, có một phen ý nhị khác, hai đầu lông mày hai người lộ ra vài phần vội vàng.

“Thành chủ thúc thúc, Thất Thất tỷ vừa nghe thăm thăm bị bệnh liền trở lại, thật hiếu thuận, người ngàn vạn đừng phạt quá nặng, nếu không Thất Thất tỷ lần sau ra ngoài không trở lại thì làm sao bây giờ nha?” Bên cạnh ngồi phía trên, một thiếu nữ mặc váy dài màu lam thanh âm mềm mại vang lên, gương mặt xinh đẹp tràn ngập chân thành, hai mắt dịu dàng như thu thủy, trong suốt có thần hiện ra nhẹ nhàng ánh sáng nhu hòa.

Thiếu nữ này đúng là đường muối Dạ Thất Thất, nữ nhi thân thúc thúc Dạ Quân Thạch của nàng----- Dạ Vi!

Trong ngày thường Dạ Thất Thất cùng đường muối này tình cảm rất tốt, bất luận nàng muốn làm cái gì cũng sẽ tìm Dạ Vi thương lượng, kể cả nàng vừa ý mỹ nam nhà ai, Dạ Vi sẽ nghĩ kế đem nam tử kia bắt bỏ vào phủ thành chủ cho nàng, dần dà, Dạ Thất Thất xa gần nổi tiếng háo sắc, nói một cách khác, Dạ Thất Thất 'Mỹ danh' hơn phân nửa công lao còn phải cảm tạ Dạ Vi ban tặng!

“Vi nhi, thúc thúc ngươi cương trực công chính chính trực nghiêm minh, lời này của ngươi không phải là đem hấn sa vào hoàn cảnh công tư bất phân sao, nếu truyền đi người ta sẽ nói thế nào? Uổng phí ta ngày thường đối với ngươi dạy gia giáo, ngươi càng không hiểu chuyện, phạt ngươi trở về điện bích cảm túc một tháng.” Trung niên nam tử đối với thiếu nữ vừa nói giận quát một tiếng, giận dữ mắng mỏ thiếu nữ gọi Vi nhi kia, đáy mắt lóe qua âm u.

“Cha, ta. . .” Dạ Vi làm ra một vẻ mặt bộ dáng ủy khuất, môi anh đào khẽ nhếch, định mở miệng giải thích.

“Đừng nhiều lời, đợi lát nữa thấy Đường tỷ ngươi, ngươi liền tự động trở về chịu phạt!”

Dạ Quân Nham đáy lòng dâng lên một cỗ căm giận ngút trời, lão Nhị có ý trước mặt bản thân diễn xuất, mục đích không phải là vì làm cho mình nghiêm trị Thất Thất, nữ nhi mất tích lâu như vậy, thật vất vả bình an trở về, hấn làm thúc thúc không những mất hứng, còn thủ đoạn làm cho mình trừng phạt Thất Thất, thực là Nhị đệ tốt của hấn...

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: CHA NUỜNG

Edit: Tương Ly

Lúc Dạ Quân Nham đang muốn nổi giận, trên mu bàn tay nhiều thêm một ngọc thủ mềm mại, ngẩng đầu thấy vẻ mặt phu nhân muốn nói lại thôi, cùng ngập đầy nhu tình, tức giận ở đáy lòng trong nháy mắt tan đi hơn phân nửa, lạnh lùng liếc mắt phụ tử Nhị đệ, chăm chú nhìn ra bên ngoài phòng.

“Thành chủ. . . Thành chủ. . . Tiểu thư trở lại, ta đem tiểu thư mang về, ha ha ha ha---” Từ đằng xa chỉ nghe thấy thanh âm Lâm Thất sang sảng, bất quá qua mấy hơi thở, ba người trước mắt bao người tiến vào chính sảnh.

“Thất Thất, nữ nhi của nương, con cuối cùng đã trở lại!” Vừa thấy Dạ Thất Thất, thành chủ phu nhân nước mắt như trân châu rơi xuống, không ngừng chảy, bước chân lảo nháy vội tới trước Dạ Thất Thất ôm cổ nàng.

Dạ Thất Thất đi theo sau lưng Lâm Thất đến phủ thành chủ, còn không đợi nàng có thời gian đánh giá chung quanh một phen, liền bị hấn mang đến phòng này, vừa vào cửa, nàng cảm giác toàn bộ ánh mắt tụ tập trên người mình, không cam lòng, phẫn hận, ghen tị, kích động, cao hứng...

Trong đó hai đạo ánh mắt nóng cháy nhất là đôi nam nữ ngồi trên ghế thượng vị, nàng còn chưa kịp quan sát thật tốt bọn họ một phen, cảm giác bên cạnh một bóng dáng mang theo hơi thở được thảo hưởng về chính mình xông tới, trong nháy mắt đem mình ôm thật chặt vào trong ngực!

Dạ Thất Thất vốn định đẩy nàng ra, lại nghe thấy nàng ở bên tai mình lộ ra lời nói chân tình, tình cảm của mẫu thân đối với nữ nhi khế đầm vào tâm nàng đau nhói, chẳng biết đã bao lâu, nàng đã từng khát vọng một phần tình thương mẫu tử chân thành tha thiết ôn tình như vậy, thậm chí vì đó đã bỏ ra hy sinh rất lớn, nhưng kết quả cuối cùng lại làm cho trái tim nàng băng giá đến tan vỡ.

Chẳng lẽ lão thiên gia thương tiếc nàng, làm cho nàng tại đây một đời có thể vô tư hưởng thụ tình thương của phụ mẫu sao?

Giờ khắc này, nơi nào đó ở đáy lòng nàng trở nên mềm nhũn, lật tay ôm lấy nàng, tham lam hưởng thụ giờ khắc ấm áp này!

“Nghịch chương, quỳ xuống!”

Một đạo tiếng hét phần nộ vang lên, đáy mắt Dạ Thất Thất lóe qua một đạo thủy quang, buông hai tay ra, chậm rãi đẩy nữ tử ôm lấy nàng ra, trong mắt ánh sáng lẳng lẽ chợt lóe, ánh mắt lạnh lẽo lạnh lùng quét người vừa quát, giọng điệu trào phúng khinh thường quát khẽ:

“Nghịch chương nói ai?”

“Nghịch chương nói ngươi.” Vừa mới dứt lời, sắc mặt mọi người trong sảnh đều thay đổi, đáy mắt Nhị lão gia Dạ Quân Thạch lóe qua một chút tinh quang. Đáy mắt thành chủ Dạ Quân Nham lộ ra vẻ kinh ngạc, trong nháy mắt khôi phục bình thường, ngược lại sắc mặt người mở miệng quát Dạ Thất Thất lại xanh mét.

Chủ nhân phủ thành chủ tuy là Dạ Quân Nham, nhưng Dạ gia căn cơ ở Viêm Hỏa Thành, hôm nay chuyện Dạ Thất Thất trở lại, Dạ gia tộc tất cả đều ở trong sảnh, những trưởng lão cổ hủ trong tộc ghét cay ghét đắng Dạ Thất Thất không có thiên phú tu luyện, danh tiếng bừa bãi, mượn cơ hội lần này muốn lập uy, dạy dỗ nàng thật tốt, không ngờ nhất thời nhanh miệng, bị Dạ Thất Thất một câu nói đáp trả.

“Dạ Thất Thất trong mắt không có trường bối, tự mình rời nhà bại hoại danh tiếng gia tộc, đối với tộc lão bất kính, theo lý dùng gia pháp hầu hạ! Người đến, đem nghiệt chủng này kéo xuống cho ta, ra sức đánh năm mươi đại bản, đưa đi từ đường kiếm điểm ba tháng, răn đe!” Tộc lão Lệ Thanh gầm lên, từng cái tội danh hướng trên đầu Dạ Thất Thất chụp xuống, lúc dư quang quét đến Dạ Quân Nham, đáy mắt lóe qua tia khiêu khích.

Người càng đau lòng nữ nhi này, ta càng muốn phạt nàng, ta xem người cứu nàng như thế nào?

Tộc lão cùng Nhị lão gia Dạ Quân Thạch ánh mắt giao nhau trong nháy mắt, đáy mắt toát ra ý tứ sâu xa vui vẻ.

“Ngu ngốc!” Dạ Thất Thất khoe miệng khê giờ lên, lạnh lung đầy giễu cợt.

Bất luận Dạ Thất Thất tính cách như thế nào, nàng bây giờ há lại có thể tùy ý để người khác ức hiếp? Thật sự là mấy lão già hồ đồ.

“Người . . Người . . Nghiệt chủng!”

“Đổi câu mới mẻ hơn đi, người nói chỉ một câu người không ngán, nhưng ta lại chán nghe rồi, người là lão hồ đồ sao, trong đầu không có từ gì mới mẻ? Rót ly trà mới ta uống một chút, ta là đại nhân không chấp nhặt tiểu nhân, chỉ điểm người vài câu.” Nói về việc chọc người tức, Dạ Thất Thất chính là được lão phong tử chân truyền, công lực không đủ mà muốn cùng nàng đấu, chắc chắn. . . Nên chuẩn bị quan tài sớm một chút nha.

“Thất Thất, không được phép vô lễ, mau xin lỗi tộc lão!” Dạ Quân Nham ngoài miệng quát lớn Dạ Thất Thất, trên mặt lại không chút nào ý tứ trách tội nàng, ngay cả giọng quát lớn nàng cũng đều không nghe ra phân nửa tức giận, rõ ràng là thiên vị nàng.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 22: THẤT THẤT LẬP UY GIÁO HUẤN TỘC LÃO

Edit: Trương Ly

Ánh mắt Dạ Thất Thất rơi xuống trên người thành chủ Dạ Quân Nham đánh giá hần, nhìn khuôn mặt hần hung ác, không nghĩ tới hần đối con gái của mình thực sự sùng ái tới tận trời, cho dù ngay trước mặt tộc nhân tức giận mắng tộc lão, cũng chỉ đối lấy một câu nói xin lỗi hơi hột, bây giờ nàng tựa hồ đã không bài xích thân phận này nữa!

“Nói xin lỗi thì phải nói với đúng người, đối với lão nghiệt chủng mắt mờ không phân biệt đúng sai thì ta không dùng được, đừng giảm nhân cách của ta xuống!” Dạ Thất Thất khiêu khích nhìn về phía tộc lão bị nàng chọc tức đến sắc mặt xanh mét, ánh mắt trần trụi nói cho hần biết: “Ta chính là chọc tức người, chính là mắng người, sao không đáp trả lại đi! Người cần được ta chắc!”

Lão thiên---- Hòa Kỳ Vân trừng lớn hai mắt nhìn Dạ Thất Thất lời nói độc địa, hần vẫn cho rằng chính mình đã đủ độc miệng, không thể tưởng tượng được bên cạnh hần còn ẩn dấu một vị cao thủ, khó trách, khó trách lại chiếm được 'Mỹ danh' cực phẩm!

“Thất Thất-----” Dạ Quân Nham khẽ nhíu mày, Thất Thất như thế nào không hiểu chuyện như vậy, không nên truy cùng tiết tận tộc lão, nếu chọc giận tộc lão sẽ gặp phiền toái.

“Hừ! Nghiệt chủng, lão phu thay mặt phụ mẫu người dạy dỗ người thật tốt. . .”

Tộc bà bước một bước, thân thể như tên rời cung, thật nhanh hướng về Dạ Thất Thất mà đi, tay phải đánh về phía vai trái Dạ Thất Thất, đáy mắt lóe qua tia âm độc, một tia khói đen khốc có thể nhìn thấy ngưng tụ ở lòng bàn tay hần, chỉ cần một chiêu này đánh trúng nàng, nàng sẽ chết không thể nghi ngờ!

Nghĩ đến đây, nụ cười trên mặt tộc lão sâu hơn vài phần, lộ ra dư tợn đáng sợ.

“Thất Thất----- “

“Thất Thất----- “

Thành chủ Dạ Quân Nham cùng Bạch thị sắc mặt trong nháy mắt trắng bệch, giờ phút này, muốn xông tới cứu người cũng không kịp, chỉ có thể trở mắt nhìn ái nữ bị tộc lão đã thương..

Đột nhiên---

Ở lúc mọi người cho rằng Dạ Thất Thất nhất định sẽ bị tộc lão đã thương, dị biến nổi lên, tay tộc lão còn chưa chạm đến vạt áo Dạ Thất Thất, chỉ thấy Dạ Thất Thất tùy tiện giơ tay phẩy một cái, thân thể tộc lão đang hung hăng lại như vãi rách bay ra ngoài, cây cột trước phòng bị hần đụng phải lung lay như sắp đổ, có thể thấy lực mạnh như thế nào!

“Phốc-----” Phun ra một ngụm máu tươi, tộc lão quỳ rạp trên mặt đất, thân thể chậm chạp động đậy.

“Tốt, đánh thật tốt, Thất Thất giỏi quá, thật lợi hại! Tùy tiện chụp một cái, giống như chụp dưa chuột vậy, đẹp trai ngay người, khóc muốn chết, ta yêu chiều này chết mất, ngươi chút nữa phải dạy ta, nhất định phải dạy ta...” Hỏa Kỳ Vân chỉ sợ thiên hạ không loạn lớn tiếng kêu la, thời điểm đi qua địa phương tộc lão nằm thấy lão cản trở con đường của hắn, tiện chân 'nhẹ nhàng' đá hắn qua một bên.

Dạ Thất Thất phui tay, mặt mũi tràn đầy ghét bỏ liếc tộc lão, khinh thường mở miệng nói, “Chiều chụp dưa chuột này là độc môn tuyệt học ta khổ luyện ba năm mới luyện được, với tư chất này của ngươi, tối thiểu phải luyện mười năm mới có thể đạt tới cảnh giới như ta, bất quá đối phó những thứ chó và mèo tuyệt đối là không thành vấn đề, trở về tỷ sẽ dạy ngươi.”

“Hừ, tư chất bốn thiếu gia tốt lắm đấy, bảo đảm ba tháng có thể thông suốt, đánh những lão cẩu tề ra quần, quỳ rạp trên mặt đất muốn bò cũng bò không nổi, ừ, nghĩ thôi cũng thấy hưng phấn...”

Hai người kẻ xương người hoa nói tới nói lui, tộc lão mới vừa được đỡ lên bị lời của bọn họ tức giận đến ngực khó chịu, một ngụm máu tươi ầm ập phun ra ngoài, hoa hoa lệ lệ bất tỉnh!

“Dạ Thất Thất, ngươi tự mình rời nhà, sau khi trở về đầu tiên là đối với tộc lão vô lễ, rồi hướng tộc lão ngoan độc hạ thủ, tâm tư ác độc, thủ đoạn ác độc-----” Một nam nhân bộ dáng hơn 40 tuổi, gương mặt chữ quốc đứng lên, vẻ mặt chính khí giận dữ mắng mỏ Dạ Thất Thất.

“Hắn ra tay đã thương ta, lại không cho ta phản kích, đây là cái đạo lý gì? Logic gì? Mà ngươi--- là ai xứng đáng mắng ta?” Dạ Thất Thất lạnh lùng liếc mắt người nọ, ánh mắt như lưỡi dao sắc bén bắn về hai tròng mắt hắn.

“Ngươi---- phốc!” Nam tử đột nhiên có ý nghĩ muốn ngắt đi, cổ họng ngẹn ngọt, một ngụm máu tươi phun ra ngoài, trực tiếp ngắt đi.

Mọi người kinh ngạc nhìn chằm chằm tộc nhân này đột nhiên hộc máu hôn mê, mắt lộ ra khó hiểu, ánh mắt hoài nghi từng đạo quét qua Dạ Thất Thất, mặc dù hoài nghi do nàng gây nên, lại càng muốn tin tưởng đây chỉ là ngoài ý muốn, bọn họ không thể tin Dạ Thất Thất mới gần mười lăm tuổi sẽ có thể đã thương người trong vô hình, thật sự quá đáng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: CHO NGƯỜI BIẾT CÁI GÌ GỌI LÀ NGANG NGƯỢC BẤT TUÂN

“Chắc chắn... Tổ chất thực kém, hoàn hảo bốn thiếu gia đứng xa, nếu không thân y phục vân tơ tằm này sẽ bị phá hủy, may mắn, may mắn!” Hỏa Kỳ Vân vỗ vỗ ngực, một bộ tiểu sinh sợ sệt, nhìn rất đáng thương, nhưng lời nói của hắn lại rất đáng đánh đòn, chỉ hai ba câu liền đốt lên lửa giận của tất cả mọi người, hắn tựa hồ không hề phát giác ra, còn cười đến không tìm không phổi.

Dạ Thất Thất thần sắc mang theo vài phần động dung, Hỏa Kỳ Vân từ đầu tới cuối không có hỏi qua chính nàng bất luận cái gì, lại có thể ở thời điểm cũng nàng chống lại cả phủ thành chủ, dứt khoát đứng sau lưng nàng, dùng hành động bảo vệ nàng, đem tất cả lửa giận cùng hoài nghi đều dẫn tới trên người hắn, nhìn hắn cười đến vui vẻ, gương mặt giả bộ cười như vậy, nàng như thế nào không thể không động dung đây!

“Thành chủ đại nhân, nữ tử này trước đã thương tộc lão, sau đã thương tộc nhân, tâm tư ác độc thủ đoạn ngoan độc, thiên địa chứng kiến, tránh cho nàng tiếp tục hành hung đã thương người, kính xin thành chủ hạ lệnh đem nữ tử này bắt lại, phế đi huyền lực, đoạn hai tay, răn đe!” Lại một lão nhân khô gầy đứng lên, đáy mắt lóe lóe tia lạnh lẽ, giọng khàn khàn nói.

“Tàn lão lời ấy sai rồi, Thất Thất dù không đúng, cũng là thành chủ mới có thể quyết định xử phạt thế nào, Tàn lão nói thế, tựa hồ có chút không hợp tình hợp lý!” Thành chủ phụ nhân Bạch thị nghe vậy, khòe miệng quyền rũ đầy chế giễu, ôn nhu lại không mất khí thế của đương gia chủ mẫu, chữ chữ đáp trả lão nhân kia, hoàn toàn không đề cập tới chuyện Dạ Thất Thất đã thương người.

“Ngươi là chỉ trích ta xen vào việc của người khác?” Mặt Tàn lão liền biến sắc, trừng mắt Bạch thị, thanh âm có vài phần âm trầm.

Bạch thị thần nhiên cười, khuôn mặt tái nhợt bởi vì nhìn thấy ái nữ nhiều thêm vài phần ánh sáng, “Tàn lão hiểu lầm, chúng ta không ngại nghe một chút nguyên nhân Thất Thất rời nhà, sau đó thành chủ định đoạt có trừng phạt nàng hay không, thành chủ là đứng đầu Viêm Hỏa Thành, quyết định của hắn tất nhiên công bằng, Tàn lão cho rằng có phải không?”

Đôi mắt Bạch thị thiên vị rõ ràng, trên mặt Tàn lão thần sắc càng ngày càng khó coi, đáy mắt đục ngầu lóe thoáng âm độc, đang muốn mở miệng quát lớn Bạch thị không hiểu quy củ, muốn lợi dụng tộc quy phạt nàng đi quỳ từ đường, một bên Dạ Quân Thạch không để lại dấu vết cau mày, đoạt trước Tàn lão mở miệng.

“Đại tẩu nói có lý, đại ca cao quý đứng đầu một thành, lại là Dạ gia gia chủ, chắc chắn như lời đại tẩu, đưa ra quyết định công bằng nhất, chuyện này giao cho đại ca xử lý, ta không hề có dị nghị!”

Dạ Thất Thất đầy hứng thú nhìn xem Dạ Quân Thạch cắt đứt Tần lão nói chuyện, đáy mắt lóe qua vài phần trào phúng, ầm nhẩn nha, ta xem ngươi còn có thể nhẫn bao lâu, tỷ cho ngươi biết cái gì gọi là phúc hắc, cái gì gọi là thực lực, cái gì gọi là ngang ngược bất tuân!

“Đại thúc, ngươi sao lại vậy? Ngươi chẳng lẽ không biết cắt đứt người khác nói chuyện là việc vô cùng không có phẩm chất sao? Nhìn ngươi một đồng tuổi như vậy, thế nào lại ngay cả chút lễ nghĩa này cũng không có, về sau ra ngoài ngàn vạn đừng nói người cùng họ với ta, rất mất mặt!” Dạ Thất Thất mặt mũi tràn đầy ghét bỏ quét Dạ Quân Thạch một cái, hừ lạnh một tiếng, mặt mũi tràn đầy khinh bỉ khinh thường.

“Dạ Thất Thất----- ngươi...”

“Bốn tiểu thư biết tên mình vô cùng êm tai, nhưng không muốn nghe thấy từ trong miệng ngươi, rất chán ghét, làm bẩn cái tên phiêu dật xuất trần tuyệt thế của bốn tiểu thư.” Ở bí cảnh tu luyện năm trăm năm, chuyện Dạ Thất Thất thường làm nhất chính là theo người luyện miệng lưỡi, không có biện pháp, thực lực không có, dù sao cũng phải am hiểu miệng lưỡi đi!

Dạ Quân Thạch cắn chặt răng, bị nàng làm tức giận đến cái trán nổi gân xanh, cắn răng hướng chỗ ngồi của Dạ Quân Nham mở miệng, “Thành chủ đại nhân, thỉnh ngươi làm chủ!”

Không thể nổi giận, không thể rơi vào bẫy của tiểu tiện nhân kia, nàng dám kiêu ngạo như vậy, khẳng định sau lưng có dấu cao thủ, chính mình phải nhẫn, nhẫn đến khi cao thủ kia rời đi, chính mình có thể hảo hảo chinh tiểu tiện nhân này, nhất định phải cho nàng biết cái gì là sống không bằng chết!

Nghĩ đến đây, đáy mắt Dạ Quân Thạch thoáng oán độc, đó là ghen ghét sâu tận xương tủy.

“Người đến, Dạ Thất Thất tự mình rời nhà, đối với trưởng bối vô lễ, niệm tình tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện, phạt nàng diện bích cấm túc ba tháng, bất luận kẻ nào cũng không được phép cầu tình, đưa nàng đi xuống!”

Thành chủ Dạ Quân Nham vừa mới dứt lời, đưa tới một loạt ánh mắt không thể tin, hần trực tiếp không nhìn, tiếp lời, “Phụ nhân ngươi đừng cầu tình, cái nghiệt nữ này ở mặc kệ dạy dỗ thế nào đều coi trời bằng vung, ngươi thân thể không tốt, ta đỡ ngươi đi nghỉ.” Nói xong, hần đỡ Bạch thị suy yếu rời đi, lưu lại đám tộc nhân mắt to trừng mắt nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: SỰ PHỤ VẠN ÁC

Edit: Tương Ly

Đừng nói là người khác, ngay cả Dạ Thất Thất cũng thất thần, lão cha trên danh nghĩa này của nàng tựa hồ rất thú vị, giả ngu thật lợi hại, nàng đem tộc lão đánh thành trọng thương, đã thương tộc nhân, còn đem vài nam nhân thân phận tương đối cao mắng một trận, vào trong miệng hần, liền thành tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện, còn diện bích cấm túc ba tháng, trừng phạt nà---- - chắc chắn... Khó trách hần vội vàng muốn chạy trốn.

“Nham ca, ngươi nói Thất Thất có phải hay không rất kỳ quái nha, tính tình nàng tựa hồ...” Hai đầu lông mày Bạch thị mang theo vài phần lo lắng, nữ nhi của mình đi ra ngoài một chuyến, trở lại thì tính cách đại biến, cho dù ai cũng sẽ nhận ra.

Dạ Quân Nham cau mày, gật nhẹ, “Thất Thất xác thực bất đồng, bất quá chuyện này cũng chưa hẳn là không tốt, ta sẽ phái người tra rõ ràng chuyện Thất Thất, tuyệt sẽ không tỳ khuất nữ nhi của chúng ta, cũng sẽ không bỏ qua bất luận người nào có ý muốn cướp đồ.”

Lúc nhắc tới kia kiện đồ vật kia, đáy mắt Dạ Quân Nham lóe qua tia sang lạnh lẽ, nữ nhi, thế tử của hần cùng kiện đồ vật kia ai cũng đừng nghĩ động, nếu không --- --- hần sẽ không để ý mà đại khai sát giới, ánh mắt chợt lóe, đáy mắt sát khí chớp động.

Lại nói Dạ Thất Thất bị mang tới rừng rậm phía sau núi trong phủ thành chủ, bên trong có sơn động tên 'Tứ Quá động' nàng ung dung đi vào, liếc mắt qua loa vài lần, hoàn cảnh thanh tịnh, nàng thật hài lòng, nàng ngược lại rất kì quái tiểu tử Hóa Kỳ Vân kia không có âm ỉ cùng nàng đi, đằng hoàng đáp ứng ở phủ thành chủ đợi nàng, thật sự là kỳ tích!

“Ta dựa vào, lão phong tử chết tiệt, lão nương hận ngươi chết đi được, ngươi chờ đó cho ta, sớm muộn có một ngày, lão nương lấy hết lông trên người ngươi, quán ngươi thành cái bánh giò, kẻ điên đáng chết, kẻ điên thối. A---- ---- hận ngươi chết đi được!” Trên tay Dạ Thất Thất là đan dược mà nàng kết hợp các phương diện thiên thời, địa lợi, nhân hòa cùng các điều kiện thích hợp khác luyện ra được thế nhưng lại bị phong ấn, tâm huyết của nàng, thành quả của nàng... Nàng đau lòng a!

Con mẹ nó!

Một cước thật tốt đá nàng ra khỏi bí cảnh, nàng đã đủ khó chịu, sớm biết rằng như vậy, nàng tuyệt đối sẽ đem của cải phong phú trong bí cảnh cướp

sạch không còn một mống, hiện tại thì tốt rồi, của cải không có, ngược lại ngay cả đồ của nàng cũng dùng không được, một bình cực phẩm đan dược kia chỉ có thể nhìn nhưng không thể ăn, nàng đã đau lòng càng thêm đau lòng, ngay cả trứng cũng cảm giác đau!

Hiện tại, bên ngoài có người nói, tiểu thư phủ thành chủ bị thành chủ phạt đi Tư Quá động, không chịu nổi đả kích, trở nên điên khùng...

Nàng đem đan dược quăng vào trong không gian, xuất ra đoạn đao rất muốn đi chặt lão phong tử thành trăm khối.

Hồn dân hồn dân, đều là hồn dân!

Muốn đuổi nàng đi sao không nói thẳng a! Tại sao giờ thủ đoạn? Nàng cũng không phải không đi.

Trong mắt nàng bị một tầng hơi nước vây quanh, nước mắt ẩm áp như trần châu nhỏ xuống, nàng vờn tay lau lau nhưng lại ngăn không được nước mắt, nước mắt theo tay nàng lưu ở trên đoạn đao...

“Tiểu Thất Thất, ngươi có xấu hổ hay không a, đã lớn như vậy rồi, còn khóc thảm thương như vậy!” Một đạo hư ảnh từ trong đoạn đao nổi lên, lão phong tử vẫn như cũ bộ dáng vô cùng bản thủ điên điên khùng khùng, cười đến không tìm không phải xuất hiện ở trước mặt nàng.

Dạ Thất Thất trừng mắt liếc hần một cái, cổ làm ra vẻ lạnh lùng nói với hắn: “Ngươi tới làm cái gì?” Chính nàng cũng không phát hiện, trong mắt nàng một khắc kia chợt lóe lên sắc vui mừng.

Lão phong tử vốn định ở trên chọc cái tiểu đồ đệ này, nhượng mảy, mở miệng lời nói còn chưa phát ra thanh âm, không tình nguyện thay đổi nội dung, trong giọng nói là hiềm thấy ngưng trọng nghiêm túc.

“Không nên trách sư phụ ném ngươi lên mảnh đại lục này, mệnh của ngươi cách quá mức đặc thù, ta nhìn không thấu, phiên Ngũ Hành đại lục này có cơ duyên với ngươi, ngươi nhất định phải tìm được cơ duyên thuộc về ngươi, nếu không ngươi sẽ gặp đại kiếp nạn! Nhớ kỹ, ngươi chính là Dạ Thất Thất, sắm vai nhân vật của ngươi thật tốt; đừng hỏi ta vì sao, thời cơ chín muồi ngươi sẽ biết.” Nói xong, bóng dáng lão phong tử giống như lúc đến, từ từ phai nhạt, biến mất không còn hình bóng.

Cơ duyên? Đại kiếp nạn? Hảo hảo sắm vai nhân vật Dạ Thất Thất?

Đến cùng là có ý tứ gì, nói mơ hồ như vậy, không thể giải thích rõ ràng sao?

“Uy... Uy uy uy... Ta dựa vào, cứ như vậy mà đi? Từ từ đã, ngươi hảo hảo chờ chút bảo bối cho ta phòng thân đi, nha, quý hẹp hòi, ta rửa ngươi uống quá nhiều hầu tửu rồi bị Hầu vương XXOO một vạn lần.” Dạ Thất Thất đang muốn ngẩng đầu bảo lão phong tử giải thích rõ ràng một chút, ai ngờ vừa ngẩng đầu ngay cả quý ảnh cũng không thấy, dám vứt bỏ nàng, đáng đời bị nắn chết.

Đang ở bí cảnh uống trộm hầu tửu của Hầu vương ti mỉ chế riêng, kẻ điên nào đó đột nhiên sống lưng run lên, đầu hỗn loạn chuyển mấy vòng, cảm đầu ngã quỵ ở trong ao rượu...

Mỗi khi cười đến âm hiểm ném ra một cây mây, đem mỡ phong tử vớt lên, vô số linh thú từng bị mỡ phong tử bắt nạt cướp bóc qua toàn bộ ùn ùn kéo tới, chà đạp tàn phá mỡ phong tử thật tốt...

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: CỰC PHẨM NAM SÙNG

Edit: Trương Ly

Phủ thành chủ----

Viêm Hóa Thành khí hậu thiên nhiệt, mùa hè rất nhiều loài hoa nở rộ ganh đua khoe sắc, vô cùng xinh đẹp, mặt trời rực rỡ đúng là thời cơ tốt đi du ngoạn, hết lần này tới lần khác có người ở trong hoa viên nhìn những loài hoa kia bình thường đến mức không thể bình thường hơn, ngay cả tiểu mỹ nhân như hoa như ngọc bên cạnh cũng bỏ mặt.

“Hóa thiếu gia mới tới đây, chưa quen cuộc sống nơi này, không bằng ta mang Hòa thiếu gia ra khỏi thành đi dạo, thưởng thức một chút quang cảnh Viêm Hóa Thành!”

Dạ Vi lớn lên cực kỳ xinh đẹp động lòng người, cộng thêm cố ý trang điểm, trở nên xinh đẹp không gì sánh được, một bộ phận sa váy dài phiêu dật mà không mất ưu nhã, bên hông một cái đai lưng khảm ngọc bảo thạch phác họa ra vòng eo mảnh mai, trước ngực nhô ra no đủ đầy khí chất nữ tử phong tình, hoa trong viên cùng nàng so sánh, đều âm thầm thất sắc.

“Không có hứng thú!” Hòa Kỳ Vân ôn hòa đáp trả nàng một câu, mí mắt cũng không nâng lên.

Dạ Vi sắc mặt tức giận, hàm răng khê cắn, trên đầu trăm gài tóc khảm nam màu viêm tinh đỏ rực khê lay động, nhìn xuống tức giận trong lòng, an ủi mình do hấn không ngừng đầu nhìn thấy vẻ đẹp của mình, chờ hấn chú ý tới vẻ đẹp của mình, sẽ như nam nhân khác nâng nâng ở lòng bàn tay, trở thành công chúa mà đối đãi.

“Nha----- có rắn-----”

Dạ Vi duyên dáng hô to một tiếng, thoáng cái bỏ nhào vào trong lòng Hỏa Kỳ Vân, sát sao ôm cổ của hấn, thân thể không ngừng run rẩy, dường như thật sự vô cùng sợ hãi.

“Dạ tiểu thư người nếu không buông tay ra, ta sẽ kêu to vô lễ.” Nhượng mảy, Hỏa Kỳ Vân vô cùng không thích mùi thơm trên người nàng, mùi hấn từ trước đến nay rất nhạy cảm, mùi vị nhàn nhạt thơm ngát, mùi thơm trên người Dạ Vi cùng hương hoa trong hoa viên hỗn hợp cùng một chỗ, mùi vị đó xông đến mức làm ngực hấn khó chịu, có loại xúc động đánh người.

“Ta sợ----- người. . . Người đưa ta trở về phòng được hay không, ta sợ rắn-----” Thân thể Dạ Vi mềm mại dính sát ở trong lòng hấn, chết sống không chịu buông tay, thanh âm run rẩy lộ ra nội tâm sợ hãi, lại không có người chú ý tới đáy mắt nàng như gian kế thực hiện được, âm hiểm cười.

Dạ Vi thể nhưng coi trọng Hỏa Kỳ Vân!

Cái này, có ý tứ !

Khỏe môi Dạ Thất Thất nhếch lên, tà tà tươi cười, không biến sắc nhảy lên trên cây to bên cạnh bọn họ, thực lực nàng hơn xa bọn họ, cộng thêm việc nàng hết sức ân núp, chắc chắn không có ai phát hiện, kết quả là . . nhìn hai người xa xa ôm nhau, nàng tà ác ...

“A-----”

Một trận tiếng thét chói tai cắt đứt Dạ Thất Thất tà ác YY, đẩy ra lá cây vừa nhìn, nàng trừng lớn hai mắt, mặt mũi tràn đầy khiếp sợ không thể tin nhìn phía trước...

Oa, mỹ nam, tuyệt đối là mỹ nam!

Cực phẩm nha!

Nàng có vài vị sư huynh tuấn mỹ, trầm ổn, nho nhã, nhưng người nam nhân yêu mị này, vẫn làm nàng kinh ngạc không thôi!

May là Dạ Thất Thất đã nhìn bốn vị tuyệt thế cực phẩm sư huynh đã năm trăm năm, lúc trông thấy đạo bóng dáng trước mắt kia, ánh mắt sáng lên, lộ ra hào quang như sói đói, nhìn mấy vị sư huynh cực phẩm năm trăm năm, lần này đột nhiên trông thấy một cái cực phẩm mỹ nam, Dạ Thất Thất nước miếng đều thiếu chút nữa chảy ra.

Chắc chắc. . . Kia vóc người, kia tướng mạo, kia khí thế. . . Cực phẩm nha cực phẩm! Hàng này nếu là nữ nhân, tuyệt đối khuynh quốc khuynh thành, họa thủy nha!

Nhìn đạo bóng dáng hồng sắc cách đó không xa, Dạ Thất Thất ngược lại lo lắng có thể hay không phát hỏa? Hấn là nam nhân, có hầu kết chính tông, nhưng lại quyến rũ xinh đẹp như vậy. . . Ngạch, quả thật làm cho nàng là nữ nhân thực sự có chút ít bị đá kích.

Bất quá. . . Như vậy nam nhân cực phẩm làm sao lại lưu ở phủ thành chủ?

“Nhị tiểu thư dự định nằm tới khi nào?” Hàn Thu là vì nghe được tin tức Dạ Thất Thất trở lại mới đi ra khỏi sân nhỏ của hấn, ai ngờ đi ra không tìm được người, lại gặp hai người Hỏa Kỳ Vân cùng Dạ Vi, thời điểm hấn đến đây đúng lúc trông thấy Dạ Vi muốn ngã xuống , trong nháy mắt đó, hấn phản xạ tiếp lấy nàng.

“Hừ, cút ngay!” Dạ Vi lộ ra nguyên hình, tính tình đại tiểu thư nũng nịu lập tức hướng hấn rống giận, đẩy hấn ra, mặt mũi tràn đầy ghen ghét liếc hấn một cái.

Hỏa Kỳ Vân rất chán ghét những người dối trá thích ra vẻ, nhất là Dạ Vi loại nữ tử giả dối này, càng làm cho hấn phản cảm không vui, “Hừ!” Hừ lạnh một tiếng, quay đầu muốn đi.

Lại vì lời nói của Hàn Thu mà dừng chân!

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: THẦN KHÍ KÍNH LUÂN HỒI

Edit: Trương Ly

“Nhị tiểu thư có thể dẫn ta đi gặp đại tiểu thư hay không?” Hàn Thu giờ phút này tựa như tướng công lo lắng thể diện của mình, nói với Dạ Vi.

Dạ Vi nghe vậy, chế giễu nói: “Hàn Thu, ngươi bắt quá chỉ là một trong các nam sủng của đại tiểu thư, ngươi dựa vào cái gì yêu cầu thấy nàng? Ngươi có tư cách gì thấy nàng? Có lẽ đại tiểu thư đã từng hết sức sủng ái ngươi, bắt quá bây giờ-----” Ánh mắt nàng hướng trên người Hỏa Kỳ Vân liếc mắt một vòng, đáy mắt lóe qua một hào quang tính kế.

Dạ Thất Thất, ngươi cái phế vật này, đừng mơ tưởng cùng ta tranh, chờ một nhà các ngươi chết hết, ta chính là đại tiểu thư Viêm Hỏa Thành! trên mặt xinh đẹp của Dạ Vi lộ ra vài phần âm trầm cười lạnh.

Phù phù----

Dạ Thất Thất thiếu chút nữa đâm đầu từ trên cây xuống đất, nam sủng, còn một trong! Dựa vào, Dạ Thất Thất này trước đây trôi qua như thế nào nha? Ngay cả nam sủng cũng có, còn có thể tìm tới cực phẩm như vậy.

Đột nhiên----

Nàng cảm giác một đạo ánh mắt lợi hại hướng về nàng mà đến, nàng lập tức thu liễm hơi thở, trong nháy mắt, cùng thiên nhiên tan ra hợp làm một thể, giờ phút này nàng, thật giống như một cành cây, vừa giống như một mảnh lá cây. . .

Dạ Thất Thất phát hiện, đạo ánh mắt suốt nửa phát hiện chỗ ẩn thân của nàng, dĩ nhiên là nam nhân yêu mị đến cực điểm kia, Hàn Thu!

“Nhị tiểu thư cần gì gây sự như thế, ta nếu đã là nam sủng của đại tiểu thư, lo lắng nàng, có gì không đúng? Nhị tiểu thư không nên quên, giữa chúng ta còn có một món nợ chưa tính toán rõ ràng” Hàn Thu cười đến xinh đẹp quyến rũ, trường bào màu lửa đỏ nổi bật lên da thịt tuyết trắng mềm mại vô cùng, thiếu đi một cổ nam nhân dương cương, lại nhiều thêm cổ âm nhu yêu mị, sẽ làm người khác đem hán ngộ nhận là nữ tử, phong hoá vô hạn nha.

Nghe vậy, Dạ Vi như bị người đặt đao ở cổ vậy, sắc mặt trong nháy mắt trắng bệch một mảnh, ánh mắt oán hận trừng mắt Hàn Thu, bộ dáng kia, giống như hận không thể ăn thịt hán, uống máu hán, tràn trề oán hận.

“Ai u, Hàn Thu ngươi như thế nào chạy đến tìm nhị tiểu thư, đại tiểu thư còn chưa có trở lại, ngươi liền không thể chờ đợi được nghỉ leo lên nhị tiểu thư sao? . . .” Một nam tử mặc cẩm phục xanh lá cây xuất hiện ở trong sân, diện mạo xuất chúng so với Hàn Thu yêu mị chỉ kém hơn một chút.

Lại tới một người?

Dạ Thất Thất cảm giác mình thật bị kích, nàng cuối cùng biết rõ vì sao lúc trước Lâm Thất dùng cái loại ánh mắt tiếc hận nhìn Hỏa Kỳ Vân, chắc chắn hẳn cho là nàng sẽ đối với tiểu tử Hỏa Kỳ Vân kia không thương hương tiếc ngọc. . .

Hào cầu huyết!

Hào buồn nôn. . . Nghĩ đến thân thể người nào đó cùng bản thân giống nhau như đúc cùng nhiều nam nhân cùng một chỗ, đáy lòng nàng một trận ác hàn, tuy nói mỹ nam này chất lượng cũng không tệ, nhưng nàng vẫn cảm giác trong dạ dày một trận sôi trào, khó chịu buồn nôn.

“Hỏa Kỳ Vân, rút lui!”

Hỏa Kỳ Vân đang đứng yên lặng một bên đột nhiên nghe thấy câu này, đáy mắt lóe qua một mảnh kinh ngạc, lập tức khôi phục như thường, tìm cơ rời đi, Dạ Vi cũng xoay người rời đi, lưu lại Hàn Thu yêu mị cùng nam tử đột nhiên xuất hiện kia.

Đợi sau khi tất cả mọi người rời đi, nam tử lục y trước người Hàn Thu lập tức quỳ một chân trên đất, cung kính nói: “Thuộc hạ tham kiến thiếu chủ, cầu thiếu chủ trách phạt!”

“Có thể tìm ra chỗ để kiện đồ vật kia chưa?” Mặt Hàn Thu tràn đầy lạnh nhạt, vẫn như cũ xinh đẹp quyến rũ, nhàn nhạt nói.

“Thuộc hạ vô năng, còn chưa tìm được! Bất quá thuộc hạ nhận được tin tức, Minh giới có người đến Viêm Hỏa Thành.”

“A? Có biết thân phận người đến không?” Đáy mắt lóe qua vẻ kinh ngạc, tiếp tục hỏi.

“Thân phận người đến thấp phần bí ẩn, thực lực sâu không lường được, thuộc hạ tạm thời không thể tra ra thân phận.”

“Lui ra, tiếp tục tra!”

Khóe miệng Hàn Thu khẽ nhếch, trong giây lát đó, bách hoa ở trước mặt hán âm đậm thất sắc, ngàn vạn kiều hoa nở rộ tươi đẹp, không sánh bằng hán nhẹ nhàng cười một tiếng ngàn vạn tao nhã, bây giờ trò chơi tựa hồ càng ngày càng có ý tứ, Kính Luân Hồi, cái mỗi câu này hấp dẫn được con cá càng lúc càng lớn!

Minh giới, ta hết sức mong đợi!

“Sự tình tra như thế nào?” Thanh âm lạnh lùng, giống như hàn băng ngàn năm không thay đổi, lạnh thấu xương.

“Khởi bẩm Đế Quân, tạm thời còn chưa tra ra tung tích Kính Luân Hồi.”

“Tiếp tục tra!” Kính Luân Hồi, hần tình thế bất buộc! Đáy mắt nam nhân này không có chút rung động nào, lộ ra thoáng cái tinh quang.

“Vâng!”

Trong một tòa viện binh thường cách phủ thành chủ hai con đường, hai bóng dáng đồng dạng mặc áo bào màu đen đứng, trong đó đạo bóng dáng cao lớn anh tuấn đứng dưới tàng cây, từng mảnh lá xanh lam nổi bật hần càng thêm anh tuấn phi phàm, mắt đỏ tóc trắng, nổi bật ra khí chất đặc biệt mà tà mị, đôi mắt lạnh như băng không gọn sóng, tinh mạch lộ ra hào quang vạn niên hàn băng, toàn thân uy thế tự khởi, khí phách ngang ngược lãnh ngạo, làm cho người không tự giác cúi đầu, nguyện dâng hần làm lễ!

Kính Luân Hồi, vạn năm chấp nhất, vạn năm chờ đợi!

Ngăn cản hần, gập thân giết thân, gập phạt giết phạt!

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: KHIẾP SỢ! HỎA KỲ VÂN MUỐN NỔ ĐIÊN!

Edit: Tương Ly

“Này, ta nói Thất Thất, ngươi được nha, nam sủng a, thật lợi hại, còn một khi nuôi dưỡng chính là một đồng, người Hỏa Kỳ Vân ta cả đời này bội phục nhất ngoại trừ thiên tài thần bí ba trăm năm trước, ngươi là người thứ hai! Quá khốc, nam sủng. . . Ha ha ha. . .”

Dạ Thất Thất ngón ngang trong gió đêm. . .

Đây là loại người gì? Tư tưởng gì? Logic gì?

Nàng còn muốn cùng hần giải thích đại khái một chút, hiện tại thì không được nữa, nàng bị thống lệ rơi đầy mặt, thật bội phục hần, buru hần như vậy. . . Ngộ tính cao như vậy. . . Mẹ nó, nàng cảm giác như có một vạn con ngựa đang chạy âm âm trong đầu nàng!

“Hỏa - Kỳ - Vân, ta xem ngươi vui vẻ như vậy, vậy thì đêm nay ta đưa ngươi đến giường Dạ Vi, làm cho nàng đem ngươi XXOO một vạn lần!” Bên tai Dạ Thất Thất vang lên thanh âm hần cười đến quên trời đất, cười đến mức nàng lửa giận của nàng bốc lên, xông tới cầm lỗ tai hần hung dữ uy hiếp nói.

“Ai yêu ~ nhẹ chút, tai rớt mất, Thất Thất, ngươi mưu sát a! A---- --- “

“Ta cho ngươi gào, ta cho ngươi cười, ta cho ngươi lên mặt. . .”

Một trận mưa to gió lớn quyền đấm cước đá hạ xuống, truyền ra từng trận tiếng kêu thảm thiết như giết heo, kết quả là, Viêm Hỏa Thành truyền ra các loại phiên bản lời đồn, nghe nói, phía sau núi phủ thành chủ hết sức quý dị, hết sức khủng bố, còn nói bên trong trấn có một con ma thú cao cấp. . . Các loại phiên bản này, đều là di chứng do tiếng kêu thảm thiết mang đến!

“Ô ô ô ~~~~ ngươi thật nhẫn tâm, đánh đau quá, đánh thật sự rất đau, ô ô. . .” Hỏa Kỳ Vân giờ phút này tựa như tiểu cô nương bị lưu manh chà đạp vậy, quần áo không chỉnh tề, mặt mũi bầm dập, muốn bao nhiêu đáng thương thì có bấy nhiêu đáng thương, muốn có bao nhiêu vô tội thì có bấy nhiêu vô tội!

“Khụ khụ. . . Cái này. . .” Dạ Thất Thất nhìn kiệt tác của mình, nửa ngày không thốt ra được câu nói đầy đủ, dường như, giống như, khả năng, có lẽ là nàng ra tay thật sự có hơi mạnh đi!

Nhìn về phía Hỏa Kỳ Vân bị đánh giống đầu heo, nàng càng xem càng chột dạ, bộ dáng hiện tại kia của hần, đầu còn nửa điểm bộ dáng tiểu chính thái đáng yêu, nàng phỏng đoán nếu cha của hần đứng trước mặt hần, cũng sẽ không nhận ra hần là ai đi!

Có rồi!

Dạ Thất Thất ý niệm vừa động, một cái bình sứ trắng hoa màu trắng xuất hiện trong tay nàng, mở bình sứ ra, một khóa đan dược phát ra mùi thơm ngát xuất hiện, “Ngươi, ăn nó!”

“Cái gì vậy? Thơm quá!” Hỏa Kỳ Vân không hề đề phòng đem đan dược một ngụm nuốt xuống, chẹp chẹp miệng vài cái, vẫn chưa thỏa mãn nói.

“Thanh Đăng đan, đan dược chữa thương cấp ba.” Mới ba cấp, ba cấp nha! Con mẹ nó, nghĩ tới những thứ đan dược này thịt Dạ Thất Thất liền đau, nhớ năm đó, nàng tùy tiện khai một lò, đan dược cấp thấp nhất cũng là cấp bảy, thậm chí là đan thần trong truyền thuyết nàng cũng đều nắm chắc luyện chế ra, đáng tiếc không có dược đỉnh cùng tài liệu thích hợp, đâu có giống như hiện tại? Trên tay xuất thủ ra đan dược cấp ba đã là đan dược cao cấp nhất, mất mặt a!

“Đan. . . Đan dược cấp ba. . .”

Hai mắt Hòa Kỳ Vân trừng lớn như hạt châu, mặt tràn đầy khiếp sợ, hần không nghe lắm chứ, thứ hần vừa ăn dĩ nhiên là đan dược cấp ba? Dựa vào, chỉ bị thương nhẹ thế này lại có thể dùng đan dược cấp ba, thực sự bại gia nha! Hần thật hối hận, hận không thể đem đan dược đã ăn lấy ra ngoài.

Dạ Thất Thất còn tưởng rằng hần là đang ghét bỏ đan dược phẩm cấp quá thấp, có chút thẹn thùng mở miệng, “Không có biện pháp, hiện tại ta chỉ có thể lấy được ra đan dược cấp ba, người tạm thời dùng đỡ đi, về sau hảo hảo cấp người đan dược bổ sung.”

Tạm thời dùng đỡ, hảo hảo bổ sung!

Đan dược vô cùng trân quý vào trong tay nàng liền trở thành rau cải trắng ven đường, chỉ cần muốn, nếu đan dược này không tốt thì đổi cái khác tốt hơn!

“Trên tay người có rất nhiều đan dược như thế này?” Hòa Kỳ Vân ôm tâm tư thử hỏi, theo ý hần, đan dược trân quý như vậy, nàng cũng chỉ là ngẫu nhiên có được, lấy ra ba hoặc năm viên đan dược đã rất tốt rồi, ai ngờ-----

Hồng, trắng, lục, tím, lam...

Rất nhiều rất nhiều bình sứ màu sắc rực rỡ thoáng cái xuất hiện, trực tiếp đem nửa người phía dưới của Hòa Kỳ Vân chôn trong đồng bình sứ, hần khiếp sợ đến mức quên cả nói chuyện, đôi mắt trừng lớn nhìn một màn trước mắt.

“Những thứ này. . . Những thứ này tất cả đều là...” Nồng nặc mùi thuốc sít sao bao quanh hần, thanh âm Hòa Kỳ Vân bởi vì kích động mà run rẩy...

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: MỸ NAM! ĐẠI GIA ĐẾN ĐÂY!

Uh, những thứ này đều là đan dược trước kia ta luyện chế, mặc dù hiệu quả không tốt lắm, nhưng mùi vị không tệ, sư huynh của ta thường dùng để nuôi dưỡng linh thú.” Nói thẳng ra là, những vật này đều đưa cho động vật ăn.

“Dựa vào---- --- Dạ Thất Thất, lão tử muốn giết người, đồ bại gia tử, a a a---- ---- “

Thân là dòng chính Hòa gia, Hòa Kỳ Vân rất rõ ràng đan dược đối với gia tộc trân quý như thế nào, đặc biệt ở nơi này Luyện Đan Sư rất thừa thớt, mỗi một viên đan dược đều là trân bảo hiếm thấy, giá trị xa xỉ, tùy tiện một viên đan dược cấp hai cũng có thể được mua với giá hơn mười vạn kim tệ, mặt hàng này thế nhưng có nhiều đan dược như vậy, còn dùng để đút cho linh thú, dựa vào, nghịch thiên a! Tức giận a! Ghen tị a!

Về sau Dạ Thất Thất mới biết nguyên nhân khiến đan dược trân quý như thế, chủ yếu điều kiện để trở thành Luyện Đan Sư quá hà khắc, đầu tiên, phải có thể chất linh hòa bẩm sinh, loại thể chất này phi thường đặc thù, trong một triệu người khả năng mới xuất hiện một người; tiếp theo chính là thiên phú, thiên phú linh căn không thể thấp hơn bảy phần, nếu không cho dù là bồi dưỡng như thế nào, cũng rất khó luyện thành công đan dược; còn có, muốn trở thành Luyện Đan Sư, nội hỏa nhất định phải đạt tới ngoài cảnh giới, nói cách khác, tối thiểu nhất thực lực chỉ có đạt tới Thiên giai mới có thể luyện chế thành công, đương nhiên, thực lực càng cao, tỷ lệ thành công lại càng lớn!

Căn cứ vào mỗi điều kiện trở thành Luyện Đan Sư quá hà khắc, người Ngũ Hành đại lục để thành Luyện Đan Sư rất phiền toái, đầy rẫy khó khăn, vậy nên, nơi này, Luyện Đan Sư ít đến đáng thương, ngược lại được sư lại vô cùng phổ biến, nhưng được hiệu lại kém hơn đan dược rất nhiều!

Giờ phút này Dạ Thất Thất còn không phát hiện mình đã thành một cái bánh thơm ngon, còn ở trên đường vì vài dược liệu mười kim tệ mà cùng người ta cò kè mặc cả. . .

“Gốc thủ ô này của người mới chỉ có trăm năm niên kỷ, rõ ràng không quá trân quý, còn muốn lấy của ta năm mươi kim tệ, người ăn cướp à!” Dạ Thất Thất trông thấy cây thủ ô này liền muốn luyện đan dược cho nướng trên danh nghĩa của nàng, trên mái tóc nàng vài sợi tóc bạc khiến nàng phi thường không thích.

“Cây này thủ ô sáng bóng, niên đại có chút nhỏ nhưng rất tốt. . .”

“Một giá, mười kim tệ!”

“Bốn mươi kim tệ.”

“Mười một kim tệ.”

“Ba mươi kim tệ.”

“Mười hai kim tệ.”

“Tiểu cô nãi nãi, ta sợ người, mười hai kim tệ a, ta bán hai mươi kim tệ, người đem đi đi, công phu trả giá này của người, ta phục rồi!” Bọn họ còn vội vã buôn bán, sau một hồi, lão bản tiệm thuốc kia liền đầu hàng, tình nguyện không cần kiểm tiền cũng phải đem tiểu cô nãi nãi này đuổi đi, nếu không cứ để trả giá như vậy, hẳn không thiệt thòi nhưng cũng bị chọc cho tức chết!

“Đi, tỷ hôm nay tâm tình tốt, mời người đi ăn Túy Tiên các, thuận tiện uống một bình rượu hoa mai, hắc hắc. . .” Mua được vật vừa ý, gương mặt Dạ Thất Thất đã qua dịch dung cười đến có chút bi ối, một tay khoác lên vai Hóa Kỳ Vân, tựa như lừa mạnh dụ dỗ tiểu chính thái.

“Thần giữ cửa, nhìn cái miệng kia của người, khó coi chết đi được.” Hóa Kỳ Vân dù gì cũng là thiếu gia đại gia tộc, trông thấy nàng vì vài kim tệ cùng người ta đôi co cả buổi sáng, tương đối ghét bỏ kèm theo khinh bỉ!

“Ta kháo, người mới khó coi, cả nhà người đều khó coi! Tỷ là đẹp nội tại, đẹp nội tại người hiểu không! Tỷ đều không cần lộ mặt cũng có thể quyến rũ được cực phẩm mỹ nam người tin không?” Mồ nữ nào đó đang tâm tình vui vẻ, lại bị ai đó nói khó coi, mồ nữ lập tức nhảy dựng lên.

Hừ ~ Hóa Kỳ Vân hừ lạnh hai tiếng, không cho là đúng, cái vẻ mặt này của nàng, giống như vị đại thẩm bình thường bán đồ ăn, nếu có thể quyến rũ được cực phẩm mỹ nam, trừ phi nam tử kia là người mù hoặc là người ngu.

Cũng biết hẳn không tin, trông mặt Dạ Thất Thất linh lợi dạo vài vòng, rất nhanh liền tập trung vào mục tiêu!

Đối diện Túy Tiên các, lầu hai gần cửa sổ, có một nam tử áo đen, lúc linh lực quét đến trên người hắn, nàng rõ ràng cảm giác được hắn nhìn về phía nàng một lần, ánh mắt lạnh lùng vô tình kia thể nhưng cho nàng một cổ cảm giác quen thuộc, làm nàng có chút nghi hoặc khó hiểu, cũng muốn thừa cơ hội này thăm dò hắn một chút, thần nhiên cười, hướng về đối diện Túy Tiên các đi đến!

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: KHỐC CA, CƯỜI MỘT CÁI CHO TỶ

Edit: Tương Ly

Viêm Minh lặng lẽ ngồi ở Túy Tiên các, đôi mắt tĩnh mịch nhìn qua Viêm Hóa Thành cùng năm đó không khác biệt là bao, trạm thứ nhất lúc hắn đi vào nhân gian chính là Viêm Hóa Thành, ở đây, ghi lại tiếc nuối ba trăm năm trước của hắn, cũng cho hắn một tia hy vọng mờ ảo sau vạn năm mê mang!

Kính Luân Hồi, có thể biết tất cả chuyện phát sinh vạn năm sau, biết được tất cả chuyện phát sinh vạn năm trước, chỉ cần một cái tên, một thân phận rõ ràng, có thể tra rõ thân phận của bao nhiêu kiếp chuyển thế, luân hồi, hắn tìm vạn năm, tra xét vạn năm, mới biết Thân Khí này bị phong ấn ở Viêm Hóa Thành, được Đại thị gia tộc trông giữ, còn có đại trận bảo vệ, còn có một tháng, đại trận phong ấn Kính Luân Hồi tạm thời bị mất đi hiệu lực một canh giờ, một canh giờ kia là thời cơ tốt nhất cướp lấy Kính Luân Hồi.

Kính Luân Hồi. Hắn, tình thế bất buộc!

Đột nhiên, hắn khẽ nhíu mày, một đạo lực lượng gấp rút mà quen thuộc hướng hắn chạy vội đến.

“Minh Nô, lui ra!” Khẽ quát một tiếng, Minh Nô vốn đang đứng sau lưng hắn đáp một tiếng, trong nháy mắt hóa thành một đạo khói đen, hư không tiêu thất ở trong gian phòng trang nhã.

Ầm----

Cửa, bị ngoại lực mạnh mẽ phá mở, một đạo bóng dáng lão đảo mãnh vọt vào nhà gian, Viêm Minh không để lại dấu vết tránh khỏi bóng dáng cuồng hướng tới, bên ngoài cơ thể dâng lên một cỗ khí lưu nhàn nhạt bảo hộ, cả bàn thức ăn bị nâng đập bay, lại không chút nào dù là giọt nước canh rơi vào trên người hắn.

“Ai nha, xin lỗi xin lỗi, ta...” Cái bóng dáng lỗ mãng này chính là Dạ Thất Thất đã dịch dung, nàng muốn tới quyến rũ cái khối băng nam tử có một không hai này, đương nhiên phải xuất hiện không giống người thường, để cho nàng kỳ quái là, trước khi nàng đến, linh thức rõ ràng cảm giác được có hai người, nhưng bây giờ chỉ nhìn thấy một mình hắn, nàng khẳng định trong phòng không có người thứ ba, một người khác cứ như vậy hư không tiêu thất?

“Nói ra mục đích của người!” Viêm Minh lạnh lùng liếc nàng một cái, lạnh giọng mở miệng.

Nếu không phải nàng cho hắn cảm giác rất quen thuộc, chỉ bằng việc nàng liếc nhìn quấy rầy hắn dùng bữa ăn, cũng đủ khiến nàng chết mười lần, mở miệng hỏi một câu, đã là cực hạn của hắn.

Dạ Thất Thất lúc này mới hảo hảo quan sát nam nhân này, đầy một đầu tóc trắng thẳng mượt mà sáng bóng, mày kiếm anh tuấn, dài nhỏ ẩn chứa con ngươi đen sắc bén, khỏe môi mỏng khẽ nhếch, hình dáng sắc bén rõ ràng, vóc người thon dài cao lớn nhưng không thô lỗ, giống như ung trong đêm tối, lãnh ngạo cô thanh nhưng lại khí thế bức người, đơn độc lẻ loi nhưng lại cường thế ngạo thị thiên địa, vẻ mặt lãnh ngạo cự tuyệt người cách xa ngàn dặm giống như huyền băng vạn năm không thay đổi, tê buốt bức người!

Không khỏi thâm than một tiếng, tốt cho một nam tử vương giả ngang ngược cuồng tứ!

Nam tử như vậy lại xuất hiện ở Viêm Hóa Thành không có danh tiếng gì, là trùng hợp? Hay có mưu đồ?

“Nói, không nói, cút!” Lời nói giản lược từ trong miệng Viêm Minh bật ra, ánh mắt lạnh lùng không mang theo bất luận tình cảm gì.

“Tiểu nhị, theo những món cũ mang lên một bàn.” Cao giọng hô, nàng đem món ăn gọi tốt mới quay đầu lại nhìn Viêm Minh, làm ra một động tác làm người ta rung động không thể tưởng tượng nổi...

“Khóc ca, cười một cái tý cho tý! Cười một cái, tý cho người ba trăm.. Ba trăm ngàn tệ...” Dạ Thất Thất duỗi ra ngón trỏ nhắc nhở Viêm Minh lên, giọng nói khinh bạc quyến rũ cười nhẹ nói, tay kia ở trên mặt hắn sờ tới sờ lui, chiếm hết tiện nghi, ăn hết đậu phụ.

“Muốn chết!” Viêm Minh giận quát một tiếng, tay phải đưa lên, lại ở trong lúc lơ đãng mang theo một trận cuồng phong, lộ ra dung mạo của nàng dưới khăn che mặt, “Người là ai?” Nghi hoặc, khiếp sợ, mừng như điên các loại tâm tình kết hợp xuất hiện ở đáy mắt hắn.

Cặp mắt kia, giống hệt người trong ký ức của hắn mà hắn đã tưởng niệm vạn năm, tìm kiếm vạn năm!

“Người là ai?” Dạ Thất Thất phục hồi tinh thần, ánh mắt lạnh lẽo thẳng tắp nhìn hắn, lạnh lùng nói.

Đối mặt với nam nhân nguy hiểm này, Dạ Thất Thất thu hồi sự lơ đãng, vẻ mặt đầy ngưng trọng, người nam nhân này thực lực sâu không lường được, nàng thế nhưng không cách nào nhìn thấu thực lực của hắn, hắn cho nàng cảm giác mơ hồ cùng trầm ổn tinh táo có thể so sánh với đại sư huynh, điều này khiến nội tâm nàng khiếp sợ không thôi!

Viêm Minh lạnh lùng như lưỡi dao, lạnh lùng quét qua nàng, trên dưới quan sát một phen, thời khắc đang muốn mở miệng, trên không Viêm Hóa Thành đột nhiên xuất hiện đầy trời ngân quang, ngân quang chói mắt che phủ toàn bộ Viêm Hóa Thành...

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 30: THIÊN CƠ TỐI, DỊ BẢO RA!

“Sao lại thế này? Phát sinh chuyện gì?”

Đầy trời ngân quang đâm vào mắt Dạ Thất Thất đau nhức, dùng tay cản trở ngân quang, đáy lòng dâng lên một tia dự cảm không tốt, nhìn về phía Viêm Minh mặt như huyền băng giọng nói mang theo vài phần ngưng trọng lo lắng.

Trời giáng dị bảo, tất có Thiên Cơ!

Thiên Cơ phạm vi càng rộng, bảo vật càng lợi hại, đạo ngân quang này có thể bao trùm toàn bộ Viêm Hóa Thành, uy lực bảo vật lớn đến kinh người, rất có thể là Thần Khí trong truyền thuyết!

Dạ Thất Thất không quan tâm Thần Khí này, nàng nhìn thấy chính là một tầng quan hệ khác, Thần Khí xuất hiện ở Viêm Hóa Thành, mỗi một thế lực cường giả đều sẽ xuất hiện tranh đoạt, vậy Viêm Hóa Thành ---- nguy hiểm!

“Luân Hồi trận, bị người khuấy động!”

Giống như trả lời lời của nàng, cũng giống như lẩm bẩm tự nói, đáy mắt hắn lóe qua hồng quang, cánh tay vừa động, trong ngực nhiều thêm một thân thể ẩm áp mềm mại, trong nháy mắt biến mất ở trong gian phòng trang nhã, lưu lại một đồng bùa bện đầy trên đất và bàn!

Đây là bất cóc sao?

Dạ Thất Thất ngừng đầu, đúng lúc trông thấy cái cảm lãnh ngạo của hắn, hắn giờ phút này, tựa như thiên thần hạ phàm, toàn thân tràn đầy một tầng nhân

nhật quang mang ngân sắc, lãnh ngạo mà cao quý, nồng nặc mùi rượu bay vào mũi nàng, làm nàng khê thất thần, sau đó đáy mắt lộ ra tia cười giảo hoạt, tùy ý để hân đem chính mình ôm vào trong ngực, nhanh như tia chớp nhanh chóng hướng về nơi phát ra ngân quang chạy như bay.

Sau khi đến nơi, trông thấy trước mắt hỗn loạn, Dạ Thất Thất lần nữa cảm thán may mắn, chính nàng quyết định đi theo hân đến là cỡ nào chính xác!

...

Đây là cấm địa Viêm Hỏa Thành ---- rừng Đầm Lầy! Nghe nói, đầm lầy trong rừng này nguy hiểm tầng tầng, bên trong huyền thú hung ác tàn bạo, phạm là người tiến vào, cửu tử nhất sinh! Mà ngày nay, vốn đã không còn người nào dám đề cập tới việc mạo hiểm vào rừng, Dạ Thất Thất đứng ở giữa không trung nhìn xuống, bóng người chỉ chít chằng chịt đều tụ tập trước một sơn cốc nhỏ, cửa vào rừng Đầm Lầy, tính toán sơ bộ, tối thiểu có hơn ngàn người; phía trước cửa khẩu sơn cốc, hơn mười đạo bóng dáng quý dị theo đội hình đứng sừng sững, trường kiếm trong tay bị máu tươi nhuộm đỏ, trên mặt đất nằm hơn mười cỗ thi thể, trong không khí tràn ngập mùi máu tanh nồng nặc!

Đây là chuyện gì xảy ra? Trong rừng Đầm Lầy đến tột cùng có bảo vật gì lại dẫn tới nhiều cao thủ như vậy đến cướp! Dạ Thất Thất tâm niệm vừa động, từ từ buông thả linh thức, hướng về phía trong rừng Đầm Lầy tản đi. . .

“Dạ Thành Chủ, trời giáng dị bảo, người có duyên biết được, người vì sao ngăn trở ta, có ý gì? Hay là người muốn nuốt dị bảo này một mình?” Giữa không trung, một lão nhân tuổi trên năm mươi đầu đầy sợi bạc cười một con hùng ung chừng ở giữa không trung, trên cao nhìn xuống đối với thủ lĩnh đám hắc y nhân nói.

“Ha ha ha... Ngốc ung lão đầu, thu hồi chút thủ đoạn của người đi, hôm nay Dạ mỗ ta cùng Viêm Hỏa Thành không có chút quan hệ nào, các người nếu muốn tiến vào rừng Đầm Lầy tìm bảo vật, có thể, bước qua thi thể ta liền có thể, nếu không ---- hết thấy không bàn nữa!” Dạ Quân Nham thân thể chấn động, trường kiếm trong tay tăng tăng đánh trên mặt đất, đối mặt với tình cảnh trước mắt, không có phân nửa sợ hãi, hai đầu lông mày ngang ngược ngược người phản.

“Hào, người đã khẳng định độc chiếm bảo vật, vậy chúng ta bắt buộc phải trở mặt, nhìn người có thể chống đỡ hơn ngàn người chúng ta hay không!” Ngốc ung lão nhân hừ lạnh một tiếng, “Chư vị, vì dị bảo, mọi người xông lên a!” Nói xong, hơn ngàn người đồng loạt xông lên, cùng đám người hắc y nhân lập tức đứng thành trận pháp chém giết.

Nhìn mặt đất một mảnh hỗn loạn, lông mày Viêm Minh cau lại, ánh mắt quét mấy vòng, giống như đang tìm kiếm thứ gì, hân cũng không chú ý tới, sắc mặt Dạ Thất Thất dưới khăn che mặt trong nháy mắt trở nên vô cùng khó coi, hai đầu lông mày đầy lo lắng.

“Ồ chỗ này chờ ta!” Viêm Minh lạnh lùng bỏ lại một câu nói, biến mất trong tầm mắt Dạ Thất Thất.

Nghe vậy, Dạ Thất Thất hai mắt tỏa sáng, gạt đầu nhẹ, ngay lúc hân biến mất, đồng thời, thân thể nàng cũng trong nháy mắt biến mất tại chỗ!

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: CÁC NGƯỜI CHỈ CÓ THỂ TIN TƯỞNG TA!

Trong rừng rậm, một đám hắc y nhân sắc mặt ngưng trọng, thần sắc lo lắng đi xuyên qua, không ngừng truyền các loại tin tức, đầm lầy màu đen che kín cảnh khô lá vụn trên mặt đất, ngẫu nhiên còn trộn lẫn xương cốt động vật, càng đi vào trong, cây cao rạp rạp càng thêm thưa thớt, đến vị trí trung tâm, những đại thụ kia đã thành cảnh khô lá rách, mất đi sinh mệnh lực phát triển, bầu không khí quý dị khác thường, rừng rậm tịch mịch trầm tĩnh, làm cho người ta có một loại cảm giác rợn tóc gáy, âm phong từng trận!

“Tình huống bên ngoài như thế nào?” Bạch Thiên Hạ giờ phút này hoàn toàn không còn ôn nhu thanh tao lịch sự như trước, cả người như một lưỡi dao sắc bén đã ra khỏi vỏ, trong người tản mát ra một cỗ hơi thở băng lãnh, ánh mắt ngưng trọng nhìn qua thuộc hạ truyền lại tin tức, sắc mặt ngưng trọng mang theo vài phần lo lắng!

Hắc y nhân mới vừa rơi xuống đất lập tức một chân quỳ xuống, cung kính mở miệng nói: “Khởi bẩm phu nhân, thành chủ dẫn đầu chúng huynh đệ ra sức chống cự, nhưng người đến quá nhiều, thực lực đều không thấp, thuộc hạ phỏng đoán, nhiều nhất một phút đồng hồ. . . Sẽ bị đánh tan.”

“Một phút đồng hồ. . . Chỉ có một phút đồng hồ...”

Bạch Thiên Hạ lông mày nhíu chặt, nhìn về phía huyết động thần bí sau lưng, ngân quang bên trong lúc mạnh lúc yếu, mắt thường có thể thấy được trong động có năm đạo bóng dáng đang ra sức cùng vật 'chiến đấu' liên tục không ngừng đưa huyền lực vào tiểu đỉnh màu vàng kim trôi lơ lửng ở giữa không trung, sau khi huyền lực ngân sắc đưa vào kim đỉnh, hóa thành đạo đạo kim sắc quang mang phản xạ lại, chỗ động khẩu, ngân kim hai đạo quang mang không phân cao thấp giằng co, nổ rộ hào quang chói mắt. . .

Dạ Thất Thất ẩn nấp thân hình tiến vào trong rừng Đầm Lầy, không ngừng đánh giá cảnh lá khô vụn dọc theo con đường, hoàn cảnh quý dị này làm nàng nghĩ đến đã từng trông thấy một hiện tượng ghi chép tại thư phòng lão phong tử, theo bộ sách ghi lại: Phạm là trước khi Thần Khí xuất thế, nhất định phải hấp thu đại lượng Sinh Linh Chi Khí, dưỡng cho Khí Hồn ra đời, Thần Khí xuất thế, Thiên Cơ hiện, thiên hạ trăm dân trăm họ, sinh linh đồ thán!

Nàng khẽ nhủ thầm, đáy lòng chấn động, đáy mắt lóe qua rung động thật sâu!

Khi nàng nhìn thấy hai đạo quang mang kim ngân ở miệng huyết động, một tia hi vọng cuối cùng ở đáy lòng hóa thành hư ảo, thay vào đó là bất đắc dĩ thật sâu, Thần Khí xuất thế báo trước đại nạn, mà, giờ phút này, hai kiện Thần Khí đồng thời xuất thế, này, có hàm ý gì?

“Phốc-----”

Ngân quang đột nhiên chấn động, hào quang kia thắng được kim quang, năm lão giả cung cấp huyền lực cho kim đỉnh đồng thời lui về sau mấy bước, miệng phun máu tươi, trong nháy mắt già đi rất nhiều, vốn là tinh thần vô cùng phấn chấn mặt mày hồng hào, trong nháy mắt biến thành lão nhân già nua, nếp nhăn đầy mặt, ngum máu này, bọn họ phun ra hơn phân nửa cái mạng, đối thân thể tổn hại thật lớn.

“Không xong!” Đáy mắt Dạ Thất Thất ánh sáng chợt lóe, khẽ quát một tiếng, bất chấp thân hình đang giấu kín, mang theo mặt nạ ngân sắc, bóng dáng mảnh mai xuất hiện ở miệng huyết động, không đếm xỉa đến lão giả vô danh cùng ánh mắt khiếp sợ của hắc y nhân xung quanh đang phòng bị, nghiêm nghị ra lệnh: “Ngươi, ngươi, ngươi, đứng lên đem huyền lực hướng trên người hắc y nhân chuyển vận, ngươi, ngươi, ngươi, đem huyền lực toàn bộ chuyển vận đến miệng huyết động, hình thành một lưới bảo hộ, phòng ngừa vật kia lao ra. . .”

Ngón trở trắng nõn non mềm như tướng quân điểm binh, chốc lát phân phó tốt tất cả mọi người trừ Bạch Thiên Hạ, thấy mọi người không hề di chuyển, đáy mắt phát ra hàn khí, toàn thân tràn đầy mãnh liệt ngang ngược cùng tự tin, hai đạo quang mang kim ngân chiếu rọi xuống, giống như thần, thần thánh không thể xâm phạm, “Giờ phút này các ngươi chỉ có thể lựa chọn tin tưởng ta!”

--- ----Giờ phút này, các ngươi chỉ có thể lựa chọn tin tưởng ta!--- -----

Một câu nói lạnh lùng ngang ngược vang vọng trong tai mọi người, lời nói mãnh liệt tự tin cùng ngang ngược khiến đám người rung động thật sâu.

Bạch Thiên Hạ nhìn bóng dáng màu xám tro đột nhiên xuất hiện này, tại thiên bầu trời xám xịt, bóng dáng màu xám tro đặc biệt như vậy, cổ tự tin mãnh liệt tràn ngập cả không gian, làm người ta không tự chủ được cảm thấy an tâm, phảng phất chỉ cần có nàng, sẽ không có chuyện gì không làm được.

Nàng quyết định đánh bạc một phen, đặt hi vọng trên người bí ẩn có khí thế cường đại, cho nàng một cổ cảm giác quen thuộc này!

“Làm theo lời nàng!” Ánh mắt Bạch Thiên Hạ phức tạp nhìn đạo bóng dáng kia, đáy mắt lóe qua kiên định, thanh âm ôn nhu mang theo uy nghiêm không thể phản kháng, khí thế mạnh mẽ.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: THẦN KHÍ ĐÁNH NHAU NGƯỜI PHẠM GẶP NẠN

Edit: Trương Ly

Kế tiếp, tất cả mọi người theo phương thức Dạ Thất Thất phân phó đi làm, từ từ, kim đỉnh kia từ từ âm ảm khôi phục ánh sáng bảy màu rực rỡ, kim quang chói mắt theo huyền lực không ngừng đưa vào, càng phát ra chói mắt, vốn là quang mang màu bạc từ từ bị kim quang thay thế, tạo thành hai đạo tia sáng chói mắt chẳng phân biệt được trên dưới.

Dạ Thất Thất đứng ở một bên nhìn một màn chuyển biến này, khóe miệng khẽ nhếch, ở lúc những người kia chuyển vận huyền lực sắp cạn, bàn tay trắng nõn khẽ giơ lên, vài bóng dáng mệt mỏi kia bị một trận gió mang tới một bên, tiếp theo, nàng lấy sức một mình thay thế năm người, hai tay trắng nõn thon dài từ từ xoa lên kim đỉnh lơ lửng trước mắt nàng, bỗng dưng, toàn thân nàng đại chấn bạch quang, một đạo quang mang bạch sắc giống như thủy triều tràn vào trong kim đỉnh, kim quang trong nháy mắt đại triển ánh sáng rực rỡ, đem đạo ngân quang chói mắt đè xuống, từ từ bức về trong huyết động.

Trong giây lát đó, đầy trời kim ngân hào quang đụng nhau trong nháy mắt biến mất, sắc trời, từ từ khôi phục bình thường!

Hô - - cuối cùng thành công!

Mặc dù thời gian bất quá ngắn ngủi vài phút, đối với Dạ Thất Thất mà nói lại dài như vài thế kỷ vậy, thần khí không hổ là thần khí, ngắn ngủi vài phút, liền cơ hồ hút khô linh lực trong cơ thể nàng tu luyện năm trăm năm rồi, nhìn ngân quang chói mắt kia từ từ rút đi một tia sáng lộng lẫy cuối cùng, nàng mệt mỏi cười một tiếng, thời khắc đang muốn thu hồi linh lực, lại phát hiện --- -----

Bạch quang chợt lóe, thân thể Dạ Thất Thất cùng kim đỉnh đồng thời biến mất, cơ hồ đồng thời, bóng dáng Viêm Minh kêu ngoạc lãnh khốc xuất hiện ở phía rừng rậm này, chỉ thấy trước mắt bạch quang chợt lóe, hào quang trong nháy mắt biến mất, lưu lại một huyết động sâu bị lực lượng vô hình cường đại bảo vệ.

“Ngươi là người phương nào?”

Bạch Thiên Hạ tiến lên vài bước, thần sắc lạnh lùng nghiêm túc nhìn qua Viêm Minh đột nhiên xuất hiện, khí thế trên người hấn ngang ngược lạnh lùng vô hình trung mang theo vài phần hắc ám hủy diệt, gây cho nàng một loại cảm giác khủng hoảng, tràn đầy phòng bị nhìn chằm chằm hắn.

Viêm Minh phảng phất như không nghe thấy, mắt lạnh quét qua thần sắc mặt mũi của mọi người, dùng thuật di chuyển, hai ba bước liền đến miệng huyết động, ngón trỏ vẽ một cái, đạo lực lượng cường hãn vô cùng nứt ra tạo một đường vết rách, hấn nhảy vào, lưu lại đám người Bạch Thiên Hạ khiếp sợ không thôi.

“Khởi bẩm phu nhân, ngoài rừng tình hình chiến đấu kịch liệt, thành chủ cùng những huynh đệ khác chỉ sợ...” Hắc y nhân truyền lại tin tức, giọng nói mang theo vài phần lo lắng.

Bạch Thiên Hạ cắn răng một cái, nói, “Ra ngoài trợ giúp thành chủ!”

“Vâng!”

Thanh âm to rõ tràn đầy sát khí đằng đằng, tiếp nhận bình đan được Dạ Thất Thất tặng, bọn họ toàn bộ đều khôi phục thực lực cao nhất.

Trong khoảnh khắc xoay người, Bạch Thiên Hạ ngấm nhìn huyết động kia thật sâu, đại trận luân hồi đã một lần nữa khởi động, tạm thời không có nguy hiểm, ngược lại người áo đen kia. . . Nhưng, trước mắt nàng lại bất lực, còn có người bí ẩn cùng kim đỉnh cùng nhau biến mất, mỗi một người đều là không...

Lại không biết, sau khi nàng xoay người rồi đi, một đạo bạch quang lặng lẽ chạy đến đại trận luân hồi bảo vệ miệng huyết động, chít chít chít chít ----- gọi không ngừng, khoa tay múa chân giống như đang mắng người, kỳ quái nhất chính là, nó 'Mắng' sau một lúc lâu, lực lượng vô hình ngoài huyết động kia đột nhiên từ trong nứt ra, giống như mở cửa đón nó vậy.

Thấy thế, nó ngừng lên đầu, vênh vao đắc ý kiêu ngạo bước vào, hướng về trong huyết động đi đến. . .

Ách... Đây là nơi nào?

Dạ Thất Thất lông mày cau lại, đánh giá hoàn cảnh, cung điện chói mắt màu vàng kim nguy nga phi phàm, đứng sừng sững ở cạnh mình, màu vàng kim trên cửa chính điêu khắc hai Kim Long ngũ trảo khí thế tràn đầy, giống như bay lên trời, uy vũ phi phàm, rất sống động phảng phất có linh hồn vậy, chỉ liếc mắt một cái, làm cho người tự đáy lòng sinh sợ hãi.

Dạ Thất Thất hồi tưởng chuyện phát sinh, nàng liên tục không ngừng đem linh lực đưa vào tiểu đỉnh kia, sau đó... Hết thấy khôi phục bình tĩnh, hai đạo quang mang kim ngân giữa một thoáng biến mất, nàng biết rõ thành công, liền ở thời khắc nàng chuẩn bị thu hồi linh lực, lại đột nhiên phát hiện, linh lực của mình không bị không chế nhanh chóng xói mòn, tiếp theo cảm giác trước mắt lóe qua một đạo bạch quang, mất đi ý thức, lại lần nữa tỉnh lại, nhưng là tại địa phương xa lạ này.

Quay đầu lại xem một chút sau lưng, đó là vô tận sương trắng, thấy không rõ đường lui, từng trận gió thổi vù vù rung chuyển, cân nhắc một chút, nàng không chút sợ hãi đi lên bậc thang, hướng về Kim Long môn đi đến...

Tay, mới vừa chạm đến phiến điêu khắc có Kim Long, Dạ Thất Thất cảm giác được một cỗ hấp lực mãnh liệt, đem nàng hướng bên trong kéo đi, bắt đầu từ giờ phút này linh lực của nàng đều bị cái phá đỉnh chết tiệt kia hút đi, căn bản không chống cự được, liền bị hút vào dòng xoáy.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: LÃO NƯƠNG THU YÊU NGHIỆT NGƯỜI

Edit: Tương Ly

“A - -” Trên cao rơi xuống cảm giác kích thích làm nàng nhịn không được hét to, trong lòng đã sớm đem tổ tông cái kim đỉnh kia mắng N lần.

Chết chắc, lần này chết chắc rồi!

“A? Đây là cái gì? Mềm mại, còn có độ ẩm? Thật thoải mái a!” Không đau, thế nhưng một chút cũng không đau!

Oa, mệnh nàng thật tốt, cao như vậy nàng cũng không ngã chết! A, vật gì đó chọc nàng, đậm đậm, mềm mại! Còn có nhiệt độ. . . Sau khi tìm được đường sống trong chỗ chết tinh thần nàng rõ ràng tỉnh táo hơn rất nhiều, không hề ý thức nguy hiểm, thân thể còn dùng sức vận vẹo uốn éo, trong miệng không ngừng la hét.

Chẳng lẽ đây là nhân phẩm trong truyền thuyết? Nhân phẩm tốt, ném xuống như thế nào cũng sẽ không chết, oa ha ha...

“Cút ngay cho Bản Đế!”

Thời khắc Dạ Thất Thất cao hứng, đột nhiên cảm giác một đạo thanh âm nam tử trầm thấp nén giận từ dưới thân truyền tới, nàng lập tức quay đầu, nhìn trái nhìn phải xem. .... Ách... Nàng lại liếc mắt xuống dưới ngay cả quỷ cũng không thấy, sợ vớ vớ ngực, nhỏ giọng trách móc, “Muộc muối nó nha, hù chết tỷ, còn tưởng có hồn ma, nghe nhầm, đều là nghe nhầm! Hô ~ “

Nam tử nào đó hết sức 'Vinh hạnh' trở thành đệm thịt của Dạ Thất Thất sắc mặt đã sớm xanh mét, sắc mặt vốn lãnh khốc bây giờ càng thêm khó coi, thân thể chấn động mãnh liệt, thân thể mảnh khảnh mềm mại của Dạ Thất Thất như điều đứt dây bay ra bên ngoài, biến mất trong sương mù tuyết trắng dày đặc!

Nữ nhân đáng chết!

Viêm Minh sắc mặt khó coi đứng dậy, sắc mặt âm trầm đáng sợ, toàn thân phát ra hàn khí mãnh liệt, hần thừa dịp đại trận luân hồi vừa mới chữa trị, thời khắc uy lực chưa khôi phục, tiến vào cái huyết động thần bí này tìm Kính Luân Hồi; ai ngờ, sau khi hần đi tới trông thấy bóng sương mù trắng dày đặc, dưới tình huống tại đây đưa tay không thấy được năm ngón, hần cẩn thận vô cùng, nhưng vẫn bị 'Vật lớn' từ không trung đột nhiên rớt xuống vừa vịn đề lên người hần, 'Vật lớn' kia cố tình lại con người, hần chán ghét nhất là nữ nhân!

“Ta muốn giết ngươi, xú nam nhân, cũng dám động thủ với cô nãi nãi ngươi, lão nương quát chết ngươi tên khốn nà----- - “

Giọng nói nén giận như chuông bạc dễ nghe vang lên, một cây trường tiên phá không mà đến, đối với Dạ Thất Thất đã khôi phục linh lực mà nói, sương trắng nồng nặc này có thể ngăn cản tầm mắt của nàng, lại không ngăn cản được linh thức của nàng, mỗi một roi, đều tức giận mà ra, roi màu nâu mang theo nhật bạch quang..

“Còn dám trốn! Xem roi. . .” Dám trốn? Lão nương nhìn ngươi trốn được bao nhiêu roi! Tức giận lan tràn, tốc độ ra tay nhanh hơn mấy phần.

Đáy mắt Viêm Minh lóe hồng quang, lãnh mâu chợt lóe, lấy khí ngưng thực, thời gian nháy mắt, một chủy thủ do sương trắng nồng đậm ngưng tụ mà thành hiện trong tay hần, 'Bá bá bá. . .' chốc lát công phu, trường tiên trong tay Dạ Thất Thất biến thành từng đoạn từng đoạn nhỏ nằm trên mặt đất.

“Ta giết ngươi, ngươi tên khốn này dám hù roi của ta, a a a. . . Lão nương tiêu diệt ngươi----- “

“Chỉ bằng ngươi? Hừ!” Chỉ là con cóc, khẩu khí thật lớn!

“Xú nam nhân, khối bang đáng chết... Lão nương thu lấy ngươi yêu nghiệt này!”

Bá---- ---

Trong nháy mắt, kim quang chợt lóe, Dạ Thất Thất cảm giác cánh tay nóng lên, không đợi nàng kịp phản ứng, kim quang trong nháy mắt lại lại lần nữa biến mất, theo nó biến mất cùng nhau còn có xú nam nhân mà nàng luôn miệng muốn tiêu diệt...

Người đâu?

Linh thức không cảm giác được hơi thở người nọ, Dạ Thất Thất mới hiện thân, trường bào màu xám tro dính bùn đất, áo choàng rộng thùng thình có chút loạn, tóc đen như tơ, nhẹ nhàng rủ xuống sau đầu nàng, trên mặt mặt nạ màu bạc không biết ném đi đâu, lộ ra khuôn mặt nàng thanh lệ xinh đẹp, khí chất xuất trần kia giống như thần nữ lỡ nhập phạm trần vậy, làm cho người không có nửa phần niệm tưởng khinh nhờn.

“Chủ nhân, chủ nhân, ngươi đang tìm cái gì?” Đang lúc nàng mặt ủ mày chau, một đạo thanh âm thanh thúy non nót trực tiếp trong óc nàng vang lên.

Dạ Thất Thất cả kinh, bật thốt ra, “Ngươi là ai?”

“Ai! Chủ nhân, ngươi hướng tinh thần nhắm mắt lại!” Đạo thanh âm non nót kia có vài phần tang thương, thờ dài, chậm rãi mở miệng.

Tập trung tinh thần. . . Tập trung tinh thần...

Con mẹ nó, bầu không khí quỷ dị này, như thế nào tập trung được tinh thần nha!

“Oa, bánh bao nhỏ hảo đáng yêu, ngươi là con cái nhà ai, tại sao lại ở chỗ này?” Mừng rỡ kinh hô một tiếng, Dạ Thất Thất một bước xông lên, đem vậy bánh bao đáng yêu ôm vào trong ngực, nanh vuốt không ngừng tàn phá khuôn mặt đáng yêu nhỏ nhắn của hần.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 34: CHỦ TỬ ĐÁNG KHINH, KHÍ LINH ĐÁNG YÊU

Edit: Tương Ly

Manh, hảo manh, thực manh, siêu manh!

Dạ Thất Thất hoa hoa lệ lệ kích động, bánh bao nhỏ hồng hào này chớp mắt to sáng long lanh ngập nước, khuôn mặt nhỏ tròn phúng phính, thịt núc ních, trắng nõn nà, trên đầu còn búi tóc dùng dây đỏ quấn lại, trên người mặc yếm nhỏ màu đỏ, lộ ra tay chân mũm mĩm, thoát nhìn nhiều nhất mới hai ba tuổi, làm cho người nhìn sẽ muốn đem hân ôm vào trong ngực chà đạp một phen thật tốt.

“Bánh bao nhỏ là cái gì? Có thể ăn sao? Ta là khí linh thần khí Nghịch Thiên Đình, đương nhiên ở chỗ này, chủ nhân ngươi không biết sao?” Bánh bao nhỏ nháy nháy mắt, cái miệng nhỏ nhắn đỏ thắm tò mò chu lên, thật đáng yêu a!

Bẹp----

Nhịn không được hôn một cái! Hắc hắc ~

Bất quá. . . Nghịch Thiên Đình là cái đồ chơi gì?

“Phốc - - không phải là cái phá đình hút khô linh lực của ta đi?” Đột nhiên nghĩ đến cái tiểu đình màu vàng kim kia, bật thốt ra, lại trông thấy bánh bao nhỏ gật đầu nhẹ, há miệng, mặt tràn đầy ủy khuất nhìn nàng, một bộ dạng muốn rơi lệ.

Cầu huyết a!

Thần khí, cứ như vậy bị nàng thu phục! A-men, phạt tở, quan âm bồ tát, lão phong tử sư phụ, các người phù hộ ta, loại tội ác này, liền trừng phạt ta đi, ta, tình nguyện chịu tội!

Nghĩ đến chính mình thế nhưng đánh bậy đánh bạ nhặt được thần khí, nhân phẩm thật đúng là không phải tốt bình thường, trong nháy mắt nàng cảm giác mình rất vĩ đại, quá ngu ngốc hay không?

Bánh bao nhỏ đương nhiên không biết ý nghĩ của nàng, nhìn nàng trừng lớn hai mắt, đàn độn đứng ở nơi đó ngây ngô cười, hân nhảy qua đi dùng tay nhỏ chọc chọc chân của nàng, thế nhưng không có phản ứng.

Ta chọc, ta chọc, ta chọc chọc chọc...

“Ngươi nếu còn chọc một cái nữa, ta liền đem ngươi và thịt heo cùng nhau hầm cách thủy !” Nhìn hân lớn lên giống oa nhi nhân sâm trong sách, nếu cùng thịt heo hầm cách thủy, không biết hương vị như thế nào? Hắc hắc ~ mỗ nữ cười đến bí ối, không ngừng nuốt nước miếng, thêm ăn nha!

“Ô ô ô ~ chủ nhân là trứng thối, ô ô ~ chủ nhân xấu, ta không thèm giúp chủ nhân bắt người xấu, ô ô ~” Bánh bao nhỏ mũi hếch lên, khóc đến thê thảm, đáng thương a, bị phân a! Lỗ tai của nàng sắp điếc rồi...

Đợi chút. . . Hân nói về sau không giúp nàng bắt người xấu , ý kia là----

A----- trong đầu nàng có suy nghĩ kinh người, “Bánh bao nhỏ ngoan ngoãn, ta lừa gạt ngươi thôi! Ngươi khả ái như vậy ta như thế nào cam lòng đem ngươi hầm cách thủy nha, đừng khóc a, ngoan ngoãn!” Đột nhiên phát hiện mình còn rất có thiên phú dỗ tiểu hài tử, quá ngu!

“Thật. . . Thật vậy chăng? Không lừa Ngẫu chứ?” Bánh bao nhỏ mặt tràn đầy không tin.

“Đương nhiên, ta ôn nhu như vậy thiện lương hiền thực đáng yêu mê người lại lớn lên tao nhã lại tuyệt thế làm sao sẽ gạt ngươi chứ, ngươi phải tin tưởng nhân phẩm của ta, nhân phẩm của ta rất tốt! Hiểu không?”

“A!” Hiểu không? Không hiểu, nhưng là chủ nhân nói liền đúng đi!

“Hảo, ngươi hiện tại nói cho ta biết, vừa rồi người kia có phải hay không bị ngươi làm biến mất?” Nghĩ đến nam nhân không có phong độ thần sĩ, bày ra mặt than kia, Dạ Thất Thất liền hận nghiền răng nghiền lợi, hận không thể cắn hân mấy cái cho hả giận.

Người kia? Một chút phong độ cũng không có, thế nhưng cùng nữ nhân động thủ, hân còn là nam nhân hay không a?

Bánh bao nhỏ gật đầu nhẹ, ngón tay út núc ních thịt chỉ phía sau nàng, cười đến sáng lạn nói, “Hân dám đánh chủ nhân, là trứng xấu, Ngẫu đem hân bắt.” Hân mặt tràn đầy đắc ý, một bộ ngươi mau khen ngợi ta càng thêm đáng yêu, Dạ Thất Thất nhịn không được lại ôm hân gặm hai cái.

Hắc hắc... Ngươi cũng có hôm nay nha!

Hắc hắc... Xem bốn tiểu thư độc ác chính ngươi!

Dạ Thất Thất nhìn Viêm Minh hôn mê bất tỉnh, khoe miệng nhếch lên cười tà, bước chân nhẹ nhàng linh hoạt đắc ý hướng hân đi đến, đáy mắt lóe tia cười tà ác xấu xa, thoát nhìn phi thường bí ối...

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: TUYỆT VỌNG

Edit: Trương Ly

Ngoài rừng đầm lầy, tình hình chiến đấu thảm thiết vô cùng, dù Dạ Quân Nham rất mạnh, cũng không cách nào lấy hơn mười người ngăn cản đội ngũ hơn ngàn người cường hãn kia, mười phút, đã là cực hạn, nếu không phải chiếm cứ thiên thời địa lợi, tuyệt đối không cách nào chống cự lâu như vậy!

Dạ Quân Nham cầm trọng kiếm trong tay, vung giết trong đám người, giống như tử thần bất giam linh hồn, đến mức người ngã vô số, chiến bào gấm lông lầy, rải đầy máu tươi kẻ địch, nhuộm đỏ quần áo của hắn, làm hắn tăng thêm mấy phần sát khí; nhìn thuộc hạ từ từ không địch lại được nữa, đáy mắt hắn lộ ra vài phần phẫn hận, nổi giận gầm lên một tiếng, ra tay lại hung mãnh vài phần.

Nếu đã không cách nào tồn tại tới cùng, vậy cùng chết đi, thân là người thủ hộ thần khí Dạ gia, tuyệt không sợ hãi cái chết!

“Dạ Thành Chủ, hiện tại các người đã đi đến đường cùng, cần gì phải chống cự vô ích! Nếu các người hiện tại dừng tay mang mọi người tiến vào vùng đầm lầy này, chuyện hôm nay, chúng ta chắc chắn sẽ bỏ qua, người vẫn là thành chủ Viêm Hóa Thành, như thế nào?” Lão nhân bên cạnh đứng ở trên lưng đại bàng bay lên không, làm ra một bộ tư thái hiên ngang lâm liệt, như bố thí mà nói.

“Hừ! Bớt nói nhảm đi, ta là người Dạ gia há lại là hạng người ham sống sợ chết! Hảo các huynh đệ Dạ gia ta, giết một người không bồi thường đủ, giết hai người liền kiếm lời, chính là chết cũng không thể để đám người kia đi vào, mọi người giết a!” Dạ Quân Nham hừ lạnh một tiếng, tức giận rống, mọi người lại càng ra sức giết, cơ hồ hoàn toàn thu hồi phòng ngự trên người, chỉ công kích!

Huyết tinh, thảm thiết, tàn bạo. . .

Đầy đất là phần còn lại của chân tay đã bị chém cụt, máu tươi rải đầy toàn bộ mặt đất, không khí phiêu tán mùi máu tươi gay mũi làm người ta muốn nôn mửa, không ngừng kích thích mọi người chém giết.

“Thành chủ, là phu nhân, phu nhân dẫn người đến.” Lúc đang liêu mạng chém giết, một đám người đột nhiên từ trên trời đáp xuống gia nhập chém giết, có những viện binh này đột nhiên đến, tình thế từ từ chuyển biến tốt đẹp, có người nhận ra thân phận viện binh, mừng rỡ như điên la lớn.

Nhìn qua đạo bóng dáng nhỏ yếu kia, Dạ Quân Nham cuồng tiếu vài tiếng, hướng về nàng giết đi qua, che chở nàng ở sau người, “Nham ca, mau ăn vào!” Bạch Thiên Hạ đưa ra một viên đan dược uy vào trong miệng hắn, giúp hắn khôi phục huyền lực.

“Đây là đan dược?” Nồng nặc mùi thuốc đầy khoang miệng, huyền lực trong cơ thể sắp khô kiệt trong nháy mắt khôi phục trạng thái đỉnh cao, làm hắn mừng rỡ lại phi thường khiếp sợ, “Các người như thế nào đi ra? Bên trong như thế nào?” Chẳng lẽ là... Hắn trong lòng thất kinh, lo lắng mở miệng hỏi.

“Một lời khó nói hết, tạm thời sẽ không có chuyện.” Nghĩ đến người thần bí áo xám thực lực cường hãn kia, cùng với hắc y nhân về sau xuất hiện, hai người cho nàng cảm giác đều phi thường cường đại, như một tòa núi cao không cách nào rung chuyển.

Dạ Quân Nham gật đầu nhẹ, có đoàn người Bạch Thiên Hạ gia nhập, tình thế Dạ Quân Nham bên này có chuyển biến tốt đẹp.

“Ngọc ung, tốc chiến tốc thắng, nếu đại sự hỏng, người và ta đều không thể khai báo.” Nam tử bên cạnh ngọc ung lão nhân đứng ở trên lưng đại bàng nhướng mày, quyết định.

Ngọc ung lão nhân gật đầu đáp ứng, nói: “Ta biết rõ.” Vừa mới dứt lời, trên người ngọc ung lão nhân hồng quang hiện ra, một tiếng gầm nhẹ từ trên người hắn truyền đến.

Đạo hồng quang giống như mặt trời chói chang, hào quang màu đỏ đậm vào mắt người không thể mở ra.

“Rống rống - -” Tiếng gầm nhẹ từ từ rõ ràng, hồng quang chói mắt từ từ biến mất.

Hồng quang hạ, bên cạnh ngọc ung lão nhân xuất hiện một con hùng sư toàn thân hóa diễm thiêu đốt mạnh mẽ, kiêu căng dâng cao, cao giọng rống, mặt đất đều chấn động!

“Hỏa Diễm Hùng Sư - - ngọc ung lão tặc, người thế nhưng có loại bảo vật này... Quả nhiên là trời muốn diệt ta... . . Trời diệt ta a...” Nhận ra thân phận đầu hùng sư bên cạnh ngọc ung lão nhân, Dạ Quân Nham kinh hô một tiếng, trong mắt tràn đầy tuyệt vọng.

Hỏa Diễm Hùng Sư, là linh thú cấp bảy khó gặp, ở trong đám linh thú cũng thuộc về thượng đẳng, sức chiến đấu lại có thể so với cao thủ Địa cấp trung kỳ. Một ngọc ung lão nhân cùng nam tử không chế đại bàng đã làm cho Dạ Quân Nham phi thường cố hết sức, hiện tại lại thêm một đầu hùng sư thực lực có thể so với địa cấp trung kỳ, Dạ Quân Nham chắc chắn bại!

“Nham ca...” Thành chủ phu nhân Bạch Thiên Hạ nắm tay phu quân, giọng điệu kiên định nói: “Nham ca, thượng cùng bí lạc hạ hoàng tuyền, thiếp cũng sẽ làm bạn cùng Nham ca, thế nguyên không đổi.”

“Phu nhân...” Dạ Quân Nham cảm động nắm tay Bạch Thiên Hạ, trong mắt tràn đầy đau lòng.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: LIỀU LĨNH ĐÁNH CUỘC

Edit: Trương Ly

“Dạ Quân Nham, ngươi thật muốn trở mặt nhìn thê tử ngươi chết ở trước mắt ngươi, ngươi mới bằng lòng tránh ra phải không? Hào, vậy ta sẽ thành toàn cho ngươi, đi chết đi - -” Ngốc ung lão nhân cười lạnh một tiếng, cùng Hỏa Diễm Hùng Sư bên cạnh phối hợp cực kỳ ăn ý, không chút lưu tình hướng về Dạ Quân Nham đánh tới...

“Phu nhân, ngươi đi mau, mang theo Thất Thất đi...” Đây Bạch Thiên Hạ ra, Dạ Quân Nham xông lên nghênh tiếp công kích của ngốc ung lão nhân, hướng Bạch Thiên Hạ hét lớn.

“Nham ca - -” Bạch Thiên Hạ muốn xông tới giúp hắn, lại bị thuộc hạ ngăn cản lại, cường chế đem mang đi.

Hôm nay chiến cuộc đã định, cho dù là chết, bọn họ cũng phải giúp thành chủ lưu lại một tia huyết mạch.

Đây là ý tưởng duy nhất trong nội tâm thuộc hạ của Dạ Quân Nham, cũng là tín niệm duy nhất khiến bọn họ có thể tiếp tục kiên trì!

“Muốn đi? Nào có dễ dàng như vậy.” Chân đạp đại bàng nam tử kia đã sớm ở một bên, thấy đám người Bạch Thiên Hạ ý muốn thoát thân, thân hình giống như một mảnh lá cây, nhanh nhẹn rơi xuống phía trước, khoe môi nhếch lên trào phúng.

Cuối cùng, Bạch Thiên Hạ vẫn không thể chạy trốn, nhìn Dạ Quân Nham bị Hỏa Diễm Hùng Sư phun ra ngọn lửa làm tổn thương, thời điểm miệng phun máu tươi tề trên mặt đất, nàng cũng bởi vì phân tâm mà bị thương.

“Giết ngươi, xem Dạ Quân Nham còn có thể ngoan cố chống lại hay không?” Nam tử kia cười lạnh một tiếng, khẽ quát một tiếng: “Nộ Diễm Cuồng Long!”

Địa cấp kỹ năng, Nộ Diễm Cuồng Long!

Bạch Thiên Hạ tâm chìm vào đáy cốc, biết mình chạy không khỏi một kiếp này, đáy mắt lóe qua một đạo ánh sáng ngoan lệ.

Nếu đã chạy không khỏi cái chết, không ngại kéo một cái đệm lưng, cấp cho Nham ca nhiều một phần hy vọng sống sót - -

Hạ quyết tâm trên người Bạch Thiên Hạ đột nhiên bộc phát ra một trận quang mang kim sắc, đó là hơi thở của Thiên Cực cao thủ.

Nguyên lai, Bạch Thiên Hạ tự biết khó thoát khỏi cái chết, thế nhưng sử dụng cấm thuật, lấy sinh mệnh thiêu đốt làm đại giá, tạm thời tăng cao thực lực.

“Cuồng Phong Liệt Diễm, đi cho ta - - “

Thiên Cực cao thủ Bạch Thiên Hạ bị một tầng quang mang màu vàng vây quanh, tựa như kiện khôi giáp màu vàng kim, uy vũ ngang ngược.

“Hỏa cầu vũ - -” ngàn vạn hỏa cầu từ trên trời giáng xuống, lập tức, đau thương khắp nơi.

“Liệt Diễm tung hoành - - “

“Hỏa Thần chi nộ - - “

...

Tạm thời trở thành Thiên Cực cao thủ Bạch Thiên Hạ không ngừng phóng xuất ra các loại kỹ năng mà chỉ Thiên Cực cao thủ mới có thể phóng thích, Thiên Cực cùng Địa cấp, tuy chỉ cách một đường, nhưng lại khác biệt một trời một vực.

Chỉ có vượt qua khoảng cách này, mới có thể chân chính xếp vào hàng ngũ cao thủ, rất nhiều người, tận cùng một đời đều không thể đột phá Địa cấp, trở thành Thiên Cực cao thủ.

Bạch Thiên Hạ lần này có thể dùng cấm thuật tạm thời đột phá Thiên Cực, đã là phi thường may mắn, cũng bởi vì nàng đột phá, tạm thời làm cho người Viêm Hỏa Thành bên này có cơ hội thờ dốt.

“Phu nhân - - “

Dạ Quân Nham biết Bạch Thiên Hạ dùng một chiêu kia, đau lòng hô to.

Thieu đốt sinh mệnh đòi lấy thực lực dù sao không phải là kế hoạch lâu dài, dần dần, Bạch Thiên Hạ công kích yếu dần, mà nam tử cùng nàng đánh nhau liên tục né tránh nắm lấy cơ hội, hung hăng cho nàng một kích, cơ hồ tại chỗ muốn tính mạng của nàng.

“Không biết sống chết, chết cho ta - -” Nam tử kia trước bị Bạch Thiên Hạ đánh đến không có lực hoàn thủ, giờ phút này thừa dịp Bạch Thiên Hạ thời điểm sinh mệnh thiếu đốt hầu như không còn, mới bắt đầu trả thù.

“Đều rút ra ngoài cho Bản đế - - “

Bỗng dưng, một đạo tiếng vang nén giận rung trời truyền đến, đang ở trong kích chiến mọi người đột nhiên cảm giác trong đầu một mảnh mê muội, thậm chí có người tại chỗ té ngã ngất đi.

Này là người phương nào? Thực quá kinh khủng!

Mọi người sinh lòng sợ hãi, tìm kiếm khắp nơi chỗ phát ra âm thanh, dè dặt, trong mắt tràn đầy khiếp sợ cùng sợ hãi.

Cùng lúc đó, trong Nghịch Thiên Đình...

“Hắc hắc - - chết tiết khôn kiếp, rơi vào tay ta xem ta thu thập ngươi như thế nào, hahahaha - - “

...

Trong tai truyền đến thanh âm âm hiểm gian trá kia, làm Viêm Minh không vui nhàu mày.

Là ai phát ra thanh âm như thế?

“Cút!” Quán tính, hần môi mỏng khẽ nhúc nhích, lạnh lùng phun ra một chữ.

“Cút muội muội ngươi a! Ngươi cút trước cho ta xem”

“Làm càn! Bất kính với Bản đế, giết!” Viêm Minh gầm lên, trong thanh âm nhiều một cỗ khí sát phạt.

Dạ Thất Thất hừ lạnh một tiếng, một cây roi quất tới, trong miệng nổi giận mắng: “Đi vào địa bàn cô nãi nãi ta còn dám lớn lối, xem cô nãi nãi hôm nay như thế nào giáo huấn ngươi!”

Viêm Minh muốn động thủ đem nữ tử này bắt giữ, lại phát hiện trong cơ thể linh lực không cách nào điều động, thật giống như bị cái gì ngăn chặn vậy, hần luôn không hề bận tâm lần đầu tiên đáy mắt lộ ra vẻ khiếp sợ!

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: KHÍ LINH GIẢO HOẠT

Edit: Trương Ly

Đây rốt cuộc là chỗ nào? Thế nhưng có thể ngăn chặn linh lực trong cơ thể hần!

Lại nhìn Dạ Thất Thất trước mắt lớn lối kiêu ngạo, cảm thấy có vài phần quen mắt, tựa hồ là nữ tử trước kia xâm nhập nhà gian của hần, sau đó theo hần cùng đi đến cấm địa.

“Đây là chỗ nào? Ngươi là ai?” Nghĩ đến chính mình mới bị nàng lừa gạt, cho rằng nàng không hề có tu vi đáy lòng Viêm Minh liền có chút ít tức giận.

Dạ Thất Thất không ngừng vùng roi, lại thủy chung không cách nào đánh trúng hần, mỗi lần ra tay đều bị hần dễ dàng tránh đi, nàng chấp chấp hiểu nguyên nhân vì sao.

“Ngươi là ai? Ngươi đến Viêm Hỏa Thành muốn gì?” Dạ Thất Thất không hề vùng roi, hai mắt trong suốt mang theo vài phần đề phòng nhìn hần, đáy mắt lóe qua quang mang giảo hoạt.

Viêm Minh nhú lông mày lại, trầm mặc không nói, đôi con ngươi màu xám bạc chột lóe qua hai đạo hung quang, trong người phát ra một cỗ uy thế ngập trời, một cỗ quang mang kim sắc chói mắt từ trên người hần tản ra, giống như một mặt trời, mang theo kim mang nóng rực, ánh mắt hần bề ngễ quét qua nàng, đôi mắt màu xám bạc từ từ biến thành màu vàng kim, màu sắc càng ngày càng đậm...

Hắn muốn làm cái gì? Biểu diễn ma thuật sao?

Dạ Thất Thất nghiêng đầu nhìn thân thể hắn từ từ dâng lên, mờ trùng hai mắt, không có chút bộ dáng nào cảm giác nguy hiểm.

“Nha - - người xấu thật là lợi hại, chủ nhân mau đuổi hắn đi, hắn sắp đem thần đình làm hỏng...”

Khí linh bánh bao nhỏ xuất hiện gấp đến độ giậm chân, không biết lấy khí lực chỗ nào đem Dạ Thất Thất ném lên trời, mắt thấy thời điểm sắp đụng vào người nam nhân kia, Dạ Thất Thất ở không trung xoay tròn, hung hăng một cước đá đến trên mặt Viêm Minh, khí linh bánh bao nhỏ nhân cơ hội làm phép đuổi hắn ra ngoài.

Đây hết thấy sự tình từ lúc bắt đầu đến kết thúc bất quá ngắn ngủi thời gian hai cái hô hấp.

“Nha... Đau quá, chủ nhân không cần khi dễ Ngân gia, ô ô... Chủ nhân xấu xa...” Khí linh bánh bao nhỏ bị Dạ Thất Thất níu lấy búi tóc xách lên, ở không trung hoa tay múa chân ồn ào.

“Ba!”

Dạ Thất Thất hướng trên không nhỏ trắng nõn của hắn ba ba đánh hai cái, hung dữ trừng mắt nó, bên cạnh giận, “Ngươi cũng dám đá ta, ngươi là dưa chuột sao? Rất đáng đánh đòn, hai hay một, nhanh lựa chọn.” Nó cũng dám đem nam nhân kia chạy, nằng đầy bụng tức giận hướng về ai phát tiết a? Khí linh béo ụt ịt hầm cách thủy linh dược không biết hương vị như thế nào?

“Chủ nhân hảo ngốc, người kia rất lợi hại, hắn thiếu chút nữa đem ta giết, nếu không phải ta đuổi hắn ra ngoài, chúng ta liền chết a...” Nghĩ đến cố gắng lượng cường đại vừa rồi, khí linh bánh bao nhỏ trong lòng vẫn còn sợ hãi, tiểu tâm can bịch bịch nhảy không ngừng.

Người nam nhân kia rất lợi hại sao?

Dạ Thất Thất nhướn mày, níu lấy búi tóc trên đầu nó ở không trung quăng hai vòng, như xiếc ảo thuật đem khí linh bánh bao nhỏ hù dọa gào khóc kêu rên, nằng mới thuận tay đem nó treo trên cành cây, xem nó giương nanh múa vuốt ở không trung quơ múa kêu la...

“Thả ta xuống a... Chủ nhân thật xấu, bắt nạt khí linh... Chủ nhân...”

“Muốn xuống?” Dạ Thất Thất nhướn mày, híp mắt hỏi nó.

“Ô ô... Chủ nhân không cần chọc bụng nhỏ người ta, rất ngứa...”

“Muốn xuống liền đem chuyện gạt ta toàn bộ thành thật khai báo, nếu không liền liên tục treo như vậy, ta có rất nhiều thể gian cùng ngươi từ từ ngoạn.” Dạ Thất Thất mắt hơi híp, từ không gian lấy ra một chai khải linh đan, đổ ra một viên dược hoàn ở trong tay vuốt vuốt, mùi nồng nặc thuốc trong nháy mắt lan tràn.

Khải linh đan là đan dược giúp linh thú lúc mở ra linh trí sử dụng, phẩm cấp không tính cao, bất quá dược liệu dùng lại phi thường khó có được, nằng lúc trước rảnh rỗi nhằm chán luyện chơi, dùng cái này làm mồi cho linh thú lão đại trong bí cảnh, cuộc sống trôi qua miễn bàn có bao nhiêu thư thả.

“Ô ô... Ta muốn... Thơm quá ta muốn ăn...” Khí linh bánh bao nhỏ hai mắt tỏa sáng, dụng cả tay chân muốn đem viên thuốc trong tay nằng đoạt qua ăn hết, nhưng tay chân quá ngắn đoạt không đến.

“Cấp ngươi một cái cơ hội cuối cùng, nói, hay không nói?” Khải linh đan trong tay Dạ Thất Thất bị nằng thuận tay bóp một cái, biến thành bột thuốc tiêu tán trong không khí, đầy mắt nằng cũng nhiều vài phân không kiên nhẫn.

Khí linh bánh bao nhỏ cảm giác được khí tức trên thân nằng phát sinh biến hóa, sợ hãi rụt rụt đầu, hai mắt liếc trộm nằng mới không tình nguyện đem chuyện giấu giếm nằng chậm rãi nói...

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuận Thú Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: NAM TỬ KINH KHỦNG NHƯ ÁC MA

Edit: Tương Ly

Trong rừng đầm lầy, khắp nơi là thi thể, vô số phần còn lại của chân tay đã bị cụt, mùi máu tanh nồng nặc tràn ngập cả đầm lầy!

Kính Luân Hồi bảo vệ gia tộc, Viêm Hóa Thành Dạ thị gia tộc giờ phút này bị thương nặng, thành chủ Dạ Quân Nham dẫn đầu đội bảo vệ đã chết hơn phân nửa, còn thừa lại gần một nửa cũng bị trọng thương, kể cả thành chủ phụ nhân Bạch Thiên Hạ giờ phút này cũng bị cấm thuật cản trở, mệnh ở sớm

tôi.

“Phu nhân, người như thế nào?” Dạ Quân Nham ôm Bạch Thiên Hạ bị trọng thương thống khổ không thôi, vội vàng đem đan dược nàng vừa rồi giao cho mình dứt nàng một viên, hy vọng có thể bảo trụ tính mạng của nàng.

Phục hạ đan dược, sắc mặt Bạch Thiên Hạ khôi phục một chút huyết sắc, kéo Dạ Quân Nham ở bên lở tai hẩn dẫn dò, “Nham ca, kiên trì một lát là tốt rồi, ta tin tưởng người bí ẩn kia chắc chắn đem kết giới chữa trị hảo, đến lúc đó Nham ca không thể bỏ qua những người này, nhất thiết đem bọn họ toàn bộ tru diệt, tể diện những hộ vệ chết đi trên trời có linh thiêng.”

Nàng hiện tại đem toàn bộ hy vọng đều để ở người bí ẩn giúp bọn họ chữa trị thần khí, chỉ cần hắn có thể giúp bọn họ đem kết giới chữa trị, kết giới kia trong sát trận cũng nhất định sẽ một lần nữa khởi động, đến lúc đó, những người này chắc chắn toàn bộ bị tru diệt!

“Phu nhân yên tâm, vì phu đáp ứng người nhất định sẽ làm được, những người này đều đáng chết!” Dạ Quân Nham hai mắt đỏ bừng, trong mắt tràn đầy sát ý, những người này thế nhưng liều mạng muốn có được thần khí, chém giết tính mạng huynh đệ hắn nhiều như vậy, hôm nay nếu không đưa bọn họ toàn bộ chém giết, sau này hắn có mặt mũi nào đi gặp những huynh đệ đã chết trong một trận chiến này?

“Dạ Thành Chủ, cái gọi là kẻ thức thời mới là trang tuần kiệt, nếu người hiện tại đem thần khí Kính Luân Hồi giao cho chúng ta, ta liền cứu phu nhân người một mạng, như thế nào?” Ngốc ung lão nhân đứng ở trên lưng Hùng Sư, từ trên cao nhìn xuống đám người Dạ Quân Nham, hắng giọng nói.

Dạ Quân Nham giận trừng mắt hắn, mặt tràn đầy khinh thường hừ lạnh nói, “Đừng vội nhiều lời, thắng làm vua thua làm giặc, bọn người muốn lấy Kính Luân Hồi liền bước qua thi thể ta, ta há lại là hạng người ham sống sợ chết!”

“Người đã khẳng khái một mực, vậy đừng trách ta ra tay tàn nhẫn!” Ngốc ung lão trong tay nhiều một phen trường cung hiện ra quang mang lam sắc, từ không trung xuất hiện một chi hỏa mưa tên, một mũi tên này nhắm ngay Bạch Thiên Hạ trong ngực Dạ Quân Nham, thế phải lấy tính mạng nàng.

“Thành chủ - - “

“Phu nhân - - “

“Cẩn thận - - “

Trông thấy phương hướng mũi tên bắn xuyên qua, thuộc hạ Dạ Quân Nham trừng to mắt không thể tin được hô to, thậm chí nhào tới muốn ngăn cản mũi tên kia, đáng tiếc tốc độ bọn họ quá chậm chỉ có thể trơ mắt nhìn tên hướng về thành chủ cùng thành chủ phu nhân bắn xuyên qua...

“Keng!”

Đang ở thời khắc mũi tên đó sắp bắn trúng Bạch Thiên Hạ đang bị cấm thuật cản trở, không biết từ chỗ nào xuất hiện một trận quái phong, khí thế hung hăng đem mũi tên kia trong nháy mắt xoắn thành bụi, duy nhất lưu lại đầu mũi tên do sát luyện tạo ra rơi trên mặt đất, đúng lúc chạm vào tảng đá trên đất, phát ra một tiếng vang thanh thúy.

“Người nào dám đánh lên Bản đế? Lăn ra đây - - “

Một tiếng gầm tràn đầy uy thế, tiếp theo một đạo bóng dáng từ hư chuyển thực, trống rỗng xuất hiện ở chiến trường hỗn loạn, bóng dáng của hắn xuất hiện vị trí trước người phu thê Dạ Quân Nham.

Mọi người cứng đờ nhìn nam tử áo đen bất ngờ xuất hiện, hẩn ngũ quan tuần mỹ yêu dị, trong người đầy một cỗ sát khí vô biên, tóc đen theo gió bay múa, hai mắt bề bệ quét về phía mấy người ở đây, một cỗ uy áp ồ ồ kéo tới đem ngốc ung lão nhân thân là Thiên giai cao thủ ép tới không thở nổi.

Người này, thực lực thật là khủng khiếp!

“Đánh lên Bản đế, chết!”

Đôi mắt màu xám bạc của Viêm Minh rơi xuống trên người ngốc ung lão nhân, đầu ngón tay bắn ra một đạo hắc quang, khí thế hung hăng đánh bay ngốc ung lão nhân không kịp có phản nửa phản ứng, đầu ‘Ầm’ một tiếng nổ tung, đi đòi nhà ma!

“Bất kính Bản đế, chết!”

Lại quát lạnh một tiếng, không trung chợt lóe mấy đạo hắc quang, trong nháy mắt có hơn mười người dẫm vào vết xe đổ của ngốc ung lão nhân, đầu bạo liệt mà chết.

Ngắn ngủi thời gian vài hơi thở, bên cạnh có gần hai mươi sinh mệnh chết tại chỗ, đều là Thiên giai cao thủ, đột biến như thế, khiến cho mọi người tại đây sắc mặt đại biến, người người cảm thấy bất an.

“Các người, chộc giận Bản đế, toàn bộ phải chết!”

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 39: MỸ NAM ĐẸP MẮT RẤT NGUY HIỂM

Editor: Trương Ly

“Các ngươi, chộc giận Bồn đế, toàn bộ phải chết!”

Lời này vừa ra, mọi người tại đây đều biến sắc, đầy đê phòng nhìn người trước mắt.

Đáy mắt Viêm Minh lóe tia khinh thường, châu chấu đá xe, không biết tự lượng sức mình!

Hắn đến chỉ vì Kính Luân Hồi, ai ngờ lại nổi lên biến cố, gặp nữ tử vô si kia, sau lại bị đạo kim quang hút vào một không gian kỳ quái, nàng kia lại có ý đồ gây rối hắn, quả thực tội không thể tha thứ.

Nàng ta làm cho hắn cảm thấy nhục nhã, giờ phút này trong nội tâm hắn giận không thể giảm, không chém giết người trước mắt, tức giận trong lòng hắn khó hết.

“Tiền bối, tại hạ người Lý gia, không biết tôn tính đại danh tiền bối... A - -” Một nam tử mặc quần áo màu xanh, khí chất nho nhã tiến lên, cực kỳ cung kính mở miệng hỏi.

Tuy nhiên, lời của hắn chưa dứt, liền kêu thảm một tiếng, thân thể trong nháy mắt sưng như cầu, muốn nổ tung lên.

Ngay sau đó, huyết vụ tràn ngập, mùi máu tanh xông vào mũi!

“Ồn ào.” Viêm Minh môi mòng khẽ nhúc nhích, lạnh lùng phun ra hai chữ.

Sinh mệnh tại hắn, đều là con kiến hôi! Sinh tử chỉ ở một ý niệm của hắn.

Đưa tay ra, hơn mười người trong lòng bàn tay hắn bị mất mạng, đều là hài cốt không còn.

“Niệm tình công sức Dạ gia bảo vệ Kính Luân Hồi, Bồn đế lưu lại tính mạng ngươi, hiện giao Kính Luân Hồi ra, các ngươi sẽ được rời đi.” Viêm Minh xoay người, ánh mắt bề ngạo, hai đầu lông mày mang theo khí thế cao cao tại thượng, đôi mắt yêu dị phảng phất có thể đem hút hồn phách người.

Dạ Quân Nham đem Bạch Thiên Hạ giao cho thuộc hạ chiếu cố, sau đó đứng dậy đối diện với Viêm Minh, hai đầu lông mày mang theo một cỗ kiên nghị bất khuất cứng như sắt thép, “Tại hạ Dạ Quân Nham thay mặt Dạ gia cảm tạ ân cứu mạng của tiền bối, thần khí Kính Luân Hồi tuy Dạ gia ta chịu trách nhiệm bảo vệ, lại không có quyền, Kính Luân Hồi đang chờ đợi chủ nhân của nó trở về, tại hạ không có quyền đem tặng cho tiền bối, mong tiền bối thứ lỗi!”

Vài ngàn năm trước một vị đại năng đem Kính Luân Hồi phong ấn tại nơi đây, năm đó vị đại năng kia từng cứu tính mạng tổ tiên Dạ gia, tổ tiên Dạ gia liền phát hạ lời thề mây trời bảo vệ Kính Luân Hồi, cho đến khi chủ nhân thật sự xuất hiện. Ngàn năm qua, có vô số người hướng về Kính Luân Hồi mà đến, lại không một người thành công, cũng không phải Dạ gia lợi hại, mà do Kính Luân Hồi là thần khí có được linh trí thể gian hiểm thấy, nếu không phải nó nguyện ý, không người nào có thể mang đi.

Hôm nay nếu không phải nổi lên biến cố, hạ xuống thiên cơ, đại trận tạm thời mất đi hiệu lực, bọn họ cũng sẽ không đến nông nổi như thế này!

“Ngươi chỉ cần đem Kính Luân Hồi mang đến giao cho Bồn đế là được, chuyện còn lại không cần ngươi hao tâm tổn trí, là đền bù tổn thất, Bồn đế sẽ đem người hôm nay động thủ với gia tộc ngươi toàn bộ diệt.” Tiểu thành chủ Viêm Hỏa Thành, lại dám cự tuyệt hắn, nếu không phải niệm tình năm xưa cùng Dạ gia lão tổ có qua một đoạn quan hệ, chỉ dựa vào người này một phen cự tuyệt, hắn đã giết chết từ lâu rồi.

“Tại hạ vô năng, thỉnh tiền bối thứ tội!” Dạ Quân Nham khom lưng hành lễ, ngôn ngữ không kiêu ngạo không siểm nịnh cố chấp.

Bị nhiều lần cự tuyệt, đáy lòng Viêm Minh dâng lên một cỗ tức giận, đôi mắt từ từ biến thành màu đỏ...

“Không biết tốt xấu, lưu ngươi lại có ích lợi gì?”

Hắn vung tay lên, Dạ Quân Nham đường đường là Thiên giai cao thủ tựa như một mảnh lá rụng bay ra ngoài, đụng đến cây lại rơi xuống, Dạ Quân Nham vốn bị thương không nhẹ phun ra một ngụm máu tươi, ánh mắt lại không chút nào thay đổi.

Viêm Minh tay vốn trống rỗng đưa ra một trảo, cỗ Dạ Quân Nham hung hăng bị giữ chặt, từ trên mặt đất từ từ bay lên không trung, toàn bộ không có lực phản kháng!

“Nham ca... Phốc!” Bạch Thiên Hạ thấy tướng công chịu nhục, bị phần đan xen, phun ra một ngụm máu tươi!

“Ác ma, ta liều mạng với ngươi - -” Trong mắt Bạch Thiên Hạ tràn đầy tuyệt vọng, dùng cổ linh khí bảo mệnh, xông tới nam tử tựa như ác ma kia, ý định

dùng tự bạo ngọc đá cùng vỡ.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: THẤT THẤT, THẤT THẤT CỦA HẮN

Editor: Trương Ly

“Không biết tự lượng sức mình!”

Viêm Minh không nhúc nhích chút nào, ánh mắt lạnh như băng nhìn về phía Dạ Quân Nham, mở miệng lần nữa, “Cơ hội cuối cùng, giao Kính Luân Hồi ra, nếu không hôm nay Bồn để liền huyết tẩy Viêm Hòa Thành.”

Hắn nói không ngoa, huyết tẩy Viêm Hòa Thành, đối hắn mà nói không hề khó khăn.

Mục đích của hắn chỉ muốn có được Kính Luân Hồi, không muốn làm phức tạp mà thôi!

Dạ Quân Nham thất khiếu bắt đầu đổ máu, trong mắt tràn đầy tuyệt vọng cùng bi thống, lại thủy chung không nói gì.

Nhưng vào lúc này, Bạch Thiên Hạ ôm một lòng muốn chết cũng lao đến, Viêm Minh vung tay lên, một cổ hơi thở khủng bố mang theo hắc sắc quang mang hướng về nàng đánh tới, một khắc kia sắp đánh trúng Bạch Thiên Hạ, đột nhiên xuất hiện một đạo kim sắc quang mang đem đánh tan, cứu Bạch Thiên Hạ một mạng.

“Bá mẫu, không thể! Khụ khụ khụ khụ... Ngươi suy nghĩ Thất Thất một chút, nếu như ngươi chết, nàng làm sao bây giờ?” Lúc Bạch Thiên Hạ ngã xuống, Hòa Kỳ Vân vừa vận đẩu tới hy sinh vũ khí chính mình kịp thời đỡ nàng, vũ khí Hòa gia tộc hắn là tính mạng thứ hai của bọn họ, trong đó sáp nhập vào một phần linh hồn của bọn họ, đây là ưu thế cùng sát chiêu lớn nhất lúc đối địch, đồng thời cũng là nhược điểm lớn nhất.

Hiện tại vũ khí của hắn bị hủy, hồn phách bị chấn động, suy giảm tới căn bản, nếu muốn khôi phục không biết phí bao nhiêu thời gian?

Bất quá, hắn cũng không hối hận, nếu lặp lại một lần nữa hắn vẫn sẽ làm như vậy.

Thất Thất đối với hắn, là tri kỷ bằng hữu, cha mẹ của nàng theo lý phải cứu, có cứu hay không là một chuyện, có hết sức đi cứu hay không lại là một chuyện khác, Hòa Kỳ Vân hắn mặc dù hoàn khổ tùy hứng, lại biết như thế nào là đáng giá, như thế nào không thể làm!

“Thất Thất... Phốc - -” Bạch Thiên Hạ nghĩ đến nữ nhi vừa mới bắt đầu hiểu chuyện, trong mắt lóe qua một tia sáng, lại tùy thời có thể tiêu tán.

Giờ phút này nàng giống như ngọn đuốc trong gió, bất cứ lúc nào cũng có thể bị dập tắt.

Nàng sử dụng cấm thuật đã tiêu hao sinh mạng lực, ngay cả một tia linh khí bảo vệ tâm mạch cuối cùng cũng bị nàng toàn bộ hao hết, nàng... sống không được.

Thất Thất của nương, nữ nhi đáng thương, ngươi ngàn vạn phải hảo hảo sống sót - -

Trong Nghịch Thiên Đình Dạ Thất Thất đang nghe khí linh nói Nghịch Thiên Đình đã từng huy hoàng đột nhiên cảm thấy ngực đau xót, một cổ bi thương khó nói lên lời xông lên đầu, cái loại cảm giác này... Rất tuyệt vọng, rất thống khổ, giống như muốn mất đi cái gì đó rất quan trọng, rất thống khổ!

“Bá mẫu, ngươi nhất định phải chịu đựng, nghĩ tới Thất Thất, nữ nhi của ngươi, Dạ Thất Thất, ngươi gặp chuyện không may nàng sẽ rất thương tâm, ngươi nhẫn tâm làm nàng thương tâm thống khổ sao?” Hòa Kỳ Vân từ trong ngực móc ra đan dược Dạ Thất Thất đưa hắn, vội vàng đút hai viên vào miệng nàng. Bây giờ nàng căn bản không có ý nghĩ muốn sống, hắn chỉ có thể không ngừng kích thích nàng, làm nàng không mất đi ý chí sống sót, chỉ chờ tới lúc Thất Thất đến, nàng có nhiều đan dược như vậy khẳng định có thể cứu nàng!

Thất Thất... Dạ Thất Thất!

Đầu Viêm Minh trong nháy mắt trống rỗng, trong đầu nhiều lần xuất hiện cái tên này, tâm hắn lạnh như băng vì tên này mà kích động, bắt đầu có nhiệt độ.

Thất Thất, Dạ Thất Thất... Là người trong ký ức của hắn kia sao? Là Thất Thất của hắn sao?

Người mà hắn hao phí vạn năm chờ đợi cuối cùng xuất hiện rồi sao?

Thất Thất, Thất Thất của hắn, Thất Thất của hắn cuối cùng cũng xuất hiện!

“Nữ nhi của người, tên gọi là gì?” Dạ gia, Dạ Thất Thất... Sẽ khéo như vậy sao? Tâm Viêm Minh bởi vì cái tên đã lâu kia mà run rẩy.

“Ác ma...” Bạch Thiên Hạ suy yếu phun ra hai chữ này, giống như dùng hết khí lực toàn thân, rốt cuộc nói không ra lời nào nữa, chỉ có ngực nhàn nhạt phập phồng chứng minh nàng còn sống.

Hỏa Kỳ Vân giận trừng mắt người đã thương mẫu thân Thất Thất, cũng không biết trước phát sinh chuyện gì Hỏa Kỳ Vân đem Viêm Minh coi là hung thủ giết người, trong ánh mắt của hắn tràn đầy ngọn lửa cừu hận.

“Dạ Thất Thất, là gì của người?” Viêm Minh không đếm xỉa Hỏa Kỳ Vân cừu hận cùng phần nộ, ngăn chặn kích động trong lòng, hai tròng mắt nhìn chăm chăm Bạch Thiên Hạ hồi lần nữa.

Nhìn Bạch Thiên Hạ ở dưới khí thế của hắn hô hấp trở nên càng ngày càng yếu ớt, Hỏa Kỳ Vân bất chấp cái khác, một tay đẩy nam tử thần bí cường đại trước mắt ra, giận dữ hét: “Người tránh ra! Người là hung thủ giết người, người không xứng gọi tên Thất Thất, người giết mẫu thân nàng... Người là hung thủ giết người, mau tránh ra - - “

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: LÀM KHÁCH PHỦ THÀNH CHỦ

Editor: Trương Ly

“Cút ngay ——” Viêm Minh gầm lên một tiếng, vẫy tay đem Hỏa Kỳ Vân bức lui vài trăm thước.

Hắn tiến lên vài bước, đi đến trước mặt Bạch Thiên Hạ, trên cao nhìn xuống nàng, im lặng không nói. Người này chính là mẫu thân Thất Thất của hắn ở cuộc đời này sao?

Phải cứu sao? Hắn nhíu mày, đáy mắt hiện lên một chút phức tạp.

Hai cái hô hấp sau, hắn liền làm ra quyết định, ngồi xổm xuống xuất ra một bình sứ màu tím, mở bình sứ ra, đem chất lỏng trong bình uyển chuyển vào miệng nàng.

Bạch Thiên Hạ chưa kịp phản ứng, đã cảm thấy trong miệng một trận lạnh lẽo, tiếp theo cả người bị một cỗ nóng đậm hơi nóng vây quanh, nàng cảm giác được rõ ràng trong cơ thể đã muốn khô kiệt chậm rãi khôi phục sinh cơ, kia cỗ khí nóng ấm áp đem vết thương trên cơ thể nàng dần dần chữa khỏi.

Này. . . . . Nàng cả người chấn động, trong mắt tràn đầy khiếp sợ nhìn Viêm Minh. Là hắn cứu mình, hắn vì sao phải làm như vậy?

Thân thể chính nàng, nàng rõ ràng nhất. Nếu không có thiên địa kỳ bảo tuyệt đối hắn phải chết không thể nghi ngờ, hắn đến tốt cùng có ý gì? Hắn vì thần khí mà đến, lại làm mình và Nham ca bị thương, nhưng trong nháy mắt cứu người cũng là hắn, quý dị như thế, làm bất kỳ người nào cũng không đoán được mục đích của hắn?

“Vứt bỏ tạp niệm, dẫn đường cho cỗ hơi thở kia chạy khắp kinh mạch toàn thân.” Đang lúc nàng khiếp sợ lại khó hiểu, bên tai truyền đến thanh âm lãnh mạc trầm thấp của hắn.

Thanh âm của hắn vô hình trung mang theo một cỗ uy thế, mệnh lệnh, làm cho người ta không tự giác phục tùng hắn.

Nàng nhắm mắt lại làm theo lời hắn nói, cỗ linh khí kia thật sự rất khổng lồ, tựa như con sông mãnh liệt, chữa trị vết thương trong cơ thể nàng đồng thời cũng mang đến đau đớn phảng phất giống như xé rách. . . . .

“A ——”

Mỗi lần nàng không chịu nổi muốn mất đi ý thức thì sẽ có một đạo hơi thở lạnh lẽo theo mi tâm nàng nhập vào thân thể, giảm bớt một chút đau đớn. Tuy nhiên, hơi thở lạnh lẽo kia rất nhanh sẽ biến mất, nàng lại giẫm lên vết xe đổ càng thêm thống khổ, ở thời điểm nàng chống đỡ không nổi hơi thở lạnh như băng kia lại xuất hiện. . . . . Như thế vòng đi vòng lại, Bạch Thiên hạ không biết mình đến tốt cùng là sống hay chết, ý thức của nàng đã muốn trở nên mơ hồ hỗn loạn, loại thống khổ sống không bằng chết này, cuộc đời này nàng không bao giờ muốn chịu lần thứ hai.

Trước khi nàng hoàn toàn mất đi ý thức, trước mắt nàng mơ hồ xuất hiện gương mặt Nham ca, rồi sau đó liền ngã vào một vòng tay quen thuộc, mất đi ý thức.

“Phu nhân. . . . . Phu nhân. . . . .” Dạ Quân Nham nhìn người trong lòng sắc mặt tái nhợt không có chút huyết sắc nào, cả người bị mồ hôi làm ẩm ướt, biểu tình trên mặt Bạch Thiên hạ hết sức thống khổ, đáy mắt trào ra vài phần điên cuồng hướng Viêm Minh rống giận: “Người làm gì nàng? Người muốn chém muốn giết liền hướng ta mà làm, vì sao phải tra tấn một nữ tử như thế? Người ác ma này, ta liều mạng với người. . . . .”

“Bá phụ. . . . . An tâm một chút đừng vội nóng nảy, tình huống bá mẫu tựa hồ không đúng.” Thấy Viêm Minh đối Bạch Thiên Hạ gây nên Hóa Kỳ Vân chú ý tới nàng giờ phút này trạng huống thoát nhìn tuy rằng rất kém, bộ dáng thực chất vật thống khổ, vết thương của nàng thể nhưng đều khôi hân, hân đoán rằng người này mới vừa rồi vì nàng mà chữa thương.

Bị Hóa Kỳ Vân nhắc nhở như vậy, Dạ Quân Nham chạy nhanh xem xét tình huống phu nhân trong lòng, kết quả làm cho hân phi thường rung động!

Tốt lắm, thể nhưng toàn bộ tốt lắm!

Phía trước phu nhân sử dụng cảm thuật dẫn đến sinh mệnh đe dọa, nhưng hiện tại trong cơ thể nàng tai họa ngầm tất cả đều tiêu trừ, trừ bỏ thoát nhìn có chút suy yếu ở ngoài, vết thương trên người nàng hoàn toàn tốt lắm, thậm chí trong cơ thể nàng còn nhiều hơn một cỗ hơi thở cường đại, đem kinh mạch của nàng nguyên bản rất hẹp lại được mở rộng hơn rất nhiều.

Nếu nói trước kia kinh mạch trong cơ thể phu nhân là một dòng suối nhỏ, thì hiện tại chính là sông lớn, hai người không thể so sánh nổi, đối tu luyện của nàng ngày sau cũng cực kỳ hữu ích.

“Này. . . . . Đa tạ ân nhân cứu phu nhân ta! Không biết báo đáp như thế nào, ngày khác ân nhân nếu có đến địa phương của tại hạ, cứ việc mở miệng, nếu không vi phạm tổ huấn cùng nguyên tắc, tại hạ muôn lần chết không chối từ!” Dạ Quân Nham thực cảm kích người trước mắt, nếu không có hân ra tay, giờ phút này đám người chính mình sớm biến thành một khối thi thể, ân tất báo, nhưng điều kiện tiên quyết là không vi phạm tổ huấn cùng nguyên tắc.

Ánh mắt Viêm Minh đậm đặc ở trên người hân dừng lại một lát, kia phảng giống như có thể nhìn thấu lòng người, hân chậm rãi mở miệng, “Ta mới đến quý bảo địa, không rõ địa hình, không biết phủ thành chúa hoan nghênh hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: BỎ QUA

Editor: Trương Ly

Ý tứ của hân là... Muốn đi phủ thành chủ làm khách?

Đáy mắt Dạ Quân Nham lóe qua thoáng khiếp sợ, tiếp theo khẽ nhủ mảy, nghĩ thầm hân chẳng lẽ còn chưa hết hy vọng với Kính Luân Hối?

“Đương nhiên hoan nghênh, ân nhân đến, toàn bộ Viêm Hỏa Thành chúng ta đều hoan nghênh.” Mặc dù trong nội tâm hoài nghi dụng ý hân vào ở phủ thành chủ, nhưng Dạ Quân Nham lại không cự tuyệt.

Hân căn bản không cách nào cự tuyệt, hân vừa đến đã cứu đám người mình nhiều tính mạng như vậy, với mình có ân; thứ hai lấy tu vi bí hiểm của hân, nếu đắc tội hân, chẳng phải là đưa tới đại địch cho Viêm Hỏa Thành? Huống chi hân lần này không nói tới một chữ chuyện Kính Luân Hối, chỉ muốn đi phủ thành chủ làm khách mà thôi, như hân ngay cả này điểm yêu cầu nếu không đáp ứng, còn đâu danh dự?

“Bọn họ, tùy người xử trí.” Viêm Minh gật đầu, Dạ Quân Nham ngược lại là người thông minh, hân thích cùng người thông minh nói chuyện.

Đám người kia bị Viêm Minh điểm đến sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, đáy lòng hối hận không thôi, sớm biết rằng sẽ có người lợi hại như thế xuất hiện, bọn họ vô luận như thế nào cũng không sẽ chạy tới chịu chết, nhìn xem ngốc ung lão nhân cái loại đó Thiên giai cao thủ còn bị hân như bóp con kiến bóp chết, trong lòng bọn họ ngay cả ý niệm phản kháng cũng không dám có.

Đáy mắt Dạ Quân Nham lóe tia ngoan lệ, đôi mắt quét qua những phần thi thể, chân tay cụt trên đất, đáy mắt tràn đầy đau đớn cùng bi thương, “Giết! Không chừa một người!”

Phát tay, hân hạ xuống lệnh giết bất luận tội!

Hơn hai mươi tên thuộc hạ còn sống trong mắt thiêu đốt lên hừng hực hận ý, tay run rẩy nắm vũ khí, từng bước một đi về hướng những người đã giết huynh đệ bọn họ, toàn thân sát khí...

“Lão tử giết các ngươi!”

“Lư Kỳ, huynh đệ của ta năm đó cứu ngươi một mạng ngươi lại vong ân bội nghĩa, hôm nay ta thay huynh đệ của ta đem mệnh ngươi thu hồi lại!”

“Thấy lợi quên nghĩa, súc sinh, bọn người các ngươi súc sinh...”

...

Ở dưới uy áp kinh khủng của Viêm Minh, ngốc ung lão nhân dẫn đầu đám người kia không hề có lực chống cự, hơn một trăm người bị hơn hai mươi

người thì vệ đồ sắt, người người chết không toàn thân!

“Các huynh đệ, chúng ta báo thù cho các người...”

“Các huynh đệ, chúng ta về nhà!”

...

Nhìn những nam nhân một khắc trước còn hung mãnh giết địch, một khắc sau lại ôm thi thể trên đất lệ rơi đầy mặt, đáy mắt Viêm Minh lóe qua tia tán thưởng!

Trọng tình nghĩa, xứng đáng là nam nhân!

Ánh mắt hần rơi xuống Dạ Quân Nham đồng dạng thần sắc kích động, đáy mắt lóe qua thần sắc quý dị khó lường.

Có lẽ, cuộc đời này cha mẹ Thất Thất sẽ không đồng dạng...

Đêm đó, Viêm Minh tiến vào phủ thành chủ, lại không như nguyên nhìn thấy người hần tâm tâm niệm niệm.

Hần từng uyển chuyển hỏi thăm qua thành chủ Dạ Quân Nham, được đáp án dĩ nhiên hần cũng không biết Dạ Thất Thất đi nơi nào.

Mà giờ khắc này Dạ Thất Thất lại hồn nhiên không biết có tồn tại kinh khủng như thế theo dõi chính mình, mà thói tính cách của nàng dù biết được chỉ sợ cũng sẽ không để ở trong lòng.

Giờ phút này, nàng đang tiến hành một nghi thức rất trọng yếu - - nhận chủ!

Ở dưới sự nghiêm hình bức cung của nàng, bánh bao nhỏ khí linh cuối cùng cùng nàng thẳng thắn!

Nàng Dạ Thất Thất bắt quá là trùng hợp đánh bậy đánh bạ tiến vào trong nghịch thiên thần đình, Nghịch Thiên Đình cũng không nhận thức nàng, nàng chỉ là có tư cách trở thành chủ nhân Nghịch Thiên Đình mà thôi, khí linh trước lời nói nửa thật nửa giả, mục đích chỉ là muốn để nàng đem Nghịch Thiên Đình mang ra khỏi địa phương quỷ quái này, cũng không có thật lòng nhận thức nàng.

- - ta kháo, ai nói bánh bao nhỏ ngây thơ thuần lương? Hàng này nha đúng là đồ phúc hắc!

Dạ Thất Thất nghe khí linh nói xong, trong lòng một trận chửi rủa, quả nhiên không thể tùy tiện tin người khác, còn có mẹ nó câu nói kia nói thật hay “Càng là nữ nhân xinh đẹp càng gạt người!” Tương tự như vậy nàng cũng có một câu, càng là vật dễ thương đáng yêu càng có thể là tiểu quái thú phúc hắc!

Nếu đã cùng khí linh thẳng thắn, Dạ Thất Thất đương nhiên sẽ không để cho miếng thịt béo ăn vào trong miệng lại bay mất, dùng toàn bộ hãm hại lừa gạt mê hoặc uy hiếp các kiểu kỹ năng, bánh bao nhỏ khí linh cuối cùng rung rung gật đầu, cùng nàng lập thành khế ước, hơn nữa lập tức giúp nàng cử hành nghi thức nhận chủ!

Đêm nay, Dạ Thất Thất đều ở trong Nghịch Thiên Đình không trở về phủ thành chủ, đồng dạng, đêm nay, Viêm Minh ở phủ thành chủ đợi nàng cả đêm, cuối cùng lại cũng không thể đợi được bóng dáng quen thuộc trong trí nhớ trở về.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: VỊ HÔN PHU

Editor: Trương Ly

Sau khi trời sáng, thuộc hạ Viêm Minh cấp báo nhất định phải lập tức trở lại, hần rồi đi sau nửa canh giờ, Dạ Thất Thất sắc mặt tái nhợt đi đường đều lao đao không yên kéo thân thể mệt mỏi trở lại.

Nhiều năm sau nhắc tới chuyện này, Dạ Thất Thất chỉ cảm thấy hết thảy đều là thiên ý, lão thiên sớm đã sắp xếp xong xuôi hết thảy, nếu không lướt qua lần này, vận mệnh của nàng có lẽ sẽ trở nên khác!

Từ đầu tới đuôi, Dạ Thất Thất thậm chí cũng không biết có người từng ở trong phủ đợi nàng một đêm, nàng hỏi phủ sau ai cũng không kinh động trực tiếp một giấc ngủ đến rạng sáng, bị đói làm tỉnh!

“Ta kháo, đây là phòng bếp sao? Như thế nào chút đồ ăn cũng không có?” Trời còn chưa sáng, cửa phòng bếp nửa đóng, một đạo bóng đen ở phòng bếp lật tới lật lui, trong miệng còn không ngừng thì thầm.

Dạ Thất Thất lật nửa ngày, tìm đến một đồng rau xà lách cùng gạo và bột mì, có thể lập tức ăn chính là một chút cũng không tìm được.

“Muốn ăn, phải nhẫn, muốn ăn, phải nhẫn...”

Trong miệng Dạ Thất Thất cắn nửa quả dưa chuột, trong tay nín lấy một đóa hoa không rõ tên ăn từng cánh, trong miệng không ngừng kêu gào, muốn được ăn ngon phải nhẫn.

Khoảng thời gian này tất cả mọi người đang ngủ say nàng rất không muốn không biết xấu hổ đi đánh thức người khác, phải chịu đựng, lại khó chịu, nàng cảm giác ánh mắt đều muốn mờ đi, đối a.

“Không quản nữa, mắt mắt liên mắt mắt đi! Trời đất bao la, đói bụng lớn nhất...” Nàng chuẩn bị mảy dạn mặt dày đi phòng hạ nhân tìm nữ đầu bếp đến làm cho nàng ăn, cho dù là một chén mì cũng tốt, nàng sắp chết đói.

“Ai ở đây?” Đột nhiên, ngoài phòng bếp cách đó không xa truyền đến một đạo thanh âm nam tử ôn nhuận.

“Không có ai.” Phốc! Nói xong Dạ Thất Thất liền muốn tát chính mình một cái.

Quả nhiên nữ nhân đói bụng chỉ số thông minh thẳng tấp giảm xuống, trở nên ngu ngốc...

Người nọ sững sờ, tiếp theo nàng liền nghe một trận cười khẽ, Dạ Thất Thất thật buồn bực, ai a? Buổi tối khuya không ngủ được đi ra chạy loạn cũng không sợ gặp được quỷ, ăn no rồi việc a!

Nàng oán thăm một đồng lớn, bất quá nàng dường như quên chính mình cũng là người ci kia buổi tối khuya không ngủ được đi ra chạy loạn.

“Đại tiểu thư?” Người đến nhìn Dạ Thất Thất ngồi ở cửa phòng bếp dưới ánh trăng, do dự gọi một tiếng, đến gần vài bước sau đáy mắt tỏa sáng, “Hàn Thu gặp qua đại tiểu thư.”

Là hần!

“Dạ Thất Thất” Nam sùng a, là yêu nghiệt nàng ở vườn hoa nhìn thấy qua kia!

Mỹ nam nàng gặp nhiều, tam vị sư huynh người người là cực phẩm, lãnh khốc kiêu căng, nóng nảy cuồng vọng, lịch sự nho nhã... Chắc chắn, nàng không chỉ một lần hoài nghi lão phong tử thu đồ đệ là theo sắc đẹp mà thu, chỉ có nàng là đi cửa sau, cho nên lão phong tử sư phụ thích bắt nạt nàng nhất.

Bất quá nói trở lại, cái nam nhân gọi là Hàn Thu này cùng mỹ nam nàng gặp qua cũng không đồng dạng, trên người hần có cỗ khí chất hoàn toàn xa lạ, yêu dị tà mị, ngẫu nhiên lại lịch sự nho nhã, hai loại hoàn toàn bất đồng cảm giác ở trên người hần hòa hợp, hài hòa như thế.

Nhưng, hần đẹp thì đẹp thật, nàng thật lòng không ưa.

Nghĩ tới đây sao cái yêu nghiệt bị “Dạ Thất Thất” làm nát bét, nàng liền bóp cổ tay thở dài!

“Ngươi tới nơi này làm gì?” Dạ Thất Thất liếc mắt, tinh thần khô héo dựa vào khung cửa, toàn thân vô lực, bụng thăm thì vẫn kêu gọi.

“Ta không ngủ được nên đi một chút...”

“Rột rột...”

Lời Hàn Thu còn chưa dứt, liền bị thanh âm truyền đến từ bên trong bụng Dạ Thất Thất cắt đứt, đáy mắt hần lóe tia vui vẻ, nhìn mặt nàng lộ vẻ xấu hổ nói, “Cơm tối ta ăn ít, ta chuẩn bị nấu tô mì ăn, đại tiểu thư muốn ăn không?”

“Muốn.” Thề diện là cái gì? Khí chất là cái gì? Nàng không biết, nàng chỉ biết lập tức có thể được ăn sợi mì nóng thơm ngào ngạt.

Đáy mắt Hàn Thu lóe vẻ kỳ quái, nhìn về phía ánh mắt của nàng hơi có chút biến hóa.

Đại tiểu thư, tựa hồ trở nên không giống nhau?

Sau nửa canh giờ, Dạ Thất Thất xoa bụng tròn vo, vừa lòng thỏa mãn trở về phòng, về phần sau lưng đạo ánh mắt mang theo tìm tòi nghiên cứu cùng nghi hoặc kia, nàng trực tiếp không nhìn.

Hàn Thu thấy nàng thế nào, Dạ Thất Thất căn bản không trọng yếu.

Bởi vì nàng căn bản không quan tâm, nàng không phải là “Dạ Thất Thất” kia đương nhiên sẽ không để ý. Hàn Thu đối với nàng mà nói cùng người xa lạ không khác biệt lắm.

Người không phạm ta, ta không phạm người!

Dạ Thất Thất một giấc ngủ đến mặt trời lên cao, bị đường muội Dạ Vi kéo dậy từ trên giường, mang đến cho nàng một tin tức khiếp sợ!

- - Gia tộc vị hôn phu của nàng phải người đến!

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: TỪ HÔN

Editor: Trương Ly

“Người nói cái gì? Nói lại lần nữa xem!” Dạ Thất Thất đảo đảo lỗ tai, bảo Dạ Vi lặp lại lời nói lần nữa.

Nàng vừa mới giống như nghe được cái gì vị hôn phi, hẳn là ảo giác!

Đáy mắt Dạ Vi lóe qua oán hận, ngoài mặt lại tươi cười như hoa nhìn nàng, một bộ vô hại, “Tỷ tỷ, người làm sao vậy? Người của gia tộc Lăng đại ca đến người hẳn phải rất vui vẻ a, không phải người từ nhỏ đã rất thích Lăng đại ca sao? Lăng đại ca là vị hôn phu chính người tự mình tranh thủ mà!”

Câu nói sau cùng Dạ Vi nói mang theo vài phần trào phúng, cái gì tranh thủ? Nói trắng ra là Dạ Thất Thất vừa ý Lăng Vân Tiêu người ta, quần quít chặt lấy một khố hai nhào ba thất cô buộc người ta dính hôn cùng nàng, nên biết Lăng đại ca người ta đã có người mình thích, lại bị nàng chặn ngang một cước hại hẳn không thể cùng người mình thích chung một chỗ, trong lòng sớm hận chết nàng.

“Lăng đại ca... Ngạch, vị hôn phu của ta đến làm gì?” Vị hôn phu... Dạ Thất Thất có loại xúc động muốn giết người, vì sao không có ai nói với nàng chuyện vị hôn phu? Nàng thế thân phận này tiếp thu cha mẹ cũng coi như xong, nam sủng kia nàng cũng nhận biết, hiện tại như thế nào ngay cả vị hôn phu cũng xuất hiện? Nàng có thể chạy trốn không?

“Tỷ tỷ, người hôm nay cứ là lạ thế nào vậy, ta nói là người bên gia tộc Lăng đại ca đến, nhưng Lăng đại ca không đến, người không nghe rõ lời ta nói sao?” Một bên Dạ Vi nói với nàng, một bên kéo nàng rời giường thúc giục nàng rửa mặt thay quần áo, đáy mắt mang theo nồng đậm chán ghét.

Quả nhiên là phé vật, cả ngày chỉ biết ăn uống vui đùa, giờ này mới rời giường, còn lười hơn cả heo, chắc kiếp trước nàng tạo đức nên kiếp này mới trở thành nữ nhi của Đại bá phụ.

“Oh.” Không yên lòng đáp một tiếng, Dạ Thất Thất đột nhiên nghĩ đến một vấn đề nghiêm trọng, Lăng gia này sẽ không phải là đến thương lượng hôn sự chứ?

Nghĩ đến hôn ước đột nhiên xuất hiện, kia cùng với vị hôn phu họ Lăng, Dạ Thất Thất cảm thấy việc này rất nghiêm trọng.

“Khụ khụ... Tiểu Vi người đi ra ngoài trước đi! Ta thay xong quần áo liền ra ngoài.” Không được! Vụ hôn ước này phải giải trừ, nàng không muốn mặc danh ki hiệu đã bị đem bán.

Con người đảo một vòng, nàng viện cớ để Dạ Vi rời đi.

Dạ Vi vừa đi, nàng tùy tiện lấy một bộ váy màu lam dài từ trong tủ quần áo mặc lên người, không bôi phấn son, trên đầu cài một cây trâm ngọc lưu ly, tóc đen dài tùy ý xòa ở sau người, trên người không có bất kỳ đồ trang sức dư thừa, đôi mắt lạnh nhạt thấu triệt giống như ngôi sao, sáng rực rỡ, linh động phiêu dật.

Dạ Thất Thất đánh giá chính mình một lượt mới mở cửa sổ nhảy ra ngoài.

Phủ thành chủ thật lớn... Đây là ý nghĩ của Dạ Thất Thất khi nàng lạc đường suốt mấy khúc đồng hồ.

Nàng dùng thời gian một nén nhang cũng không tìm được chỗ ở của Hóa Kỳ Vân, đầu đã bị xoay tới xoay lui như chong chóng!

Quên đi, vẫn là nên hỏi người khác!

Hạ quyết tâm, nàng thấy phía trước có hai nha hoàn trên tay bưng điểm tâm đi đến, đang muốn đi tới hỏi nàng Hóa Kỳ Vân ở nơi nào? Liền nghe được tiếng nói chuyện của hai nha hoàn kia...

“Người nói Lăng gia công tử thật sự muốn cùng đại tiểu thư từ hôn sao? Đại tiểu thư thích Lăng công tử như vậy nhất định sẽ rất thương tâm.”

“Ngay cả tin vật dính hôn đều đã đưa đến đây, chuyện chung thân này nhất định là không thành, chỉ hy vọng đại tiểu thư đừng quá thương tâm trút giận lên chúng ta là tốt rồi.”

“Đại tiểu thư lần này trở về thay đổi thật nhiều, không ra gậy chuyện thị phi, đối với hạ nhân như chúng ta cũng tốt hơn nhiều! Nàng không đánh người nữa, người nói đại tiểu thư có phải là ở bên ngoài gặp được chuyện gì mới biến thành như vậy hay không a?”

“Ai biết được? Đại tiểu thư tính tình hư hỏng như vậy, ta nghĩ Lăng công tử cũng không chịu nổi, từ hôn chỉ là chuyện sớm hay muộn thôi. Hơn nữa ta nghe nói người Lăng công tử thích là Nhị cô nương!”

“A... Nhị cô nương sao có thể như vậy? Lăng công tử là vị hôn phu đại tiểu thư mà!”

“Đừng ngạc nhiên, chuyện Nhị cô nương thích đoạt đồ của đại tiểu thư người cũng không phải không biết...”

...

Hai nha hoàn tán gẫu hăng say, Dạ Thất Thất cũng nghe được nhất thanh nhị sở, vừa nghe vừa gật đầu.

Nguyên lai là như vậy a!

Giữa vị hôn phu chưa biết mặt và biểu muội có chuyện xưa nha! Nàng hiểu. Khó trách Dạ Vi tích cực chạy tới gọi mình như vậy, nguyên lai trung gian còn có nguyên nhân!

Từ hôn sao? Nàng là người trong cuộc có phải nên tham gia một chút hay không?

Nàng có dự cảm, vở kịch hay sắp bắt đầu!

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: LĂNG TRUNG THIÊN

Editor: Trương Ly

Tiền thính Phù thành chủ, sắc mặt Dạ Quân Nham thoáng chút tái nhợt tiếp hai nam tử trung niên.

Một nam tử trong đó gương mặt râu quai nón thần nhiên, lông mày như kiếm, mắt như ưng, khí thế bén nhọn như một thanh lợi kiếm ra khỏi vỏ, trên người tản mát ra một cỗ kiếm khí bén nhọn! Hắn liền là gia chủ đệ nhất đại gia tộc Lăng gia ở Lộc Thủy thành - - Lăng Trung Thiên!

Một lão giả khác tuổi đã hơn lục tuần, sợi tóc hơi bạc, chột nhìn giống như người bình thường, không có bất cứ dấu vết tu luyện, so với Lăng Trung Thiên khí thế bén nhọn chung một chỗ, càng không được người coi trọng.

“Dạ Thành Chủ, nghe hôm qua có người to gan lớn mật có ý đồ ám sát Dạ Thành Chủ, ta thật lo lắng an nguy Dạ Thành Chủ, đi suốt đêm đến, hiện tại gặp Dạ Thành Chủ bình yên vô sự, ta cũng yên lòng.” Tất nhiên Lăng Trung Thiên không tin ngoại giới đồn đãi, Dạ Quân Nham tu vi cỡ nào? Thiên giai cao thủ, bất cứ lúc nào cũng có thể đột phá, trở thành Huyền Cảnh cao thủ, há có thể dễ dàng bị người ám sát như thế?

Lại càng chưa kể đến, hôm qua Viêm Hỏa Thành còn phát sinh thiên cơ, thiên cơ phù xuống, tất có dị bảo! Đây là một câu nói t được lưu truyền từ thời kỳ thượng cổ, Dạ Quân Nham hẳn sao có thể vì hai ba câu nói liên có thể cho qua?

“Đa tạ Lăng gia chủ quan tâm, chuyện này nói tới thực mất mặt, không đề cập tới cũng được.” Dạ Quân Nham làm ra một bộ khó mở miệng, nhú mày lắc đầu, “Lăng gia chủ hôm nay đến nhất định phải ở lại mấy ngày, để vi huynh làm tốt chức chủ địa phương! Chắc hẳn Lăng huynh có lẽ lâu không gặp Thất Thất, nha đầu kia vài ngày trước còn cùng ta ăm ỉ muốn đi Lộc Thủy Thành, nếu như nàng biết được Lăng huynh tới đây, nhất định phi thường cao hứng! Ta đã cho người đi gọi nàng, lập tức sẽ đến.”

Chuyện chung thân này từ lúc bắt đầu Dạ Quân Nham đã không đồng ý, tiểu tử Lăng gia mặc dù ưu tú, nhưng cũng không có tư cách lọt vào mắt hắn, nếu không phải nữ nhi khăng khăng ngoài thằng nhóc kia ra thì không gả, hắn cũng sẽ không đồng ý chuyện chung thân này. Nếu hiện tại vẫn đã đóng thuyền, hắn cũng không thể nói gì hơn, chỉ mong sau này tiểu tử Lăng gia kia có thể đối xử tốt với Thất Thất, nếu không hắn không ngại vì nữ nhi cùng Lăng gia trở mặt!

“Nghe nói Thất Thất thời gian trước rời nhà trốn đi, mấy ngày trước mới bị tìm trở về, có chuyện này hay không?” Lăng Trung Thiên dường như không nhìn ra thái độ của Dạ Quân Nham đối với hắn chuyển biến, nói chuyện vẫn lạnh lùng xa cách như cũ.

Dạ Quân Nham cau mày, đối hắn dùng giọng chất vấn nói chuyện với mình tỏ ra rất bất mãn, nếu không phải vì thể diện của Thất Thất, hắn sao có thể để Lăng gia ở trước mặt hắn lớn lối chất vấn hắn như thế?

“Hài tử giận dữ người trong nhà nên ra ngoài giải sầu mà thôi, Lăng gia chủ lần này đến chẳng lẽ là vì chuyện này?” Dạ Quân Nham cũng đem xưng hô đổi trở lại, hai mắt mang theo vài phần trào phúng nhìn về phía hắn.

Lăng Trung Thiên trầm mặc một lát, cũng không phủ nhận, rồi sau đó mở miệng nói, “Dạ huynh, ta biết rõ người thương Thất Thất, nếu sau này nàng

muốn gả vào Lăng gia ta, sẽ là đương gia chủ mẫu Lăng gia ta, mỗi tiếng nói hành động đều đại biểu cho mặt mũi Lăng gia ta, trưởng lão trong tộc nghe nói chuyện này có chút tức giận, nhất trí cho rằng nên đưa Thất Thất đến Lăng gia để trưởng bối gia tộc dạy bảo một phen.”

“Nói như thế, Lăng gia là ghét bỏ Dạ gia, ghét bỏ nữ nhi Dạ mỗ ta, tức giận vì Dạ mỗ không dạy bảo tốt nữ nhi?” Dạ Quân Nham nóng giận quá hóa cười, một góc bàn dưới con nóng giận bị hấn bóp nát thành bụi phấn rơi trên mặt đất.

“Ta cũng không ý đó, Dạ Thành Chủ không cần kích động như thế, ta lúc này đáp ứng Dạ Thành Chủ, Thất Thất đi Lăng gia sẽ không phải chịu bất luận ủy khuất gì, trên dưới Lăng gia sẽ xem nàng như nữ chủ nhân tương lai, tuyệt sẽ không có sơ suất!”

“Không cần nói nữa, ta sẽ không đáp ứng.” Dạ Quân Nham tuyệt sẽ không đáp ứng yêu cầu hoang đường như thế, nếu đáp ứng, chẳng khác nào chiêu cáo thiên hạ Dạ Quân Nham hấn sẽ không dạy nữ nhi, sau này hấn sống trong thiên hạ như thế nào? Thất Thất ở Lăng gia sao có thể đứng trên ngàn người?

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: MỘT PHONG HUU PHU MỜI NHẬN LẤY

Editor: Trương Ly

Lăng Trung Thiên hiển nhiên sớm đoán được Dạ Quân Nham sẽ có phản ứng như thế, cũng không nóng nảy, mà nói, “Tại sao chúng ta không hỏi ý kiến Thất Thất một chút? Nàng hiện tại cũng là người trong cuộc, là chuyện hạnh phúc cả đời của nàng, nàng có quyền được biết.”

Hơn nữa hấn tin tưởng Dạ Thất Thất tuyệt đối sẽ đáp ứng yêu cầu chính mình đề ra.

Nghĩ đến đây, đáy mắt hấn lóe qua một chút tinh quang!

Dạ gia thù hờ thần khí, đây chỉ là một tin đồn, ngày hôm qua xuất hiện trận thiên cơ làm hấn tin tưởng chuyện này tám chín phần mười là thật.

Tính cách Dạ Quân Nham ương ngạnh cương liệt, tựa như tảng đá trong hầm cầu, vừa thối vừa cứng, muốn từ trên tay hấn đạt được thần khí khó như lên trời, mà nhược điểm duy nhất của hấn chính là nữ nhi không nên thân Dạ Thất Thất, chỉ cần Dạ Thất Thất ở trong tay Lăng gia, khả năng hấn đạt được thần khí liền nhiều hơn một phần.

Cho nên, chuyện mang Dạ Thất Thất tới Lăng gia, bắt buộc phải làm!

“Lăng gia chủ, người đừng quá đáng! Thất Thất là con gái của ta, ta nói không đáp ứng, người là đang hoài nghi lời ta nói sao? Hừ... ?” Một tiếng cuối cùng, thanh âm Dạ Quân Nham kéo thật sự dài, khí thế Huyền Cảnh sơ cấp từ trên người hấn tán ra, chỉ một thoáng, cả phòng tràn đầy kim quang.

“Người... Người đột phá?” Đáy mắt Lăng Trung Thiên mang theo vài phần khiếp sợ, không nghĩ tới hấn đột phá đỉnh cấp thiên giai trở thành Huyền Cảnh cao thủ.

“May mắn mà thôi.” Những lời này của Dạ Quân Nham là phát ra từ đáy lòng, hấn thật sự là may mắn mới đột phá.

Hôm qua ở trong kết giới hấn bị thương rất nghiêm trọng, cơ hồ đem linh lực trong cơ thể tất cả đều tiêu hao không còn, về sau lại ăn đan dược Hóa Kỳ Vân tằng, cùng với dược thủy thần bí nam tử cho, không chỉ đem bệnh kín trong cơ thể thanh trừ, kinh mạch và thể chất của hấn cũng cường hóa rất nhiều, hấn cũng mượn cơ hội này mới có thể đột phá đến Huyền Cảnh.

“Lăng gia chủ nếu đến làm khách Viêm Hỏa Thành, bốn thành chủ hoan nghênh; nếu vì những chuyện khác, thứ cho bốn thành chủ bị thương chưa lành, không tiễn Lăng gia chủ.” Ý tứ của hấn đủ hiểu, đến làm khách, ta hoan nghênh; cái khác, không bàn nữa!

Mà sợ dĩ hấn để cho Lăng Trung Thiên biết rõ hấn đột phá, cũng nghĩ mượn cơ hội này chèn ép ý tứ của hấn.

Nhưng, sự tình phát triển thường thường không cách nào theo như ý người, sẽ có ngoại ý muốn phát sinh, tỷ như hiện tại...

“Lấy thế lấn hiếp người, Dạ Thành Chủ khó tránh có chút quá đáng!” Một đạo thanh âm âm lãnh vang lên, lão giả bên cạnh Lăng Trung Thiên đột nhiên mở miệng, đưa tay phá khí thế của Dạ Quân Nham.

“Phốc!” Bất ngờ không kịp phòng bị, Dạ Quân Nham bị khí thế chính mình thả ra cản trở, cộng thêm trọng thương chưa lành, học máu tại chỗ.

“Ỗ thế hiếp người cũng không phải hành động sáng suốt, Dạ Thành Chủ không bằng đem việc này giao cho Thất Thất tự mình quyết định, nếu nàng cự tuyệt, ta sẽ không nhắc tới chuyện này nữa...”

“Tốt, nhớ kỹ lời người nói. Bây giờ lập tức mang theo chó săn của người cút ra khỏi nhà ta, nếu không cô nãi nãi cho người đánh các người ra ngoài.” Dạ

Thất Thất đi vào phòng đúng lúc nghe thấy lời nói của lão già kia, tận mắt nhìn thấy một màn lão cha của nàng bị thương học máu, nàng lập tức nổi giận, đáy lòng dâng lên một cổ tức giận mãnh liệt!

Lão cha này mặc dù không phải là cha ruột nàng, nhưng đối xử với nàng rất tốt, nàng cũng nhận biết lão cha này, nhưng bây giờ lại có người ở trước mặt nàng đem lão cha nàng mới vừa nhận thức không bao lâu đánh học máu, thực xem nàng như người chết chắc?

“Thất Thất...” Mặc dù trong lòng thật cao hứng nữ nhi che chở chính mình như vậy, nhưng Dạ Quân Nham vẫn mở miệng muốn ngăn cản nàng.

“Cha, người ngồi nghỉ ngơi, chuyện này giao cho nữ nhi xử lý.” Dạ Thất Thất ngắt lời hắn, diu hắn ngồi trên ghế.

Lăng Trung Thiên nhướng mày, đáy mắt lóe qua vài phần không vui, ngoài mặt lại không có thay đổi gì, “Thất Thất, Lăng bá bá đặc biệt tới đón ngươi về nhà ta ở, biết rõ ngươi phi thường muốn đi, bá mẫu ngươi cũng hết thấy đều vì ngươi chuẩn bị đầy đủ, ngươi nếu không cần mang thứ gì, trực tiếp đi theo ta là được rồi...”

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: MUỖI TỘI TRẠNG LỚN HUU PHU

Editor: Tương Ly

Lăng Trung Thiên biết rõ Dạ Thất Thất đối với nhi tử của mình phi thường mê luyến, cố ý nhắc tới nhi tử để nàng cam tâm tình nguyện cùng mình rời đi, tuy nhiên...

“Vị đại thúc này, ngươi là cha vị hôn phu của ta đúng không?” Dạ Thất Thất cắt đứt lời Lăng Trung Thiên, hỏi một vấn đề theo người khác thấy thì rất ngu ngốc.

“Không sai.” Lăng Trung Thiên không rõ chuyện gì, nhưng vẫn trả lời vấn đề của nàng.

“Cho nên, chuyện giữa ta và nhi tử ngươi, ngươi có thể toàn quyền làm chủ?” Nàng tiếp tục hỏi.

“Đương nhiên.” Lăng Trung Thiên cho rằng nàng vì sợ hãi Vân Tiêu không thích nàng nên mới hỏi như vậy, cho nên lúc trả lời vấn đề này hai đầu lông mày mang theo nhàn nhạt tự hào.

“Tốt lắm, thứ này ngươi thay nhi tử của ngươi nhận đi.” Dạ Thất Thất từ trong tay áo lấy ra một tờ giấy được gấp làm bốn đưa cho Lăng Trung Thiên, ở thời điểm hắn chuẩn bị thu tờ giấy kia, bên môi nàng quẩy rũ ra thoáng cái cười tà, mở miệng nói,

“Phong hưu thư này là lần đầu tiên ta viết, hành văn có chút không lưu loát, bút dùng để viết hưu thư là than củi ta nhặt được trong bếp, dù sao đều là màu đen cũng không có gì sai biệt lắm. Tín vật đính hôn sớm đã bị nhi tử của ngươi lấy về, hưu thư ta cũng viết xong, ngươi cũng thay nhi tử của ngươi nhận, việc hôn sự này cũng chính thức xóa bỏ. Đúng rồi, tín vật của ta kính xin đại thúc nhớ trả lại cho ta, nếu không ta liền đem hưu thư này thông cáo thiên hạ, thuận tiện để thế nhân xem Lăng gia đại danh鼎鼎 đến tín vật đính hôn cũng tham ô, chắc hẳn đến lúc đó danh tiếng Lăng gia nhất định sẽ truyền xa, không ai không biết, không người nào không hiểu.”

Thư hưu phu? Từ hôn?

Mấy người ở đây đều bị lời của nàng làm cho choáng váng không hiểu ra sao, nhất là Lăng Trung Thiên, như thế nào hắn lại thay Vân Tiêu từ hôn? Còn có thư hưu phu kia, đây rốt cuộc chuyện gì xảy ra?

Bất quá rất nhanh, hắn đã hiểu ý tứ trong lời nói của Dạ Thất Thất...

“Dạ Thất Thất, ngươi có ý gì? Ngươi biết điều này đại biểu cái gì không?” Mở tờ giấy trong tay ra, nhìn nội dung trên giấy được viết bằng than củi màu đen, Lăng Trung Thiên giận trừng mắt Dạ Thất Thất, ánh mắt lạnh như băng mang theo sát ý!

Hưu thư này... Bên trong, thế nhưng liệt kê mười 'Tội trạng' của Vân Tiêu!

Nội dung như sau:

Một, trêu hoa ghẹo nguyệt, hưu!

Hai, bất hiếu không đức, hưu!

Ba, không là xử nam, hưu!

Bốn, đối với ta không tốt, huu!

Năm, sống quá đần độn, huu!

Sáu, không biết làm cơm, huu!

Bảy, không có trách nhiệm, huu!

Tám, không thú vị, huu!

Chín, không lãng mạn, huu!

Mười, nhìn hần khó chịu, huu!

...

Toàn bộ mười điều, nhất là chữ huu đằng sau mỗi điều, phá lệ chói mắt.

Nhi tử Lăng Trung Thiên hần là nhân trung chi long, thiên tư thông minh, thiên phú cực mạnh, tuổi còn trẻ đã có tu vi đỉnh cấp địa giai, hiện tại lại bị cùi mục ghét bỏ đến nông nổi như thế này, hành động của nàng đem Lăng gia hần đặt vào chỗ nào? Nếu không phải còn muốn lợi dụng nàng đạt được thần khí, hần hận không thể một chương giết chết nàng!

Dạ Thất Thất dường như không nhìn thấy gương mặt khó coi ẩn nhẫn của Lăng Trung Thiên, thẳng lưng đứng ở bên cạnh Dạ Quân Nham, giúp hần rót một ly trà nóng, “Cha, ngài uống trà.”

“Thất Thất...” Dạ Quân Nham cảm thấy nữ nhi kể lúc trở về sau khi rời nhà trốn đi liền trở nên có chút không giống, chẳng lẽ đoạn thời gian ở bên ngoài kia gặp sự tình làm nàng phát sinh biến hóa lớn như thế?

Hần căn bản không có nghĩ tới, Dạ Thất Thất trước mắt này căn bản không phải nguyên bản nữ nhi của hần, giữa hai người tự nhiên sẽ có chỗ bất đồng.

“Cha, ngài ở một bên xem, về sau chuyện này nữ nhi sẽ cho ngài câu trả lời thỏa đáng.” Trông thấy trên mặt Dạ Quân Nham tái nhợt che kín lo lắng, tâm Dạ Thất Thất trở nên âm áp.

Là lão thiên gia phá lệ rủ lòng thương xót sao? Một đời này nàng có cha mẹ đối xử tốt vô cùng, bù lại đáy lòng nàng kiếp trước trống vắng tình thân.

“Thất Thất, Lăng bá phụ niệm tình ngươi trẻ người non dạ, không tính toán với ngươi, chuyện này coi như chưa bao giờ phát sinh qua, ai cũng không nhắc lại.” Lăng Trung Thiên trầm mặt, đẩy mắt thiêu đốt lên hai đóa lửa giận, nhìn ra được đang cực lực ẩn nhẫn lửa giận trong lòng. Ở thời điểm hần chuẩn bị đem “Thư hưu phu” nhục nhã hần cùng với toàn bộ Lăng gia trong tay xé bỏ, Dạ Thất Thất một bên lại nói chuyện.

“Ta khuyên đại thúc ngươi không nên xé thư hưu phu của ta, so với cái chết thì mất mặt tốt hơn nhiều!”

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Bại lộ thân phận, lệnh truy sát Thủy gia! (1)

Editor: Trương Ly

Giờ phút này Dạ Thất Thất thật giống như đột nhiên thay đổi thành một người khác, hai đầu lông mày thanh tú mang theo nhàn nhạt lười biếng cùng khinh miệt, khẽ nhếch khóe môi mang theo vài phần trào phúng, ánh mắt nhìn Lăng Trung Thiên tràn đầy lãnh ý nghiền ngẫm, đôi mắt lạnh như băng, bén nhọn như kiếm.

Từ trên người nàng, một cỗ uy áp như có như không lan tràn, ngân quang nhàn nhạt là ký hiệu của người tu luyện địa giai.

“Ngươi... Không thể nào! Sao tu vi của ngươi có thể là địa giai.” Trông thấy hào quang màu bạc nhạt trên đầu nàng, Lăng Trung Thiên đầu tiên là sững sờ, trong mắt tràn đầy không thể tin lớn tiếng nói.

Nàng làm sao có thể từ một phế vật ngũ phẩm nhảy lên thành địa cấp tu vi? Đây nhất định không phải là sự thật!

Dưới thất phẩm đều là con kiến hôi, nửa năm trước lúc hần nhìn thấy Dạ Thất Thất nàng chỉ vừa mới đột phá ngũ phẩm, ngần ngừ nửa năm nàng thể nhưng vượt qua sáu bảy phẩm, linh động, nhân cấp, liền thăng ba đại cảnh giới thành tu vi Địa giai, cho dù chỉ là địa giai sơ kỳ cũng đủ làm cho người rung động!

Hắn có thiên phú thiên tư thông minh tận trời, cũng là ở hai mươi tuổi năm ấy mới đạt tới địa giai tu vi, mà Dạ Thất Thất này nổi danh phế vật thể nhưng ở thời gian nửa năm ngắn ngủi tu vi tăng một bước lên trời, hắn tuyệt đối không tin.

“Vi sao ta không thể là địa giai tu vi? Đại thúc ngươi không biết là những lời này của ngươi rất dư thừa, hết sức buồn cười không?” Tu vi của Dạ Thất Thất đương nhiên không thể nào thật sự là địa giai, đây bắt quá là nàng cố ý làm cho người ta nghĩ vậy mà thôi, nàng không thích có người đem hai chữ phế vật này nói trên người nàng, phi thường không thích!

Dạ Quân Nham thấy tu vi Dạ Thất Thất, trong tích tắc, đáy mắt cũng đầy khiếp sợ, sau đó bị vui mừng như điên bao phủ.

Theo hắn, nữ nhi của hắn trước hoàn khổ phế vật đều là ân nhân, hiện tại mới là diện mục thật của nàng. Mười bảy tuổi địa giai tu vi, thiên phú như thế tuyệt đối có thể xưng là thiên tài, bảo hắn như thế nào không vui?

“Nếu Thất Thất đã có tu vi như thế, vậy bá phụ sẽ tới lĩnh giáo một chút của thủ đoạn Thất Thất.” Lăng Trung Thiên cùng lão giả bên cạnh trao đổi ánh mắt, trong nháy mắt tay hóa thành móng nhọn, đánh tới Dạ Thất Thất, chương phong bên nhọn, mang theo một cỗ sát khí.

“Thất Thất cẩn thận...” Dạ Quân Nham phát hiện không thích hợp, muốn ra tay vì nàng đỡ một trào này, lại phát hiện trước mặt nhiều thêm một thân thể khô gầy - - là lão giả cùng đi với Lăng Trung Thiên!

“Dạ Thành Chủ không ngại ngồi xuống uống trà, gia chủ bất quá chỉ muốn thử xem thân thủ của lệnh thiên kim mà thôi, Dạ Thành Chủ không cần kích động như thế.” Giọng lão giả khàn khàn nói có chút chói tai, thân thể khô gầy đứng ngay trước mặt Dạ Quân Nham, hoàn toàn ngăn trở cơ hội để hắn xuất thủ.

Dạ Quân Nham cảm giác mình lão giả trước mặt tựa như một ngọn núi, chỉ dùng khí thế liền đè hắn đến cơ hồ không cách nào nhúc nhích, lão giả này chẳng lẽ là Tôn Cảnh cao thủ? Lăng gia khi nào có người tu vi như thế? Hắn lại không có chút tin tức nào, hiện tại Lăng Trung Thiên mang hắn đến Viêm Hỏa Thành, chẳng lẽ cũng vì thân khí mà đến?

Suy nghĩ trong nháy mắt bách chuyển thiên hồi, hai tay Dạ Quân Nham nắm thành quyền, đáy mắt mang theo cực hạn lửa giận chăm chú nhìn cùng Lăng Trung Thiên và Thất Thất đánh nhau...

“Lăng Tiêu kiếm, đi!”

Đánh hơn mười chiêu, trong nội tâm Lăng Trung Thiên càng khiếp sợ, Dạ Thất Thất chỉ là địa giai sơ kỳ thể nhưng có thể cùng hắn chống lại, nữ tử này thiên phú xuất chúng, nhất định phải trừ.

Lập tức, trong lòng hắn có quyết định, vận dụng sát chiêu ý đồ một chiêu mất mạng!

Khốn kiếp, thể nhưng đánh lên!

Dạ Thất Thất cảm nhận được một kiếm uy hiếp, đáy mắt tỏa ra hai đạo lửa giận, hiển nhiên Lăng Trung Thiên đánh lên đã chọc giận nàng.

“Từ Tiêu, kinh lôi, diệt!”

Nàng té ra Từ Tiêu kiếm, kiếm quang lưu động, thiên lôi nổ vang, khí thế kinh người.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Thân phận bại lộ, lệnh truy sát Thủy gia! (2)

Editor: Trương Ly

Lăng Trung Thiên tràn đầy khiếp sợ, trước người nhiều thêm một đạo nước gọn, hóa giải thiên lôi lẫn sức mạnh của Từ Tiêu kiếm, mà hắn cũng bởi vậy bị khắc chế, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy.

“Không thể nào, làm sao ngươi có thể làm ta bị thương?” Lăng Trung Thiên nói xong thổ một ngụm máu, hai mắt nhìn chăm chăm Dạ Thất Thất từng chữ từng câu hỏi nàng: “Ngươi đến cùng là ai? Ngươi tuyệt đối không phải là Dạ Thất Thất, ngươi tại sao phải giả mạo Dạ Thất Thất?” Hắn không tin một cái người có thể biến hóa nhanh như vậy, duy nhất khả năng chính là có người giả mạo.

Dạ Thất Thất dùng một loại ánh mắt giống như nhìn một kẻ ngu ngốc liếc hắn một cái, môi đỏ mọng hé mở, phun ra hai chữ thiếu chút nữa làm cho Lăng Trung Thiên học máu: “Ngươi đoán?”

“Phốc!” Lăng Trung Thiên thật sự học máu, mặc dù không hoàn toàn là bị nàng chọc tức, nhưng cũng có một phần 'công lao' của nàng.

“Đại thúc, phiền toái người khiêm tốn một chút được không? Bản muốn chết.” Dạ Thất Thất nhủ mầy, mặt mũi tràn đầy ghét bỏ quét mắt nhìn hấn một cái, “Thân là đường đường Lãng gia gia chủ, phiền toái người có chút khí thế đương gia chủ, học một ít của cha ta, cái gì gọi là gấp biến không sợ hãi, vững như bàn thạch, nóng nảy dễ tức giận như thế, đại thúc người cảm thấy thật sự thích hợp vị trí đương gia chủ sao? Có muốn thử thay người hay không, ta xem vị lão bá này rất thích hợp, so với gia chủ người có khí thế hơn, đại thúc người thích hợp làm tiểu binh đầu tranh anh dũng hơn, vị trí gia chủ loại này tiêu hao trí tuệ người thật sự không thích hợp.”

Nàng sớm liền nhìn ra thân phận lão già kia không đơn giản, nhìn như tùy tùng Lãng Trung Thiên, nhưng ngôn hành cử chỉ của Lãng Trung Thiên lại khắp nơi xem sắc mặt hấn làm việc, cho nên nàng mới chế giễu nói.

Kiểm tên Từ Tiêu, trời sinh tính tùy tiện, chẳng lẽ nàng chính là... Đấy mắt lão già kia lóe qua một đạo tinh quang, ánh mắt nhìn về phía Dạ Thất Thất nhiều thêm vài phần thâm ý!

“Tiểu cô nương, có mấy lời có thể nói, có mấy lời không thể nói, nên hiểu có câu gọi là họa từ miệng mà ra.” Lão già híp mắt quan sát Dạ Thất Thất, thanh âm khàn khàn mang theo vài phần uy hiếp.

“Phải không? Ta...”

Dạ Thất Thất cười lạnh một tiếng, đang chuẩn bị nói chuyện, ai ngờ lại bị người đoạt trước một bước, “Tiểu gia nghĩ nhìn một chút như thế nào là họa từ miệng mà ra? Lão già kia, không biết người có từng nghe qua một câu nói: Tiểu gia muốn người canh ba chết, người không thể sống bình minh hay không?”

Lời còn chưa dứt, bóng dáng Hóa Kỳ Vân mặc xiêm y xanh thắm xuất hiện ở trong tầm mắt mọi người, trên khuôn mặt tuấn mỹ mang theo nhàn nhạt cười lạnh, khóe môi quyền rũ ra nụ cười xấu xa thoáng nghiêng ngả, hướng về Dạ Thất Thất mở trừng hai mắt.

Dạ Quân Nham há to miệng, không biết nên nói cái gì, hai tiểu bối này triệt để đắc tội Lãng gia, hấn hiện tại muốn hòa giải cũng vô dụng.

Cũng được, nếu hôn sự đã hủy, cùng Lãng gia trở mặt cũng không sao cả, hấn Dạ Quân Nham còn không đến mức muốn đi quy phục Lãng gia.

“Người làm sao vậy?” Dạ Thất Thất sắc mặt biến hóa, đáy mắt mang theo tức giận chất vấn hấn. Tu vi của hấn thế nhưng từ Địa giai sơ kỳ xuống Nhân cấp trung kỳ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Hóa Kỳ Vân tránh đi ánh mắt tức giận của nàng, ánh mắt lóe lên, “Chuyện của ta nói sau. Trước xử lý cái lão già uy hiếp người đi...”

“Đừng đổi chủ đề, người nếu không nói rõ ràng tu vi người vì sao giảm xuống, Hóa Kỳ Vân, đợi lát nữa người chính mình cời sạch y phục chạy một vòng quanh Viêm Hỏa Thành, đừng ép ta tự mình động thủ.” Hóa Kỳ Vân tránh né ánh mắt hấn cho Dạ Thất Thất càng thêm phần nộ, đột nhiên, nàng nghĩ đến ngày hôm qua chuyện đã xảy ra ngoài rừng đầm lầy, chẳng lẽ tên ngu ngốc đần độn này chạy tới rừng đầm lầy tìm phiền toái?

Đại thiếu gia Hòa gia Hóa Kỳ Vân!

Lão già sắc mặt đại biến, lập tức phát ra tiếng cười chói tai: “Ha ha ha... Thật sự là đi mòn giày sắt chẳng tìm được, tìm được lại không hề phí công phu! Không thể tưởng được lệnh truy sát Thủy gia muốn truy sát người dĩ nhiên là nữ nhi thành chủ Viêm Hỏa Thành, thật sự là trời bảo hộ Lãng gia ta...”

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Thức ăn cho linh thú

Editor: Trương Ly

Thủy gia lệnh truy sát!

Dạ Quân Nham mặt liền biến sắc, ánh mắt phức tạp nhìn về phía Dạ Thất Thất, như có thiên ngôn vạn ngữ muốn hỏi nàng.

Nghe thấy tiếng cười chói tai của lão già, Dạ Thất Thất nhủ mầy, duỗi ra ngón tay út ngoáy ngoáy lỗ tai, ghét bỏ quát khê, “Câm miệng! Tiếng cười của người thật khó nghe, mau nói chuyện.”

“Phốc!” Tâm tình đang trầm xuống của Hóa Kỳ Vân trong nháy mắt liền tốt hơn, có người tự nguyện làm bia đỡ đạn, hấn cầu cũng không được.

“Ta còn cảm thấy công pháp của người nhìn rất quen mắt, nguyên lai là tay sai của Thủy gia, như thế nào? Người cũng muốn giết ta?” Dạ Thất Thất còn nhớ Thủy gia, trước lão đầu Thủy gia kia muốn giết nàng kết quả tài nghệ không bằng người bị nàng giết chết, đáng tiếc đầu hỏa loan kia bị nổ thành cặn bã, nếu không ăn hương vị khẳng định rất tốt.

“Tiểu nhi ngu ngốc, cuồng vọng tự đại, lại dám nhục mạ ta, chết không có gì đáng tiếc!” Lão già một thân tu vi đến Huyền Cảnh hậu kỳ, chưa từng bị

người nhục nhả như thế? Lúc này liền giận dữ.

Dạ Thất Thất cười lạnh, hướng hấn dựng thẳng ngón giữa, khinh thường bĩu môi, “Lớn lên xấu, thanh âm khó nghe, ngay cả đầu óc đều có vấn đề, thực bội phục ngươi còn có dũng khí sống trên đời này, hôm nay liền để cho cô nãi nãi ta thay trời hành đạo diệt trừ tên bại hoại ngươi.” Vừa mới dứt lời, kiếm Từ Tiêu trong tay nàng bay ra ngoài, khí thế bén nhọn, mang theo nhân nhật tiếng sấm...

Lão giả xuất ra vũ khí phản kích, lại bị Từ Tiêu của Dạ Thất Thất làm cho liên tiếp bại lui, thậm chí lui ra khỏi phòng, đem chiến địa dời đến không trung.

“Lão tặc, trốn chỗ nào!” Dạ Thất Thất không chừa kiếm Từ Tiêu cùng lão giả triển đấu, nàng tạm thời không muốn bại lộ thực lực.

...

Lăng Trung Thiên lúc này cũng kịp phản ứng, hướng Dạ Quân Nham lớn tiếng nói, “Dạ Thành Chủ, nữ nhi của ngươi đắc tội Thủy gia, ngươi nên hiểu rõ, là tính mạng nữ nhi của ngươi trọng yếu, hay là Dạ thị gia tộc ngươi mạng trọng yếu? Nếu ngươi đem nữ tử này bắt lại giao cho ta, ta liền ở trước mặt Thủy gia nói tốt vài câu, sẽ không liên lụy đến Dạ thị gia tộc ngươi, như thế nào?”

“Hừ! Ngươi còn dám không biết xấu hổ? Tiểu gia trông thấy gương mặt của ngươi liền muốn ói, thực làm người chán ghét...” Hòa Kỳ Vân lúc này giận dữ, chỉ Lăng Trung Thiên chửi mắng một trận.

“Như thế nào? Dạ Thành Chủ mau hạ quyết định, nếu muộn thì toàn bộ tính mạng Dạ thị có thể giữ không được.” Lăng Trung Thiên không đếm xỉa Hòa Kỳ Vân mắng chửi, hai mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm Dạ Quân Nham, uy hiếp trắng trợn nói.

Chỉ thấy Dạ Quân Nham nhú lông mày không nói tiếng nào, thật giống như một bức tượng vững vàng ngồi ở trên ghế.

Đáy lòng Hòa Kỳ Vân 'lộp bộp' một tiếng, tâm chìm đến đáy cốc, đáy mắt lóe tia thất vọng!

Hắn vốn là muốn nói Thủy gia tính cái rắm, có chỗ dựa Hòa gia hắn ai dám động đến Dạ thị? Thấy Dạ Quân Nham trầm mặc, hắn đột nhiên đem lời nói đến cổ họng nuốt trở về, hắn muốn biết phụ thân của Thất Thất sẽ làm ra quyết định như thế nào? Nếu hắn buông tha cho Thất Thất vậy hắn liền đem Thất Thất mang đi, dù sao nàng là luyện đan sư lợi hại như vậy tuyệt đối là đối tượng phản động thế lực tranh nhau nịnh nọt, cần gì lưu lại gia tộc không coi trọng nàng?

Mà giờ khắc này, Dạ Thất Thất cùng tên lão giả kia chiến đấu cũng sắp kết thúc!

Dạ Thất Thất đem lão giả dẫn tới phía sau núi chỗ không người, nàng thừa dịp lão giả cùng Từ Tiêu triển đấu, từ trong không gian lấy ra một đại đỉnh, khoe môi quyến rũ ra thoáng cười tà: “Muốn giết ta, liền làm trở thành thức ăn cho linh thú! Từ Tiêu, trở lại.”

Một khắc kia Từ Tiêu kiếm trở về trong tay nàng, khí thế cả người nàng đột biến, hai đầu lông mày đầy một cỗ hơi thở vừa chính vừa tà, cầm Từ Tiêu kiếm trong tay, di chuyển trên không trung như giẫm trên đất bằng, quần áo tung bay, một đầu 3000 sợi tóc bay trong gió, trên người tản mát ra một cỗ cường đại uy áp!

“Ngươi... Là Tôn Cảnh tu vi? Không, không thể nào, ngươi đến cùng là ai?” Lão giả mặt mũi tràn đầy khiếp sợ, lại bị nàng hù dọa từ không trung rơi xuống.

“Muốn giết ta sẽ phải làm xong chuẩn bị bị giết.” Trong tay nàng Từ Tiêu bay ra ngoài đem lão giả quần lấy ném vào trong đại đỉnh, Dạ Thất Thất tâm niệm vừa động, đại đỉnh nhanh chóng khép lại, thật nhanh vận chuyển, môi nhếch cười tà nói: “Muốn đả thương ra, lấy mạng của ta, há có thể lưu ngươi?”

“Chúc mừng ngươi trở thành Mai Nhân đan đầu tiên ta luyện chế!” Duỗi tay trắng nõn thon dài, đại đỉnh không ngừng bé lại, bay về phía tay nàng, tiểu đỉnh liền bị nàng thu nhập vào trong không gian, nàng thì triển công pháp rồi đi nơi này.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Dùng dao mổ trâu giết gà

Editor: Tương Ly

Cùng lúc đó, trong phòng Dạ Quân Nham liên tục nhú mày trầm mặc, lông mày nhú chặt chậm rãi dần ra, khoe môi quyến rũ ra nụ cười thần nhiên.

Lăng Trung Thiên thấy thế, cho là hắn đã quyết định, không thể chờ đợi được mở miệng truy vấn, “Chắc hẳn Dạ Thành Chủ đã có quyết định, kính xin Dạ Thành Chủ mau mau ra tay bắt Dạ Thất Thất lại...”

“Lăng Trung Thiên, ta khi nào thì nói muốn đem nữ nhi của ta giao cho ngươi mang đi? Ngươi thói quen nằm mộng ban ngày nên sửa lại.” Dạ Quân

Nham mở miệng liền chế giễu, khẽ nhếch khóe môi mang theo mỉa mai.

“Ngươi đùa bỡn ta! Ngươi chẳng lẽ không sợ Thủy gia giận chó đánh mèo đem Dạ thị tiêu diệt? Đừng quên, ngươi ngoại trừ là phụ thân còn là tộc trưởng.” Lăng Trung Thiên không tin Dạ Quân Nham sẽ lựa chọn nữ nhi thay vì gia tộc, hai người này cái gì nhẹ cái gì nặng chắc hẳn liền ngay cả hải đồng ba tuổi đều biết, Dạ Quân Nham hẳn chẳng lẽ còn không bằng hải đồng ba tuổi sao?

Dạ Quân Nham cười lạnh, “Thủy gia thì sao? Dạ thị ta cho dù bị diệt tộc cũng sẽ không bán nữ cầu vinh, hy sinh tộc nhân đổi được gia tộc an bình, sống uất ức như thế, không bằng trong chiến đấu chết đi! Con cháu Dạ thị ta, không có hạng người ham sống sợ chết.”

“Hảo, rất tốt, Dạ Quân Nham ngươi chờ Dạ gia bị diệt đi, ta chờ nhìn ngày Dạ gia ngươi bị huyết tẩy...” Lăng Trung Thiên cắn răng chờ Dạ Quân Nham, nếu là dĩ vãng tu vi Dạ Quân Nham còn chưa đột phá, hẳn còn dám cùng độ sức, hiện tại tu vi hắn đột phá đến Huyền Cảnh, đỉnh phong Thiên giai đến Huyền Cảnh, một bước kém, khác biệt một trời một vực, hẳn tuyệt không phải đối thủ của Dạ Quân Nham.

Thấy hắn muốn rời đi, thân hình Dạ Quân Nham chợt lóe, hiện ra ở trước mặt hắn, ngăn cản đường đi của hắn.

“Như thế nào? Ngươi còn muốn giữ ta tại đây? Dạ Quân Nham, tu vi ngươi thắng được ta, đúng vậy, nhưng ngươi đừng quên ta cũng không phải là một thân một mình đến, ngươi hành động lần này cùng muốn chết!” Lăng Trung Thiên căn bản không cho rằng Dạ Thất Thất địa giai sơ kỳ có thể đánh lại lão già kia? Ý vào có chỗ dựa cường đại vững chắc, hẳn cũng không tin Dạ Quân Nham dám đối với mình như thế nào?

“Phải không? Vậy thì thử nhìn một chút!” Vừa mới dứt lời, Dạ Quân Nham ra tay nhanh như tia chớp, nhanh chóng cùng Lăng Trung Thiên ở trong đại sảnh giao tranh.

Thiên giai đỉnh phong cao thủ sử dụng kiếm cùng Huyền Cảnh sơ cấp cao thủ giao phong, lại không luận thực lực chênh lệch ai thắng ai bại, kia sức chiến đấu cùng lực phá hoại đều muốn kinh người!

“Bá phụ các ngươi đừng ở chỗ này đánh, đồ đều bị đánh hỏng...” Hòa Kỳ Vân ở bọn họ đánh nhau một khắc kia nhanh chóng né tránh, xem cuộc vui đồng thời vẫn không quên lớn tiếng nhắc nhở Dạ Quân Nham đừng làm hư hại thứ gì.

Dạ Quân Nham quét mắt đồng bừa bọn đầy sảnh, vội vàng đem người dẫn ra bên ngoài, đem địa điểm chiến đấu dời đến không trung.

Dạ Quân Nham mặc dù đột phá Huyền Cảnh, nhưng trong cơ thể hắn vết thương cũ chưa lành, mới lại bị lão già làm cản trở, quan trọng nhất là hắn cũng không gặp thiên lôi rửa tội, hẳn đột phá hoàn toàn dựa vào được thủy mà thân bí nam tử kia đưa cho, linh lực trong cơ thể hắn cũng chưa hoàn toàn phục hồi, làm cho hắn giờ phút này cùng thiên giai đỉnh phong Lăng Trung Thiên đánh nhau, lại nhất thời không cách nào giành thắng lợi.

“Cha, nghĩ biện pháp dẫn hắn đến phía sau núi!” Đột nhiên, Dạ Quân Nham bên tai vang lên thanh âm Thất Thất, trong mắt của hắn tinh quang chớp lóe, trong lúc giao thủ suýt nữa thất thủ bị thương, trong hoảng hốt, hắn mang theo vài phần chật vật thoát đi nơi này.

Lăng Trung Thiên mừng rỡ trong lòng, thừa dịp thắng truy kích, theo sát phía sau mà đi.

P phía sau núi, Dạ Thất Thất dựa lưng vào đại đỉnh, trong miệng ngậm một mảnh lá cây, một bộ vô cùng nhàm chán.

“Cha, bên này.” Đột nhiên, không trung một đạo kim quang bay tới, nàng lập tức truyền âm cho hắn đến đây.

Dạ Quân Nham rơi xuống trên đất mặt, trông thấy đại đỉnh phía sau nàng, khẽ nhủ mày, “Thất Thất, lão già kia đâu? Đại đỉnh phía sau ngươi là vật gì? Vì sao ta chưa bao giờ thấy qua?”

Dạ Thất Thất trừng mắt nhìn hắn, cười thần bí, “Đợi lát nữa ngươi sẽ biết.”

Nói xong, nàng chỉ Lăng Trung Thiên trên không trung vừa theo tới đối Dạ Quân Nham cười cười, “Cha ngươi xem, nữ nhi biểu diễn cho ngươi xem một ít ma thuật.”

Ma thuật?

Là cái gì?

Dạ Quân Nham hoàn toàn nghe không hiểu ý tứ của những lời này của nàng, bắt quá tiếp theo phát sinh một màn lại làm cho hắn khiếp sợ!

“Thùng trời thú, thú!”

Trong tay Dạ Thất Thất chẳng biết lúc nào nhiều thêm một sợi dây, nàng đem sợi dây thùng ném về phía Lăng Trung Thiên, chỉ thấy hắn trong nháy mắt bị sợi dây thùng trời chặt, từ không trung rơi xuống, mà đại đỉnh kia cũng đột nhiên bay lên trời, bay qua đón lấy người sau đó đóng miệng đình lại, nhanh chóng xoay tròn...

Từ lúc Dạ Thất Thất ra tay đến Lăng Trung Thiên bị nhốt vào trong đại đỉnh, quá trình tuyệt đối không vượt qua thời gian ba cái hô hấp.

Dạ Quân Nham triệt để kinh hãi rồi!

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 52: Lấy linh dưỡng hồn

“Nói đi! Chuyện gì xảy ra?” Dạ Thất Thất đưa Dạ Quân Nham đang khiếp sợ trở về phòng, làm cho hần hạo hạo tiêu hóa một ít chuyện đã xảy ra hôm nay, chuyển thân kéo cô áo Hỏa Kỳ Vân chuẩn bị trốn, xách như xách con đến gian phòng của mình.

Ánh mắt Hỏa Kỳ Vân lóe lên, tựa hồ không muốn cho nàng biết nguyên nhân tu vi mình giảm xuống, về phần nguyên nhân chỉ có hần tự mình biết.

“Ai u, Thất Thất nguoi như thế nào trở nên lợi hại như vậy? Ngay cả Huyền Cảnh cao thủ đều đánh không lại nguoi, nguoi đến cùng còn có bao nhiêu bí mật không nói cho ta biết? Nguoi còn xem ta là bằng hữu hay không a?” Con nguoi Hỏa Kỳ Vân đảo một vòng, nghĩ chuyện hướng chủ đề.

Dạ Thất Thất khẽ dựa trên giường êm, híp mắt, đáy mắt lưu động hào quang nguy hiểm, hừ hai tiếng, “Nguoi tiếp tục nói, ta tiếp tục nghe, nếu nguoi không thành thật khai báo, vậy chúc mừng nguoi, đường đường Hỏa gia đại thiếu gia sẽ phải trần truồng chạy một vòng quanh Viêm Hỏa Thành, đến lúc đó có nói thật cũng vô dụng. Một...”

“Thất Thất, chuyện này chính mình...”

“Hai.”

“Thất Thất, ta không phải là...”

“Ba.”

...

Dạ Thất Thất không cho Hỏa Kỳ Vân cơ hội, nhắm mắt, không đếm xỉa tới tiếp tục đếm.

“Tám.”

“Chín.”

Hỏa Kỳ Vân qua nét mặt của nàng nhìn ra nàng tuyệt đối không phải đang đùa, ngay trước khi nàng chưa kịp hô ‘Mười’, như một làn khói đem chuyện trước đã xảy ra ở rừng đầm lầy một năm một mười nói cho nàng biết, kể cả vũ khí cùng linh hồn bí mật gia tộc mình cũng không có giấu giếm.

“Cho nên nói, tu vi nguoi giảm xuống nguyên nhân là bởi vì vũ khí nguoi bị hủy, linh hồn cũng bị ảnh hưởng theo?” Dạ Thất Thất nhíu mày, linh hồn bị mất, không phải chuyện đùa, linh hồn là căn bản của con người, nếu bị mất chắc chắn suy giảm tới căn nguyên, nếu nhẹ tu vi bị giảm, cả đời không có bất kỳ cách nào tịnh tiến; nếu nặng bị mất mạng tại chỗ, hồn phi phách tán.

Hỏa gia đem linh hồn cùng vũ khí dung hợp mặc dù có thể tăng cao sức chiến đấu, tăng cường thực lực, nếu đồng quy vu tận cũng không thể khinh thường, nhưng nếu bị người cố ý biết được tiến hành lợi dụng, hậu quả thiết không thể tưởng tượng nổi.

“Nguoi ngốc a! Biết rõ vũ khí đối với nguoi mà nói trọng yếu như vậy còn lấy ra liều mạng, nguoi muốn chết hay là không muốn sống nữa? Nguoi muốn chết liền nói với ta, cô nãi nãi ta một tát đập chết nguoi...”

Hỏa Kỳ Vân rút cổ một cái, yếu ớt nói, “Lúc ấy ta không có suy nghĩ nhiều như vậy...” Hần lúc ấy chỉ muốn cứu bá mẫu, ai biết người nọ lợi hại như vậy một chiêu liền đem vũ khí của hần làm hỏng?

“Chuyện liên quan tới tính mạng mà không suy nghĩ nhiều như vậy, nguoi dùng cái đầu để làm gì? Nguoi óc heo a, không muốn sống xông về phía trước, ta thật muốn đem đầu nguoi đào lên xem một chút có phải bên trong chứa **** hay không - -” Dạ Thất Thất tức giận, đồng thời cũng rất cảm động, cảm kích hần vì mình mà hy sinh, lại không biết dùng phương thức gì để diễn tả, nàng liền nằng nặc, dùng tức giận để che dấu cảm động trong lòng!

Linh hồn bị khóa không thể so sánh tầm thường, nếu không kịp thời chữa khỏi, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi!

Nàng biết có phương pháp có thể trị hết linh hồn bị khóa, nhưng mấu chốt là hiện tại nàng không chỉ bị áp chế tu vi không cách nào toàn lực thi triển, liền ngay cả luyện chế đan dược được liệu đều bị phong ấn không cách nào vận dụng, nàng hiện tại tựa như người tiến vào sa mạc, có một bụng chủ ý lại không có biện pháp áp dụng.

Bây giờ, để cứu hần chỉ có một phương pháp...

“Ta lần sau chắc chắn sẽ không, ta bảo đảm!” Hỏa Kỳ Vân bị nàng nằng nặc phun nước bọt đầy mặt, rút lại cúi đầu muốn trốn lại không dám trốn, khuôn mặt khổ sở hết sức ủy khuất.

“Cút đi!”

Dạ Thất Thất trừng mắt liếc hần một cái, thô lỗ túm tay của hần, nắm chặt mạch môn hần nhắm mắt lại, nhàn nhạt ngân quang từ trên người nàng tản mát ra...

“Lấy linh của ta, dưỡng hồn... Tụ!” Dạ Thất Thất thấp giọng niệm một câu, linh lực trong người giống như nước suối liên tục không ngừng chuyển vận tiến vào thân thể Hỏa Kỳ Vân.

Hỏa Kỳ Vân cảm giác được rõ ràng linh hồn chính mình vốn là bị khóa cơ hồ khô kiệt trong nháy mắt phát triển, tham lam hấp thu hết linh lực đang không ngừng tràn vào thân thể...

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Độc kế của đường muội

Một lúc lâu sau, sắc mặt Dạ Thất Thất trở nên trắng bệch như tờ giấy, mồ hôi lớn bằng hạt đậu từ trên trán rơi xuống, cả người đều hư thoát, thiếu chút nữa té lăn trên đất.

“Ngươi đã làm gì với ta?”

Hỏa Kỳ Vân rõ ràng cảm giác mình đã tốt hơn nhiều, chỗ mi tâm tản mát ra nhàn nhạt ấm áp, hần cảm giác được đó là thuộc về hơi thở Thất Thất, nhìn lại nàng này bức đến một là tiêu tụy, sắc mặt đại biến, giọng nói bén nhọn quát lớn nàng: “Thất Thất, ngươi tại sao có thể làm như vậy? Ngươi còn xem ta là bằng hữu hay không? Ta nói rồi tình huống của ta không nghiêm trọng lắm, chỉ cần ta về đến gia tộc tỉnh dưỡng một đoạn thời gian liền không sao, ngươi vì sao còn muốn dùng linh hồn của ngươi tới giúp ta? Ngươi có biết làm như vậy ngươi rất có thể sẽ chết hay không?”

Toàn thân Dạ Thất Thất vô lực nằm ở trên giường, liếc mắt, nàng hao hết linh lực ngay cả nói chuyện cũng trở nên rất phí sức, “Ngươi... Cảm ơn. Ta không sao... Nghỉ ngơi một đêm sẽ tốt rồi, ngươi mau mau tỉnh tởa đem linh lực ta cấp hóa cho mình dùng, không cần... Trong thời gian ngắn không cần vọng động linh hồn lực, ta... Ta cái kia trong tủ có một gốc cây hồn cỏ ngàn năm, ngươi ăn hết nó, có thể tạm thời ức chế tổn thương linh hồn của ngươi, tin tưởng ta... Ta sẽ đem ngươi chữa lành, trả lại ngươi một món vũ khí lợi hại hơn...”

Lời còn chưa nói hết, Dạ Thất Thất trực tiếp ngã vào trên giường, hôn mê.

Trong mắt Hỏa Kỳ Vân chứa đựng nước mắt đem nàng ôm đến trên giường, mở ngăn tủ lấy ra hồn cỏ ngàn năm, yên lặng rời đi gian phòng của nàng.

Có mấy lời, không cần nói nhiều, hần ghi nhớ trong lòng!

Sau khi Hỏa Kỳ Vân rời đi, một đạo bóng dáng uyển chuyển đẩy cửa phòng Dạ Thất Thất ra đi vào, nhìn nàng sắc mặt tái nhợt như tờ giấy suy yếu vô cùng nằm ở trên giường, khóe môi Dạ Vi quyền rũ ra tươi cười.

“Thật sự là trời cũng giúp ta, Dạ Thất Thất, ta muốn xem ngươi qua hôm nay còn lấy cái gì tranh cùng ta?” Nàng muốn nhìn một chút, đại gia tộc kia sẽ lấy một người đã tăng tị với nam tử không? Dạ gia cũng sẽ không cho phép một nữ tử hạ tiện bại hoại nề nếp gia tộc thừa kế vị trí gia chủ. Dạ Thất Thất, muốn trách thì trách ngươi cản con đường của ta!

Cười lạnh một tiếng, Dạ Vi dứt ít đồ vào trong miệng Dạ Thất Thất, khiêng nàng dễ dàng tránh thị vệ phủ thành chủ, mang theo Dạ Thất Thất hôn mê bất tỉnh rời đi phủ thành chủ.

...

Mà lúc này, Lộc Thủy Thành Lăng gia cũng cực không bình tĩnh, Lăng Vân Tiêu đang bế quan, lại bị người cường chế cắt đứt, hần mang theo tức giận xuất quan, lại nghe đến tai tin tức linh hồn ngọc bài của phụ thân hần Lăng gia gia chủ Lăng Trung Thiên đã vỡ.

Linh hồn ngọc bài, mỗi gia tộc phạm là người có tu vi đạt tới địa giai, cũng sẽ đem ý thức bản thân phân ra một luồng lưu tại trong ngọc bài, rồi sau đó gia tộc thông nhất quản lý, phạm là người đi ra ngoài phát sinh vấn đề mà bỏ mạng, linh hồn ngọc bài sẽ bể nát, liền ý nghĩa người này đã chết.

“Là ai? Là ai giết cha ta?” Sắc mặt Lăng Vân Tiêu cực kỳ khó coi, địa giai tu vi đỉnh cao bộc phát ra thật lớn uy áp, đem mọi người tại đây ép tới không thở nổi.

“Thiếu chủ, gia chủ đi tới Dạ gia Viêm Hỏa Thành, theo thuộc hạ thấy, chuyện này nên tới Dạ gia hỏi đến tột cùng là chuyện gì.” Cuối cùng có người nhin xuống uy áp cường đại, nói ra một câu đầy đủ.

Lăng Vân Tiêu phát tay áo, trên mặt tuấn lãng là một tầng sát ý, tức giận nói, “Dạ gia, nếu thật là các ngươi giết cha ta, ta liền muốn toàn bộ Dạ gia ngươi chôn cùng!” Thủ giết cha, không đội trời chung, khi có chuyện quan trọng hần muốn sử dụng kiện đồ vật kia, muốn báo thù cha!

...

Lăng Vân Tiêu khí thế hùng hăng tiến đến, mà Dạ Thất Thất lại bị Dạ Vi mang cách xa phủ thành chủ, thả ở trên nửa đường cản đám người Lăng Vân Tiêu, không biết bọn họ hoàn thành loại giao dịch nào, Dạ Vi đem Dạ Thất Thất hôn mê bất tỉnh giao cho Lăng Vân Tiêu.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Máu tươi rửa Đoạn Hồn Dao (1)

Đêm, thoáng lạnh.

Ánh trăng màu bạc rơi xuống, Lăng gia Lộc Thủy thành đèn đuốc sáng trưng, hai đèn lồng lớn màu trắng ngoài cửa lộ vẻ tiêu điều.

Lăng gia gia chủ mất mạng, thi cốt vô tung, đối với Lăng gia, đây là một sự sỉ nhục lớn.

Lăng Vân Tiêu sắc mặt âm trầm, hai mắt đỏ bừng, nghĩ đến lời nói của Dạ Vi, phụ thân chính là do hai cha con Dạ Thất Thất sát hại, trong lòng hấn tràn ngập hận ý!

Hai tròng mắt hấn mang theo hận ý, đi vào trong địa lao, thấy bóng dáng màu lam, hận ý như thủy triều chen chúc nhau dâng lên.

“Mở cửa lao ra, mang nàng đi theo ta.” Lạnh lung bỏ lại những lời này, Lăng Vân Tiêu xoay người rời đi.

Phía sau hấn, một gã thuộc hạ khiêng Dạ Thất Thất như khiêng bao cát theo sát sau lưng.

Ba người bọn họ dưới ánh trăng rời khỏi Lăng phủ, Lăng Vân Tiêu niệm động chú ngữ triệu hồi ra sủng vật – cừu giai Hắc Hổ.

Lăng Vân Tiêu ra lệnh cho người thả Dạ Thất Thất vào trên lưng hắc hổ, lúc phát tay, một đạo hắc quang tự đầu ngón tay hấn bắn ra, người vừa mới theo hấn ra ngoài phát ra một tiếng hét thảm, một cỗ hắc khí cắn nuốt cơ thể hấn, sau mấy hơi thở, hóa thành một khối bạch cốt.

Hắc Hổ hành động nhanh như thiểm điện, rất nhanh chở bọn họ biến mất ở trong bóng tối.

Ba trăm dặm ngoài thành Lộc Thủy, có một ngọn núi đầy hắc vụ, hàng năm núi này bị hắc vụ bao quanh, là một trận pháp tự nhiên, người không hiểu rõ tùy tiện tiến vào chỉ có một con đường chết. Tương truyền, vạn năm trước núi này chính là bãi chiến trường thượng cổ, vô số âm hồn bị vây ở đây, mấy vạn năm sau bị vây anh linh nơi đây tiêu tán, hóa thành hắc vụ, từng bước xâm chiếm linh hồn.

Ba trăm năm trước, hắc vụ sơn xảy ra một cuộc kịch chiến kinh thiên địa quỷ thần khiếp sợ, đệ nhất thiên tài thành Viêm Hỏa, chưa đầy ba mươi tuổi, tu vi đạt tới đỉnh phong tôn cảnh, chỉ thiếu chút nữa là đi vào để cảnh từ đó bắt từ bắt diệt, lúc đang đột phá thì xảy ra vấn đề, thất bại trong gang tấc.

Hôm đó hấn đuổi giết tất cả môn phái, nhân số hàng ngàn, cuối cùng lại bị hấn lấy sức lực một người cơ hồ toàn diệt, trên núi hắc vụ cũng bởi vì chiến đấu ngày đó tiêu tán hầu như không còn, một đám bỏ mạng đánh bầy đánh bạ tiến vào hắc vụ sơn, cũng lấy được phương pháp tiến vào trận pháp hắc vụ sơn.

Vài năm sau, một đám sơn tặc không chuyện ác nào không làm ngang trời xuất thế, bọn họ gian dân bắt cóc đốt giết cướp đoạt không chỗ nào không làm, hành động kia làm người ta tức giận, lại bởi vì bình chương ngoài núi hắc vụ không người nào làm gì được bọn họ.

Tuy nhiên, thân là Lăng gia Thiếu chủ đệ nhất gia tộc Lộc Thủy thành Lăng Vân Tiêu lại có thể tự do tiến vào đại trận hắc vụ sơn, nếu điều này bị người ngoại giới nhìn thấy, nhất định sẽ nhắc lên sóng to gió lớn.

“Lăng thiếu, mau mời vào bên trong, không biết đêm khuya Lăng thiếu tới là có chuyện gì quan trọng?” Người canh giữ đại trận hiển nhiên biết Lăng Vân Tiêu, nhìn thấy hấn thái độ vô cùng cung kính.

Lăng Vân Tiêu khẽ vuốt cằm, lạnh lùng nói: “Huyết Nguyệt huynh ở nơi nào? Mời hấn tới, ta có chuyện quan trọng muốn thương nghị cùng hấn.” Dứt lời, hấn phát tay vứt Dạ Thất Thất trên lưng hắc hổ xuống đất, đẩy mắt thoáng qua một tia hấn quang, nói, “Từ từ này, tặng cho bọn ngươi, lưu tính mạng của nàng là được.”

Ngụ ý, đùa bỡn như thế nào cũng có thể, chỉ cần không bị thương cùng tính mạng là được.

Vừa dứt lời, liền có mấy đạo bóng dáng như ác lang nhào tới, mắt lóe lục quang, ánh mắt nhìn chăm chăm Dạ Thất Thất trên đất đói khát khó nhịn giống như ác lang nhìn thấy một khối thịt béo máu tươi đầm đìa, khó kìm lòng được.

“Ha ha... Vậy ta liền thay mặt các huynh đệ cảm ơn Lăng thiếu.” Nói chuyện với Lăng Vân Tiêu là một nam nhân đầu trọc bước tới khiêng Dạ Thất Thất

lên, sai bước rời khỏi nơi này, sau lưng còn có sáu bảy cái đuôi đi theo, đó là những người chờ ăn thịt uống canh.

“Hỗ huynh, người cùng đi xem một chút, đừng để cho nàng bị đùa chết.” Lăng Vân Tiêu vỗ vỗ đầu Hắc Hồ, Hắc Hồ ngao ô kêu một tiếng, đi theo đám người mang Dạ Thất Thất đi kia.

Lăng Vân Tiêu ngực quen đường đi vào đại sảnh, mới vừa ngồi xuống chốc lát sau, một đạo bóng dáng thô kệch liền xuất hiện ở trong đại sảnh, nhìn thấy Lăng Vân Tiêu liền cười to nói, “Ha ha ha... Lăng huynh đệ thật lâu không có tới tìm ca ca ta uống hai chén, hôm nay nhất định phải bồi ca ca ta uống không say không nghỉ mới được.”

“Hôm nay sợ là không thể bồi Huyết Nguyệt huynh uống rượu, hôm nay tiểu đệ tới tìm Huyết Nguyệt huynh là có chuyện quan trọng thương lượng, không biết Huyết Nguyệt huynh có từng nghe qua thần khí Kính Luân Hồi không?” Lăng Vân Tiêu dường như có thể khẳng định phụ thân hắn chết có liên quan với Dạ gia, nhưng tu vi hắn còn thấp, tuyệt không phải đối thủ của Dạ Quân Nham, hắn liền nghĩ tới Huyết Nguyệt hắc vụ sơn.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Máu tươi rửa Đoạn Hồn Dao (2)

Huyết Nguyệt thân là thủ lĩnh núi Hắc Vụ, một thân tu vi đã đạt đỉnh phong Thiên giai, chỉ còn nửa bước là tới Huyền Cảnh, quan trọng nhất là giao tình giữa Lăng Vân Tiêu và hắn không phải là ít, biết được hắn có bản lĩnh, ngay cả Dạ Quân Nham cũng không phải địch thủ của hắn.

Về phương diện khác, hắn cũng muốn nhân cơ hội này diệt trừ Dạ gia, chức thành chủ Viêm Hòa Thành, hắn mơ ước đã lâu.

Dạ Vi đồ ky, nói cho hắn biết, nếu phụ thân Dạ Quân Nham qua đời, Dạ Thất Thất bị lãng nhục bên đường, hắn là vị hôn phu có thể đứng ra thực hiện hôn ước, chắc chắn được người đời khen ngợi, đợi sau khi hắn triệt để khống chế Viêm Hòa Thành thì Dạ Thất Thất cũng đã chết; đến lúc đó, ván đã đóng thuyền, ai có thể ngăn cản hắn?

“Ý của Lăng huynh đệ là thần khí trong truyền thuyết, Kính Luân Hồi?” Ánh mắt Huyết Nguyệt sáng lên, hiển nhiên sớm đã nghe thấy tin tức thần khí này, “Chẳng lẽ Lăng huynh đệ biết rõ tung tích thần khí này?”

“Không dối gạt Huyết Nguyệt huynh, thật sự ta biết rõ tung tích của thần khí Kính Luân Hồi, tin tức này là cha ta dùng tính mạng đổi lấy, ta không yêu cầu xa vời có thể lấy được thần khí, chỉ muốn vì phụ thân báo thù. Người là huynh đệ của ta, ta biết rõ Huyết Nguyệt huynh làm người đội trời đạp đất lời hứa đáng giá nghìn vàng, đặc biệt tới đây báo cho Huyết Nguyệt huynh tin tức này, muốn hợp tác cùng Huyết Nguyệt huynh.”

“Lăng huynh đệ, cũng không phải ca ca ta lòng tiểu nhân, mà thần khí này là một chuyện rất quan trọng, người nói không hề có một chút ham muốn thần khí này, không nói trước ca ca ta có tin tưởng hay không? Lăng huynh đệ chính người tin tưởng sao?” Bên ngoài Huyết Nguyệt nhìn như thô kệch, tâm tư lại cực kỳ tỉ mỉ, quan sát tinh tế, chỉ từ việc Lăng Vân Tiêu đến đây vào ban đêm đã khiến hắn phát giác rất nhiều chỗ dị thường.

Lăng Vân Tiêu lắc đầu cười khổ, thấp giọng rên rỉ, “Huyết Nguyệt huynh có bản khoản này cũng là thói thường của con người, thỉnh cầu Huyết Nguyệt huynh đi với ta tới một chỗ, sau đó lại quyết định có muốn cùng ta hợp tác hay không, như thế nào?” Lăng Vân Tiêu biết rõ tính cách Huyết Nguyệt cũng không tốn nhiều nước miếng giải thích, mà mở miệng mời hắn cùng bản thân đi tới một chỗ.

Huyết Nguyệt hơi chút do dự, gật đầu đáp ứng.

“Người đến, gọi lão Nhị, lão Tam tới.” Huyết Nguyệt hắng giọng rống, lập tức có người chạy đi tìm người, “Lăng huynh đệ chờ, ta dọn dò chút sự tình liền rời đi cùng người.”

Lăng Vân Tiêu vuốt cằm bày tỏ không sao cả, một lát sau, một nam nhân khô gầy như que củi đi vào tầm mắt của bọn họ, hắn là Huyết Trúc lão Nhị núi Hắc Vụ, người cũng như tên, tính cách thị huyết thô bạo thân thể gầy gò như trúc.

“Nhiều ngày không thấy, tinh thần Lăng huynh đệ càng ngày càng tốt, khó trách tiểu lão Ngũ vì người mà si cuồng.” Trong giọng nói Huyết Trúc mang theo vài phần ghen tị, ánh mắt của hắn cũng mang theo vài phần bất thiện, nếu không phải hắn cứu tính mạng Quá đại ca, hắn sớm đánh gục hắn ở dưới chường.

“Huyết Trúc huynh nói đùa, có thể được Ngũ muội ưu ái, là may mắn tận trời.” Trong miệng bọn họ Ngũ muội chính là ngũ vị đương gia nhỏ nhất núi Hắc Vụ, cũng là nữ nhân bduy nhất, lão Ngũ Huyết Mị! Huyết Trúc ái mộ Huyết Mị, Huyết Mị lại đối Lăng Vân Tiêu nhất kiến chung tình, phức tạp tam giác quan hệ, làm cho Lăng Vân Tiêu đặc ý thời khắc có chút đau đầu.

“Lão Nhị, như thế nào chỉ có người đến, lão Tam đâu?” Thấy tính tình lão Nhị đi xuống, Huyết Nguyệt mở miệng chuyển hướng đề tài, tiêu diệt chiến hỏa ở trong vô hình.

Huyết Trúc hướng Lăng Vân Tiêu hừ lạnh một tiếng, hỏi đáp: “Nghe nói có người dẫn theo nữ nhân thương cho các huynh đệ chơi đùa, lão Tam cũng đi qua.”

“Đã như vậy, vậy ngươi theo giúp ta đi một chuyến rồi núi, lưu lại lão Tam ở trên núi giữ nhà.” Biết rõ nữ nhân kia nhất định là Lăng Vân Tiêu mang theo đến, Huyết Nguyệt cũng không để ở trong lòng, loại chuyện như vậy cũng không phải phát sinh lần đầu tiên, mọi người cũng đã quen.

Nhưng, hẳn lại không nghĩ rằng, lần này Lăng Vân Tiêu mang đến không phải là công cụ đưa cho các huynh đệ để dập tắt lửa, mà là một vị tổ tông châm lửa bậc thầy.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Máu tươi rửa Đoạn Hồn đao (3)

Linh hồn bị thương, không phải chuyện đùa.

Dạ Thất Thất biết rõ trong đó có hại, nhưng vẫn không chút nghĩ ngợi truyền linh lực bản thân cho Hòa Kỳ Vân, giúp hắn củng cố linh hồn bị thiếu, hết sức cố gắng giúp giảm tổn thương của hắn đến mức thấp nhất, mà nàng cũng thực sự làm được.

Nhưng nàng lại tuyệt đối không nghĩ tới, Dạ Vi mà nàng chưa từng để vào mắt lại vào lúc này đâm nàng một dao!

Hao hết linh lực Dạ Thất Thất sa vào chiều sâu đang hôn mê, thân thể triệt để mất đi ý thức.

Linh hồn bỗng bồng trôi ở địa phương hắc ám, làm cho nàng có loại cảm giác trở lại đoạn thời gian linh hồn lơ lửng năm trăm năm trước kia, nàng có thể cảm giác được rõ ràng, linh hồn của mình rơi vào một trạng thái phi thường suy yếu, tựa như một đứa trẻ mới sinh, một trận gió có khả năng làm tiêu tán linh hồn của nàng.

Này... Đây là địa phương nào? Nàng muốn rời khỏi đây, nhất định phải rời đi!

Linh hồn suy yếu, làm cho đáy lòng nàng dâng lên một sự sợ hãi trước nay chưa có, nàng khẩn cấp muốn rời khỏi chỗ này, rời khỏi địa phương làm cho nàng sợ hãi và bất an này.

Nhưng nàng lại không làm được cái gì, linh hồn của nàng giống như bị nhốt ở địa phương này, nàng dùng hết mọi biện pháp cũng không thể rời đi.

Đột nhiên, trong đầu nàng truyền đến một trận đau đớn kịch liệt, lúc nàng thống khổ khó chịu, đột nhiên trông thấy một đường kim tuyến như ẩn như hiện trôi qua trước mắt, nàng không chút nghĩ ngợi bắt lấy đường kim tuyến kia, linh hồn liền không bị khống chế bay đi...

Cùng lúc đó, trên núi Hắc Vụ trong một gian phòng bỏ hoang.

Dạ Thất Thất bị thô lỗ vứt xuống giường trải rom, bên cạnh là vài gương mặt nam nhân tràn đầy dục hỏa.

Trong đó nam nhân đầu trọc vung tay lên đuổi hết người sang một bên, chốc lát cỡi y phục trên người mình xuống, toàn thân trần trụi, mặt mũi tràn đầy nụ cười dâm dăng đi đến bên cạnh Dạ Thất Thất, tay còn chưa đụng phải tà áo của nàng, liền bị cắt đứt.

“Nghe nói Lăng Vân Tiêu đưa nữ nhân đến, người đâu?” Cửa bị một cước đạp nát, một đạo bóng dáng mập lùn đi tới, giọng ra lệnh lớn tiếng nói.

Nhìn thấy người tới, đầu trọc vội vàng nhường vị trí lại, thuận tay nhặt lên bộ y phục che hạ thân, mở miệng rộng lộ ra một hàm răng ó vàng nịnh nọt nói, “Tam gia, ngài thỉnh, mời ngài trước...”

“Uh, coi như tiểu tử ngươi thức thời.” Người gọi là tam gia chính là Huyết Tầm Tam đương gia núi Hắc Vụ, hẳn trời sinh tính cuồng dâm, ham nữ sắc, điều này có quan hệ tới công pháp tu luyện, ngày hôm nay tu vi Thiên giai trung kỳ của hắn, chính là ở trên tay hủy vô số nữ tử.

“Tam gia ngài từ từ hưởng dụng, chúng tiểu nhân lui xuống trước ...” Đầu trọc biết rõ thủ đoạn vị tam gia này, cũng không dám không muốn sống tranh nữ nhân cùng hắn, muốn nữ nhân lại tìm người khác là được, không đáng vì thế ném tính mạng đi.

Huyết Tầm nhìn tình Dạ Thất Thất hôn mê trên giường, nhướng mày, nhìn về phía đầu trọc, “Tại sao lại nửa chết nửa sống? Ngươi, đi qua cứu nàng tỉnh.” Nữ nhân nửa chết nửa sống chơi có ý tứ gì? Hắn thích xem bộ dáng nữ nhân ở dưới người hắn gãy gập cầu xin tha thứ, nếu không giống như cá chết ai có hứng thú?

Tên nam nhân bên cạnh đầu trọc bị gọi đi đến bên cạnh Dạ Thất Thất, đang muốn tát nàng vài bạt tay để làm nàng tỉnh, còn chưa kịp đụng đến nàng liền bị một đạo kim quang đánh bay.

“A - -” Sau khi hét thảm một tiếng, liền hóa thành một đồng đống bụi đen, hài cốt không còn.

Đám người Đầu trọc mất lộ ý sợ hãi, rói rít lui về phía sau, không dám đến gần Dạ Thất Thất, chỉ có Huyết Tầm mặt mũi tràn đầy hưng phấn nhìn nàng.

hào hứng tràn trề đi lên trước, có khiêu chiến mới khó khăn, hấp thích nhất ngoạn trò chơi như vậy.

“Tất cả không cần rời đi, hôm nay tâm tình tam gia tốt, đợi lát nữa tam gia chơi sáng khoái liền thưởng con nhóc này cho các người vui về a vui về a...”

Nói, trong tay Huyết Tầm trống rỗng xuất hiện một cái quạt lông toàn thân màu đỏ, quạt lông kia thật giống như sống, toàn thân lộ ra một tà khí, hân dưng quạt lông kia công kích Dạ Thất Thất, kim quang quanh người Dạ Thất Thất theo công kích của quạt lông từ từ yếu đi, cuối cùng giống như bọt khí, bùm một tiếng biến mất.

“Có khiêu chiến. chơi mỹ nữ mới có hương vị... Cạc cạc...” Huyết Tầm phát ra một trận tiếng cười dâm đãng chói tai, thân thể run lên, y phục trên người hóa thành mảnh vụn, toàn thân trần trụi bỏ nhào về phía Dạ Thất Thất...

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Máu tươi rửa Đoạn Hồn đao (4)

Lúc Huyết Tầm đưa tay chuẩn bị xé rách y phục của Dạ Thất Thất, hai tròng mắt Dạ Thất Thất vốn đang nhắm chặt đột nhiên mở ra, quang mang màu vàng giống như hai lưỡi dao sắc bén, phát ra sát ý mãnh liệt!

“Bọn người đáng chết!”

Thanh âm nằng trong trẻo nhưng lạnh lùng giống như một đạo sấm sét, tầng tầng đánh vào trong đầu đám người Huyết Tầm, có người học máu tại chỗ.

Thân thể Dạ Thất Thất từ từ bay lên, hai mắt biến thành màu vàng kim, quần áo màu lam theo gió bay múa, từ trên người nàng tản mát ra một cỗ hơi thở thánh khiết cao ngạo không thể chạm tới.

Từ trong hai tròng mắt màu vàng kim của nàng tán phát ra bén nhọn sát khí, trong tay nàng cầm một đoạn đao gỉ sắt loang lổ, lộ ra một cỗ khí chất tang thương và bi thương của lễ rửa tội, giờ phút này Dạ Thất Thất và đoạn đao trong tay phảng phất như cùng hòa làm một thể, nàng tức là đao, đao tức là nàng! Trong đồng tử màu vàng quang mang sát khí tựa như đao, mang theo băng lãnh cùng giết chóc!

“Già thần già quỷ, đi chết đi!” Toàn thân Huyết Tầm huy động quạt lông sắt màu đỏ, một trận gió bén nhọn đánh tới Dạ Thất Thất, đã thấy trong tay nàng đoạn đao vung lên, dễ dàng hóa giải công kích của hắn.

“Ầm - -” Huyết Tầm bị chương phong của Dạ Thất Thất đánh bay, tầng tầng rơi trên đất.

Dạ Thất Thất quơ đoạn đao, trôi lơ lửng ở giữa không trung, giống như từ thần, thu gặt lấy tính mạng những người trước mắt này.

Trong tay nàng đoạn đao tựa như quỷ hút máu đói khát nhiều năm, phàm là người bị nó làm bị thương đều sẽ tức khắc bị hút khô máu biến thành từng khối thịt khô, truyền đến thanh âm xương rạn nứt.

Mỗi lần hút máu một người, màu sắc đoạn đao trên tay Dạ Thất Thất liền càng đậm thêm một phần, lúc này Dạ Thất Thất tựa như một xác chết biết đi, hoàn toàn không tự mình ý thức, bị đoạn đao trên tay thao túng toàn bộ ý thức, trong đầu chỉ có điên cuồng giết chóc - -

“A - -”

Thân thể bay ra khỏi phòng, đột nhiên Dạ Thất Thất phát ra tiếng kêu thống khổ, đáy mắt khôi phục thanh tỉnh trong nháy mắt.

Sau một khắc, màu sắc hai tròng mắt nàng lại lần nữa thay đổi màu vàng kim, cầm đoạn đao trong tay, khoe môi mang theo băng lãnh hàn ý, triển khai điên cuồng tàn sát như đi vào chỗ không người.

Đêm nay, sơn tặc núi Hắc Vụ từng giết vô số người bị tàn sát không còn, không người nào may mắn thoát khỏi.

Đêm nay, trên người Dạ Thất Thất dính đầy máu tươi, quần áo màu lam bị máu tươi nhuộm thành màu đỏ, giống như lúc nàng chết khiếp trước...

Sau khi chém giết mấy trăm người, màu sắc đoạn đao trong tay Dạ Thất Thất trở nên hết sức quỷ dị, thân đao gỉ sét rất nhiều, lộ ra một cỗ khí tức quỷ dị, tựa như một đầu thần thú ngủ say vài ngàn năm bị đánh thức, từ trên đoạn đao tầm thường kia tản mát ra một cỗ khí tức cường đại!

Sau khi tàn sát tất cả mọi người trên núi Hắc Vụ, ánh mắt Dạ Thất Thất đại ra, trong tay cầm đoạn đao, trôi lơ lửng ở giữa không trung, y phục trên người không ngừng nhỏ máu, quỷ mị giống như một u hồn, hướng về chân núi bay đi...

...

Dưới chân núi Hắc Vụ, trong một sơn động bí mật, mặt Dạ Thất Thất tràn đầy thống khổ khoanh chân ngồi dưới đất, bên cạnh đặt đoạn đao hiện ra u

quang.

“Ân... Ngõ...” Đau đớn kịch liệt thật giống như muốn xé nát Dạ Thất Thất, nàng cắn môi dưới, chịu một đợt lại một đợt đau đớn, máu tươi nhiễm đỏ đôi môi của nàng, khiến hơi thở của nàng thêm vài phần tà mị.

“Đừng giãy giụa, vô dụng, giao thân thể của ngươi cho ta...” Trong đầu, đột nhiên vang lên một đạo thanh âm khàn khàn xa lạ.

Trạng thái linh hồn của Dạ Thất Thất mới vừa lấy được một tia liên lạc với thân thể lần nữa gián đoạn, nhìn đoạn đao trước mắt tràn đầy quang mang kim sắc ngang ngược, đáy lòng Dạ Thất Thất dâng lên một cỗ quật cường không chịu thua, “Ngươi là ai? Bằng ngươi cũng muốn cướp đoạt thân thể của ta, nằm mơ! Cho dù ta phá hủy cỗ thân thể này cũng sẽ không nhường cho ngươi.”

Thà làm ngọc vỡ, không làm ngọc lành, đây là ý nghĩ duy nhất của Dạ Thất Thất giờ phút này.

“Ngươi đã cố chấp một mực, vậy ta liền thôn tính ngươi, cỗ thân thể này lập tức là thuộc về ta, cạc cạc cạc...” Trong nháy mắt đạo quang mang kim sắc kia hóa thành một mồm to đầy máu, hướng về Dạ Thất Thất nhào tới.

Dạ Thất Thất liều mạng né tránh, lại khó thoát khỏi miệng to như chậu máu kia, bị đạo kim quang kia hút vào trong miệng to như chậu máu, hoảng loạn bối rối, nàng cũng không phát hiện dải kim tuyến bị nàng nắm trong tay ở lúc nàng bị hút vào miệng to như chậu máu đồng thời biến mất không còn hình bóng...

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58: Chuột bạch kiêu ngạo

Sau khi bị hút vào trong miệng to như chậu máu, Dạ Thất Thất cảm giác được rõ ràng linh hồn lực chính mình đang lấy tốc độ cực nhanh tiêu tán, tiếp tục như thế, chỉ một lát sau, nàng sẽ hồn phi phách tán triệt để biến mất.

Không được! Không thể tiếp tục như vậy, tuyệt đối không thể để cho người cướp đi thân thể của ta!

Trong trạng thái linh hồn đầy mắt Dạ Thất Thất lóe qua tia quyết tuyệt, khoanh chân ngồi xuống, trong miệng niệm động thần chú, chuẩn bị thi triển một chiêu cuối cùng, cùng đối phương đồng quy vu tận, lúc nàng lập tức muốn đọc xong thần chú, đạo giam cầm lực lượng của nàng đột nhiên biến mất, ở trước mặt nàng đạo kim quang kia lấy phương thức phi thường quỷ dị biến thành một cái hình cầu màu vàng kim to khoảng đầu người, kim quang sáng rực, ánh sáng lung linh.

“Này... Đến cùng là thế nào?”

Trong đầu nàng tràn đầy nghi hoặc, trong đầu có thanh âm thúc giục nàng lấy xuống hình cầu màu vàng kim kia, nàng đưa tay sờ lên hình cầu màu vàng kim đồng thời, chỉ cảm thấy trước mắt tinh quang chớp lóe, hình cầu màu vàng kim kia ở trước mắt nàng biến mất, bằng tốc độ lấy mắt thường không thể thấy nhanh chóng dung nhập vào ‘Thân thể’ nàng. Trên người nàng trong nháy mắt giống như mặc một áo khôi giáp màu vàng kim, toàn thân tản mát ra chói mắt quang mang kim sắc!

Còn không đợi nàng biết rõ hình cầu kia đến cùng đã làm cái gì với mình? Đột nhiên đến hấp lực thật lớn hút nàng đi, lại mở mắt, nàng đã trở lại thân thể, không còn là trạng thái linh hồn.

“Vừa rồi hình cầu màu vàng kim kia đến cùng là vật gì? Ta cảm giác trạng thái mình giờ phút này tốt đến mức trước nay chưa từng có, linh lực dư thừa, cảm giác giống như một giấc mộng!” Nàng nội thị thân thể chính mình giờ phút này, đáy mắt tràn đầy khiếp sợ, thấp giọng tự lẩm bẩm nói.

Nhưng trên người truyền đến mùi máu tươi nồng nặc nói cho nàng biết, vừa rồi hết thảy không phải là nằm mơ, thật sự nàng tự tay tàn sát mấy trăm người, dùng máu tươi những người kia thức tỉnh đoạn đao thần bí này.

Nàng không dám tưởng tượng, nếu không phải sự phụ cho mình thanh đao này ở lúc mấu chốt chống đỡ cho chủ, nàng sẽ bị những cảm thú kia chà đạp thành bộ dáng gì? Mặc dù nàng không để ý tâm mạng kia, nhưng nàng quyết không cho phép mình bị người tính kế cường bạo. Cho nên nàng tuyệt không hối hận khi giết những người kia.

“Đoạn đao a đoạn đao, cảm ơn ngươi đã cứu ta, mặc dù ta không biết ngươi là vũ khí cấp bậc gì, nhưng ta nghĩ ngươi nếu đã có thể chủ động đỡ cho chủ, chắc hẳn cũng có thể nghe thấy lời của ta.” Có thể tự mình ý thức, vũ khí thời điểm mấu chốt còn có thể chủ động đỡ cho chủ chỉ có thần khí mới có thể làm được, Dạ Thất Thất không nghĩ đến sự phụ diên lúc trước giao đoạn đao cho mình nói câu nói kia, chẳng lẽ đây là thần khí trong truyền thuyết lựa chọn chủ sao?

Đoạn đao thật sự giống như nghe hiểu lời của nàng, thân đao ở trong tay nàng khẽ rung lên hai cái, rồi sau đó hướng về bên ngoài sơn động bay đi...

Nó muốn đi đâu? Đáy mắt Dạ Thất Thất lộ ra tia nghi hoặc, nhưng vẫn đi theo.

Chỉ thấy đoạn đao bay đến phía ngoài đại trận hắc vụ thì dừng lại, Dạ Thất Thất tiến lên cầm chuôi đao, thân đao tản mát ra một cỗ hơi thở âm lãnh, tiếp theo truyền ra một trận tiếng kêu, Dạ Thất Thất liền trông thấy vô số khói đen phảng phất như có sinh mạng ùn ùn kéo tới, ùn ùn kéo tới tràn vào đoạn đao trên tay nàng.

Sau nửa canh giờ, đoạn đao dừng lại hấp thu những khói đen kia, phảng phất như ăn no phát ra tiếng kêu hài lòng.

Dạ Thất Thất nhìn đao trên tay tựa hồ trở nên có chút không giống như cũ, toàn bộ gì sắt tiêu tán, thân đao tản ra một cỗ u quang hồng hắc, mang theo vài phần quỷ dị.

Nghĩ không ra thanh đao này đến cùng có bí mật gì? Dạ Thất Thất liền ném vào đi trong không gian, nàng nghĩ nếu đã đồ là của nàng, một ngày nào đó nàng sẽ biết rõ bí mật của nó, cần gì nóng lòng nhất thời?

Ngẩng đầu nhìn canh giờ, đã giờ tý, Dạ Thất Thất không thích đi đường núi buổi tối quyết định trở lại sơn động nghỉ ngơi một đêm, chờ sau khi trời sáng lại trở về phủ thành chủ.

Nàng thuận đường bắt một con thỏ hoang, trở về hang động thì lột da rửa sạch, đốt một đồng lửa chuẩn bị nướng con thỏ hoang này ăn.

Nàng thừa dịp không có ai chạy vào khe núi tắm rửa sạch sẽ, từ trong không gian lấy ra một bộ quần áo sạch thay, mới trở lại sơn động chuẩn bị ăn thỏ hoang đã được nướng thơm ngào ngạt, nhưng sau khi trở lại sơn động nàng tròn tròn mắt, một chuột bạch to khoảng bàn tay đang ôm thỏ hoang so với nó thể tích lớn hơn gấp ba lần đang gặm điên cuồng, chỉ vài cái công phu liền gặm một con thỏ hoang béo mập đến mức chỉ còn xương cốt.

“Chít chít... Chít chít chít chít...” Sau khi nó trông thấy Dạ Thất Thất, nhảy đến trước mặt nàng chi chi đóng xương cốt, rồi xoa xoa bụng nhỏ chính mình, khoa tay múa chân nhảy nhót lung tung cũng không biết nó muốn biểu đạt ý gì?

Thấy vẻ mặt Dạ Thất Thất mê mẩn, chuột bạch kinh hãi nhìn nàng một cái, nhanh như tia chớp thật nhanh rời đi.

Dạ Thất Thất tròn tròn mắt, nàng lại bị một con chuột bạch kinh hãi?

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Con chuột hung hãn

Viêm Hỏa Thành, phủ thành chủ

Trên gương mặt thanh tú của Hỏa Kỳ Vân che kín âm trầm, trong người tản mát ra một cỗ sát khí lạnh như băng, ngồi bên cạnh hắn là hai gã trung niên nam tử tu vi cao không lường được.

Lúc này trong phủ thành chủ sắc mặt thành chủ tới thành chủ phu nhân, cho tới tất cả hạ nhân trong phủ đều tái nhợt.

“Ta hỏi lại một lần cuối cùng, nếu không có người nói cho ta biết tung tích Thất Thất, vậy thật xin lỗi, các ngươi không còn đường sống để mở miệng!” Đây mắt Hỏa Kỳ Vân lóe qua sát ý, trong nội tâm tràn đầy ân hận và tự trách.

Nếu không phải bởi vì giúp hắn, Thất Thất cũng không sẽ mất đi ý thức, bây giờ còn mất tích, tung tích không rõ. Thế nhưng những người này lại không phát hiện Thất Thất - một người sống mất tích, quả thực tội không thể tha!

“Hỏa công tử, làm sao Thất Thất mất tích? Không phải buổi trưa các ngươi ở cùng một chỗ sao? Đến cùng phát sinh chuyện gì?” Dạ Quân Nham nghe Dạ Thất Thất mất tích, cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, bản lãnh nữ nhi này của hắn bây giờ lòng hắn vẫn còn sợ hãi, ngay cả tu vi Tôn Cảnh cao thủ đều không phải là đối thủ của nàng, như thế nào lại không lý do gì mất tích? Hắn lại có suy nghĩ là nàng tự mình rời phủ.

Sắc mặt Bạch Thiên Hạ tái nhợt suy yếu, so sánh với Dạ Quân Nham thì trong mắt nhiều hơn vài phần lo lắng, ánh mắt nhìn về phía Hỏa Kỳ Vân mang theo vài phần thăm dò.

“Bá phụ, bá mẫu...” Hỏa Kỳ Vân đôi môi khẽ nhúc nhích, kể lại một lần chuyện dùng linh lực đã xảy ra.

“Àm!”

Sắc mặt Dạ Quân Nham đại biến, dưới sự phản nộ một chường chụp cái bàn thành mảnh vụn, phản nộ quát: “Đội hộ vệ, thăm vấn nghiêm ngặt tất cả hạ nhân trong phủ, cần phải tra rõ ràng buổi trưa hôm nay có ai ra vào phủ thành chủ, một cái cũng không thể bỏ sót.”

Hao hết linh lực, mất đi ý thức!

Nếu có người nhân cơ hội này gây bất lợi cho Thất Thất, Thất Thất hoàn toàn không có bất kỳ năng lực phản kháng, hoàn toàn chính là cá nằm trên thớt mặc người chém giết, nghĩ đến đây, đáy lòng Dạ Quân Nham ngoài lo lắng, còn dâng lên một cỗ phẫn nộ ngập trời!

Nếu hấn tra ra người nào dám mưu hại Thất Thất, hấn nhất định lóc từng miếng thịt băm thây vụn đoạn người nọ để trút phẫn nộ trong lòng.

...

Rất nhanh, đã có người không chịu nổi mà khai, đám người Hỏa Kỳ Vân cũng nhận được danh sách ba người hiềm nghi.

Dạ Vi, Bạch Nhưộc Ngu, cùng với Hàn Thu nam sủng cực phẩm của Dạ Thất Thất!

“Bá phụ, thỉnh ngài lập tức phái người mang ba người này đến.” Trong tay Hỏa Kỳ Vân cầm tờ giấy viết tên ba người này, trên mặt thanh tú nhiều thêm một cỗ bén nhọn.

“Này...” Dạ Quân Nham có chút do dự, Dạ Vi và Bạch Nhưộc Ngu quan hệ với hấn không phải là ít, một người là cháu gái ruột, một người là phu nhân thân ngoại sinh nữ, hai người này không có lý do gì hại Thất Thất? Hơn nữa không hề có chứng cứ tùy tiện dẫn người đến, tựa hồ cũng không thỏa đáng...

Hỏa Kỳ Vân nhìn trên mặt Dạ Quân Nham khó xử, trong mắt chợt lóe sáng, nói hai nam tử bên cạnh, “Hai vị thúc thúc, làm phiền các ngài đi một chuyến.”

“Thiếu chủ chờ một lát, chúng ta đi rồi về ngay.” Hai người đứng dậy cung kính hướng hấn hành lễ nói.

Nói xong, hai trung niên nam tử xoay người rời đi, bóng dáng nhanh chóng biến mất ở trong màn đêm.

“Hỏa công tử, bọn họ là...” Lúc này Dạ Quân Nham mới chú ý tới bên cạnh Hỏa Kỳ Vân đột nhiên nhiều hơn hai người, tu vi hai người kia không kém hấn, làm hấn kinh ngạc mà khiếp sợ.

Họ Hỏa, tu vi thuộc hạ bên cạnh sâu không lường được, chẳng lẽ hấn chính là vị trong truyền thuyết kia...

Bên kia, Dạ Thất Thất cũng không biết bởi vì nàng vô cớ biến mất, Hỏa Kỳ Vân giận dữ, phái người đi đuổi bắt Dạ Vi cùng Bạch Nhưộc Ngu, âm thầm dạy dỗ hai người thật tốt kia.

“Ngươi là con chuột hay là heo? Nhiều như vậy ngươi ăn được không? Giả bộ đáng yêu cũng vô dụng, ta nói không giúp ngươi nướng chính là không giúp.” Trong sơn động, khuôn mặt Dạ Thất Thất đen xỉ nhìn cánh tay, đối diện một con chuột bạch lớn khoảng bàn tay ngồi trên tảng đá, đang dùng một đôi mắt nhỏ u oán nhìn nàng.

Bên cạnh chuột bạch có một đồng xương động vật ăn còn dư lại, cửa sơn động còn bày đặt mấy thi thể động vật chờ nàng đi nướng.

“Chít chít - - chít chít chít chít - - “

Chuột bạch nhảy dựng lên vùng móng vuốt nửa ngày cũng không làm cho Dạ Thất Thất hiểu nó muốn nói gì? Nó tức giận nhảy lên cao, giơ móng vuốt hung hăng gõ đầu Dạ Thất Thất một cái, nàng lao đảo một cái thiếu chút nữa bị nó chụp ngã nằm xuống.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Đồ chơi đưa tới cửa

“Con chuột đáng chết --” Dạ Thất Thất nghiêng răng, đầu nàng bị nó đánh nổi lên một cục, đau quá!

Nàng thề nhất định phải bắt con chuột bạch khôn kiếp này treo nó nướng trên lửa, xem nó còn dám kiêu ngạo như vậy hay không?

Nhưng nàng tuyệt đối không nghĩ tới, nàng sống hai đời thế nhưng còn bắt không được một con chuột bạch, nhìn nó bộ dáng tràn đầy đắc ý, Dạ Thất Thất tức giận đến bốc hỏa, cắn răng nghiêng lợi tròng mắt nó.

Con chuột thối chết tiệt...

Thật sự là nuôi bạch nhãn lang, thiết thời chính mình còn giúp nó nướng nhiều đồ ăn như vậy, hiện tại trở mặt không nhìn...Ồ, nàng có biện pháp!

Dạ Thất Thất đột nhiên cười đầu ngón tay ngoắc ngoắc con chuột bạch kia, hỏi: “Muốn ăn thịt?”

“Chít chít - -” Ánh mắt chuột bạch một bộ 'Ngươi ngu ngốc' nhìn nàng, đuôi chân trước vẫy về bụng, ý bảo nó còn chưa ăn no.

Nếu nàng còn thật sự không để ý nó, chỉ cần nàng làm ra vẻ mặt không kiên nhẫn, hoặc ý đồ rời khỏi sơn động này, con chuột bạch kia sẽ nhảy lên quấy rối nàng, hơn nữa dường như nó có được năng lực nào đó, có thể trong nháy mắt biến mất ở trước mắt nàng, nàng căn bản không có biện pháp rời đi.

Dạ Thất Thất nhận mệnh lột da rửa sạch con thú hoang kia, dùng dao xẻ thành từng khối để trên giá nướng, ở thời điểm chuột bạch không chú ý nàng đổ một loại bột phấn màu xanh nhạt lên trên thịt, từ từ thịt bị nướng chín, truyền ra mùi thơm mê người.

“Chít chít - - chít chít chi - -” Thịt mới vừa nướng xong, Dạ Thất Thất đã nhìn thấy trước mắt bạch quang chợt lóe qua, trước mặt toàn bộ vài miếng thịt lớn kia đều không cánh mà bay, chỉ nghe được bên cạnh truyền ra thanh âm chít chít hài lòng.

Ăn đi, đợi lát nữa rơi vào trong tay ta liền cho ngươi chết!

Dạ Thất Thất nhếch môi trong nội tâm hừ lạnh, không phải nàng hèn hạ, là con chuột thối này thực sự quá đáng giận, bắt không được đánh không đến nàng chỉ có thể bỏ thuốc, nàng cũng không tin xử không được vật nhỏ này.

Nhưng đợi thật lâu cũng không thấy được nó ngã xuống như chính mình dự liệu, chẳng lẽ bột thuốc quá hạn mất đi hiệu lực? Dạ Thất Thất vò đầu trong mắt tràn đầy nghi hoặc.

“Nhân loại, thấy ngươi nướng thịt cho chuột gia gia, chuột gia gia liền không so đo chuyện bỏ thuốc với ngươi, thịt còn dư lại chuột gia gia ta thưởng cho ngươi, lần sau lại tìm ngươi nướng thịt ăn, ta đi.” Bên tai Dạ Thất Thất đột nhiên truyền đến một đạo thanh âm non nớt.

Khóe miệng Dạ Thất Thất khẽ run rẩy vài cái... Chuột gia gia, nó thật đúng là dám nói!

Đạo bóng trắng bạch sắc vừa rồi đã không thấy tung tích, lưu lại một đồng lớn xương cốt cùng miếng thịt nhỏ cỡ lòng bàn tay, trông thấy dầu rang trên khối thịt, khóe miệng Dạ Thất Thất co giật dùng cây đuốc thiêu hủy khối thịt và xương cốt.

Có thể miệng phun tiếng người, con chuột bạch kia quả nhiên không bình thường!

Thực lực chuột bạch cường hãn kiêu ngạo, nàng quyết định, vị trí thú sủng đầu tiên của nàng liền giao cho nó, nàng cũng không tin đường đường Dạ Thất Thất nàng không thu phục được một con chuột bạch kiêu ngạo tham ăn.

...

Trong sơn động tràn đầy mùi máu tươi, trong không khí còn tràn ngập mùi thơm thịt nướng, mùi xương cốt bị đốt cháy kỳ lạ quanh quẩn trong không khí, mấy loại hương vị hỗn hợp cùng một chỗ làm cho Dạ Thất Thất nhũn mảy, nàng quyết đoán quyết định lúc này rời đi, về nhà tìm giường lớn ngủ thoải mái.

Trở lại phủ thành chủ nàng mới phát hiện, khuya hôm nay bên trong phủ tựa hồ có cái gì không đúng?

Bên trong phủ đèn đuốc sáng trưng, sáng như ban ngày, bình thường hạ nhân tốp năm tốp ba một người cũng đều không nhìn thấy, cả phủ thành chủ đều lộ ra một cổ hơi thở trầm thấp ngưng trọng.

Sẽ không xảy ra chuyện gì?

Đáy mắt Dạ Thất Thất lóe qua ánh sáng lảng lẽ, nhắm mắt lại, thả thần thức, điều tra tình huống trong phủ...

Rất nhanh, nàng thu hồi thần thức, mở hai mắt ra, lo lắng trong mắt biến mất không còn bóng dáng, khóe môi quyen rũ ra nụ cười nghiền ngẫm xấu xa.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61: Hỏa Kỳ Vân cường thế

Hơn nửa đêm Dạ Vi đột nhiên bị người đàn ông từ trên giường bắt lại, mang tới phủ thành chủ, mới đầu nàng cho rằng sự tình bại lộ, hoảng hốt không thôi, về sau trông thấy còn có Bạch Nhược Ngu bên cạnh, cùng với Hàn Thu nam sủng trước kia Dạ Thất Thất thích nhất, nàng cũng biết sự tình còn chưa tới tình trạng nàng đoán kia.

“Vi nhi gặp qua đại bá, Đại bá mẫu.” Dạ Vi tự nói với mình không thể xúc động, phả ổn định, ngàn vạn không thể tự loạn.

“Uh, ngồi đi!” Dạ Quân Nham nghiêng đầu nhìn Hỏa Kỳ Vân, hân cho người đều mang ba người bọn họ đến, không biết muốn làm cái gì?

Mắt Hỏa Kỳ Vân lạnh lùng quét qua ba người trước mắt, cuối cùng ánh mắt rơi xuống trên người Dạ Vi, mở miệng hỏi, “Dạ tiểu thư, buổi chiều hôm nay ngươi đã tới phủ thành chủ, lại không có người trông thấy ngươi rời đi, ngươi tới phủ thành chủ vì chuyện gì? Lại rời đi như thế nào?” Ba người bọn họ Hỏa Kỳ Vân trước hết hoài nghi chỉ có Dạ Vi, nàng có đầy đủ động cơ cùng cơ hội làm chuyện này.

“A? Ta tìm Đại bá mẫu muốn nàng thỉnh giáo một chút về chuyện phân biệt được liệu, về sau nghe hạ nhân nói mấy ngày gần đây thân thể Đại bá mẫu không thoải mái đã nằm nghỉ, ta liền rời đi. Có vấn đề gì không? Nếu các người không tin có thể hỏi nha hoàn Xảo nhi, chính nàng nói cho ta biết Đại bá mẫu nằm nghỉ.” Dạ Vi chỉ nha hoàn tướng mạo thanh tú đứng ở bên cạnh Bạch Thiên Hạ nói.

Hòa Kỳ Vân sắc mặt nhìn Dạ Vi một cái, quay mặt sang đem ánh mắt rơi xuống trên người Bạch Nhược Ngu một thân bạch y điềm tĩnh như nước, “Bạch tiểu thư, buổi chiều hôm nay ngươi đã tới phủ thành chủ, nửa nén hương sau liền vội vàng rời đi, không biết đến cùng phát sinh chuyện gì làm cho ngươi cuống quýt rời đi như thế? Ngay cả đồ trên người mình rơi cũng không phát hiện.” Hắn xuất ra một cái hà bao màu tím nhạt, trên mặt thêu một chữ Nhược xinh đẹp.

“Đây là...” Trên mặt điềm tĩnh của Bạch Nhược Ngu lộ ra vẻ bối rối, trông thấy hà bao kia sắc mặt hơi đổi.

“Hàn Thu, buổi trưa hôm nay ngươi từng rời phủ nửa canh giờ, ngươi nửa canh giờ này đi đâu? Gặp người ai? Làm chuyện gì?” Hai mắt Hòa Kỳ Vân nhìn chằm chằm Hàn Thu một vấn đề tiếp một cái vấn đề hỏi.

Trên mặt Hàn Thu thủy chung treo nụ cười ưu nhã lạnh nhạt, giống như Hòa Kỳ Vân chất vấn người không chút nào quan hệ tới hắn.

“Như thế nào? Không trả lời được sao? Ngươi đến gần Thất Thất lưu lại phủ thành chủ đến cùng có mục đích gì? Tốt nhất mau mau thành thực khai báo.” Nếu Dạ Thất Thất ở đây, nói không chừng liền kêu ra một tiếng “Uy vũ”, Hòa Kỳ Vân tức giận uy thế mười phần a!

“Đó là việc riêng tư của ta, ta có quyền không trả lời.” Hàn Thu chậm chạp nói, sau đó nhìn Hòa Kỳ Vân giọng điệu mang theo vài phần khiêu khích nói, “Không biết Hòa công tử này mang thân phận gì đến chất vấn ta? Theo ta được biết, Hòa công tử là khách không phải chủ, hỏi không nhìn mặt chủ, thật sự thích hợp sao?”

Dạ Vi cũng nắm lấy cơ hội đứng ở cùng trận tuyến với Hàn Thu, “Không sai, Hòa công tử ngươi có tư cách gì chất vấn chúng ta? Ngươi bắt quả là người ngoài, có gì quyền gì quản chuyện nhà của chúng ta?”

“Làm phiền Hòa công tử trả ta hà bao, vật bên người nữ nhi, không nên rơi xuống trong tay người ngoài, kính xin Hòa công tử thứ lỗi!” Bạch Nhược Ngu cũng mở miệng đòi hà bao trong tay hắn, cũng không có ý trả lời câu hỏi hắn đưa ra lúc trước.

“Hừ!” Hòa Kỳ Vân hừ lạnh một tiếng, đáy mắt lóe qua một tia chế giễu, “Đừng đem tất cả mọi người thành ngọc tử, đùa bỡn trong lòng bàn tay, Dạ Vi ngươi dám nói ngươi không ghen tị Thất Thất? Hàn Thu ngươi dám thề với trời ngươi không có bất kỳ mục đích lưu lại phủ thành chủ? Bạch Nhược Ngu ngươi dám nói ngươi không yêu vị hôn phu của Thất Thất, sau lưng nàng cùng người nam nhân kia liếc mắt đưa tình sao?”

“Ta có có tư cách hay không không phải là các ngươi định đoạt, hiện tại ta đếm đến mười, nếu các ngươi không đưa ra câu trả lời làm ta hài lòng, vậy cũng đừng trách ta không nể mặt.” Lúc nói những lời này trong người Hòa Kỳ Vân phát ra một cỗ lạnh lùng ngang ngược, cùng thiếu niên ngày thường vui đùa âm ỉ tưởng như hai người khác nhau, “Dạ Thành Chủ, Thất Thất là bằng hữu của ta, vô luận như thế nào, ta nhất định phải tìm ra là ai hại nàng, thỉnh ngươi không cản ngăn trở, nếu không ta chỉ có thể nói với người tiếng xin lỗi!”

Hòa Kỳ Vân không chút nào nhượng bộ, làm cho Dạ Quân Nham bỏ đi ý niệm cầu tình trong đầu, cũng không phải hắn sợ Hòa Kỳ Vân, mà là lời Hòa Kỳ Vân nói đối với Thất Thất tuyệt đối chân làm hắn xúc động. Ngay cả người ngoài cũng có thể quan tâm Thất Thất như vậy, hắn thân là phụ thân của Thất Thất há có thể thua người ngoài?

Tiểu tử này quan tâm Thất Thất như vậy, không phải là có ý đồ khác đi?

Cái ý nghĩ này chợt lóe lên trong đầu Dạ Quân Nham, cho nên về sau gây ra rất nhiều sự kiện ô long.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 62: Nam nhân và tính mạng người chọn cái nào?

Hiển nhiên, không có người để ý lời Hòa Kỳ Vân nói, sắc mặt đám người Dạ Vi không thay đổi ngồi ở trên ghế, nếu nhìn kỹ có thể chú ý tới đáy mắt nàng thoáng tia chế giễu.

“Tiểu Ngũ thúc, đã làm phiền ngươi.”

Trong mắt Hòa Kỳ Vân hiện lên một đạo lãnh ý, khẽ gật đầu nói một câu với nam tử đứng ở bên cạnh, sau một trong hai người lập tức hiểu ý, hai tay hóa thành ung trảo đánh tới hướng Hàn Thu.

Hàn Thu bị một chưởng đánh bay, giống như một mảnh vải vụn, tầng tầng bay ra ngoài phòng rơi trên mặt đất.

“Phốc - - “

Hàn Thu phun ra một ngụm máu tươi, té trên mặt đất không bò dậy nổi, nền đất xanh đen cứng rắn nứt ra mấy kẽ hở, có thể thấy một chường kia có bao nhiêu uy lực?

“Hiện tại, các ngươi nên lựa chọn.” Hòa Kỳ Vân nhân nhạ quét Dạ Vi và Bạch Nhược Ngu một cái, trên mặt thanh tú không có bất kỳ tâm tình, “Cơ hội chỉ có một lần, các ngươi ai tới trước?”

“Ngươi không thể đối xử với ta như vậy, ta là muội muội mà đường tỷ thương nhất, ngươi dám tổn thương ta đường tỷ nhất định sẽ không bỏ qua cho ngươi, ngươi... A - -” Từ đáy mắt của Hòa Kỳ Vân, Dạ Vi nhìn ra hân tuyệt đối không phải đang đùa, trong lòng có chút hoảng sợ, nàng biết rõ Hòa Kỳ Vân và Dạ Thất Thất là bằng hữu, lúc này mang Dạ Thất Thất ra, nhưng lời còn chưa dứt liền bị một cái tát đánh bay.

Mọi người còn chưa kịp phản ứng, đã nhìn thấy một cái bóng bay ra ngoài, không may rơi xuống cùng một chỗ với Hàn Thu, Hàn Thu lần nữa phun ra một búng máu, sắc mặt âm trầm được có thể chảy ra nước.

Nếu không phải vì lấy đại cục làm trọng, hân sao lại có thể bị tên tiểu tử khi dễ như thế?

“Đại bá... Cứu ta... Hân muốn giết Vi nhi...” Má trái Dạ Vi sưng đỏ, khóc lóc cầu cứu đại bá phụ Dạ Quân Nham, trên mặt xinh đẹp che kín nước mắt, bộ dáng hoa lệ đầm mưa, rất đáng thương.

*hoa lệ đầm mưa: nước mắt như mưa

“Hóa công tử...” Dạ Quân Nham mới vừa mở miệng, liền bị Hòa Kỳ Vân cắt đứt.

“Nếu ta thật sự muốn lấy tính mạng ngươi, ngươi cho rằng cầu cứu hữu dụng không?” Ánh mắt Hòa Kỳ Vân chế giễu rơi xuống trên người Dạ Vi, đáy mắt mang theo chán ghét cùng ghét bỏ không chút nào che giấu, “Tiểu Ngũ thúc, bất luận dùng phương pháp gì, trong nửa canh giờ ta muốn biết tung tích Thất Thất.” Lời của hân làm cho sắc mặt Dạ Vi đại biến, đáy mắt lộ ra sợ hãi và hoảng loạn.

“Vâng, thiếu chủ.” Nam nhân được Hòa Kỳ Vân gọi là tiểu Ngũ thúc đi ra ngoài một tay mang theo Dạ Vi rời đi, lưu lại cho mọi người một bóng lưng.

“Hiện tại, tới phiên ngươi.” Trong tay Hòa Kỳ Vân cầm hà bao màu tím nhạ trả lại cho Bạch Nhược Ngu, trong tay vuốt vuốt bình sứ màu trắng, trên mặt thanh tú lộ ra vẻ mặt không kiên nhẫn, “Trong bình này có thứ gọi mỹ nhân tiêu, danh như ý nghĩa, là một loại độc chuyên dùng ở trên người mỹ nhân, tính mạng người trúng độc không cần lo lắng, nó chỉ từ từ ăn mòn da thịt, vô luận như thế nào mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành cũng sẽ ở thời gian cực ngắn trở nên xấu xí không chịu nổi, gãy gẫy trong thống khổ, cuối cùng thống khổ tuyệt vọng mà chết. Bạch tiểu thư, nam nhân và tính mạng, ngươi chọn cái nào?”

Sắc mặt Bạch Nhược Ngu theo lời nói của Hòa Kỳ Vân trở nên càng ngày càng khó coi, trên trán toát ra mồ hôi lạnh, hai tay nắm chặt, thân thể run lên nhẹ nhẹ.

Nàng cho rằng chuyện mình làm không tì vết, không nghĩ tới lại bị người điều tra ra, trước mặt mọi người uy hiếp nàng. Nếu nàng thừa nhận, cô và dương tuyệt đối sẽ không tha thứ chính mình, người kia cũng sẽ không bỏ qua cho mình; nhưng nếu bản thân dám nói một chữ không, nàng không hoài nghi chút nào độc trong tay người thiếu niên kia sẽ lập tức dùng ở trên người nàng. Nghĩ đến điều hân mới vừa nói, đáy lòng nàng dâng lên một cỗ khủng hoảng.

Nói, không có kết cục tốt; không nói, kết cục thảm hại hơn!

Bạch Nhược Ngu xưa nay thông minh giờ phút này bị mâu thuẫn chiếm cứ, trong đầu loạn thành một đoàn.

“Nhược Ngu, ngươi... Thật sự chẳng lẽ chính là ngươi hại Thất Thất? Ngươi... Khụ khụ khụ...” Nhìn mặt chất nữ tràn đầy rồi rầm, tâm tình Bạch Thiên Hạ trở nên kích động dị thường, mạnh mẽ đứng lên làm cho đầu nàng choáng váng, sắc mặt tái nhợt không có chút huyết sắc nào.

“Phu nhân...” Dạ Quân Nham vội vàng đỡ nàng, nhẹ giọng an ủi.

“Hắt xì - - “

Đột nhiên, trên nóc nhà truyền đến một thanh âm hắt xì vang dội, tại đây mặt mọi người liền biến sắc, nam nhân bên cạnh Hòa Kỳ Vân đọc chú ngữ, đánh ra một hỏa cầu uy lực mười phần, Dạ Quân Nham cũng khẽ quát một tiếng: “Đội hộ vệ, bảo vệ phu nhân!” Rồi sau đó thân hình hân chợt lóe, biến mất tại chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 63: Ra ngoài một vòng chém vài người mà thôi

Một lát sau, Dạ Quân Nham trở lại, Dạ Thất Thất sờ mũi gượng cười đi theo phía sau.

Hỏa Kỳ Vân nhìn thấy nàng, hai mắt tỏa sáng. “Thất Thất, ngươi không sao chứ?” Hai mắt hắn lo lắng quan sát nàng trên dưới, trong con ngươi thuần khiết không một chút vết bẩn chỉ có lo lắng mà không có gì khác.

“Ngươi thấy ta giống có việc không? Ra ngoài chạy một vòng chém vài người, trở lại đã nhìn thấy ngươi ở đây uy hiếp tiểu cô nương người ta, ta nói ngươi sẽ không phải là vừa ý người ta, cố ý dùng loại phương thức này để dẫn tới sự chú ý của người khác chứ?” Dạ Thất Thất nói qua loa, nếu người khác biết rõ chém vài người trong miệng nàng không chỉ vài ba người, phỏng đoán cũng sẽ không bình tĩnh như vậy.

“Làm sao có thể? Ngươi xem bốn thiếu gia ta là người không có ánh mắt như vậy sao?” Nhìn thấy Dạ Thất Thất bình an vô sự, tâm Hỏa Kỳ Vân đang khẩn trương cũng buông xuống, một bộ vẻ mặt ghét bỏ liếc Bạch Nhưộc Ngu một cái, khinh thường nhếch miệng.

Nghĩ đến Dạ Thất Thất mới vừa nói nàng ra ngoài chém vài người, mặt Hỏa Kỳ Vân tràn đầy tò mò hỏi nàng, “Ngươi đến cùng đi nơi nào? Ta còn tưởng rằng ngươi bị người trói đi, nên là, vài người bị tình nghi đều bị ta mang tới, đang định nghiêm hình bức cung một phen đây!”

Nhìn bộ dáng Hỏa Kỳ Vân tiếc hận kia, trên mặt Bạch Nhưộc Ngu tái nhợt nghĩ lại mà sợ.

Mất đã thấy Hỏa Kỳ Vân nổi đóa, Dạ Thất Thất tự nhiên không xem nhẹ vẻ mặt Bạch Nhưộc Ngu, khoe môi quẩy rũ ra tia nghiền ngẫm vui vẻ, “Chỗ kia tên gọi là gì ta cũng không rõ ràng lắm, thời điểm ta bị người mang đến ý thức không rõ, sau khi tỉnh lại cũng không hỏi địa phương kia là nơi nào.”

Kỳ thật không phải nàng không hỏi, là người đều bị giết sạch rồi không thể hỏi người nào.

Nghe vậy, sắc mặt Hỏa Kỳ Vân và vợ chồng Dạ Quân Nham trong nháy mắt trầm xuống, đầu tiên mở miệng chính là Bạch Thiên Hạ, “Thất Thất, con có bị thương không? Đến cùng là ai mang con đi? Nham ca, ngươi nhất định phải nghiêm tra chuyện này, cần phải bắt được hung thủ, báo thù cho Thất Thất, quyết không thể tha thứ hành vi này.”

Mặt Bạch Thiên Hạ tái nhợt bởi vì trông thấy nữ nhi bình an trở về hơi nhiều thêm một chút huyết sắc, tinh thần tốt chút ít, nhưng vẫn khiến cho người ta cảm giác phi thường tiêu tụy suy yếu.

“Phu nhân yên tâm, chuyện này ta nhất định sẽ nghiêm tra.” Trong nội tâm Dạ Quân Nham cũng rất tức giận, trước Hỏa Kỳ Vân hành động hắn còn có thể cho là chuyện bé xé ra to, nhưng bây giờ ngay cả Thất Thất cũng nói như vậy, liền đại biểu chuyện này tuyệt đối là thật.

“Cha, nương, các người yên tâm, nữ nhi không có việc gì, những người kia muốn thương tổn nữ nhi đều chết hết, các người xem bây giờ nữ nhi không phải rất tốt sao.” Trong nội tâm Dạ Thất Thất một trận cảm động, không đề cập tới hết thấy chuyện đã phát sinh ở núi Hắc Vụ, kể cả chuyện chính mình suýt nữa bị đoạt thân thể hồn phi phách tán.

“Thất Thất...” Mặt Bạch Thiên Hạ nhìn Bạch Nhưộc Ngu một bộ chột dạ, vẻ mặt mang theo vài phần khó xử.

Trong nháy mắt Dạ Thất Thất hiểu ý tứ Bạch Thiên Hạ, khẽ mỉm cười, mở miệng nói, “Nương yên tâm, Bạch tiểu thư bắt quả là bị người lợi dụng mà thôi, cũng không làm ra chuyện gì thương hại đến ta, chuyện lần này đúng là không có quan hệ gì với nàng.”

Dạ Thất Thất cũng cảm thấy kỳ quái, ngay cả nàng cũng không biết nữ nhân này vì sao lại chột dạ, không phải là bị Hỏa Kỳ Vân dọa sợ đến choáng váng chứ?

Bạch Thiên Hạ nghe lời Dạ Thất Thất nói gật đầu nhẹ, thờ phào nhẹ nhõm, bất kể thế nào nói Nhưộc Ngu cũng là cháu gái ruột của nàng, nếu như nàng thực sự làm ra sự tình tổn thương Thất Thất, trừng phạt nàng như thế nào cũng là một vấn đề khó khăn không nhỏ, tốt ở chỗ chuyện lần này không quan hệ với Nhưộc Ngu, nếu không nàng thật không biết sau này phải đối mặt với huynh trưởng như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Học viện ăn hàng rất lợi hại sao?

Bạch Nhưộc Ngu cứ như vậy hữu kinh vô hiểm bị đuổi về Bạch gia, Hàn Thu dưới sự đồng ý của Dạ Thất Thất chỉ vài ngày liền bị đuổi khỏi phủ thành chủ, trong đó còn bao gồm mười nam nhân xinh đẹp đã từng là nam sủng của Dạ Thất Thất, sau khi vợ chồng Dạ Quân Nham biết nàng giải tán “Hậu cung”, cao hứng đến mức thấp hương tể tử, nói tổ tông hiển linh, khiến nàng cực kỳ xấu hổ.

Trước mắt quan trọng nhất là xử trí Dạ Vi như thế nào?

Đối mặt cái này đường muối chính mình trên danh nghĩa, Dạ Thất Thất thật lòng không có cảm tình gì, Dạ Vi là loại người khẩu Phật tâm xà, mặt ngoài thiện lương khắp nơi vì người suy nghĩ, lại âm thầm vụng trộm không có lúc nào là không nghĩ chọc người vài đao, nếu không phải vận khí Dạ Thất Thất lần này tốt, chỉ sợ thật sự bị Dạ Vi đâm rồi.

Chuyện Dạ Vi mang nàng ra ngoài giao cho nam nhân xa lạ kia, Dạ Thất Thất biết được từ trong miệng khí linh Nghịch Thiên Đình trong thân thể.

Bởi vì Nghịch Thiên Đình bị tổn hại không cách nào phát huy thực lực chân thật, cùng với một chút nhân tố khác, hiện tại Nghịch Thiên Đình trên căn bản là một phế phẩm không có tác dụng gì, mà khí linh bánh bao nhỏ mới có thể thừa dịp thời điểm nàng hoàn toàn mất đi ý thức biết tình huống bên ngoài, bởi vì nguyên nhân Nghịch Thiên Đình tổn hại lại bị phong ấn, vô lực ngăn cản. Nhưng lúc Dạ Thất Thất khôi phục ý thức, nó lập tức nói cho nàng biết chuyện này, lần nữa yêu cầu Dạ Thất Thất dạy dỗ nữ nhân xấu này một phen thật tốt.

“Đường muội Vi Nhi thân ái của ta, ngươi nói ta làm như thế nào 'Cảm tạ' ngươi cho tốt đây?” Trong tay Dạ Thất Thất cầm một quả hỏa điểm gặm hai cái, xoay mặt nhìn nàng ta, vẻ mặt như cười không lộ ra một cổ quý dị.

“Ngươi đừng đắc ý, đừng tưởng rằng thân phận ngươi là Dạ gia đại tiểu thư thì rất giỏi, trong học viện Xích Hóa chỗ nào cũng có người có thân phận cao hơn ngươi, hôm nay ngươi dám cho người đối xử với ta như vậy, ngày sau ta sẽ trả ngươi gấp bội!” Dạ Vi cắn răng nhìn Dạ Thất Thất, trong mắt tràn đầy hận ý, cắn răng nghiền lợi nói.

Nếu như không phải bởi vì Dạ Thất Thất hôm nay nàng sao phải chịu nhục nhã này? Nghĩ đến người nợ làm đủ loại cực hình ở trên người mình, hận ý Dạ Vi đối với Dạ Thất Thất liền nhiều hơn một phần, trên mặt nàng ta giờ phút này chưa hết sung đỏ, đầu tóc mất trật tự, ánh mắt tràn đầy hận ý, khuôn mặt dữ tợn không có chút nào bộ dáng Dạ gia nhị tiểu thư đoan trang thiện lương trong ngày thường.

“Bốp - -” Nghe được Dạ Vi thế nhưng còn dám uy hiếp Thất Thất, Dạ Quân Nham dưới cơn nóng giận đập ly trà trên bàn, giận dữ trừng mắt Dạ Vi, trong thanh âm mang theo vài phần tức giận, “Hồ đồ ngu ngốc, hại người không thành thế nhưng còn dám mở miệng uy hiếp, Vi Nhi, ngày thường phụ thân ngươi dạy bảo ngươi như vậy sao? Học viện Xích Hóa dạy dỗ đệ tử thành hạng người tâm địa ác độc như vậy? Ân!”

“Đại bá phụ, ngươi cần gì nói đường hoàng như thế? Trong lòng ngươi không phải là không thiên vị con gái của ngươi, ngươi lại có gì tư cách trách cứ cha ta? Về phần đệ tử Học viện Xích Hóa như thế nào, Đại bá phụ ngươi còn không có tư cách kết luận. Vi nhi học tập ở học viện Xích Hóa một năm, đối với học viện như thế nào đều có chút hiểu rõ, chờ Đường tỷ tiến vào học viện, muội muội ta nhất định sẽ 'Chiếu cố' Đường tỷ thật tốt.” Dạ Vi ngược đầu, trong mắt tràn đầy hận ý, từng chữ từng câu nói ra.

Học viện Xích Hóa là một trong năm học viện lớn ở Xích Hóa đại lục, đệ tử vô số, thực lực viện trưởng sâu không lường được, hơn nữa Học viện Xích Hóa đứng đầu trong các học viện, năm ngoái Dạ Vi trúng tuyển vào học viện Xích Hóa, chính thức trở thành một đệ tử trong học viện Xích Hóa, tu vi sư phụ của nàng đã tới Huyền Cảnh hậu kỳ, đại danh鼎鼎 Triệu Hoán Sư Lôi Minh Từ, trở thành đệ tử của hắn là chuyện Dạ Vi vẫn luôn kiêu ngạo.

“Làm càn! Ngươi đừng vội...”

“Làm càn thì như thế nào? Hôm nay Đại bá phụ có thể giết ta hay sao? Đại bá phụ có lẽ không biết mấy ngày gần đây lão sư dự định chính thức thu ta làm đồ đệ, nếu ta có gì không hay xảy ra, lão sư tuyệt đối sẽ không chịu đệ yên, nếu Đại bá phụ không tin có thể thử một chút!” Nói xong, Dạ Vi một bộ vẻ mặt thấy chết không sợ, ngược đầu, hai đầu lông mày lộ vẻ mỉa mai.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Lão nương thưởng ngươi một đồng phân!

Gương mặt Dạ Quân Nham bình tĩnh, cắn răng giận dữ trừng mắt Dạ Vi.

Hắn thật sự không dám trêu chọc học viện Xích Hóa, tùy tiện một vị lão sư đều là Huyền Cảnh hậu kỳ thậm chí tu vi Tồn Cảnh, vị hiệu trưởng truyền thuyết của học viện Xích Hóa kia một thân tu vi đã tới Đế Cảnh, dễ dàng xé rách không gian... Hắn bắt quá là thành chủ Viêm Hóa Thành nhỏ nhoi, không dám khiêu chiến cùng Học viện Xích Hóa là địch?

“Khụ khụ... Nói, cái học viện ăn hàng kia đến cùng là như thế nào? Đã ăn hàng còn thành lập học viện, thủ đoạn như vậy? Nghe các ngươi nói chuyện, chẳng lẽ cái học viện Xích Hóa kia rất lợi hại?” Ăn hàng, đó là một loại tồn tại phi thường cường hãn, nàng còn nhớ câu nói kia nói như thế nào a?

*ăn hàng: ăn hóa, ăn tham, ăn nhiều thứ...

Không thể ăn, ta sẽ chết!

Nhưng ngàn vạn lần đừng hiểu lầm, ăn hàng cũng không phải là thùng cơm, ăn hàng so với thùng cơm có cấp bậc cao hơn nhiều, bắt quá nàng không nghĩ tới đây thế nhưng còn có học viện chuyên môn ăn hàng, đây cũng quá buồn cười đi!

Lời Dạ Thất Thất vừa nói ra khỏi miệng, tất cả mọi người kể cả Dạ Quân Nham thiếu chút nữa thổ huyết!

Hỏa Kỳ Vân nén cười, nghẹn đến đau bụng.

Học viện Xích Hóa thật tốt, đến miệng nàng như thế nào liền biến vị? Nếu vị hiệu trưởng thần bí kia biết mình một tay sáng tạo đệ nhất học viện Xích Hóa thế nhưng thành nơi đào tạo ăn hàng trong miệng Dạ Thất Thất, phỏng đoán sẽ lột da nàng xuống làm đèn.

“Thất Thất, là học viện Xích Hỏa, đệ nhất học viện ở Xích Hỏa đại lục, tuyệt không phải học viện ăn hàng, nói chuyện với người có điểm không cần thận coi chừng bị đệ tử Học viện Xích Hỏa vây đánh, đến lúc đó ta tuyệt đối không đi cứu người.” Hòa Kỳ Vân nhắc nhở nàng địa vị cao thượng của Học viện Xích Hỏa, miễn cho nàng họa từ miệng mà ra đắc tội toàn bộ Học viện Xích Hỏa.

Không thể không nói, Hòa Kỳ Vân rất có khả năng tiên đoán trước, đáng tiếc người đối mặt hẳn là Dạ Thất Thất, cho dù có nhắc nhở của hắn, nàng rất nhanh đắc tội vẫn toàn bộ Học viện Xích Hỏa, còn kéo hắn cùng xuống nước, thiếu chút nữa chơi đùa mất cả mạng nhỏ.

“Cho nên nói, cái học viện ăn hàng kia thật sự rất lợi hại?” Mắt Dạ Thất Thất nhìn Hòa Kỳ Vân, vừa nhìn về phía Dạ Quân Nham, hai mắt tỏa sáng, cũng không biết nàng lại đánh cái chủ ý gì?

Dạ Quân Nham gật đầu, bổ sung, “Thất Thất người đã thông qua trải nghiệm giai đoạn thứ nhất của Học viện Xích Hỏa, chỉ cần lại thông qua khảo nghiệm của học viện Xích Hỏa có thể chính thức trở thành đệ tử Học viện Xích Hỏa.”

Học viện đệ nhất đại lục, bên trong khẳng định có rất nhiều thứ tốt...

Dạ Thất Thất nghĩ đến trong không gian chính mình có những thứ kia chỉ có thể xem không thể dùng liền tức giận đến đau răng, liền ngay cả tu vi chính thân nàng cũng bị lão phong tử sư phụ phong ấn một bộ phận, khí linh bánh bao nhỏ bên trong Nghịch Thiên Đỉnh mỗi ngày kêu la muốn thiên địa tài bảo để chữa trị Nghịch Thiên Đỉnh, linh hồn Hòa Kỳ Vân bị thương còn chưa khỏi hẳn, cũng cần thiên địa tài bảo, nàng muốn phá phong ấn trong cơ thể cũng không thiếu được thiên địa tài bảo... Nhưng hiện tại nàng nghèo rớt mòng tơi, đi đâu lấy nhiều thiên tài tài địa bảo như vậy?

Nghĩ tới nghĩ lui, tựa hồ cũng chỉ có học viện đệ nhất đại lục trong truyền thuyết này, nàng còn nhớ trước ở thôn nhỏ xem qua một quyển sách có liên quan về học viện Xích Hỏa, học viện Xích Hỏa này không chỉ là đệ nhất học viện, không nói trong học viện linh khí nồng đậm có trợ giúp tu luyện, học viện Xích Hỏa còn có hai tòa được sơn, nghe nói trên khắp núi khắp nơi đều là được bảo, khi đó nàng liền nhớ thương, hiện tại cơ hội tốt cuộc đã tới.

“Nàng cũng muốn trở thành đệ tử học viện Xích Hỏa? Đừng có nằm mơ, nàng nhất định sẽ không thông qua khảo nghiệm... A - -” Dạ Vi trào phúng còn chưa có nói xong, liền bị thứ gì đó đột nhiên bay tới đập lên mặt, nàng vừa nhìn - - dĩ nhiên là chiếc giày.

“Dạ! Thất! Thất - -” Chiếc giày trên sàn nhà nện vào cái mũi ngạo nghễ của Dạ Vi, lập tức, từ trong mũi nàng ta chảy ra một chất lỏng màu đỏ.

“Nhỏ giọng một chút, lỗ tai đều nhanh điếc rồi.” Dạ Thất Thất không kiên nhẫn ngoáy lỗ tai, bắn móng tay, đột nhiên giống như nhớ tới cái gì nói, “Ai nha, thiếu chút nữa liền quên rồi, ta vừa rồi lúc trở lại dẫm lên một bãi phân, vừa rồi đang vội nên không trở về thay giày, Vi Nhi đường muội người ngàn vạn đừng trách móc ta, đầu lưỡi không nên tùy tiện vươn ra, đương nhiên, người nếu là thích **** liền thỉnh tùy ý.”

“Nôn - -” Dạ Vi hung hăng trừng Dạ Thất Thất một cái, che miệng chạy đi.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: Chơi đùa mới kích thích làm sao

Dạ Thất Thất nhướn mày, lắc lắc đầu đi tới nhặt chiếc giày xỏ vào chân, trong miệng còn lẩm bẩm như một ông già tuổi đã xế chiều, “Người tuổi trẻ bây giờ a, năng lực thừa nhận quá kém...”

Vợ chồng Dạ Quân Nham liếc mắt nhìn nhau, cảm thấy nữ nhi biến hóa quá lớn, đều nhanh chóng thành yêu nghiệt rồi!

“Giày có phân người còn xỏ vào, người có thấy ghê tởm hay không?” Hòa Kỳ Vân lui về phía sau hai bước, mặt tràn đầy ghét bỏ trừng mắt nhìn nàng.

“Giày người mới có phân! Trong đầu người đều là phân, nghe không hiểu ta là có ý trêu chọc nàng sao? Ngu ngốc!” Mặt Dạ Thất Thất tràn đầy ghét bỏ liếc Hòa Kỳ Vân một cái, ánh mắt nhìn hắn giống như nhìn một người ngu ngốc.

Hòa Kỳ Vân lập tức xù lông, thiếu chút nữa giẫm chân cãi với nàng, “Vậy người còn để cho nữ nhân hại người rồi đi? Trong đầu người mới là phân? Lần này người buông tha nàng, lần sau nàng ta khẳng định sẽ tiếp tục hại người, người không nhìn thấy ánh mắt nàng ta nhìn người vừa rồi sao? Một bộ dáng hận không thể ăn thịt người uống máu người, người ngốc a, người thả nàng đi!”

“Người mới ngốc, cả nhà người đều ngốc!” Dạ Thất Thất liếc mắt, tức giận trắng mắt liếc hắn một cái, một câu nói mắng Hòa Kỳ Vân làm hai nam nhân bên cạnh kia nhướn mày, bọn họ này có tính nằm trong phạm vi bị mắng hay không?

Dạ Thất Thất mới mặc kệ người khác nghĩ như thế nào, nàng sẽ không âm ỉ nháo loạn với Hòa Kỳ Vân, nếu thay đổi là người khác dám nói với nàng như vậy, hừ hừ, một đao chém đứt!

“Không thả nàng đi thì có thể như thế nào? Người đừng quên, nàng họ Dạ, là đường muội của ta, chẳng lẽ người thật muốn ta một đao chém nàng a? Ta cũng không phải để ý một đao cho nàng, nhưng sau khi một đao chém chết nàng? Nhị thúc chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ, tất nhiên tộc lão cũng sẽ

không coi như chưa có chuyện gì xảy ra, đến lúc đó chúng ta phải mong một cái tránh đi, những người tìm phiền toái kia khẳng định tìm cha mẹ ta, vì một Dạ Vi, không đáng làm cho cha mẹ ta ám ức không thoải mái?”

Dạ Thất Thất nói một phen làm Bạch Thiên Hạ cảm động đến nước mắt lăn lăn rơi xuống, nữ nhi hiểu chuyện, hiểu rõ cha mẹ đau lòng a! Mặt Dạ Quân Nham cũng đầy cảm động, bất quá dù sao hắn cũng là chủ một gia đình, lại là thành chủ của mười vạn dân chúng, cho dù hết sức cảm động cũng không biểu hiện khoa trương như Bạch Thiên Hạ.

Hỏa Kỳ Vân bĩu môi, hiển nhiên đối với việc nàng nhẹ nhàng buông tha Dạ Vi như vậy trong nội tâm còn kín đáo phê bình.

“Người gấp cái gì? Về sau đi Học viện Xích Hỏa từ từ chơi đùa cùng nàng, ta bảo đảm làm cho người chơi thống khoái!” Thanh âm Dạ Thất Thất đột nhiên vang lên ở bên lỗ tai hắn, Hỏa Kỳ Vân ngẩng đầu nhìn qua, nhìn thấy nàng hướng chính mình mở trừng hai mắt, trong mắt hiện lên tia giảo hoạt.

Biết rõ nàng dùng linh lực truyền âm nói với bản thân, bất mãn trong lòng Hỏa Kỳ Vân biến mất trong nháy mắt.

“Dám cùng cô nãi nãi chơi đùa, cô nãi nãi ta không đáp lễ nàng thì thật không phải phép? Lão nương bảo đảm làm cho nàng ta chơi đến vui đến quên cả trời đất, ngay cả cha nàng họ gì cũng quên.”

Khỏe môi Dạ Thất Thất quẹo rũ ra tia cười xấu xa, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng dùng linh lực truyền vào trong tai Hỏa Kỳ Vân, Hỏa Kỳ Vân nghe thấy lời của nàng nhúu lông mày, lộ ra nụ cười giảo hoạt như hồ ly.

“Cha, Dạ Vi là đệ tử Học viện Xích Hỏa như thế nào đều ở nhà trong khoảng thời gian này? Không cần ở học viện sao?” Dạ Thất Thất muốn đi Học viện Xích Hỏa, trước đó đương nhiên muốn nghe rõ ràng nhất thanh nhị sở chuyện tình về Học viện Xích Hỏa, hiện tại nàng đang như tiểu bạch thuần khiết, thoáng cái trở nên phúc hắc.

Lần này không đợi Dạ Quân Nham trả lời vấn đề của nàng, một bên Hỏa Kỳ Vân liền giành nói trước, “Tháng bảy hàng năm Học viện Xích Hỏa sẽ nghỉ một tháng, để cho học viên về nhà thăm cha mẹ, mà đồng thời cũng sẽ tuyển nhập một nhóm học viên mới, còn có hơn mười ngày nữa là thời điểm tiếp nhận báo cáo khảo nghiệm học viên mới, nếu người muốn vào Học viện Xích Hỏa không sai biệt lắm nên lên đường thôi.”

“Nguyên lai là như vậy a!” Dạ Thất Thất gật đầu nhẹ, không có chú ý thời điểm Hỏa Kỳ Vân nói lời này đáy mắt lóe qua một đạo đen tối.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Lăng Vân Tiêu chịu tiếng xấu thay cho người khác

“Không sai, Thất Thất con hào hào chuẩn bị một chút, từ nơi này đến Học viện Xích Hỏa ước chừng mười ngày lộ trình, con không sai biệt lắm hai ngày nay nên lên đường. Ta với cha con cũng sẽ mau chóng giúp con chọn vài người hầu hạ ở bên cạnh con, sẽ không để cho con bị ủy khuất.” Bạch Thiên Hạ sớm liền bắt đầu bắt tay vào chuẩn bị, chỉ là hiện tại đột nhiên thiếu Dạ Vi người quen thuộc hoàn cảnh Học viện Xích Hỏa giúp Thất Thất dẫn đường, sợ là đến lúc đó có chút phiền phức.

Mặc dù Dạ Thất Thất không biết suy nghĩ trong nội tâm của Bạch Thiên Hạ, bất quá đối với chuyện nàng nói muốn tìm cho mình vài người hầu, nàng không hề nghĩ ngợi liên cự tuyệt, “Không cần, nương, con biết người quan tâm con, nhưng con xác thực không cần người bên cạnh, con có thể tự chiếu cố chính mình.”

Nàng nói một bên nhìn phản ứng Bạch Thiên Hạ, thấy nàng nhúu mày, tựa hồ có vài phần không vui, vội vàng hướng Dạ Quân Nham cầu cứu, “Cha, người biết rõ bản lĩnh nữ nhi, ta không bắt nạt người khác làm cho người khác ủy khuất thì đã không tệ, ai còn có thể bắt nạt được ta a? Bên cạnh nếu mang người theo ngược lại không tiện, có một số việc xác thực không tiện để cho người khác biết rõ.”

Dạ Thất Thất ám hiệu Dạ Quân Nham bí mật trên người mình không thể để người khác biết rõ, nàng cũng tin tưởng cha nàng sẽ đứng ở phía nàng.

“Thất Thất nói đúng đấy, phụ nhân không nên lo lắng. Hiện tại Thất Thất đã trưởng thành, nàng rất lợi hại! Nàng đi học viện mang quá nhiều người cũng không hợp lý, quá thể hiện dễ dàng gây thù hằn.” Dạ Quân Nham khuyên vợ mình đồng thời vẫn không quên gõ Dạ Thất Thất hai câu, Dạ Thất Thất biết rõ hắn muốn tốt cho mình, trong lòng một trận ấm áp, ngoan ngoãn gật đầu.

Mắt thấy sắc trời từ từ sáng, thân thể Bạch Thiên Hạ vốn bị thương chưa lành, tinh thần trở nên càng kém, Dạ Quân Nham đau lòng kiểu thế, cộng thêm hiện tại nữ nhi đã bình an trở về, 1 tâm o lắng cũng buông xuống, dặn dò Dạ Thất Thất vài câu sau mang theo phụ nhân trở về phòng nghỉ ngơi.

Đêm nay chuyện nhìn như đã qua, nhưng đối với những người khác mà nói, là bắt đầu con ác mộng...

“Chuyện gì xảy ra? Tại sao có thể như vậy? Ai làm? Đến cùng là ai làm - -”

Tiếng rống giận dữ tràn đầy hận ý vang dội cả tòa núi, thật lâu không tiêu tan.

Trên núi hắc vụ, Huyết Nguyệt nhìn thi thể khắp sơn trại, tất cả người đã từng là huynh đệ đều ngã trong vũng máu, phần chân tay còn lại ở khắp nơi, trên người hắt phất ra nhất cổ sát ý kinh khủng!

Hắn bắt quá là xuống núi một chuyến, ngắn ngủi thời gian vài canh giờ, trên núi hắc vụ mấy trăm huynh đệ của hắn thế nhưng toàn bộ bị người giết chết, không một người may mắn thoát khỏi, nhìn sơn trại giống như tu la địa ngục, hai mắt Huyết Nguyệt đỏ bừng, trong người không ngừng tuôn ra sát khí ngập trời.

“Ngao ô - -” Thú sùng Hắc Hồ của Lăng Vân Tiêu từ sau đồng hoang tàn sụp đổ đi ra, phát ra một đạo gầm rú.

“Vi sao người không chết? Bọn họ đều chết hết tại sao người có thể sống sót? Chết đi - -” Một cây búa xuất hiện trong tay Huyết Nguyệt, búa vung lên, chém đầu hắc hồ xuống!

Vì tra ra thân phận hung thủ, Huyết Nguyệt sử dụng cấm thuật sưu hồn, cường chế gom lại âm hồn chưa tiêu tán, khiến cho tái hiện cảnh tượng bọn họ chứng kiến trước khi chết...

Trong trí nhớ tất cả âm hồn, tất cả đều xuất hiện cùng một nữ tử, tay nàng giữ một thanh đao rỉ sét loang lổ, đoạn đao hiện ra tia sáng quý dị, mắt hiện kim quang, thân thể bay lơ lửng, giống như tử thần thu hoạch tính mạng những người kia.

Nữ tử đến tốt cùng người nào? Huyết Nguyệt chưa bao giờ thấy qua nữ tử kia, nhũ mào suy tư một lúc, trong đầu đột nhiên vang lên câu lão Nhị nói:

- - nghe nói có người dẫn theo nữ nhân tiến đến thưởng cho các huynh đệ chơi đùa, lão Tam cũng đi qua.

Trong đầu Huyết Nguyệt đột nhiên xuất hiện bóng dáng Lăng Vân Tiêu, nữ nhân kia nhất định là hắn mang đến, khó trách hôm nay hắn đang yên đang lành lại hội báo cho bản thân chuyện thần khí, nguyên lai hắn là sớm có dự mưu!

“Lăng Vân Tiêu... Người đâm lão tử!” Trong mắt Huyết Nguyệt tràn đầy hận ý, cắn răng nghiêng lợi nói những lời này.

Lăng Vân Tiêu đang cùng tiểu tình nhân lăn lộn còn không biết giờ phút này chính mình trong lúc vô tình công một cái đại tội danh, không chút nào biết một cái thiên đại phiền toái đã tìm tới hắn.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68: Báo danh tân sinh Học viện Xích Hỏa

Học viện Xích Hỏa chiêu sinh ba năm một lần đang ở quyết liệt tiến hành...

Tình hình Học viện Xích Hỏa chiêu sinh yêu cầu nghiêm khắc đến gần như hà khắc, vẫn có vô số người hâm mộ tiếng tăm mà đến.

Trong thành Hắc Viêm, mấy vạn người đứng ở quảng trường, có thông qua khảo nghiệm chọn lựa, cũng có người đến báo danh tham gia chiêu sinh, mấy vạn người chiếm kín quảng trường rộng lớn.

Mười vị học viên cao cấp của Học viện Xích Hỏa chịu trách nhiệm lên trước ghi tin tức người báo danh từ ban đầu vẫn bình tĩnh, càng về sau rống giận gầm thét, đã đến trạng thái điên cuồng!

“Cái gì? Người linh căn mới sáu phần, tư chất quá kém, không thu!”

“Người đã mười chín tuổi tu vi mới cấp sơ kỳ, người cho là Học viện Xích Hỏa thu phế vật sao? Cút nhanh tránh qua một bên đi!”

“Cha người là vương gia cũng vô dụng, người tư chất kém như vậy cha người là hoàng đế cũng không được...”

“Dựa vào, lão tử nói người cút người không nghe được đúng không? Người đến này cắt đứt chân người này ném ra ngoài.”

...

Mọi lời nói không ngừng xuất hiện từ trong miệng mười tên học viên cao cấp kia, tu vi bọn họ cũng không thấp, nửa thiên hạ nửa thiên hạ tiến đến khiến giọng nói cũng thay đổi khàn khàn, tính khí bạo động gầm thét rống to.

“Ta muốn... Báo báo báo danh, nhiều hơn nhiều... Bao nhiêu tiền?” Một thiếu niên khô gầy như củi, đầu tóc loạn như ổ chim, thoạt nhìn ước chừng mười hai mười ba tuổi, mặt mũi tràn đầy ngượng ngùng đi lên trước lấp bắp mở miệng hỏi.

“Lời nói còn không rõ còn muốn tiến vào Học viện Xích Hỏa, cút nhanh lên, trở về bên trong bụng nương người học nói chuyện giỏi thì lại đến.” Học viên phụ trách đăng ký mặt tràn đầy ghét bỏ phất phất tay, trong ngôn ngữ tràn đầy trào phúng.

Học viện chịu trách nhiệm đăng ký gọi Lưu Hàn, năm nay hai mươi mốt tuổi tu vi địa giai sơ kỳ, nghề nghiệp là Triệu Hoán Sư, vốn là lấy tu vi của hắn không cần hắn chịu trách nhiệm đăng ký tân sinh này, nhưng đoạn thời gian trước ở học viện hắn đắc tội người, phải chạy ra ngoài tránh đầu sóng ngọn gió, từ trước đến nay hắn kiêu ngạo tự phụ, đối người tu vi thấp hơn mình cho tới bây giờ cũng không biểu cảm giả dối, ở học viện cũng thường xuyên bắt nạt người mới tu vi thấp.

“Ta... Ta muốn ghi danh, nhiều... Thiếu tiền?” Phong Thập Thập mặt đỏ hơn, cắn môi dưới, có chút khiếp đảm nổi lên dùng khí hỏi một lần nữa, lần này cũng không nói lấp nhiều như vừa rồi.

Lưu Hàn khinh thường quan sát Phong Thập Thập một phen, tiểu tử nghèo vô dụng như vậy cũng muốn tiến vào Học viện Xích Hóa? Quả thực là nằm mơ!

“Cút, lão tử bảo người cút người không nghe được đúng không? Cũng không nhìn lại một chút chính mình đức hạnh gì, cũng muốn tiến vào Học viện Xích Hóa, đầu óc người có vấn đề sao? Nếu không cút lão tử không khách khí với người nữa!” Một tay Lưu Hàn vung về phía Phong Thập Thập khô gầy như củi, người xung quanh rất nhanh tránh ra, rất sợ bị liên lụy.

Trong đám người, một thiếu nữ mặc trang phục màu lam nhạt trên bờ vai một đầu chuột bạch chỉ lớn chừng nắm tay ngồi, đầu tóc dùng một dải ruy băng màu trắng tùy ý ghim lên, mực phát trên bờ vai lộ ra vài phần lười nhác, trên đầu chỉ đeo một trâm gỗ gài tóc nhỏ không đáng giá tiền, ngũ quan thanh tú, bộ dáng mười sáu mười bảy tuổi, từ ăn mặc có thể thấy không phải là thiên kim gì.

“Lão Bạch, Hóa Kỳ Vân hàng kia có phải thả bỏ câu gat ta hay không? Tìm một vòng ngay cả quý đều không nhìn thấy.” Người thiếu nữ không chú trọng ăn mặc này chính là Dạ Thất Thất, nàng vốn cùng Hóa Kỳ Vân đồng hành, ai ngờ trước lúc xuất phát hai canh giờ gia tộc hắn truyền tin bảo hắn trở về một chuyện, chuyện đột nhiên phát sinh, Dạ Thất Thất đành phải một mình lên đường.

Cũng may tu vi nàng cũng không tệ lắm, là bài tẩy nhiều, đi tới không gặp được nguy hiểm gì. Ngược lại gặp gỡ vài người nghĩ cướp bóc của nàng, kết quả bị nàng phản ngược cướp bóc lại.

Nói đến đây liền không thể không nói, trên vai nàng đầu chuột bạch kiêu ngạo không mời mà tới, cũng không biết tại sao nó tìm được đến nàng, chết sống quán quýt lấy nàng không chịu đi, mỗi ngày dùng ý niệm cùng nàng trao đổi, một ngum một câu chuột gia gia làm hết sức tron tru, Dạ Thất Thất dứt khoát liền lấy cho nó cái tên gọi Lão Bạch.

“Chít chít - - chít chít chi - -” đáng đời, đáng đời! Lão Bạch đuôi tiểu móng vuốt ra đâm lỗ tai nàng, còn đang giận nàng không để cho nó ăn no.

“Đồ tham ăn, đoạn đường này người ăn bao nhiêu kim tệ của ta? Người tính qua chưa? Ta sắp bị người ăn thành người nghèo rồi...” Dạ Thất Thất liếc mắt, nàng còn đau lòng kim tệ của mình a! Hàng này không chỉ có thể ăn còn siêu cấp ăn, một đường đi chuyên chọn đồ ăn tốt, hiện tại túi tiền của nàng lập tức trống không rồi.

Thời điểm Dạ Thất Thất đang lo làm sao kiếm tiền, một đạo hắc ảnh không hề báo trước hướng về nàng đập tới, nàng nhấc chân đá một cái...

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Thiếu niên ngọc Phong Thập Thập

“Ta kháo! Ai đánh lên ta?” Bàn năng nhấc chân đá thứ bay hướng về phía mình, vật thể màu đen hoa lệ bị đá bay, Dạ Thất Thất giận trừng mắt, trong mắt lóe ra hào quang khó chịu.

Dạ Thất Thất đang sầu lo, dường cái thùng com kiêm đồ tham ăn ngày quá khổ ép, xem Lão Bạch về mặt kiêu ngạo trên bờ vai, ở đâu giống thú sủng a? Quả thực chính là một tổ tông.

Ai dám lúc này khiến nàng không thoải mái, nàng liền làm hắn đau nhức từ đầu đến chân từ trong ra ngoài!

“Chính là người đánh lên ta?” Dạ Thất Thất đi đến địa phương đạo hắc sắc kia rơi xuống đất, hí mắt xem sinh vật kia ngo ngoáy muốn đứng lên, trong thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng mang theo vài phần khó chịu.

“Đừng... Không đừng... Thực xin lỗi!” Phong Thập Thập khi khăn trương sẽ nói lấp, tật xấu này từ nhỏ đã như vậy, cộng thêm cá tính hắn tự ti nhu nhược, bệnh này theo hắn lớn lên càng thêm thâm căn cố đế khó có thể chữa khỏi.

Nhìn bộ dáng hắn một bộ nhát gan nhát gan như tiểu bạch thỏ, lòng mày Dạ Thất Thất nhướn lên, “Thực xin lỗi giá trị vài đồng? Người chẳng lẽ không biết nam nữ hữu biệt không có thể tùy ý đụng vào thân thể nữ tử sao? Nếu không phải ta phản ứng mau đá bay người, danh dự bốn tiểu thư liền bị tiểu tử người làm hỏng! Ta còn bị dọa đến không nhẹ, người bôi ta phí an ủi, phí tổn thất tinh thần, phí ra chân... Ân, cũng không cần quá nhiều, một trăm kim tệ là tốt rồi.”

Xung quanh những người nghe thanh âm nghị luận, khốc miệng Dạ Thất Thất quỵ rũ ra thoáng tia khinh thường, nàng chính là quang minh chính đại lừa gạt, như thế nào bỏ đi?

“Ta... Ta... xin xin lỗi...” Phong Thập Thập vừa nghe nàng muốn một trăm kim tệ nhiều như vậy, trên mặt gầy đến da bọc xương làm ra một vẻ mặt sắp khóc, thanh âm khốc nặng nề từ trước ngực trong quần áo móc ra một cái túi tiền cũ rách, mở to cặp mắt to nước mắt lưng tròng vô tội nhìn nàng, “Ta... Chỉ có... Những thứ này, không có không có không có... Có tiền, ta ta ta còn muốn báo danh... Tiền xích xích Xích Hỏa... Học viện đọc sách...”

“Ngừng!” Dạ Thất Thất đuổi ra ngón tay út ngoáy lỗ tai, mày nhíu lại thành chữ xuyên, nghĩ thầm nói chuyện cùng tiểu tử này thật đúng là một loại hành hạ, lỗ tai nàng a, bị độc hại thật đáng thương!

Bất quá thiếu niên này cũng rất đáng hoàng, nàng bảo hắn bồi tiền liền ngoan ngoãn xuất ra toàn bộ gia sản, thật không hiểu nên nói hắn thành hay nói hắn ngu xuẩn.

“Người tên là gì?” Nhìn kỹ thiếu niên này ngũ quan lớn lên cũng không tệ lắm, chính là gầy một chút, lười thôi một chút.

“Ta ta ta gọi Phong... Thập thập.”

“Phong Thập Thập, trong túi tiền này của người giống như không có một trăm kim tệ a, làm sao bây giờ?” Dạ Thất Thất mở ra túi tiền đại khái nhìn lướt qua, sức nặng ngược lại có, đáng tiếc đều là tiền bạc chiếm đa số, thiếu niên này không chỉ là hải tử thành thật, còn là hải tử nghèo.

Nàng trông thấy ánh mắt vô tội tinh khiết giống như tiểu bạch thỏ kia thì sao có thể mạnh tay đây?

“Ta... Ta không không... Không biết...” Phong Thập Thập cúi đầu không dám nhìn nàng, tay đen thùi lùi nắm lấy vạt áo yếu ớt nói.

“Như vậy a...” Dạ Thất Thất nhíu mày, một tay nâng cằm, ánh mắt rồi rảo nhìn xem Phong Thập Thập.

Có tư cách thành vì Học viện Xích Hỏa đệ tử cơ hồ đều có một chút bối cảnh gia thế, như Phong Thập Thập ngoại tộc thật sự là ít.

Dạ Thất Thất nhìn ra được thiếu niên gọi Phong Thập Thập này mặc dù cá tính mềm yếu hết sức tự ti, nhưng tâm tính hắn tuyệt đối thiện lương, điểm này từ đôi mắt thuần khiết không một chút bẩn có thể nhìn ra được, hơn nữa thiên phú của hắn tuyệt đối không kém, linh căn thủy thuộc tính, cấp bậc rất cao, nhưng tính tình của hắn cũng quyết định hắn ngày sau không thể nào có thành tựu quá cao, trừ phi hắn có thể chiến thắng nhược điểm tính cách chính mình, giành lấy tân sinh.

Có nên giúp hắn một chút hay không? Dạ Thất Thất không phải là thánh mẫu, trông thấy kẻ yếu sẽ sinh ra đồng tình, chỉ là thiếu niên trước mắt gọi Phong Thập Thập này hợp mắt nàng, tâm nàng mới có thể khó được một lần sinh đồng tình.

“Này, các người đang làm gì? Người... Chính là người, có muốn đăng ký hay không? Người còn muốn tiến vào Học viện Xích Hỏa? Mau tránh ra nhanh lên, đừng cùng phệ vật kia nói chuyện, nếu không người liền cút ra ngoài cho lão tử”

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 70: Uy hiếp

Từ sau lưng Dạ Thất Thất đột nhiên truyền đến tiếng gầm giận dữ, Dạ Thất Thất xoay người trông thấy một người nam tử mặc y phục màu xanh đang giận dữ nhìn mình chằm chằm, trước ngực hắn đeo huy chương Học viện Xích Hỏa, thấy nàng không lên tiếng, trực tiếp đi qua đến chỉ tay về phía nàng mặt mũi tràn đầy không kiên nhẫn quát.

Nguyên lai hắn thật sự đang nói với bản thân, Dạ Thất Thất lộ ra một cái vẻ mặt như vậy, lập tức đáy mắt lóe qua một đạo ánh sáng lạnh, nàng rất ghét người khác dùng tay chỉ nàng, nếu không phải nàng không muốn làm người khác quá chú ý, cái tay này của hắn tuyệt đối đã bị phế đi.

“Người người... Người mau đi chỗ khác, ta ta ta... Ta sẽ nghĩ biện pháp trả lại người tiền, người người không... Không cần đắc tội hắn, hắn rất rất... Rất lợi hại.” Phong Thập Thập nhỏ giọng nhắc nhở nữ hải không biết tên này, hắn bị đánh bị chửi cũng đã quen rồi, không muốn liên lụy nàng cũng phải đắc tội người kia.

“Hắn nói người là phệ vật người không tức giận sao?” Dạ Thất Thất qua nét mặt của hắn đã biết bị nói như vậy không phải lần đầu tiên hắn nghe được, thậm chí đã thành thói quen, nhưng nàng vẫn hỏi ra những lời này.

Đáy mắt Phong Thập Thập lóe qua tia thống khổ, lập tức rất nhanh khôi phục bình thường, “Ta... Ta vốn chính là phệ vật vô dụng, hắn không nói sai.”

Không biết có phải hay không bị chạm đến chỗ đau, Phong Thập Thập nói những lời này thế nhưng không lắp.

“Không có ai vĩnh viễn là kẻ yếu, chỉ cần người có một chút không cam lòng tại tâm bình thân.” Dạ Thất Thất nhẹ nhàng ném ra những lời này, đi lên

trước nhìn học viên cao cấp Học viện Xích Hỏa kia khẽ nhủ thầm, “Không phải là muốn đăng ký sao? Đi thôi!” Nói xong, nàng thẳng hướng về địa phương đăng ký tên đi đến, giọng mệnh lệnh triệt để chọc giận Lư Hàn tính khí hòa bạo.

“Người đứng lại cho lão tử - - a...”

“Chuyện không quá ba lần, lần sau ta lại nghe được bất luận lời gì vũ nhục người nhà của ta từ trong miệng người, thì thứ rơi từ người trong miệng ra ngoài cũng không chỉ là hàm răng mà là đầu lưỡi, không tin người liền thử một chút!” Dạ Thất Thất hí hóp mắt liếc mắt Lư Hàn bị nàng dùng viên đá làm rơi một cái răng cửa, trong thanh âm lộ ra một tia lãnh ý.

Dạ Thất Thất cử động làm cho người xung quanh đều sợ hãi người!

Nàng cũng dám công khai động thủ đánh học viên cao cấp Học viện Xích Hỏa, còn đánh người học viên kia rớt một cái răng cửa, nàng thật là to gan a!

Có người bởi vì nàng mà lo lắng, cảm thấy cô nương này quá xúc động, còn chưa chính thức trở thành đệ tử học viện liền gây phiền toái, không biết nàng sẽ phải chịu trừng phạt như thế nào?

Cũng có người nhìn có chút hả hê, một bộ vẻ mặt chờ xem kịch vui.

Nhưng mặc kệ giờ phút này mọi người ôm tâm tính gì, thấy qua hành động của nàng cùng nàng trấn trụ uy hiếp, trong đầu đều toát ra cùng một câu nói - nữ tử này thật can đảm!

“Người... Tệ nhân, ta muốn giết người!” Lòng bàn tay Lư Hàn nắm chiếc răng vừa gãy của mình, ánh mắt xung quanh chỉ chỉ trỏ trỏ làm cho hân tức giận, một cổ cảm giác bị nhục nhã làm cho hân mất đi lý trí, chỉ muốn giết người trước mắt.

Khóe môi Dạ Thất Thất quẹo rũ ra một tia cười lạnh, rất tốt, hân thành công chọc giận nàng.

Xem ra đánh gãy một cái răng cửa căn bản không có chút tác dụng nào, xem ra nàng còn quá nhân từ, vừa rồi không nên hạ thủ lưu tình.

Nhìn Lư Hàn rút kiếm hướng chính mình đâm tới, khóe miệng Dạ Thất Thất khẽ gợn lên, trong mắt mang theo vài phần khinh thường, tùy ý thanh kiếm kia đâm hướng mình cũng không trốn không tránh, trên mặt thanh tú mang nhàn nhạt mỉa mai.

“Keng!” Một đạo tiếng vang thanh thúy, kiếm trong tay Lư Hàn đâm về Dạ Thất Thất cắt thành hai đoạn, một nửa rớt xuống đất, một nửa còn trong tay hân.

“Phát sinh chuyện gì? Lư Hàn, người vì sao cầm kiếm đã thương người?” Một đạo thanh âm nam tử ôn nhuận như ngọc truyền đến, đang lúc mọi người nhìn chăm chú, một đạo bóng dáng màu trắng xuất hiện ở trong mắt mọi người.

Người đến dung mạo tuấn mỹ, khí chất nho nhã, mày kiếm mắt sáng, trong người tản mát ra một cỗ quý khí, giờ tay nhắc chân lộ ra một cỗ ưu nhã, tựa như một khối cực phẩm ôn ngọc, làm cho người một loại cảm giác như tắm gió xuân, nhàn nhạt, hết sức thoải mái!

Lại là cái cực phẩm mỹ nam tử!

Đáy mắt Dạ Thất Thất thoáng tia kinh diễm, lập tức bị sự không kiên nhẫn thay thế.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71: Cảm giác vô cơ bài xích

“Ngọc học trưởng, nữ tử này khinh người quá đáng, vô cơ ra tay với ta, đánh gãy răng của ta...” Lư Hàn không nói một chữ tới chuyện chính mình nhục mạ đám người Dạ Thất Thất, chuyện mới phát sinh cũng bị hân xuyên tạc ba phần thực bảy phần giả, trong lời nói tất cả lỗi đều đổ lên người Dạ Thất Thất.

Trong miệng hân, Dạ Thất Thất thành nữ tử kiêu ngạo ương ngạnh tùy ý làm bậy, thành người ác độc không phân tốt xấu ra tay đã thương người.

Dạ Thất Thất không nói một lời tùy ý để Lư Hàn hất tất cả nước bẩn lên người mình, nàng vô cùng nhàm chán, từ trong túi tiền móc ra một ít hạt thông trên chọc Lão Bạch ngồi ở trên vai mình, mặt tràn đầy không kiên nhẫn ngáp một cái, “Nói xong chưa? Khi nào thì cho ta đăng ký? Nếu nói quá lâu thì để ta đi tìm một chỗ ngủ một giấc.”

“Học viện có văn bản quy định rõ ràng không cho phép lên lút động thủ, nếu không sẽ khai trừ tư cách học viên, vị tiểu thư này người có lời gì muốn nói không?” Ngọc Thương Tuyền nhìn nữ tử trước mắt, trên mặt người này thần thái lười biếng không kiên nhẫn, đáy mắt lóe qua vẻ kỳ quái.

Ít có nữ tử nào sau khi trông thấy hân sẽ lộ ra vẻ mặt như vậy, hân đối với dung mạo của mình rất có lòng tin, chẳng lẽ đây là phương thức nàng dùng để

hấp dẫn sự chú ý của hắn sao? Không thể không nói, phương pháp này của nàng hết sức thành công, quả nhiên làm hắn chú ý tới nàng.

“Những thứ nên nói hay không nên nói, không phải hắn đã nói hết rồi sao? Sớm biết tiêu chuẩn Học viện Xích Hỏa thu đệ tử là như thế này, ta cũng không cần từ xa chạy tới, quả thực là lãng phí sức lực, lãng phí thể diện.” Trong mắt Dạ Thất Thất hiện lên tia chán ghét, liếc mắt Lưu Hàn đang đứng ở một bên.

Hành động này của Dạ Thất Thất đưa tới nhiều phản ứng khác nhau, phần lớn mọi người dùng một loại ánh mắt quái dị nhìn nàng, chẳng lẽ nàng không biết vị học trưởng vừa xuất hiện này là ai chăng?

Trước khi bọn họ đến Học viện Xích Hỏa, người trong nhà đã kể hết tình huống trong học viện, trong đó bên trong học viện, bọn họ đã nghe thuộc lòng thông tin về năm mươi đệ tử có thực lực đứng đầu. Người trước mắt tên là Ngọc Thương Tuyền, là đệ tử đứng hàng thứ 10 trong nhóm cường giả của Học viện Xích Hỏa, nghe nói hắn tuổi còn trẻ nhưng tu vi đã đạt tới đỉnh phong thiên giai, thực lực tuyệt đối mạnh hơn phần lớn lão sư học viện, mà lại lịch bản thân hắn cũng phi phàm, là Thất hoàng tử của Thương Nguyệt quốc, nhận được sự yêu thích của Hoàng thượng.

Người có thân phận tôn quý, địa vị cao như thế lại hạ thấp địa vị, nhân nhượng nói chuyện với người có địa vị thấp hơn này, nàng lại còn dám lộ ra vẻ mặt chán ghét như thế, còn dám khẩu xuất cuồng ngôn, trào phúng vị thần trong lòng bọn họ, nàng thật đúng là đủ can đảm, to gan lớn mật!

Dạ Thất Thất vẫn không biết câu nói đầu tiên của nàng đã đáp nện cho chính nàng một bẽ ngoài can đảm, bất quá cho dù biết rõ thì lấy tính tình của nàng cũng sẽ không quan tâm.

“A? Lời này từ đâu mà đến? Vị tiểu thư này giống như có chút hiểu lầm đối với Học viện Xích Hỏa...” Ngọc Thương Tuyền hơi hơi nhíu mày, trong lời nói như cũ ôn hòa khiêm tốn nhã nhặn, nhưng Dạ Thất Thất từ chút thay đổi trong ánh mắt của hắn mà nhìn ra giờ phút này trong lòng hắn có chút không vui.

Thật là một người tâm cơ thâm trầm làm cho người ta chán ghét!

Lần đầu tiên gặp mặt, ở trong lòng Dạ Thất Thất liền gắn biệt hiệu cho Ngọc Thương Tuyền, đối với hắn nhiều thêm cảm giác bài xích không rõ, “Hiểu lầm sao? Phong Thập Thập, người đi qua đây. Vị không có thân phận cao này, người xem thiên tư thiếu niên này như thế nào? Hắn có tư cách thành đệ tử Học viện Xích Hỏa hay không?”

Phong Thập Thập đột nhiên bị Dạ Thất Thất kéo một cái đến trước mặt nàng, bị dọa sợ hết hồn, mặt nghẹn đỏ bừng không dám hé răng.

Ngọc Thương Tuyền bị câu kia ‘Vị không có thân phận cao này’ của nàng làm cho tim đập mạnh, đây là nàng đang châm chọc chính mình sao?

“Lại có linh căn tám phần Thủy thuộc tính, nhìn tuổi tác người không vượt qua mười lăm, tu vi người cấp sơ kỳ cũng xem là tốt.” Chỉ liếc một cái, Ngọc Thương Tuyền liền nói ra linh căn thuộc tính cùng tu vi của Phong Thập Thập, đồng thời mắt lộ ra tia thương thức.

Linh căn càng cao đại biểu sau này tu vi càng thêm lợi hại, ít gặp bình cảnh, tiềm lực lớn, nếu tiến hành bồi dưỡng, sau này chắc chắn tiềm lực vô hạn. Quan trọng nhất là nữ tử bên cạnh hắn kia làm cho hắn nhìn không thấu, nàng nhìn như lười nhác khinh cuồng không coi ai ra gì, nhưng hắn lại từ trên người nàng cảm giác được một cỗ hơi thở giống như một cái động sâu không đáy, sâu không lường được, hắn suy đoán phía sau nữ tử này ắt có cao nhân!

Nhưng, lời nói tiếp theo của Dạ Thất Thất làm cho Ngọc Thương Tuyền xưa nay dùng thái độ ôn nhã để đối đãi người khác suýt nữa thì bị phá hủy.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 72: Người có tư cách gì?

Chẳng biết tại sao, sau khi Dạ Thất Thất trông thấy Ngọc Thương Tuyền thì đáy lòng liền có loại phản cảm không rõ, trực giác không thích hắn, ngay cả chính nàng cũng không biết nguyên nhân.

Nhìn thấy đáy mắt hắn toát ra hào quang hứng thú khi nhìn thấy con mèo, khóe miệng Dạ Thất Thất gọi ra một nụ cười nghiền ngẫm vui vẻ, mang theo mấy phần tà khí, “Tư chất như thế, lại có tư cách tiến nhập Học viện Xích Hỏa sao?”

“Đương nhiên, người này có linh căn thủy thuộc tính cực cao, sau này nếu như tu luyện công pháp thủy thuộc tính chắc chắn là làm chơi ăn thật.” Học viện Xích Hỏa tuyển nhận đệ tử luôn chú trọng thiên phú, thiên phú người trước mắt này không kém, nếu có thể thông qua khảo hạch nhập học thì có thể trở thành một thành viên của học viện.

“Phải không? Vừa rồi vị huynh đệ bị gãy răng cửa ở bên cạnh người kia còn nói hắn là phế vật, tại sao từ trong miệng người lại thành không giống nhau rồi? Đến cùng là mắt của ai bị dính gì, nhìn ngọc thô chưa mài dũa thành phân đây?”

...

Trên mặt Ngọc Thương Tuyền đang vui vẻ trong nháy mắt cứng lại, khóe miệng khẽ run rẩy vài cái.

Mặt Lưu Hàn liền biến sắc, trong mắt tràn đầy ý sợ hãi nhìn lên Ngọc Thương Tuyền bên cạnh, sau khi trông thấy vẻ mặt của Ngọc Thương Tuyền, trong bụng hắn nhanh chóng hồi hận, thân phận Ngọc Thương Tuyền đặc thù, một người nhỏ nhỏ như hắn sao có thể đắc tội? Nghĩ đến thủ đoạn và địa vị của Ngọc Thương Tuyền, hắn liền tức giận đỏ hết tội lỗi lên đầu hai người Dạ Thất Thất và Phong Thập Thập, nhất là Dạ Thất Thất.

“...Ta cũng không rõ ràng chuyện này ra sao, không bằng tiểu thư kể lại chuyện một lần, ta tự có phán đoán ai phải ai trái.” Ngọc Thương Tuyền nhàn nhạt liếc nhìn Lưu Hàn, trên mặt khôi phục cười nhạt ôn hòa nhìn Dạ Thất Thất nói.

Nghe vậy, khóe môi Dạ Thất Thất giương lên, lộ ra một gương mặt tươi cười xán lạn với hắn, ngay sau đó một khắc ánh mắt lại đột nhiên biến đổi, đôi mắt đầy vẻ trào phúng, khóe môi khẽ nhếch cũng bị vẻ chế giễu thay thế, trong thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng mang theo vài phần lười nhác cùng mỉa mai nói, “Người là ai? Chúng ta rất quen thuộc sao? Người có tư cách gì đến kết luận đúng sai?”

Ngọc Thương Tuyền sững sờ, trong nháy mắt tươi cười trên mặt cứng đờ, hiển nhiên không nghĩ tới nghe được lời như thế từ trong miệng nàng.

Bên này Dạ Thất Thất vừa mới dứt lời, liền ném túi tiền to trong tay vào trong lòng Phong Thập Thập, môi đỏ mọng khẽ nhếch, nói: “Này, trả lại người, một trăm kim tệ kia cho người nọ, có tiền thì nhớ trả ta.”

Sau khi nói xong, nàng lạnh lùng liếc mắt Lưu Hàn và Ngọc Thương Tuyền, sau đó xoay người rời đi.

Mọi người còn chưa minh bạch vì sao nàng làm như thế, bóng dáng của nàng đã biến mất ở trong tầm mắt mọi người.

Ngọc Thương Tuyền nhìn bóng lưng Dạ Thất Thất biến mất, đáy mắt lóe qua thâm ý, ở trong lòng hắn, nữ tử không rõ lai lịch làm việc bừa bãi này càng thêm thần bí!

Còn lại Lưu Hàn mặt tràn đầy oán hận nhìn chằm chằm bóng dáng Dạ Thất Thất biến mất, sau đó giận chó đánh mèo, Phong Thập Thập thành đối tượng để hắn phát tiết oán hận, ai bảo hắn đứng chung một chỗ với tiện nhân kia?

Hắn nhất định không thể để cho tiện nhân kia tiến vào Học viện Xích Hỏa!

Trong mắt Ngọc Thương Tuyền dường như có vài phần hứng thú, hắn tuyệt đối không thể để cho tiện nhân kia đạt được ưu ái của Ngọc Thương Tuyền, đáy mắt Lưu Hàn lóe qua sát ý!

*

*

Bầu trời trong trẻo, gió nhẹ phe phẩy.

Một chiếc xe do linh thú lục phẩm kéo chạy ở trên đường rộng lớn, toàn thân chiếc xe màu đen ngọc dị thường thu hút ánh mắt người khác, đánh xe là một hầu đồng khoảng mười lăm, mười sáu tuổi, sắc mặt tái nhợt, người mặc y phục xanh lá cây, thường xuyên hít mũi làm cho người ta có một loại cảm giác không tốt.

*hầu đồng: người hầu còn nhỏ tuổi

Thú Tật Phong, thú như kỳ danh một ngày đi vãn dã, có linh trí sơ khai hành động nhanh chóng, tính thông tính người, cũng bởi như thế nên nó phi thường hiếm thấy, linh thú đã mở linh trí trời sinh tính cương liệt, nếu như bị bắt giữ thì đến chết cũng không chịu nhận chủ, trừ phi có thể sử dụng tự thân thực lực thuần phục nó, hoặc bắt đầu dạy dỗ từ lúc ấu thú.

Mà giờ khắc này, chiếc xe này lại do ba đầu thú Tật Phong kéo, tốc độ nhanh hơn không chỉ một phần.

“Quân thượng, phía trước chính là Hắc Viêm thành.” Hầu đồng khống chế thú Tật Phong từ từ giảm bớt tốc độ, giọng nói vô cùng cung kính nói với người trong xe.

Một lúc sau, trong xe mới truyền ra một thanh âm trầm thấp lạnh như băng, “Ừ. Tiếp tục đi Vạn Bảo Các.”

“Vâng.” Thị đồng đáp.

Thú Tật Phong kéo xe tiếp tục đi về phía trước, giống hệt như trước, không khí yên lặng không tiếng động!

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Nghịch Thiên Đỉnh xao động

Hắc Viêm thành bởi vì gần Học viện Xích Hỏa đại danh đỉnh đỉnh, nên trong thành thay đổi vô cùng phồn vinh, so sánh với Viêm Hỏa Thành mà nói thì quy mô không chỉ lớn hơn ba lần.

Dạ Thất Thất ngồi ở ven đường, trong tay cầm một con gà quay, tay kia cầm lấy một bầu rượu, mặt đen lại hầu hạ chuột đại gia ngồi ở trên đầu gối nàng ăn ngấu ăn nghiến, một ngum gà quay một ngum rượu.

“Lân này ngươi còn dám đùa giỡn ta, không để ta tìm được bảo bối, ta liền lột da của ngươi làm thành bao tay da chuột.” Dạ Thất Thất cắn răng nghiến lợi trừng mắt uy hiếp mỡ chuột bạch tham ăn vô lương.

Lớn hơn nắm tay một chút, ăn một đồng đủ no rồi, bỗng nhiên lại muốn ăn thịt, uống rượu ngon, so với nàng còn biết hưởng thụ hơn. Nàng tìm đọc các loại sách, cũng không có chút thông tin gì về giống chuột bạch này, chỉ có một loại chuột miêu tả gần giống, gọi là Tầm Bảo Thử, nàng nói giỡn hỏi nó có phải chuột tìm bảo vật hay không, thế nhưng nó hết sức cuồng ngạo nói cho nàng biết chuột tìm bảo vật gì gì đó quá yếu, nó so với chuột tìm bảo vật cao cấp hơn nhiều.

Lúc ấy, Dạ Thất Thất thật đúng là dần dần tin nó, kết quả thì sao?

Cái gọi là bảo vật trong miệng nó, chính là cái mũi so với một con chó còn thánh hơn, nơi nào có đồ ăn ngon nó vĩnh viễn sẽ không bỏ qua.

Nếu không phải nàng dùng phép khích tướng kích nó, thật sự tìm được một gốc cây dược liệu hiếm thấy, nàng còn không biết con hàng này thực sự có bản lãnh tìm bảo, chỉ là nó quá lười, trong đầu chỉ muốn ăn, lười phải chạy khắp núi tầm bảo, khi biết rõ chân tướng nàng thiếu chút nữa thì ném con hàng này vào bên trong nồi để hầm cách thủy.

“Yên tâm, chuột gia gia ta nói lời giữ lời, sẽ không giống những người khác, nói là làm thịt nướng cho ta kết quả là dùng vài cái bánh bao thịt đưa cho chuột gia gia. Hừ hừ!” Bên trong đôi mắt nhỏ đen nhánh của Lão Bạch lộ ra vài phần khinh bỉ, dùng ý niệm câu thông với Dạ Thất Thất, giống như giận dữ một phen đoạt lấy gà quay trong tay nàng, cắn hai ba cái liền ăn sạch gà quay, xương gà cũng không thèm phun, ăn xong còn thuận tay nắm lấy y phục của Dạ Thất Thất rất lịch sự lau miệng.

Nhìn trên quần áo của mình đầy vết dầu mỡ bóng nhẫy, Dạ Thất Thất tức giận đến nghiến răng nghiến lợi.

“Là người nào ăn sạch tiền bạc của chúng ta hả?” Dạ Thất Thất liếc mắt, dứt khoát cầm lấy móng vuốt của Lão Bạch ném nó đến bên cạnh, còn bình rượu cũng nhét luôn vào trong tay nó, sau đó đứng dậy về mặt khó chịu trừng mắt nó, “Ngươi ở đây từ từ hưởng thụ rượu ngon đi! Tâm tình lão nương khó chịu đi dạo trên đường một lát, không cho phép ngươi đi theo, nếu không một tháng không có thịt ăn.”

Sau khi quãng xuống những lời này, Dạ Thất Thất trực tiếp xoay người rời đi, để Lão Bạch một người... Ngạc nhiên, là một con chuột ở lại chỗ này, hiện tại địa phương nàng muốn đi cũng không thể mang theo nó, hàng này vừa đi khẳng định sẽ gây tai họa.

Tìm bảo vật cái gì đó đều là mây bay, đối với nàng việc cấp bách trước mắt là kiếm ít tiền lẻ để ăn cơm và ngủ, nàng còn chưa muốn phải ở lại ngôi miếu đồ nát cùng ăn mày.

Vạn Bảo Các, tiếng tăm lừng lẫy trên khắp đại lục, sau lưng chính là một trong ba thương hội lớn trên đại lục, Thương Hội Vạn Bảo, thực lực hùng hậu, liền ngay cả hoàng đế cũng phải cấp lão bản của Thương Hội Vạn Bảo vài phần mặt mũi.

Mà nay, đã đến thời gian ba năm một lần Vạn Bảo Các tổ chức buổi lễ bán đấu giá, buổi lễ bán đấu giá được diễn ra trong ba ngày, vật bán đấu giá đều là kỳ bảo hiếm thấy thế gian, Vạn Bảo Các nổi danh truyền xa, mỗi lần bán đấu giá đều sẽ xuất hiện vật làm người ta rung động, người muốn đến đều là hạng người thân phận phi phàm hiển hách, cộng thêm Vạn Bảo Các có văn bản điều ước rõ ràng, giúp đỡ che dấu thân phận người không muốn lộ rõ thân phận, bảo đảm tuyệt đối sẽ không tiết lộ phần nửa. Kể từ đó, càng nhiều người không muốn hoặc bất tiện bại lộ thân phận hăm mộ tiếng tăm mà đến.

Lúc Dạ Thất Thất vô tình đi qua Vạn Bảo Các, trong cơ thể Nghịch Thiên Đỉnh liên tục yên tĩnh giống như vật chết đột nhiên không hề báo trước bạo động, có một thanh âm không ngừng kêu gào ở trong lòng nàng, làm cho nàng nhất định phải tìm thứ đó mang trở về...

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 74: giống như đã từng quen biết Thu thiếu

Vì sao Nghịch Thiên Đỉnh đột nhiên xao động như thế?

Đồ muốn tìm trở về... Đến cùng là vật gì?

...

Dạ Thất Thất bị Nghịch Thiên Đình đột nhiên xao động làm cho đầu đầy mê hoặc, nghĩ muốn gọi khí linh Bánh Bao Nhỏ tới hỏi cho rõ ràng, nhưng dù nàng gọi như thế nào, nó cũng đều không có bất kỳ phản ứng gì, nàng mới nhớ tới Bánh Bao Nhỏ đã từng nói nó muốn ngủ say một đoạn thời gian.

Trời ạ, người đến cùng muốn cái gì, người phải nói cho ta biết trước a? Nếu không ta đi đâu tìm cho người thứ người muốn chứ?

Dạ Thất Thất nâng trán, khóc không ra nước mắt!

Ngẩng đầu nhìn tòa nhà xa hoa làm cho Nghịch Thiên Đình xao động, nha, Vạn Bảo Các, tên không tệ, vừa nghe liền có cảm giác có rất nhiều bảo bối, về sau nếu có thực lực, không có tiền thì có thể đến tiệm này cướp bóc, ai bảo cái tên này rêu rao như vậy.

Bất quá nghĩ thì nghĩ, bây giờ nàng lại không có lá gan đó, cũng không có năng lực kia, nàng còn muốn sống thêm mấy trăm năm đấy!

“Xin lỗi, vị tiểu thư này xin hỏi người có thiệp mời không?” Lúc Dạ Thất Thất đi vào tầng hai của Vạn Bảo Các, đột nhiên bị một nam nhân trung niên ngăn lại, đầu tiên là hướng nàng cúi người hành lễ, rồi sau đó giọng nói trầm trầm cung kính hỏi.

“Thiệp mời?”

Mua đồ còn muốn thiệp mời? Dạ Thất Thất lâm vào mơ hồ, lần đầu tiên nàng nghe nói mua đồ còn phải có thiệp mời mới có thể đi vào.

Người nam tử trung niên kia không vì hành động của Dạ Thất Thất mà lộ ra một chút mất bình tĩnh, cầm một quyển sách nhỏ trong tay đưa cho nàng, giải thích: “Hôm nay là ba năm một lần Vạn Bảo Các ta tổ chức buổi lễ long trọng bán đấu giá, ba ngày này Vạn Bảo Các đóng cửa không buôn bán, phạm là người tiền đến đều cần thiệp mời, nếu như không có thì cần nộp một trăm kim tệ mua ngọc bài thân phận, nếu không đều bị coi như khiêu khích đối với Vạn Bảo Các, sẽ bị thương hội Vạn Bảo phát ra lệnh truy sát! Trong quyển sách nhỏ này là vật phẩm chủ yếu của lần đấu giá này, đương nhiên, trên buổi đấu giá sẽ còn có rất nhiều thiên địa kỳ bảo chưa từng công bố, nếu cô nương muốn tham gia, tại hạ sẽ vì tiểu thư làm ngọc bài thân phận.”

Dạ Thất Thất càng nghe càng cảm thấy ông chủ Vạn Bảo Các này quá gian thương, một tấm vé vào cửa thế nhưng mất một trăm kim tệ, có phải làm quá hay không?

Hiện tại trên người nàng trên dưới gộp tất cả vào một chỗ cũng không vượt qua năm cái kim tệ, phỏng đoán chỉ từng này tiền không thể làm được gì a! Chỉ có thể trách đồ tham ăn Lão Bạch kia quá ham ăn, không cho nó ăn nó liền nháo, nàng bị nó lấn qua lấn lại đến phát sợ, tình nguyện dùng tiền mua an bình.

“Như vậy a, ta xem trước một chút trên đây có vật ta cần tìm hay không, sau đó sẽ quyết định tham gia sau.” Dạ Thất Thất quyết định sử dụng biện pháp buông tha, ai bảo nàng nghèo đâu, lấy không ra tiền đến mua thân phận bài a!

Dạ Thất Thất ngồi ở trên ghế lật xem quyển sách nhỏ kia, người nam tử trung niên kia cho người rót cho nàng một ly trà, liền đi chiêu đãi những khách nhân khác.

Thị huyết đằng, cửu âm thiết mộc, viêm dương ngọc tâm, hỏa tinh tùy, thanh linh đan... Chắc chắn, thực không thẹn với ba chữ Vạn Bảo Các này, mấy thứ bán đấu giá gì đó quả thật từng món từng món đều là kỳ bảo khó có được, những vật này đối một người thích luyện đan mà nói tuyệt đối là mê hoặc trí mạng!

Ồ? Đây là...

Đột nhiên, trong cơ thể nàng Nghịch Thiên Đình lại lần nữa xao động, nàng có thể cảm nhận được rất rõ ràng trong cỗ xao động này của Nghịch Thiên Đình mang theo mong đợi cùng kích động!

Nhìn kia hạt châu hai màu âm dương trong tập tranh kia, trên mặt tên giới thiệu dĩ nhiên là Tị Hóa Châu.

Nghĩ đến lời Bánh Bao Nhỏ từng nói với nàng, đáy mắt Dạ Thất Thất lóe qua vẻ vui mừng như điên, nếu như lời Bánh Bao Nhỏ nói là thật sự, vậy thật đúng là nàng gặp vận may lớn nhất được bảo, nhưng lập tức, đáy mắt mừng như điên của nàng bị bất đắc dĩ thay thế.

Để lấy được đồ cũng phải đi vào đi a? Cũng không thể đoạt đi? Một trăm kim tệ có thể đoạt, nhưng người có thể đi vào hội bán đấu giá trên người cũng như nàng đều có mắt nhìn nhận biết hạt châu, vậy làm sao bây giờ? Nàng đi nơi nào đoạt mười mấy hai mươi vạn thậm chí nhiều kim tệ hơn?

Con mẹ nó, thật nhức cả trứng! Không có tiền quả nhiên khổ sở, xem ra nàng phải mau mau tìm cách kiếm tiền.

“Gặp qua Thu thiếu, mời Thu thiếu vào bên trong!” Dạ Thất Thất đang nghĩ ngợi chuyện không có tiền, đột nhiên nghe được một trận tiếng động nháo loạn truyền đến, hơi tò mò ngẩng đầu nhìn ra phía ngoài, vừa nhìn, nàng liền ngăn người một chút.

Cái người Thu thiếu kia, giống như đã từng quen biết a!

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75: Đi chui sẽ bị sét đánh

Hàn Thu chưa bao giờ nghĩ tới có một ngày chính mình lại trở thành một người ngu ngốc bên cạnh một nữ nhân hoàn hảo vô năng, điều này đối với hắn mà nói là nhục nhã quá lớn!

Nghĩ đến ngày đó bộ dáng chật vật bị ném ra khỏi phủ thành chủ, nghĩ đến những thứ nghị luận chỉ chỉ trích kia, trong một khắc lý trí của hắn suýt nữa sụp đổ, nghĩ đến đường đường là... Nếu như không phải không muốn làm người khác chú ý, sao lại, há có thể bị một Viêm Hỏa Thành nho nhỏ nhục nhã như thế?

Sau khi rời khỏi Viêm Hỏa Thành, hắn đi tới Hắc Viêm thành, nếu trong tối không đoạt được, vậy hắn quang minh chính đại đoạt, Viêm Hỏa Thành muốn bảo vệ thần vật kia, quả thực là người si nói mộng! Nếu không phải người Minh Giới từng xuất hiện ở Viêm Hỏa Thành, hắn lại không muốn mọi chuyện trở nên phức tạp, hiện tại Viêm Hỏa Thành sớm đã thay đổi thành một tòa thành chết.

Cũng được, để cho Viêm Hỏa Thành tồn tại nhiều thêm vài ngày!

“Đứng lại, ngươi là người phương nào?” Lúc tiến vào tầng hai Vạn Bảo Các, đột nhiên Hàn Thu trông thấy một đạo bóng dáng quen thuộc, liền cất giọng hô một tiếng.

Dung mạo giống hệt cộng thêm thanh âm đồng dạng, cơ hồ Dạ Thất Thất có thể khẳng định này cái người gọi là Thu thiếu này chính là nam sủng nguyên chủ, nàng thật sự thất lạc nguyên chủ đến cùng là làm sao làm được? Nam nhân như yêu nghiệt này như thế nào có thể nguyện ý làm một nam sủng của nàng đây?

“Công tử là đang gọi ta sao?” Dạ Thất Thất xoay người trông thấy đáy mắt âm u của Hàn Thu, cảm tạ chính mình may mắn trước khi xoay người đã dùng bí pháp thoáng chốc cải biến dung mạo, cộng thêm khí chất của nàng và nguyên chủ hoàn toàn bất đồng, chính là cho dù có người biết nguyên chủ cũng chỉ có thể cảm thấy hai người có vài phần tương tự, mà sẽ không cho rằng là cùng một người.

Thiên a, ta quả thực quá sáng suốt!

Ở trong lòng Dạ Thất Thất tự thưởng cho mình một lời khen, nàng mang theo mục đích muốn nhập vào Học viện Xích Hóa, cũng không muốn dính vào những ân oán hận cừu không giải thích được kia.

Địch ngoài sáng ta trong tối, sau lưng lên lút chọc một đao, đảm cho người sống không bằng chết mới là vương đạo, ngốc tử mới có thể tùy tiện ra ngoài trở thành mục tiêu để người đánh!

“Ân.” Không phải là nàng! Đáy mắt Hàn Thu lóe qua tia thất vọng, khẽ lắc đầu, “Không có gì, nhận làm người mà thôi.”

Nói xong, Hàn Thu mang theo hạ nhân sau lưng đi qua trước mặt nàng, tiến thẳng lên lầu hai, rốt cuộc ánh mắt cũng không nhìn nàng nhiều thêm phân nửa.

Dạ Thất Thất bĩu môi, quả nhiên là tìm nàng phiền toái, hoàn hảo nàng cơ trí.

Nhưng bây giờ nàng phải làm sao bây giờ? Một trăm kim tệ nàng khẳng định kiếm không được, chẳng lẽ phải xông vào... Đợi chút, ánh mắt của nàng lạnh lợi đảo qua một vòng, lúc này mới chú ý tới mới vừa rồi còn có mấy người lâu một đứng ở đây, hiện tại chỉ còn lại mình nàng, nàng thật muốn ngửa mặt lên trời thét dài ba tiếng, lão thiên gia đều giúp nàng a!

Mang theo tâm tình vô cùng sung sướng, Dạ Thất Thất chuẩn bị làm một sự tình từ trước tới nay chưa bao giờ làm - - đi chui!

Nhưng là...

“A...” Nàng mới vừa lên cầu thang không đến mười bước, liền bị một đạo quang mang màu vàng đầy bay ra ngoài, kèm theo quang mang màu vàng đậm mà đến là vài đạo sấm sét từ sắc, nàng vội vàng không kịp chuẩn bị, bị lôi điện bổ một cái làm cho ngoài khét trong sống!

“Ta dựa vào, thế nhưng dùng Từ Tiêu lôi làm bình chương kết giới, đây cũng quá lừa đảo a... Là người khôn kiếp nào nghĩ ra biện pháp tổn hại này? Mẹ nó quá nham hiểm...” Trong miệng Dạ Thất Thất vẫn còn đang bốc lên khói, nghe rằng trọn mắt, mặc dù nàng không sợ Từ Tiêu lôi, nhưng bị sét đánh vẫn rất đau, nàng đã lâu không bị sét đánh, đau quá!

Đang yên đang lành bị sét đánh, Dạ Thất Thất cũng nổi giận, khẩu quyết vừa bấm, một đạo ngân quang hướng về đạo kết giới kia đánh qua.

“A - -” Lại một lần nữa, tiếng kêu thê thảm vang lên!

Kết cục phá hư kết giới chính là, Dạ đại tiểu thư hoa hoa lệ lệ lần nữa bị một đạo sét từ sắc thô to gấp hai lần so với vừa rồi đánh bay...

A a a... Xong đời, hình tượng của ta...

Dạ Thất Thất bị ném đến trên đường, bùm mặt làm xong chuẩn bị tâm lý bị người nhạo báng, đầu đón trong dự liệu thật lâu không truyền đến, ngược lại một cổ lãnh ý lạnh thấu xương kích thích nàng khôi phục lý trí.

Ồ? Nàng không bị sét đánh bay sao? Nàng sờ sờ tay tìm manh mối, trên mặt lộ ra nụ cười thoáng ngây ngô.

“Tránh ra cho bọn Đê!” Một đạo thanh âm nén giận lạnh như băng vang lên ở bên tai nàng, thiếu chút nữa đem nàng chấn động thành diếc.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76: Người có còn nhớ Tiểu Dạ Dạ ven hồ Đại Minh không?

“Là người?”

Xoay người nhìn lại, đáy mắt Dạ Thất Thất lóe tia kỳ quái, kinh ngạc!

Sao lại là hắn?

Người này chính là nam nhân nàng may mắn gặp được đã giúp nàng thoát nạn trước đó không lâu ở Viêm Hỏa Thành, hắn như cũ một thân áo bào đen, tóc đen khẽ bay nhẹ, trên người lộ ra một cổ khí chất lãnh ngạo, đôi mắt màu bạc lạnh như băng không mang theo chút tâm tình nào, gương mặt đó... Làm cho nàng có một loại cảm giác quen thuộc nhàn nhạt, trong đầu thật nhanh chợt lóe qua một hình ảnh, nhanh đến mức nàng không kịp bắt liên biến mất không còn bóng dáng.

“Cút ngay!” Con mắt bạc băng lãnh của Viêm Minh chợt lóe qua một tia lãnh ý, thân thể chấn động, thân thể Dạ Thất Thất giống như một chiếc lá bị bắn bay ra ngoài.

Dạ Thất Thất bị đánh bay một quãng xa mới dừng lại, nhìn hắn một bộ băng lãnh kiêu căng, đột nhiên đáy lòng nàng dâng lên một cổ lửa giận vô hình, có loại xúc động muốn kéo xuống mặt nạ lãnh ngạo trên mặt hắn.

May mắn nàng còn chưa bị sét đánh đến mức mất lý trí, còn biết người nam nhân trước mắt này không phải là người mà hiện tại nàng chọc được.

Con người đảo một vòng, đáy mắt nàng lóe tia giảo hoạt, trên mặt tức giận liền biến mất.

“Thân ái, người quên ta rồi sao? Ta là Tiểu Dạ Dạ ven hồ Đại Minh a...” Dạ Thất Thất bay một cái liền đứng ở trước mặt hắn, cắn môi dưới, trong mắt chứa nước mắt, mặt tràn đầy ủy khuất thâm tình ngưng mắt nhìn hắn.

Đáy mắt thoáng qua không kiên nhẫn, Viêm Minh vốn muốn đánh chết nàng trong lúc vô tình lại trông thấy hai tròng mắt chứa nước mắt của nàng, đáy lòng xuất hiện áy náy, sát ý liền biến mất!

“Cút ngay, nếu không chết!” Lông mày cau lại, Viêm Minh lạnh giọng quát khẽ.

“Không cần, người đừng hòng vứt bỏ ta, người kẻ bạc tình này...” Đáy mắt Dạ Thất Thất lóe tia kinh ngạc, lập tức khoe môi kéo ra nhàn nhạt tia vui mừng, đưa tay níu góc áo của hắn, chết sống không buông tay.

Nàng xem như đã hiểu, người nam nhân này là tiếng sấm lớn hạt mưa nhỏ, chuyên môn hù dọa người khác, trên thực tế chính là một con cạp giấy, nếu không lấy tu vi hiện tại của nàng sớm cũng không biết bị hắn đập chết bao nhiêu lần.

Được voi đòi tiên gì gì đó, nàng đùa đến uyển chuyển, nhìn mặt mà nói chuyện cũng là một loại bản lĩnh.

Con mắt bạc của Viêm Minh híp lại, ánh mắt nhìn nàng mang theo hàn khí lạnh thấu xương, băng lãnh mở miệng, “Lặp lại lần nữa?”

Kẻ bạc tình?

Chỉ bằng nàng cũng xứng dùng từ ngữ như thế ở trên người hắn? Hắn không muốn giết người không có nghĩa là sẽ không giết người.

“Ách... Không cần, chuyện người bảo ta nói, ta mà nói lại cũng quá mất mặt rồi, người dẫn ta lên lầu, chuyện tình giữa chúng ta liền xóa bỏ... Chao ôi, người chờ một chút, người có ý gì? Có đáp ứng hay không người chỉ cần nói một tiếng mà!” Thấy hắn trực tiếp lướt qua bên cạnh mình đi vào trong, Dạ Thất Thất vội vàng tiến lên ngăn hắn lại.

Dạ Thất Thất cũng không phải là lần đầu tiên nhìn thấy người nam nhân này, mặc dù trước có một chút xấu không vui, bất quá nàng đại nhân đại lượng liền không so đo cùng hắn, nhưng nam nhân này không khỏi cũng quá nhỏ nhen đi? Nàng tuy không phải dạng đại mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành,

dù gì cũng là giai nhân thanh tú, có chút ít chuyện như vậy mà cũng không giúp, cũng quá không có phong độ đi!

“Kim Tử, người cản đường giết không tha!” Viêm Minh không muốn lãng phí thời gian, trực tiếp mở miệng hạ xuống sát lệnh!

“Này, người đừng quá đáng! Cùng lắm thì người giúp ta lần này, ta nợ người một phần nhân tình, điều này đối với người mà nói lại không có tổn thất gì, người một đại nam nhân tức giận cái gì? Giúp một chuyện cũng như làm chuyện tốt chẳng lẽ người sẽ mang thai sao?” Dạ Thất Thất bị hấn động một chút là cút với giết chọc giận, nha, không phải là nàng tìm hấn giúp chút việc nhỏ sao, hấn không muốn cứ việc nói thẳng có cần tiền người thô bạo như vậy không? Tính tình hư hỏng như vậy, khẳng định không có người yêu! Nàng ở trong lòng oán thầm nói.

“Giết!” Mối mòng của Viêm Minh khẽ nhúc nhích, phun ra một chữ lạnh như băng.

Bên cạnh hấn trong tay thị đồng xuất hiện một thanh loan đao, không chút do dự động thủ với Dạ Thất Thất, chiêu chiêu ngoan lệ, không lưu chút đường lui nào.

“Ta kháo! Lão nương liều mạng với người, đồ mặt liệt chết tiệt, ta Dạ Thất Thất nhớ kỹ người, người chờ cho lão nương - -” Thị đồng đánh nhau cùng bản thân thủ đoạn tàn nhẫn, chỉ công mà không thủ, hoàn toàn là đấu pháp không muốn sống, Dạ Thất Thất biết mình cho dù đánh bại người bên cạnh hấn thì còn hại hơn, chính mình cũng chiếm không được thượng phong, trong lúc đó quyết định chọn lựa, đánh ra một hư chiêu, chuẩn bị bứt ra rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77: Có phải nàng hay không?

“Người gọi Dạ Thất Thất?”

Dạ Thất Thất đánh ra hư chiêu ném ra một đồng châm ong độc, thị đồng không kịp chuẩn bị bị ong châm đâm trúng, thân thể trong nháy mắt tê dại, mà nàng thì nhân cơ hội chuẩn đi, ai ngờ nàng đạp Từ Tiêu kiếm còn chưa kịp bay xa liền bị người ngăn lại, còn hỏi một cái vấn đề ngu ngốc như vậy.

“Nói nhảm, lão nương đi không đổi tên, ngồi không đổi họ, Dạ Thất Thất chính là đại danh của lão nương, người muốn làm gì?” Muốn chém muốn giết thì cứ việc phóng ngựa đến, Dạ Thất Thất nàng cũng không phải là thứ hèn nhát sợ phiền phức, thực sự liều mạng thì ngựa chết vào tay ai còn chưa biết được đâu?

Thân thể Viêm Minh run lên nhẹ, tâm tình dưới đáy mắt hết sức phức tạp nhìn nàng, trong nội tâm không cách nào kìm chế kích động.

Là nàng sao?

Sẽ là người trong ký ức của hấn mà hấn đã tìm vạn năm sao?

“Người... Không biết ta?” Sự xa lạ và phòng bị ở đáy mắt của nàng làm cho lòng hấn khẽ đau nhói, Thất Thất của hấn không biết hấn sao?

Dạ Thất Thất liếc mắt lờm hấn, hừ lạnh nói, “Hiện tại đến báms giao tình có phải là quá muộn rồi hay không? Người tốt nhất đừng rơi vào tay ta, nếu không lão nương dùng roi quất chết người, lần trước là vận khí của người tốt, lần sau vận khí cũng sẽ không tốt như vậy.” Nàng hỏi hấn lần trước không hảo ngược hấn mới ngừng lại liền để hấn chạy trốn, chờ Bánh Bao Nhỏ tỉnh lại nàng nhất định phải bảo Bánh Bao Nhỏ bắt hấn vào trong Nghịch Thiên Đình lần nữa để cho nàng ngược bù cho lần trước chưa thể hả giận.

Lần trước? Roi...

Đáy mắt Viêm Minh lóe qua một đạo tinh quang, con mắt bạc lóe lên, “Viêm Hỏa Thành, người là nữ tử kia.”

“Hừ hừ! Là ta, như thế nào? Thực hỏi hấn lúc ấy không quất người thêm vài roi.” Dạ Thất Thất cau mày, mặt tràn đầy khiêu khích, mắt nhìn về Viêm Minh đứng phía trước.

Hấn rất lợi hại, không sai, nhưng muốn giữ nàng lại, thì hấn còn không có bản lĩnh kia!

Đáy mắt Dạ Thất Thất lóe qua một đạo ánh sáng lạnh, môi đỏ mọng hé mở, mang theo vài phần lười biếng nói, “Muốn động thủ cũng nhanh chút, ta không có thời gian nhân rồi cùng người tiêu hao ở đây.”

Trực giác nói cho nàng biết, người nam nhân này rất nguy hiểm!

Cùng hấn ở lâu thêm một khắc, liền nhiều thêm một phần nguy hiểm.

“Người không phải là đối thủ của ta.” Viêm Minh nhìn chằm chằm nàng hồi lâu, chậm rãi mở miệng, liền ở thời điểm Dạ Thất Thất muốn xù lông, hấn lại nói, “Người muốn tham gia buổi đấu giá của Vạn Bảo Các, liền đi theo ta.”

Dạ Thất Thất: “... ? ? ?”

...

“Hôm nay người ra khỏi cửa chưa uống thuốc sao?” Dạ Thất Thất cảm thấy tinh thần người này có chút không bình thường, một hồi kêu đánh kêu giết, một hồi lại đột nhiên đáp ứng mang nàng tham gia buổi đấu giá Vạn Bảo Các, người này điển hình hai mặt! Vì suy nghĩ cho an toàn của mình, Dạ Thất Thất cảm thấy vẫn là rời xa người nam nhân này thì tốt hơn.

Đáy mắt Viêm Minh lóe qua tức giận, đây là nàng đang cự tuyệt chính mình sao?

Nghĩ đến nàng có thể là Thất Thất của hắn, tức giận dưới đáy mắt hắn chậm rãi thôi lui, vung tay lên, chân Dạ Thất Thất đang đạp Từ Tiêu kiếm đột nhiên bị một trận quái phong cuốn bay ra ngoài...

“A a a... Chết tiệt mặt than mặt liệt, lão nương sẽ không để yên cho người!” Chết tiệt mặt than, chết tiệt lão phong tử, đang yên đang lành làm sao lại phong ấn thực lực của nàng, nàng sẽ bị ném thành bánh thịt mất... Từ trạng đảm bảo thê thảm!

Cuối cùng, nàng không có bị ném thành bánh thịt, cũng không chết cực kỳ thê thảm, bởi vì trong nháy mắt sắp rơi đến mặt đất, mắt cá chân của nàng bị một bàn tay lớn kéo một cái, cuối cùng là chân trước của nàng rơi xuống đất, bình an chạm đất.

“Ân cứu mạng, người trả như thế nào?” Mặt Viêm Minh tràn đầy bình tĩnh nhìn nàng một cái, lạnh lùng mở miệng.

Dạ Thất Thất lòng vẫn còn đang sợ hãi vỗ vỗ ngực, vừa nghe lời của hắn lập tức xù lông, “Trà cọng lông! Nếu không phải do người thì lão nương sẽ kém chút nữa bị ném chết sao? Người mẹ nó chính là có bệnh, bệnh thần kinh, bệnh cũng không nhẹ, người cách lão nương xa một chút, lão nương dị ứng với người...”

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Đây là tiền bán thân của người.

Thấy bộ dáng xù lông của nàng, đáy mắt Viêm Minh thoáng hiện lên vẻ khác thường. Đợi nàng rống xong mới nhàn nhạt liếc nàng một cái, nói: “Kim tử, mang nàng đi rửa ráy sạch sẽ.”

“Vâng.” Đáy mắt thị đồng tên Kim tử chột hiện lên tia khiếp sợ, ánh mắt nhìn Dạ Thất Thất cũng thay đổi không giống như vừa rồi, tiến lên cung kính nói với nàng: “Cô nương, mời!”

Dạ Thất Thất liếc mắt, đứng yên tại chỗ không thềm nhúc nhích: “Không muốn đi, nhìn quen gương mặt thật xinh đẹp của chính mình rồi, giờ đổi khẩu vị cũng không tồi. Các người không muốn nhìn cũng đừng nhìn, ở bên cạnh gây ngốc đi, tỷ không muốn gặp các người.” Nói xong, nàng phát phát tay giống như đuổi ruồi, về mặt tràn đầy ghét bỏ.

Bụng Dạ Thất Thất đầy oán khí không có chỗ xả, nén giận đã lâu, mặt hàng kia còn dám chê nàng bẩn, nàng hận nghiêng răng nghiêng lợi, càng muốn đối nghịch với hắn, không để cho hắn như ý.

“Quân thượng...” Kim tử nhìn ra quân thượng đối vị cô nương trước mắt này hết sức đặc biệt, không dám mạo phạm.

“Tùy nàng.” Viêm Minh quét mắt nhìn về mặt tràn đầy quật cường của Dạ Thất Thất, lạnh lùng nói một câu, rồi sau đó xoay người đi về hướng cầu thang.

Dạ Thất Thất không nói hai lời theo sau, nói giỡn, đây là nàng mạo hiểm nguy hiểm tính mạng đôi lấy, làm sao lại không đi? Nàng lại không ngốc?

Nàng chú ý tới nam nhân kia cũng không có làm cái gì, cũng không có người dẫn đường, trực tiếp đi xuyên qua kết giới vậy mà không có bị Từ Tiêu Lôi đánh. Nàng mới vừa đến gần đã nhìn thấy trên kết giới có một tầng lõi quang (tia chớp) màu tím, tia chớp lập lòe giống như đang cảnh cáo nàng vậy, nàng tức giận đến nghiêng răng.

Kết giới chết tiệt, người bày ra kết giới này nhất định là nữ nhân, hơn nữa còn là cái loại rất háo sắc hết sức háo sắc kia...

Nàng nghiêng răng, thầm nghĩ, nếu nàng gặp được cái tên háo sắc bày ra kết giới này nàng nhất định sẽ đánh một trận, con mẹ nó quá hại người!

“Hắt xì...” Ngoài trăm dặm, trong một cái sân nhỏ đơn sơ giản dị truyền đến một tiếng hắt xì chấn động.

Một thân áo trắng, bóng người đang ngồi vật lộn ở giữa một đồng được liệu. Ban nãy vừa hắt hơi chính là hắn, sờ sờ cánh mũi, nhỏ giọng trề môi kêu gào: “Nhất định là có người ở sau lưng mắng ta, nếu để ta biết là ai nhất định lột da hắn xuống mang phơi khô làm thuốc dẫn.”

...

“Cầm lấy.” Viêm Minh ném một khối ngọc bài cho Dạ Thất Thất, lạnh lùng phun ra hai chữ.

“Cái gì vậy?” Dạ Thất Thất tiếp nhận ngọc bài lật qua lật lại nhìn một lần, không có gì đặc biệt, là ngọc bài hết sức bình thường: “Cho ta cái này làm gì?” Nàng trông thấy mặt khác của ngọc bài viết hai chữ Vạn Bảo, trong đầu đột nhiên xuất hiện người Vạn Bảo Các nói với nàng, chẳng lẽ đây là ngọc bài thân phận giá trị một trăm kim tệ?

Phải nói thật, Vạn Bảo Các xác thực quá lừa gạt, loại ngọc bài bình thường này một kim tệ có thể mua một đồng, đi vào Vạn Bảo Các lại phải trả một trăm kim tệ một cái, quả nhiên là gian thương!

“Giữ cẩn thận, tiền nguoi bán thân đều ở bên trong.” Sau khi Viêm Minh bỏ lại những lời này, lãnh khốc xoay người, bỏ lại nàng một người đứng ở ngoài kết giới ngổn ngang trong gió.

Tiền bán thân...

Dạ Thất Thất nhìn ngọc bài trong tay mình, khóc không ra nước mắt, khi nào thì nàng đáp ứng bán thân?

Thân thể của nàng giá có thấp như vậy sao? Chỉ có giá trị như một khối ngọc bài rách nát vậy?

“Đợi chút... Khi nào thì ta nói muốn bán thân? Nguoi đừng lừa dối người thành thật.” Dạ Thất Thất sững sờ, khi tinh thần phục hồi lại phát hiện hai chữ tờ kia đã không thấy, vội vàng đuổi theo. Nàng cũng không muốn không giải thích được liền bán chính mình đi rồi, chỉ vì một chút xiu kim tệ như vậy, kia cũng quá lừa gạt.

Viêm Minh nhìn Dạ Thất Thất đang chặn ở trước mặt hắn, con nguoi màu bạc lóe lên, ý cười thoáng qua nhật như không thể nhận ra vui vẻ từ đáy mắt. Lòng Dạ Thất Thất tràn đầy tức giận nên không có phát giác được biến hóa của hắn, giống như con mèo xù lông trừng mắt với hắn: “Thu hồi lại ngọc bài rách nát của nguoi đi, ai biết trong đầu nguoi lại nghĩ thủ đoạn biến thái gì hành hạ nguoi, tỷ không có rãnh quan tâm nguoi.” Nói xong, nàng nhét ngọc bài vào trong tay hắn, kiêu ngạo như con khổng tước xoay người muốn rời đi.

“Quy củ tiền vào Vạn Bảo Các, một trăm kim tệ mua ngọc bài thân phận, hiện tại nguoi đi vào lại không có ngọc bài thân phận này, nếu như bị điều tra ra sẽ lọt vào truy sát của Vạn Bảo Thương Hội phát lệnh truy nã. Nguoi xác định nguoi muốn trả cái này lại cho ta?” Viêm Minh hời hợt nói.

Thân thể Dạ Thất Thất cũng dừng lại, một lát sau xoay người trừng mắt nhìn hắn, ánh mắt kia, giống như con cạp muốn ăn thịt người vậy, hung thần ác sát.

“Tôi cùng nguoi muốn thế nào?” Dạ Thất Thất xem như đã hiểu, hàng này chính là tên tiểu nhân phúc hắc âm hiểm đến không có biên giới, làm sao nàng lại trêu chọc phải người như vậy chứ?

“Đừng ném, tiền bán thân của nguoi.” Viêm Minh một lần nữa ném ngọc bài cho nàng, khóe môi hơi gọi lên đường cong nhật không thể nhận ra, lạnh lùng nói: “Bản Đế không có thiệp thân thị nữ, về sau nguoi liền hầu hạ ở bên cạnh Bản Đế.” Một câu nói, Dạ Thất Thất trở thành vật sở hữu của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Văn hôn đàn.

Dạ Thất Thất lần nữa ngổn ngang trong gió, vì sao nàng có loại cảm giác bị mang lên thuyền giặc không có lối thoát?

“Một trăm kim tệ nguoi cho mượn ta, hôm khác trả nguoi là được, ta không có hứng thú đối với việc làm thị nữ hầu hạ người khác.” Nói xong nàng liền muốn trả khối ngọc bài kia lại cho hắn, lại bị ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị của Viêm Minh ngăn lại.

Ánh mắt Viêm Minh lạnh như băng nhìn về phía nàng, nhàn nhạt nói câu: “Vậy thì không làm thị nữ.”

Khóe miệng Dạ Thất Thất co giật vài cái, vì sao trọng điểm hắn chú ý cùng ý tứ nàng muốn biểu đạt lại không giống nhau vậy? Đây không phải là quan hệ có làm hay không làm thị nữ, mà là nàng không muốn nhắc lên quan hệ với hắn có được hay không?

Nếu như có thể làm lại từ đầu, nàng tuyệt đối tình nguyện bị kiếp nạn cũng không muốn chọc phải người này, quá phúc hắc khó dây dưa, còn giảo hoạt hơn cừu vĩ hồ.

“Không phải là vấn đề có làm thị nữ hay không, ta với nguoi lại không quen, nguoi giữ ta ở bên người như vậy cũng không thích hợp. Như vậy đi, nguoi đưa địa chỉ cho ta, ngày mai ta đưa tiền qua cho nguoi, chúng ta liền thanh toán xong, ai cũng không nợ ai, thật tốt.” Dạ Thất Thất cảm thấy cùng loại người quả đám lớn hơn mình tuyệt đối không thể nói quả đám, giảng đạo lý có lẽ thích hợp.

Nhìn nàng nói nhiều lý lẽ, thiếu nợ thì trả tiền sao!

“Viêm Minh.” Môi mông Viêm Minh hé mở, phun ra hai chữ.

“Cái gì?” Dạ Thất Thất đưa tay móc móc lỗ tai, về mặt tràn đầy nghi hoặc nhìn hắn, bày tỏ không hiểu ý tứ của hắn.

“Viêm Minh, tên của ta. Không muốn bị Vạn Bảo Các phát lệnh truy nã đuổi giết thì theo sát ta.” Đối mặt với hai tròng mắt quá mức giống nhau cùng với trong trí nhớ, Viêm Minh làm không được hoàn toàn lạnh lùng đối với nàng.

Đến cùng nàng có phải là Thất Thất của hắn hay không hắn còn chưa xác định. Tại đây, hắn sẽ giữ nàng ở bên người, cho đến khi tra rõ ràng nàng có phải là người mình muốn tìm hay không mới thôi.

“Như vậy cũng được?” Dạ Thất Thất trừng to mắt nhìn hắn, về mặt tràn đầy kinh bi.

Buổi đầu giá cử hành ở lầu hai, lầu ba lầu bốn đều là nhã gian có thể rõ ràng trông thấy tất cả cử động bàn đầu giá, tầm nhìn rất tốt. Nhưng mà số lượng nhã gian có hạn, đều đã bị vài đại gia tộc đặt trước. Vốn Dạ Thất Thất chỉ có thể ở đại sảnh lầu hai, nhưng dường như kim chủ nàng bị cưỡng ép trúng giải có thân phận rất cao, bọn họ trực tiếp đi lên nhã gian lớn nhất lầu bốn.

“Dạ cô nương, mời uống trà!” Thời điểm Kim tử châm trà cho quân thượng nhà mình, cũng rót cho vị Dạ tiểu thư này một chén. Từ thái độ của quân thượng đối với nàng mà nhìn, vô cùng có khả năng nàng sẽ trở thành chủ mẫu, lúc nào cũng cung kính đối với nàng là không sai.

“Cám ơn!” Dạ Thất Thất cũng không phải là loại người giận cá chém thớt. Tuy nói lúc trước hai người đã từng giao thủ, nhưng mà đó đều do người nào đó ra lệnh, không thể trách đến trên thân người khác: “Kim tử đứng không, người giúp ta xem một chút bình đan dược này giá trị bao nhiêu tiền?” Dạ Thất Thất lấy ra một cái bình sứ màu trắng, để cho Kim tử hỗ trợ xem bình đan dược này giá trị như thế nào? Nàng không biết rốt cuộc thứ đan dược này đến cùng có đáng tiền hay không, mặc dù Hóa Kỳ Vân nói đan dược rất đáng tiền. Nhưng mấu chốt là Hóa Kỳ Vân hàng kia không có ở đây à, nàng chỉ có thể tìm người mua khác.

“Vâng.” Kim tử tiếp nhận bình sứ, nghĩ thầm trong loại bình sứ tầm thường này còn có thể có vật gì tốt? Nhưng mà đối phương rất có thể là chủ mẫu tương lai, hắn cũng không dám lộ ra nửa phần tâm tư khác. Mở bình sứ ra, trong nháy mắt một mùi thuốc nồng nặc tràn ngập toàn bộ nhã gian, hồi lâu không tiêu tan.

Đáy mắt Kim tử mang theo vẻ khiếp sợ, từ trong bình sứ đổ ra một viên thuốc rồi ngửi một cái, trông thấy trên đan dược đang có ba màu vàng sáng lưu động, lại càng lâm vào rung động!

“Này... Đây là ba màu Tụ Đỉnh Tướng! Dạ cô nương, không biết đan dược này có tác dụng gì?” Đan dược giá*, phân ba bảy loại, ba màu tụ đỉnh, là đan dược đứng đầu ngũ phẩm trời xuống mới có thể xuất hiện, bất phẩm đan dược có khả năng nhất sẽ có lục sắc kim mang (màu vàng), cửu phẩm đan dược có khả năng nhất sẽ xuất hiện cửu sắc đan vân** trong truyền thuyết. Nhớ kỹ, đây chẳng qua là có thể sẽ xuất hiện, mà không phải là nhất định sẽ xuất hiện, như thế càng lộ vẻ cực kỳ trân quý khó được. (*giả: ở đây là một cách dùng từ, ý nói dùng để chỉ người; ** cửu sắc đan vân: chín đường vân màu đỏ)

“Viên thuốc này tên là Văn Hồn đan, tên như ý nghĩa, đó là đan dược nhằm vào người bị thương linh hồn mới có hiệu quả.” Văn Hồn đan này là đan dược hiện tại Dạ Thất Thất có thể luyện chế cấp bậc cao nhất, mặc dù vẫn chưa tới tam phẩm. Nhưng bởi vì là đan dược nhằm vào linh hồn có hiệu quả, nàng dự đoán giá tiền này như thế nào cũng sẽ không quá thấp đi?

Một lọ đan dược này lúc nàng luyện chế vì Hóa Kỳ Vân chữa trị linh hồn còn dư lại, tiện thể nàng liền nhét vào không gian không có đi quản. Hôm nay đột nhiên nhớ tới, linh quang chợt lóe, nàng nghĩ đến Hóa Kỳ Vân đã nói qua đan dược sư là chức nghiệp giàu có nhất, nàng liền động tâm.

Có lẽ, nàng có thể nhân cơ hội này bộc lộ thân phận đan dược sư của mình, hung hăng kiếm một khoản tiền, như vậy sẽ không sợ nuôi không nổi cái đồ Lão Bạch kia rồi.

Có thể là Dạ Thất Thất đều viết hết ý nghĩ trong lòng ở trên mặt, Viêm Minh ở một bên liên tục không có lên tiếng lạnh lẽo toát ra một câu: “Kiếm tiền, cũng phải có mệnh tiêu!”

Hết chương 79.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 80: Kim tử bị bác gái quái dị lừa gạt.

Có mệnh kiếm tiền không có mạng tiêu sao?

Dạ Thất Thất hơi hơi nhú mày, nghiêm túc suy nghĩ lời Viêm Minh nói, có lẽ, là nàng đã nghĩ hết thảy mọi chuyện đều rất đơn giản rồi.

Làm sao được trị liệu linh hồn bị thương mà hiếm thấy? Ngay cả Hòa Kỳ Vân là đại thiếu gia của gia tộc lớn như vậy khi nhìn thấy nàng lấy ra Văn Hồn đan mặt mũi cũng tràn đầy khiếp sợ kinh ngạc không thôi. Nếu như giờ phút này nàng cao giọng lấy Văn Hồn đan ra bán đấu giá như vậy, chỉ sợ sẽ rước lấy vô tận phiền toái.

Cẩn thận giấu lại, xác thực không ổn.

“Dạ cô nương, không ngại thì giao viên thuốc này cho Vạn Bảo Các bán đấu giá. Xưa nay Vạn Bảo Các làm việc trọng chữ tín, tin tưởng bọn họ sẽ không tiết lộ thân phận Dạ cô nương.” Kim tử thấy mặt Dạ Thất Thất lộ vẻ mặt mát, hơi chút suy tư, đã nói ra lời nói này. Sau khi nói xong trong lòng bất ổn, trộm nhìn lên sắc mặt quân thượng, thấy vẻ mặt của hắn chưa từng lộ ra nửa phần không vui mới chậm rãi đặt trái tim đang xao động bất an xuống.

Xem ra, Dạ cô nương ở trong mắt quân thượng xác thực hết sức không tầm thường!

Kim tử cơ trí thông minh tự nói với mình, nhất định phải nịnh bợ thật tốt chủ mẫu tương lai, sau này mới có ngày tốt lành.

Viêm Minh còn không biết tất cả tâm tư thuộc hạ của hắn đâu, trong lòng hắn đang nghĩ tới làm sao giành được Luân Hồi kính tới tay? Nếu không có Luân Hồi kính Thất Thất của hắn sẽ không cách nào khôi phục trí nhớ kiếp trước. Hắn đã cô độc chờ đợi vạn năm, không muốn lại tiếp tục chờ đợi.

Nhìn thấy đôi mắt quen thuộc kia, mặc dù gương mặt không giống, nhưng trực giác nói cho hắn biết, người này chính là Thất Thất của hắn.

Dạ Thất Thất cúi đầu nhìn xem tập tranh trong tay, đang nghĩ ngợi làm sao thu vào tay vật khiến cho Nghịch Thiên Đình xao động. Đột nhiên cảm giác được hai đạo ánh mắt nóng rực rơi xuống trên người mình, không khỏi để cho nàng nhũn mảy.

Rốt cuộc hắn là người phương nào?

Mà không bàn tới một thân tu vi kinh người kia, nàng cũng không muốn biết thân phận của hắn tôn quý như thế nào. Điều duy nhất làm nàng hoang mang còn bởi vì thái độ của hắn đối với nàng vì sao lại chuyển biến nhanh như vậy?

Cẩn thận nhớ lại, lúc trước hắn còn đối với nàng hạ xuống sát lệnh, hình như từ sau khi nàng nói ra câu nói kia, thái độ của hắn đối với nàng mới đột nhiên thay đổi... Lúc ấy mình đã nói lời gì nhỉ? Nàng hồi tưởng lại ở trong đầu, a... Chẳng lẽ hắn cùng nguyên chủ biết nhau?

Hình như là như vậy, mặc dù mình dùng bí pháp thay đổi tướng mạo, lại trong cơn phần nộ nói ra tên của mình, mà thái độ của hắn cũng bắt đầu chuyển biến từ khi đó... Nghĩ như thế, thì hết thấy đều nghĩ thông suốt.

...

“Kim tử, hình như ngươi rất có tiền đúng không?” Lời nói của Kim tử làm Dạ Thất Thất tỉnh ngộ, trong đầu nàng linh quang chợt lóe, cười híp mắt hỏi Kim tử.

“Ngạch... Tạm tạm.” Kim tử không biết vì sao đột nhiên Dạ cô nương hỏi như vậy, sau khi hơi ngập ngừng trả lời hai chữ lại vội vàng bổ sung thêm: “Hết thấy của ta đều là quân thượng ban cho, quân thượng là người tài cao xuất chúng, không người nào có thể cùng đánh đồng với ngài được.”

Hắn nói lời này đúng là lời thật, quân thượng cơ trí vô song, người cai quản có câu, tiền tài với quân thượng mà nói vụn vặt chỉ là một đồng con số. Có thể may mắn hầu hạ quân thượng là chuyện đáng tự hào nhất cuộc đời này của hắn, quân thượng là người hắn khâm phục sùng bái nhất cuộc đời này.

Dạ Thất Thất giống như không có nghe lời phía sau của Kim tử, đôi mắt trắng đen rõ ràng tràn đầy linh động lóe ra hào quang trí tuệ, híp mắt cười nói: “Kim tử, ngươi thấy Văn Hồn đan này của ta như thế nào?”

“Viên thuốc này rất tốt, mặc dù phẩm cấp không cao, nhưng phẩm chất vô cùng tốt, lại là đan dược khó gặp trị liệu linh hồn bị thương. Nếu như bán đấu giá nhất định là giá trên trời.” Đây mắt Kim tử mang theo vài phần hâm mộ, đan dược hiếm thấy như vậy, hắn chỉ có thể nhìn lại không thể ăn.

Phải biết, bọn họ ở Minh giới công pháp tu luyện phần lớn lấy linh hồn là chính, linh hồn bị thương ở Ngũ Hành đại lục tương đối hiếm thấy, nhưng ở Minh giới lại là chuyện cực kỳ bình thường. Nếu như trên tay hắn cũng có đan dược hiếm thấy như vậy, sau này cũng thêm vài phần bảo đảm. Nhưng lời này, hắn là tuyệt đối không thể nói, gấp gáp linh dược trên tay chủ mẫu tương lai, là từ tội!

“Vậy Kim tử cho rằng viên đan dược này cần phải có giá trị bao nhiêu tiền một viên đây?” Dạ Thất Thất cảm giác giống như mình là bác gái quái dị đang dụ dỗ Tiểu chính thái vậy, trong mắt lóe ra hào quang tà ác. (Tiểu chính thái: bé trai đáng yêu)

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 81: Ta muốn công bằng

“Đan dược hiếm thấy như thế, cho dù là một viên cũng trị giá hơn mười vạn kim tệ.” Kim Tử cũng không hiểu biết rõ lắm về giá tiền của đan dược, vì vậy chỉ có thể nói ra phỏng đoán cẩn thận của mình.

Hơn mười vạn kim tệ một viên... Hai mắt Dạ Thất Thất tỏa sáng trong nháy mắt, phảng phất như trông thấy rất nhiều kim tệ rục rở đang vẩy tay với mình.

Nghĩ đến đây, nàng kiềm chế tâm tình kích động, cười vô cùng xán lạn với Kim Tử, cười hắc hắc nói: “Kim Tử, chúng ta cũng coi như không đánh nhau thì không quen biết, hiện tại cũng được coi là bằng hữu đúng không?”

Bằng hữu... Kim Tử sợ run cả người, hắn còn không có lá gan làm bằng hữu với chủ mẫu tương lai, hắn không chịu nổi lửa giận của Quân Thượng.

“Cái này... Dạ cô nương, người muốn gì cứ việc nói thẳng.” Kim Tử thật sự muốn khóc, vừa rồi trong lúc vô tình hắn nhìn lên Quân Thượng một cái, Quân Thượng thế nhưng lại trừng mắt.

“Hắc hắc... Cũng không có việc gì đâu, Kim Tử, huynh xem, chúng ta bây giờ là bằng hữu, bằng hữu gặp khó khăn huynh không phải là nên ra tay trợ giúp, không tiếc cả mạng sống giúp đỡ sao? Hiện tại ta cũng không cần huynh không tiếc mạng sống giúp ta, ngược lại, xem xét chúng ta là bằng hữu từ đánh nhau mà quen biết, ta còn tặng cho huynh một cái tiện nghi lớn. Đây là một bình Văn Hồn đan, ta liền tặng cho huynh, huynh chỉ cần cho ta một chút phí vật và cùng phí tài liệu là được, huynh thấy thế nào? Ta là bằng hữu tốt đi!” Nói xong, Dạ Thất Thất còn chớp mắt vài cái với hắn, một bộ ta hết sức chiều chuộng người. Kim Tử thấy vậy thiếu chút nữa bỏ nhào qua ôm bắp đùi của nàng, cầu xin nàng đừng chiều chuộng mình như vậy.

“... Dạ cô nương, đan dược của người rất tốt. Tuy ta cũng rất muốn nhưng ta không có tiền a! Ta chỉ là một hạ nhân, lương tháng Quân Thượng cho đều giao cho cha mẹ dưỡng lão, bây giờ trên người ta một mai kim tệ cũng không có.” Mặc dù Kim Tử hết sức trông mà thèm bình Văn Hồn đan kia, nhưng hắn sợ chọc giận Quân Thượng hơn, cho nên hắn chỉ có thể nhin đau cự tuyệt đề nghị mê người như thế của nàng. Trông thấy Dạ cô nương cau lông mày lại, con người hắn đảo một vòng, mở miệng nói: “Dạ cô nương, hay cô thử cầu xin Quân Thượng, có lẽ quân thượng sẽ cần bình Văn Hồn đan này của cô nương.”

Cầu xin hắn? Hay là thôi đi!

Dạ Thất Thất liếc nhìn Viêm Minh trưng ra bộ mặt băng sơn ngàn năm không đổi ngồi đằng kia, nhếch miệng, không lên tiếng.

Về mặt vừa rồi của nàng bị Viêm Minh thu hết vào mắt, đáy lòng bỗng chốc dâng lên một chút phần nộ!

Con người màu bạc của Viêm Minh chợt lóe, hai tròng mắt híp lại. Bình sứ màu trắng đựng Văn Hồn đan trong tay Dạ Thất Thất tự động bay đến mặt bàn trước mặt hắn, nhìn cũng không nhìn một cái, vươn tay, bình Văn Hồn đan kia liền biến mất trong nháy mắt.

“Người... Trộm đan dược của ta, mau trả lại Văn Hồn đan cho ta!” Dạ Thất Thất giận dữ trừng mắt với Viêm Minh, chỉ vào hắn phần nộ quát.

Viêm Minh phảng phất như không nhìn thấy ánh mắt tức giận của nàng, cử chỉ ưu nhã uống một ngụm trên bàn rượu ngon, đặt ly rượu xuống, chậm rãi ngẩng đầu nhìn nàng, nói: “Ta trộm đan dược của người khi nào? Có ai trông thấy không?”

Phốc! Dạ Thất Thất thiếu chút nữa bị lời của hắn làm cho tức hộc máu, người này có thể vô sỉ hơn chút nữa không?

Hắn cướp Văn Hồn đan của nàng ở ngay trước mặt nàng, còn khí định thần nhàn ngụy biện như thế, quả thật là không biết xấu hổ tới cực điểm!

“Người đừng vội ngụy biện! Đến cùng là trả hay là không trả?” Dạ Thất Thất hận nghiêng răng nghiêng lợi. Nàng cảm giác da mặt mình đã đủ dày, không thể tưởng được da mặt người trước mặt này còn dày hơn vô số lần so với nàng, không đúng, hắn không phải là da mặt dày, hắn thậm chí là không cần mặt mũi!

Viêm Minh nhàn nhạt liếc nàng một cái, đáy mắt thật nhanh thoáng qua sự vui vẻ rồi nhanh chóng biến mất: “Người là người của ta, đồ đạc của người tất nhiên là của ta, tại sao có thể nói là ăn trộm?”

Dạ Thất Thất cảm thấy lời nói của hắn hết sức chói tai, lại không để ý kỹ ý trong lời nói của hắn.

“Người không cần... Viêm Minh đúng không, ta lặp lại lần nữa, ta không phải là thị nữ của người. Ta nợ người một trăm kim tệ, chắc chắn sẽ trả lại cho người. Người đã cầm Văn Hồn đan của ta, vậy thì người phải trả lại cho ta thứ gì đó như vậy mới công bằng.” Dạ Thất Thất vốn muốn chửi hắn không biết xấu hổ, nhưng lời nói đến bên miệng trong đầu lại đột nhiên truyền đến tiếng nói của bánh bao nhỏ. Khí linh bánh bao nhỏ kêu nàng không cần cứng đối cứng cùng với người này, việc cấp bách là lấy được Nghịch Thiên châu, vì vậy đầu óc Dạ Thất Thất mới chuyển một cái, nói ra lời nói này.

Nghịch Thiên châu, chính là hạt châu màu trắng đen làm cho Nghịch Thiên Đình xao động không thôi sao?

Nghe tên cảm giác giống như rất lợi hại, không biết so với Nghịch Thiên Đình cái nào lợi hại hơn?

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 82: Người muốn chết (1)

“Dựa vào cái gì?” Ánh mắt Viêm Minh dừng lại ở trên người nàng, môi mỏng hé mở, lạnh lùng phun ra ba chữ.

Người dựa vào cái gì nói công bằng với ta?

Người có gì tư cách gì nói công bằng với ta?

Vì sao ta phải đáp ứng cho người công bằng?

... ..

Ngắn ngủi ba chữ nhưng tương đối có thâm ý, ý tứ phi phạm.

Dạ Thất Thất nghe ra ý tứ ẩn nấp đằng sau ba chữ này của hắn, khoe môi khẽ nhếch, hào quang tự tin ở đáy mắt lóe lên.

“Chỉ bằng ta là Dạ Thất Thất! Bằng trên người ta có vật người cần tìm! Bằng người muốn lợi dụng ta để đạt được thần khí Kính Luân Hồi mà cha ta bảo vệ! Những lý do này đủ chưa?” Ý là, nếu không đủ ta còn có thể nói tiếp.

Nhìn thấy thần thái tự tin đáng yêu của Dạ Thất Thất, Viêm Minh không khỏi ngẩn người. Trong đầu hiện ra dung nhan xinh đẹp từ sâu trong trí nhớ, khi đó nàng cũng tự tin phần chần như thế này, trong con người linh động luôn luôn mang theo nụ cười thỏa mãn. . .

Viêm Minh đắm chìm trong hồi ức, Dạ Thất Thất trước mắt phảng phất giống như cùng Thất Thất kiên cường kia hòa thành một người, khiến hắn không thể dời ánh mắt.

“Viêm Minh, người còn chưa trả lời ta?” Dạ Thất Thất không thích hắn dùng cái loại ánh mắt mang theo áy náy thâm tình đó nhìn mình, phi thường không thích!

Nàng là Dạ Thất Thất, trùng sinh mà đến, giành lấy cuộc sống mới, là Dạ Thất Thất độc nhất vô nhị, nam nhân này chỉ có một chút duyên phận với nàng dựa vào cái gì dùng loại ánh mắt đó nhìn nàng?

Viêm Minh trông thấy đáy mắt nàng không vui, khẽ nhíu mày, trong lòng giống như bị một khối đá lớn đè nặng, có chút khó chịu.

“Kim Tử, giúp nàng lấy được vật nàng muốn.” Bỏ lại những lời này, trong nháy mắt bóng dáng Viêm Minh liền biến mất ở trước mắt bọn hắn.

Nếu không phải trong không khí còn lưu lại mùi rượu nhàn nhạt, Dạ Thất Thất liền hoài nghi Viêm Minh có thật sự xuất hiện qua hay không?

Tiện tay xé ra không gian, tu vi cao sâu như thế, người như vậy muốn lấy được Kính Luân Hồi, liệu phụ thân ở Viêm Hòa Thành có thể ngăn được không? Lần trước là may mắn tránh được một kiếp, lần sau thì sao?

Dạ Thất Thất nhíu mày, Kính Luân Hồi... Xem ra nàng nên tìm một cơ hội trở về nói chuyện cùng phụ thân một chút.

“Kim Tử, huynh bao nhiêu tuổi?” Viêm Minh đi rồi, thiếu một người động một chút là dùng ánh mắt kỳ quái xem xét, trong nháy mắt Dạ Thất Thất cảm thấy tự tại rất nhiều, cả người đều thoải mái.

Không biết vì cái gì, mỗi lần bị hắn dùng ánh mắt kỳ quái nhìn chằm chằm, trong lòng nàng liền toát ra một loại cảm giác khó có thể dùng ngôn ngữ hình dung, hình như là áy náy, lại hình như là mừng rỡ, tóm lại cảm giác phi thường phức tạp. Nàng mơ hồ có loại cảm giác mình nợ hắn cái gì.

“Thưa Dạ cô nương, Kim Tử năm nay 172 tuổi.” Quân thượng vừa đi, Kim Tử ngược lại khản trương hơn, rất sợ Dạ cô nương hỏi vấn đề gì không thể trả lời mà đắc tội với nàng.

“172 tuổi? Ta thấy bộ dáng huynh bất quá mới mười lăm mười sáu tuổi? Huynh không phải là gạt ta chứ?” Kim Tử trả lời, phản ứng đầu tiên của Dạ Thất Thất là không tin. Người này giống như thị đồng mười lăm mười sáu tuổi lại là một lão quái vật hơn một trăm tuổi? Nàng đương nhiên không tin. Bất quá, nàng tựa hồ quên mất chính mình mới là lão quái vật chân chính.

Phiêu bạt vũ trụ vô số năm, tu luyện ở mặt cảnh năm trăm năm, tuổi của nàng cũng không nhỏ hơn so với Vàng.

“Ta tuyệt đối không dám lừa gạt Dạ cô nương, nếu Dạ cô nương không tin, Kim Tử nguyện lấy cái chết chứng minh!” Về mặt Kim Tử hơi kích động, mặt mũi tràn đầy nghiêm túc trả lời.

Dạ Thất Thất: “...”

Nàng có kinh khủng như vậy sao? Kim Tử lại muốn lấy cái chết chứng minh hắn không có nói láo. Nàng vốn còn muốn moi ra thân phận của Viêm Minh từ Kim Tử, hiện giờ hay là thôi đi!

Vừa vặn lúc này, lầu dưới, trên đài đầu giá cũng bắt đầu đưa lên kiện vật phẩm bán đấu giá tiếp theo. Đó là một hạt châu lớn chừng quả trứng, có hai màu trắng đen, theo Vạn Bảo Các giới thiệu đó là một viên Tị Hỏa Châu, nó không sợ bất kì ngọn lửa nào, thậm chí còn có thể đem hấp thu, là một món bảo

khí phi thường khó được.

“Kim Tử, ta muốn hạt châu này, huynh có thể nghĩ biện pháp giúp ta lấy được nó không?” Dạ Thất Thất cảm giác được Nghịch Thiên Đình trong cơ thể sau khi hạt châu kia xuất hiện liền xao động lợi hại hơn. Nếu không phải bánh bao nhỏ cực lực áp chế, chỉ sợ nó liền lao ra khỏi cơ thể của nàng, đánh về phía hạt châu kia.

Kim Tử gật đầu, Quân Thượng đã nói muốn lấy được vật Dạ cô nương muốn cho nàng, tất nhiên hắn sẽ không làm trái với ý tứ quân thượng.

Đáy mắt Dạ Thất Thất lóe ra một đạo tinh quang, Nghịch Thiên Châu, nàng bắt buộc phải có!

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Người muốn chết (2).

Gần đây Thủy Thanh Ngao có thể nói là xuân phong đắc ý, lần trước sau khi đi ra ngoài gặp gỡ đám người Hòa Kỳ Vân, hắn trở lại trong tộc liền bề quan đột phá. Cuối cùng ở nửa tháng trước không phụ sự mong đợi của mọi người thành công đột phá Địa Giai trung kỳ, trở thành cao thủ Địa Giai đỉnh phong. Đồng thời cũng biết được chuyện đồng sự thiếu gia Hòa Kỳ Vân linh hồn bị chế (thương), ngay cả tu vi cũng bị giảm xuống hai cấp. Đối thủ một mất một còn đột nhiên phát sinh chuyện như vậy, khỏi phải nói trong lòng Thủy Thanh Ngao có bao nhiêu thống khoái.

Lần này tới Xích Hóa học viện Thủy Thanh Ngao trực tiếp để cho tùy tùng đi học viện đăng ký giúp mình, còn hắn trực tiếp mang theo thuộc hạ đến buổi đấu giá Vạn Bảo Các ba năm tổ chức một lần. Lần này hắn đột phá Địa Giai đỉnh phong, tộc trưởng ban thưởng cho hắn rất nhiều đồ tốt. Trong đó có một con ấu thú huyền thú hỏa thuộc tính cao giai, phẩm cấp so với mê hồ lúc trước của Hòa Kỳ Vân còn cao hơn.

Hiện tại tu vi của Hòa Kỳ Vân giảm xuống, hắn lại đột phá đến Địa Giai đỉnh phong, ngay cả thú sủng đều tốt hơn so với Hòa Kỳ Vân, hắn thật sự muốn nhìn một chút Hòa Kỳ Vân còn lấy cái gì đầu với hắn?

Trong gian phòng trang nhã ở lầu ba Vạn Bảo Các, Thủy Thanh Ngao ôm thiếu nữ tướng mạo diễm lệ bậc nhất, đôi ma trảo (tay) giờ trở ở trên người nàng, chọc cho cô gái kia mặt đỏ môi hồng rên rỉ không ngừng.

“A... Thủy ca ca đừng như vậy, sẽ bị người khác trông thấy ...” Thiếu nữ một bên mê hoặc Thủy Thanh Ngao, một bên dục cự hoàn nghênh cự tuyệt hắn. Eo nhỏ mảnh khảnh như rắn nước vờn vẹo đến mất hồn, ánh mắt quyến rũ như tơ, đều đã câu đi một nửa linh hồn người khác. (dục cự hoàn nghênh: giống như ồm ở già vờ cự tuyệt)

Thủy Thanh Ngao nuốt ngụm nước miếng, đôi mắt vu vật như thế, nếu không phải là trường hợp không đúng, hắn đã sớm liền nhào tới xử tử nàng ta rồi, thật là một tiểu yêu tinh làm khổ người...

“Cốc cốc cốc - -” tiếng đập cửa cắt đứt thân mật của bọn họ, dục hỏa ở đáy mắt Thủy Thanh Ngao tiêu tán vài phần.

“Vào đi.”

Vừa mới dứt lời, một nam nhân xuất hiện ở trước mặt bọn họ, người đó mặc trường bào màu xanh, trên y phục thêu lên đồ án văn thủy. Sau khi cung kính hành lễ với Thủy Thanh Ngao liền mở miệng nói: “Khởi bẩm thiếu gia, thuộc hạ đã điều tra xong, Hòa Kỳ Vân cũng không đi vào Hắc Viêm thành, cũng không thấy hắn đăng ký thông tin ở Xích Hóa học viện, cũng chưa từng phát hiện ra bất kỳ tung tích nào của nữ tử hôm đó.”

Hòa Kỳ Vân không có tới Xích Hóa học viện báo danh?

Cái này không có khả năng! Đáy lòng Thủy Thanh Ngao chắc chắn Hòa Kỳ Vân nhất định sẽ đến Xích Hóa học viện, linh hồn bị chế (thương) không phải chuyện đùa. Toàn bộ Xích Hóa đại lục chỉ có Tinh Các ở Xích Hóa học viện mới có ghi lại phương pháp trị liệu cho linh hồn bị chế. Nếu Hòa Kỳ Vân không đến Xích Hóa học viện há không phải là buông tha cho hy vọng cuối cùng này?

“Để cho người nhìn chăm chăm chỗ ghi danh, Hòa Kỳ Vân nhất định sẽ đến, bọn họ vừa xuất hiện nhất định phải lập tức cho ta biết.” Thủy Thanh Ngao còn nhớ rõ nhục nhã hôm đó. Hòa Kỳ Vân, ta xem người lần này còn lấy cái gì đầu với ta? Nếu người đã che chở cho nữ nhân không rõ lai lịch kia, vậy ta liền để cho người trơ mắt nhìn xem bốn thiếu gia phá hủy nàng ở trước mặt người! Khóe môi Thủy Thanh Ngao thoáng gọi lên tươi cười hung ác nham hiểm.

“Nha, Thủy ca ca người xem bộ quần áo kia, thật xinh đẹp...” Mặt thiếu nữ tràn đầy mừng rỡ chỉ kiệu xiêm y màu tím trên đài đấu giá, quần quít lấy Thủy Thanh Ngao không ngừng ở bên lỗ tai hắn nói bản thân thích bộ quần áo kia như thế nào. Ánh mắt vừa thấy đã thương không ngừng nhìn hắn, trong mắt tràn ngập mấy chữ ta muốn này.

Thủy Thanh Ngao đưa tay sờ soạng ở trên thân thiếu nữ một cái, cười đến tà khí, cất cao giọng nói: “Nhã nhi muội muội thích là quan trọng nhất, không phải chỉ là một bộ quần áo sao? Mươi vạn kim tệ, bốn thiếu gia muốn.”

Vốn bộ xiêm y chỉ có vẻ hào nhoáng bên ngoài đã gọi giá đến bảy vạn kim tệ đột nhiên tăng giá đến mười vạn. Những người kêu giá kia vốn nghĩ chụp được thì đưa cho vợ con trong nhà liền không hề lên tiếng nữa. Đối với bọn họ mà nói, loại xiêm y chỉ có vẻ hào nhoáng bên ngoài này chỉ có hiệu quả nhìn xem, xa xa không đáng giá mười vạn kim tệ.

Thủy Thanh Ngao tốn mười vạn kim tệ liền chiếm được nụ cười mỹ nhân, hưởng thụ ánh mắt mỹ nhân sùng bái, cả người hân hoan thoải mái.

“Chít chít - - chít chít - -” hân hoan hưởng thụ mỹ nhân hầu hạ, đột nhiên một vật nhỏ lông xù nhảy đến trên người hắn, chít chít chít chít gọi không ngừng.

“Người đến cùng muốn nói cái gì?” Mặt mũi Thủy Thanh Ngao tràn đầy không kiên nhẫn ném nó lên trên mặt ghế bên cạnh, đối với việc nó cắt đứt thân mật của mình và mỹ nhân rất là không vui. Nếu không phải nó là thú cưng của mình, hắn tuyệt sẽ không dễ dàng buông tha cho nó như thế.

“Chít chít - - chít chít - -” bảo bối, chủ nhân có bảo bối! Hỏa hồ nhảy nhót lung tung kêu lên không ngừng.

“Lộn xộn cái gì đó? Cút sang một bên, nếu không bốn thiếu gia lột da của ngươi may xiêm y mặc.” Thủy Thanh Ngao thấy giai nhân trong ngực dường như có chút e ngại hỏa hồ, lãnh trừng mắt, gọi người đi vào mang hỏa hồ đi ra ngoài.

Nhưng ai biết, hỏa hồ này đã có linh trí lại chọc cho hắn cái đại phiền toái - -

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Người muốn chết (3).

“Đây là kỳ bảo thể gian hiểm thấy, sau khi đạt được bảo vật này Vạn Bảo Các ta đã phải sử dụng tất cả các loại phương pháp cũng chưa từng biết được trong đó ẩn chứa điều gì. Chỉ có thể biết vật này không sợ bất kỳ một loại lửa nào trong thiên hạ, cho dù là Minh Hỏa có thể đốt sạch vạn vật cũng không cách nào tổn hại nó một chút nào... Hôm nay, Vạn Bảo Các ta lấy ra tham gia bán đấu giá, hy vọng có thể vì bảo vật tìm được lương chủ, cũng không mai một bảo vật như thế này.”

Trên đài đấu giá, miệng lưỡi bán đấu giá sư của Vạn Bảo Các lưu loát khen hạt châu không rõ lai lịch kia đến trên trời có dưới đất không gì bằng. Vốn là hạt châu không thu hút chút nào trong nháy mắt bị hắn khen thành một món kỳ bảo mơ hồ, dẫn tới các đạo nhân mã rồi rít nhôn nhao muốn thử.

“Đừng dài dòng, nhanh bắt đầu đi!”

“Đúng là, một viên châu chẳng ra gì đều được người khen thành thần khí, loại không rõ lai lịch này cũng đừng chậm trễ thời gian mọi người.”

“Rõ ràng cho thấy một viên tị hỏa châu luyện chế thất bại, được người vừa nói đã thành Thiên Địa kỳ bảo, nhanh lên, đừng lãng phí thời gian của mọi người...”

...

Đối mặt các loại thúc giục và chất vấn, trên đài sắc mặt bán đấu giá sư như cũ không thay đổi nói: “Thỉnh chư vị an tâm chờ nóng vội, là minh châu hay là phế thạch ven đường, nếu đã là đồ lên bàn Vạn Bảo Các đấu giá, xin mời mọi người cho Vạn Bảo Các vài phần mặt mũi, không cần phá hủy quy củ của Vạn Bảo Các.”

Người ở dưới đài từ từ an tĩnh lại, đằng sau Vạn Bảo Các lại là Vạn Bảo Thương Hội, bọn họ không dám đắc tội.

“Tị hỏa châu này giá quy định là ba nghìn kim tệ, chư vị có thể bắt đầu đấu giá.”

Tiếng nói cứng rắn của Bán đấu giá sư vừa thốt ra, đã có người bắt đầu kêu giá.

“Ba nghìn năm trăm kim tệ. Vừa lúc con gái của ta là Hỏa thuộc tính linh căn, mua về đưa cho nàng làm món đồ chơi.”

“Lão tử ra ba nghìn sáu trăm kim tệ.”

“Ta cũng vậy muốn nhìn một chút này hạt châu đến cùng là cái bảo bối gì? Ta ra bốn ngàn kim tệ.”

“Hừ! Có chút như vậy mà cũng đòi tăng giá, các người cũng không biết xấu hổ kêu ra miệng, bốn đại gia ra tám ngàn kim tệ.”

“Ta ra chín ngàn kim tệ.”

“Một vạn kim tệ.”

...

Nghe một tiếng lại một tiếng gọi giá, Dạ Thất Thất lập tức cảm thấy đổ mồ hôi!

Lúc này nàng ở trong tình thế bất buộc, nhưng bây giờ trên người nàng ngay cả mười cái kim tệ cũng không có. Mà trước mắt người ta cũng đã thét giá tiền lên một vạn kim tệ rồi, hơn nữa nhìn điệu bộ này còn muốn tăng thêm nữa. Nàng liền sờ túi tiền của mình, ở trong lòng đổ một vốc mồ hôi lạnh.

Cũng may gặp được chủ tớ của Kim tử, nếu không nàng cũng chỉ có thể nhìn xem, hận đến cong tâm cong phổi.

“Kim tử, đến lúc rồi, ngươi có thể kêu giá.” Thời điểm giá tiền thét lên hai vạn kim tệ, trên cơ bản đã không có người nào còn hứng thú. Dạ Thất Thất thấy thời cơ đã đến liền ý bảo Kim tử có thể bắt đầu kêu giá.

“Được.” Kim tử gật đầu đáp ứng, mở miệng hô: “Ba vạn kim tệ.”

Khóe miệng Dạ Thất Thất co giật hai cái, tên này thế nhưng một lần thêm một vạn kim tệ...

Chẳng lẽ hắn không biết tiền này tốn ra sau khi rời khỏi đây nàng còn phải đến trả sao? Quả nhiên không phải là tiền của hắn, một chút cũng không có cảm giác đau lòng.

“Ba vạn một ngàn kim tệ.”

Thời điểm Dạ Thất Thất cho rằng không có người cùng bản thân tranh giành đột nhiên toát ra một giọng nói quen thuộc.

Dạ Thất Thất nhủ mảy, chẳng lẽ Hàn Thu cũng biết bí mật Nghịch Thiên Châu?

“Ba vạn năm ngàn kim tệ.” Kim tử tăng giá lần nữa.

“Ba vạn sáu ngàn kim tệ.”

“Bốn vạn kim tệ.”

“... Bốn vạn một ngàn kim tệ.” Lần này rõ ràng Hàn Thu có chút chần chờ, giống như đang suy tư hạt châu không rõ lai lịch này có đáng đồng tiền hay không.

Hắn không thiếu tiền, nhưng hắn cũng không muốn tốn mấy vạn kim tệ mua về một phế hạt châu vô dụng.

“Năm vạn kim tệ. Đây là giá cuối cùng ta ra, nếu như vị nhân huynh kia còn muốn tiếp tục ra giá, ta chỉ có thể bỏ qua.” Dạ Thất Thất cắn răng một cái để cho Kim tử liền trực tiếp thét giá lên năm vạn, còn nói ra lời nói này.

Quả nhiên, sau khi Kim tử nói như vậy, Hàn Thu do dự một lát, cuối cùng không có tiếp tục gọi giá.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 85: Người muốn chết (4)

“Dạ cô nương, sao ngươi biết được đối phương sẽ không tiếp tục tăng giá? Mới nhìn tư thế đối phương, đối với vật lần này cũng là tình thế bất buộc.” Kim Tử đánh giá cao thêm một phần đối với vị Dạ cô nương vô cùng có khả năng thành chủ mẫu tương lai này, cũng cảm thấy hết sức tò mò vì sao nàng chắc chắn như thế?

Dạ Thất Thất lười biếng tựa vào trên ghế, trên tay bưng một ly nước trà ngâm ngon, đưa tới bên miệng lướt qua một ngụm sau đó mới chậm rãi mở miệng, “Hắn là người thông minh.”

“A?” Kim Tử lại càng không hiểu ý tứ của nàng, người thông minh có liên quan gì đến việc buông tha cho bán đấu giá nha?

“Người thông minh không sẽ vì một món đồ không biết tên tạo nên một kẻ địch không rõ thực lực cho mình, nếu ta không để cho người nói lời nói kia có lẽ hắn còn có thể cạnh tranh cùng người một phen.” Đáy mắt Dạ Thất Thất lóe qua tia giao hoạt, đương nhiên nàng sẽ không nói điểm tiểu tâm cơ này của nàng cho Kim Tử biết, mặc dù năm vạn kim tệ đất chút ít, cũng may đồ đã thuộc về nàng, cũng không uổng phí phen tâm tư này của nàng.

Kim Tử cái hiểu cái không gật đầu nhẹ, mặc dù hắn cơ trí, lại rất ít đụng phải loại tình huống này, trở ngại thân phận nên cũng không tiếp tục truy vấn, đành phải vui sâu nghi hoặc vào đáy lòng.

“Cốc cốc cốc - - “

Tiếng đập cửa vang lên, ánh mắt Dạ Thất Thất sáng lên, trong cơ thể Nghịch Thiên Đình xao động mãnh liệt như thế, hẳn là nghịch thiên châu được người đưa tới.

“Các ngươi là ai?” Sau khi Kim Tử mở cửa ra, thấy vài người đứng ngoài cửa, trong tay người đứng bên cạnh người cầm đầu bung một cái khay đang đắp tấm vải đỏ.

“Hồi công tử, tiểu nhân là quản sự Vạn Bảo Các, đến để đưa công tử vật đã đấu giá.” Người cầm đầu vén tấm vải đỏ trên khay lên, giao hộp gỗ từ đàn gấm cho Kim Tử.

Kim Tử tiếp nhận hộp gấm mở ra nhìn nhìn đồ vật bên trong, giao cho Dạ Thất Thất, sau đó lấy ngọc bài trong người giao cho người đến, nói, “Giao ngọc bài này cho chương quỹ Vạn Bảo Các các ngươi, hẳn liền hiểu.”

“Vâng.” Người đến dè dặt tiếp nhận ngọc bài, không dám nán lại, mang người nhanh chóng rời đi.

Dạ Thất Thất không chịu nổi Nghịch Thiên Đình trong cơ thể thúc giục, đứng ở cửa cầm nghịch thiên châu trong hộp gấm vào trong tay, vào tay liền cảm giác được một cỗ hơi thở quen thuộc, trong nháy mắt lúc chạm vào, lòng bàn tay truyền đến một cỗ cảm giác nhàn nhạt nóng rực, cảm giác nóng bỏng càng ngày càng đậm hơn...

Trong mắt Dạ Thất Thất hiện lên thoáng tia vui mừng, thậm chí nói quả nhiên là kiện bảo bối tốt!

Nàng nghĩ tới nhất định phải mau mau rời khỏi nơi này, tìm một chỗ yên tĩnh giao vật này cho Nghịch Thiên Đình, nàng cũng có chút không thể chờ đợi được muốn nhìn một chút sau khi dung hợp nghịch thiên châu Nghịch Thiên Đình sẽ biến hóa như thế nào?

Đột nhiên, dị biến nổi lên!

“Vèo - -” một phen, một đạo hồng quang chợt lóe qua, mu bàn tay Dạ Thất Thất bị đau, không tự giác buông tay ra, trong tay nghịch thiên châu liền có người nhân cơ hội bị đạo hồng quang kia cướp đi!

“Đáng chết!” Mặt Dạ Thất Thất liền biến sắc, tức giận mắng một tiếng, Kim Tử vội đuổi theo.

Lại dám từ trong tay nàng cướp đi nghịch thiên châu, đến cùng là người phương nào lớn mật như thế?

Kim Tử cũng mang vẻ tức giận theo sát phía sau, sắc mặt âm trầm đến mức có vài phần dọa người.

...

Lúc Thủy Thanh Ngao đang cùng mỹ nhân trong ngực vui cười, đột nhiên trong ngực nhiều thêm một đạo lông xù, hần cúi đầu vừa nhìn, nguyên lai là thú sủng Hỏa Hồ của hần trong miệng ngậm hạt châu lớn chừng quả đào nhảy đến trong ngực hần, cầm hạt châu trong tay, một cỗ cảm giác nhàn nhạt nóng rực từ lòng bàn tay truyền vào, hần cảm giác tu vi mình mới vừa đột phá không lâu mơ hồ có loại hiện tượng càng thêm vững chắc, trong mắt hiện lên thoáng vẻ khiếp sợ.

“Đây là vật gì? Ngươi lấy vật này ở đâu?” Vật này nhìn như tầm thường, lại giống như hiếm thấy, nếu như được vật này tương trợ, ngày sau tu vi của hần chắc chắn tiến triển cực nhanh, nghĩ đến đây, đáy mắt Thủy Thanh Ngao tràn đầy vẻ mừng như điên.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 86: Người muốn chết (5)

Thủy Thanh Ngao đúng là đâm phải vận c** chó, nghịch thiên châu này vốn là một bộ phận Nghịch Thiên Đình, kể từ sau khi thoát ly Nghịch Thiên Đình liền tự mình phong ấn, chỉ có một chút hiệu dụng bản năng tự hòa, mới ở trong người Dạ Thất Thất nó đã nhận ra hơi thở đã lâu, phong ấn thoáng có chỗ dẫn ra, hơi thở chảy ra ngoài, liền bị Hỏa Hồ nhân cơ hội cướp đi, rơi đến trong tay hần.

Nếu là đổi lại lúc khác, dù hần là Thủy Thanh Ngao vận khí tốt như thế nào đi nữa cũng không cách nào lấy được chút nào linh lực của nghịch thiên châu.

“Ầm - -” Cửa bị một tiếng phá mở ra, tùy tùng của Thủy Thanh Ngao canh giữ ở cửa giống như bao cát bị ném ở một bên.

Dạ Thất Thất sải bước đi tới nhả gian, ánh mắt rơi xuống nghịch thiên châu trong tay Thủy Thanh Ngao, ánh mắt trầm xuống, duỗi ra lòng bàn tay trái hướng lên trên, lạnh lùng nói: “Trả đồ cho ta.”

“Đồ? Vật này? Tiểu mỹ nhân ngươi không nên vì bị tư thể oai hùng khuynh đảo của bốn thiếu gia, mà cố ý đưa tới cửa muốn để cho bốn thiếu gia thu lấy ngươi đi? Ngươi lớn lên mặc dù không sai, bất quá so với mỹ nhân trong ngực bốn thiếu gia lại kém xa, bốn thiếu gia đối với ngươi không có hứng thú.”

Thủy Thanh Ngao trở tay nắm thật chặt nghịch thiên châu ở lòng bàn tay, hạ quyết tâm sẽ không giao loại bảo vật này ra ngoài, người có duyên biết được bảo vật, đến trên tay hẳn thì chính là của hắn, ai cũng đừng nghĩ cướp đi.

“Hỏi ngươi một lần cuối cùng, đưa, hay là không đưa?” Dạ Thất Thất tức giận ngất trời hai tròng mắt híp lại, trong con mắt trắng đen rõ ràng chột lóe qua tia hung ác nham hiểm, lạnh lùng nhìn chằm chằm Thủy Thanh Ngao, chữ lạnh như băng từ trong môi đỏ của nàng từng chữ từng câu phun ra.

Nhìn đôi mắt Dạ Thất Thất hung ác nham hiểm kia, đáy lòng Thủy Thanh Ngao dâng lên một cỗ ý sợ hãi, sau một khắc liền bị tham lam thay thế, “Thiên hạ bảo vật, người có duyên có được. Vật này đến trong tay ta liền là của ta, ngươi muốn, liền nhìn ngươi có bản lĩnh kia hay không.”

Thủy Thanh Ngao vừa mới dứt lời, trước người liền nhiều thêm hai đạo bóng dáng, một nam tử trung niên chính trực, một lão giả tóc màu xám.

“Thiếu gia.” Hai người ôm quyền hành lễ với Thủy Thanh Ngao, lập tức giống như tả hữu hộ pháp hộ Thủy Thanh Ngao ở sau người, mắt như lưỡi dao sắc bén nhìn chằm chằm Dạ Thất Thất, trong người phát ra một cỗ khí thế cực kỳ áp bách.

“Muốn cướp đi bảo vật từ trong tay bốn thiếu gia, ngươi nằm mơ!” Mặt Thủy Thanh Ngao tràn đầy cuồng ngạo nhìn Dạ Thất Thất, cất tiếng cười to.

Vô sỉ!

Trong nội tâm Dạ Thất Thất tức giận mắng một tiếng, giận quá hóa cười, cười lạnh nói, “Quả thật là người đê tiện vô địch thiên hạ, Thủy gia có hậu nhân như ngươi, cách diệt tộc cũng không xa!”

“Làm càn! Dám nhục Thủy gia ta, giết nàng!” Thủy Thanh Ngao nổi giận nói, chỉ thẳng Dạ Thất Thất ra sát lệnh.

Hôm nay Dạ Thất Thất cũng không biết là trêu chọc nhóm thần tiên nào? Ngắn ngủi nửa ngày đều bị hai lần người xuống sát lệnh, nàng đều hoài nghi trên mặt mình chẳng lẽ liền có khắc ‘Ta hết sức dễ bị khi dễ’ mấy chữ này sao? Nếu không như thế nào lại bị người hạ sát lệnh?

Nghĩ thì nghĩ, nhưng Dạ Thất Thất không chút nào để ý qua phương diện vấn đề này.

“Ngươi muốn chết!” Môi đỏ mọng của Dạ Thất Thất khẽ nhúc nhích, trong tay trống rỗng xuất hiện một thanh Tỳ Tiêu kiếm hiện ra như ánh chớp, khoe môi mang theo sát khí lạnh như băng.

“Tỳ Tiêu thần lôi, diệt hồn!”

Dạ Thất Thất lạnh giọng một tiếng, sấm sét màu tím mang theo hơi thở hủy diệt đánh tới hướng Thủy Thanh Ngao.

“Yêu nữ, là ngươi!” Thủy Thanh Ngao nhận ra Tỳ Tiêu kiếm kia, kinh hô, “Giết nàng, chính là yêu nữ này giết Ngũ trưởng lão...”

“Yêu nữ, giết trưởng lão trong tộc ta, hôm nay tất nhiên lưu ngươi không được!” Lão giả kia đỡ ánh chớp đánh úp về phía Thủy Thanh Ngao nói, quát to một tiếng, trong tay cầm vũ khí đánh về phía Dạ Thất Thất, thủ đoạn tàn nhẫn, nhiều chiêu không lưu tình.

Một bên người nam tử trung niên cũng gia nhập chiến đấu, cộng thêm mấy tên tùy tùng kia của Thủy Thanh Ngao, chỉ một thoáng, Dạ Thất Thất bị mấy người vây công.

“Hèn hạ vô sỉ... Dạ cô nương ta đến giúp ngươi.” Kim Tử gia nhập giúp Dạ Thất Thất bót đi phần lớn công kích, hắn tu luyện công pháp bá đạo, mọi người tương đối có vài phần kiêng kỵ đối với hắn.

Thủy Thanh Ngao thấy thế, nhanh chóng xuất ra một quả ngọc phù bóp nát, bóng dáng lại hư không tiêu thất.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Bị tập kích.

“Chết tiệt ngàn dặm phù.” Dạ Thất Thất tức giận mắng một tiếng, biết bây giờ mình đã không đuổi kịp Thủy Thanh Ngao đang cầm lấy Nghịch Thiên châu, không khỏi phát tiết toàn bộ lửa giận lên trên người mấy người trước mắt.

“Kim tử, lui về phía sau!” Dạ Thất Thất tức giận quát một tiếng, Tỳ Tiêu kiếm trong tay đổi thành Đoạn Dao tràn ngập sát khí. Trong mắt đầy dẫy dày đặc sát khí, cầm Đoạn Dao trong tay giống như tử thần vậy dễ dàng phá vỡ kết giới hộ thân của bọn họ, tiêu diệt ở chỗ này!

Lão giả kia thấy tình thế không đúng, linh hồn rời thân thể muốn chạy trốn, khoe môi Dạ Thất Thất gọi lên một tia cười lạnh: “Muốn chạy trốn?”

“Nằm mơ!”

Nàng ném Đoạn Dao trong tay ra, Đoạn Dao thật giống như có ý thức vậy hút sạch sẽ linh hồn lão giả còn chưa tới kịp thoát đi. Máu của mấy người nằm trên mặt đất cũng nhanh chóng bị nó hút, biến thành một bộ xương cốt, bị Dạ Thất Thất ném một hỏa cầu thiêu đốt thành tro.

Đợi sau khi hết thầy kết thúc, ánh mắt Dạ Thất Thất rơi xuống trên người Kim tử đang ở một bên, đáy mắt hiện lên vẻ kỳ quái.

“Kim tử, chuyện hôm nay đa tạ ngươi, ngày khác có cơ hội ta nhất định sẽ trả ân tình ngươi tương trợ hôm nay.” Xưa nay Dạ Thất Thất nàng ân oán rõ ràng, năm vạn kim tệ mua Nghịch Thiên châu là nàng dùng Văn Hồn đan đổi lấy. Chỉ là kim tệ đã mượn sau này nhất định sẽ trả lại cho Viêm Minh, cho nên nàng không thẹn với lương tâm, vừa rồi Kim tử ra tay tương trợ, thì chính là nàng thiếu hẳn một phần ân tình, nàng ghi nhớ ở trong lòng.

Kim tử lắc đầu: “Dạ cô nương nói quá lời, cho dù không có ta ra tay, mấy người này cũng không cách nào thương tổn tới Dạ cô nương.” Hắn nói là lời thật, chuyện mới phát sinh hẳn hoàn toàn đề ở trong mắt, đối với thực lực cao của Dạ cô nương lại xem trọng vài phần.

Trong nội tâm Kim tử càng thêm chắc chắn, Dạ cô nương tuyệt đối ẩn núp tu vi, thân phận của nàng ở trong lòng của Kim tử xem ra cũng càng thêm thần bí!

“Mặc kệ như thế nào, xác thực ngươi đã ra tay giúp ta.” Dạ Thất Thất thu hồi Đoạn Dao, lấy ra một cái bình ngọc đưa cho hắn: “Đây là một ít vật nhỏ ta tự luyện chế, tặng cho ngươi.”

“Vậy làm sao có thể... Không được... làm sao ta có thể thu gì đó của Dạ cô nương, không được...” Kim tử thụ sùng nhược kinh cũng không dám nhận lấy, liên tục khoát tay.

Dạ Thất Thất ném bình ngọc vào trong ngực hắn, cười cười, tiếp theo để lại câu nói sau đó xoay người rời đi: “Không cần thì vứt đi, ta đưa cái gì ra ngoài, không có đạo lý thu hồi lại.”

Kim tử nhìn bóng lưng nàng rời đi, dậm chân mấy cái, thu lại bình ngọc, xoay người đi tìm Quân thượng.

...

Dạ Thất Thất đi ra Vạn Bảo Các mới phát hiện, sắc trời đã tối, nhìn Hắc Viêm thành bị màn đêm nhân nhật bao phủ, khóe môi Dạ Thất Thất gợi lên một tia cười lạnh.

Sau một khắc, một bóng dáng màu trắng nhanh như tia chớp đánh về phía nàng, túm lấy tóc của nàng chít chít gọi.

“Nhìn ngươi ăn sắp thành tên mập mập rồi, lại ăn nữa đi khẳng định ngươi không lấy được tức phụ(vợ).” Dạ Thất Thất chọc chọc bụng trướng phình của Lão Bạch, trêu chọc nói.

“Chít chít... Chít chít chít chít...” Lão Bạch dùng sức túm lấy tóc của nàng không buông tay, mắng to nàng không nghĩa khí bắt nó một người... chuột vút xuống bên đường, không biết đi nơi nào rước lấy một đồng kẻ địch, các loại oán hận linh tinh.

Dạ Thất Thất cầm lấy eo Lão Bạch nhét vào trong bao nhỏ, đi đến một cái cái hẻm nhỏ ít người qua lại thì dừng bước, lạnh lùng nói: “Đi ra đi! Lén lút lút giống như là trộm, ngươi không phiền, ta cũng cảm thấy mệt!”

Nàng vừa mới dứt lời, vài bóng dáng màu đen từ trên trời giáng xuống, trong người tản mát ra khí thể khinh người.

“Chủ tử của các ngươi là ai?” Dạ Thất Thất thâm nói không ổn, tu vi tên hắc y nhân cầm đầu kia lại tiến vào Huyền Cảnh. Mà tu vi của nàng lại bị phong ấn hơn phân nửa, nếu như giờ phút này chống lại những hắc y nhân này, phần thắng rất nhỏ.

“Không thể trả lời!” Hắc y nhân cầm đầu lạnh lùng ném ra bốn chữ này, không nói hai lời trực tiếp động thủ.

Năm tên hắc y nhân này phối hợp rất ăn ý, vây Dạ Thất Thất vào giữa, hình thành một cái trận pháp nho nhỏ, phong kín đường lui của nàng.

Những hắc y nhân này đến cùng là ai phái tới?

Trong lòng Dạ Thất Thất tức giận rất nhiều, cũng rất nhanh suy nghĩ trong đầu, nghĩ tới phương pháp thoát thân như thế nào.

“Ngũ Hành trận, tru sát!” Trận pháp hoàn thành, hắc y nhân cầm đầu khẽ quát một tiếng, sát khí nồng đậm sít sao vây quanh Dạ Thất Thất. Lúc nàng nhất thời thất thần, lại mất đi cơ hội cuối cùng, bị Ngũ Hành trận pháp vây khốn không cách nào nhúc nhích được.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 88: Phá Ngũ Hành sát trận.

Đáng chết! Lại là ngũ hành sát trận!!!

Trong nội tâm Dạ Thất Thất chấn động, tuyệt đối không nghĩ tới đối phương ra tay chính là sát chiêu ngoan lệ như thế.

Ngũ Hành trận, cũng là Ngũ Hành đại lục lúc mới ban đầu, cũng là trận pháp đơn giản nhất!

Đồng thời, cũng là trận pháp không chế tốt nhất, yêu cầu tu vi đối với người bày bố trận không có hạn chế nhất. Trận pháp này sẽ theo tu vi người bày trận mà tăng lên lực sát thương, tu vi càng cao, phối hợp càng ăn ý, lực sát thương càng mạnh!

Giờ phút này Dạ Thất Thất đối mặt với năm người này, ngoại trừ người cầm đầu có tu vi Huyền Cảnh sơ kỳ, bốn người còn lại đều là Thiên Giai đỉnh phong, tu vi cao thâm, phối hợp ăn ý, đủ để thấy được người phái bọn họ ra đối với việc chém giết Dạ Thất Thất xu thế có phần quyết tâm.

“Phốc - - -”

Năm loại thuộc tính linh khí ngưng kết thành vô số mũi tên nhọn, ở dưới tình huống không cách nào nhúc nhích Dạ Thất Thất bị đâm thủng kết giới hộ thể. Trên vai sau lưng đều bị linh khí kết thành mũi tên nhọn đâm thủng, trong không khí tràn ngập nồng nặc mùi máu tươi.

Không thể tiếp tục như vậy!

Dạ Thất Thất nắm chặt quả đấm, đôi mắt trắng đen rõ ràng từ từ bị một loại màu đỏ như máu thay thế. Miếng vết thương đổ máu trên người từ từ cảm máu, khóe môi nổi lên một nụ cười quỷ dị..

Một Đoạn Dao toàn thân hiện ra u quang màu đỏ xuất hiện ở trong tay nàng, sương mù màu đỏ mang theo mùi máu tươi gay mũi không ngừng từ trong Đoạn Dao trào ra, bao bọc sát sao thân thể mảnh mai của Dạ Thất Thất, cũng ngăn trở tất cả mũi tên nhọn do linh khí kết thành ở bên ngoài.

“Chỉ sợ có biến cố, tốc chiến tốc thắng!”

Hắc y nhân cầm đầu quát khẽ một tiếng, sau đó tất cả mũi tên nhọn so với lúc này nhiều hơn không chỉ một lần đều bắn tới Dạ Thất Thất!

Dạ Thất Thất bị sương mù màu đỏ vây quanh, sương mù lấy mất thường có thể thấy được lấy tốc độ nhanh chóng tan rã ở bên ngoài thân thể nàng. Từ xa nhìn lại, giống như mặc vào một khối giáp màu đỏ như máu vậy. Tóc đen như mực, theo gió khẽ bay lên, tay cầm Đoạn Dao, giống như một nữ tướng quân đầm máu trở về, trên người tràn ngập mùi máu tươi nồng nặc làm cho người ta nhìn mà sợ!

“Bùm - - “

Một tiếng vang thật lớn, Đoạn Dao trong tay Dạ Thất Thất chém bị thương một tên hắc y nhân trong đó. Trong nháy mắt trận pháp xuất hiện một sơ hở lớn, Dạ Thất Thất quơ múa Đoạn Dao, chém vỡ vô số linh khí kết thành mũi tên nhọn ở không trung.

“Muốn giết ta? Trước tiên ta sẽ đưa bọn ngươi xuống địa ngục - - “

Giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng giống như từ chỗ sâu ở trong địa ngục truyền đến, lộ ra nồng đậm sát ý cùng khinh thường!

Dạ Thất Thất cầm Đoạn Dao trong tay, trên người bị sương mù màu đỏ như máu quanh quẩn, thật giống như khối giáp trên thân, uy phong凛冽, đẳng đẳng sát khí giống như sát thần từ địa ngục trở về, vung đao ra, chém xuống cánh tay một người.

Ngũ Hành trận, qua một thoáng công phu, thiếu đi hai người, mới vừa này còn là Ngũ Hành sát trận đẳng đẳng sát khí, tự sụp đổ!

“Mau, giết nàng!”

Hắc y nhân cầm đầu ra lệnh một tiếng, xông pha đi đầu cầm vũ khí trong tay xông lên, một thanh trường kiếm phá không mà ra, khí thế vương giả tràn đầy sắc bén.

Kiểm khí thu phóng tự nhiên, nhưng dễ dàng phá vỡ không gian, là kiếm trong vương giả vậy!

“Không biết tự lượng sức mình!” Dạ Thất Thất khinh thường hừ lạnh một tiếng, trong đôi mắt mà đỏ tươi lộ ra một cổ băng hàn thấu xương.

Mượn lực lượng của kim cầu thần bí trong cơ thể, cộng thêm sát khí ẩn chứa trong Đoạn Dao, giờ phút này thực lực của nàng dùng phép tính Ngũ Hành của Trung Quốc, đã đột phá Huyền Cảnh, tiến vào cái gọi là tu vi Tôn Cảnh.

Giờ phút này thu thập mấy hắc y nhân cao nhất bất quá là Huyền Cảnh sơ kỳ, có thể nói là dễ như trở bàn tay!

Dù sao cũng là mượn lực lượng tới, không thể tồn tại thời gian dài, Dạ Thất Thất biết rõ điểm này nên ra tay lại càng tàn nhẫn vô tình.

Sớm một bước giải trừ nguy cơ, chỗ nàng bị cản trở (phản phệ) liền càng nhỏ, từ một phương diện khác mà nói, cũng là một loại tự bảo vệ mình!

Nhưng, nàng lại không nghĩ rằng, trong năm người này lại có một người là Triệu Hoán Sur, hơn nữa còn là phẩm cấp không thấp, cao cấp Triệu Hoán Sur. . .

Chương 89: Tam đầu Cự Mãng.

Triệu Hoán Sư phân thành hai hệ động vật và thực vật, mà người trước mắt này hiển nhiên là cao cấp Triệu Hoán Sư hệ động vật tương đối cường đại.

Dạ Thất Thất thăm nghĩ không tốt, Đoạn Dao trong tay sát khí càng đậm, muốn tiến lên chém giết Triệu Hoán Sư, ngăn cản hắc triệu hồi ra linh thú cường đại.

Nhưng, nàng lại bị bốn gã hắc y nhân khác ngăn trở, tạm thời không cách nào thoát thân.

“Lấy hồn ta, mở ra Triệu Hoán Chi Môn! Mở - -” khẩu quyết triệu hoán mới vừa dứt, trước mặt Triệu Hoán Sư trống rỗng bỗng xuất hiện một cái hắc động, từ trong hắc động truyền đến hơi thở hủy diệt mãnh liệt...

“Oành - - oành - -”

Theo hắc động biến mất, đầu một con vật khổng lồ xuất hiện, mặt đất truyền đến một trận rung động.

“Nhân loại, là ngươi triệu hoán ta đến sao?”

Sai khi hắc động biến mất, một Tam Đầu Cự Mãng xuất hiện ở trong tầm mắt mọi người, cái đuôi trắng kiện nặng nề không đồng nhất gõ chấm trên mặt đất, vì vậy mặt đất mới vừa rung động là do nó mà đến.

Đúng là một linh thú cao cấp Tam Đầu Cự Mãng!

Trong nháy mắt sắc mặt Triệu Hoán Sư trắng bệch như tờ giấy, nhìn Tam Đầu Cự Mãng bị chính mình cho gọi mà đến, đáy mắt thoáng lóe qua vẻ quyết tuyệt.

“Tam Đầu Cự Mãng đại nhân tôn kính, ta lấy linh hồn làm tế, thỉnh cầu ngài giúp ta giết chết nữ tử kia!” Triệu Hoán Sư thành kính quỳ trên mặt đất, cam nguyện dâng hiến ra linh hồn của mình.

“Cạc cạc cạc... Như thế, không còn gì tốt hơn!”

Trong mắt Tam Đầu Cự Mãng thoáng hiện lên vẻ tham lam, mở miệng nuốt Triệu Hoán Sư kia vào trong bụng, đồng thời hai cái đầu khác cũng nuốt vào bụng hai người bên cạnh tên Triệu Hoán Sư. Năm tên hắc y nhân, đảo mắt chỉ còn lại hai người.

“Thật nhiều năm chưa ăn được thức ăn ngon như vậy, cạc cạc cạc...” Cái đầu chính giữa phun ra đầu lưỡi trong miệng đầy tanh hôi, phát ra tiếng cười càn rỡ mà thỏa mãn.

“Nhân loại, nhanh đến trong miệng ta, bổn đại nhân thích nhất người tu luyện da thịt mềm mịn lại có tu vi cao thâm, kệt kệt kệt...” Đầu rấn bên trái phun lưỡi rấn về phía Dạ Thất Thất, một làn sương mù màu xanh lá cây tràn ra từ trong miệng nó.

Trong nháy mắt Dạ Thất Thất bay lên trời, trong tay cầm Đoạn Dao, giống như giẫm trên đất bằng đối đầu với Tam Đầu Cự Mãng, lạnh lùng nói: “Tam Đầu Cự Mãng, chỉ thường thôi, hôm nay liền để cho ta lấy ra hết tinh hạch trong đầu ngươi, xem như bồi thường đã hù đến ta!”

Vừa nói dứt lời, bóng dáng Dạ Thất Thất đột nhiên hư không tiêu thất, để lại một đạo tàn ảnh ở nguyên tại chỗ. Lại trong nháy mắt này bản thể của nàng đã đi đến đỉnh đầu Tam Đầu Cự Mãng, khoe miệng câu lên một nụ cười tà, vung Đoạn Dao trong tay lên, đầu bên trái của Tam Đầu Cự Mãng lại bị nàng một đao chặt đứt, đầu rấn rơi xuống đất phát ra tiếng kêu thảm thiết, rồi sau đó ‘Ầm’ một tiếng nổ tung. Một tinh hạch lớn chừng quả đào màu xanh lá cây bay lên, bị bóng dáng một đoàn màu trắng tiếp được.

“Chít chít... Chít chít chi...” Ăn ngon, ăn ngon thật! Lão Bạch ôm khối tinh hạch cướp được từ trong đầu Tam Đầu Cự Mãng hai ba cái ăn đã vào trong bụng, phát ra thanh âm thỏa mãn.

“Nhân loại đáng chết! Ngươi chộc giận ta, lại dám thương bản tôn, ta muốn giết ngươi - -”

Đầu rấn chính giữa giận dữ, nó tu luyện mấy ngàn năm mới tu luyện ra ba cái đầu rấn, và lại đều có đủ ý thức độc lập. Nếu theo đà tu luyện này, thêm mấy ngàn năm nữa là nó có thể rút đi da rấn hóa thành giao long. Nhưng hôm nay đầu rấn bị hủy, tinh hạch bị đoạt, tu vi ngàn năm của nó bị hủy hoại chỉ trong chớp lát, làm sao không tức giận?

Dưới con thịnh nộ, Tam Đầu Cự Mãng dùng đuôi rấn công kích Dạ Thất Thất, hai cái đầu rấn đồng thời tấn công, khói độc bao vây đầy trời...

Một lát sau, khói độc tán đi, Dạ Thất Thất vốn phải đứng ở trong khói độc lại biến mất không còn hình bóng.

“A - -” một lần nữa truyền đến tiếng kêu thê thảm của Tam Đầu Cự Mãng.

Chỉ thấy Dạ Thất Thất cầm Đoạn Dao trong tay, uy phong凛凛 tự nhiên mà đứng. Đầu bên phải của Tam Đầu Cự Mãng bị một đao mở ra, tinh hạch đã biến mất, đầu rấn vỡ thành hai mảnh lay động ở không trung kêu lên thảm thiết, trên Đoạn Dao trong tay nàng còn sót lại dòng máu tươi đỏ thẫm!

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 90: Phản phệ.

“A a a - - ta muốn giết ngươi! Ngươi phải chết...” Tam Đầu Cự Mãng đã bị tức giận điên lên. Trong khoảng thời gian ngắn, hai cái đầu bị hủy, tu vi mấy ngàn năm bị hủy hoại chỉ trong chốc lát, giờ phút này nó hận không thể một hơi nuốt trọn nhân loại đáng giận kia.

Đối mặt với Tam Đầu Cự Mãng điên cuồng tiến công, Dạ Thất Thất tránh né không kịp, bị đuôi rấn của nó quét trúng phía sau lưng, cảm thấy cổ họng ngọt ngọt, suýt chút nữa hộc máu.

“Gào...” Tam Đầu Cự Mãng gầm nhẹ một tiếng, há mồm cắn qua về phía Dạ Thất Thất.

Dạ Thất Thất phản ứng cực kỳ nhanh chóng, tâm niệm vừa động, lưu lại một đạo tàn ảnh, bản thân biến mất không còn hình bóng.

Bên này Tam Đầu Cự Mãng mới chụp hụt, tức giận khó tiêu tìm kiếm bóng dáng của nàng. Nhưng ngay sau đó, chỗ cái đuôi truyền đến một trận đau nhức kịch liệt.

Chỉ thấy chẳng biết lúc nào Dạ Thất Thất đã chạy đến phía sau nó, một đao chém xuống đuôi rấn của nó!

Đầu rấn, đuôi rấn đều bị người này chặt đứt, Tam Đầu Cự Mãng cảm giận ngút trời không cách nào áp chế bộc phát ra.

Mà Dạ Thất Thất ngay tại lúc nó bộc phát lửa giận, muốn cùng mình đồng quy vu tận, trong tay đột nhiên xuất hiện một cái đỉnh nhỏ như đầu người lớn có màu đen. Đỉnh này âm trầm không ánh sáng, thân đỉnh có khắc các loại ký hiệu phức tạp, toàn thân tràn ra một cỗ hơi thở cổ xưa quay về.

“Ánh sáng gao, như thế nào e sợ vậy? Nghịch Thiên Đỉnh, thu!” (câu này rất khó hiểu, mình để tạm vậy, có bạn nào rành tiếng Trung thì dịch giúp để mình sửa lại nhé. Thanks! Nguyên văn là: 米粒之光, 何足惧也?)

Trong một thoáng, đỉnh nhỏ kia rời khỏi tay nàng, bay đến trên không Tam Đầu Cự Mãng, một hấp lực thật lớn thu Tam Đầu Cự Mãng vào trong đỉnh!

Trên mặt Dạ Thất Thất lộ ra tươi cười, một lần nữa thu Nghịch Thiên Đỉnh vào nội thể. Hiện thời nguy cơ tạm lui, Tam Đầu Cự Mãng bị thương nặng được thu vào Nghịch Thiên Đỉnh. Năm tên hắc y nhân bị Tam Đầu Cự Mãng nuốt chừng ba người, từ lúc nàng cùng Tam Đầu Cự Mãng kịch chiến hai người còn lại cũng trốn đi, giờ phút này tạm thời nàng an toàn.

Cùng Tam Đầu Cự Mãng chém giết hao phí quá nhiều linh lực, nếu không phải bánh bao nhỏ cho nàng biết có thể dùng Nghịch Thiên Đỉnh thu nhập Tam Đầu Cự Mãng bị thương nặng vào trong. Nàng và Tam Đầu Cự Mãng tiếp tục liều chết đánh nhau như vậy, kết quả ai thắng ai bại còn chưa biết được!

“Phốc - - “

Sương mù màu đỏ trên người nàng càng ngày càng yếu đi, Dạ Thất Thất biết lực lượng mình mượn tới lập tức sắp dùng hết. Trong cơ thể truyền đến một loại cảm giác bị lấy hết, nàng nhịn không được phun ra một ngụm máu tươi!

- - nhất định phải rời khỏi đây ngay lập tức, nếu không hai gã hắc y nhân kia trở về thì mình hẳn sẽ phải chết là không thể nghi ngờ!

Dạ Thất Thất cố gắng chống đỡ thân thể suy yếu muốn rời khỏi nơi này, nhưng đột nhiên thân thể chịu đựng một lực lượng rất lớn xuất hiện không thuộc về mình cản trở.

Đi không được hai mươi bước, nàng liền mất đi ý thức, ngã ở ven đường.

Trong màn đêm, một bóng dáng màu đen đạp ánh trăng mà đến, dừng ở bên cạnh nàng, ngồi xổm người xuống, nhẹ nhàng ôm nàng lên, nhìn khuôn mặt nàng tái nhợt không có chút huyết sắc nào. Ngón tay thon dài như ngọc nhẹ nhàng phất qua khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần của nàng, bỏ vào trong miệng nàng một viên đan dược hiện ra lục sắc quang mang, thờ dài nói: “Nha đầu ngốc, làm sao lại ngốc như thế?”

Rồi sau đó, hắn ôm Dạ Thất Thất té xỉu rồi đi, biến mất ở trong màn đêm vô biên!

...

Mở mắt ra lần nữa, Dạ Thất Thất phát hiện mình đúng là đang ngủ ở trong khách sạn của mình. Trong phòng còn có bọc hành lý của nàng, cùng với Lão Bạch đang ôm một đồng điểm tâm khoái trá ăn ở trên gối đầu.

Ừm?

Đột nhiên Dạ Thất Thất lại phát hiện tất cả thương thế trên người mình đều tốt lắm, ngay cả chỗ bị mũi tên linh khí trong Ngũ Hành trận đâm bị thương cũng hoàn toàn khỏi hẳn, ngay cả vết sẹo cũng không lưu lại.

Chẳng lẽ hết thấy phát sinh ngày hôm qua là đang nằm mơ?

Trong đầu Dạ Thất Thất thật nhanh lóe qua ý này, lại đồng thời bị nàng ném đi, bởi vì nàng phát hiện tình huống thân thể chính mình vào giờ phút này.

Nàng cười khò một tiếng, quả nhiên, tùy hứng là phải trả giá thật lớn!

Hiện tại ở trong người nàng trống rỗng, một tia linh lực cũng không còn, Nghịch Thiên Đình cũng không khác lúc trước, toàn thân màu đen không có nửa điểm dị thường. Nàng cố tình kêu gọi bánh bao nhỏ nhiều lần đều không được đáp lại, nàng cũng đành buông tha.

Còn có Đoạn Dao kia của nàng, giờ phút này khôi phục lại bộ dáng loang lổ rỉ sét như dĩ vãng, tàn phá không chịu nổi. Ở trên thân đao không còn cảm giác được nửa phần sát khí tồn tại, nó giống như một đao chẻ củi bỏ đi, không có gì khác thường.

Nàng cũng bị tình huống trong cơ thể mình vào giờ phút này mà sợ hết hồn, linh khí không cách nào ngưng tụ, chẳng lẽ tu vi của nàng toàn bộ biến mất sao?

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 91: Kiểm tra linh căn

Dạ Thất Thất thử vận hành linh khí trong cơ thể mình, lại phát hiện chỉ là tổn công vô ích, hiện tại trong cơ thể nàng giống như một cái giếng khô cạn, đừng nói vận hành linh khí, ngay cả linh khí đều không còn chút nào, nàng vận chuyển công pháp hấp thu linh khí nhưng tất cả linh khí có được đều bị viên cầu có ánh vàng ảm đạm trong cơ thể hút đi, phần nửa cũng không lưu lại cho nàng.

“Ta kháo! Cường đạo mà!” Dạ Thất Thất trừng mắt viên cầu màu vàng kia hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng lại không có bất kỳ biện pháp nào.

Sau khi thử qua các loại phương pháp, Dạ Thất Thất cuối cùng nhận mệnh!

Hậu quả thân thể thừa nhận sát khí quá lớn liền giống hiện tại, biến thành một cái vỏ rỗng, trạng thái hiện tại của nàng duy trì ít nhất ba ngày, ba ngày sau trong cơ thể viên cầu màu vàng hấp thu đầy đủ linh lực, linh lực khô kiệt của nàng mới có thể từ từ khôi phục.

Trước đó, nàng vẫn còn một chuyện trọng yếu phi thường muốn đi làm!

Hôm nay là ngày cuối cùng báo danh đăng ký Học viện Xích hỏa, nàng không thể bỏ sót cơ hội này.

Nàng chuyển động một chút, phát hiện thương tổn trên thân mình không rõ lý do gì mà toàn bộ trở nên tốt, điều này làm cho nàng kinh ngạc và cực kỳ kinh hãi!

Tạm thời mất đi tu vi nàng có thể đối, nếu bản thân vẫn bị trọng thương vậy thì thật sự phiền toái, may mắn ông trời phù hộ!

“Xèo xèo... Xèo xèo xèo xèo...”

Nàng thu thập một chút chuẩn bị xuất môn, mới chú ý tới trên người lão Bạch ngủ ở bên gối nàng tản mát ra quang mang màu xanh nhạt, một bộ híp mắt cực kỳ hưởng thụ, trạng thái của nó rõ ràng nói hiện tại nó thật sự thoải mái, không thể đi đâu được.

Dạ Thất Thất suy đoán lão Bạch có thể là ăn tính hạch tam đầu Cự Mãng hiện tại đang hấp thu linh lực tính hạch, cũng không quấy rầy nó, một mình một người đi Xích Hỏa học viện báo danh đăng ký.

Lần này, nàng không đi xếp hàng, mà trực tiếp đi đến trong đó một trước mặt đệ tử đăng ký báo danh, đưa lệnh bài thân phận cho hắn, khôi phục diện mạo Dạ Thất Thất như trước không sợ bị người nhận ra, sau nụ cười rục rờ của nàng, đăng ký tin tức hoàn thành phi thường thuận lợi.

Buổi trưa qua đi, một vị lão giả râu bạc trắng đi tới, tuyên bố tân sinh đăng ký đến đây kết thúc, còn người chưa đăng ký tin tức coi như bị đào thải.

“Hiện tại, các ngươi phân biệt xếp thành mười đội ngũ, phân biệt cùng mười vị đệ tử tiến đến tiến hành bước khảo thí đầu tiên.” Lão giả không nói thêm một câu vô nghĩa, thanh âm ảm đạm mạc rõ ràng truyền vào trong tai mỗi một vị ở đây.

Dạ Thất Thất đứng trong đám người, đáy lòng có vài phần thất vọng, Hòa Kỳ Vân, giống hồ thật sự không tới! Chẳng lẽ trong nhà hẳn phát sinh chuyện trọng yếu làm hấn thất ước? Nhưng là chuyện gì xảy ra?

Tiềm thức Dạ Thất Thất vẫn hi vọng hấn tới, người được nàng tán thành không nhiều lắm, cho nên nàng cực kỳ quý trọng mỗi một người thật tình ở bên cạnh nàng.

“1728, 1729... 1738, các người mười người đi vào khảo thí.” Đạo sư la lớn, người bị thét lên số thứ tự khẩn trương đi vào, Dạ Thất Thất cũng là một người trong đó, hơn nữa còn là số thứ tự cuối cùng 1738.

Đi vào trong một phòng rất lớn, lọt vào trong tầm mắt là mười cái bàn, trên mỗi bàn đều đã đặt một Thủy Tinh Cầu thuần sắc trắng, ba vị lão giả ngồi trên ghế gần đó, thấy bọn họ tiến vào, lười biếng vén lên mí mắt, xa cách liếc mắt, nhắm mắt lại không hề rảnh.

“Các người mười người tiến lên để tay lên trên Thủy Tinh Cầu, nhắm mắt lại đừng nghĩ bất cứ điều gì, từ từ chuyển vận linh lực đến Thủy Tinh Cầu trung...” Đạo sư dẫn bọn họ vào đơn giản nói với bọn họ quá trình khảo thí, giải thích cho bọn họ đây là khảo thí linh căn bọn họ mạnh hay yếu.

Vừa nghe là khảo thí linh căn, trừ bỏ Dạ Thất Thất ở bên trong chín người nháy mắt minh bạch, về mặt tự tin đi lên phía trước làm dựa theo đạo sư nói.

“Người lại vẫn ngây ngốc làm cái gì? Không phát hiện người khác đều đã đi sao?” Một tiếng quát lạnh không kiên nhẫn tiếng vang lên, Dạ Thất Thất đang suy nghĩ hiện tại toàn bộ linh lực chính mình không có nên khảo thí như thế nào? Bị một tiếng quát lạnh này làm hoảng sợ.

“A...? Hào.” Dạ Thất Thất ngoài miệng đáp lời, đi lên phía trước nhưng không có lập tức giống như người khác để tay lên Thủy Tinh Cầu, đánh giá trái phải người xung quanh làm như thế nào, càng xem cặp mắt trắng đen rõ ràng kia của nàng càng thêm thâm trầm.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Nguyên lai là một cây củi mục

Thuộc tính linh căn phân chia theo màu sắc, kim màu trắng, mộc màu xanh, thủy màu lam, hỏa màu đỏ, thổ màu vàng, linh căn 1-3 chia làm yếu, 4-6 chia làm trung, 7-9 chia làm cường, 10 phân là phẩm cấp trong truyền thuyết.

Nhìn thủy tinh cầu trước mặt chín người bên cạnh tách ra các loại màu sắc, màu sắc cũng không yếu, chỉ có thủy tinh cầu trước mặt Dạ Thất Thất không hề có màu sắc.

“Trần Học Minh, linh căn thổ thuộc tính, bảy phần, vượt qua kiểm tra!”

“Triệu Thanh, thuộc tính Mộc linh căn, tám phần, vượt qua kiểm tra!”

“Dạ Phương, linh căn thủy thuộc tính, bảy phần, vượt qua kiểm tra!”

...

Người vượt qua kiểm tra nguyên một đám mặt lộ vẻ vui mừng, người không được gọi tên thì mặt mũi tràn đầy vẻ khản trương.

“Nam Đình, linh căn hỏa thuộc tính, chín phần! Vượt qua kiểm tra.”

Chín phần linh căn, đây chính là cực phẩm linh căn!

Mọi người đều ngạc nhiên, không nghĩ tới trong nhóm người bọn họ lại có người thiên phú linh căn cao như thế, bọn họ không khỏi đem ánh mắt tất cả đều rơi xuống người có tên là Nam Đình.

Nam tử gọi là Nam Đình người cũng như tên, tuấn nhã thanh tú, như tên của hấn vậy làm cho người ta có cảm giác như tắm gió xuân, nhàn nhạt, thấm vào ruột gan.

Dạ Thất Thất cũng chú ý tới vị nam tử tên là Nam Đình này, trên mặt hấn mang theo vài phần trong trẻo nhưng lạnh lùng, cũng không bởi vì được mọi người hâm mộ mà trở nên kiêu ngạo, vẫn như cũ là bộ dáng không sợ hãi không kiêu ngạo không nóng nảy.

Người vượt qua kiểm tra đều vui sướng, những người còn lại bị đào thải thì thất vọng chán nản rời đi.

Cuối cùng tất cả mọi người kiểm tra đo lường kết quả đều đi ra, chỉ còn lại Dạ Thất Thất một thân một mình đứng ở trước thủy tinh cầu, vẫn không nhúc nhích.

“Người còn thất thần làm gì? Còn không mau một chút đi khảo nghiệm, người là muốn bị loại bỏ đúng không?” Một lão giả thoát nhìn tỉnh tỉnh không tốt thấy người khác đều đã đi ra, chỉ còn Dạ Thất Thất một người còn đứng ngốc tại đằng kia, lúc này chỉ về phía nàng tức giận giận dữ mắng mỏ.

Dạ Thất Thất sờ sờ mũi, dường như tránh không thoát lần này nha?

Kệ, chết thì chết đi!

Dạ Thất Thất cúi lười màu hồng phấn liếm môi dưới, bước lên một bước, hít sâu một hơi, hai tay phủ lên trên thủy tinh cầu, nhắm mắt lại dùng sức... Qua một lúc lâu, cũng không có xuất ra một chút xú linh lực nào.

Vài tên chịu trách nhiệm khảo nghiệm rồi rít nhũ mày, chuyện gì xảy ra? Người nọ là tới quấy rối sao?

“Ngạch... Cái kia, nếu không thì ta lại đến thử một lần?” Dạ Thất Thất bị nhiều hai mắt nhìn cũng cảm thấy có chút chột dạ, yếu ớt nhìn bọn họ một cái.

...

Không được bất kì ai đáp lại, Dạ Thất Thất yếu ớt sờ sờ mũi, yên lặng để tay một lần nữa thả lại trên thủy tinh cầu, trong lòng thầm kêu: Đại gia, phiền toái nê mặt một chút được không? Tiền đồ của ta, các người phủ phàng như vậy, về sau có còn muốn ta ăn no bụng không?

Cuối cùng, ở dưới trường hợp nàng không ngừng thúc giục gần như tuyệt vọng, trong cơ thể nàng viên cầu màu vàng liên tục không có nửa điểm động tĩnh đột nhiên vận chuyển, từng đạo linh khí nhỏ bé yếu ớt sợi tóc từ trong viên cầu màu vàng tán mát ra, chảy vào trong đan điền khô kiệt của nàng..

Cảm thấy!

Đáy mắt Dạ Thất Thất lóe qua một đạo mừng như điên, vội điều động vài tia linh khí nhặt đến mức không thể nhận ra kia đến lòng bàn tay, từ từ đưa vào trong thủy tinh cầu trước mặt.

Chỉ sau một thoáng, vốn là thủy tinh cầu hồi lâu đều không có chút động tĩnh nào đột nhiên nổ rộ ánh sáng lộng lẫy - -

Thả, cùng người khác có chỗ bất đồng chính là, trước mặt Dạ Thất Thất thủy tinh cầu phát ra hào quang không phải là chỉ một loại màu sắc, mà là như cầu vòng vậy trước sau tách ra năm loại màu sắc bất đồng.

Kim mộc thủy hỏa thổ, trắng xanh lam nâu vàng, năm loại thuộc tính, năm loại màu sắc!

Nhìn thủy tinh cầu nổ rộ năm loại màu sắc, vài lão giả chịu trách nhiệm khảo nghiệm sợ ngây người, nửa ngày không ngậm miệng được.

Này... Đến cùng là thế nào?

Năm loại thuộc tính đồng thời xuất hiện ở cùng là một người, đây là cái gì đang diễn ra?

Tự thời kỳ thượng cổ, mỗi người chỉ có một linh hồn, thuộc tính linh hồn lại xưng là linh căn, linh căn cao thấp ý nghĩa sau này tu vi cao thấp, linh căn càng cao, đại biểu tiềm lực càng lớn, bình cảnh càng nhỏ. Đã từng có người có hai thuộc tính linh căn, phàm là người có được hai thuộc tính linh căn, nếu không phải thiên tài, liền là củi mục, nhưng người có hai thuộc tính linh căn quả thực rất ít, hiếm trong hiếm.

Nhưng dưới mắt, thế nhưng xuất hiện một người đồng thời có năm loại linh căn thuộc tính người, này... Quả thực là quá không thể tưởng tượng nổi!

“Dạ Thất Thất, năm loại thuộc tính linh căn, một phần, này...” Nhìn trên cây cột hiện ra chữ to, liền ngay cả đạo sư luôn chịu trách nhiệm báo thành tích cho bọn họ cũng không bình tĩnh.

Một phần linh căn, điều này so phé vật có gì khác biệt?

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Mọi người đến tìm tra.

Một phần linh căn?

Chính Dạ Thất Thất cũng ngây ngẩn cả người, từng mắt liú lười nhìn chăm chăm hàng chữ lớn nhất trên cột kia, nửa ngày không ngậm miệng được.

Trước đây nàng chỉ muốn làm sao che dấu dị thường trong cơ thể mình không bị người phát hiện, nhưng lại không nghĩ tới cũng tìm được đáp án như vậy. Kết quả khảo nghiệm thực ra linh căn của mình chỉ có một phần bỏ đi!

Phốc! Nhìn thấy vài ánh mắt quái dị, nàng thiếu chút nữa hộc máu!

Cùi mực a cùi mực, nàng lại bị khảo nghiệm ra là cái siêu cấp lớn cùi mực... Còn có thể lừa gạt điểm sao?

“Ách... Cái gì kia, đến cùng là ta qua hay là không có qua?” Bị vài ánh mắt quái dị nhìn chằm chằm Dạ Thất Thất cảm thấy toàn thân sợ hãi, vụng trộm liếc bọn họ một cái, nghĩ thầm đuôi đầu co đầu lại đều là một đao, dứt khoát trực tiếp mở miệng hỏi, chỉ là hô hấp có chút không đủ, nên lời nói tỏ ra rất yếu.

Những lời này của Dạ Thất Thất cũng là hỏi khó mấy lão giả chịu trách nhiệm khảo nghiệm, bọn họ nhìn đối phương, trong mắt đều có được nghi vấn giống nhau, đúng vậy, đến cùng là vượt qua kiểm tra hay là không qua cửa?

Một phần linh căn đồng đẳng với phế vật linh căn nhất định là không có tư cách tiến vào Xích Hóa học viện. Nhưng hết lần này tới lần khác nàng lại là loại thuộc tính ngũ linh căn trước nay chưa có, điều này thực sự làm cho bọn họ khó xử không biết có kết luận như thế nào.

Qua, nhưng mà đều làm cho bọn họ thật khó khăn.

“Khụ khụ... Ngươi trước đi bên ngoài chờ, chuyện này chúng ta cần sau khi thương nghị mới có thể đưa ra quyết định!” Vài lão giả cảm thấy chuyện này đã vượt qua năng lực phạm vi của bọn họ, trước nay chưa có thân thể thuộc tính ngũ hành mà ngay cả bọn họ cũng chưa từng nghe nói qua, không thể liệu kết luận.

Cuối cùng Dạ Thất Thất bị một câu nói xua đuổi ra gian phòng khảo nghiệm, dường như mình bị ghét bỏ, nàng sờ sờ mũi nghĩ thầm.

“Dĩ nhiên là trước nay chưa có thân thể thuộc tính ngũ hành, còn là một phần phế vật linh căn...”

“Người này ai vậy? Trâu như vậy? Thế nhưng một phần linh căn cũng dám đến Xích Hóa học viện, lá gan quá lớn!”

“Ta còn tưởng là nhân vật thiên tài gì đâu, thì ra chính là phế vật.”

...

Dạ Thất Thất vừa đi ra khỏi phòng khảo nghiệm, nghênh đón nàng đúng là ánh mắt khinh bỉ khinh thường của những người cùng nàng đi vào khảo nghiệm. Nhìn những ánh mắt tràn trề địch ý kia, Dạ Thất Thất nhủ thầm, mình và bọn họ có cừu oán gì sao?

“Này, chúng ta nói với ngươi ngươi có nghe hay không?” Một thiếu nữ đáng đáp xinh đẹp đi đến trước mặt Dạ Thất Thất, mặt mũi tràn đầy kiêu căng.

Đáy mắt Dạ Thất Thất thoáng lóe qua không kiên nhẫn, nhưng mà nghĩ đến tình huống đặc thù của mình bây giờ, có lẽ là nên an phận chút, liền nhẫn nại tính tình trả về nàng ta một câu: “Vừa rồi ta đang suy nghĩ không nghe thấy, các ngươi nói với ta cái gì có thể lặp lại lần nữa không?”

Dạ Thất Thất cảm giác giờ phút này biểu hiện của mình đã là phi thường khách khí, nhưng mà đối với người muốn tìm lỗi mà nói, ngươi chính là quỷ trên mặt đất liếm ngón chân của nàng, người ta cũng có thể lấy đầu lưỡi ngươi chọn bữa lí do gây rối. Huống chi giờ phút này lúc Dạ Thất Thất nói chuyện không kiêu căng không kiêu ngạo, giọng nói lạnh nhạt.

“Ngươi lại dám ra lệnh cho chúng ta!” Thiếu nữ xinh đẹp trừng đôi mắt đẹp, chỉ vào Dạ Thất Thất lớn tiếng quát: “Hừ! Ngươi là phế vật linh căn chỉ có một phần có tư cách gì ra lệnh cho chúng ta? Bốn tiểu thư nói với ngươi là để mắt tới ngươi, là vinh hạnh của ngươi, ngươi không biết tốt xấu không hiểu cảm ơn thì thôi, còn dám quá đáng với bốn tiểu thư! Hôm nay nếu bốn tiểu thư không giáo huấn ngươi, ngươi cũng không biết bốn tiểu thư lợi hại.”

Thiếu nữ xinh đẹp mặc một thân trang phục màu xanh cỏ võ sĩ, tư thế oai hùng hiên ngang, kiêu my động lòng người, một khi nàng đứng ra lập tức liền có một đám thiếu niên xum xoe đứng ở sau lưng nàng, đội hình trong nháy mắt không lồ lên.

“Vay xin hỏi vị tiểu thư này, ngươi nghĩ làm sao dạy dỗ ta đây? Là lột da, quát bằng roi, hay là chặt đứt mười đầu ngón tay rồi gội nước hạt tiêu lên năm ngón, nắm đầu ngón tay kia xối mặt ong lên... Ta nghe nói lỗ tai người nhai rất giòn, vị tươi mới, trơn mềm nhiều chất lỏng, dư vị vô cùng, vị tiểu thư này ngươi có muốn thử xem hay không?” Nếu là lai giả bất thiện (người tới không tốt), thì Dạ Thất Thất cũng không cần lưu mặt mũi cho đối phương!

Nàng dứt khoát khế dựa lên trên cây cột, trong đôi mắt trắng đen rõ ràng tràn trề hưng phấn chậm rãi mà nói, giống như nàng thật sự ném qua những thứ đó, về mặt hưng phấn vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 94: Vào bí cảnh sát hạch.

“Nôn - - “

Thiếu nữ xinh đẹp hoa lệ bỗng lấy bị Dạ Thất Thất tâm tình đảo lộn làm mẫu khi nói mà ối ra, nguyên một đám đám hộ hoa sứ giả phía sau nàng ta nộ khí dâng dâng trừng mắt nhìn Dạ Thất Thất, bộ dáng hung ác như muốn đem nàng ăn vào trong bụng vậy.

“Chắc chắc... Tâm lý tổ chất không được rồi tiểu mỹ nhân à, mới như vậy đã không chịu nổi. Ta còn chuẩn bị nói với ngươi một tỷ phương pháp ăn thịt trên đùi đây, nhưng mà nhìn bộ dạng này của ngươi hẳn là không có lộc ăn rồi!” Dạ Thất Thất lộ ra dáng tươi cười sáng lạn về hướng thiếu nữ xinh đẹp vừa ối kia, lộ ra hai hàm răng trắng tinh. Nàng còn cố ý trò đùa dai giống như nuốt nước miếng một cái, một bộ dáng thèm nhỏ dãi, ánh mắt từ trên lỗ tai rồi chuyển qua bắp đùi nàng ta.

“A - - ngươi cái người điên này, cách xa ta một chút...”

Thiếu nữ xinh đẹp bị nàng nhìn đến toàn thân sợ hãi, hét lên một tiếng núp ở sau lưng một người thiếu niên, trong mắt tràn đầy vẻ sợ hãi.

“Vị tiểu thư này, ban ngày ban mặt ngươi cũng không thể tùy ý vu hãm người tốt à, ta chỉ là cung cấp mấy loại phương pháp tra tấn, thuận tiện giới thiệu hai loại mỹ thực cho ngươi, ngươi không thích thì coi như xong, có cần thiết phải phản ứng lớn như vậy sao? Ta nhất gan ngươi đừng ầm ầm ỉ ỉ dọa ta, đến lúc đó ngươi phải bồi thường phí tổn cho ta!” Dạ Thất Thất cố ý đề cao giọng nói rất lớn tiếng, người bên ngoài xếp hàng chờ đi vào khảo nghiệm cũng nghe được lời của nàng, ngay cả mấy lão giả trong phòng cũng nghe thấy.

Thương hương tiếc ngọc là cái gì? Dạ Thất Thất không hiểu, nàng chỉ biết là người kính ta một thước, ta sẽ nhường một trượng; người nhục ta một phần, ta xin trả gấp mười lần!

Dạ Thất Thất nàng cái gì cũng ăn được, chính là không ăn thiệt thòi!

Nàng mới vừa nói hai loại phương pháp này, mặc dù nàng không có tự mình nếm qua, nhưng nàng lại thấy tận mắt thấy người khác nếm qua. Không, căn bản đó không thể gọi là một người, mà là một việc phá hủy nàng làm cho nàng nhớ tới đã cảm thấy chán ghét buồn nôn.

“Tiện nhân, ta muốn giết ngươi!” Thiếu nữ xinh đẹp phần nộ không chịu nổi, rút kiếm đâm tới Dạ Thất Thất!

Dạ Thất Thất đang muốn vận chuyển linh lực đánh bay nàng ta, đột nhiên phát hiện một chuyện rất nghiêm trọng - - linh khí trong cơ thể nàng khô kiệt, không cách nào điều động cho dù là một tia linh khí.

Ách... Dường như, giống như mình không cẩn thận lại kéo cừu hận cho mình rồi!

“Nữ hài tử đừng cả ngày kêu đánh kêu giết, ôn nhu kiều mỵ mới có người thích.” Dạ Thất Thất ý vào 'Tuổi cao' mười bảy tuổi của mình lúc tránh né công kích của thiếu nữ xinh đẹp, trong miệng còn không ngừng thành khẩn dạy bảo thiếu nữ xinh đẹp kiều ngạo ương ngạnh kia.

“Ngươi chết đi, hóa lời thuật!”

Thiếu nữ xinh đẹp dưới cơn nóng giận, trực tiếp kết động pháp quyết, một cái hỏa cầu tràn đầy sát khí đánh tới Dạ Thất Thất...

Trong cơ thể trống rỗng không hề có linh lực, Dạ Thất Thất chỉ có thể đứng chịu đòn, trong lòng nàng ân cần thăm hỏi tất cả tổ tiên mười tám đời cô nương kia một lần.

Bị chú định nguyên tại chỗ không thể nhúc nhích, trong lòng Dạ Thất Thất phát bực, quân tử động khẩu không động thủ, cô nương này không có đọc qua sách sao? Ngay cả đạo lý này cũng không biết sao? Chờ lão nương khô phục tu vi, lão nương nhất định treo ngược nha đầu ngươi lên dụng quyền hảo hảo nói đạo lý với ngươi...

“A - -” sau một tiếng kêu thảm thiết, liền truyền đến một mùi khét thịt nướng.

Dạ Thất Thất không có chờ được đau đớn như trong dự liệu, chờ được lại là một bóng dáng nhỏ gầy làm việc nghĩa không chùn bước che trước mặt bản thân, dùng thân thể giúp nàng đỡ được hóa lời thuật của thiếu nữ xinh đẹp!

“Ngươi... không có sao chứ?” Vốn là Dạ Thất Thất muốn hỏi hẳn tại sao phải giúp mình ngăn cản lần này, nhưng sau khi nhìn đến ánh mắt tinh khiết như chú nai con trên gương mặt khô gầy như củ của hắn, nàng không hỏi ra miệng được nên lời nói lại trở thành như vậy.

“Ta... không có không có không có... không có việc gì! Ngươi... Ngươi ngươi ngươi không có việc gì thì tốt rồi.” Phong Thập Thập cười đến không chút tâm cơ nào, lấy ra túi tiền từ trên thân thả tới trong tay nàng, “Này... Này cái này nhanh nhanh trả cho ngươi, còn còn còn... còn không không không không đủ.”

Thấy một bộ dáng nghiêm túc của hắn giao túi tiền trên tay mình, Dạ Thất Thất không khỏi cười mắng một câu: “Ngốc tử!”

Phong Thập Thập vò đầu, không hiểu vì sao nàng chửi mình ngốc tử?

Nhưng mà hắn cũng không có quán quít lấy nàng mà hỏi, bởi vì địa phương bị hóa lời thuật đánh trúng thật sự rất đau, thịt đều bị đốt trụi rồi...

“Thật sự là tiện nhân, cầu kết nam nhân, hôm nay nếu ngươi không quỳ xuống nhận sai cầu xin tha thứ bốn tiểu thư, bốn tiểu thư liền đánh chết hai người các ngươi - -”

Thiếu nữ xinh đẹp nhìn thấy vậy mà lại có người không biết từ nơi nào nhảy ra đến giúp con tiện nhân kia đỡ được hóa lời thuật của nàng ta, lúc này giận

đừ, trường kiểm chỉ vào bọn họ phần nộ quát.

“Hò nháo! Trong học viên cấm tư đầu, niệm tình các ngươi là lần đầu vi phạm, lần này liền không tính toán với các ngươi, nếu có lần sau nữa toàn bộ trọng phạt!”

Cửa phòng khảo nghiệm lần nữa bị mở ra, một vị đạo sư khảo nghiệm đi ra lạnh lùng trừng mắt nhìn thiếu nữ xinh đẹp cầm kiếm đã thương người, ngược lại nhìn qua Dạ Thất Thất nói: “Dạ Thất Thất, ngươi thông qua khảo hạch linh căn, kế tiếp chỉ cần ngươi có thể thông qua bí cảnh khảo hạch, ngươi có thể trở thành học viên chính thức của Xích Họa học viện, hy vọng ngươi không để cho chúng ta thất vọng!”

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 95: Bằng hữu mà giống như lợn (1).

“Toàn bộ yên tĩnh, hiện tại ta nói mỗi một câu nói các ngươi đều phải chặt chẽ nhớ kỹ, nếu không nếu như các ngươi ở trong bí cảnh mất đi tính mạng cũng không nên oán bất luận kẻ nào!”

Mấy ngàn người tụ tập ở quảng trường trong nháy mắt yên tĩnh, không có người nào dám phát ra bất kỳ âm thanh gì. Tất cả ánh mắt đều tập trung tại trên người đạo sư phía trước trên đài cao, trong đầu chỉ có câu nói hân vừa mới nói kia.

Bí cảnh khảo hạch lại có nguy hiểm tính mạng!

“Hiện tại các ngươi còn có ba ngàn hai trăm năm mươi bảy người, mà Xích Họa học viện chỉ tuyển nhận ba trăm học viên mới. Không sống mong chết, cường giả sinh tồn, muốn trở thành học viên Xích Họa học viện, liền lấy ra thực lực của các ngươi, Xích Họa học viện không thu phế vật!” Câu cuối cùng kia của đạo sư 'Xích Họa học viện không thu phế vật' đều kích thích ý chí chiến đấu của tất cả mọi người ở đây. Nhìn từng đôi mắt tràn đầy ý chí chiến đấu, đầy mắt mấy vị lão giả còn lại lóe qua tia tán thưởng.

Học viên Xích Họa học viện, nên là như thế này! Trẻ tuổi, nhiệt huyết, có ý chí chiến đấu!

“Chúng ta không phải là phế vật, chúng ta nhất định sẽ thông qua khảo hạch!”

“Chúng ta cũng vậy, chúng ta nhất định sẽ thành công!”

“Không phải là phế vật... Chúng ta không phải là phế vật...”

...

Từng giọng hô to lớn tiếng nói ý chí chiến đấu vang dội, ý chí chiến đấu sục sôi phảng phất giống như lây bệnh vậy, qua một thoáng công phu, mấy ngàn người đồng thanh la lớn.

Hai trông mắt Dạ Thất Thất híp lại, đầy mắt thoáng hiện vẻ thương thức. Đạo sư Xích Họa học viện thật là có vài phân thủ đoạn, hai ba câu trong lời nói liền nâng ý chí chiến đấu của đám mao đầu tiểu tử tăng lên tới đỉnh điểm. Nếu như giờ phút này lập tức tiến vào bí cảnh khảo hạch, tỷ lệ thành công tối thiểu tăng lên hai thành. (mao đầu tiểu tử: cậu bé)

Hiểu ra, nhưng phàm là người đối với sự tình không biết đều có một loại sợ hãi âm thầm. Nếu những người này bị sợ hãi ban đầu giữ vai trò chủ đạo chiếm cứ chủ ý, vậy kế tiếp bí cảnh khảo hạch đối với những người này mà nói chính là một con ác mộng. Con ác mộng bắt nguồn chính từ tâm của mình, ngay cả tâm của mình cũng không được chính mình khống chế, còn thắng thế nào?

Mà bây giờ ý chí chiến đấu của những người này rất cao, trạng thái điều chỉnh đến tốt nhất, đã làm xong chuẩn bị tâm lý đối mặt khảo hạch bất cứ lúc nào!

Dạ Thất Thất yên lặng nhớ kỹ tên người đạo sư này, Tổng Dương!

“Tốt, hiện tại các ngươi tự động phân tổ, năm người một tổ, sau khi phân tổ xong qua bên kia linh ngọc giản. Nhớ kỹ, các ngươi sẽ ở trong bí cảnh tối đa ba ngày. Nếu như trên đường có người muốn rời đi thì bóp nát ngọc giản, sẽ có người đến mang bọn ngươi đi. Kể từ đó, coi như là tự động buông tha cho khảo hạch, tính là đào thải.”

Tổng Dương đạo sư vừa mới dứt lời, hơn ba ngàn người lập tức loạn thành nôi cháo, hơn ba ngàn người chia làm một đội nhóm nhỏ năm người, vậy tính ra có bao nhiêu tiểu tổ chứ?

Tất cả mọi người lấy tốc độ nhanh nhất ở trong đám người tìm kiếm người mình biết có tu vi cường đại, muốn cùng kết đồng minh, cùng nhau qua khảo hạch.

Dạ Thất Thất tự động bị xem nhẹ, trải qua một hồi nháo loạn vừa rồi, hiện tại hơn phân nửa người đã biết nàng là cái phế vật linh căn chỉ có một phần, không có người sẽ tự tìm đường chết cùng nàng một tổ. Giống với Dạ Thất Thất bị mọi người bài xích còn có dung mạo không sâu sắc, nhìn như tiểu khát cái, khô gầy như que củi - Phong Thập Thập.

“Xin hỏi, ta có thể mời người theo chúng ta cùng chung một tổ không?” Thời điểm Dạ Thất Thất nhắm mắt chợp mắt, bên tai đột nhiên truyền đến một giọng nói ôn nhuận trong trẻo nhưng lạnh lùng. Mở ra hai mắt vừa nhìn, đúng là người cùng khảo nghiệm chung với nàng, hình như gọi là Nam Đình đi?

Dạ Thất Thất chú ý tới sau lưng Nam Đình còn có một thiếu nữ tâm bất cam tình bất nguyện. Nàng ta tròn mắt nhìn nàng lom lom, tất cả trong ánh mắt đều là không hoan nghênh. Ánh mắt của Dạ Thất Thất không có dừng lại lâu ở trên thân thiếu nữ, mà là nhìn qua Nam Đình chậm rãi mở miệng: “Chẳng lẽ người không biết ta là phế vật linh căn chỉ có một phần? Người không sợ cùng một tổ với ta sẽ bị ta liên lụy sao?”

“Trước nay chưa có thân thể thuộc tính ngũ hành, nếu như là phế vật, vậy ai lại dám xưng mình là thiên tài? Ta tin tưởng mình châu phủ bụi sớm muộn cũng sẽ nở rộ hào quang, là hùng ung nhất định bay lượn cửu thiên, là phượng hoàng sớm muộn vũ động trời cao.” Ánh mắt Nam Đình nhìn Dạ Thất Thất chân thành tha thiết, khóe môi cười âm ỉ, làm cho người ta có cảm giác như tắm gió xuân, chỉ là bị hắn nhìn như vậy sẽ có loại cảm giác rất thoải mái.

Người chung quanh đều có ánh mắt về mặt tràn đầy hâm mộ ghen ghét nhìn xem Dạ Thất Thất. Nam Đình là thiên tài khó được trong lần khảo hạch linh căn này, rất nhiều người bọn họ mời mọc hắn đều bị cự tuyệt, không nghĩ tới hắn lại chủ động mở miệng mời một phế vật gia nhập đội ngũ của hắn.

Càng làm cho bọn họ khiếp sợ chính là, đồ bỏ kia thể nhưng còn cự tuyệt Nam Đình mời mọc!

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Bằng hữu mà giống như lợn (2).

“Người nhìn ta lớn lên giống dưa ngốc sao?” Trên mặt Dạ Thất Thất trào phúng nhìn Nam Đình, chỉ mặt mình hỏi.

Nam Đình sững sờ, lập tức lộ ra dáng tươi cười tuần nhã như ngọc: “Là ta mạo phạm cô nương. Tại hạ Nam Đình, chân thành mời Dạ cô nương gia nhập đội ngũ của ta, không biết Dạ cô nương có thể nể mặt đáp ứng hay không?”

Hai tròng mắt Dạ Thất Thất híp lại, nhìn chằm chằm Nam Đình trong chớp lát, đột nhiên nhếch môi cười: “Nếu như Nam Đình người đã chân thành mời mọc như thế, nếu cự tuyệt há chẳng phải là ta quá không biết tốt xấu?”

Đáy mắt Nam Đình hiện lên vẻ vui mừng, cười nói: “Có Dạ cô nương gia nhập, chắc hẳn lần khảo hạch này nhất định có thể qua. Đợi sau khi thông qua khảo hạch, tại hạ nhất định đi tới Nhất Phẩm Lâu đặt một bàn rượu ngon mở tiệc chiêu đãi Dạ cô nương, để tại hạ bồi tội cử chỉ đường đột vừa rồi!”

“Bồi tội liền miễn, cái tiệc rượu này có thể được.” Dạ Thất Thất phát hiện Nam Đình này hết sức hợp tính tình của mình, nói chuyện làm việc ngay thẳng không điệu bộ, ngược lại có vài phần ý tứ, quả thực giống như ăn lấy sở thích của nàng mà khắc ra khuôn mẫu vậy.

Nhìn Dạ Thất Thất trò chuyện thật vui vẻ với Nam Đình, Phong Thập Thập co lại ở trong góc như kẻ đáng thương chỉ bị lãng quên, trong hốc mắt tình kiết lóc ra nước mắt trong suốt, giống như là tiểu cầu cầu bị ném bỏ, cảm giác thật đáng thương.

“Phong Thập Thập, người đến đây.” Dạ Thất Thất giống như có con mắt sau lưng, Phong Thập Thập mới vừa nhắc chân chuẩn bị lạng lẽ rồi đi liền bị gọi lại. Hắn cúi đầu đi lên phía trước liền bị Dạ Thất Thất túm đến bên cạnh: “Bằng hữu của ta, Phong Thập Thập, chúng ta cùng nhau.”

Phong Thập Thập mãnh liệt ngẩng đầu lên mặt mũi tràn đầy khiếp sợ nhìn nàng, trong mắt tràn đầy kích động.

Hắn hoàn toàn không nghĩ tới nàng sẽ để cho mình cùng một tổ với nàng, ô ô... Nàng thật là một người tốt!

Nếu Dạ Thất Thất biết rõ lời nói độc thoại trong nội tâm Phong Thập Thập vào giờ phút này, nhất định sẽ chột dạ nâng trán. Nàng có thể nói cho hắn biết, kỳ thật chủ ý ban đầu của nàng là muốn một sủng vật giống như một con thỏ ngoan ngoãn đáng yêu sao?

“Đương nhiên, bằng hữu Dạ cô nương tại hạ phi thường hoan nghênh.” Nam Đình hướng về Phong Thập Thập lộ ra tươi cười thân thiện, không để ý ngoại hình giống như tiểu khát cái chút nào vậy.

“A a a - - ta không chịu nổi, Nam Đình ca ca người điên rồi sao? Bọn họ một cái phế vật một tên ăn mày, người lại muốn bọn họ theo chúng ta một tổ. Ta mặc kệ, ta không muốn cùng một tổ với bọn hắn, nếu người để cho bọn họ theo chúng ta một tổ, ta liền nói cho Nam bá phụ là người bắt nạt ta.” Thiếu nữ sau lưng Nam Đình nhìn thấy Nam Đình ca ca mình thích cười vui vẻ đến như vậy với nữ nhân khác, nhịn không được lửa giận trong lòng, liền nổi đóa tại chỗ.

Ánh mắt Dạ Thất Thất híp lại, kéo Phong Thập Thập lui về phía sau một bước, nhìn Nam Đình một cái, một câu cũng chưa nói.

Nam Đình từ trong ánh mắt Dạ Thất Thất nhìn ra là nàng giao việc này để cho tự mình xử lý. Từ việc vừa rồi nàng lui về phía sau một bước kia cũng có

thể thấy được, nàng cũng không nhất định phải cùng một tổ với hắn, thậm chí nàng làm được chuyện bất cứ lúc nào cũng có thể thoát ra mà không chút do dự.

Nghĩ tới đây, đáy mắt Nam Đình dâng lên tia nóng giận: “Khuyh Khuyh, không cần nao loạn, tất cả mọi người đều là thành viên một tổ, người không thể lúc nào cũng cúi kính, mau xin lỗi cùng Dạ cô nương và Phong thiếu gia.”

“Mối không cần, bọn họ tính là thứ gì cũng xứng để cho bọn tiểu thư xin lỗi? Hừ! Trừ phi bọn họ quỳ trên mặt đất cầu xin ta, nếu không ta không cho phép bọn họ gia nhập cùng tổ chúng ta.” Thủy Thanh Khuyh kiêu ngạo hất cằm lên, ánh mắt khiêu khích nhìn Dạ Thất Thất, ý kia như là đang nói, ta xem Nam Đình ca ca là thích người hay là yêu thích ta.

“Khuyh Khuyh, người còn như vậy ta sẽ tức giận!” Nam Đình nhú mồm, đối với hành vi quá đáng cố tình gây sự của Thủy Khuyh Khuyh như vậy rất là bất mãn: “Mong Dạ cô nương thứ lỗi, Khuyh Khuyh là nữ nhi thế giao nhà ta, từ nhỏ liền bị làm hư, lời nói và việc làm có chỗ đắc tội kính xin Dạ cô nương thông cảm nhiều hơn!” Nam Đình thay Thủy Thanh Khuyh xin lỗi cùng Dạ Thất Thất và Phong Tháp Tháp.

Phong Tháp Tháp vừa định nói đừng ngại, liền bị Dạ Thất Thất nhắc chân hung hăng đạp hất một cước, hắn lập tức không lên tiếng, nước mắt lưng tròng nhìn nàng.

“Ngoan ngoãn đứng yên không được phép lên tiếng.” Dạ Thất Thất ngang ngược mười phần chỉ cây cột bên cạnh. Phong Tháp Tháp ngoan ngoãn đi tới dựa vào cây cột, một bộ mắt chó nhìn nàng nét mặt như viết ta thật biết điều mau khen ngợi ta. Khóe miệng Dạ Thất Thất khẽ co quắp hai cái, vội vàng quay đầu sang chỗ khác, nàng sợ chính mình nhìn không được đi lên tàn phá hắn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Bằng hữu mà giống như lợn (3).

“Nói xin lỗi là cần thành ý, ta có thể không để ý nàng ngạo mạn vô lễ, lại không thể dễ dàng tha thứ nàng nhục nhã đối với ta và bằng hữu của ta. Ta có thể không cùng nàng so đo, nhưng mà, ta cần một lời xin lỗi, từ trong miệng nàng nói ra xin lỗi cho ta và bằng hữu của ta!” Dạ Thất Thất đứng là bao che khuyết điểm, vẫn luôn là vậy, nàng sẽ dùng hết toàn lực che chở người được nàng công nhận, cho dù bất cứ lúc nào.

Nam Đình biết rõ yêu cầu của Dạ Thất Thất kỳ thật tuyệt không quá đáng, nhưng mà... Ánh mắt của hắn nhìn về phía mặt mũi tràn đầy kiêu căng của Thủy Thanh Khuyh, tâm từ từ chìm xuống.

“Câm miệng! Người tính là thứ gì cũng dám để cho bọn tiểu thư xin lỗi nhận sai với người? Ta khinh! Ta cảnh cáo người đừng quẩn quít lấy Nam Đình ca ca, nếu không bọn tiểu thư nhất định sẽ không bỏ qua cho người. Nếu người thức thời thì tốt nhất lập tức mang theo tên ăn mày người hầu của người lần xa một chút. Lại để cho ta thấy gặp người quẩn quít lấy Nam Đình ca ca, bọn tiểu thư liền để cho người giết chết toàn bộ người và tên ăn mày kia...”

Sắc mặt Nam Đình càng ngày càng âm trầm, lửa giận trong lòng càng ngày càng nhiều!

Nếu không phải nhớ hai nhà là quan hệ thế giao, hắn thật không muốn quan tâm đại tiểu thư Thủy Thanh Khuyh bị sùng thành hư.

Sớm biết rằng Thủy Thanh Khuyh tùy hứng kiêu căng như thế, hắn cũng không nên đáp ứng mang nàng ta cùng nhau tham gia khảo hạch, cũng sẽ không để cho mình sa vào hoàn cảnh khó xử lưỡng nan bực này.

“Dạ cô nương, có thể cho ta vài phần mặt mũi hay không, Khuyh Khuyh nàng...”

“Nam Đình, giữa chúng ta là bình đẳng. Người mời ta là bởi vì người nhìn trúng tiềm lực của ta, ta đáp ứng người mời mọc, là vì ta cần đồng đội cùng ta tạo thành một đội ngũ. Ta không có cái nghĩa vụ đi giúp người dụ dỗ nữ hài tử.” Dạ Thất Thất cho là lời mình đã nói đến phi thường uyển chuyển, tối thiểu nhất thì chính nàng cho là như vậy.

Ánh mắt Nam Đình nhẹ tối tăm, trong nội tâm không khỏi thêm vài phần bất mãn đối với Thủy Thanh Khuyh. Hắn thật vất vả mới lôi kéo được Dạ Thất Thất, lại bị hai ba câu nói của Thủy Thanh Khuyh liền đẩy nàng đến mặt đối lập.

Thật đúng là ứng câu nói kia, không sợ đối thủ giống như thần, chỉ sợ bằng hữu mà giống như heo!

“Phong Tháp Tháp, đi.” Khóe môi Dạ Thất Thất thoáng chứa đựng nét trào phúng vui vẻ, đi qua bên cạnh Nam Đình, vẫn không quên kêu lên Phong Tháp Tháp.

“Oh.” Phong Tháp Tháp đuổi theo sát, có chút nghi hoặc nhìn nhiều hai mắt Nam Đình đứng tại nguyên chỗ.

...

“Vì sao người không cùng một tổ với người kia?” Phong Tháp Tháp do dự đã lâu, vẫn hỏi ra những lời này.

Nhưng mà lần này hắn không có khăn trương, cho nên nói chuyện không có nói lấp, chỉ là thời kỳ đòi giọng nên giọng có chút thô.

Dạ Thất Thất đang đi tới nghe được lời nói của hắn đột nhiên dừng lại, xoay người nhìn hắn, đáy mắt mang theo trêu tức: “Ồ? Làm sao lại không nói lấp? Nghe quái quái không có quen làm sao bây giờ?”

“Ta ta ta... căng thẳng thì... sẽ kết nói lấp...” Phong Thập Thập bị nàng trêu chọc mặt lại đỏ, cúi đầu không dám nhìn nàng nhỏ giọng giải thích.

Thì ra là con thô nhỏ dễ dàng xấu hổ! Trong mắt Dạ Thất Thất ý cười càng đậm, vỗ vỗ vai của hắn để cho hắn đi theo mình.

Dạ Thất Thất đi vào quảng trường ngồi xuống trên một tảng đá lớn bên cạnh, nhướn mày nhìn hắn: “Người đi theo ta không sợ bị người đánh chết sao? Hiện tại ta không có năng lực bảo vệ người.” Nàng tự giễu chỉ hắn mảnh thịt bị đốt trọi nhắc nhở hắn.

“Ta ta... ta không sợ, ta... ta ta có thể bảo vệ người.” Phong Thập Thập thật nhanh lắc đầu, ánh mắt kiên định nhìn nàng.

“Bảo vệ ta? À...” Dạ Thất Thất cười cười, không có nhiều lời nữa, ánh mắt dừng lại ở trên người hắn một lát, mới mở miệng: “Về sau nói chuyện từ từ thôi, đừng nóng vội, đều nghĩ đối phương thành bí đao lớn, không cần khăn trương từ từ nói chuyện cũng sẽ không nói lấp.”

Bí đao lớn...

Phong Thập Thập sững sờ một chút, lập tức nghĩ đến cái gì đó mặt lại hồng, một mình đứng đó nhếch miệng ngây ngô cười.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Kỳ ba Triệu Hoán Sư (1). (kỳ ba: hiểm thấy)

“Khảo hạch, chúng ta chỉ có hai người, không đủ.” Phong Thập Thập thả chậm thái độ nói chuyện, từng chữ từng chữ nói chuyện.

“Hai người không được sao?” Dạ Thất Thất cảm thấy hai người bọn họ cũng rất tốt, đồng đội nhiều ngược lại là vướng víu, quan trọng nhất là nàng lười phải cùng người khác kết nhóm.

Phong Thập Thập nghiêm túc lắc đầu, từng chữ từng chữ từ từ giải thích cho nàng: “Đạo sư nói muốn năm người một tổ, không có năm người, chúng ta có thể không được tham gia khảo hạch.”

Không có năm người liền không thể tham gia khảo hạch, là thế này phải không?

Dạ Thất Thất nhíu mày, hiển nhiên có chút không thích số người này chế định, nhưng nếu đều đã nói như vậy, trừ phi nàng bỏ quyền, nếu không nàng nhất định phải cùng người khác cùng nhau tạo thành một đội ngũ.

Còn thiếu ba người... Dạ Thất Thất hai tay chống cằm, đôi mắt trắng đen rõ ràng quét một vòng, khóe môi gọi lên nụ cười tà.

“Phong Thập Thập, người qua đây, ta nói với người, người đi...” Dạ Thất Thất ở bên tai Phong Thập Thập nói vài câu. Phong Thập Thập nghe xong, lông mày vo thành một nắm, mặt mũi tràn đầy hoài nghi nhìn nàng, hỏi: “Này... như vậy, thật thật... thật sự có thể sao?”

Dạ Thất Thất trả lời hắn chính là cười thần bí, phát phát tay để cho hắn nhanh chóng đi, tự tin trên trán nàng cho nàng thêm vài phần tao nhã khác.

Sau nửa canh giờ, Phong Thập Thập trở lại, phía sau hắn còn đi theo ba người hai nam một nữ. Nữ hài duy nhất trong đó có làn da rất tốt, mặc y phục da thú, trên người mang theo hương vị dã thú, ngẫu nhiên ánh mắt nàng toát ra một loại sát khí tràn đầy thị huyết cũng giống như dã thú.

Hai người nam lớn lên rất giống nhau, trong đó một người có thân hình cường tráng, trên vai khiêng một Chiến Phủ(vũ khí), làm cho người ta cảm giác rất dũng mãnh; một nam hài khác tuổi tương đối nhỏ, lớn sắp si với Phong Thập Thập, khoảng mười bốn mười lăm tuổi, ngũ quan hết sức thanh tú, cặp mắt kia lại âm trầm không ánh sáng, không có chút sắc thái nào.

Liếc mắt một cái, Dạ Thất Thất liền nhìn ra nam hài gầy teo nhỏ nhỏ là người mù, mà đại nam hài kia là chiến sĩ giống hắn chính là ca ca hắn. Từ trong ánh mắt phòng bị của hắn không khó nhìn ra, người chiến sĩ kia hết sức quan tâm đệ đệ của hắn, điều này cũng dễ dàng có thể giải thích vì sao thoát nhìn hắn cường đại như vậy lại không người nào nguyện ý tổ đội cùng hắn, không có người nào nguyện ý cùng một tổ với người mù, đến chỉ liên lụy chính mình.

“Ta gọi Dạ Thất Thất, hắn là Phong Thập Thập, bây giờ chúng ta còn thiếu ba người tạo thành đội ngũ, các người nguyện ý tham gia không?” Dạ Thất Thất trực tiếp đi thẳng vào vấn đề hỏi bọn họ.

Phong Thập Thập nghiêng đầu nhìn nàng, hiển nhiên không nghĩ tới nàng sẽ trực tiếp nói như vậy. Chẳng lẽ nàng đều không cần hiểu rõ một chút tu vi ba

người này sao? Lỡ như bọn họ cũng rất yếu như bản thân mình thì làm sao bây giờ?

“Ta gọi Lôi Bằng, đây là đệ đệ ta Lôi Dương, ta sẽ không tách ra đệ đệ ta, ánh mắt hần không nhìn thấy, ta sẽ bảo hộ hần, huynh đệ chúng ta sẽ không trở thành liên lụy các người.” Lôi Bằng khiêng Chiến Phủ mắt nhìn Dạ Thất Thất, nhủ mày, do dự một chút, rồi mở miệng đơn giản giới thiệu một chút tình huống của mình.

“Ừ, còn người?” Dạ Thất Thất cái gì cũng không có hỏi, chỉ là nhẹ gật đầu với Lôi Bằng, tiếp tục hỏi nữ hài mặc da thú kia.

Nữ hài nháy mắt mấy cái, vung vẩy đầu đầy bím tóc, hưng phấn nhào tới ôm cánh tay Dạ Thất Thất chết sống không buông tay: “Hương vị trên người của người thật dễ ngủ, người cho ta ăn cơm, ta với người phối giống sinh tiểu tử...” (tiểu tử tề: đứa con)

“Phốc - -” Dạ Thất Thất bị sặc nước miếng, dờ khóc dờ cười nhìn cô bé này như bạch tuộc tám chân quần quít lấy chính mình, phối giống? Sinh tiểu tử tề? Đến cùng trong đầu nàng ta đựng gì thế hả?

Thật vất vả thoát đi 'Nanh vuốt' của nàng ta, Dạ Thất Thất hết sức tự giác cách xa nàng ta một chút: “Hiện tại chúng ta có năm người, có thể tham gia khảo hạch, lần này sẽ không có vấn đề gì đi?” Những lời cuối cùng này là nàng hỏi Phong Thập Thập.

Phong Thập Thập nhìn cái này một chút, nhìn cái kia một chút, mặt mũi tràn đầy rối rắm gật đầu.

“Đợi chút, không cần giới thiệu một chút thực lực từng người sao?” Liên tục trầm mặc không hề cảm giác tồn tại đột nhiên Lôi Dương mở miệng, trong nháy mắt Dạ Thất Thất cảm giác được một lực lượng đặc thù trói buộc nàng..

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99: Kỳ ba Triệu Hoán Sư (2).

“Tốt, Phong Thập Thập người nói trước đi.” Dạ Thất Thất nhún vai, một bộ dáng không sao cả, vẫn như cũ trốn tránh cô gái dùng ánh mắt nóng cháy nhìn chăm chăm nàng.

Ánh mắt Dạ Thất Thất như có như không rơi xuống trên người Lôi Dương bên cạnh Lôi Bằng, đáy mắt lóe qua mừng rỡ như lúc trông thấy con mồi, khóe môi khẽ giương cao.

Người này, có chút ý tứ!

Thân thể Phong Thập Thập có chút phát run, nhưng mà vẫn nổi lên dũng khí nói ra: “Ta, ta... Ta gọi là Phong Thập Thập, thủy thuộc tính linh căn, tu vi Nhân, Nhân Nhân Nhân Cấp trung kỳ.” Hần đây khần trương lại bắt đầu nói lắp.

“Ta gọi Lôi Bằng, kim thuộc tính linh căn, Địa Giai hậu kỳ, là một chiến sĩ.”

“Ta gọi Lôi Dương, thuộc tính Mộc linh căn, Nhân Cấp hậu kỳ, là một ... Triệu Hoán Sư.” Thời điểm Lôi Dương giới thiệu đến chức nghiệp của mình, không biết tại sao lại đột nhiên dừng một chút, Dạ Thất Thất chú ý tới trên mặt thanh tú của hần giống như hơi đỏ ửng.

Nhưng mà rất nhanh sự chú ý của Dạ Thất Thất liền bị một người khác cướp đi.

Chỉ thấy cái nữ hài mặc da thú kia bỏ nhào đi qua ôm bấp chân Dạ Thất Thất, giống như con sùng vật cọ xát vài cái ở trên chân nàng, vẻ mặt tràn đầy thoải mái nói ra: “Ta gọi là Tiểu Ái, thủy thuộc tính linh căn, Địa Giai đỉnh phong, người có thể gọi ta là Ái Ái, chỉ cho người gọi.” Người mà nàng nói là chỉ Dạ Thất Thất.

Nhìn ánh mắt của Tiểu Ái ngược đầu nhìn mình, khóe miệng Dạ Thất Thất co giật vài cái, người không đáng tin nhất lại là người có tu vi cao nhất trong bọn họ, Dạ Thất Thất liền có loại cảm giác tiền đồ mờ mịt!

“Ta gọi Dạ Thất Thất các người cũng biết, ta là ngũ loại thuộc tính linh căn, còn tu vi... Tạm thời giữ bí mật.” Dạ Thất Thất cố làm ra vẻ thần bí che dấu tu vi mình tạm thời hoàn toàn không có chuyện, xưa nay nàng đối với người khác luôn giữ lại ba phần phòng bị, sẽ không hoàn toàn tin tưởng.

Đội ngũ năm người bọn họ tạm thời liền định xuống, đối với Dạ Thất Thất mà nói, hai người hay năm người không có gì khác nhau. Bọn họ chỉ là vì thông qua khảo hạch mới tạm thời tụ lại cùng một chỗ, loại đội ngũ này bởi vì cùng chung mục đích mà tụ lại nên sẽ không lâu dài, cho nên đối phương là ai căn bản không quan trọng.

Nếu không nàng cũng sẽ không kêu Phong Thập Thập đi một vòng quảng trường, trông thấy một người cảm thấy kỳ quái thì dẫn bọn họ đến. Nàng còn đặc biệt dặn dò Phong Thập Thập, nhất định phải tìm cái loại người thoát nhìn đủ kỳ quái, những thứ người cao ngạo thì coi như xong.

Nàng muốn tìm là người cùng nhau thông qua khảo hạch, cũng không phải là tìm tiểu tử tông đề hậu hạ!

Nhưng mà chuyện lần này Phong Thập Thập làm được cũng không tệ lắm, thực lực Lôi thị huynh đệ tuyệt không phải giống như nhìn thấy bên ngoài vậy. Còn nữ hài Tiểu Ái cũng hết sức đặc biệt, công pháp nàng tu luyện phi thường kỳ quái, hành vi cổ quái, khi thì tinh khiết sáng long lanh, khi thì âm ngoan thị huyết, hai loại cảm giác hoàn toàn bất đồng đều là từ trên người nàng tản mát ra, làm cho người ta rất là nghi hoặc.

Lại qua một canh giờ, mắt thấy đã ban đêm

“Yên tĩnh - - tất cả mọi người nghe cho rõ ràng, nhiệm vụ lần này tiến vào bí cảnh của các ngươi chính là mỗi tổ nhất định phải lấy được ba gốc cây Linh Dược ngũ phẩm trở lên, Linh Dược càng nhiều, chứng minh thực lực tiểu đội các ngươi càng mạnh, phía trước cũng chỉ có ba đội ngũ nhận được ban thưởng đặc thù! Còn có, các ngươi nhớ kỹ, phạm là thiên địa kỳ bảo, tất có dị thú bảo vệ, là đạt được Linh Dược khai hoàn mà về, hay là táng thân trong bụng dị thú, đều xem tạo hóa của bọn ngươi.”

Sau khi phân bổ nhiệm vụ xong, đạo sư mang tất cả bọn họ tới bên ngoài một cái truyền tống trận, từng nhóm người theo truyền tống tiến vào trong bí cảnh thần bí kia.

Đội ngũ của Dạ Thất Thất là nhóm thứ hai bị truyền tống đi, địa phương bọn họ xuất hiện là trên một thung lũng cạnh núi nhỏ màu đen.

Bọn họ phân biệt đánh giá một phen vị trí chỗ mình đang đứng, phát hiện xung quanh cũng không có đội ngũ khác, xem ra bọn họ là bị đơn độc truyền tống đến chỗ này.

“Lôi Dương, ngươi nghe thấy cái gì?”

Bởi vì nguyên nhân lực lượng có vẻ đặc thù, Dạ Thất Thất đối với đôi mắt không nhìn thấy của thiếu niên Lôi Dương có thêm vài phần chú ý. Trông thấy hần ngồi xổm xuống rút một gốc cây cỏ từ trên mặt đất để ở dưới lỗ mũi người một cái, lập tức nhủ thầm, năng cảm thấy kỳ quái liền mở miệng hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 100: Kỳ ba Triệu Hoán Sư (3).

Lôi Dương phảng phất như không nghe thấy lời Dạ Thất Thất nói, lại lấy một nắm đất để ở dưới lỗ mũi người một cái, lông mày càng nhíu thật chặt.

Cái tính cách này...

Lôi Dương nghĩ đến cái gì vậy, vốn là sắc mặt tái nhợt càng thêm tái nhợt, trong hai tròng mắt ảm đạm không ánh sáng mang theo vài phần hoảng loạn cùng sợ hãi.

“Đi, mau, lập tức rời đi ở đây - -” Trong giọng nói của Lôi Dương mang theo sự luống cuống hoảng loạn.

Gần như là hần vừa mới dứt lời, Lôi Bằng sẽ đến bên cạnh hần động tác phi thường thuần thực công Lôi Dương lên, nhìn đám người Dạ Thất Thất sắc mặt ngưng trọng nói: “Đi theo ta!”

Mặc dù bọn họ đều cảm thấy hành vi của đôi huynh đệ này có chút không giải thích được, nhưng mà bọn họ vẫn đi theo sau lưng Lôi Bằng rất nhanh rời khỏi chỗ này.

Nhưng, bọn họ chân trước vừa rời khỏi không đến một phút đồng hồ, liền có một con Hỏa Loan (một loài chim phượng trong truyền thuyết) trưởng thành rơi xuống chỗ thung lũng bọn họ mới ở đó.

Nói một cách khác, nếu như đám người Dạ Thất Thất rời đi muộn một phút đồng hồ, liền sẽ trở thành thức ăn trong bụng Hỏa Loan.

Không biết có phải là vận khí đám người Dạ Thất Thất thực sự quá kém hay là như thế nào? Mới vừa dựa vào cảm nhận hơn người của Lôi Dương tránh được nguy cơ táng thân trong bụng Hỏa Loan, đảo mắt lại xâm nhập vào lãnh địa của một đám Thanh Lang (sói xanh).

“Oa hu...”

Tiếng sói tru vừa vang lên, lập tức liền từ trong rừng rậm đi ra cả trăm con Thanh Lang trưởng thành.

Trên trán một con Thanh Lang trưởng thành có một đốm lông trắng đứng ở trên một tảng đá lớn, hình như nó là Lang Vương, tất cả Thanh Lang đều nghe nó chỉ huy.

Trong năm người Dạ Thất Thất chỉ có thân là chiến sĩ Lôi Bằng cực kỳ có lực công kích, Chiến Phù trên tay hần vung lên, liền có một con Thanh Lang đầu thân hai nơi, dần dần những con Thanh Lang cũng không dám đến gần hần thêm chút nữa, nhao nhao chuyển mục tiêu nhắm ngay những người khác.

Tu vi của Phong Thập Thập yếu nhất, vũ khí lại không thuận tay, được Dạ Thất Thất bảo hộ ở sau người, cùng với Lôi Dương được ba người bọn họ bảo hộ ở chính giữa.

Mặc dù Dạ Thất Thất tạm thời bị mất tu vi, nhưng công phu trên tay nàng không có biến mất, chỉ thấy nàng cầm Từ Tiêu kiếm trong tay, đầm máu chiến đấu với Thanh Lang, tư thế oai hùng bộ dáng hiên ngang cũng là anh dũng.

Buru hần (dùng mảnh) nhất đúng là Tiểu Ái, Dạ Thất Thất cũng không có nghĩ đến thiếu nữ này thoát nhìn tuổi không lớn lắm lại thật không ngờ hung hãn như vậy. Nàng ta tay không không có dùng bất kỳ vũ khí nào, nhưng nàng ta chém giết Thanh Lang cũng không ít hơn so với Dạ Thất Thất và Lôi Bằng. Nhìn xem một đồng thi thể Thanh Lang bị đánh thành bánh thịt Thanh Lang, liền ngay cả Dạ Thất Thất cũng không khỏi không vì khẩu vị nặng của nàng mà có chút rụt rè.

“Hừ hừ hừ... Một chút cũng không dễ uống, thật thối...” Tiểu Ái ôm cần cổ một con Thanh Lang há miệng cắn. Sau đó về mặt đưa đám nhìn Dạ Thất Thất oán hận, gương mặt ủy khuất giống như bị ủy khuất rất lớn.

Dạ Thất Thất: “...” Cô nương, chúng ta có thể không hung hãn vậy được không? Còn có thể chơi đùa hơn hờ hơn không?

“Oa hu - - “

“Oa hu - - Oa hu - - “ (tiếng sói tru)

Thanh Lang Vương ngẩng cao đầu tru lên một tiếng, ngay sau đó, tiếng sói tru đỉnh tai nhức óc gần như muốn phá vỡ màng nhĩ đám người Dạ Thất Thất.

“Nguy rồi, đây là Thanh Lang Vương đang gọi viện binh.” Sau khi Lôi Dương nghe được tiếng sói tru liên tiếp, chau mày.

Lôi Bằng vuốt tóc Lôi Dương, lớn giọng nói: “Không có việc gì, Tiểu Dương đừng sợ, chúng nó dám đến đại ca chặt đầu của toàn bộ bọn nó xuống.”

“Không được, chúng ta nhất định phải lập tức rời đi khỏi đây, nơi này không thể so với bên ngoài, căn bản chúng ta không biết rõ kế tiếp sẽ gặp phải cái gì? Hơn nữa lập tức trời sẽ tối, chúng ta nhất định phải lập tức rời đi khỏi đây tìm địa phương an toàn qua đêm, nếu không sau khi trời tối sẽ càng thêm nguy hiểm.” Lôi Dương lâm nguy không loạn tinh táo phân tích nói.

“Người có biện pháp nào?” Đáy mắt Dạ Thất Thất lóe qua tia dương, quả nhiên nàng không nhìn lầm. Mặc dù Lôi Dương này đôi mắt không nhìn thấy, so với những người còn lại đều thông minh hơn, có thể vào lúc này còn bảo trì thái độ tỉnh táo khách quan như thế, chỉ có ba loại khả năng. Hoặc là có lá bài tẩy hoặc thực lực thâm hậu, không để vào mắt nguy hiểm sắp gặp phải trước mắt; hoặc là chính là cuồng vọng tự đại không biết trời cao đất rộng; còn có một loại chính là thật thông minh, thái son có sục đồ ở trước mắt mà mặt không đổi sắc ý chí vững vàng.

Dạ Thất Thất là loại thứ nhất, Lôi Dương kia chính là loại thứ ba.

“... Các người hộ pháp cho ta, ta có biện pháp an toàn rời khỏi nơi này.” Do dự một chút, Lôi Dương cắn răng một cái, không để ý Lôi Bằng ngăn trở, làm ra quyết định. (hộ pháp: bảo vệ)

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Kỳ ba Triệu Hoán Sư (4).

“Tiểu Dương...” Lôi Bằng còn muốn khuyên hần.

“Ca, bây giờ chúng ta là người trên một cái thuyền, ta tin tưởng bọn họ không phải là cái loại tiểu nhân vô sỉ bội bạc vứt bỏ đồng bạn đó, Dạ cô nương người cảm thấy thế nào?” Lôi Dương bắt đầu dĩ vãng, lời nói xoay chuyển, thế nhưng đề tài dẫn đến trên người Dạ Thất Thất.

Dạ Thất Thất một kiếm chém đứt đầu một Thanh Lang, nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn Lôi Dương được Lôi Bằng bảo hộ đến một giọt nước không lọt nói: “Người cũng đừng dùng lời nói kích ta, vô dụng thôi. Hiện tại chúng ta đều là châu chấu trên một sợi dây thừng, nếu sợi dây này không còn thì chúng ta ai cũng không trốn thoát. Các người cũng đừng hy vọng ta sẽ cảm tạ các người như thế nào, người thật có phương pháp gì đánh lui những Thanh Lang này, cũng không riêng đã cứu chúng ta, cũng là cứu chính các người, nói trắng ra là tự cứu.”

Muốn tính kế nàng, hừ! Đừng nói cửa, cửa sổ cũng không có.

Gương mặt thanh tú của Lôi Dương vo thành một nắm, giống như là nuốt nửa con ruồi mất kẹt ở cổ họng, nuốt không nổi lại phun không ra.

Một lát sau, Lôi Dương thờ dài, ngồi xếp bằng ở trong bốn người, trong tay có thêm một bút lông toàn thân u lam, ngòi bút màu đỏ, chỉ thấy hần cất bàn tay của mình, ngòi bút dính vào máu của hần rồi vẽ bùa vào hư không, trong miệng niệm chú...

“Lấy máu của ta, triệu như hồn! Minh Giới Môn, mở!”

Cuối cùng Lôi Dương phun ra một búng máu hoàn thành triệu hoá, nhìn thấy hiện ra một đạo ánh sáng lam sắc sau đó có một cánh cửa bị đẩy ra. Vốn sắc mặt của Lôi Dương đã tái nhợt lại càng thêm tái nhợt trong suốt giống như ma quỷ, suy yếu ngã vào trong lòng Lôi Bằng.

“Kế tiếp, thì phải xem các ngươi.” Lôi Dương dùng tay áo lau vết máu trên khoe môi mình. Mặc dù hắn không nhìn thấy, nhưng hắn có thể cảm giác được ba người hôm nay mới chạm mặt đang dùng ánh mắt hết sức lo lắng nhìn xem hắn.

“Hắn học máu, có phải hay không bị thương rất nặng? Chúng ta mau nghĩ biện pháp tìm cho hắn một chút linh dược ăn...” Phong Thập Thập là một tiểu tử nghèo, đương nhiên mua không nổi những thứ đan dược rất đắt tiền kia, nhưng mà hắn còn nhớ đạo sư đã nói qua bên trong bí cảnh này có rất nhiều linh dược.

Cả người Tiểu Ái chỉ giống như con khỉ treo nửa người ở trên người Lôi Bằng, một đôi chân kẹp lấy eo của hắn làm cho hắn không thể động đậy được. Thấy Lôi Dương học máu năng vội vàng tới gần dùng đầu lưỡi liếm sạch máu ở trên mặt hắn, sau đó oa một tiếng kêu lên, chỉ vào Lôi Dương nói hắn là tên lừa đảo, máu của hắn một chút cũng không ngọt.

Trong nháy mắt Lôi Dương có loại cảm giác dở khóc dở cười, nàng còn có thể không phân rõ phải trái hơn sao?

“Ngươi là linh hồn Triệu Hoán Sư!” Dạ Thất Thất nhìn chằm chằm Lôi Dương thật lâu, lại nhìn linh hồn đi ra từ Minh Giới Môn màu lam, sau đó đột nhiên mở miệng hỏi Lôi Dương.

Linh hồn Triệu Hoán Sư cùng Triệu Hoán Sư bình thường khác nhau rất lớn, Triệu Hoán Sư bình thường phân ra hệ triệu hoá động vật và hệ thực vật khác nhau. Mà linh hồn Triệu Hoán Sư là một loại tồn tại phi thường đặc thù, tu luyện linh hồn Triệu Hoán Sư đầu tiên cần có linh hồn ý chí bản thân mình đủ kiên định, tiếp theo sẽ có hiểu biết rất sâu đối với linh hồn, nếu không hết sức dễ dàng bị linh hồn triệu hoá đến cản trở.

Linh hồn Triệu Hoán Sư mỗi lần triệu hoá linh hồn đều cần lấy máu tươi bản thân làm môi giới. Tu vi càng cao, cần máu tươi càng ít, linh hồn triệu hoá đi ra sẽ càng cường đại, nhưng ngược lại, giống như Lôi Dương vừa mới nhập môn sơ cấp linh hồn Triệu Hoán Sư là cần trả giá máu tươi nhiều hơn.

“Đã bị ngươi nhìn ra, ha ha...” Lôi Dương gượng cười hai tiếng, trong giọng nói mang theo sự tự giễu.

“Phương pháp ngươi tu luyện không đúng, trở về cho ta xem một chút công pháp ngươi tu luyện, nếu ngươi tiếp tục như vậy không tới ba năm hẳn phải chết là không thể nghi ngờ.” Luận linh hồn, một trăm Lôi Dương cộng lại với nhau so ra cũng kém hơn một cái Dạ Thất Thất. Vừa rồi thời điểm Lôi Dương họa phù triệu hoá nàng liền nhìn ra linh hồn Lôi Dương khác thường, nàng ném cành ô-liu đi ra ngoài, về phần hắn sẽ lựa chọn thế nào thì không có ở trong phạm vi nàng quản.

“Dạ cô nương, thỉnh ngươi cứu cứu Tiểu Dương...” Lôi Bằng còn chưa dứt, liền bị một tiếng kinh hô của Phong Thập Thập cắt đứt.

“Ngươi ngươi ngươi... ngươi các ngươi xem...”

Phong Thập Thập chỉ vào cánh cửa lam sắc tối tăm hiện ra giữa không trung kia, bên trong đi ra một... người?

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Kỳ ba Triệu Hoán Sư (5).

Nhìn sang theo vị trí Phong Thập Thập chỉ, đám người Dạ Thất Thất kể cả bản thân là linh hồn Triệu Hoán Sư Lôi Dương đều sợ ngây người...

Bầu không khí trong nháy mắt trở nên hết sức yên tĩnh, ánh mắt Dạ Thất Thất trong phức tạp mang theo một tia ghét bỏ nhàn nhạt liếc nhìn Lôi Dương một cái, ho nhẹ hai tiếng cắt đứt an tĩnh quý dị này.

“Khụ... Lôi Dương, ngươi xác định ngươi không có vẽ sai bùa chú triệu hoá? Nếu không thì ngươi lại họa một cái đi!” Dạ Thất Thất cảm giác mình đã nói đến phi thường phi thường uyên chuyên, nếu Lôi Dương còn cảm thấy bị thương tự tổn thì nàng cũng không có biện pháp.

Không phải là nàng đã kích Lôi Dương, thật sự là hắn làm được chuyện quá không đáng tin mà!

Lôi Dương họa bùa chú triệu hoá nhưng lại triệu hoá đi ra không phải là cái linh hồn cường đại gì. Đó chính là một tiểu hài tử ba bốn tuổi, trên vai khiêng một lưỡi hái lớn so với người hắn còn cao hơn đi đường đều lung lay, béo ụt ụt giống như bánh bao thịt, lại còn còi trướng... Trông cậy vào tiểu hài tử này cứu bọn họ? Lôi Dương, ngươi xác định ngươi không phải là Thanh Lang mời tới chọc cười sao?

Dạ Thất Thất liếc mắt, đi đến bên cạnh Lôi Dương trực tiếp truyền vào trong đầu hắn một màn mình trông thấy này.

“Khụ khụ... Cái kia, triệu hoá thuật của ta còn chưa luyện quen, không thể khống chế linh hồn triệu hoá đến, chỉ có thể dựa vào vận khí...” Nói xong

lời cuối cùng, ngay cả Lôi Dương tự mình cũng thẹn thùng nói tiếp, trên mặt tái nhợt gần như trong suốt lộ ra chút đỏ ửng.

Dạ Thất Thất nghiêng răng, nha, hần còn biết thẹn thùng.

“Ngươi muốn thẹn thùng thì trước mắt cũng bắt hần cho giải quyết xong rồi từ từ thẹn thùng được không?” Tay Dạ Thất Thất thật là ngứa, muốn đánh người làm sao bây giờ?

Lôi Dương nuốt một ngụm nước miếng, nghĩ tới một màn vừa rồi xuất hiện trong đầu kia. Đứa trẻ kia khiêng đại lưỡi hái, cời trường lung la lung lay chạy tới, có loại cảm giác khóc không ra nước mắt.

“Vị này... Ngạch... Phi thường cảm tạ ngươi đến, hiện tại chúng ta đã nghĩ đến phương pháp khác tiêu diệt kẻ địch, ta nghĩ tạm thời không cần làm phiền ngài...” Lôi Dương suy nghĩ nát óc cũng chưa nghĩ ra nên dùng cái dạng phương thức gì biểu đạt rõ ràng ý của mình, nhìn thấy cứu tinh mình triệu hoán đến là tiểu hài tử thì tất cả trong lòng hần cũng đều là nước mắt mà.

“Ngươi ghét bỏ ta! Ngươi không để cho ta giết địch nhân, ta liền chặt ngươi, hừ!” Giọng nói mềm nhuyễn mang theo không vui, tiểu hài tử được triệu hoán đến vùng vãi cái đại lưỡi hái trên vai, nhần nhần mũi, tùy hứng nói.

Phốc!

Lôi Dương thiếu chút nữa hộc máu, hần triệu hoán đến chính là cái tồn tại như thế nào vậy?

“Các hạ, chính là chuyện nhỏ cũng không phiền đến các hạ ngài ra tay...”

“Không được! Nhân loại các ngươi giao hoạt nhất, các ngươi nhất định là cố ý nói như vậy, sau đó không để cho ta cơm ăn có đúng hay không? Hừ!” Tiểu hài tử nước khuôn mặt nhỏ nhắn lên, một bộ ta sớm đã nhìn thấu nét mặt của các ngươi.

Đây là con nhà ai? Có người quản hay không hả?

Đôi mắt Lôi Dương không nhìn thấy được, khoe miệng Dạ Thất Thất co giật hai cái, xoa tay muốn xách tiểu tử mặt mũi tràn đầy kiêu ngạo kia qua đánh một hồi.

“Nhìn cho rõ, kẻ địch của chúng ta chính là đám Thanh Lang đó, ngươi muốn ăn cơm trước hết xử lý nhanh đám Thanh Lang. Nếu không ngươi liền từ chỗ nào đến thì về lại chỗ đó.” Dạ Thất Thất chỉ vào đám Thanh Lang rậm rạp chằng chịt nói với đứa nhỏ, đáy mắt lóe qua tia giao hoạt mang theo thú vị.

Mình Giới triệu hoán đến, cũng không phải Linh Hồn Thể tinh thuần, mà là tiểu hài tử có thực thể!

Dạ Thất Thất cũng lại không hiểu phân chia đẳng cấp thực lực ở Minh Giới, cũng biết thực thể và linh hồn thể khác nhau. Đổi lại mà nói, tiểu hài tử này rất có thể là tồn tại của đại nhân vật nào đó không chừng, nói không chừng thật có thể giúp bọn họ vượt qua cửa ải khó khăn này cũng nên.

Đứa nhỏ ngửa đầu, nháy đôi mắt to ngập nước nhìn Dạ Thất Thất, cắn đầu ngón út do dự một chút nói: “Giết chúng nó, thì ngươi sẽ cho ta ăn no?” Trong lời nói của hần mang theo nghi vấn rõ ràng.

Dạ Thất Thất: “...” Chẳng lẽ mình lớn lên giống như quái a di (bà di) lừa gạt tiểu hài tử vậy sao?

“Nếu như ngươi sợ hãi cũng có thể cự tuyệt.” Dạ Thất Thất tức giận đến nghiêng răng, nàng lại bị tiểu tử này nghi ngờ!

Tiểu hài tử xấu xa do dự nghiêng đầu trên dưới nhìn kỹ Dạ Thất Thất một phen, cuối cùng giống như ra quyết định gì, ném xuống đại lưỡi hái so với người hần còn cao hơn, bổ nhào qua kéo tay Dạ Thất Thất hung hăng cắn một cái...

“A... Con khi con, ngươi buông lão nương ra - -” Tiếng rống giận dữ đình tại nhức óc vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 103: Hung tàn tiểu phá hải (1).

Gió lạnh gào thét, sói tru diếc tai!

Dạ Thất Thất đen mặt tựa ở trên một thân cây, trong tay cầm một đóa hoa không biết tên bị vùn vèo bay nhầy, cách thật xa cũng cảm giác được oán khí trên người nàng phát ra.

“Ngươi... Ngươi ngươi thoa thuốc...” Phong Thập Thập cầm lấy một hộp thuốc mỡ đi tới, nhìn xem đầu ngón tay nhỏ của nàng sưng đỏ nhỏ giọng

thương lượng.

“Ta là rắn độc mãnh thú sao? Ngươi sợ ta làm cái gì? Ta cũng sẽ không ăn ngươi.” Dạ Thất Thất trừng Phong Thập Thập một cái, đoạt lấy thuốc mỡ trong tay hắn, xoay người không để ý tới hắn.

Được rồi, nàng thừa nhận nàng đang giận chó đánh mèo!

Nhưng vậy thì thế nào? Nàng chính là tùy hứng, chính là phát giận, khó chịu cần nàng đi!

“Đừng đừng đừng... đừng nóng giận, hắn cũng bị ngươi dạy dỗ rồi, về sau khẳng định không dám.” Phong Thập Thập mỉa mai, con mắt ửng hồng, yếu ớt vươn tay kéo vạt áo của nàng, dè dặt mở miệng.

Dạ Thất Thất cau mày, cúi đầu lấy thuốc mỡ Phong Thập Thập đưa xoa trên đầu ngón tay. Trong lòng thầm mắng con khi hài tử ngoan độc kia, nhai cả đầu ngón tay của nàng đều bị máu ứ đọng biến thành màu đen, nàng thực hoài nghi con khi hài tử kia có phải muốn cắn xuống đầu ngón tay nàng ăn hết hay không.

Dạ Thất Thất ở bên này đang tức giận, cái tiểu phá hài kia cũng ôm đại lưỡi hái của hắn đang phát giận, vênh miệng trề môi kêu gào những điều người khác nghe không rõ lắm.

“Ăn thịt thịt... Ta muốn ăn thịt thịt... Ô ô... Không có thịt thịt ăn còn phải bị ức hiếp, bọn họ gạt ngươi, Nhân giới một chút chơi cũng không thật thú vị... Tên lừa đảo...”

Lôi Dương chợt nghe được nửa câu đầu, khoe miệng khê co quắp vài cái, không nói gì nhìn trời, hắn vậy mà triệu hoán đến một tên ăn hàng!

“Các hạ...”

“Ta tức giận, ta muốn chém gì đó, các ngươi ai cho ta chém?” Tiểu phá hài ôm đại lưỡi hái đứng ở trước mặt Lôi Dương, mặt mũi tràn đầy cao ngạo, giọng nói ra lệnh.

Khoe miệng mọi người co giật, đứa nhỏ này là nhà ai dưỡng vậy? Ai chán sống để cho ngươi chém hả? Cho rằng người khác đều ngốc từ à!

“Oa hu ~ oa hu - - “

Đột nhiên, một tiếng tru lãnh ló của Thanh Lang Vương vang lên, hàng trăm hàng ngàn Thanh Lang chen chúc ra, ngựa mặt lên trời thét dài!

“Oa hu ~ oa hu - - “

Thanh âm điệp tai nhức óc làm cho toàn bộ mặt đất đều vì vậy mà chấn động!

“Không xong! Mau chạy đi - - “ Sắc mặt Lôi Dương tái nhợt, hai đầu lông mày tràn đầy lo lắng quát khê.

Hàng trăm hàng ngàn Thanh Lang ủa lên, nếu bọn họ lại chần chờ chỉ sợ rằng sẽ bị xé thành mảnh nhỏ, hài cốt không còn!

“Đừng uống phí sức lực, trốn không thoát, biện pháp duy nhất chính là giết Thanh Lang Vương. Nếu không hôm nay chúng ta ai cũng đừng nghĩ sống sót rồi đi.” Dạ Thất Thất bôi xong thuốc mỡ, cầm lấy Tử Tiêu kiếm đi qua, trên mặt mang một cỗ khí chất trong trẻo nhưng lạnh lùng lạnh nhạt.

“Được, vậy để cho chúng ta kẻ vai chiến đấu giết Thanh Lang Vương!” Lôi Bằng ồm ồm nói một câu, rồi sau đó cầm lấy Chiến Phủ ngăn cản trước người Lôi Dương không có lên tiếng.

Tiểu Ái giống như một con khi leo đến trên lưng rộng lớn của Lôi Bằng, quay mặt sang nhìn Dạ Thất Thất, vênh mặt mũi tràn đầy ủy khuất nói: “Máu của bọn chúng uống không ngon, ta không thích.”

“... Sau khi rời khỏi nơi này ta mời ngươi ăn thịt nướng.” Dạ Thất Thất nâng trán, đây đều là ai vậy? Tại vạ đến nơi còn muốn ăn.

“Ngươi sợ hãi sao?” Dạ Thất Thất hỏi Phong Thập Thập vẫn đứng ở bên cạnh nàng.

Có lẽ hắn hết sức sợ hãi đi! Lá gan của hắn nhỏ như vậy, động một chút là bị sợ, giống như con thỏ nhỏ vậy.

Kỳ thật thiên phú của Phong Thập Thập rất tốt, nếu không có nhận biết mình, thành công tiến vào Xích Hóa học viện mà nói, nhất định sẽ được danh sư đến chỉ điểm, tương lai là tiền đồ vô khả hạn lượng. Cũng sẽ không như bây giờ cùng bản thân ở đây đối mặt nhiều Thanh Lang như vậy, bất cứ lúc nào cũng có thể bỏ mạng.

“Không sợ! Hôm nay cho dù phải chết tại đây ta cũng không hối hận, ngoại trừ bà vú, trên đời này ngươi là người đối với ta tốt nhất.” Lần này Phong Thập Thập không có nói lắp, không do dự, trong ánh mắt ngoại trừ kiên định cùng không hối hận, không còn cái khác.

Dạ Thất Thất nhìn xem bộ dáng nghiêm túc của hắn, nhếch môi nở nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 104: Hung tàn tiểu phá hải (2).

Tiểu phá hải nghiêng đầu nhìn mấy người bọn họ nói lời nói kỳ quái hẳn nghe không hiểu, cảm thấy bọn họ thật dong dài, thật om sòm!

“Oa hu... Oa hu - -” Tiếng sói tru một tiếng sau cao hơn một tiếng trước, chấn động đến mức lỗ tai người ta tê dại.

“Ầm ỉ chết, ta rất tức giận, tất cả các người đều đi tìm chết đi - -” Tiểu phá hải tức giận, hậu quả hết sức nghiêm trọng!

Tiểu phá hải khiêng cây lưỡi hái lớn đặng đặng sát khí xông vào trong bầy sói, múa đại lưỡi hái trong tay hẳn so với người hẳn còn lớn hơn đến uy vũ sinh phong, nước chảy mây trôi.

Mỗi lần vung đao, liền có Thanh Lang bị mất mạng, biến thành một cỗ thi thể.

Chỉ trong khoảnh khắc, trước mặt tiểu phá hải liền có một đồng núi, dùng thi thể Thanh Lang xây lên.

“Oa hu - -” Thanh Lang Vương chú ý tới hung tàn tiểu phá hải này, hạ lệnh làm cho bầy sói đi vây công hẳn.

Tiểu phá hải cau mày, nhìn thấy bầy sói ùn ùn kéo tới, khiêng đại lưỡi hái nhảy nhót lung tung, giống như là từ thần thu hoạch linh hồn mỗi một lần vung lưỡi hái, liền thoải mái thu hoạch mấy cái linh hồn mới mẻ.

Nhìn tiểu phá hải rong ruổi uy phong lẫm liệt ở trong bầy sói, mặt mũi Phong Thập Thập tràn đầy khiếp sợ nuốt ngum nước miếng, hỏi Dạ Thất Thất: “Chúng ta cần đi giúp hỗ trợ không?”

Hỗ trợ?

Dạ Thất Thất nhướn mày: “Hỗ trợ cái gì? Không có thấy tiểu phá hải kia chơi đến vui vẻ sao, còn đi uống phí khí lực kia làm cái gì? Ăn nhiều nên nhàn rồi hả?” Nói xong, Dạ Thất Thất lấy ra một trái cây đỏ rực từ trong không gian, vừa ăn vừa nhìn.

“Ta cũng muốn.” Tiểu Ái bỏ nhào đi qua giống như rắn không có xương cốt, quán quít lấy nàng muốn trái cây.

Dạ Thất Thất rất sợ bị nàng quán lên, vội vàng cho nàng mấy trái, vèo một cái chạy trốn thật xa.

Tiểu Ái kia tuyệt đối là khắc tinh của nàng, nàng không thích người khác đụng vào thân thể của nàng, Nhưng Tiểu Ái chính là cái không có xương cốt, người nào ở cùng với nàng ta nàng ta liền quán quít lấy người đó, bây giờ nàng trông thấy Tiểu Ái liền ắn núp rất xa.

Nhìn lại tiểu phá hải đang rất hào hứng theo bầy sói chém giết, nhất là trông thấy máu tươi khắp toàn thân hẳn, nhưng khi trên mặt lại lóe ra hào quang hưng phấn, nàng cũng biết, đây cũng là một cái tiểu biến thái hung tàn thị huyết!

“Ta chém... Ta chém, ta chém chém chém, chém chết các người những thứ này dơ bẩn này...” Tiểu phá hải quơ đại lưỡi hái mặt mũi tràn đầy hưng phấn chém không ngừng, trên mặt, trên người đều bị máu tươi nhuộm đỏ, từ xa nhìn lại tựa như đang mặc một áo ngắn màu đỏ.

“Tiểu phá hải, trở lại!” Đột nhiên Dạ Thất Thất nhíu mày, đẩy mắt lóe qua một đạo lệ quang, la lớn.

Mới không cần nghe lời người, người xấu, người bắt nạt ta!

Tiểu phá hải hướng về Dạ Thất Thất làm mặt quỷ, cố ý không nghe lời của nàng, tiếp tục vui đùa chém Thanh Lang.

“Tiểu hồn dân cần ăn đòn!” Dạ Thất Thất vứt bỏ hột trong tay, sắc mặt âm trầm xuống: “Lôi Bằng, đợi lát nữa người theo ta mở đường, Tiểu Ái tốc độ người mau, người xông vào bầy sói nhanh chóng xách tiểu phá hải kia trở lại, Thập Thập người bảo vệ Lôi Dương, không để cho hắn bị Thanh Lang công kích.”

Dạ Thất Thất trông thấy Thanh Lang Vương biến mất ở trên khối đá lớn kia, đoán được nó muốn đích thân xuất thủ với tiểu phá hải. Nàng lập tức ấn theo năng lực mấy người phân phối xong nhiệm vụ, tiểu phá hải kia coi như là người phía bọn họ, nàng không thể trợ mắt nhìn thấy hắn bị Thanh Lang Vương giết chết.

“Được.” Dạ Thất Thất an bài đạt được nhất trí công nhận, theo một tiếng “Đi” của Dạ Thất Thất, ba đạo bóng dáng với tốc độ cực nhanh xông vào trong bầy sói.

Trong đó thì tốc độ nhanh nhất thuộc về Tiểu Ái mặc da thú, nàng thuận tay còn giải quyết mấy con Thanh Lang, trong chớp mắt sẽ đến bên cạnh tiểu phá hải.

“Không cho phép ngươi cướp đoạt với ta! Chúng nó là món đồ chơi của ta, không cho các ngươi chơi.” Sau khi tiểu phá hải trông thấy Tiểu Ái, mặt mũi toát ra tràn đầy phòng bị nói một câu thiếu chút nữa làm cho Tiểu Ái học máu.

Con khi hung tàn này cần ăn đòn! Tiểu Ái tức giận đến muốn đánh hấn.

Dạ Thất Thất và Lôi Bằng cũng rất nhanh vọt tới bên cạnh tiểu phá hải, đúng lúc nghe thấy những lời này của hấn, tức giận đến Dạ Thất Thất nghiến răng nghĩ muốn treo ngược tiểu phá hải này lên đánh một trận. Chương 104: Hung tàn tiểu phá hải (2).

Tiểu phá hải nghiêng đầu nhìn mấy người bọn họ nói lời nói kỳ quái hấn nghe không hiểu, cảm thấy bọn họ thật dong dài, thật om sòm!

“Oa hu... Oa hu - -” Tiếng sói tru một tiếng sau cao hơn một tiếng trước, chấn động đến mức lỗ tai người ta tê dại.

“Àm ỉ chết, ta rất tức giận, tất cả các ngươi đều đi tìm chết đi - -” Tiểu phá hải tức giận, hậu quả hết sức nghiêm trọng!

Tiểu phá hải khiêng cây lưỡi hái lớn đằng đằng sát khí xông vào trong bầy sói, múa đại lưỡi hái trong tay hấn so với người hấn còn lớn hơn đến uy vũ sinh phong, nước chảy mây trôi.

Mỗi lần vung đao, liền có Thanh Lang bị mất mạng, biến thành một cỗ thi thể.

Chỉ trong khoảnh khắc, trước mặt tiểu phá hải liền có một đồng núi, dùng thi thể Thanh Lang xây lên.

“Oa hu - -” Thanh Lang Vương chú ý tới hung tàn tiểu phá hải này, hạ lệnh làm cho bầy sói đi vây công hấn.

Tiểu phá hải cau mày, nhìn thấy bầy sói ùn ùn kéo tới, khiêng đại lưỡi hái nhảy nhót lung tung, giống như là từ thần thu hoạch linh hồn mỗi một lần vung lưỡi hái, liền thoải mái thu hoạch mấy cái linh hồn mới mẻ.

Nhìn tiểu phá hải rong ruổi uy phong lẫm liệt ở trong bầy sói, mặt mũi Phong Thập Thập tràn đầy khiếp sợ nuốt ngậm nước miếng, hỏi Dạ Thất Thất: “Chúng ta cần đi giúp hỗ trợ không?”

Hỗ trợ?

Dạ Thất Thất nhướn mày: “Hỗ trợ cái gì? Không có thấy tiểu phá hải kia chơi đến vui vẻ sao, còn đi uống phí khí lực kia làm cái gì? Ăn nhiều nên nhàn rồi hả?” Nói xong, Dạ Thất Thất lấy ra một trái cây đỏ rực từ trong không gian, vừa ăn vừa nhìn.

“Ta cũng muốn.” Tiểu Ái bỏ nhào đi qua giống như rắn không có xương cốt, quán quít lấy nàng muốn trái cây.

Dạ Thất Thất rất sợ bị nàng quán lên, vội vàng cho nàng mấy trái, vèo một cái chạy trốn thật xa.

Tiểu Ái kia tuyệt đối là khắc tinh của nàng, nàng không thích người khác đụng vào thân thể của nàng. Nhưng Tiểu Ái chính là cái không có xương cốt, người nào ở cùng với nàng ta nàng ta liền quán quít lấy người đó, bây giờ nàng trông thấy Tiểu Ái liền ả núp rất xa.

Nhìn lại tiểu phá hải đang rất hào hứng theo bầy sói chém giết, nhất là trông thấy máu tươi khắp toàn thân hấn, nhưng khi trên mặt lại lóe ra hào quang hưng phấn, nàng cũng biết, đây cũng là một cái tiểu biến thái hung tàn thị huyết!

“Ta chém... Ta chém, ta chém chém chém, chém chết các ngươi những thứ này dơ bẩn này...” Tiểu phá hải quơ đại lưỡi hái mặt mũi tràn đầy hưng phấn chém không ngừng, trên mặt, trên người đều bị máu tươi nhuộm đỏ, từ xa nhìn lại tựa như đang mặc một áo ngắn màu đỏ.

“Tiểu phá hải, trở lại!” Đột nhiên Dạ Thất Thất nhíu mày, đầy mắt lóe qua một đạo lệ quang, la lớn.

Mới không cần nghe lời ngươi, người xấu, ngươi bắt nạt ta!

Tiểu phá hải hướng về Dạ Thất Thất làm mặt quỷ, cố ý không nghe lời của nàng, tiếp tục vui đùa chém Thanh Lang.

“Tiểu hồn đàn cần ăn đòn!” Dạ Thất Thất vút bỏ huyệt trong tay, sắc mặt âm trầm xuống: “Lôi Bằng, đợi lát nữa ngươi theo ta mở đường, Tiểu Ái tốc độ ngươi mau, ngươi xông vào bầy sói nhanh chóng xách tiểu phá hải kia trở lại, Thập Thập ngươi bảo vệ Lôi Dương, không để cho hấn bị Thanh Lang công kích.”

Dạ Thất Thất trông thấy Thanh Lang Vương biến mất ở trên khối đá lớn kia, đoán được nó muốn đích thân xuất thủ với tiểu phá hải. Nàng lập tức ấn theo năng lực mấy người phân phối xong nhiệm vụ, tiểu phá hải kia coi như là người phía bọn họ, nàng không thể lơ đãng nhìn thấy hấn bị Thanh Lang Vương giết chết.

“Được.” Dạ Thất Thất an bài đặt được nhất trí công nhận, theo một tiếng “Đi” của Dạ Thất Thất, ba đạo bóng dáng với tốc độ cực nhanh xông vào trong bầy sói.

Trong đó thì tốc độ nhanh nhất thuộc về Tiểu Ái mặc da thú, nàng thuận tay còn giải quyết mấy con Thanh Lang, trong chớp mắt sẽ đến bên cạnh tiểu phá hải.

“Không cho phép ngươi cướp đoạt với ta! Chúng nó là món đồ chơi của ta, không cho các ngươi chơi.” Sau khi tiểu phá hải trông thấy Tiểu Ái, mặt mũi

toát ra trần đầy phòng bị nói một câu thiếu chút nữa làm cho Tiểu Ái học máu.

Con khi hung tàn này cần ăn đòn! Tiểu Ái tức giận đến muốn đánh hấn.

Dạ Thất Thất và Lôi Bằng cũng rất nhanh vọt tới bên cạnh tiểu phá hài, đúng lúc nghe thấy những lời này của hấn, tức giận đến Dạ Thất Thất nghiêng răng, nghĩ muốn treo ngược tiểu phá hài này lên đánh một trận.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 105: Muốn ném thử hương vị thi thể rửa nát sao?

Thân ảnh Thanh Lang Vương kia mau tựa như tia chớp, “Vèo” một cái đột nhiên xuất hiện. Trực giác của Tiểu Ái giống như dã thú, phản xạ nhanh đùng ngã tiểu phá hài bị Thanh Lang Vương hung ác khóa chặt. Ánh mắt Dạ Thất Thất lạnh như băng, Từ Tiêu kiểm đâm tới con mắt Thanh Lang Vương. Lôi Bằng vững như bàn thạch đứng sừng sững ở phía trước Tiểu Ái và tiểu phá hài, phối hợp cực kỳ ăn ý với Dạ Thất Thất. Chiến Phủ trong tay suýt nữa cắt đứt xuống chân trước của Thanh Lang Vương.

“Được, lại đến!” Bị Thanh Lang Vương tránh thoát đánh một búa, Lôi Bằng giống như nổi giận trăm giọng vung lên lần nữa, Chiến Phủ trong tay giống như được trao cho sinh mạng vậy, linh hoạt mà không mất khí phách chém tới Thanh Lang Vương.

“Oa hu ~ oa hu - - “

Tiếng sói tru to rõ vang lên, trong nháy mắt bảy sói bốn phía rục rịch ủa lên, mấy trăm con Thanh Lang mắt lộ hung quang, liên tiếp không ngừng đánh tới đám người Dạ Thất Thất, hung tàn muốn xé bọn họ thành mảnh nhỏ.

Cảm giác được không ngừng có cái gì đó chạy đến về hướng này, Dạ Thất Thất vội vàng nói cho đám người Tiểu Ái tốc chiến tốc thắng, không cần ham chiến.

Lôi Bằng đang giao chiến với Thanh Lang Vương từ từ ở vào thế hạ phong, tốc độ Thanh Lang Vương căn bản là hấn chỗ không thể so được. Đánh nhau ngắn ngủi một lát, trên người Lôi Bằng liền có vài chỗ bị thương, Phong Nhận (đao gió) của Thanh Lang Vương ở khắp nơi, tạo thành quấy nhiễu rất lớn cho Lôi Bằng.

“Tiểu Ái, ngươi đi trợ giúp Lôi Bằng, đưa viên thuốc này cho hấn uống vào.” Hiện tại Dạ Thất Thất không có linh khí chống đỡ, có tu vi nhưng không cách nào có thể dùng, chỉ có thể dựa vào Từ Tiêu kiểm bá đạo, cùng với thân thể cường hãn của nàng để đối phó những Thanh Lang này. Cho nên chuyện trợ giúp Lôi Bằng liền rơi xuống trên người Tiểu Ái có công pháp quý dị và tốc độ cực nhanh.

“Thơm quá, ta cũng muốn ăn.” Lúc này Tiểu Ái vẫn không quên thèm ăn, trong nháy mắt Dạ Thất Thất có loại xúc động lấy kim chỉ may miệng nàng ta lại.

“Tiểu Ái bạn học, ngươi muốn ném thử hương vị thi thể rửa nát là mùi gì sao? Nói thêm một câu nữa, ta bảo đảm ngươi nhất định sẽ yêu chết cái hương vị kia.” Dạ Thất Thất cười quý dị, trong nháy mắt Tiểu Ái có loại cảm giác rợn cả tóc gáy, ‘Vèo’ một cái biến mất nguyên tại chỗ.

“Tên lừa đảo!” Tiểu phá hài cau mũi, mặt mũi tràn đầy ghét bỏ liếc Dạ Thất Thất một cái, lưỡi hái vung lên lại có đầu hai con sói rơi xuống đất: “Thi thể rửa nát vừa thối vừa ghê tởm, ai sẽ yêu thích cái hương vị kia? Ngươi là tên lừa đảo, ngươi lừa gạt nàng! Ngươi xấu.”

Con khi nhỏ này cần ăn đòn...

Dạ Thất Thất đưa tay hung hăng gõ lên trên đầu của hấn một cái, tròng mắt hơi híp, nhấc chân hung hăng đạp một đạp lên trên mông tròn bóng của nó, tiểu phá hài còn chưa kịp phản ứng liền bị nàng đạp bay ra ngoài!

“A...” Không trung còn vang trở lại tiếng thét chói tai của tiểu phá hài.

Dạ Thất Thất tay cầm Từ Tiêu kiếm, một đường đâm máu chiến đấu hăng hái, Thanh Lang đánh về phía nàng đều bị nàng chém giết ở dưới kiếm, y phục trên người nàng bị nhuộm thành sắc màu đỏ thẫm, trên mặt còn dính máu tươi Thanh Lang, ánh mắt lạnh như băng, khí thế lạnh lùng, giống như một sát thần.

“Lôi Bằng ngươi uống đan dược vào điều tức một lát để khôi phục linh lực, Tiểu Ái, ngươi và ta hộ pháp cho Lôi Bằng.” Dạ Thất Thất không cách nào thi triển linh lực, chỉ có thể dùng phương pháp ngu nhất là một đường chém giết. Thời điểm theo chân bọn họ hội hợp trông thấy sắc mặt Lôi Bằng tái nhợt, trên người bị thương nhiều chỗ, linh lực có chút tiêu hao, vội vàng lấy ra một viên đan dược khôi phục linh lực đưa cho hấn uống.

Nàng rất rõ ràng, bây giờ trong mấy người bọn họ chỉ có Lôi Bằng có thể cùng Thanh Lang Vương phân cao thấp. Tuy nói người có tu vi cao nhất là Tiểu Ái, nhưng ưu thế Tiểu Ái ở tốc độ mà không phải là cận chiến, nàng chỉ có thể phối hợp với Lôi Bằng đánh lén Thanh Lang Vương, mà không thể tới chính diện giao phong. Lôi Bằng là chiến sĩ, cận chiến có ưu thế, nếu như cùng Tiểu Ái phối hợp thích hợp, mới có cơ hội có thể thắng Thanh Lang

Vương.

Chuyện thực chứng minh, kế hoạch của Dạ Thất Thất phi thường thành công, miệng vết thương trên thân Thanh Lang Vương kia đầm đìa máu tươi, chính là chứng minh tốt nhất.

“Lôi Bằng, chặt đầu của nó xuống, mau!”

Thăng lợi đang ở trước mắt, trước mắt là dòng máu tươi dồi đầy thăng lợi, cảm xúc Dạ Thất Thất cũng hết sức kích động!

Nhưng, ngay tại lúc Lôi Bằng quơ mứa Chiến Phủ, trong nháy mắt muốn chặt đầu Thanh Lang Vương xuống, đột nhiên có biến cố - -

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 106: Mỹ nam kế thất bại.

“A a a a...”

Không trung đột nhiên truyền đến tiếng thét chói tai, ngẩng đầu nhìn thấy một vật thể màu đen càng ngày càng gần. Đám người Dạ Thất Thất phản ứng cực nhanh né tránh, Thanh Lang Vương bị Lôi Bằng chém bị thương hơi chút ngã người, bị vật từ trên trời giáng xuống đập trúng ngay chóc.

“Phi, phi phi phi...” Trong tro bụi mù mịt, một bóng dáng nhỏ nhò đứng lên từ trên mặt đất, đầy bụi đất, vừa đi vừa nhỏ nước miếng, trên mặt đất phía sau hắn là Thanh Lang Vương nằm gần chết, cái loại bị đè ép...

Tiểu Ái che miệng mũi tiến đến bên cạnh Dạ Thất Thất nhỏ giọng hỏi: “Con khi nhỏ kia ăn cái gì lớn lên? Thanh Lang Vương cũng có thể đập chết, hẳn là mình đồng da sắt hả?” Đây cũng quá dọa người rồi, một tiểu phá hải ba bốn tuổi lại nện Thanh Lang Vương cấp Thiên Giai trung kỳ đến gần chết, cho dù là Thanh Lang Vương đã bị thương, vẫn như cũ làm cho người ta rung động!

Dạ Thất Thất bùi môi, trong lòng tự nhủ người thật đúng là xem tiểu phá hải kia thành tiểu hải tử bình thường à? Nàng vẫn chưa từng quên trước đó tiểu phá hải rất hung tàn, nàng tuyệt đối có lý do tin tưởng tiểu phá hải này là đầu tể của chúng thần thú nào đó huyền hóa thành hình người.

“Đừng quên hắn từ đâu tới đây!” Dạ Thất Thất nhắc nhở Tiểu Ái một tiếng, sau đó đi đến bên cạnh Lôi Bằng nhỏ giọng ở bên lỗ tai hắn nói hai câu.

Lôi Bằng gật đầu, đi vào bên cạnh Thanh Lang Vương bị tro bụi bao quanh, Chiến Phủ đồng thời vừa rơi xuống, đầu Thanh Lang Vương liền bị hắn chặt xuống.

Dạ Thất Thất đang chuẩn bị dùng đầu Thanh Lang Vương uy hiếp những con Thanh Lang kia thối lui, ai ngờ đầu sói trên tay Lôi Bằng còn chưa có giao vào trong tay nàng liền bị người đoạt đi.

“Ăn ngon, máu Lang Vương so với những đồ thối tha kia ăn ngon hơn nhiều, không thúì...”

Dạ Thất Thất đen mặt nhìn tiểu phá hải ôm đầu sói to không khác gì với thân thể hắn găm đến mặt mũi tràn đầy máu tươi. Nàng cảm thấy dây thần kinh trong đầu bứt một tiếng đứt đoạn. Nhìn xuống xúc động giết chết tiểu phá hải kia, nàng đi tới một tay cầm cổ chân tiểu phá hải lên, lại nhắc cả người hắn lộn ngược theo, trong tay chợt có một cây roi bắt hắn treo lại treo lên một góc cây sao.

“Phong Thập Thập, đến đây, giao cho ngươi một nhiệm vụ.” Ngắc ngắc đầu ngón tay kêu Phong Thập Thập đến, chỉ tiểu phá hải bị treo ngược ở trên ngọn cây nói ra: “Mặc kệ ngươi dùng phương pháp gì, đuổi nó đi, thanh Lưu Vân kiếm sẽ là của ngươi.” Nàng ném ra một thanh kiếm thủy thuộc tính cho Phong Thập Thập.

Bầy sói mới vừa rồi còn bao vây bọn họ sau khi đầu Thanh Lang Vương bị chặt xuống, toàn bộ tản ra bốn phía, trước đó còn là khu vực nguy hiểm nhất trong nháy mắt biến thành chỗ an toàn nhất.

“Ngươi bắt nạt ta, ta cắn ngươi đó!” Tiểu phá hải không biết làm sao cỡi dây trốn thoát, một tay chống vào eo chỉ Dạ Thất Thất nhe răng uy hiếp.

“Vây ta liền nhỏ từng cái từng cái răng của ngươi ra.” Dạ Thất Thất hí mắt, lạnh lẽo nói.

Tiểu phá hải bị lời nói lạnh lẽo của nàng làm cho tận đáy lòng rụt rè, nghĩ đến lão già dạy hắn hảo hán không chịu thiệt thòi trước mắt. Con ngươi hắn đảo một vòng, trong đáy mắt tròn vo xuất hiện tia giả hoạt, bỏ nhào đi qua ôm chân Dạ Thất Thất không buông tay, ngược đầu mắt to nháy nháy phóng điện đối với nàng, vẫn không quên cho nàng một cái dáng tươi cười tự cho rằng rất soái khí. (CN: không hiểu sao chỗ này tg lại ghi là bỏ nhào qua ôm chân DTT, bởi vì rõ ràng nó đang bị treo ngược trên cây. Nhưng tôn trọng tg nên mình vẫn ed theo nguyên văn.)

“Ta thích ăn thịt thịt, ngươi cho ta ăn thịt thịt ta để cho ngươi nuôi dưỡng... Ngân gia rất giỏi, cực kỳ có bản lĩnh, rất hữu dụng đó!” Hắn còn nhớ lão nhân chính là tán gái như vậy, mỗi lần lão già làm như vậy thì những mỹ nữ kia cái gì cũng đều đáp ứng hắn, hắn so với lão già còn soái hơn, khẳng định hiệu

quả tốt hơn. (soái: là đẹp trai nha!)

Khỏe mắt Dạ Thất Thất run rẩy hai cái, ngồi xổm người xuống xách hần lên, hí mắt nhìn hần: “Không có hàm răng người xác định còn có thể ăn thịt thịt người thích nhất? Ta đối tiểu phá hải không có hứng thú, dùng mỹ nam kế đối với ta thì qua hai mươi năm nữa lại đến.”

Tiểu phá hải bị ném ra ngoài liên tục suy nghĩ cẩn thận, tại sao mỹ nam kế của mình lại thất bại đây? Không có lý do lão già làm được, hần so với lão già còn soái hơn nhiều như vậy lại làm không được à? Đến cùng là nơi nào xảy ra vấn đề? Vấn đề này quấy nhiễu tiểu phá hải thật nhiều năm.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 107: Đồng đội như thần (1).

“Vi sao người không thích ta?”

“Tại sao ta phải thích người?”

“Ta đẹp trai nhất này, đáng yêu nhất này, lợi hại nhất này, vì sao người còn không thích ta?”

...

Đối thoại với tên ngu ngốc nhọc trí vậy, quả thực là khiêu chiến chỉ số thông minh người.

Hết lần này tới lần khác lại có người nào đó làm không biết mệt, bắt được cơ hội liền quần quít lấy Dạ Thất Thất lập lại không ngừng vấn đề giống như vậy, đó là tiết tấu muốn bức người khác nổi điên.

“Người soái người đáng yêu người lợi hại quan hệ cái rắm gì với lão nương? Cút sang một bên, ít làm phiền ta, chọc giận lão nương lão nương sẽ để cho Phong Thập Thập khế ước người, ngược chết người!” Một tiếng gầm lên, Dạ Thất Thất nhắc chân lần thứ N đá bay tiểu phá hải.

Dạ Thất Thất một đường đi đều mặt âm trầm, đến ngay cả Tiểu Ái thích quần quít lấy nàng nhất cũng tự động rời xa nàng, đổi sang quần quít lấy Lôi Bằng hiển lãnh rất có cảm giác an toàn. Tất cả mọi người rất có ấn ý cách xa nàng ba thước, nhìn tiểu phá hải càng bị áp chế lại càng hăng hái quần quít lấy nàng.

Lôi Bằng nhìn tiểu phá hải lại một lần bị ném bay ra ngoài, nuốt ngụm nước miếng, nhỏ giọng nói với Lôi Dương: “Tiểu Dương, tiểu phá hải kia đến cùng là ai hả? Làm sao người triệu hoán hần đi ra? Có biện pháp nào đưa hần trở về hay không? Ta lo lắng ngày nào đó Dạ cô nương mất đi lý trí bất hần bầm nhuyển.”

“... Ca, ta cảm giác tiểu phá hải kia cùng với linh hồn thể triệu hoán trước kia không giống nhau, ta không có biện pháp đưa hần đi.” Trong lòng Lôi Dương là có khổ khó nói, bởi vì chính hần triệu hoán đến tiểu phá hải này, hần bị cái người kêu là Dạ Thất Thất nữ hải lạnh lùng chế giễu trong tối trào phúng vô số lần, sớm biết rằng sẽ phải triệu hoán đến cái tiểu tổ tông như vậy, lúc ấy nói cái gì hần cũng sẽ không về cái bùa chú triệu hoán kia.

“Tiểu Dương người cũng đừng lo lắng, ta thấy Dạ cô nương cũng không phải là người tàn bạo như vậy, chờ qua khảo hạch lại nghĩ biện pháp đưa tiểu phá hải trở về.” Lôi Bằng nhìn ra tâm tình của đệ đệ mình có chút không vui, gãi gãi đầu, cũng không biết nên nói cái gì tới khuyên hần.

“Dạ cô nương là người tốt, không sẽ thật sự tổn thương hần.” Phong Thập Thập yếu ớt mở miệng, mặc dù tiếng hần nói chuyện không lớn, trong giọng nói lại mang theo một sự kiên định, ánh mắt rất nghiêm túc.

Lôi Bằng vò đầu cười phụ họa lời nói Phong Thập Thập, Tiểu Ái bị Dạ Thất Thất giận chó đánh mèo rống lên hai lần, hiện tại cũng không dám giống như rắn không có xương cốt quần quýt đến trên người Lôi Bằng, mà là dằng hoàng tự mình đi đường.

Nhắc tới cũng kỳ quái, bị Dạ Thất Thất rống qua như vậy, Tiểu Ái chẳng những không có ghi hận, ngược lại ánh mắt nhìn về phía Dạ Thất Thất càng thêm nóng rực. Vừa nghe Phong Thập Thập nói như vậy, trong nháy mắt ánh mắt tỏa sáng, gật đầu như bầm tỏi: “Ừ ừ, Dạ nhà ta là tốt nhất, các người không được nói Dạ nhà ta nói bậy, nếu không, ăn hũ, đánh các người!”

...

Dạ Thất Thất không có đi chú ý mấy người kia nói chuyện ở đằng sau, lực chú ý của nàng đều đang phóng đi tìm kiếm địa phương thích hợp qua đêm. Một lần nữa nàng cảm thấy không có linh lực cực kỳ bất tiện. Nếu không nàng chỉ cần buông linh thức ra, muốn tìm một địa phương thích hợp qua đêm còn không phải là dễ như trở bàn tay, hiện tại cần gì phải phiền toái như vậy?

Ồ?

Nàng đưa tay vào trong túi ngang hông muốn lấy đồ, lại sờ đến một cái gì đó lông lá xù xì.

Không thể nào... Ôm vài phần tâm lý may mắn, Dạ Thất Thất đưa tay lấy ra gì đó từ trong túi.

“Con nhóc, người lại bỏ lại chuột gia còn mình thì chạy tới nơi này chơi, còn treu hoa ghẹo nguyệt ở cùng với nhiều nam nhân như vậy, người cầm sừng chuột gia gia... Ai da, con nhóc người dám sử dụng bạo lực đối với chuột gia gia của người...”

Bên tai truyền đến lời nói hồ đồ không ngừng của Lão Bạch kia, Dạ Thất Thất trực tiếp liếc mắt nhìn lấy cái đuôi nó một lần nữa nhét nó trở về trong túi, cảnh cáo nó không được để bị người phát hiện.

Động tác nhỏ này của Dạ Thất Thất không có bị đám người Phong Thập Thập phát hiện. Duy nhất có chút cảm ứng chính là Lôi Dương, hẳn là linh hồn triệu hoán sư đối linh hồn có cảm ứng đặc thù. Thời điểm Lão Bạch nói chuyện với Dạ Thất Thất hẳn có chút cảm ứng, nhưng mà chút cảm ứng kia rất nhanh liền biến mất không còn hình bóng.

“Lão Bạch, người giúp ta tìm chung quanh đây xem có nơi nào thích hợp qua đêm hay không?” Mắt thấy sắc trời từ từ tối xuống, Dạ Thất Thất không thể thả hy vọng tới trên thân bọn người Lôi Bằng, mấy người không có một người đáng tin.

Nàng đã hỏi qua bọn họ đêm nay nghỉ đêm ở đâu? Đáp án có được làm cho nàng nâng trán.

Phong Thập Thập yếu ớt nhìn nàng một cái, nháy mắt to vô tội trả lời nàng: “Người quyết định, ta nghe lời người.”

... Nhìn xem ánh mắt nhỏ tròn trẻ tin nhiệm kia, nàng còn có thể nói cái gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 108: Đồng đội như thần (2).

Bởi vì tình huống của Lôi Dương không giống với người bình thường, Dạ Thất Thất trực tiếp bỏ qua hẳn hỏi Lôi Bằng, nghĩ thầm Lôi Bằng đã có tu vi Địa Giai, các loại sự tình đi ra ngoài rèn luyện sẽ làm không có ít, dù sao hẳn cũng có thể đưa ra ý kiến tốt đi!

Nhưng mà... sự thật vĩnh viễn không giống với tưởng tượng!

“Tùy tiện tìm một sơn động ở, trước kia ta đều như vậy.”

Tùy tiện... tìm sơn động? Dạ Thất Thất thiếu chút nữa quỵ, đại ca, đây là bí cảnh khắp nơi nguy cơ, linh thú cao cấp chạy khắp nơi, là trạm kiểm soát Xích Hỏa học viện cho tân sinh khảo hạch. Người cho rằng đây là rừng cây nhỏ bên ngoài hả? Tùy tiện tìm sơn động, cũng không sợ cao cấp linh thú đi ra ăn người sạch bách ngay cả da cả xương cũng không còn.

Về phần đáp án của Tiểu Ái càng làm cho nàng không lời gì để nói.

“Chúng ta chặt mấy cây đại thụ làm gian phòng, ta giỏi nhất làm thụ ốc, ta làm được thụ ốc thoải mái lại đẹp mắt, các người ngủ khẳng định đều không muốn bỏ đứng lên...” (thụ ốc: giống như nhà được khoét rỗng thân cây rồi vào ở)

Đốn cây, làm thụ ốc, thoải mái lại đẹp mắt...

Khỏe miệng Dạ Thất Thất co gập, rất muốn hỏi nàng một câu: “Thân ái, người là con khi mời tới chọc cười sao?”

“Bạn học Tiểu Ái thân ái, nhìn thấy vũng nước bên kia không?” Dạ Thất Thất chỉ vũng nước cách đó không xa chừng một thước.

Bạn học Tiểu Ái đơn thuần không có chú ý tới ánh mắt hung tàn của Dạ Thất Thất kia giống như là mẹ ghê, bị ôn nhu trong lời nói khó được của nàng mê hoặc, gật đầu như bằm tỏi hỏi đáp: “Nhìn thấy.”

Dạ Thất Thất cười tùm tùm nhìn nàng, lạnh lẽo toát ra một câu: “Nhìn thấy liền nhảy xuống đi, còn chờ cái gì? Ta nói trang bị trong đầu người đều là phân của Thanh Lang sao? Chúng ta tới nơi này làm gì? Là khảo hạch, là khảo hạch bất cứ lúc nào cũng có khả năng vứt bỏ tính mạng, người cho rằng đây là đang nghỉ phép sao? Còn xây thụ ốc, ta cũng muốn tháo xương cốt trên người của người ra cho người xây cốt tháp mà ngồi...” Càng nói càng tức, câu nói kế tiếp Dạ Thất Thất đều là dùng sức mà rống. Tiểu Ái bị rống được phải trợn mắt há hốc mồm. Còn Phong Thập Thập đáng thương bị Dạ Thất Thất hung hãn như vậy hù dọa nửa ngày chưa phục hồi lại tinh thần.

Tiểu Ái: “...” Lệ rơi đầy mặt, muốn nhào lên cùng mỡ nữ độc miệng liều mạng, bị bạn tiểu phá hài hung tàn kéo đi. (mỡ nữ: là nói DTT đó)

Dạ Thất Thất xem như xem hiểu, mấy đồng đội này của nàng đều không phải là người bình thường, đó là tồn tại như 'Thần'!

Phong Thập Thập nhát gan tự ti mặc dù có thiên phú nhưng từ nhỏ đã dưỡng thành nhu nhược là từ huyết của hắn; Lôi Bằng tính tình thật thà phúc hậu,

đệ đệ hần Lôi Dương hoàn toàn ngược lại với hần, thông minh cơ trí, là người tài có thể đào tạo, nhưng vốn hần sinh ra đã kém cỏi, còn không nhìn thấy được lại là nhược điểm lớn nhất; Tiểu Á tựa như một con dã thú, đã tính khó thuần, nếu thuần phục được sau này chắc chắn là một trợ lực lớn, nhưng mà rất khó thực hiện được.

Về phần tiểu phá hải bị Lôi Dương triệu hoán đến lại bị Dạ Thất Thất trực tiếp xem nhẹ không đếm xỉa. Ngán ngại hai canh giờ, Dạ Thất Thất đã ném thư cảm giác lúc trước trong Tây Du Ký Đường tăng bị yêu quái bức bách muốn tự sát là cái cảm giác gì?

Nghị lực của tiểu phá hải không biết từ nơi nào đến, liền quần quít lấy nàng không ngừng tái diễn câu hỏi giống như vậy, đại khái là vì cái gì không thích hần các loại. Để cho nàng dờ khóc dờ cười chính là, tiểu phá hải lông cũng còn không có mọc ra thể nhưng nâng cao cái mõng nhỏ tron bóng la hét nói nàng là nữ nhân của hần, trong nháy mắt đó nàng có loại xúc động vọt lên phóng hần trên lửa mà nướng!

Đồng đội giống như Thần không đáng tin nhiệm, Dạ Thất Thất chỉ có thể dựa vào chính mình.

Đột nhiên Lão Bạch xuất hiện, ngược lại là cho Dạ Thất Thất một cái nhắc nhở. Mặc dù nàng không biết làm sao Lão Bạch xuất hiện ở trong túi của nàng, nhưng nếu nó đã có thể giấu điểm được đạo sư Xích Hóa học viện cùng tiến vào bí cảnh với nàng, như vậy thì chỗ bí cảnh không rõ này đối với nó mà nói căn bản không thể uy hiếp được?

“Không đi, ân hừ! Chuột gia gia là có tiết tháo, không sợ cường quyền, không sợ bạo lực...” Lão Bạch ở trong bao nhỏ lăn qua lăn lại, kêu ngạo cự tuyệt Dạ Thất Thất, bên trong tròn mắt nhỏ đen nhánh tràn ngập bốn chữ 'Mau tới cầu xin ta'. (nguyên văn tiếng Trung có 4 chữ nha)

“Ba con thô hoang tí mĩ nướng ra.” Dạ Thất Thất mưu tính nói chuyện với Lão Bạch.

“Mười con hươu nướng.” Lão Bạch nghe được thịt tí mĩ nướng ra thiếu chút nữa chảy nước miếng, cô nàng này tí mĩ nướng thịt cùng với thịt nướng bình thường kia khác biệt nhưng lại là khác biệt một trời một vực, nó chỉ nghĩ đến liền chảy nước miếng.

Dạ Thất Thất liếc mắt, duỗi ra ba đầu ngón tay, trực tiếp uy hiếp: “Ba con hươu nướng, không đi mấy ngày kế tiếp ngươi nhịn đói.”

Cuối cùng Lão Bạch vẫn là nhịn không được thịt nướng mê hoặc, ba vọt hai nhảy chạy vào trong rừng rậm biến mất không còn hình bóng.

Đám người Dạ Thất Thất ở lại tại chỗ đợi thật lâu cũng không có thấy Lão Bạch trở lại, theo sắc trời từ từ tối đi, màn đêm bao phủ thiên địa, nỗi bất an trong lòng Dạ Thất Thất cũng càng ngày càng mạnh...

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 109: Bí cảnh gặp lại (1).

Nửa canh giờ trôi qua, khắp thiên địa hoàn toàn bị bao phủ trong màn đêm, đưa tay không thấy được năm ngón.

Khuôn mặt Dạ Thất Thất bình tĩnh ngồi ở bên cạnh đồng lửa, không ngừng dò xét nhìn về phía địa phương Lão Bạch rời đi. Trong lòng không ngừng cầu nguyện Lão Bạch có thể trở lại từ hướng kia, nhưng kết quả lại làm cho nàng lần lượt thất vọng.

“Nữ nhân, ngươi đang nhìn cái gì?” Tiểu phá hải lớn như vậy cũng chưa từng có bị người nào đánh qua, hiện tại thật vất vả gặp gỡ một kẻ dám đánh hần, sự mạng của hần là dính trên người nàng, càng đánh thì dính càng lợi hại.

Trong lòng Dạ Thất Thất lo lắng cho Lão Bạch, nó đã lâu như vậy còn chưa có trở lại chẳng lẽ đã xảy ra chuyện? Nhưng lại nghĩ đến chỉ số thông minh và tốc độ kinh người của Lão Bạch so với con người, ý nghĩ này lại bị đè xuống.

Lời tiểu phá hải nói căn bản nàng không hề nghe thấy, lại càng không có bất kỳ phản ứng nào.

Tiểu phá hải thấy nàng lại không có phản ứng, tròng mắt, híp mắt, hai đầu lông mày mờ hồ lộ ra vài phần ngang ngược đi tới hung hăng vỗ xuống trên đầu nàng. Dạ Thất Thất không hề đề phòng, thiếu chút nữa bị một cái tát của hần chụp cho nằm sấp trên mặt đất.

“Tiểu phá hải, lão nương giết ngươi - -” Dạ Thất Thất cắn răng nghiêng lợi tròng mắt hần, có loại xúc động muốn xử lý hần.

“Khụ khụ... Dạ cô nương, hần còn là đứa bé, ngươi cũng không cần phải chấp nhặt với hần...” Lôi Dương không biết làm sao tiểu phá hải lại trêu chọc đến Dạ Thất Thất. Nhưng mà nếu như tiểu phá hải là do hần triệu hoán đến, hần liền có trách nhiệm giúp nó giải quyết tốt hậu quả, mặc dù trong lòng hần cũng không ngừng kêu khổ.

“Lôi Dương, ngươi lập tức đưa hàng này trở về cho lão nương, nha, đây đều chuyện gì? Ngươi nói ngươi là linh hồn triệu hoán sư như thế nào hả? Linh hồn triệu hoán sư thế nhưng triệu hồi ra thứ như vậy đến, phẩm cấp linh hồn triệu hoán sư của ngươi là dùng ba con gà nướng đổi hả? Còn có ngươi, Lôi Bằng ngươi đừng có dùng cặp mắt kia nhìn chằm chằm ta, ngươi là chiến sĩ không phải là bảo mẫu, ngươi biết cái gì là chiến sĩ sao? Máu của ngươi tím là gì? Khí phách của ngươi đâu? Đừng tưởng rằng khiêng Chiến Phủ chính là chiến sĩ, nông phu đón củi cũng có búa, hai người này khác nhau thế nào

ngươi có nghĩ qua chưa? Nếu ngươi tiếp tục như vậy thì chỉ đợi đi đồn cũi đi!”

Trong lòng lo lắng cho Lão Bạch, lại bị tiểu pháp hài chọc giận, bộ dạng Dạ Thất Thất độc miệng trong nháy mắt lộ ra, Lôi gia huynh đệ ngay trước mặt nàng trong nháy mắt trứng đạn.

Tính cách của Lôi Bằng thật thà phúc hậu ăn nói vụng về, bị Dạ Thất Thất chỉ mũi máng một trận cũng không biết cãi lại như thế nào. Ánh mắt cầu cứu rơi xuống trên người Lôi Dương, lại phát hiện thân thể đệ đệ của mình bình thường thông minh khắp nơi bảo vệ cho mình cứng đờ, sắc mặt tái nhợt.

“Tiểu Dương...” Lôi Bằng lo lắng gọi hần.

Lôi Dương đưa tay ý bảo hần không cần nói, mà chính hần lại tiến lên hai bước, bằng cảm giác đi đến trước mặt Dạ Thất Thất, sắc mặt ngưng trọng cúi mình hành lễ với nàng, vẻ mặt có chút phức tạp mở miệng: “Đa tạ Dạ cô nương chỉ điểm, ân tình của người Lôi Dương ta nhớ kỹ. Sau này Dạ cô nương có chỗ cần dùng đến hai người huynh đệ chúng ta cứ mở miệng, chỉ cần hai huynh đệ chúng ta đủ khả năng, chắc chắn có vào nơi nước sôi lửa bỏng cũng sẽ không tiếc.”

Lôi Dương cũng sớm cảm giác được ca ca Lôi Bằng tu luyện có vấn đề, nhưng thủy chung tìm không được chỗ mấu chốt. Nếu như cứ tiếp tục thế mãi, ca ca Lôi Bằng không chỉ tu vi không cách nào tiến bộ, chỉ sợ có nguy hiểm tới tính mạng. Đây cũng là nhân tố chủ yếu hần khuyên ca ca đến Xích Hóa học viện. Hần biết rõ Xích Hóa học viện có nhiều danh sư tập trung. Nếu như được danh sư chỉ điểm, ca ca gặp được vấn đề nhất định sẽ tìm được phương pháp hóa giải; lại không nghĩ rằng trong cái tiểu đội ngũ theo như nhu cầu mà tạo thành này thế nhưng tàng long ngoạ hổ, liền dễ dàng chỉ ra điểm chỗ mấu chốt ca ca tu luyện như thế.

Ngoài cảm kích ra, trong nội tâm hần cũng có chút rung động!

“Tiện tay mà thôi. Về sau cũng gọi ta Thất Thất đi, đừng Dạ cô nương dài Dạ cô nương ngắn nữa, nghe khó chịu.” Dạ Thất Thất chính là điển hình con lừa thuận lòng, thích mềm không thích cứng.

Lại đợi một phút đồng hồ, bất an trong lòng Dạ Thất Thất càng ngày càng mạnh, nàng không có biện pháp lại tiếp tục chờ đợi!

“Lôi Bằng, Lôi Dương, Tiểu Ái, Phong Tháp Tháp, hiện tại ta phải đi vào trong rừng rậm làm ít chuyện, các ngươi là đi theo cùng ta, hay là lưu lại ở chỗ này?” Trực giác nói cho nàng biết, khẳng định Lão Bạch đã xảy ra chuyện, nếu không nó không thể nào đi gần một canh giờ vẫn chưa trở lại, nàng không thể mặc kệ bỏ lại Lão Bạch, nàng phải đi tìm Lão Bạch.

Mà tiến vào rừng rậm tìm Lão Bạch trước, trước mắt nàng cần phải xử lý mấy người này cho tốt, dù sao bọn họ là một đội ngũ.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110: Bí cảnh gặp lại (2).

Tiến vào rừng rậm?

Mọi người sững sờ, không có đọc hiểu ý tứ những lời này của Dạ Thất Thất?

“Thất Thất, có thể nói cho chúng ta biết nguyên nhân ngươi phải đi không?”

Người nói ra những lời này là Lôi Dương, mặc dù đôi mắt của hần không nhìn thấy, nhưng người tu luyện cảm giác lại không đánh mất, nhất là hần còn là linh hồn triệu hoán sư hiếm thấy, đối với linh hồn cảm giác dị thường bén nhạy. Trong rừng rậm này mặc dù nhìn như yên tĩnh, trong đó lại ẩn giấu sát khí, lạnh dữ khó dò. Cũng không phải là hần không tin nhiệm nàng, mà là cần một cái lý do để cho bọn họ mạo hiểm.

Đây là Lôi Dương dùng phương thức của mình nói cho Dạ Thất Thất biết, chính hần tuyệt đối ủng hộ nàng, cũng là nhắc nhở nàng đừng quên nguy cơ nơi này.

Thông minh như Dạ Thất Thất làm sao không hiểu ý tứ Lôi Dương? Vốn nàng cũng đã làm xong chuẩn bị tâm lý bị cự tuyệt. Xích Hóa học viện đối với nàng mà nói cũng không phải là trọng yếu như vậy, mà tiến vào Xích Hóa học viện cũng không phải là chỉ có một phương thức thông qua khảo hạch này. Mà Lão Bạch lại chỉ có một, cái gì nhẹ cái gì nặng, trong nội tâm nàng tự có một cán cân cân nhắc.

“Ta có một bằng hữu vô cùng trọng yếu hiện tại có khả năng gặp phải nguy hiểm, ta phải đi tìm nó. Ta không miễn cưỡng các ngươi cùng ta đi mạo hiểm, các ngươi có thể ở chỗ này đợi đến sau khi trời sáng thì rời đi đi tìm linh dược. Có tiểu pháp hài gia nhập, thực lực của các ngươi tuyệt không yếu, nếu muốn đoạt được ba danh ngạch đứng đầu chỉ sợ có chút khó khăn, nhưng nếu chỉ là thông qua khảo hạch thì không có vấn đề gì cả.” Dạ Thất Thất hướng về Lôi Dương cười cười, mặc dù biết hần không nhìn thấy, nhưng nàng vẫn làm như vậy.

Dạ Thất Thất làm việc mặc dù bừa bãi tùy ý, tùy hứng tự tại, lại ân oán rõ ràng, cho dù lựa chọn của bọn họ như thế nào, Lôi Dương thả ra thiện ý đối với nàng nàng đã tiếp thu được.

Nhưng làm cho nàng không nghĩ tới chính là, sau khi nàng nói ra lời kia xong, thế nhưng bọn họ không suy tính chút nào liền lựa chọn cùng nàng cùng nhau tiến vào rừng rậm.

“Trong bí cảnh ân oán hung hiểm, giờ phút này là buổi tối, nếu như tiến vào rừng rậm so với bình thường càng thêm nguy hiểm, có khả năng còn có vô số linh thú cường đại hơn so với Thanh Lang Vương vừa rồi. Bất cứ lúc nào cũng có khả năng có nguy hiểm tới tính mạng, các người còn muốn đi vào cùng ta sao?” Không chút do dự lựa chọn ủng hộ như thế, nếu như nói không có cảm động đây tuyệt đối là gạt người.

Dạ Thất Thất nhìn như không có tim không có phổi, lãnh tâm bạc tình, nhưng càng là người như vậy mới càng trọng tình.

Làm cho nàng càng thêm không nghĩ tới chính là, lại ở cái địa phương này nàng gặp được người kia...

...

Trong bí cảnh, một chỗ trong sơn động, một đồng củi đang cháy.

Một người nam tử tuấn mỹ mặc cẩm bào long văn màu đen ngồi ở bên cạnh đồng lửa, trong tay cầm một con chim trĩ nướng ở trên lửa. Đôi mắt rũ xuống, ánh lửa chiếu ở trên mặt, lông mi dày như một chiếc quạt, cái bóng ở dưới mí mắt. Bàn tay thon dài trắng nõn khớp xương rõ ràng cầm nhánh cây, ở trên lửa từ từ lật chuyển, nhìn con chim trĩ từ từ biến thành màu vàng kim, tản mát ra mùi thơm mê người. Hắn cầm lấy mỗi một loại gia vị đã chuẩn bị tốt ở một bên rắc lên trên gà nướng. Động tác ưu nhã, giống như một bức tranh đẹp đến mức tận cùng.

Rõ ràng là chuyện nướng chim trĩ bình thường như thế, đến khi hắn làm, lại thành một chuyện cực kỳ tao nhã, chim trĩ nướng trong tay hắn hình như đã thành thức ăn mỹ vị nhất trong thiên địa.

“Quân thượng.” Thị đồng ở một bên vội vàng đưa lên đĩa nhỏ màu bạc và cái mâm sớm đã chuẩn bị tốt, giống như đã thành thói quen một màn trước mắt này.

Nam tử tiếp nhận đĩa nhỏ màu bạc thị đồng đưa lên, chỉ thấy hắn khởi động vài đĩa trong nháy mắt, chim trĩ có hương vị thơm ngon đã bị cắt thành lát, sắp hàng chỉnh tề ở trong mâm trên tay thị đồng.

Nam tử vớt trên mặt đất gây gộc xuyên thủng chim trĩ nướng đang cầm trong tay, trên gây gộc kia còn giữ lại đầy đủ bộ xương con chim trĩ.

Đột nhiên, một đạo bóng trắng chọt lóe qua, xương gà nam tử áo đen mới vừa ném ra ngoài cửa động biến mất không còn hình bóng.

“Quân thượng.” Thị đồng cũng trông thấy đoàn bóng đáng màu trắng kia, liền xin chỉ thị quân thượng có muốn giết chết hay không.

Trong tay nam tử liền thêm một đôi đùi ngọc màu đen, gấp lên một miếng thịt chim trĩ nướng tốt bỏ vào trong miệng, từ từ nhai nuốt. Thị đồng thức thời đưa lên một cái bình ngọc tinh xảo, bên trong tản ra mùi rượu quỳnh rừ người.

“Không cần quản nó.” Nam tử uống một ngụm rượu ngon trong bình ngọc, ánh mắt rơi xuống trên đồng lửa bùng cháy, môi mỏng khẽ nhúc nhích, chậm rãi phun ra bốn chữ.

“Vâng ạ.” Thị đồng cung kính đứng ở một bên, không hề phát ra bất kỳ âm thanh gì.

Nam tử nhìn ngọn lửa bùng cháy, trong đầu xuất hiện một chút hình ảnh sâu trong trí nhớ, trong ánh mắt lạnh như băng không hề nhiệt độ thoáng chút dần ra, tâm lạnh như băng vạn năm, bởi vì nghĩ đến người kia, chỉ có nhiệt độ trong chốc lát.

“Vèo!” Một cái, đoàn bóng trắng kia lại lần nữa chọt lóe qua, lần này biến mất là thịt nướng chim trĩ nam tử tự thân động thủ.

Trên khuôn mặt tuấn mỹ của nam tử trong nháy mắt bật kín một tầng âm lãnh, trong con mắt chọt lóe qua tia tức giận, môi mỏng lạnh như băng chậm rãi phun ra mấy chữ: “Bắt nó, lột da, lăng trì!”

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111: Bí cảnh gặp lại (3).

Editor: ChieuNinh

Thời điểm bị bắt, trong lòng Lão Bạch còn ôm một mâm thịt nướng nướng đến màu vàng kim tản mát ra mùi thơm mê người, khóe miệng còn chảy một dòng nước miếng trong suốt. Vừa rồi xương gà rừng quỳnh rừ con trùng thêm ăn của nó ra, nó không chịu nổi mùi thơm mê hoặc, bị ma quỷ ám mới sẽ vì một mâm chim trĩ nướng đi mạo hiểm. Nhưng ai biết thịt mới vừa đưa vào trong miệng, còn chưa kịp thưởng thức một chút nào, đã bị người bắt được.

“Chít chít... Chít chít chít chít...” Ngươi thả chuột gia gia ra, ngươi mau thả chuột gia gia ra! Lão Bạch bị người bắt trong tay, trên người bị một tầng sương mù màu đen vây quanh, giây giữa như thế nào cũng không hữu dụng, trong lòng cũng bắt đầu nóng nảy.

Thị đồng giam cầm Lão Bạch trong tay mình, mang về trong sơn động giao cho quân thượng xử trí.

“Quân thượng, hiện tại thi hành luôn hay không?” Quân thượng nói muốn lột da lăng trì tặc tử này, trong tay thị đồng cầm một thanh dao găm hiện ra u quang.

Nam nhân xốc mớ mí mắt ra, nhàn nhạt liếc mắt nhìn con chuột trắng trong tay thị đồng, trên gương mặt tuấn mỹ phi phàm không có chút biểu cảm nào, môi mỏng khẽ nhúc nhích, nói: “Giết!”

Giết?

Lão Bạch ngây ngẩn cả người, không phải ăn trộm một mâm thịt chim trĩ thôi sao? Lại muốn giết mình? Làm sao người này lại độc ác như vậy?

“Chít chít... Chít chít chít chít...” Chuột gia gia trả thịt lại cho ngươi là được, ngươi đừng giết chuột gia gia mà...

Thiên phú dị bẩm của Lão Bạch có thể câu thông theo ý người, nhưng thiên phú của nó lại không có đất dụng võ nào với nam tử ngay trước mắt này.

Nó nóng nảy, muốn cầu xin tha thứ lại nói không nên lời.

“Vâng. Thuộc hạ lột da xử tử tặc tử này.” Thị đồng không muốn làm dơ bản tằm mắt quân thượng, liền mang Lão Bạch đến bên ngoài sơn động.

...

Bên kia, ở trong rừng rậm đám người Dạ Thất Thất lấy tốc độ cực nhanh đi tới. Nàng và Lão Bạch tâm ý tương thông, có thể cảm nhận được hiện tại trong lòng Lão Bạch đang sợ hãi, nàng lại tin tưởng hiện tại tại Lão Bạch gặp phải nguy hiểm.

Nếu như nàng biết rõ Lão Bạch lâm vào hiểm cảnh là vì một mâm thịt chim trĩ nướng gây ra, không biết tâm tình của nàng giờ phút này sẽ là cái dạng gì?

“Không còn kịp rồi, Lôi Bằng, ngươi công ta, mau!” Dạ Thất Thất hiện tại không có linh lực nên tốc độ cũng không theo nổi ngay cả Phong Thập Thập, tiếp tục như vậy đợi đến khi nàng đuổi tới khẳng định đều đã muộn.

Roi vào đường cùng, nàng đành để cho Lôi Bằng công nàng, cho hắn ăn một viên đan dược gia tốc vận hành linh lực, hết tốc độ tiến về phía trước, về phần mấy người khác thì có hơi chút chậm một chút.

Thời điểm Dạ Thất Thất chiếu theo cảm ứng với Lão Bạch đuổi tới, thị đồng đã treo Lão Bạch ở trên một cây khô, chủy thủ trong tay đã rạch một đường trên da lông màu trắng của Lão Bạch...

“Dừng tay... Mau dừng tay...” Dạ Thất Thất thật xa trông thấy một bóng lưng quen thuộc, nhưng mà toàn bộ chú ý của nàng chính là Lão Bạch toàn thân chật vật, lại bị thương đổ máu.

“Chít chít... Chít chít chi...” Nhóc con mau cứu cứu chuột gia gia, người này muốn lột da chuột gia gia, bên trong còn có một đại ma đầu muốn lăng trì xử tử chuột gia gia!

Vừa thấy được Dạ Thất Thất, Lão Bạch giống như nhìn thấy chính mẹ ruột của mình vậy, kích động kêu gào!

Thị đồng nường mảy, mặc dù cảm thấy giọng nói sau lưng có chút quen tai, nhưng lại không ngừng động tác trong tay.

Vì cứu Lão Bạch, Dạ Thất Thất cũng bất chấp chính mình vẫn còn ở trên lưng Lôi Bằng, thấp giọng nhất thét lên: “Từ Tiêu, đi!”

Cảm nhận được kiếm khí bén nhọn truyền đến sau lưng, đáy mắt thị đồng thoáng cái rùng mình, chủy thủ trong tay trong nháy mắt bao trùm một tầng khói đen, mang theo hơi thở âm lãnh bay về phía sau lưng...

“Thất Thất cẩn thận...”

“Chít chít chít chít...” Nhóc con cẩn thận!

...

Đây là... Kim tử?

Thông qua hơi thở này Dạ Thất Thất nhận ra thân phận của đối phương, nhưng hết thảy đã quá chậm!

Thanh chủy thủ mà Kim tử ném ra kia tồn tại lực ăn mòn cực mạnh, trực tiếp đâm thủng Chiến Phủ, xuyên qua xương bả vai của Lôi Bằng, cắm ở trên vai trái Dạ Thất Thất.

Đây là thân thể Dạ Thất Thất cường hãn mới sẽ như thế, nếu như đổi là một người khác, chỉ sợ sẽ bị âm hàn chi khí trên cây chủy thủ này giết chết trong

nháy mắt.

“Dạ cô nương, sao lại là người?” Lúc này Kim tử mới nhìn rõ ràng người đến là Dạ Thất Thất, trong nội tâm tràn đầy hối hận.

Xong rồi!

Hắn lại đã thương Dạ cô nương quân thượng quan tâm, hẳn chết chắc rồi!

Dạ Thất Thất nhảy xuống từ trên lưng Lôi Bằng, không có nhìn qua Kim tử, trước hết vội vàng cho Lôi Bằng uống một viên đan dược, trước phải không chế âm hàn chỉ khí trong cơ thể hắn đã.

“Mấy ngày không thấy, Kim tử, chủ tử nhà ngươi có khỏe không?”

Cho dù trong lòng Dạ Thất Thất tức giận muốn chết, nhưng mà trên mặt vẫn lộ ra dáng tươi cười giả tạo. Lão Bạch đang ở trên tay bọn họ, Lôi Bằng vì nàng bị âm hàn chỉ khí cực kỳ bá đạo gây thương tích. Bây giờ linh lực của nàng hoàn toàn không có, năng lực kém người. Nếu như không muốn chết, nàng ngoại trừ ủy khuất chính mình cũng không có biện pháp khác.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112: Thì ra là một tàn hồn.

Dạ Thất Thất vừa mới dứt lời, thì ở sau lưng cảm giác được một ánh mắt nóng rực nhìn chăm chăm nàng. Nàng không khỏi ngẩn ra, cái loại cảm giác quen thuộc đó giống như làm cho tâm của nàng không ngừng cuồng loạn.

Vì sao?

Vì sao mình sẽ có loại cảm giác này? Thật kỳ quái, thật... luống cuống!

Đáy lòng mang theo luống cuống cùng một chút hoảng loạn, Dạ Thất Thất xoay người, đứng lúc chống lại đôi mắt thâm thúy tựa như biển rộng vậy. Nàng cảm giác tim mình đột nhiên ngưng đập, không hiểu sao đột nhiên tim co rút đau đớn, trong đầu giống như có đồ vật gì đó muốn phá kén mà ra, rất nhiều hình ảnh xa lạ lại quen thuộc ở trong đầu nàng lóe qua.

Tim, càng ngày càng đau nhức, cho đến hôn mê...

Lúc trong đầu Dạ Thất Thất xuất hiện những hình ảnh xa lạ lại quen thuộc kia, trong óc nàng có một vòng sáng màu vàng dần dần yếu đi. Một biến hóa rất nhỏ này ngay cả Dạ Thất Thất cũng chưa từng phát giác, thậm chí nàng còn không biết trong đầu mình còn có một thứ đồ chơi như vậy?

Nhưng chỉ có thứ đồ chơi nàng không biết như vậy khóa chặt những thứ quan trọng nhất ở đáy lòng nàng!

Trong nháy mắt vòng sáng màu vàng yếu đi, Lão Phong Tử đang uống rượu hương lạc ở phía xa nơi một thế giới khác đột nhiên mở to mắt, trái ngược với vẻ lờ lững không đứng đắn ngày thường, trên mặt là vẻ nghiêm túc hiếm thấy.

“Từ Mặc, Từ Trúc, Từ Tuyên, Từ Dạ, xảy ra đại sự, mau mau đến đây!” Lão Phong Tử quát to một tiếng, một tiểu thế giới duy nhất được tạo thành run rẩy ba lần, linh thú tán loạn, chim rời ổ, tiểu thế giới từ trước đến nay yên tĩnh tương hòa xuất hiện hoảng loạn trước nay chưa từng có.

Lão Phong Tử vừa mới dứt lời, thời gian không đến mười hơi thở, bốn bóng dáng màu sắc khác nhau trước sau ra hiện ở trước mặt hắn.

“Sư phụ, là tiểu sư muội đã xảy ra chuyện?” Mở miệng hỏi chính là đại sư huynh Bạch Từ Mặc trầm ổn kiềm chế. Thời gian hắn đi theo sư phụ lâu nhất, biết rõ người duy nhất có thể làm cho sư phụ biến sắc chỉ có tiểu sư muội năm trăm năm trước mới vừa bái nhập sư môn.

Ba người kia cũng mặt đầy lo lắng nhìn xem Lão Phong Tử, bọn họ yêu thương nhất là tiểu sư muội nhập môn trẻ nhất. Lúc trước sư phụ muốn đưa tiểu sư muội đến thế gian bọn họ vốn cũng không đồng ý, nhưng biết làm sao vì sư phụ nói đó là mệnh số của nàng, không cách nào sửa đổi. Mà sư phụ cũng hết lần này đến lần khác bảo đảm chuyện đi này của tiểu sư muội tuyệt đối là hữu kinh vô hiểm, mà còn có cơ duyên rất lớn đang chờ đợi nàng, bọn họ cũng không thể không đồng ý đưa tiểu sư muội đi.

Bây giờ đây, chỉ mới ngắn ngủi hai tháng, sư phụ liền vội vã tìm bọn họ đến như thế, chẳng lẽ là tiểu sư muội đã xảy ra chuyện?

Nghĩ đến đây, bốn sư huynh đệ Bạch Từ Mặc càng thêm lo lắng, ánh mắt nhìn về phía Lão Phong Tử cũng càng thêm nóng nảy!

Giờ phút này Lão Phong Tử cũng không có cái tâm tư tới cười nhạo bọn họ, trong lòng hắn cũng không ngừng lo lắng cho tiểu đồ đệ, cảm chế hắn hạ ở trong đầu Thất Thất lại bị khuấy động!

Không có người nào so với hẳn hiểu rõ ràng điều này có ý nghĩa như thế nào!

Thất Thất là tiểu đồ đệ hẳn thương yêu nhất, cũng là người duy nhất hẳn nhìn không thấu mệnh số. Lúc trước một luồng tàn hồn của nàng ngoài ý muốn xông vào thể giới ý thức của hẳn, được hẳn thu làm đệ tử. Thất Thất có thiên phú rất cao, chỉ mới hai trăm năm liền tu thành thân thể, thoát ly trạng thái linh hồn. Từ bên ngoài nhìn vào nàng cùng người bình thường cũng không khác biệt gì, nhưng hẳn lại biết rất rõ ràng, dù sao tàn hồn cũng là tàn hồn, chữa trị thân thể dễ dàng, nhưng chữa trị thương tổn cho một cái tàn hồn, chính hẳn cũng không có biện pháp làm được!

Hẳn tìm đọc các loại điển tịch, nghĩ hết các loại phương pháp, thậm chí ngay cả hang ổ của lão hữu đánh nhau nhiều năm cũng bị hẳn cướp sạch một lần, dùng vô số thiên địa kỳ bảo cũng không cách nào chữa trị linh hồn không trọn vẹn của nàng. Nhưng cũng không phải là không có chút hiệu quả nào, tối thiểu nhất linh hồn không trọn vẹn của nàng sau khi được hẳn dùng hết vô số thiên địa kỳ bảo phát sinh một chút biến hóa - - trong linh hồn của nàng từ từ tự chữa trị những tổn thương!

Lúc trước khi biết được chuyện này, trong lòng hẳn phi thường khiếp sợ, có thể tự mình chữa trị tàn hồn, cũng là lần đầu tiên hẳn nghe nói.

Cũng trong quá trình giúp nàng chữa trị linh hồn, hẳn mới biết được bí mật nàng giấu ở sâu trong linh hồn kia!

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 113: Không thể đụng vào cấm chế (1).

Trước khi Dạ Thất Thất té xỉu, trong đầu tất cả đều là những hình ảnh quen thuộc lại xa lạ, trong tất cả hình ảnh đều là một người nam nhân làm cho nàng cảm thấy đau lòng. Nàng không thấy rõ mặt người nam nhân kia, nhưng lại thật sâu nhớ kỹ ánh mắt của hẳn!

Không có người biết rõ nguyên nhân sơ dĩ Dạ Thất Thất té xỉu là bởi vì va chạm vào cấm chế trong đầu. Viêm Minh cũng không biết trong lúc vô tình mình biểu lộ ra tương niệm cùng thâm tình đối với nàng lại sẽ tạo thành phản ứng lớn như thế. Nhìn nàng cắn môi dưới, ánh mắt phức tạp mang theo khiếp sợ nhìn mình, trên mặt nàng là nhẫn nại thống khổ làm cho hẳn đau lòng.

“Thất Thất...” Lôi Bằng trông thấy Dạ Thất Thất đột nhiên té xỉu, bất chấp âm hàn chi khí bá đạo trong cơ thể, lo lắng xông tới.

Viêm Minh ôm Dạ Thất Thất đột nhiên té xỉu vào trong ngực, lạnh lùng liếc Lôi Bằng một cái, ôm Dạ Thất Thất xoay người đi vào sơn động.

“Người là ai? Mau thả Thất Thất ra...” Lôi Bằng nhìn thì thật thà phúc hậu nhưng hẳn cũng không ngốc. Từ lúc này Dạ Thất Thất chủ động chào hỏi cùng thị đồng kia là có thể biết được bọn họ cũng không phải là không quen biết, hẳn làm như vậy thật là có mục đích khác.

“Yên tâm, Dạ cô nương không có việc gì.” Kim tử ngăn cản Lôi Bằng muốn xông lên, trông thấy sắc mặt hẳn trắng bệch đỏ mề hôi lạnh, trên xương bả vai còn có một cái lỗ máu bị dao găm của hẳn xuyên thấu. Tâm niệm vừa động, Kim tử đuổi tay đặt lên địa phương hẳn bị thương, hút ra âm hàn chi khí trong cơ thể hẳn.

Hy vọng sau khi Dạ cô nương tỉnh lại có thể nhìn vào việc mình kịp thời trị thương cứu người mà ở trước mặt quân thượng nói giúp hẳn vài câu, để cho quân thượng có thể lưu lại một cái mạng cho hẳn!

...

Trong sơn động, Viêm Minh nhẹ nhàng đặt Dạ Thất Thất trên mặt đất, nhìn sắc mặt nàng tái nhợt thống khổ. Hẳn thương yêu vron tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt tái nhợt của nàng, trong lồng ngực kia là trái tim lạnh như băng vạn năm chưa từng ấm áp ở tại thời khắc này trở nên nóng rực, cuồng loạn không ngừng.

Thất Thất... Thất Thất của hẳn, nữ nhân hẳn yêu tìm kiếm hơn vạn năm, cả đời chấp nhất của hẳn!

Mỗi lần nhắm mắt lại, trong đầu hẳn liền xuất hiện trên đỉnh Tuyết Sơn, nàng một thân quần áo trắng bị máu tươi nhuộm đỏ, sợi tóc như tuyết, chân trần, hiu quạnh thể lương đi ở trên mặt tuyết, một mình nàng đối mặt những thứ thân nhân sãi lang hồ báo, cả trái tim hẳn đều đau đến níu chặt cùng một chỗ.

Hẳn không hận nàng lỡ tay giết mình, hẳn tuyệt không hận, trong lòng hẳn chỉ có hối hận. Nếu không phải tại hẳn không có nhanh chóng phát giác người Dạ thị tộc lòng muông dạ thú, làm sao bọn họ lại có cơ hội có thể lợi dụng?

Nghĩ đến nữ tử trên đỉnh Tuyết Sơn toàn thân đầm máu đầu đầy tóc trắng kia, bi thương của hẳn đến sắp hít thở không thông!

Dù cho đã qua vạn năm, hình ảnh kia vẫn như cũ vô cùng rõ ràng xuất hiện ở trong đầu hẳn.

Mỗi lần nhớ tới, hẳn đều đau đớn thấu tận tâm can!

Hẳn hận chính mình không cẩn thận, làm cho nữ tử như tinh linh lại thương tâm như thế, một đêm đầu bạc, phải thương tâm đến đẳng cấp trình độ nào

mới có thể một đêm bạc đầu?

Nàng là chấp niệm duy nhất của hắn, là sau khi hắn chết đi linh hồn không tiêu tan, liên tục đi theo nàng, chỉ muốn nhìn nàng nhiều thêm vài lần.

Hắn chưa bao giờ nghĩ tới, chính mình lại sẽ có kỳ ngộ như thế, có thể lại có cơ hội tìm được nàng!

Viêm Minh từng nghĩ qua, nếu như không có lời nói lúc trước của người nọ, cho mình hy vọng, hoàn cảnh của mình sẽ như thế nào?

Vạn năm, vạn năm chờ đợi, vạn năm chấp nhất, cuối cùng hắn chờ được nàng, chờ được nàng rồi, tâm tình kích động làm cho thân thể Viêm Minh run lên nhè nhẹ.

“Thất Thất... Thất Thất của ta...” Viêm Minh thấp giọng gọi tên, trong giọng nói là nồng đậm thâm tình.

Tưởng niệm tựa như miệng cống không quản được, một khi bị mở ra, sẽ không thể khống chế.

Giờ phút này Viêm Minh liền là như vậy, trong đầu hắn tất cả đều là về mặt yêu kiều của Dạ Thất Thất. Cho dù gương mặt hiện thời của nàng cùng người trong trí nhớ hoàn toàn khác nhau, cũng không cách nào có thể ngăn cản sâu tận xương tủy của hắn đối với nàng là yêu thương và tưởng niệm cũng như thủy triều ùn ùn mà đến.

Không nghĩ giống như lần trước, rõ ràng là Thất Thất của hắn lại cứ phải làm như người xa lạ, trong đầu Viêm Minh tuôn trào một cái ý tưởng điên cuồng - - hắn muốn khôi phục ký ức của Thất Thất!

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 114: Không thể đụng vào cấm chế (2).

Nhưng, bị tưởng niệm sâu nặng làm choáng váng đầu óc, Viêm Minh lại quên mất lời lúc trước người kia đã nói với hắn. Trước khi Thất Thất của hắn chủ động nhớ lại hết thảy, hắn tuyệt đối không thể dùng bất kỳ phương thức nào khác cố gắng làm cho nàng khôi phục ký ức, nếu không hậu quả không thể tưởng tượng nổi!

Trước mắt, trong đầu Viêm Minh chỉ muốn làm cho Thất Thất của hắn nhận ra hắn, cũng không quan tâm cái gì khác nữa.

Sâu trong đáy mắt thoáng cái đỏ hồng, trong lòng bàn tay Viêm Minh xuất hiện một tia sáng màu đen. Hắn dè dặt chuyển tia sáng màu đen trong tay qua mi tâm Dạ Thất Thất, nhắm mắt lại, linh hồn của hắn trong nháy mắt xuất hiện ở trong đầu Dạ Thất Thất.

Hắn đang chuẩn bị dùng bí pháp đánh thức ký ức Dạ Thất Thất, cũng không ngờ, còn không đợi hắn ra tay, trước mắt liền sáng lên một ánh sáng màu vàng chói mắt!

Viêm Minh còn chưa kịp ngăn cản, liền bị ánh sáng màu vàng kia đuổi ra khỏi đầu Dạ Thất Thất.

“Làm sao có thể?” Về mặt Viêm Minh tràn đầy khiếp sợ nhìn vào Dạ Thất Thất đang ở trong trạng thái hôn mê, trong mắt tràn đầy vẻ không thể tin.

Vậy mà lại có thể dễ dàng đuổi hắn ra như thế, bản lĩnh kia thông thiên tới cỡ nào mới có thể làm được?

Sau khi khiếp sợ, Viêm Minh chưa từ bỏ ý định một lần nữa tiến vào ý thức trong đầu Dạ Thất Thất. Nhưng mà lần này, hắn cẩn thận hơn rất nhiều, cũng để cho hắn phát hiện vòng ánh sáng màu vàng kia ở chỗ sâu trong đầu Dạ Thất Thất.

Chẳng lẽ chính là cái này phong tỏa giam cầm ký ức Thất Thất?

Liếc mắt một cái Viêm Minh liền nhìn ra cái vòng ánh sáng này có chỗ bất đồng, trong lòng cũng dâng lên vài phản tức giận!

Thế nhưng có người hạ cấm chế lợi hại như thế với Thất Thất, khó trách nàng không cách nào nhận ra mình, thậm chí quên mất sự hiện hữu của mình, người hạ cấm chế Thất Thất đến tột cùng là có mục đích gì?

Ngay tại thời điểm Viêm Minh vắt óc suy nghĩ vẫn không cách nào giải thích được, trên cổ Dạ Thất Thất đột nhiên truyền ra một luồng ánh sáng màu trắng...

Ánh sáng qua đi, một bóng dáng lờ mờ xuất hiện trong sơn động, Viêm Minh liếc mắt một cái liền nhìn ra bóng dáng này cũng không phải là thật thể, chỉ là một hình chiếu ánh sáng.

Ngay cả một hình chiếu ánh sáng không có bất luận tính công kích gì cũng làm cho trong lòng Viêm Minh tràn đầy đề phòng, đơn giản cũng là vì hình chiếu này phát ra từ trên người Dạ Thất Thất.

“Ngươi là người phương nào?” Viêm Minh bảo hộ Dạ Thất Thất ở sau người, ánh mắt lạnh như băng nhìn hình ảnh này.

“Ngươi chính là cái người đụng vào cấm chế của Tiểu Thất Thất?” Hình ảnh kia đánh giá trên dưới Viêm Minh một phen, vươn tay gỡ gỡ tóc giống như tổ chim của mình, nhướn mày hỏi.

Hình ảnh hình chiếu ánh sáng này không phải ai khác, chính là Lão Phong Từ sư phụ Dạ Thất Thất. Hắn biết cấm chế mình hạ ở trong đầu Dạ Thất Thất bị đụng vào, trong nội tâm rất là lo lắng an nguy tiểu đồ đệ, nhưng hắn lại trở ngại ước định không thể xuất hiện ở Ngũ Hành đại lục. Cân nhắc hết lần này đến lần khác, vẫn quyết định phái ra một trong bốn người đệ tử đến Ngũ Hành đại lục. Hắn không thể trực tiếp can thiệp vào mệnh số tiểu đồ đệ, không có nghĩa là đệ tử khác của hắn không thể trợ giúp cho nàng. Lão Phong Từ biết cách làm của mình như thế là không đủ quân tử, nhưng vì đồ đệ hắn cũng mặc kệ rồi, cùng lắm thì đánh một trận cùng cái lão già kia.

Cái gì số trời hắn lười phải quản, dù sao hắn cũng tiêu dao nhiều năm như vậy, hiện tại muốn dùng đại nghĩa đến trấn áp hắn, không có cửa đâu! Cái khác hắn lười phải quản, đồ đệ của hắn nhất định không được xảy ra chuyện gì, những lão già kia khó chịu cứ tới tìm hắn, đến bao nhiêu hắn đánh bấy nhiêu.

“Ngươi đến tốt cùng là người phương nào?” Từ trên người người này Viêm Minh lại cảm giác được một sự uy hiếp, đây chỉ là một đạo hình ảnh liền có uy áp lớn như thế, vậy bản tôn phải có tu vi thông thiên? Chẳng lẽ chính hắn là người hạ cấm chế Tiểu Thất Thất?

Lão Phong Từ không nể không ngại liếc nhìn Viêm Minh một cái, ở trong lòng chấm điểm cho hắn (VM). Hắn (LPT) nhìn thế nào cũng cảm thấy tiểu tử này không xứng với Tiểu Thất Thất của hắn. Vô luận là từ góc độ nào, hắn đều so ra kém hơn bốn tên đồ đệ, hắn vẫn cảm thấy Tiểu Thất Thất nên lựa chọn từ một trong bốn tên tiểu tử kia dù sao cũng tốt hơn.

“Thân phận của ta không có quan hệ gì với ngươi, ngươi đứng ở đây cố gắng đụng vào cấm chế trong đầu Tiểu Thất Thất, nếu không ngươi nhất định sẽ hối hận!” Lão Phong Từ nói xong câu đó, nhìn Viêm Minh thật sâu một cái, hình ảnh hóa thành một luồng sáng chói mắt, hoàn toàn không có nhập vào mi tâm Dạ Thất Thất.

“Cấm chế trong đầu của nàng là bùa bảo vệ tính mạng của nàng, không muốn nàng hồn phi phách tán thì không cần chạm vào!” Trước khi hình ảnh Lão Phong Từ biến mất, lưu lại những lời này ở trong tai Viêm Minh.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 115: Một quyền oanh bay.

Bùa bảo vệ tính mạng, hồn phi phách tán - -

Sau khi hình ảnh Lão Phong Từ biến mất, Viêm Minh vẫn đang liên tục suy nghĩ ý tứ câu nói kia của hắn.

Cho dù trong lòng Viêm Minh có chút không tin lời của hắn, nhưng cũng không dám lại hành động thiếu suy nghĩ, nhất định phải biết, đây chính là quan hệ sinh tử của Thất Thất, hắn há có thể bởi vì hoài nghi của chính mình mà có thể dùng tính mạng của nàng để làm tiền đặt cược?

Viêm Minh biết rõ, hắn đánh cuộc không nổi, cũng không dám đánh cuộc, hắn đảm đương không nổi cho dù chỉ có chút nguy hiểm thất bại nào.

Cứ như vậy, Viêm Minh ngồi ở bên cạnh Dạ Thất Thất, trong con ngươi tràn ngập ôn nhu cùng thâm tình ngắm nhìn nàng, thật giống như muốn bù đắp cho tất cả thời gian vạn năm này chưa từng thấy đều quay trở lại.

Ánh lửa chập chồn chiếu vào trên thân hai người, một người điềm tĩnh ngủ say, một người thâm tình nhìn chăm chú!

Son động đơn sơ ở một khắc này dường như trở thành một bức tranh hoàn mỹ. Mà nam nữ trong bức tranh này như thơ như vẽ, lại là sáng mắt nhất trong bức họa này, người trong tranh thâm tình nhất, hoàn mỹ nhất!

...

Bên ngoài son động, sau một lát mấy người Phong Tháp Tháp cũng đã đuổi tới chỗ này.

“Lôi đại ca, ngươi bị thương?” Phong Tháp Tháp là người thứ nhất phát hiện máu trên vai Lôi Bằng, quét một vòng không nhìn thấy Dạ Thất Thất, lập tức nóng nảy: “Lôi đại ca, là ai đã thương ngươi? Thất Thất đâu? Sao không thấy nàng? Không phải là ngươi công nàng tới trước sao? Hiện tại nàng đi nơi nào?” Phong Tháp Tháp thật sự hết sức lo lắng Dạ Thất Thất gặp chuyện không may, thậm chí ngay cả nói chuyện cũng không nói lắp, trong nội tâm chỉ có nồng đậm lo lắng.

“Ca, ngươi bị thương?” Nghe được Lôi Bằng bị thương, Lôi Dương nhướn mày, hơi tạm dừng rồi lại tiếp tục hỏi: “Ca, chắc hẳn Thất Thất cũng bị thương đi? Nàng ở nơi nào? Lát nữa ngươi mang ra đi, ta hiểu sơ y thuật có lẽ có thể có công dụng.”

Mặc dù ánh mắt Lôi Dương không nhìn thấy, nhưng đầu óc hắn so với bọn người Phong Thập Thập thì thông minh hơn. Quan trọng nhất là hắn hiểu rõ ca ca của mình, nếu như Thất Thất thật sự gặp chuyện không may hắn tuyệt sẽ không bình tĩnh đứng ở chỗ này chờ đợi đám người mình như thế; trước mắt hắn có thể nghĩ đến chính là Thất Thất và ca ca của mình cùng bị thương. Hơn nữa nàng được ca ca của mình an bài đến địa phương khác, đây cũng là nguyên nhân Phong Thập Thập không nhìn thấy Thất Thất.

Không thể không nói, xác thực Lôi Dương hết sức thông minh, từ chút ít việc nhỏ không đáng kể cũng có thể đạt được gần nhất chân tướng đáp án, lúc này có Dạ Thất Thất ở đây, cũng sẽ vỗ tay tán thưởng.

“Ta không sao, Thất Thất bị bị thương, hiện tại có người trị thương cho nàng. Vị này... Tiểu công tử và chủ tử của hắn cùng Thất Thất là quen biết cũ, chúng ta đợi ở đây một lát.” Thời điểm Kim tử trị thương cho Lôi Băng, đã đề cập qua một chuyện bọn họ và Dạ Thất Thất là quen biết cũ, trước đó Lôi Băng cũng nghe được Dạ Thất Thất chủ động kêu tên của Kim tử, liên tin ba phần.

Quan trọng nhất là, hắn biết mình tuyệt không phải là đối thủ người trước mắt, hắn thật thà phúc hậu nhưng hắn không ngốc, cho nên không có lựa chọn cùng hắn cứng đối cứng. Mà là nán lại nơi này đợi đám người Lôi Dương, hắn biết rõ Tiểu Dương thông minh hơn hắn, chuyện này vẫn nên chờ Tiểu Dương đến đây lại quyết định.

“Đã như vậy, vậy tại hạ đại diện cho mấy người chúng ta trước tạ ơn Tiểu công tử cùng quý chủ. Chẳng biết thỉnh Tiểu công tử báo cho quý chủ một tiếng có được không, để cho Thất Thất đi ra gặp mặt bọn ta một lần, ta có chuyện vô cùng quan trọng muốn nói cùng nàng.” Lôi Dương hơi hơi nhíu mày, đầy mắt âm đạm không ánh sáng không có chút biến hóa nào, hai đầu lông mày có chút nhàn nhạt cơ trí cùng trầm ổn.

Đương nhiên lúc này Kim tử không dám vào đi quấy rầy quân thượng và Dạ cô nương, nhưng tư thế mấy người trước mắt này, nếu như hắn không rời đi chỉ sợ bọn họ tình nguyện xông vào cũng sẽ không chờ ở nơi này.

Đương nhiên Kim tử không ngại vô lực mấy người này, có thể tưởng tượng đến bọn họ là bằng hữu Dạ cô nương, chính mình mới vừa rồi còn lỡ tay đã thương Dạ cô nương, còn không biết quân thượng sẽ trừng phạt hắn như thế nào? Trước mắt nếu hắn lại đã thương mấy người này, sợ là Dạ cô nương cũng sẽ không bỏ qua cho hắn.

Trước mắt hắn làm như thế nào cũng đều cảm thấy không ổn, rất là khó xử!

Ngay tại lúc Kim tử đang rối rắm nên làm thế nào cho phải, trong sơn động Dạ Thất Thất đột nhiên hôn mê cũng tỉnh.

“Ồ? Sao ngươi lại ở đây? Ta đi, ngươi giờ trò lưu manh - - “

Mở mắt ra, Dạ Thất Thất trông thấy khuôn mặt tuấn mỹ gần như yêu nghiệt của Viêm Minh kẻ sát, theo bản năng vùng một quyền đi qua. Không nghĩ tới nàng sẽ có phản ứng như thế, Viêm Minh bị một quyền của nàng đánh lên trên mặt.

Vậy còn không phải là nghiêm trọng nhất, hại người nhất chính là linh lực của Dạ Thất Thất chẳng biết khôi phục toàn bộ từ lúc nào, mà chính nàng cũng không hề phát giác, một quyền này là phản ứng theo bản năng, dùng ít nhất tám phần lực, Viêm Minh không hề phòng bị đối với nàng bị một quyền này đánh bay ra bên ngoài sơn động...

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 116: Cường hôn.

“Àm - - “

Bên ngoài sơn động, Kim tử đang ở ngăn trở đám người Phong Thập Thập muốn mạnh mẽ xông tới, ai ngờ đột nhiên một bóng đen bay ra từ trong sơn động, một tiếng vang thật lớn làm bọn họ giật nảy mình.

“Quân... Quân thượng...” Kim tử trừng to mắt, mặt mũi tràn đầy không thể tin nhìn một màn trước mắt này, nửa ngày không ngậm miệng được.

Đợi sau khi nhìn thấy rõ mặt quân thượng, Kim tử muốn ngã ngựa!

Dạ cô nương cũng quá buh hắn rồi, thậm chí ngay cả quân thượng cũng dám đánh...

“Ừm?” Mặt Viêm Minh đen lại lạnh lùng nhìn Kim tử một cái, ánh mắt kia, đằng đằng sát khí à!

Chống lại ánh mắt đằng đằng sát khí kia của quân thượng, Kim tử vội vàng cúi đầu. Còn không đợi hắn trả lời, chỉ thấy từ trong sơn động đi ra một bóng dáng uyển chuyển, không phải là Dạ Thất Thất thì là ai?

“Ồ, Lôi Dương các ngươi cũng tới.” Dạ Thất Thất trông thấy đám người Lôi Dương thì trong mắt vui mừng, sau khi chào hỏi trông thấy Lão Bạch đáng

thương còn đang bị dính ở trên thân cây, đôi mắt nhỏ đen nhánh tràn đầy ủy khuất.

Dạ Thất Thất nhướn mày, quyết định trước không đi quân nó, khiến nó kiểm điểm lại thật tốt sai lầm của mình.

“Thất Thất, ngươi không sao chứ?” Đôi mắt Lôi Dương không nhìn thấy, lại lo lắng tổn thương của nàng, bèn cố tình hỏi.

“Ta không sao... tiểu tử chết tiệt, ngươi cút sang một bên cho lão nương - -” Dạ Thất Thất vừa rồi đánh cái tên yêu nghiệt kia một quyền, nên chột dạ lắm. Vốn định giả bộ chuyện gì cũng không phát sinh hàn huyền vài câu rồi mang theo Lão Bạch rút lui, ai biết tiểu phá hải này lại nhào tới quần lên nàng, làm nàng tức giận đến nghiến răng.

Cũng cùng lúc đó, Dạ Thất Thất cũng cảm giác được một rục ánh mắt nóng roi xuống trên người nàng!

Ai vậy? Ánh mắt như đao, hù dọa ai đó?

Dạ Thất Thất hí mắt, lông mày không biến sắc khẽ nhăn lại, chẳng biết tại sao, trước đó không hiểu sao té xỉu, sau khi tỉnh lại nàng lại cảm giác có chỗ nào đó là lạ? Linh lực không hiểu sao lại được khôi phục, phong ấn trong cơ thể hình như cũng có chút buông lỏng, ngay cả cái tên yêu nghiệt kia bị một quyền của mình oanh bay mất mặt lớn như vậy cũng không có tìm nàng tính sổ, nàng nghĩ như thế nào cũng cảm thấy kỳ quái.

“Nữ nhân, ngươi yêu thích ta, làm nữ nhân tiểu gia, về sau tiểu gia sẽ đối với ngươi rất tốt... A - - ngươi là ai mau để tiểu gia xuống - -” thừa dịp Dạ Thất Thất thất thần không phòng bị, tiểu phá hải ôm Dạ Thất Thất đẩy kéo trong chốc lát đã leo đến trên người nàng, ôm cổ của nàng thỏ lộ, còn đem miệng đi tới gần muốn hôn nàng. Nhưng còn chưa có thực hiện được liền bị bình dấm chua nào đó xách xuống, ném cho Kim tử đang ở một bên còn không có khép lại miệng.

“Làm cái lồng sắt nhốt nó lại, dám phản kháng cắt đứt tay chân ngâm vào bên trong bình.” Đáy mắt Viêm Minh toát ra hai tia lửa giận, dám chiếm tiện nghi Thất Thất của hắn. Nếu không phải là xem ở trên phần lượng lão cha của tiểu tử này, hắn tuyệt đối vụn đầu nó xuống.

“Về sau không nên tùy tiện để cho người khác phái thân cận.” Viêm Minh lạnh lùng nhìn Dạ Thất Thất một cái, ánh mắt khôi phục lạnh lùng dĩ vãng, hoàn toàn nhìn không ra phần nửa bộ dáng thâm tình lúc trước.

“Ta với ngươi rất quen thuộc sao?” Dạ Thất Thất bị giọng điệu như mệnh lệnh của hắn chọc cười, giống như cười mà như không nhìn hắn, khéo môi mang theo nhạo báng.

Viêm Minh nhướn mày, hết sức không thích nàng nói với bản thân như vậy, trông thấy bộ dáng này của nàng trong lòng tựa như có tảng đá lớn đè ép, rầu rĩ, hết sức không thoải mái.

“Ngươi lập lại lần nữa?” Viêm Minh hí mắt nhìn nàng, từ môi mông lạnh như băng phun ra từng từ từng chữ.

Dạ Thất Thất cũng bị loại giọng nói bá đạo mang theo uy hiếp này của hắn chọc giận, từ trước đến nay nàng chỉ thích mềm không thích cứng, người này và nàng tổng cộng chỉ gặp qua hai ba lần, còn không có một lần tâm bình khí hòa. Hiện tại đột nhiên hắn dùng loại giọng ra lệnh bá đạo ngang ngược này uy hiếp chính mình, hắn lại muốn nháo thế nào?

“Lãng tai cũng là bệnh, phải trị!” Dạ Thất Thất liếc mắt, tức giận liếc Viêm Minh một cái.

Đáy mắt Viêm Minh thoáng lóe qua vẻ kỳ quái, đột nhiên đưa tay ra ôm chặt lấy nàng, cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ mọng mềm mại..

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 117: Thị nữ muội muội ngươi!!

Editor: Trương Ly

Dạ Thất Thất bối rối...

Ở một giây Viêm Minh ôm lấy nàng hôn lên nàng kia, cả người nàng triệt để ngẩn ngơ!

Đầu óc trống rỗng, thậm chí quên mất phản kháng, tùy ý để cho môi của hắn bá đạo hôn lên chính mình.

Yên lặng!

Mọi người đứng nhìn xem một màn này, tất cả đều kinh hãi đến ngây ngẩn!

“Bốp - -” một lúc lâu sau, một tiếng tát vang dội mang mọi người từ trong khiếp sợ tỉnh lại.

Gò má Dạ Thất Thất đỏ bừng, trong mắt tràn đầy lửa giận trừng mắt nhìn Viêm Minh, cảm thấy một cái tát vẫn không đủ, nàng nhấc chân hung hăng đá về hướng vị trí giữa hai chân hắn, lại bị Viêm Minh nhanh tay nhanh mắt đưa tay cầm mất cả chân nàng.

“Lưu manh, khôn kiếp, mau thả ta ra...” Nếu ánh mắt có thể giết người, Viêm Minh tuyệt đối đã bị Dạ Thất Thất bầm thây vạn đoạn, lăng trì xử tử.

“Lộn xộn nữa ta liền hôn ngươi.” Đáy mắt Viêm Minh lóe tia xảo trá, thanh âm vẫn lạnh lùng như cũ, không có chút tâm tình nào.

“Ngươi dám!” Dạ Thất Thất giận dữ trừng mắt hắn, bay lên trời, một chân khác hung hăng đá hướng bụng dưới hắn, cùng lúc đó, trên tay nàng cũng xuất hiện kiếm Tử Dạ, công kích cổ họng hắn, giở trò buộc hắn buông tay.

Viêm Minh tùy ý để nàng công kích, không trốn tránh chút nào, nhưng kiếm của Dạ Thất Thất chỉ còn cách cổ họng một cm thì bị ngăn trở, không có cách nào đâm thêm.

“Keng - - “

Viêm Minh duỗi ra hai đầu ngón tay nhẹ nhàng kẹp lấy, kiếm Tử Dạ giống như một cây gỗ yếu ớt, gãy thành tiếng!

Nhìn Tử Dạ kiếm bên cạnh chính mình thật lâu cứ như vậy bị bẻ thành hai đoạn, Dạ Thất Thất lập tức nổi trận lôi đình, nàng còn chưa kịp phát hỏa, đã cảm thấy cả thân thể bay lên trời, không đợi nàng kịp phản ứng, trên kiều đồn liền truyền đến một trận đau đớn...

*kiểu đồn: mông

“Họ Viêm, lão nương liều mạng với ngươi - -” Gầm lên một tiếng, Dạ Thất Thất giống như điên đánh nhau cùng Viêm Minh.

Thế nhưng hắn dám đánh cái mông của mình, thế nhưng trước mặt nhiều người như vậy yêu nghiệt này, trước cường hôn chính mình, sau lại bẻ gãy kiếm Tử Dạ của mình, hiện tại còn đánh mông mình- -

Nếu cái này có thể nhịn, thì còn gì không thể nhịn nữa, thúc có thể nhịn nhưng lão nương cũng không thể nhẫn!

Cái gì giữ hình tượng, tất cả đều đi gặp quỷ đi! Hiện tại nàng chỉ muốn thay trời hành đạo xử lý yêu nghiệt này.

“Nữ nhân, tiểu gia cho ngươi mượn đao, chém chết tên khôn kiếp này.” Tiểu phá hải chỉ sợ thiên hạ không loạn ném lưỡi hái lớn của mình cho Dạ Thất Thất, trong mắt lóe ra hào quang giáo hoạt như hồ ly.

“Chém chết ngươi tên khôn kiếp này, hôm nay lão nương muốn đem ngươi băm thành bánh bao thịt vụn...” Dạ Thất Thất mang theo lưỡi hái chém lung tung một trận, tu vi khôi phục cộng thêm việc nàng nổi giận nên tốc độ gấp hai bình thường, đuổi Viêm Minh đến tán loạn bốn phía.

“Khi nào thì ngươi trở nên khẩu vị nặng như thế?” Viêm Minh nhướn mày, trong thanh âm mang theo hàm ý khác.

“Nặng muối muối ngươi! Muối muối ngươi mới khẩu vị nặng, yêu nghiệt chết tiệt, hôm nay lão nương không băm ngươi thành thịt vụn rồi cho chính ngươi tự mình ăn thì lão nương không làm nguôi!” Dạ Thất Thất tức giận đến hộc máu, sớm biết rằng tên khôn kiếp này có đức hạnh như thế này, thì lần đầu tiên gặp hắn nên nghĩ biện pháp xử lý hắn, cũng đỡ phải bây giờ mình bị khinh bỉ.

Yêu nghiệt?

Đáy mắt Viêm Minh lóe thoáng qua tia vui vẻ, trong nội tâm dâng lên một cỗ hoài niệm!

Năm đó Thất Thất cũng gọi hắn như vậy, xem ra, bất kể là không nhớ lại, rất nhiều thứ đều là ghi nhớ ở trong lòng, không cách nào thay đổi.

Có lẽ, làm cho nàng một lần nữa yêu chính mình cũng không có gì quá khó khăn.

“Thất Thất, đừng quên ngươi là thị nữ của ta, hành động này của ngươi là bất nạt chủ, coi chừng ta trừng phạt ngươi.” Nhìn nàng tức giận đến bộ dáng giậm chân xù lông, trong mắt Viêm Minh vui vẻ càng đậm, chỉ là không người nào phát giác mà thôi.

“Muối muối ngươi mới là thị nữ! Cả nhà ngươi đều là thị nữ, ngươi nhẹ nhàng biến đi cho lão nương, lão nương không muốn gặp tên khôn kiếp lưu manh bại hoại ngươi, đời này ngươi đừng để cho lão nương bắt được. Nếu không lão nương gặp ngươi một lần chém ngươi một lần.” Đuổi theo nửa ngày không có đuổi kịp, Dạ Thất Thất dứt khoát không đuổi nữa, một tay chống nạnh, cắn răng nghiêng lợi trừng mắt mắng một trận Viêm Minh.

“Chúng ta đi, đứng ở cùng một chỗ cùng loại người như vậy đều cảm thấy chán ghét.” Dạ Thất Thất hung hăng nhổ mấy bãi nước miếng, mặt mũi tràn đầy ghét bỏ.

Viêm Minh bởi vì nàng nói những lời này, ánh mắt trầm xuống, tâm tình đúng lúc vừa chuyển lập tức biến mất.

Nguy rồi! Quân thượng tức giận, sắc mặt Kim Tử trở nên tái nhợt, mồ hôi lạnh toàn thân toát ra, hai chân phát run, phù phù một tiếng quỳ trên mặt đất, “Quân thượng bớt giận, Dạ cô nương ngươi mau khuyên nhủ quân thượng đừng nóng giận...”

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 118: Băng phách ngọc liên (1)

Mặc dù trong bí cảnh nguy cơ tứ phía, nhưng cũng là trong họa có phúc.

Có người vừa vào bí cảnh liền gặp linh thú cao cấp lợi hại, bị thương mà vạn bất đắc dĩ buông tha khảo hạch; cũng có người vận khí phi thường tốt không cần tốn nhiều sức liền đạt được linh dược khảo hạch cần thiết.

Thủy Thanh Ngạo chính là người vận khí tốt, sau khi tiểu đội của hắn tiến vào bí cảnh, đi không bao xa liền tìm được một gốc cây Thất Diệp Huyết đằng. Thất Diệp Huyết đằng này là cao cấp linh dược, phạm là người tu luyện thiên giai trở xuống bị thương, sau khi dùng Thất Diệp Huyết đằng sẽ ở sau một nén nhang khỏi hẳn, lại không lưu lại bất kỳ di chứng nào, ở bên ngoài thuốc tiên chữa thương như thế là vật có thể gặp mà không thể cầu.

Thủy Thanh Ngạo cũng không nghĩ tới nhóm người mình vừa tiến vào bí cảnh liền tìm được bảo vật như vậy, tâm tình cũng thật tốt.

“Lần này đạt được bảo vật này cũng là nhờ có Thủy thiếu, nếu không phải Thủy thiếu dùng một phần nhỏ nước giam cầm đầu địa long kia, chúng ta cũng sẽ không thuận lợi lấy được Thất Diệp Huyết đằng như thế.” Đồng thời trong chi đội ngũ có người nhìn thấy Thủy Thanh Ngạo không chỉ tu vi cao, còn có bảo vật gắn bên thân, cũng đoán được thân thể hắn nhất định phi phàm, liền tưởng đến đồng họ hắn, trong nội tâm liền là sáng tỏ, bắt đầu nổi ý nịnh bợ.

“Việc rất nhỏ, bất quá chỉ là một đầu địa long, không đáng nhắc đến.” Thủy Thanh Ngạo xưa nay kiêu ngạo, chỉ nghe được lời nói nịnh nọt, năm xưa liên tục bị hào quang của Hỏa Kỳ Vân áp chế, hiện tại Hỏa Kỳ Vân gặp chuyện không may không thể tới Học viện Xích Hỏa, lại thêm đêm đó ở trong buổi đầu giá Vạn Bảo Các lại vô duyên vô cớ đạt được loại bảo vật kia, trong nội tâm lại càng cao hứng, đang khi nói chuyện khoe mát đều mang theo vẻ đắc ý không giấu được.

“Đó là Thủy thiếu lợi hại mới có thể thoải mái đối phó địa long kia như thế, nếu đối lại là ta liền tính cuối cùng dù thắng hiểm cũng sẽ bị thương, ai cũng không thể làm được thoải mái như Thủy thiếu. Mới vừa vào bí cảnh chi đội ngũ chúng ta liền nhờ phúc của Thủy thiếu tìm được cao cấp linh dược Thất Diệp Huyết đằng này, đủ để thấy được Thủy thiếu là người có phúc, về phía sau ba ngày tới, mong rằng Thủy thiếu chiếu cố ta một chút, lúc này tiểu đệ trước tạ ơn Thủy thiếu!” Lời nói khéo léo, nghiêm nhiên đề cử Thủy Thanh Ngạo đến vị trí tiểu đội trưởng này.

Ở trong năm người tu vi Thủy Thanh Ngạo là lợi hại nhất, thêm tính cách kiêu ngạo kia, để cho hắn đảm nhiệm đội trưởng nhưng lại rất thích hợp.

Không thể không nói, Thủy Thanh Ngạo tuy là người kiêu căng lại tham nữ sắc, nhưng ở phương diện khác hắn đúng là có vài phần trọng lượng, cũng không uổng phí Thủy gia coi hắn do một người thiếp sinh ra như con trai trưởng mà bồi dưỡng.

Như thế, ở dưới sự hướng dẫn của Thủy Thanh Ngạo, bọn họ không chỉ an toàn vượt qua một đêm, còn hữu kinh vô hiểm đạt được một gốc cây linh dược.

Tìm được ba gốc cây linh dược liền vượt qua kiểm tra khảo hạch, thời gian ba ngày, hiện tại mới chưa tới qua một ngày, bọn họ liền tìm được hai gốc cây, vận khí tốt như vậy, chỉ có thể nói lão thiên gia đều đứng ở bên này bọn họ.

Buổi sáng ngày kế, sau khi đám người Thủy Thanh Ngạo nướng một con hoẵng ăn uống no đủ, liền tiếp theo tìm kiếm linh dược.

Có con thú sùng Hòa Hồ nhỏ kia của Thủy Thanh Ngạo, bọn họ rất nhanh tìm đến một hồ nước, trong hồ nước, một đóa hoa sen trắng nõn như ngọc phóng ra ánh sáng chói mắt rực rỡ, mà bên cạnh hồ nước, vây quanh nhiều chi tiểu đội khác, từng người đều nhìn chăm chăm vào đóa hoa sen nở rộ kia.

“Băng phách ngọc liên, đúng là băng phách ngọc liên!” Mặt Thủy Thanh Ngạo tràn đầy khiếp sợ, không nghĩ tới chuyện đi này lại gặp phải bảo vật như này.

Băng phách ngọc liên là thuốc tiên tẩm bổ linh hồn, nếu là làm thuốc, luyện chế thành đan dược, đối với chữa trị linh hồn bị thương có hiệu quả. Thủy Thanh Ngạo hưng phấn, băng phách ngọc liên có thể gặp nhưng không thể cầu, nếu hắn đã gặp gỡ liền nhất định phải đạt được, tuyệt đối không thể rơi vào trong tay người Hỏa tộc, thương thể của Hỏa Kỳ Vân tuyệt đối không thể được chữa khỏi. Cho dù hắn phá hủy cây thuốc tiên này, cũng sẽ không để nó rơi vào trong tay người Hỏa tộc.

“Thủy thiếu, người xem Nam Đình đã tới.” Đồng đội Thủy Thanh Ngạo chỉ đạo bóng dáng quen thuộc trong đám người nói.

“Nam Đình cũng tới, vừa vặn, mượn cơ hội này trừ bỏ hắn.” Lúc ánh mắt Thủy Thanh Ngạo rơi xuống trên người Nam Đình, đáy mắt lóe thoáng tia ghen tỵ, khoe môi treo vẻ tươi cười hung ác nham hiểm, “Các người đợi chút nữa đi... Làm như thế, đều nhớ kỹ chưa?” Thủy Thanh Ngạo nhỏ giọng nói ở bên tai mấy người bọn họ.

“Này... Không tốt lắm đâu! Tất cả mọi người đều cùng một học viện, làm như thế vậy sau này...” Có người ánh mắt lóe lên, do dự không dám đáp ứng kế hoạch của Thủy Thanh Ngạo.

Thủy Thanh Ngao lạnh lùng nhìn người nói chuyện một cái, giọng điệu mang uy hiếp nói, “Nếu không làm liền coi là phản bội ta, người tự động cân nhắc.”

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 119: Băng phách ngọc liên (2)

Nam Đình bởi vì sau khi Thủy Thanh Khuynh cùng Dạ Thất Thất tan rã trong không vui, liền tìm ba gã thiếu niên khác thực lực cũng không tệ lắm thành một tổ, cộng thêm Thủy Thanh Khuynh tu vi không kém năm người tạo thành một chi đội ngũ tiến vào bí tịch khảo hạch.

So sánh với vận khí của Thủy Thanh Ngao, hiển nhiên đám người Nam Đình kém hơn rất nhiều, vừa tiến vào bí tịch liền gặp một đầu Liệt Diễm hùng sư mạnh mẽ, bọn họ mất một phen công phu thật lớn mới đánh chết đầu hung sư kia, lại bởi vì động tĩnh quá lớn rước lấy một đầu Đại Địa cự hùng, da dày thịt béo, tính tình bạo ngược Đại Địa cự hùng đang ở trong một loại trạng thái phi thường tức giận, dù là Nam Đình và Thủy Thanh Khuynh bị Đại địa vây xung quanh, cũng rơi vào vô cùng chật vật.

Thật vất vả, bọn họ tìm được cây băng phách ngọc liên sắp hoàn toàn thành thực này, nhưng lại bởi vì thời cơ chưa tới không thể lập tức hái lấy.

Nửa canh giờ, chỉ cần nửa canh giờ cây băng phách ngọc liên này sẽ triệt để thành thực, cũng không đợi hấn đợi đến băng phách ngọc liên thành thực, liền có hai chi đội ngũ khác cũng một trước một sau tìm tới chỗ này.

Ba chi đội ngũ, mười lăm người, ai cũng không muốn buông tha cho thuốc tiên sắp thành thực.

“Vương Tu Vân, mọi việc chú ý thứ tự đến trước và sau, cây băng phách ngọc liên này là chúng ta phát hiện trước, các ngươi đừng mơ tưởng đánh chủ ý cây băng phách ngọc liên này.” Thủy Thanh Khuynh nhận ra một người trong hai tiểu đội ngũ trước mắt này, Vương Tu Vân kia là Vương gia tộc phụ thuộc Hóa tộc, người bên cạnh Hóa tộc đại thiếu Hòa Kỳ Vân.

“Thiên địa tài bảo có thể thuộc về ai! Nếu như giống như Thủy tiểu thư ngươi nói, ai trước trông thấy liền là của người đó, vậy ta đi báo khổ Thủy tộc người nhìn một lần, chẳng phải bảo vật trong bảo khổ thủy tộc người tất cả đều thuộc về ta sao? Nếu quy củ thủy tộc là như thế, vậy khi ra khỏi bí cảnh ta liền gọi người cùng đi báo khổ thủy tộc nhìn một lần vậy.” Vương Tu Vân cao lớn thô kệch, vóc người to con, người cũng không ngốc, nếu bị bề ngoài của hấn che kín mắt cho rằng hấn là loại măng phu đầu óc ngu si tứ chỉ phát triển, vậy người sẽ phải thua thiệt lớn.

Vương Tu Vân từ nhỏ liền đi theo bên cạnh Hòa Kỳ Vân, hai người giống như thân huynh đệ, tình nghĩa thâm hậu. Hòa Kỳ Vân từ nhỏ nhận hết sủng ái gia tộc, tùy hứng bá đạo, không thích động não, ba phen mấy bận hấn bị những người ghen tị đồ mất tính kế thua thiệt, đều là Vương Tu Vân bí mật giúp hấn nghĩ kế, không biến sắc trả thù lại.

Cũng lần trước, Vương Tu Vân vì chế tạo một binh khí tốt, rời khỏi Hóa tộc, không cùng Hòa Kỳ Vân đi ra ngoài rèn luyện, làm cho linh hồn hấn bị thương, ngay cả tu vi cũng giảm hai cấp, vì thế, Vương Tu Vân phi thường tự trách.

Lần này hấn tới tham gia khảo hạch Học viện Xích Hóa, mục đích chủ yếu là từ trong nơi bí cảnh này tìm được thuốc tiên trị liệu cho Hòa Kỳ Vân!

Hiện tại thật vất vả gặp cây băng phách ngọc liên khó gặp này, sao hấn có thể dễ dàng buông tay?

“Vương Tu Vân, ngươi đừng rượu mời không uống lại uống rượu phạt, bốn tiểu thư nói với ngươi là để mắt ngươi, ngươi không phải là một con chó bên cạnh Hòa Kỳ Vân sao, có gì mà đặc ý chứ? Thứ thời liền mau mang theo người của ngươi cắt ngay, nếu không đừng trách bốn tiểu thư không khách khí với ngươi!” Thủy Thanh Khuynh xưa nay kiên cường tùy hứng, mắt cao hơn đầu, ở trong mắt nàng Vương Tu Vân chính là một con chó Hòa Kỳ Vân nuôi, bây giờ lại ngay cả con chó cũng có thể chằm chọc nàng, nàng sao có thể không tức giận?

“Ha ha ha...” Vương Tu Vân cười to, đẩy mắt mang theo mỉa mai nhìn Thủy Thanh Khuynh, “Chính là con chó bên cạnh Hòa thiếu cũng tốt hơn nhiều so với nữ nhi do tiện thiếp sinh. Thủy tiểu thư không phải là đã quên chuyện phát sinh hai năm trước chứ? Nếu Thủy tiểu thư quên mất, tại hạ không ngại giúp Thủy tiểu thư khôi phục một chút ký ức, để cho vị Nam Đình công tử này cũng hiểu rõ Thủy tiểu thư đã từng hành động vĩ đại gì, Thủy tiểu thư cho rằng như thế nào?”

Lời Vương Tu Vân vừa nói ra khỏi miệng, sắc mặt Thủy Thanh Khuynh lập tức liền thay đổi.

Không thể nào!

Làm sao hấn biết rõ sự kiện kia?

Hấn rõ ràng đã đáp ứng chính mình không nói ra, Vương Tu Vân làm sao có thể biết?

Nhìn Thủy Thanh Khuynh sắc mặt tái nhợt, trong mắt mang theo ý sợ hãi, mắt Vương Tu Vân lộ ra vài phần trào phúng cùng khinh thường.

Ngay cả giường thân thúc thúc mình cũng dám bỏ lên, loại nữ tử này còn có thể cảm thấy sợ hãi sao?

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 120: băng phách ngọc liên (3)

“Người... Vương Tu Vân người đừng hồ ngôn loạn ngữ vu oan ta, người nghĩ người là ai? Người dám nói loạn một câu vu oan bốn tiểu thư, người có tin ta lập tức giết người hay không, để cho người vĩnh viễn nói không được.” Câu nói sau cùng nâng dùng truyền âm nói cho Vương Tu Vân, cũng không có người khác nghe thấy uy hiếp của nàng. Trong mắt Thủy Thanh Khuynh hiện lên tia sát ý, lời Vương Tu Vân nói đã chạm vào ranh giới cuối cùng của nàng, nàng tuyệt đối sẽ không để hấn còn sống rời khỏi bí cảnh.

Nàng mặc kệ Vương Tu Vân từ chỗ nào biết được bí mật của nàng, nàng chỉ biết là muốn để một người giữ bí mật biện pháp tốt nhất chính là giết hấn!

“Có vu oan hay không lòng người tự biết rõ. Nam Đình huynh, nghe nói Nam Đình huynh là cực phẩm linh căn khó gặp, tại hạ cực kì hâm mộ, không biết Nam Đình huynh có nể mặt ta hay không, sau khi kết thúc khảo hạch chsung ta đối ẩm một phen?” Vương Tu Vân nửa câu đầu là nói với Thủy Thanh Khuynh, câu nói kế tiếp nhưng là nói với Nam Đình, hấn nghe qua kết quả khảo nghiệm của Nam Đình, có tâm kết giao người này.

Nam Đình đối Vương Tu Vân cũng có nghe qua, lúc này cười nhạt gật đầu, nói: “Được Vương huynh ưu ái, tại hạ liền cung kính không bằng tuân mệnh.”

“Ha ha... Như thế rất tốt, vậy ta sẽ chờ cùng Nam Đình huynh uống rượu.” Vương Tu Vân cười đến hào khí sang sảng, làm Thủy Thanh Khuynh ở một bên tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

“Nam Đình ca ca, người này khi dễ người ta người không giúp đỡ coi như xong? Như thế nào còn có thể cùng hấn uống rượu với nhau? Ta mặc kệ, ta không cho người đi.” Thủy Thanh Khuynh tức giận đến giậm chân, kéo cánh tay Nam Đình làm nũng, vẫn không quên hung hăng trừng Vương Tu Vân một cái.

Nam Đình khẽ nhủ mảy, không biến sắc rút tay ra, trong lòng đối với Thủy Thanh Khuynh tùy hứng có chút bất mãn, “Thanh Khuynh, Vương huynh đùa giỡn với người người chẳng lẽ nghe không hiểu sao? Vương huynh tính tình phóng khoáng coi mở, người không được lại tùy hứng, nếu không ta sẽ tức giận.”

Nam Đình thực hối hận chính mình lúc ấy vì sao lại đáp ứng phụ thân mang theo Thủy Thanh Khuynh đồng hành, nếu sớm biết Thủy Thanh Khuynh tính tình như thế, hấn quả quyết sẽ không đồng ý mang nàng theo, đáng tiếc hiện tại hối hận cũng đã chậm.

“Nam Đình ca ca, thế nhưng người vì người ngoài hung ta...” Trong nháy mắt mắt Thủy Thanh Khuynh tràn đầy ủy khuất chỉ trích Nam Đình, trong mắt rung rung, thật giống như bị thiên đại ủy khuất vậy.

“Thanh Khuynh...” Nam Đình nâng trán, hai đầu lông mày mang theo vài phần bất đắc dĩ.

Khi bọn họ đang nói chuyện, trong hồ nước cây băng phách ngọc liên kia phát ra hào quang càng thêm nồng nặc, một cỗ mùi thơm nồng nặc tán ra bốn phía.

“Băng phách ngọc liên sắp thành thực!”

Không biết là ai hô lớn một tiếng, dẫn đầu cây xông tới băng phách ngọc liên kia!

“Đừng đi qua...”

Vương Tu Vân hô to, nhưng đã trễ, người kia bị ích lợi làm choáng váng đầu óc ở lúc phóng tới băng phách ngọc liên đồng thời bị một đầu cự giao đột nhiên xuất hiện một ngụm nuốt vào trong bụng.

“Không tốt... Là Thanh Lân giao!” Có người nhận ra lai lịch đầu cự giao này, vừa nghe ba chữ Thanh Lân giao này, sắc mặt mọi người trong nháy mắt biến đổi.

Thanh Lân giao là giao long có được huyết mạch Long tộc, tuyệt không phải giao long bình thường có thể so sánh, đầu cự giao trước mắt bọn hấn này, vừa nhìn liền biết là Thanh Lân giao trưởng thành, càng thêm khó đối phó.

“Nam Đình huynh, chúng ta tạm thời trước hợp tác chém giết Thanh Lân giao, băng phách ngọc liên thuộc về ai thì sau đó phải dựa vào bản sự riêng rồi, như thế nào?” Nhìn đầu Thanh Lân giao trưởng thành kia, Vương Tu Vân quyết đoán làm ra quyết định.

Nam Đình gật đầu, lúc này đáp ứng.

Thanh Lân giao thực lực phi phàm, nếu đơn độc chống lại phần thắng phi thường nhỏ, về phương diện khác còn muốn từng thời khắc phòng bị đánh lên

sau lưng, đã như vậy, không bằng trước hợp tác chém giết Thanh Lâm giao, sau đó dựa vào bản sự riêng quyết định bằng phách ngọc liên thuộc về ai.

Sau khi Vương Tu Vân và Nam Đình đạt thành chung nhận thức, hai người cùng nhau ra tay, mặc dù một bên Thủy Thanh Khuynh không muốn cùng Vương Tu Vân hợp tác, lại trở ngại Nam Đình đã đáp ứng, mà không thể không tâm bất cam tình bất nguyện ra tay.

Ngay lúc nàng muốn ra tay, bên tai đột nhiên truyền đến thanh âm quen thuộc...

Bên ngoài hồ nước, trên một tòa núi nhỏ, bảy tám đạo bóng dáng đang đứng, thu hết chuyện phát sinh bên cạnh hồ vào mắt!

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 121: Bọ ngựa ở phía sau

Trên đồi núi nhỏ, Dạ Thất Thất ngậm một cây cỏ dại ngoài miệng, nghiêng người dựa vào thân cây xem cuộc vui.

Đại chiến giao long, cái này rất khó gặp, không hề giả tạo huyền huyền, còn không thu vé vào cửa, vì cái gì mà không nhìn?

“Thất Thất, cây băng phách ngọc liên kia đã bị nhiều chi tiểu đội để mất tới, chúng ta không thể đợi đến khi bọn họ chém giết Thanh Lâm giao xong mới xuất hiện.” Mặc dù đôi mắt Lôi Dương không nhìn thấy, nhưng Lôi Bằng đã nói cho hắn nghe tất cả chuyện đã xảy ra, biết rõ Dạ Thất Thất cần cây băng phách ngọc liên kia, Lôi Dương mới nhiều vài phần tâm tư.

Dạ Thất Thất gật đầu, “Không có việc gì, chờ một chút, ta nhìn thấy người quen, bây giờ chúng ta mà xuất hiện sẽ không có kịch hay để nhìn.”

Dạ Thất Thất từ thời điểm Thủy Thanh Ngao xuất hiện đã biết, này có phải kêu là oan gia ngõ hẹp hay không?

Lần trước ở Vạn Bảo Các nàng trả giá thật lớn thiếu yêu nghiệt này một cái nhân tình mới mua được nghịch thiên châu, kết quả thì sao? Đồ cũng chưa có sờ nóng liền bị tiểu súc sinh cướp đi, tiện nghi Thủy Thanh Ngao không công, bản thân còn lọt vào truy sát bị trọng thương.

Người truy sát nàng là ai nàng tạm thời còn không có đầu mối, nhưng nàng muốn nhìn một chút lần này Thủy Thanh Ngao còn có thể trốn thế nào?

“Này, nữ nhân, tiểu gia đói bụng, muốn ăn thịt nướng.” Tiểu phá hải ở dưới uy quyền của Dạ Thất Thất, cuối cùng không có ở đây cời trường chạy khắp nơi. Dạ Thất Thất trực tiếp cấp cho tiểu phá hải mặc y phục của Phong Thập Thập, Phong Thập Thập mặc dù nhỏ gầy nhưng cũng là người mười bốn tuổi, tiểu phá hải chỉ là một đứa nhỏ béo tròn ba, bốn tuổi, y phục của Phong Thập Thập mặc ở trên người hắn vừa to vừa béo, giống như đồ hóa trang. Vẫn là tiểu Ái dùng dao găm chọc lát cắt ngắn y phục trên người tiểu phá hải, mới miễn cưỡng vừa người.

Kể từ đó, vốn là tiểu phá hải trong nháy mắt thành công biến thành một hải tử hoang dã.

“Xé qua một bên đi, tỷ không có thời gian quan tâm người.” Dạ Thất Thất phát phát tay, giống như đuổi ruồi đuổi tiểu phá hải qua một bên.

Dạ Thất Thất thích hàng nhỏ bé đáng yêu, nhưng trước mắt hàng này hé ra gương mặt đáng yêu, nhưng tính cách một chút cũng không đáng yêu, bá đạo giống như đại gia.

“Không muốn, ta muốn ăn thịt nướng, nếu không người liền cho ta ăn cái viên thuốc thơm thơm kia.” Tiểu phá hải ôm bắp chân của nàng bắt đầu chơi mè nheo, trong đôi mắt to tròn vo chột lóe qua tia giao hoạt.

Dạ Thất Thất liếc hắn một cái trắng mắt, cũng biết tiểu phá hải này nhớ thương mấy viên đan dược nàng cất trữ.

“Người thích ăn những viên đan dược kia?” Dạ Thất Thất hí mắt cúi đầu hỏi hắn.

Trong nháy mắt tiểu phá hải không có tiền đồ gật đầu như bầm tỏi, có đồ ăn ngon là hắn liền sớm quên chuyện trước kia nghĩ muốn trả thù nàng bắt nạt mình, trong đầu chỉ có viên dược thơm ngào ngọt kia.

“Đan dược càng cao cấp hương vị càng thơm, người muốn ăn dược hoàn cao cấp không?” Dạ Thất Thất giống như mụ dì ghê dẫn dụ công chúa Bạch Tuyết ăn trái táo độc, cười đến tà ác.

“Muốn.” Dược hoàn càng cao cấp càng thơm, hắn dĩ nhiên muốn ăn đồ tốt nhất.

“Luyện chế đan dược cao cấp cần một loại dược liệu đặc thù, chính là máu thần thú có khả năng hóa thành người hình, người muốn ăn đan dược ngon trước hết đưa một cho ta chén máu, máu người cũng cho ta mười giọt, tám giọt nhỏ, ta bảo đảm để cho người ăn đã ghiền, như thế nào?” Dạ Thất Thất thừa nhận hành vi chính mình có chút hèn hạ, dùng loại phương thức này để lừa gạt tiểu phá hải, bất quá nàng không hối hận, cùng với việc tiểu phá hải này suốt ngày quần quít lấy nàng, nàng tình nguyện làm người ác dọa hắn chạy mất.

“A - - người xấu - -” Tiểu phá hải bị mặt Dạ Thất Thất tràn đầy âm hiểm cười hù dọa vào một cái né thật xa, chỉ về phía nàng mặt tràn đầy tức giận.

“...” Dạ Thất Thất liếc mắt, trực tiếp lười phản ứng lại hắn.

Mặc dù Dạ Thất Thất bắt nạt tiểu phá hải, bắt quá trong lòng đến cùng cũng không ghét hắn nhiều, chính là không có thói quen bị người quăn quít lấy mà thôi.

Thật vất vả đuổi tiểu phá hải thích quấy rối đi, bên tai còn chưa có thanh tịnh xuống, Kim Tử lại tới, “Dạ cô nương, quân thượng thỉnh dạ cô nương đi qua một chuyến.”

Yêu nghiệt kia lại muốn làm gì?

Bây giờ Dạ Thất Thất là vừa nghe đến tên yêu nghiệt kia liền đau đầu, gan đau, trứng cũng đau, ngay cả hàm răng đều đau.

“Hắn lại kia chân đạp sai đường rồi hả? Nói với hắn, ta không rảnh. Còn phải xem cuộc vui!” Dạ Thất Thất tuyệt đối không thừa nhận trong lòng mình có chút sợ hãi đối mặt yêu nghiệt kia, mỗi lần đối mặt với hắn, nàng cảm giác, cảm thấy có chỗ nào đó rất lạ? Loại hiện tượng này giống như chính là từ tối hôm qua té xỉu sau khi tỉnh lại thì bắt đầu.

Kim Tử gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, tối hôm qua hắn đã thương Dạ cô nương quân thượng không trừng phạt hắn đã là vô cùng may mắn, hôm nay nếu như vẫn không thể hoàn thành việc quân thượng dặn dò, hắn thật không biết làm như thế nào đối mặt với quân thượng?

“Dạ cô nương, quân thượng hắn...”

“Kim Tử, nói lại nguyên lời của ta cho chủ tử ngời biết, để cho hắn đừng không có việc gì cũng đến phiền ta.” Dạ Thất Thất cắt đứt lời Kim Tử nói, hai đầu lông mày mang theo nhàn nhạt không vui.

Nghĩ đến cái tên kia thế nhưng trước mặt nhiều người như vậy một lần tiếp một lần làm cho mình mất mặt, Dạ Thất Thất liền hận nghiêng răng nghiêng lợi, hiện tại nàng tu vi không bằng người, nàng nhẫn!

Quân tử báo thù mười năm không muộn, nữ tử báo thù vạn năm không lo!

Tên yêu nghiệt kia tốt nhất cầu nguyện hắn sẽ không rơi xuống trên tay mình, nếu không nàng nhất định sẽ ngược chết hắn.

Kim Tử còn muốn nói điều gì đó, đã bị mặt lạnh Dạ Thất Thất đảo qua, lời nói đến cổ họng tất cả đều như khói trở về, sống lưng không khỏi phát rét!

Vừa rồi trong nháy mắt đó, hắn cảm giác Dạ cô nương và quân thượng rất giống nhau, nhất là khí thế không giận mà uy này, làm cho hắn có loại cảm giác nhìn thấy một người quân thượng khác.

Sau khi Kim Tử rời đi, ánh mắt Dạ Thất Thất một lần nữa trở lại người giao đại chiến, đột nhiên, nàng nhíu mày.

Nàng ta muốn đi nơi nào?

Dạ Thất Thất nhìn Thủy Thanh Khuynh không có tham dự chiến đấu, ngược lại ở lúc người giao đại chiến lâm vào gay cấn, xoay người rời đi, đáy mắt lóe tia nghi hoặc.

Nàng ta không phải rất thích Nam Đình sao? Như thế nào hiện tại Nam Đình gặp nguy hiểm, đấu cùng Thanh Lâm giao nàng không những không như trước tương trợ, ngược lại tại đây lúc khẩn yếu quay đầu rời đi? Đợi chút... Nàng còn nhớ Nam Đình đã từng giới thiệu qua tên của nàng gọi Thủy Thanh Khuynh, Thủy Thanh Khuynh... Thủy Thanh Ngạo... Chẳng lẽ bọn họ đúng là người một nhà hay sao?

Nghĩ đến đây, trên mặt Dạ Thất Thất thay đổi quyền rũ ra một nụ cười âm hiểm, bộ ngựa bắt ve, ngờ đâu hoàng tước ở phía sau!

Nam Đình, Thủy thị nhất tộc, còn có Vương gia phụ thuộc Hòa gia tộc, càng ngày càng náo nhiệt.

Đột nhiên, ánh mắt trước mắt bị ngăn trở, Dạ Thất Thất không kiên nhẫn đẩy người ngăn trở ánh mắt nàng sang bên cạnh, trong miệng không kiên nhẫn nói âm lên, “Đều nói chó tốt không cắn đường, như thế nào hiện tại mặc kệ chó tốt hay chó xấu đều làm người khác không vừa ý, thực đáng ghét.”

Khóe miệng Viêm Minh khẽ run rẩy, kể từ tối hôm qua chính mình dưới cơn nóng giận ấn nàng ở trên đùi đánh cái mông nàng vài cái, nàng đối với mình chính là bộ dáng châm chọc khiêu khích âm dương quái khí như vậy.

Nếu đổi lại là người khác sợ là ngay cả hải cốt đều nát thành bụi, mà hắn lại không nỡ thương tổn nàng một chút nào, tối hôm qua cũng là bị nàng nóng lòng phui bỏ quan hệ của hai người, cùng với giọng nói ghét bỏ chọc giận mới nhất thời xúc động đối với nàng như vậy.

Hắn cũng hết sức hối hận, nhưng tính cách của hắn cũng sẽ không cúi đầu nói xin lỗi, hơn nữa hiện tại nàng tỏ thái độ đối với tự mình, chính là hắn nói xin lỗi, phỏng đoán cũng không còn hữu dụng.

“Ngươi muốn cây băng phách ngọc liên kia?” Viêm Minh quyết định lựa chọn không đếm xỉa lời của nàng, miễn cho chính mình nhận không được bóp chết nàng.

Thất Thất của hần trước kia không có độc miệng như vậy, cũng không biết là ai dạy hư nàng? Hiện tại là mở miệng có thể giết người trong vô hình, nếu hần biết rõ ai dạy Thất Thất của hần hư như vậy, không thể không đem người nọ lột da!

Viêm Minh oán hận nghĩ đến, lại không biết nghìn vạn dặm bên ngoài, đối tượng mà hần nhớ kỹ muốn lột da đang vô cùng lo lắng hướng bọn họ chạy đến!

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 122: hoàng tước không có lực

“Có muốn hay không đó là chuyện của ta, không liên hệ gì tới ngươi.” Dạ Thất Thất quyết định giữ một khoảng cách với yêu nghiệt này, miễn cho thời điểm hần không biết bị gì thủ tính đại phát lại làm một đồng chuyện cầm thú với mình, đối với hần, bây giờ lòng nàng vẫn còn sợ hãi.

Mỗi lúc như thế này, nàng liền vô cùng tưởng niệm bốn vị sư huynh.

Nhớ ngày đó, có bốn vị sư huynh bảo hộ hàng ngày nàng có bao nhiêu hạnh phúc, thời điểm lão phong tử sư phụ muốn bắt nạt nàng cũng phải tránh bọn họ, bốn vị sư huynh đối với nàng thật sự tốt đến không có lời gì để diễn tả, sau khi nàng sống lại chuyện may mắn nhất chính là gặp được bốn vị sư huynh không cùng quan hệ huyết thống, lại hơn hần quan hệ máu mủ, cùng với lão phong tử sư phụ tính tình trẻ con không đáng tin nhiệm kia.

“Nói chuyện với ta không cho phép thất thân.” Viêm Minh nhướn mày, duỗi ra ngón trỏ cầm cái cằm của Dạ Thất Thất, đáy mắt lóe ra hào quang khác thường.

“Bỏ ra.” Dạ Thất Thất không kiên nhẫn đánh trên tay hần một cái, hai đầu lông mày mang theo vài phần tức giận, “Yêu nghiệt, ngươi không có việc gì thì cách ta xa một chút, tỷ không muốn gặp ngươi.”

“Thân là thị nữ, há có thể không ở bên cạnh hầu hạ chủ tử?” Viêm Minh đứng ở bên người nàng, lần này không có lại đưa tay chạm vào nàng, cho dù qua vạn năm, tính cách của nàng vẫn như cũ không đổi, vẫn là không có kiên nhẫn như vậy, “Ngươi không đi theo ta, ta đi. Chủ tử thông cảm ngươi như thế, ngươi nên cảm tạ như thế nào?”

Ý tứ Viêm Minh rất rõ ràng, chính là một câu nói: Nàng nhất định phải đi theo bên cạnh hần!

Nếu đã nàng không muốn cùng hần đi, vậy hần liền đi với nàng.

Về phần phản ứng của nàng, hần không để ý, không có người nào so với hần hiểu rõ hơn tính cách của nàng, nàng chịu tức giận đại biểu nàng đem người để ở trong lòng, mặc kệ này hiện tại là thích hay ghét, hần chỉ muốn trước hết để cho nàng nhớ kỹ chính mình là đủ.

Nếu nàng nhìn thấy chính mình không phản ứng chút nào, hần mới nên lo sợ.

“Một đồng**** có đủ hay không?”

Dạ Thất Thất tức giận liếc hần một cái trắng mắt, nhìn gương mặt tuấn mỹ đến yêu nghiệt kia, nhất là giọng hần nói chuyện, mặc dù lạnh như băng, nhưng nàng tổng cảm giác hần là cố ý đang chọc giận chính mình, nếu không phải là không có dũng khí đi chạm vào kia, nàng thật muốn ném một đồng phân ở trên mặt hần, nhìn hần không thể bảo trì bình tĩnh.

Viêm Minh: “...”

...

Một chỗ khác, lúc Thủy Thanh Khuynh đang muốn ra tay đi giúp đám người Nam Đình chiến Thanh Lâm giao, đột nhiên bên tai truyền đến thanh âm đường ca Thủy Thanh Ngao, hần ra lệnh cho mình lập tức đi qua cùng hần gặp mặt, nếu không đi, hần liền sẽ nói cho trưởng bối trong tộc, để cho trưởng bối tước bỏ hết thấy quyền lợi được hưởng của mình ở trong tộc, thậm chí bị lưu đày đến thành nhỏ trong thâm sơn cùng cốc.

Dưới uy hiếp bức bách của Thủy Thanh Ngao, Thủy Thanh Khuynh cuối cùng vẫn lựa chọn tiền đồ của mình, mà buông tha cho Nam Đình mà mình thích.

“Đường ca, ngươi tới tìm ta có chuyện gì?” Thủy Thanh Khuynh nghe lời Thủy Thanh Ngao đi về phía tây gặp mặt cùng hần, lúc này trông thấy hần lại lẻ loi một mình, đáy mắt lóe thoáng qua tình mang.

“Một đoạn thời gian không thấy, Thanh Khuynh lại đẹp lên a! Như thế nào, nghĩ muốn ca ca không?” Thủy Thanh Ngao tuyệt không như bộ dáng làm ca ca, đi lên liền khoác tay lên trên vai Thủy Thanh Khuynh, ngón trỏ ở trên vai nàng nhẹ nhàng đảo vài cái, ánh mắt sắc mị mị mang theo một cổ tà khí.

Thủy Thanh Khuynh lui về phía sau hai bước né tránh ma trảo của hần, khẽ nhủ thầm, mặt tràn đầy phòng bị nhìn hần, nói, “Đường ca, có việc ngươi cứ

việc nói thẳng, Nam Đình ca ca vẫn còn ở đại chiến cùng Thanh Lâm giao, ta cần đi giúp hần.” Nàng thích Nam Đình rất nhiều năm, hiện tại cuối cùng có cơ hội có thể đến gần hần, gia tộc cũng có ý kết thân với Nam gia, nàng há có thể bỏ qua cơ hội này?

“Nam Đình ca ca... Thật đúng là tình thâm ý trọng a! Không biết Nam Đình ca ca ngươi nói có biết ngươi sớm đã bị người chơi đùa hay không..”

“Im miệng! Thủy Thanh Ngao, ngươi đừng quá đáng.” Trên mặt Thủy Thanh Khuynh tràn đầy phẫn nộ, hai tay nắm chặt, trong mắt tràn đầy hận ý trừng mắt nhìn Thủy Thanh Ngao, “Đừng ép ta đem qua toàn bộ sự tình ngươi làm lộ ra ngoài, ngươi chưa từng quên những chuyện chính ngươi làm qua chứ? Ngươi nếu dám phá hủy ta, ta chính là chết cũng sẽ kéo ngươi vào bầy chôn cùng!”

“Hừ! Buồn cười, ngươi cho rằng lời ngươi nói sẽ có người tin sao? Tiểu đường muội thân ái của ta, ngươi vẫn ngây thơ như vậy, ngươi cho rằng nhóm tộc lão là tin tưởng ngươi một nghiệt nữ không biết xấu hổ, hồ thẹn vì gia tộc, hay là sẽ tin tưởng ta một người thiên phú dị bẩm, con cháu trọng yếu trong tộc đây?” Mặt Thủy Thanh Ngao tràn đầy mỉa mai nhìn Thủy Thanh Khuynh, nhất là trông thấy thân thể của nàng thành thực mềm mại hơn nhiều so với hai năm trước, trong mắt tà quang sâu hơn vài phần.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 123: Ai mới là hoàng tước (1).

“Ngươi cười cái gì?” Viêm Minh thấy Dạ Thất Thất đột nhiên nhếch môi nở nụ cười, trong một thoáng trong mắt hiện lên vẻ si mê, chẳng mấy chốc trôi qua.

Dạ Thất Thất lắc đầu, ánh mắt vẫn như cũ nhìn chằm chằm phía dưới, không lên tiếng.

“Hắn cướp đi đồ đạc của ngươi, ngươi không muốn báo thù?” Viêm Minh từ trong miệng Kim tử biết được chuyện phát sinh ở buổi đầu giá kia trong Vạn Bảo Các **** sau khi rời đi. Kim tử về ra chân dung kẻ cướp đi đồ của Dạ Thất Thất cho hần biết, cho hần vừa thấy Thủy Thanh Ngao liền biết hần chính là người ở Vạn Bảo Các ngày đó.

Ngay cả nữ nhân của hần cũng dám bắt nạt, muốn chết!

Thân phận Viêm Minh phi phàm, ngay cả công pháp tu luyện cũng cực kỳ đặc biệt, thiên về thuộc tính âm hàn. Hiện thời sát khí bị hần tiết ra ngoài, Dạ Thất Thất ở gần nhất dễ ý đến hần liền lập tức sẽ phát giác.

“Thù ta tự nhiên sẽ báo, ăn của ta phải phun ra cho ta, cầm ta liền trả trở lại gấp bội, Dạ Thất Thất ta cái gì cũng đều ăn, chính là không ăn thiệt thòi!” Giọng nói Dạ Thất Thất trong trẻo mang thêm vài phần ngạo khí, đáy mắt thoáng hiện nét tà tử tiếp tục nói: “Ta và người nọ thù hận cũng không phải là một chuyện, dám hạ lệnh truy sát muốn mạng của ta, không trả giá cao chút thì sao được?”

Chuyện Thủy thị bộ tộc hạ lệnh truy sát đối với nàng, nàng còn là từ trong miệng người Lăng gia mới biết được. Nàng chưa từng đi tìm Thủy thị bộ tộc gây phiền toái, ai nghĩ bọn họ lại nhất quyết không buông tha, xuống lệnh truy sát đối với nàng, nếu nàng không đáp lễ một hai, làm sao không phụ lòng Thủy thị bộ tộc ‘Ưu ái’ đối với nàng đây?

“Hạ lệnh truy sát với ngươi, ai dám?” Đáy mắt Viêm Minh lóe lên lửa giận, trong giọng nói lạnh như băng mang theo nồng đậm sát khí.

Dạ Thất Thất sững sờ, ánh mắt không hiểu nhìn về phía hần, ý tứ phảng phất như hỏi lại hần: “Ta bị người hạ lệnh truy sát, có liên quan gì tới ngươi? Ngươi kích động như thế làm gì?”

Ánh mắt nghi vấn của Dạ Thất Thất làm cho trong lòng Viêm Minh ngẩn ra, không biến sắc tránh đi tầm mắt của nàng.

Viêm Minh còn nhớ rõ người nọ dặn dò, tuyệt đối không được mượn ngoại lực kích thích nàng khôi phục ký ức, nếu không hậu quả thiết tưởng không chịu nổi! Đêm qua hần là nhất thời xúc động quên đi lời người nọ dặn dò, suýt nữa hại nàng, sai lầm giống vậy hần sẽ không phạm lần thứ hai.

“Ngươi là người của ta, người nào dám đã thương ngươi thì chính là đối địch với ta, tôn nghiêm của Bồn đế há lại để cho con kiến hôi đến khiêu khích?” Vì để cho nàng tin tưởng lời mình nói, xưng hô Bồn đế Viêm Minh cũng đã kêu lên. Nhưng mà càng như vậy càng làm cho người ta có loại cảm giác giấu đầu hở đuôi, tối thiểu chính Dạ Thất Thất cảm thấy là như vậy.

“... Ngươi có biết cái gì gọi là giấu đầu hở đuôi hay không?” Dạ Thất Thất nhàn nhạt nhìn Viêm Minh, môi đỏ mọng khẽ nhúc nhích, đột nhiên toát ra một câu nói như vậy.

Khóe môi Viêm Minh khẽ run rẩy hai cái, ngẩng đầu nhìn trời, thầm nghĩ: Vật nhỏ này thật sự là càng lúc càng giống tiểu hồ ly, rất giảo hoạt!

Dạ Thất Thất cũng không có hỏi tới, bởi vì căn bản là nàng không thèm để ý Viêm Minh vì sao lưu lại ở bên người nàng, lại không quan tâm thái độ của hần đối với nàng. Bây giờ Viêm Minh với nàng mà nói, chính là một người xa lạ quen thuộc hơn một chút so với địch nhân.

Đám đánh cái mông nàng, thù này không báo không phải nữ tử!

...

Mà bên kia, hai người Thủy Thanh Ngao và Thủy Thanh Khuynh giống như đã đạt thành giao dịch nào đó. Thủy Thanh Khuynh một lần nữa trở lại bên cạnh đám người Nam Đình chờ ở hồ nước, cầm lấy vũ khí liền phi thân tiến đến tương trợ đám người Nam Đình.

Mặc dù tu vi Thủy Thanh Khuynh không cao lắm, nhưng trên người nàng ta có rất nhiều bảo bối, có sự gia nhập của nàng ta, chiến cuộc từ từ trở nên thoải mái hơn. Sự bất mãn của Nam Đình đối với nàng cũng đã biến mất vài phần, thậm chí không keo kiệt chút nào cấp cho nàng một nụ cười tươi tắn.

Nhưng mà làm cho Nam Đình cảm thấy kỳ quái là, nếu như ngày trước hắn cười với Thủy Thanh Khuynh, nàng sẽ trở nên vô cùng vui vẻ. Nhưng hôm nay, nàng lại tránh đi ánh mắt của mình, thậm chí mang theo vài phần hoảng loạn và... Chột dạ!

Chột dạ?

Đang yên đang lành tại sao Thủy Thanh Khuynh lại cảm thấy chột dạ? Trong lòng hắn đột nhiên dâng lên một điềm báo bất an.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 124: Ai mới là hoàng tước (2).

“Nam Đình ca ca, ngươi nắm chắc thời gian điều tức, trước tiên ta chống đỡ giúp ngươi.” Thủy Thanh Khuynh cầm vũ khí trong tay đi đến trước người Nam Đình, giúp hắn đỡ công kích của Thanh Lâm Giao, một bên chiến đấu cùng Thanh Lâm Giao, một bên quay đầu lại lo lắng dặn dò.

Kiều ngạo như Nam Đình sao lại có thể núp ở sau lưng nữ tử?

Lúc này thân hình Nam Đình chợt lóe xuất hiện ở trước người Thủy Thanh Khuynh, linh lực trong người càng đậm, cộng thêm Vương Tu Vân từ bên cạnh phối hợp. Thân hình hắn nhanh như tia chớp lưu lại một đạo tàn ảnh rồi biến mất ở tại chỗ, lúc xuất hiện lần nữa, khoảng cách hắn đã ở trước trán Thanh Lâm Giao không đến một mét.

“A - - Nam Đình ca ca cẩn thận!” Thủy Thanh Khuynh kêu lên một tiếng sợ hãi, quá nhiều Thanh Lâm Giao.

“Phốc!”

Vốn Nam Đình nên đâm trúng tử huyết duy nhất của Thanh Lâm Giao - - chỗ xương mềm giữa hai mắt kia!

Nhưng bị một tiếng gọi này của Thủy Thanh Khuynh, Thanh Lâm Giao không chỉ né tránh được một kích trí mạng này, còn phun ra một khí thể màu xanh biếc từ trong miệng, oán hận nện Nam Đình trên mặt đất.

“Nam Đình ca ca...”

Trong mắt Thủy Thanh Khuynh thoáng hiện lên lệ quang, cắn răng, nhìn xuống xúc động vọt tới bên cạnh Nam Đình, mà là thừa dịp thời điểm Vương Tu Vân chiến đấu không ngừng với Thanh Lâm Giao, cầm trong tay một cái Diệt Hồn Đình từ phía sau lưng đánh vào trong cơ thể hắn...

“Phốc - - “

Diệt Hồn Đình nhập vào cơ thể, ngay tức khắc Vương Tu Vân phun ra một búng máu tươi, không cách nào điều động linh lực trực tiếp rơi vào giữa hồ.

“Vương huynh...”

“Tu Vân huynh...”

...

Sau từng tiếng kinh hô, có người phi thân đi qua cứu Vương Tu Vân không cách nào điều động linh lực rơi vào trong hồ nước lên.

“Thủy Thanh Khuynh, ngươi điên rồi!” Khóe miệng Vương Tu Vân còn lưu lại máu tươi đỏ thẫm, ánh mắt âm lãnh tràn đầy hận ý gắt gao nhìn chăm chăm Thủy Thanh Khuynh. Nghĩ đến chính mình thế nhưng nhất thời không đề phòng bị nàng đánh lên, Vương Tu Vân liền tức giận đến khí huyết cuộn cuộn, há miệng lại phun ra một ngụm máu tươi!

Diệt Hồn Đình!

Thủy Thanh Khuynh thế nhưng dùng Diệt Hồn Đình đối với mình! Nàng quả thật là hận mình tận xương, đủ ngoan độc!

Bị Diệt Hồn Đình gây thương tích, linh hồn sẽ từ từ suy yếu dẫn đến hoàn toàn biến mất. Cho dù ngay cả một thân linh lực cũng sẽ ở trong nháy mắt bị Diệt Hồn Đình giam cầm mà không cách nào dùng được, hiện tại hẳn chính là thịt cá trên cái thớt gỗ, mặc người chém giết.

“Vương Tu Vân, ngươi hai lần ba lượt mở miệng nhục nhã ta, ngươi roi đến nông nỗi này, là ngươi đáng đời! Ta ngoan độc thì như thế nào? Ngươi có thể làm gì ta? Hiện tại ngươi đã là thịt cá trên cái thớt gỗ, mặc ta xâm lược, cho dù ngươi hận ta tận xương cũng không cải biến được vận mệnh của ngươi.” Thủy Thanh Ngao bức nàng đã thương Nam Đình ca ca, trong nội tâm Thủy Thanh Khuynh đã sớm tụ đầy tức giận, hiện thời nàng đều phát tiết tất cả hận ý đối với Thủy Thanh Ngao đến trên người Vương Tu Vân, há lại sẽ để cho hắn dễ dàng chết đi như thế?

“Thủy Thanh Khuynh, ngươi tiện nhân, ngươi chết không từ tế!” Năm đầm của Vương Tu Vân căng chặt, nghiêng răng nghiêng lợi, tràn đầy hận ý nổi giận nằng.

“Bốp - - “

Thủy Thanh Khuynh hung hăng đánh một cái tát tới trên mặt Vương Tu Vân, một tát này Thủy Thanh Khuynh dùng năm phần lực, trực tiếp đánh cho khóe miệng Vương Tu Vân đỏ máu.

“Thủy Thanh Khuynh, hôm nay nếu ta không chết, chắc chắn ngươi sẽ vì chuyện này mà trả giá gấp trăm ngàn lần.” Đòi mất Vương Tu Vân trở nên đỏ ngầu, đáy mắt là hận ý ngập trời!

Nghe vậy, Thủy Thanh Khuynh lại hung hăng đánh Vương Tu Vân vài bạt tay, trúng Diệt Hồn Đình Vương Tu Vân há là đối thủ của nàng? Liên bị Thủy Thanh Khuynh hung hăng nhục nhã một phen.

“Chỉ bằng ngươi? Cũng xứng uy hiếp bốn tiểu thư! Hừ.”

...

“Thất Thất, người kia bị bắt nạt thật thê thảm, chúng ta có thể tới giúp hắn không?” Nhìn Vương Tu Vân bị Thủy Thanh Khuynh một cái tát tiếp theo một cái tát làm mất mặt, cuối cùng vẫn là Phong Tháp Tháp có tâm địa mềm nhát đến hỏi nàng.

Dạ Thất Thất nhún mày, nghiêng đầu nhìn hắn: “Tại sao phải giúp hắn? Ngươi và hắn quen biết sao?”

“Không biết.” Phong Tháp Tháp thành thật trả lời.

“Ngươi không biết hắn, ta cũng không biết hắn, vậy ta tại sao phải cứu hắn? Nhược nhục cường thực, kẻ mạnh thì sống, hắn quá yếu mới bị người ta khi dễ, nếu như hắn đủ mạnh, ai có thể bắt nạt đến trên đầu của hắn? Lần này ta cứu hắn, vậy lần sau thì sao? Ai đi cứu hắn? Chẳng lẽ còn muốn ta một ngày mười hai canh giờ đều mang hắn theo bên người sao?” Dạ Thất Thất cố ý nói lời nói có gai, có ngụ ý nói cho Phong Tháp Tháp nghe.

Phong Tháp Tháp sững sờ, hiển nhiên không nghĩ tới nên trả lời vấn đề của nàng thế nào.

Một lát sau, Phong Tháp Tháp ngẩng đầu nhìn nàng, trong mắt tràn đầy vẻ kiên định: “Thất Thất, ta muốn trở nên mạnh mẽ!”

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 125: Ai mới là hoàng tước (3).

“A? Vì cái gì? Trở nên mạnh mẽ cũng không phải nói một chút ngoài miệng là có thể làm được, con đường cường giả so với trong tưởng tượng của ngươi còn muốn khó khăn hơn nghìn lần vạn lần, ngươi không hối hận?” Đáy mắt Dạ Thất Thất có chút tán thưởng, nàng sớm nhìn ra Phong Tháp Tháp rất có linh tính, chỉ là tính cách quá nhu nhược. Nếu muốn mài dũa ngọc thô chưa được mài dũa thành mỹ ngọc, quá trình cũng phi thường gian nan.

Nhưng bất kể như thế nào, trước mắt rốt cục hắn đã bước ra bước đầu tiên, cũng là một chuyện tốt.

Ngươi, nhất định nàng sẽ cứu!

Chỉ là, không phải là hiện tại.

Nàng nhìn ra được người nọ cũng không phải là hạng người đoán mệnh, tái ông mất ngựa làm sao biết không phải phúc, giờ phút này bị nhục nhã biết đâu là một chuyện tốt.

(TÁI ÔNG THẤT MÃ _ Tái ông mất ngựa; hoạ phúc khôn lường là một câu chuyện về một ông già ở vùng biên giới bị mất ngựa, mọi người đến an ủi ông, ông bảo rằng: 'làm sao biết đó không phải là cái phúc?' Ít lâu sau, con ngựa của ông quay trở về kéo thêm một con ngựa nữa. Mọi người đến chúc

mừng, ông bảo biết đầu đó lại là họa. Quả vậy, con trai ông vì cười tuấn mã bị ngã què chân. Mọi người đến an ủi, ông bảo không chừng thế lại là phúc. Chẳng bao lâu, có giặc, trai tráng phải ra trận, riêng con ông vì tàn tật được ở nhà sống sót. Ví với chuyện không hay trong một hoàn cảnh nào đó có thể biến thành chuyện tốt.)

Đáy mắt Dạ Thất Thất lóe qua một tia sáng tính kế, bộ ngựa bắt ve, chim sẻ rình sau... Thủy Thanh Ngao, chúng ta chờ mà xem một chút ai mới là hoàng tước cuối cùng kia!

...

“Không hối hận! Ta không cần làm phế vật bị loại bỏ, ta không muốn lại bị người khi dễ, ta... Ta muốn trở nên mạnh mẽ!” Phong Thập Thập cắn môi dưới, đôi mắt trong suốt sáng sủa nhìn chăm chăm Dạ Thất Thất, mang theo vài phần khẩn cầu nói: “Thất Thất, ta biết rõ ngươi rất lợi hại, ngươi có thể giúp ta không?”

Đúng là Dạ Thất Thất đang chờ những lời này của hắn, há lại cự tuyệt chứ?

Nàng không biết thiên mệnh theo lời Lão Phong Tử sư phụ là vật gì? Nhưng nàng biết một chút, vô luận muốn làm cái gì, đều không thể rời bỏ nhân tài, nàng cần bồi dưỡng thành viên nòng cốt của mình, bằng hữu mà mình có thể tin nhiệm phó thác.

Mà Phong Thập Thập đơn thuần, tự nhiên là vào trong mắt của nàng.

Mà ngay cả chính bản thân Phong Thập Thập cũng không biết, hôm nay quyết định này của hắn sẽ mang đến nhân sinh ngày sau của hắn thay đổi nghiêng trời lệch đất như thế nào!

“Đương nhiên, đừng quên ngươi còn thiếu ta một trăm kim tệ, ngươi lấy thân gán nợ, hiện tại ngươi là người của ta đấy!” Nhắc tới cái gọi là nợ nần một trăm kim tệ kia, chính Dạ Thất Thất cũng cảm thấy có chút buồn cười.

Vừa nghe câu 'Hiện tại ngươi là người của ta đấy!' của Dạ Thất Thất, trong nháy mắt Phong Thập Thập đỏ mặt.

Một câu nói làm Phong Thập Thập mặt đỏ tới mang tai, trong nháy mắt Dạ Thất Thất cảm giác thành tựu tăng lên gấp bội. Nhưng không đợi nàng cao hứng đã có người ghen tị, theo tay vung lên, một trận gió cuốn Phong Thập Thập trở về vị trí trước đó.

Dạ Thất Thất: “...” Trùng mỗ yêu nghiệt một cái, bày tỏ đã vô lực châm chọc.

Viêm Minh công khai độc chiếm vị trí bên cạnh Dạ Thất Thất, cùng nàng cùng tồn tại mà đứng. Hai tay tự nhiên rủ xuống ở sau người, sợi tóc như mực, theo gió khẽ bay lên, một trận gió mát ngẫu nhiên lướt qua, thổi đầu tóc dài đen như mực của nàng tới trước ngực hắn..

Viêm Minh cúi đầu, trong mắt mỉm cười, tùy ý để tóc của nàng nhẹ nhàng lướt qua trước ngực hắn, trong nội tâm truyền đến cảm giác tê tê đại đại, trái tim yên lặng vạn năm từ từ khôi phục sinh mệnh lực, bắt đầu nhảy lên rộn rã.

...

Vương Tu Vân bị Thủy Thanh Khuynh bằng mọi cách nhục nhã, oán hận đan xen, gò má sưng đỏ, khóe miệng tràn đầy vết máu, chặt vật không chịu nổi.

Nếu như có thể lựa chọn, hắn tình nguyện chết ở trong bụng Thanh Lân Giao, cũng không muốn bị Thủy Thanh Khuynh nhục nhã như thế!

“Còn dám trừng ta? Xem bốn tiểu thư ta móc hai tròng mắt của ngươi ra!” Đáy mắt Thủy Thanh Khuynh thoáng lóe qua oán độc, trong tay nhiều thêm một cây chùy thủ, khuôn mặt dữ tợn đặc biệt đáng sợ.

“Độc phụ - - “

Trong mắt Vương Tu Vân tràn đầy hận ý trừng mắt nhìn nàng ta, từ trong kẽ răng nhảy ra hai chữ tràn đầy hận ý.

“Keng!”

Một cục đá bay ra ngoài đánh lệch chùy thủ trong tay Thủy Thanh Khuynh, xẹt qua gò má Vương Tu Vân, lưu lại một vết thương sâu tới xương ở trên mặt hắn.

“Giữ lại cho hắn một mạng, ta cần dùng.” Thủy Thanh Ngao toàn thân ngao khí đi ra, ngồi ở đầu vai là Hóa Hồ Ly nhỏ toàn thân màu đỏ rực, đi lên trước quét nhìn một cái Vương Tu Vân chặt vật không chịu nổi, khóe môi gợi lên nụ cười hung ác nham hiểm.

“Hừ!” Thủy Thanh Khuynh hừ lạnh một tiếng, nghiêng đầu tránh ra.

“Như thế nào, nhìn thấy ta hết sức giật mình sao?” Thủy Thanh Ngao từ trên cao nhìn xuống Vương Tu Vân toàn thân chặt vật, khóe miệng mang theo vài phần mỉa mai.

Vương Tu Vân từ trên mặt đất đứng lên, mặt mũi tràn đầy máu tươi, vẻ mặt dữ tợn nhìn chăm chăm Thủy Thanh Ngao, đột nhiên nở nụ cười: “Là ngươi, đây hết thảy đúng là vấn đề ngươi bố trí! Hay cho một chiêu bỏ ngựa bắt ve, chim sẻ rình sau, lợi dụng chúng ta giao đấu Thanh Lân Giao, ngươi ở trong bóng tối ngồi thu ngư ông đắc lợi, quả nhiên là giỏi tính toán!”

“Không hổ là người đa mưu túc trí của Hòa Kỳ Vân, quả nhiên đủ thông minh!” Đấy mắt Thủy Thanh Ngao hiện lên tán thưởng, nếu có thể thu Vương Tu Vân cho mình dùng, đối hấn mà nói lợi nhiều hơn hại: “Nếu như người nguyện nhận ta làm chủ nhân, hôm nay ta liền thả người rồi đi, như thế nào?” Đối lại mà nói, nếu như Vương Tu Vân không nhận thức hấn là chủ, vậy hôm nay hấn liền không mệnh rồi khỏi nơi đây.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 126: Ai mới là hoàng tước (4).

“Ha ha ha ha...” Nghe được lời nói của Thủy Thanh Ngao, đột nhiên Vương Tu Vân cất tiếng cười to, trong tiếng cười tràn đầy mỉa mai cùng chế giễu.

Sắc mặt Thủy Thanh Ngao bởi vì tiếng cười của Vương Tu Vân trở nên càng ngày càng âm trầm, tay gương cao lại để xuống, trở tay một kích, hung hăng đánh một người bị thương trong người, trong nháy mắt đánh chết.

“Thủy Thanh Ngao, người vậy mà động thủ với ta!” Nam Đình cũng tỉnh lại từ trong khói độc của Thanh Lâm Giao, sắc mặt tái nhợt, ánh mắt lạnh như băng nhìn đám người Thủy Thanh Ngao.

“Ồ? Người đã tỉnh, như thế nào? Cảm giác bị người phóng ám tiễn ở sau lưng như thế nào?” Mặt mũi Thủy Thanh Ngao tràn đầy kiêu ngạo nhìn sắc mặt tái nhợt của Nam Đình, nhìn đối thủ trước kia chặt vật như vậy xuất hiện ở trước mặt mình, trong nội tâm Thủy Thanh Ngao rất là cao hứng.

Trên mặt nho nhã thanh tú của Nam Đình lộ ra vài phần tức giận, ánh mắt tức giận chuyển đến trên người Thủy Thanh Khuynh. Trái ngược vẻ nhã nhặn nho nhã ngày thường, giờ phút này trên mặt hấn nhiều thêm vài phần hung ác nham hiểm, giọng nói mang theo vài phần thất vọng nói: “Thanh Khuynh, ta không nghĩ tới người sẽ đối đãi với ta như thế. Quả nhiên, con người Thủy thị bộ tộc không thể tin, người quá làm cho ta thất vọng rồi!”

“Nam Đình ca ca... Ta...” Thủy Thanh Khuynh muốn giải thích, nhưng lại phát hiện hết thấy giải thích tại thời khắc này đều trở nên yếu ớt không thuyết phục.

“Đủ rồi! Thủy Thanh Khuynh, từ nay về sau, người và ta lại không liên quan gì, sống chết của ta và người lại không có nửa phân quan hệ.” Chính mình rơi xuống một bước này, trong nội tâm Nam Đình hận nhất không phải là Thủy Thanh Khuynh, mà là chính bản thân hấn. Sớm đã có người nhắc nhở hấn Thủy Thanh Khuynh không thể tin, nhưng hấn lại ngoan cố làm ngơ, có thể nói hấn rơi đến nông nỗi như thế này, chẳng oán được ai.

“Nam Đình ca ca, thực xin lỗi, ta thật sự không muốn đã thương người, ta thật sự là vạn bất đắc dĩ mới làm như vậy, người...” Thủy Thanh Khuynh hoảng hốt, thấy người mình thích quyết tuyệt như thế, nàng thật sợ hãi.

...

“Ba ba ba - -” đột nhiên vang lên tiếng vỗ tay, khoe môi tươi cười của Thủy Thanh Ngao mang theo vài phần âm lãnh, vỗ tay đi lên phía trước, nhìn Nam Đình và Thủy Thanh Khuynh cười lạnh nói: “Thật là diễn trò làm người khác cười mũi! Nam Đình, người không nghĩ tới mình sẽ có ngày này ư? Lúc nhỏ người kiêu ngạo như vậy, hôm nay ở trước mặt ta chặt vật như vậy, người không cảm thấy rất tức giận chứ?”

“Thủy Thanh Ngao, người cho rằng người thắng sao?” Nhìn Thủy Thanh Ngao bày sắc mặt kiêu ngạo đắc ý, tức giận trên mặt Nam Đình từ từ biến mất, thay vào đó là lạnh lùng mỉa mai cùng khinh miệt.

Thủy Thanh Ngao cất giọng cười to, chỉ vào hơn mười người lại còn bị Thanh Lâm Giao gây thương tích, đối diện cao giọng hỏi Nam Đình: “Chẳng lẽ người còn muốn dựa vào đám phế vật này đến chuyển bại thành thắng sao? Chỉ bằng bọn họ, có tư cách đó sao?”

Ba chi đội mười lăm người, ngoại trừ Nam Đình, Vương Tu Vân và Thủy Thanh Khuynh, cùng với một người bị Thủy Thanh Ngao phần nộ giết chết. Thời điểm mười một người còn thừa lại nghe câu phế vật kia của Thủy Thanh Ngao, mặt mũi từng người đều tràn đầy phẫn nộ.

“Như thế nào? Nói các người là phế vật các người còn không thừa nhận sao? Thật sự là bấy phế vật ngu ngốc.” Trong giọng nói của Thủy Thanh Ngao tràn ngập cuồng ngạo, khinh miệt cười lạnh, trực tiếp hạ lệnh cho những người phía sau hấn: “Giết hết những thứ phế vật này! Không chừa một mống.”

Hai đầu lông mày của bốn người cùng đội với Thủy Thanh Ngao mang theo khó xử nhàn nhạt, nhưng vẫn không dám phản kháng lời nói Thủy Thanh Ngao. Mười một người bị thương, so sánh cùng bốn người có tu vi cao hơn bọn họ, mặc dù nhân số mười một người nhiều hơn cũng dần dần rơi xuống hạ phong.

“Thủy Thanh Ngao, cũng nên lưu lại một đường, ngày sau còn gặp mặt! Người không được quá tuyệt tình, Nam gia ta cũng không phải là dễ chọc.” Nam Đình biết rõ cử động lần này của Thủy Thanh Ngao là vì đã kích hấn, nếu hấn không có bị thương, đánh nhau với Thủy Thanh Ngao chưa chắc hấn sẽ thua. Nhưng trước mắt hấn bị độc Thanh Lâm Giao gây thương tích, tuyệt đối không phải là đối thủ của Thủy Thanh Ngao, huống chi còn Thủy Thanh Khuynh có tu vi không kém.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 127: Ai mới là hoàng tước (5).

“Nam gia?” Mặt mũi Thủy Thanh Ngạo đầy mỉa mai nhìn Nam Đình, cười lạnh nói: “Không thể tưởng được Nam Đình nguoi vậy mà thật ngây thơ! Chẳng lẽ đến bây giờ nguoi còn không nhìn ra ta muốn làm cái gì sao? Xem ra danh tiếng bên ngoài của nguoi bắt quả cũng chỉ là hư danh nói chơi mà thôi.”

Mặt Nam Đình liền biến sắc, trong ánh mắt mang theo vài phần không thể tin nhìn hần: “Thủy Thanh Ngạo, nguoi thật muốn đối địch cùng người Nam gia ta sao? Đừng quên, Nam gia ta và Mộc thị bộ tộc có quan hệ, nguoi đừng khinh người quá đáng!”

Xích Hòa đại lục, có năm đại gia tộc danh tiếng vang dội nhất, theo thứ tự là, Kim thị bộ tộc, Mộc thị bộ tộc, Thủy thị bộ tộc, Hỏa thị bộ tộc, Thổ thị bộ tộc, kim mộc thủy hỏa thổ năm đại gia tộc. Thủy Thanh Ngạo là thiếu gia Thủy thị bộ tộc, Nam gia hần và Mộc thị bộ tộc cũng là quan hệ thông gia, Nam Đình không tin Thủy Thanh Ngạo sẽ vì lợi nhỏ trước mắt mà làm ra chuyện không sáng suốt đến như thế.

Nhưng mà, hết sức đáng tiếc!

Hiển nhiên Nam Đình chưa hiểu rõ Thủy Thanh Ngạo, đối với Thủy Thanh Ngạo mà nói, tôn nghiêm mặt mũi của hần thắng hơn hết thảy. Lúc còn nhỏ Nam Đình từng khi dễ qua hần, lại ở mọi phương diện cũng không yếu, nếu như cứ tiếp tục thế mãi nhất định sẽ trở thành kình địch của hần. Thay vì đợi đến sau này Nam Đình đủ lông đủ cánh, hần tình nguyện hiện tại liền bóp chết nguy cơ kia ở chỗ này.

Bí cảnh khảo hạch, sinh tử khó liệu!

Đây là lúc tiến vào bí cảnh Xích Hòa học viện chính mệnh đạo sư đã nói, Nam Đình chết ở chỗ này, có thể nói là thần không biết quỷ không hay, không có bằng chứng ai có thể chứng minh nguoi là do hần giết?

Ý niệm mượn cơ hội này diệt trừ Nam Đình, từ lúc biết được Nam Đình cũng sẽ tham gia lần khảo hạch này thì đã xuất hiện ở trong đầu Thủy Thanh Ngạo. Nhưng mà vận khí của hần phá lệ thật tốt, không chỉ vào thời khắc này gặp gỡ đám người Nam Đình, hần chỉ thực hiện một kế nhỏ đã làm cho toàn bộ đám phế vật ngu ngốc này bị thương, lại không có lực phản kháng.

Âm thầm chọc giận Thanh Lâm Giao, lợi dụng Thanh Lâm Giao hung tàn làm cho đám người Nam Đình bị thương, uy hiếp Thủy Thanh Khuynh, để cho nàng ta cùng người của mình nội ứng ngoại hợp một lần hành động đã diệt trừ được hai cái đinh trong mắt, hơn nữa quá trình so với trong dự liệu hần còn muốn tốt hơn rất nhiều.

“Nam gia tính cái gì chứ? Cũng chỉ là con chó Mộc thị bộ tộc nuôi dưỡng mà thôi. Nam Đình nguoi sẽ không ngây thơ đến nỗi cho rằng Mộc thị bộ tộc sẽ vì Nam gia mà trở mặt cùng Thủy thị bộ tộc ta sao? Nguoi không khỏi cũng quá để ý mình rồi. Cũng không sợ nói cho nguoi biết, giết nguoi, là quyết định ta đã sớm có, chỉ là Nam gia thôi bản thiếu vẫn thật là không để vào mắt!”

Trong nội tâm Thủy Thanh Ngạo đã phán quyết tử hình cho đám người Nam Đình, ở trong mắt hần đám người Nam Đình chính là từng khối thi thể, tự nhiên hần cũng không cần tiếp tục giấu giếm, dứt khoát rộng lượng nói ra, để cho bọn họ làm tên quỷ có hiểu biết.

“... Nguoi điên rồi!” Sắc mặt Nam Đình tái nhợt trầm mặc một hồi lâu, trong mắt tràn đầy sự tự giễu nhìn Thủy Thanh Ngạo nói.

Nam Đình tuyệt đối không nghĩ tới, xưa nay tự cho rằng mình thông minh, thiên phú thật tốt, sau này tiền đồ không có ranh giới, lại vào lúc này sẽ chết ở trên tay tiểu nhân lòng hẹp hòi có thù tất báo Thủy Thanh Ngạo này.

Hần thật sự thật không cam lòng mà!

...

“Ba ba ba -- diễn xuất thật đúng là đặc sắc nha! Thủy Thanh Ngạo, cảm đồ đặc của ta lâu như vậy, cũng là thời điểm nên trả lại cho ta đi?” Giọng nói trong trẻo của một cô gái đột nhiên vang lên, giọng nói êm tai giống như nước suối tinh khiết phảng phất giống như có chứa ma lực vậy, mọi người đang giao chiến thể nhưng tất cả đều dừng đánh nhau lại.

Đến ngay cả tâm tình Thanh Lâm Giao đang canh giữ ở bên cạnh Băng Phách Ngọc Liên cũng từ từ bình tĩnh trở lại. Lúc trước bởi vì Băng Phách Ngọc Liên sắp thành thực, cho nên đó là lý do Thanh Lâm Giao chưa từng rời khỏi Băng Phách Ngọc Liên, chỉ cần bọn họ không chủ động đến gần Băng Phách Ngọc Liên sắp thành thực, Thanh Lâm Giao cũng không sẽ chủ động xuất kích.

“Là nguoi! Nguoi còn dám xuất hiện ở trước mặt ta, nhanh tiến lên bắt yêu nữ này lại cho ta --” Sau khi Thủy Thanh Ngạo thấy rõ tướng mạo người đến, mang trên mặt có vài phần kinh ngạc, lập tức lui về phía sau hai bước, lạnh lùng quát.

“Yêu quái em gái nguoi, mặt nguoi dài quá như một cái gậy xỏ vào còn có mặt mũi nhìn người khác là yêu nữ, ánh mắt nguoi dài tới lỗ mũi đi? Trùng cái gì mà trùng? Nguoi lại trùng nữa cô nãi nãi cũng như cũ không lạ gì nguoi, lần đầu tiên gặp mặt không có giết chết nguoi là do mạng nguoi lớn, lần

thứ hai gặp mặt người cũng dám đoạt đồ từ trong tay lão nương. Có phải người cảm thấy mặt lão nương dễ khi dễ hay không? Người tin lão nương chỉ vài phút liền chơi đùa chết người hay không...”

Dạ Thất Thất càng nói càng hăng hái, càng nói càng có loại cảm giác mình bị bắt nạt cực kỳ bị thăm, nhìn lại sắc mặt tự phụ cao ngạo kia của Thủy Thanh Ngao, nhượng mảy, thuận tay mò qua tiểu phá hải đang quần ở bên người nàng hướng hấn đập tới - -

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuận Thủ Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 128: Châm ngòi quần ấu.

“A a a - - nữ nhân xấu xa, người lại bắt nạt người ta!”

Tiểu phá hải tức giận tới mức giậm chân, hoàn toàn quên bây giờ mình còn đứng ở trên thân ai đó, hấn nhảy lên đập xuống vài cái này thiếu chút nữa thì cái tên xui xẻo bị hấn giẫm dưới chân bị giẫm xuống dưới lòng đất.

Không cần hoài nghi, tiểu phá hải chính là hung hãn như vậy, nếu không Dạ Thất Thất cũng sẽ không xem hấn làm vũ khí đập người.

“Phốc!”

Thủy Thanh Ngao bất ngờ không kịp đề phòng bị 'Ám khí' Dạ Thất Thất ném tới đập nằm sấp xuống, không đợi hấn phục hồi tinh thần lại, đã cảm thấy ngực giống như là có hai ngọn núi lớn đè ép. Một lần lại một lần ngay cả hô hấp cũng trở nên khó khăn, nhất là hai ngọn núi kia còn nhảy vài cái, lòng ngực hấn rất khó chịu, thiếu chút nữa hộc máu.

Dạ Thất Thất sờ sờ mũi, đối với chuyện mình ném ám khí chính xác rất hài lòng, nhất là chứng kiến bộ dáng chật vật của Thủy Thanh Ngao cao ngạo kia, trong nháy mắt tâm tình rất dễ chịu.

“Ừ, hôm nay thời tiết thật tốt, trời trong nắng ấm, thời tiết sáng sủa, thích hợp nhất giết người vớt thi thể, nghiêm hình bức cung.” Nói xong, Dạ Thất Thất nhìn Thủy Thanh Khuynh, lắc đầu, ánh mắt rơi xuống trên người Nam Đình suất nữa bỏ mạng, chậm rãi nói: “Ôn nhu hương, anh hùng mộ, vô số anh hùng vẫn cứ khom lưng! Nam công tử đã hưởng thụ đủ chỗ tuyệt vời của ôn nhu hương này rồi chứ? Không biết tư vị như thế nào?”

Trong lời nói Dạ Thất Thất mang theo vài phần ý giễu cợt, nhân phẩm Nam Đình không kém, tâm tư quá sâu, quá mức tự phụ. Cho tới bây giờ hấn rơi vào nông nổi như vậy, thật sự là chẳng trách được người khác, tất cả đều là kết cục hấn quá mức kiêu ngạo tự phụ.

Nghe vậy, khoe môi Nam Đình nâng lên một nụ cười khổ sở, trong mắt đầy ân hận: “Tư vị thật tốt, tốt đến đủ để cho ta ghi khắc cả đời!” Hôm nay Thủy Thanh Khuynh phản bội, thật giống như hung hăng đánh hấn một cái tát, đánh tan tất cả kiêu ngạo tự phụ hấn đã từng, đánh hấn từ trong đám mây về thực tế.

“Nam công tử thích là tốt rồi.” Dạ Thất Thất có ngụ ý cười nói.

“Làm càn! Yêu nữ người lại còn dám xuất hiện, các người còn lo lắng cái gì? Phàm là bất luận kẻ nào, chỉ cần có thể chém giết yêu nữ này, bản thiếu tất có trọng thưởng!” Tiểu phá hải giậm đập vài cái ở trên người Thủy Thanh Ngao xong, liền xông tới tìm Dạ Thất Thất báo thù. Nhưng mà còn chưa có đến gần Dạ Thất Thất liền bị Viêm Minh một tay chụp tới ném cho Kim tử, hiện tại đang bị Kim tử mang theo, hai chân vung vẩy ở giữa không trung. Mà trên ngực không có hai ngọn núi lớn đè lên, trong nháy mắt Thủy Thanh Ngao cũng đứng lên, chỉ vào Dạ Thất Thất khôi phục thân phận nữ nhi phần nộ quát.

Chính là cái nữ nhân này, lần trước Ngũ trưởng lão chính là chết ở trên tay nàng, trong tộc hạ lệnh truy sát, lại không nghĩ rằng nàng còn dám rêu rao xuất hiện ở trong khảo hạch Xích Hòa học viện như thế, chính nàng chán sống muốn chết, vậy hấn sẽ thành toàn cho nàng!

“Thủy thiếu, chúng ta tự biết năng lực thấp kém, không dám lại nghĩ đến cây Băng Phách Ngọc Liên kia, không biết Thủy thiếu có thể khai ân thả chúng ta rồi đi hay không?” Trên tay mười một người bắt đầu dao động, đồng thời cũng nhìn ra người Thủy Thanh Ngao muốn đối phó là Nam Đình và Vương Tu Văn, không có quan hệ gì với bọn họ.

Người không vì mình trời tru đất diệt, bọn họ chỉ muốn sống sót!

Nên thả bọn họ rồi đi sao?

Thủy Thanh Ngao khẽ nhủ mảy, hai đầu lông mày mang theo vài phần do dự.

Hấn vốn định làm hoàng tước sau lưng kia, đợi thời điểm đám người Nam Đình cùng Thanh Lâm Giao đánh tới hai bên đều thiệt hại thì đứng ra, giết đám người Nam Đình, đoạt được Băng Phách Ngọc Liên, nhưng ai biết lại xuất hiện biến cố.

Nhìn đám người Dạ Thất Thất đột nhiên xuất hiện, mảy Thủy Thanh Ngao nhíu lại càng sâu hơn, yêu nữ này nhất định phải diệt trừ, nhưng nếu như toàn

lực đối phó nàng, lại không còn lực đối phó những người khác.

Nam Đình và yêu nữ, hai người nhất định phải chọn một mà thôi!

“Trước mắt giết yêu nữ, bản thiếu liền thả bọn người rời đi, quyết không nuốt lời!” Thủy Thanh Ngạo do dự một chút, đột nhiên mở miệng nói.

Nghe vậy, hai mắt mười một người kia tỏa sáng, gần như là không chút do dự nào liền đánh về phía Dạ Thất Thất, muốn lấy tính mạng nàng để đổi lấy cơ hội sống sót.

“Hừ! Không biết xấu hổ, vậy mà quần áo.”

Dạ Thất Thất hừ lạnh một tiếng, theo thói quen muốn lấy Từ Tiêu kiếm ra, lại đột nhiên nghĩ đến Từ Tiêu kiếm đã bị người nào đó hủy diệt.

“Dùng cái này.” Dạ Thất Thất hung hăng trừng Viêm Minh một cái, đã thấy hắn chẳng biết lúc nào lại đến bên cạnh mình, trong tay cầm một cây roi toàn thân thấu hồng, rất là tinh xảo đưa cho nàng.

Dạ Thất Thất cũng không dài dòng, cầm lấy roi phi thân mà ra, một tay vung lên tiên pháp đến uy vũ sinh phong.

Nhìn xem thần thái Dạ Thất Thất phấn khởi như vậy, đáy mắt lạnh như băng của Viêm Minh từ từ được ấm áp thay thế.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 129: Phệ Hồn roi.

Trong tay Dạ Thất Thất vung roi Viêm Minh đưa cho nàng, một cảm giác quen thuộc tự nhiên sinh ra, trong nháy mắt nàng cầm roi, đáy lòng dâng lên một bá khí không gì sánh kịp!

Một khắc kia, nàng có loại cảm giác bề ngễ chúng sinh.

Mà loại cảm giác này, đều là cây roi nhìn như tầm thường trong tay nàng gây ra cho nàng.

“Phệ Hồn, diệt!”

Trong đầu Dạ Thất Thất đột nhiên chọt lóe qua một hình ảnh, môi mỏng của nàng khẽ nhúc nhích, lạnh lùng phun ra ba chữ!

Vừa dứt lời, trường tiên trong tay nàng lóe qua một tia sáng màu xám, đồng thời hơn mười người vây công nàng lại bị ánh sáng trắng mờ kia đánh trúng, phịch một tiếng nổ bung - -

Một lúc, trong không khí tràn ngập mùi máu tươi nồng đậm!

“Này...” Dạ Thất Thất cũng bị uy lực kinh người của trường tiên trong tay làm cho sợ hết hồn, ánh mắt không dám tin nhìn trường tiên trong tay mình.

Nếu như cảm giác của nàng không có sai, cây trường tiên này tuyệt đối không đơn giản!

Nàng cảm giác được rõ rệt cây trường tiên này tỏ ra thân cận đối với nàng, mới vừa rồi chỉ là đáy lòng nàng chọt lóe qua một tia sát ý, trong đầu liền nhanh chóng chọt lóe qua một hình ảnh thấy phơi khắp đồng. Cùng lúc đó, nàng phun ra ba chữ kia, vùng trường tiên trong tay, hơn mười người vây công nàng lại toàn bộ tự bạo mà chết, không một người may mắn thoát khỏi.

Đây... Không khỏi quá trùng hợp rồi!

“Roi này tên Phệ Hồn, một lần trong lúc vô tình ta đoạt được. Ta phá hủy của người một món vũ khí, coi như là ta đưa bồi thường cho người.” Thời khắc Dạ Thất Thất ngây người, bên tai vang lên giọng nói trầm thấp đã quen lạnh nhạt của Viêm Minh.

Đền bù tổn thất?

Đáy mắt Dạ Thất Thất thoáng hiện kỳ quái, mặc dù Từ Tiêu kiếm của nàng cũng là vũ khí vô cùng tốt, nhưng nếu so sánh cùng với cây trường tiên này như thế nào cũng so ra kém hơn.

Nghĩ đến hành động không chút do dự đưa trường tiên cho nàng của cái tên yêu nghiệt kia, thậm chí đáy lòng nàng hoài nghi, có phải trước đó cái tên yêu nghiệt kia cố ý hủy diệt Từ Tiêu kiếm của nàng hay không, mà mục đích chính là muốn tặng cây trường tiên này cho nàng? Đương nhiên, nói như vậy nhưng nàng tuyệt đối sẽ không đi hỏi hắn.

Phệ Hồn, tên Phệ Hồn, cần vạn hồn, Phệ Hồn roi, quả thật là danh xứng với thực!

Nhưng thật ra đáy lòng Dạ Thắt Thắt rất là thích Phệ Hồn roi, nó cường hãn chỉ là một cái nguyên nhân trong đó, quan trọng hơn chính là nó gây cho nàng một loại cảm giác thân thiết không hiểu, hết sức dễ dàng va chạm vào một chỗ nào đó ở đáy lòng của nàng.

“Như thế cũng tốt, chúng ta liền thanh toán xong.” Nếu đã thích, Dạ Thắt Thắt cũng không già mồm, truyền âm hồi đáp.

Thấy nàng yêu thích đối với Phệ Hồn roi như thế, trong mắt Viêm Minh hiện lên vẻ phức tạp!

“Yêu nữ, ngươi lại nhiều lần khiêu khích uy phong của Thủy thị bộ tộc ta, chẳng lẽ là khi dễ Thủy thị bộ tộc ta không có ai sao?” Trong mắt Thủy Thanh Ngao hiện lên sự khiếp sợ, hiển nhiên không có nghĩ đến yêu nữ này lại cường đại đến nỗi như thế này. Nếu như mặc kệ chuyện phát triển tiếp, sau này chắc chắn trở thành đại địch của Thủy thị bộ tộc hân.

Không được, yêu nữ này không thể lưu! Trong nội tâm tối tăm của Thủy Thanh Ngao hạ quyết định.

“Là ta lại nhiều lần khiêu khích? Ngươi xác định trong đầu ngươi không phải chứa phân?” Mặt mũi Dạ Thắt Thắt tràn đầy khinh bỉ ghét bỏ quét Thủy Thanh Ngao một cái, trong lời nói tràn đầy mỉa mai: “Chúng vọng tưởng là bệnh, phải trị! Ngươi có hiểu không?”

“Thôi, nhìn cái mặt xò giấy của ngươi cũng biết ngươi nghe không hiểu. Thủy Thanh Ngao, ta lười phải nói nhảm với ngươi. Lần trước ở Vạn Bảo Các ngươi cướp đi đồ từ trong tay của ta, tốt nhất ngươi nên ngoan ngoãn trả lại. Nếu không ta cũng không dám bảo đảm sẽ xuất hiện cái gì ngoài ý muốn hay không, làm cho trên người của ngươi thiếu đi thứ gì đó.” Nghịch Thiên Châu Dạ Thắt Thắt nhất định phải đòi lại, Nghịch Thiên Đình hết sức coi trọng đối với hạt châu kia. Hơn nữa đêm đó sau khi nàng té xỉu Nghịch Thiên Đình liền sa vào trong hôn mê sâu, liền ngay cả khí linh bánh bao nhỏ cũng không phản ứng chút nào. Nàng nhất định phải thu hồi Nghịch Thiên Châu, thức tỉnh Nghịch Thiên Đình.

“Năm mơ! Ta tuyệt đối sẽ không giao đồ cho ngươi.” Đêm đó ở Vạn Bảo Các dĩ nhiên là nàng, khó trách nàng sẽ tức giận như thế. Nhưng mà Thủy Thanh Ngao chưa từng nghĩ tới trả lại hạt châu cho nàng, vật kia có thể tụ tập thiên địa linh khí, tăng nhanh tốc độ tu luyện, là bảo vật sao hân lại có thể chấp tay nhường cho người ta?

Ánh mắt Dạ Thắt Thắt lạnh lẽo, trong người tỏa ra một cỗ sát khí, lạnh lùng nói: “Đã như vậy, vậy thì đừng trách ta ra tay vô tình.”

Lúc Dạ Thắt Thắt đang muốn ra tay bắt giữ Thủy Thanh Ngao, buộc hân giao ra Nghịch Thiên Châu, bóng dáng của hân lại trong nháy mắt biến mất ở trước mắt nàng. Sau một khắc lại xuất hiện ở trên không Băng Phách Ngọc Liên, trong tay cầm linh phù hiện ra ánh chớp, cười to nói: “Ha ha ha... Yêu nữ, ngươi muốn tìm Băng Phách Ngọc Liên cứu Hóa Kỳ Vân, ta há có thể để cho ngươi dễ dàng thực hiện được? Muốn đoạt bảo vật với ta, ngươi cứ việc theo đuổi, bản thiếu thật muốn nhìn một chút, ở trong lòng ngươi đến cùng là Hóa Kỳ Vân quan trọng, hay là bảo vật kia quan trọng? Ha ha ha...”

Lời nói chưa dứt, bóng dáng Thủy Thanh Ngao liền từ từ phai nhạt, cuối cùng hóa thành một đạo hư ảnh biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 130: Thiên Phật chi uy.

“Đáng chết - - ta đi bắt hân trở lại.” Lôi Bằng thấp giọng chửi mắng, muốn tiến lên đi bắt Thủy Thanh Ngao trở về.

Dạ Thắt Thắt đưa tay ngăn lại, trên mặt có vài phần lãnh ý, nói: “Không cần đi, ngươi không đuổi kịp hân. Vừa rồi kia cũng là một đạo tàn ảnh phân thân, chân thân của hân sớm đã không biết trốn đi đâu, ngươi đi cũng không cách nào tìm được hân.”

“Tức chết người đi được, làm sao hân lại giao hoạt như vậy?” Phong Thập Thập nhíu lông mày oán hận.

“Chớ nói nhảm, Băng Phách Ngọc Liên lập tức sẽ thành thực, Băng Phách Ngọc Liên là thần dược, sau khi thành thực nhất định sẽ gặp phải Thiên Phật. Mới vừa rồi Thủy Thanh Ngao lưu lại tám linh phù kia sẽ làm cho uy lực Thiên Phật biến lớn gấp trăm lần. Lôi Bằng, Tiểu Ái các ngươi đợi lát nữa nhất thiết phải ngăn chặn Thanh Lân Giao, cho ta tranh thủ đầy đủ thời gian thu Băng Phách Ngọc Liên. Băng Phách Ngọc Liên đối với ta mà nói rất là quan trọng, tuyệt đối không thể để cho Băng Phách Ngọc Liên bị Thiên Phật phá hủy.” Sắc mặt Dạ Thắt Thắt ngưng trọng nói.

“Được.” Lôi Bằng và Tiểu Ái biết rõ tính nghiêm trọng của chuyện này, lúc này gật đầu đáp ứng.

“Vậy chúng ta thì sao?” Phong Thập Thập vội vàng truy vấn, rất sợ mình bị bỏ quên.

“Còn có tiểu gia ta.” Tiểu phá hài tránh ra từ trong tay Kim từ, nhảy lên lớn tiếng ồn ào.

“Ánh mắt ta không nhìn thấy, không có nghĩa ta là phế vật.” Lôi Dương cũng chậm rãi mở miệng, bày tỏ chính mình cũng không phải là phế vật chỉ biết càn trở.

Kim tử há miệng muốn chứng tỏ chính mình cũng có thể hỗ trợ, nhưng liếc trộm quân thượng một cái, vẫn không dám lên tiếng.

Nhìn xem lần lượt từng khuôn mặt chân thành tha thiết, đáy lòng Dạ Thất Thất tuôn ra một dòng nước ấm, khẽ mỉm cười, nói: “Tốt lắm, Lôi Bằng, Tiểu Ái, tiểu phá hải, Phong Tháp Tháp, bốn người các ngươi chịu trách nhiệm ngăn cản Thiên Phật. Đây là bốn viên đạn được nhanh chóng khôi phục linh khí, các ngươi đều nhận lấy. Lôi Dương, tình huống của ngươi đặc thù, không thích hợp trực tiếp tham chiến, ngươi chịu trách nhiệm ở một khắc Thiên Phật biến mất kia thu Bằng Phách Ngọc Liên; Thanh Lâm Giao thì giao cho ta, các ngươi có ý kiến gì không?”

Vốn Dạ Thất Thất định để cho bọn họ giúp mình ngăn chặn Thanh Lâm Giao, chính mình đi chống đỡ Thiên Phật, có thể thấy được bọn họ không chút lựa chọn ủng hộ sau lưng, đột nhiên nàng thay đổi chủ ý!

Thanh Lâm Giao trưởng thành không chỉ thực lực cường hãn, khắp nơi trên người còn là kịch độc, Thanh Lâm Giao nguy hiểm tuyệt đối cao hơn Thiên Phật. Ban đầu nàng đề cho bọn họ hỗ trợ kéo dài Thanh Lâm Giao, sau khi nàng đối kháng Thiên Lôi nhân cơ hội thu Bằng Phách Ngọc Liên cũng vẫn có thể xem là một biện pháp, nhưng bây giờ nàng lại muốn nhân cơ hội thử xem uy lực Phệ Hồn roi.

Nàng có thể cảm giác được, Phệ Hồn roi ở trong tay nàng hưng phấn tung tăng như chim sẻ.

“Một mình ngươi? Ta đi giúp ngươi.” Tiểu Ái cầm một cây Thiêu Hỏa Côn trong tay giống như gậy gộc đen thùi lù, vén tay áo lên liền tới trước mặt nàng.

“Mới không cần, ngươi dần như vậy, vẫn là ta đi giúp nàng..” Tiểu phá hải khiêng đại lưỡi hái của hắn đứng ở bên kia Dạ Thất Thất, hai đầu lông mày mang theo vài phần bá đạo.

“Tiểu phá hải, không được phép tham gia náo nhiệt, coi chừng ta đánh ngươi!” Tiểu Ái giờ giờ quả dám lên uy hiếp nói.

Tiểu phá hải nhăn nhăn mũi, mặt mũi tràn đầy ghét bỏ nhìn nàng một cái: “Ai đánh ai còn không nhất định đâu! Hừ!”

Xem bọn họ lại muốn nháo lên, trên trán Dạ Thất Thất roi xuống mấy đường hắc tuyến, thường cho một người một cước, một tay chống nạnh phần nộ quát: “Đều câm miệng cho lão nương! Ai còn dong dài một câu lão nương ném hắn trong hàm phân đi.”

Nói xong, nàng lại hung hăng trợn mắt nhìn bọn họ một cái, cầm Phệ Hồn roi trong tay, phi thân mà lên, tự nhiên mà đứng ở trước mặt Thanh Lâm Giao.

Tiểu Ái và tiểu phá hải hừ đối phương một tiếng, mọi người cũng rất có ăn ý vượt qua sau thân Thanh Lâm Giao bay tới cây Bằng Phách Ngọc Liên.

“Oanh - - ! !”

Bầu trời trong xanh, đột nhiên nhiều thêm một mảnh mây đen có uy áp thật lớn, trong mây đen lóe ra sấm sét màu tím, tiếng sấm điếc tai vang lên!

“Được lắm, chính là hiện tại!” Dạ Thất Thất một tiếng quát to, không để cho Thanh Lâm Giao có cơ hội chú ý, Phệ Hồn roi trong tay mang theo hơi thở nồng đậm hủy diệt, không chút nào nương tay công kích về phía Thanh Lâm Giao.

Mà giờ khắc này, đạo sấm sét Thiên Phật thứ nhất đã hạ xuống.

Lực sấm sét màu tím nhạt, bị đám người Phong Tháp Tháp liên thủ đánh ra kết giới ngăn cản, thậm chí không có lưu lại bất kỳ dấu vết nào ở trên kết giới.

Mọi người mới vừa thở phào nhẹ nhõm, đạo Thiên Phật thứ hai lại hạ xuống.

So với đạo Thiên Phật thứ nhất yếu thế, đạo Thiên Phật thứ hai cho dù là màu sắc hay là uy thế đều cao hơn đạo Thiên Phật thứ nhất. Kết giới mọi người liên thủ kết xuống bị phá hủy trong nháy mắt, lúc này Phong Tháp Tháp có tu vi yếu nhất cũng bị thương học máu.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 131: Nàng, cần phải trưởng thành!

“Quân thượng, cần thuộc hạ đi giúp Dạ cô nương một tay không?” Nhìn Dạ Thất Thất đang giao đấu cùng Thanh Lâm Giao, nhìn lại bên kia thanh thế Thiên Phật to lớn, Kim tử đứng ngồi không yên, vừa nhìn lên về mặt quân thượng, vừa âm thầm sốt ruột ở trong lòng.

Cũng không biết tới cuối cùng quân thượng nghĩ như thế nào? Rõ ràng hết sức quan tâm Dạ cô nương, lại tùy ý Dạ cô nương lấy thân mạo hiểm như vậy. Đây chính là Thanh Lâm Giao, đối với quân thượng mà nói không khác gì một con kiến hôi, nhưng quân thượng lại không có ý ra tay tương trợ, còn nói là, là hắn suy nghĩ nhiều. Dạ cô nương ở trong lòng quân thượng cũng không có quan trọng như trong tưởng tượng của hắn như vậy sao?

Hai mắt Viêm Minh chưa từng rời khỏi Dạ Thất Thất chút nào, trong mắt chỉ có bóng dáng cổ chấp mà kiên cường kia. Một lát sau, mới chậm rãi mở

miệng nói: “Không cần, nàng, cần phải trưởng thành.”

Đúng vậy, nàng cần phải trở nên càng mạnh!

Hắn không cách nào nhìn thấu mệnh số của Thất Thất, không biết tương lai của nàng sẽ có loại biến cố nào?

Hắn cũng muốn che chở nàng trong ngực, vì nàng chống lên một mảnh trời, để cho nàng làm tiểu nữ nhân không âu lo. Nhưng hắn không thể làm như vậy, hắn không thể ích kỷ bề gãy hai cánh của nàng, Thất Thất của hắn là Phượng Hoàng có thể bay lượn chín tầng trời, là cây tùng cây bách có thể cùng hắn sống vai mà đi, cũng không phải là đóa hoa mảnh mai được nuôi dưỡng ở trong nhà ấm.

Thất Thất, ta chờ nàng!

Ta chờ nàng trưởng thành, chờ nàng trở nên mạnh mẽ!

Viêm Minh nhìn nàng, trong ánh mắt lộ ra nhàn nhạt ôn nhu cùng mong đợi.

...

“Thanh Lâm Giao, ta biết linh trí ngươi đã được mở, có thể nghe hiểu ta nói! Hôm nay ta chỉ vì Băng Phách Ngọc Liên mà đến, không nghĩ tổn thương tính mạng của ngươi. Nếu ngươi rời khỏi ta sẽ đưa ngươi một vật giúp ngươi sớm ngày tu thành thần long, như thế nào?” Dạ Thất Thất cầm Phệ Hồn roi trong tay đánh nhau với Thanh Lâm Giao. Nàng cảm giác Phệ Hồn roi trong tay mình giống như có cảm giác đè ép thật lớn đối với linh thú, thậm chí nàng có thể cảm giác được Thanh Lâm Giao mang theo vài phần ý sợ hãi đối với Phệ Hồn roi trong tay nàng.

Gốc Phệ Hồn roi này đến tột cùng có lai lịch ra sao?

Dạ Thất Thất không khỏi bắt đầu suy đoán lai lịch Phệ Hồn roi, cũng có vài phần hoài nghi nguyên nhân cái tên yêu nghiệt kia đưa Phệ Hồn roi cho mình.

Trong người truyền đến đau đớn và mùi máu tươi nồng nặc đã khiến cho thị huyết tàn bạo trong cơ thể Thanh Lâm Giao phát ra. Giờ phút này trong đầu nó chậm rãi bị sát ý và thị huyết kích thích bao trùm, lời nói gì khác đều không nghe lọt.

“Chính ngươi đã muốn chết, vậy đừng trách người khác!” Dạ Thất Thất nhìn đám người Phong Thập Thập bên kia, trông thấy Phong Thập Thập bị thương học máu thì lòng mày không khỏi khẽ nhũm một cái. Lúc này mới là đạo Thiên Phật thứ hai mà Phong Thập Thập đã bị thương, ba đạo Thiên Phật kế tiếp thì một đạo nhanh hơn lại lợi hơn một đạo, bọn họ gánh vác được sao?

Nghĩ đến đây, trong nội tâm Dạ Thất Thất nhiều thêm vài phần lo lắng, động tác trên tay cũng càng thêm bén nhọn tàn nhẫn.

Vốn Thiên Phật với thân được nên là ba đạo, sau khi trải qua lễ Thiên Phật rửa tội thì linh khí của thân được mới có thể càng dồi dào. Sở dĩ nàng liên tục ở trong bóng tối không có hiện thân, cũng là muốn đợi đến khi Băng Phách Ngọc Liên thành thực lúc đó có thể thành công lấy được vật này. Cần phải biết rằng, đan dược nàng muốn luyện chế, nhất định phải dùng Băng Phách Ngọc Liên làm thuốc dẫn mới được. Nhưng nàng tuyệt đối không nghĩ tới Thủy Thanh Ngạo sẽ có một chiêu này, mắt thấy mình không cách nào đạt được Băng Phách Ngọc Liên liền nghĩ cách phá hủy nó, loại hành vi này thực sự đáng hận!

- - Phong Thập Thập, chống đỡ!

Phong Thập Thập bị thương bên tai đột nhiên vang lên giọng nói trong trẻo của Dạ Thất Thất, toàn thân hắn chấn động, ngừng đầu nhìn lại về phía của nàng, đã nhìn thấy bóng dáng mảnh mai cầm trường tiên trong tay, đang triển đấu với Thanh Lâm Giao. Mặc dù kinh nghiệm thực chiến của hắn thật là ít ỏi, nhưng có thể nhìn ra được nguy hiểm trong trận chiến ấy của bọn họ.

Trước mắt nàng đang ở trong chiến đấu nguy hiểm như thế, vẫn không quên quan tâm chính mình, trái tim Phong Thập Thập được một tình cảm ấm áp vây quanh, một hạt giống không biết tên từ đó chôn xuống.

“Phệ Hồn, cầm!”

Phệ Hồn roi trong tay Dạ Thất Thất đột nhiên bắn ra tia sáng chói mắt, ánh sáng kia hóa thành một sợi dây nhỏ, trói buộc Thanh Lâm Giao.

Hai tay Dạ Thất Thất kết một cái thủ thế kỳ quái, trong miệng lầm bầm niệm chú ngữ, một đạo ngân quang chợt hiện lên, trước mặt nàng xuất hiện một cái đỉnh to lớn có hoa văn cổ xưa.

“Lấy tên ta, không như thần hồn, thu!” Chú ngữ trong miệng Dạ Thất Thất mới vừa dứt, Thanh Lâm Giao bị trói buộc liền hóa thành một ánh sáng màu xanh được thu vào trong đỉnh.

Dạ Thất Thất nhắm mắt lại, vẻ mặt ngưng trọng vây xung quanh cái đỉnh, càng chuyển càng nhanh, gió cũng càng lúc càng lớn...

Một lát sau, gió nhỏ dần, Dạ Thất Thất mở hai mắt ra, đôi mắt trắng đen rõ ràng kia đã bị ngân quang thay thế, đợi đến khi ngân quang thối lui, nàng mới thở phào nhẹ nhõm.

“Cuối cùng làm xong! Xem ra tu vi quá thấp thật đúng là rất phiền toái, chẳng qua là thu phục một con Thanh Lâm Giao mà suýt nữa thất bại. Xem ra nhất định phải nghĩ cách nhanh chóng tìm Nghịch Thiên Châu trở về để thức Nghịch Thiên Đỉnh mới được.” Dạ Thất Thất thầm nghĩ trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 132: Khí phách, một roi phá Thiên Phật!

Mặc dù Nghịch Thiên Đình sa vào ngủ say, nhưng vì được Nghịch Thiên Đình công nhận chủ nhân, Dạ Thất Thất có thể sử dụng nó như cũ, chẳng qua là không cách nào phát huy chức năng thần khí của nó mà thôi.

Thu phục một linh thú cao cấp, căn bản không cần dùng Nghịch Thiên Đình, Dạ Thất Thất cũng có thể làm được.

Thanh Lâm Giao bị bắt xong, đám người Phong Thập Thập ở bên kia cũng chống đỡ đạo Thiên Phật thứ ba giáng xuống. Đạo Thiên Phật thứ ba rất là lợi hại, đám người Lôi Bằng ngoại trừ tiểu phá hải hung hãn, vậy mà toàn bộ đều học máu, bản thân bị trọng thương.

“Xoẹt xoẹt - -” trong tầng mây màu đen, tia chớp phát ra uy thế càng ngày càng dày đặc kinh người.

Thời gian đạo Thiên Phật thứ tư tụ hội ước chừng nửa nén hương, một đạo sấm sét màu tím to cỡ miệng chén ra lóe uy áp kinh người. Đám người Lôi Bằng nhìn đạo lôi điện kia, trong nội tâm lại tuôn ra một nỗi sợ hãi, có loại xúc động muốn bứt ra rồi đi.

Cũng không phải là bọn họ lâm nguy muốn phản bội đồng đội, mà là đạo thiểm điện kia làm cho người ta cảm giác quá sợ hãi, đó là phản ứng bản năng lúc tính mạng bị uy hiếp!

“Các người lui ra, để cho ta tới!” Dạ Thất Thất cầm Phệ Hồn roi trong tay, hai tròng mắt nhiễm ngân quang nhàn nhạt, đỉnh đầu trôi nổi Nghịch Thiên Đình cổ xưa mà thần bí, đối diện mà chiến, trong người phát ra khí phách bề ngễ chúng sinh.

“Thất Thất...”

“Thất Thất cẩn thận - -”

“Nữ nhân chớ làm loạn.”

“Chít chít - -” nhóc con mau trở lại! Lão Bạch cũng gấp đến độ ồn ào.

...

“Quân thượng, Dạ cô nương một mình đối mặt với Thiên Phật có uy lực cường đại như thế, không có nguy hiểm sao? Nếu không để cho thuộc hạ đi thay thế Dạ cô nương đi?” Kim tử có chút lo lắng hỏi, thậm chí hắn đã làm tốt chuẩn bị, chỉ cần quân thượng ra lệnh một tiếng, hắn lập tức sẽ bắt chấp hết thảy xông lên thay thế Dạ cô nương.

Viêm Minh ngẩng đầu nhìn trời, trong mắt hiện lên ánh sáng lạnh, môi mỏng khẽ nhúc nhích, chậm rãi mở miệng: “Đã quá chậm, người bọn họ đã đến rồi, người và ta cũng không thể nhúng tay.”

“Quân thượng, bọn họ sẽ phát hiện chúng ta sao? Có muốn thuộc hạ đi...” Kim tử đi theo bên cạnh quân thượng thời gian dài như vậy, từ phản ứng của quân thượng vào giờ phút này liền biết được quân thượng đang nổi giận.

“Không cần, tôm tép nhai nhép mà thôi. Yên lặng theo dõi kỳ biến!” Viêm Minh nhìn Kim tử một cái, lạnh giọng mở miệng.

“Vâng.” Kim tử gật đầu, nếu quân thượng đã nói như vậy, hắn chỉ cần nghe theo quân thượng phân phó làm việc là được.

Bên kia, Dạ Thất Thất một mình đối mặt với đạo Thiên Phật thanh thế to lớn, ngân quang trong mắt càng ngày càng đậm, còn có xu thế từ từ biến thành màu tím.

“Oanh - - ! ! !”

Sấm sét màu tím sậm lớn như miệng chén đánh xuống Dạ Thất Thất, chung quanh thân thể Dạ Thất Thất được một tầng kết giới màu bạc vây quanh, Nghịch Thiên Đình trôi lơ lửng trên đỉnh đầu không phản ứng chút nào.

Dạ Thất Thất cầm Phệ Hồn roi trong tay, nhìn chằm chằm sấm sét bổ tới về chính mình, ở trong nháy mắt sấm sét bổ tới gần kết giới, Phệ Hồn roi trên tay nàng hiện lên một đạo hồng quang, uy lực sấm sét vậy mà nhỏ đi hai phần.

Trong mắt Dạ Thất Thất hiện lên sự rung động - Phệ Hồn roi lại có công hiệu hiếm thấy này!

Chỉ có điều trước mắt không cho phép nàng suy nghĩ nhiều thứ khác, mặc dù uy áp của Thiên Phật giảm bớt hai phần, lại như cũ mang theo uy thế khủng

bổ kinh người.

“Lấy tên ta làm chủ, phá hủy hết thầy trước mắt, thu!” Phệ Hồn roi vờn quanh ở chung quanh thân thể Dạ Thất Thất, hai tay nàng kết thành một cái thủ ấn kỳ quái, thấp giọng quát một tiếng. Nghịch Thiên Đình có phong cách cổ xưa trên đỉnh đầu đột nhiên bộc phát ra một ánh sáng màu vàng chói mắt, thu nhập sấm sét uy thế cực kỳ mãnh liệt vào trong Nghịch Thiên Đình.

Mà, ở thời khắc Nghịch Thiên Đình hấp thu sấm sét thì Dạ Thất Thất đã cầm Phệ Hồn roi, thân hình chợt lóe, thân thể đi tới giữa không trung.

“Trời dám bắt nạt ta, hôm nay ta liền phá vỡ, phá cho ta!” Dạ Thất Thất đứng lơ lửng giữa trời, khí phách trong người phát ra không gì sánh kịp, mạnh mẽ vung roi đối với sấm sét đang ở tụ hội giữa mây đen...

Chỉ thấy lúc tầng mây màu đen đang bị Dạ Thất Thất vung roi đánh trúng, lại giống như bọt khí vậy, “Ầm” một tiếng, vỡ ra rồi!

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 133: Không thấy Băng Phách Ngọc Liên?

Qua một thoáng, mây đen tiêu tán, bầu trời trong xanh mới xuất hiện lần nữa ở trong tầm mắt mọi người.

Tất cả mọi người ngây ngẩn cả người, tất cả đều là mặt mũi tràn đầy khiếp sợ, ánh mắt không thể tưởng tượng được nhìn Dạ Thất Thất, thật giống như nàng là con quái vật vậy!

Một roi phá Thiên Phạt, đây là thực lực nghịch thiên như thế nào?

“Còn thất thần cái gì, Lôi Dương, mau thu Băng Phách Ngọc Liên.” Dạ Thất Thất xoay người nhìn từng khuôn mặt khiếp sợ không thôi, hô lớn về phía Lôi Dương.

“A, phải.” Mặc dù Lôi Dương không nhìn thấy, nhưng cũng có thể cảm nhận được vừa rồi hai lực lượng khí thế va chạm. Được Dạ Thất Thất nhắc nhở, hắn mới hồi phục tinh thần lại, dùng bí quyết chuyển động muốn thu Băng Phách Ngọc Liên sau khi trải qua Thiên Phạt.

Tuy nhiên, cây Băng Phách Ngọc Liên dưới sự nhìn chăm chú của đám người Dạ Thất Thất, lại từ từ hóa thành hư vô, cuối cùng lại biến mất ở trong tầm mắt bọn họ!

“Này... Này... Biến mất, nó lại biến mất!” Phong Thập Thập bất chấp vết thương trên người mình, xông tới, nhìn ngọc đài (đài hoa) trống không, mặt tràn đầy vẻ không thể tin được.

“Biến mất?” Lôi Dương cũng ngây ngẩn cả người, hộp ngọc trên tay rớt xuống đất, về mặt tràn đầy kinh ngạc.

“Mẹ kiếp, thật sự không thấy, chẳng lẽ là gặp quỷ?” Tiểu phá hài trừng to mắt kêu la.

Mặc dù Tiểu Ái và Lôi Bằng không có kêu ra tiếng đến, nhưng với vẻ mặt trên mặt cũng có thể nhìn ra được tâm tình bọn họ giờ phút này cũng không bình tĩnh.

Bọn họ liều mạng đối nghịch cùng lão thiên gia (ông trời) mới thật không dễ dàng đạt được thần dược, thế nhưng còn chưa tới tay liền biến mất dưới tầm mắt của bọn họ, đây là tình huống gì?

Ánh mắt của tất cả mọi người đều rơi xuống trên người Dạ Thất Thất, giống như trong lúc vô tình nàng đã thành nhân vật linh hồn của chi đội ngũ này của bọn họ.

Đã thấy Dạ Thất Thất hít sâu một hơi, ánh mắt trở nên lạnh như băng, quả nắm chặt rồi lại thả lỏng mở ra, buông ra lại nắm chặt, tuần hoàn như thế nhiều lần, mới áp chế được cảm xúc của mình xuống.

Trầm mặc rất lâu, Dạ Thất Thất mới mở miệng, ánh mắt nhìn qua trên thân mọi người, cuối cùng rơi xuống ngọc đài không có vật gì trên đó. Đưa tay vung lên, thu ngọc đài vào không gian, chậm rãi mở miệng nói: “Ta có việc rồi đi trước một chút, sau đó lại đi tìm các người.”

Nói xong, bóng dáng Dạ Thất Thất nhanh như tia chớp biến mất ở trước mắt mọi người.

Cùng biến mất với nàng còn có Lão Bạch.

“Quân thượng...” Kim tử nhỏ giọng nói ra.

“Nghe nàng.” Lạnh lùng phun ra hai chữ, Viêm Minh khoanh chân ngồi xuống, nhắm mắt tĩnh tọa.

Kim tử há to miệng, còn muốn nói điều gì, lại cuối cùng cái gì cũng chưa nói ra, chỉ là lẳng lặng đứng ở phía sau quân thượng hộ pháp cho hần.

...

“Lão Bạch, ngươi thấy thế nào?” Dạ Thất Thất cũng không rời đi rất xa, hiện tại vị trí nàng đang ở cùng đồi núi nhỏ phía trước bọn họ đang đợi cách nhau rất gần. Hiện tại nàng đang ngồi ở trên một thân cây, Lão Bạch ngồi ở trên chân nàng trong tay ôm một viên thuốc màu xanh lá cây to bằng đầu nắm tay găm không ngừng, đó là đan dược dùng Thanh Lân Giao luyện chế ra được.

Dạ Thất Thất càng ngày càng nhìn không thấu Lão Bạch, đến cùng nó là cái giống gì? Nhìn nó giống như một con chuột bạch bình thường, cũng không có phát hiện nó có cái kỹ năng gì đặc thù. Ngoại trừ tốc độ rất nhanh, hết sức tham ăn bên ngoài ra, Dạ Thất Thất không có phát hiện trên người nó còn có bất kỳ chỗ đặc biệt nào.

Nhưng hết lần này tới lần khác nó không chỉ có tham ăn, còn có cái gì cũng ăn. Lần trước ăn tinh hạch Tam Đầu Cự Mãng mê man cả đêm, ngày hôm sau chuyện gì cũng không có còn vụng trộm chạy đến trên người nàng. Lần này lại dùng đan dược được luyện chế từ Thanh Lân Giao làm đồ ăn vặt mà ăn, hoàn toàn coi thường linh lực cường đại trong đó. So sánh với ngu mê man lần trước, Dạ Thất Thất cảm thấy Lão Bạch giống như đã thành thói quen với loại cấp độ linh lực này.

“Chít chít - - chít chít chi - -” Lão Bạch ngẩng đầu kêu chít chít hai tiếng với nàng, ôm đan dược tiếp tục gặm

“Bốp!” Dạ Thất Thất trực tiếp đưa tay chụp một cái tát trên đầu nó, nắm cái đuôi nó treo ngược lắc lư như cái móc câu, tay kia dùng sức chọt vào bụng nó: “Đừng giả chết với ta, mau nói. Ở đây không có người khác, ngươi giả bộ ta liền giải phẫu ngươi, để xem về sau ngươi ăn rồi thì chứa ở đâu?”

Lão Bạch bị nàng nắm cái đuôi đóng đưa lắc lư vài cái như bần đu dây, chạm đến ánh mắt nghiêm túc của nàng thì giật thót mình, lập tức không giả chết nữa, vội vàng nói ra: “Người nọ rất lợi hại, ngươi bị theo dõi!”

Nghe vậy, Dạ Thất Thất trầm mặc, một lát sau mới chậm rãi mở miệng: “Lão Bạch, ngươi nói cái tên yêu nghiệt kia có biết người nọ tồn tại hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 134: Là ai trộm thuốc của ta (1)?

“Ngươi cảm thấy thế nào? Muốn biết thì đi hỏi hần đi, chuột gia gia phát hiện tên yêu nghiệt kia đối với ngươi hết sức đặc biệt. Ngươi đi quyến rũ hần, sau đó hung hăng ngược hần một trận, trút giận cho chuột gia gia của ngươi, như thế nào?” Con ngươi Lão Bạch đảo một vòng, như tên trộm nhìn Dạ Thất Thất, giúp nàng ra chủ ý ôi thiêu.

Dạ Thất Thất liếc nó một cái, nắm cái đuôi của nó quăng vài vòng, vung vẩy Lão Bạch đến đầu vầng mắt hoa mới dừng lại, híp mắt, âm trầm nói: “Lão Bạch, ngươi nói xem nếu như ta nói cho yêu nghiệt biết lời ngươi mới vừa nói ra, thì ngươi sẽ có cái kết cục gì đây? Thịt chuột hấp, thịt chuột kho tàu, hay là thịt chuột băm nhỏ hầm cách thủy đây? Hừ.”

“A - - nữ nhân ngươi trọng sắc khinh bạn, ta muốn khinh bị ngươi!” Móng vuốt trước sau của Lão Bạch bắt đầu hươ múa, cố gắng thoát khỏi ma trảo của nàng, giằng dữ từng nàng.

“Lão Bạch đừng làm rộn.” Hiện tại Dạ Thất Thất không tâm tư nháo cùng nó, Băng Phách Ngọc Liên mất đi là một chuyện, tuyệt đối không phải đơn giản như vậy. Hiện tại trong lòng nàng có rất nhiều nghi vấn, nhưng nàng lại rõ ràng, bây giờ không phải là thời điểm cho nàng tìm hiểu cận kề, có một số việc, không phải là truy vấn thì có kết quả ngay: “Linh thức của ta điều tra đến phía đông có một cái túp lều khổng lồ, giống như là hang ổ của loài chim nào đó, ta muốn qua đi một chuyến.”

“Ngươi đi đi, chuột gia gia lại không ngăn cản ngươi.” Lão Bạch cắn hai ba cái liền ăn hết viên đan dược cuối cùng này vào miệng, ôm bụng nấc cục, vẻ mặt thỏa mãn ngã vào trên bắp đùi nàng, đó gọi là một kẻ thành thoi đi!

Khỏe miệng Dạ Thất Thất co quắp hai cái, sớm biết vậy thì vừa rồi không luyện chế Thanh Lân Giao thành đan dược cho nó ăn, thật là một bạch nhãn lang không có lương tâm.

“Ít nói nhảm, ngươi không đi cùng ta, thì phun ra đan dược mới vừa ăn vào cho ta, lão nương không thích cho bạch nhãn lang ăn.” Dạ Thất Thất nói xong trong tay nhiều thêm một cây chủy thủ, tư thế phải mở ngực mổ bụng con chuột tham ăn nào đó.

Lão Bạch 'trượt chân' một cái nhảy ra khỏi từ trên chân nàng, cầm lấy nhánh cây mặt mũi tràn đầy nịnh nọt ở trước mặt nàng lúc ẩn lúc hiện, đôi mắt nhỏ tròn vo như kẻ trộm.

“Đi, ta khẳng định đi! Chuột gia gia ta rất nghĩa khí, bạch nhãn lang ở nơi nào, chuột gia gia giúp ngươi đánh nó!”

Dạ Thất Thất liếc nó một cái, từ trên ngọn cây nhảy xuống, sau đó Lão Bạch cũng nhảy đến ngồi trên vai nàng.

Thời điểm Dạ Thất Thất rời khỏi nơi này, nghiêng đầu, mắt nhìn thật sâu phương hướng chỗ đám người Phong Thập Thập ở, đáy mắt hiện lên vẻ phức tạp.

Cũng đồng thời lúc đó, Viêm Minh liên tục nhắm mắt đột nhiên mở mắt ra, ngẩng đầu nhìn chăm chăm vào nơi nào đó một lát, cuối cùng từ từ thu hồi ánh mắt.

“Kim tử, chúng ta đi.” Viêm Minh đứng lên, cũng không mở miệng, mà là dùng phương thức truyền âm nói với Kim tử.

Kim tử sững sờ, đáy mắt lóe qua sự khiếp sợ, lại không hỏi nguyên do, chỉ là đi theo phía sau quân thượng rồi đi.

Mấy người Phong Thập Thập thấy bọn họ rời đi, cũng không mở miệng hỏi thăm bọn họ đi đâu.

Phạm là người tu luyện, linh thức cảm giác đều khác hẳn với người thường. Từ trên người chủ tớ hai người đó, bọn họ cảm giác được áp bách rất lớn, nhất là nam tử mặc cảm bào màu đen kia. Hắn giống như một tòa núi lớn cao ngất không thể vượt qua, đứng sừng sững ở trước mặt bọn họ, giống như vĩnh viễn không thể vượt qua.

“Quân thượng, không nói một tiếng với Dạ cô nương sao?” Trước khi đi, Kim tử dè dặt hỏi.

“Người hết sức thích nàng?” Giọng nói của Viêm Minh chưa từng có chút biến hóa nào, chỉ có dùng ánh mắt thâm thúy lạnh như băng nhìn hằm hằm một cái, lập tức Kim tử có loại cảm giác lạnh lẽo từ đỉnh đầu đến bàn chân, phát ra toàn thân.

“Thuộc hạ không có, thỉnh quân thượng minh xét.” Kim tử vội vàng quỳ xuống, gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, rất sợ bị quân thượng hiểu lầm.

Viêm Minh phát tay để cho hắn đứng lên, trầm mặc một lát, nói: “Nếu để cho người lưu lại bảo vệ nàng, như thế nào?” Sự xuất hiện của hắn đã bị người khác để mắt tới, vì an toàn của nàng hắn nhất định phải lập tức rời đi, không thể liên lụy đến nàng. Nhưng hắn rời đi như vậy lại có chút không yên lòng, nên muốn lưu lại người ở bên cạnh nàng bảo vệ an nguy của nàng.

“Thuộc hạ cũng không thích hợp lưu lại bảo vệ Dạ cô nương, thuộc hạ đi theo bên cạnh quân thượng nhiều năm, nếu như thuộc hạ lưu lại chỉ sợ là sẽ đưa tới càng nhiều phiền toái cho Dạ cô nương, thỉnh quân thượng minh giám!” Kim tử đi theo bên cạnh quân thượng nhiều năm, tất nhiên là hiểu khi nào có thể nói, nên nói cái gì. Tuy là lời phân bác quân thượng, nhưng cũng chưa từng sợ hãi quân thượng sẽ vì giận chó đánh mèo.

Viêm Minh nhìn hắn một cái, lạnh lùng nói ra: “Như thế, chuyện này liền do người đi an bài người. Nhớ kỹ, không được để nàng phát giác.”

Thất Thất, mặc dù hết sức không nỡ rời khỏi nàng, nhưng hiện tại ta nhất định phải rời đi!

Nàng phải nhanh chóng trưởng thành một chút, ta muốn con đường phía trước phải quét dọn sạch sẽ cho nàng, nàng là tương lai của ta, không cho phép người ngoài nhúng tay.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 135: Là ai trộm thuốc của ta? (2)

Nếu như giờ phút này có người hỏi Dạ Thất Thất, trên đời chuyện hạnh phúc nhất là cái gì?

Dạ Thất Thất tuyệt đối sẽ không chút do dự trả lời: “Linh dược một đồng lớn ăn cũng ăn không hết!”

Không sai, hiện tại Dạ Thất Thất đang đắm chìm ở trong hạnh phúc bất thành linh, khó có thể tự kiểm chế.

“Chít chít - - chít chít chít chít - -” nhóc con, người ngốc rồi sao?

Lão Bạch ôm trong lòng một cây nhân sâm thô to so với thân thể nó còn lớn hơn, gặm được khoan khoái vô cùng. Thấy Dạ Thất Thất đứng ngốc ở đằng kia không nhúc nhích, nhảy dựng lên dùng cây đại nhân sâm trong tay hung hăng gõ một cái trên đầu nàng.

“Hi... Người muốn chết hả, đánh ta làm cái gì?” Dạ Thất Thất gãi đầu, hung hăng trừng mắt Lão Bạch, đau đến nhe răng.

Trên đầu khẳng định bị gõ u một cục, đau quá...

“Chít chít - - không có ngốc nha, còn biết đau.” Liếc nàng một cái, Lão Bạch yên tâm thoải mái ôm đại nhân sâm tiếp tục gặm.

Linh Dược đúng là thứ nó yêu nhất, càng lâu năm, linh lực càng mạnh, nó thích nhất loại linh dược này.

“Lão Bạch không cho phép người gieo họa lên Linh Dược, đừng tay cho lão nương - -” Lúc này Dạ Thất Thất mới tin tưởng mình không phải là đang nằm mơ, thực sự bị nàng mèo mù đụng phải chuột chết đụng vào chuyện tốt rồi, lại bị nàng phát hiện một khối Linh Dược Điền. Nhìn trên trăm loại Linh Dược thành thực trước mắt, cùng với vô số cây non Linh Dược không biết tên, Dạ Thất Thất cảm giác đầu chóng mặt - - bị cái bánh nóng rơi xuống đập vào đầu.

Lão Bạch cắn vài cái liền gặm sạch sẽ cây nhân sâm bự, lại chạy tới ôm một đóa linh chi bự bắt đầu gặm, trông mắt đen bóng loạn chuyển như kẻ trộm, tìm mục tiêu tiếp theo chứ đâu!

Lúc này Dạ Thất Thất mới phục hồi tinh thần lại phát hiện Lão Bạch đang gieo họa lên Linh Dược, lập tức kêu thảm một tiếng đau lòng mà!

Trước kia nàng không có cảm giác Linh Dược có cái gì trân quý, nhưng kể từ khi đi vào Xích Hóa đại lục, tu vi bị phong ấn, đồ vật trong không gian bị phong ấn hơn phân nửa, tâm của nàng liền thật lạnh thật lạnh. Dựa vào (chửi tục), trước kia luyện chút ít đan dược tâm thường nàng cũng chưa từng từng quần lại chưa xót như vậy.

Nghĩ muốn luyện chế chút đan dược có phẩm cấp cao, không phải là không có dược đỉnh thì chính là tu vi không đủ, hoặc là chính là không đủ tài nguyên dược liệu. Cộng thêm bên cạnh còn có cái bại gia tử cái gì cũng ăn siêu cấp đồ tham ăn. Nàng vẫn cứ vì sinh tồn làm cho thiếu chút nữa đi cướp bóc, cuộc sống này, thật khổ mà!

Bây giờ Dạ Thất Thất nhìn thấy tại đây một khối Linh Dược Điền vừa phải, thiếu chút nữa không khỏi khóc lên. Đây quả thực là ngủ gật có người đưa gối đầu, mưa đúng lúc đó. Phải sớm biết rằng bị Thanh Linh Ung bộ tộc truy sát có thể gặp được một cái địa phương tốt như vậy, nàng tình nguyện bị truy sát nhiều thêm mấy lần.

“Lão Bạch, người đi sang bên cạnh ngáy ngốc cho lão nương, dám gieo họa lên Linh Dược nữa lão nương lập tức thiến người.” Dạ Thất Thất đưa ra đòn sát thủ, âm trầm nhìn Lão Bạch.

Lập tức hoa cúc Lão Bạch căng thẳng, ôm chặt linh chi chạy đi rất xa, nó chính là độc nhất vô nhị... Về sau vẫn còn muốn tìm mẫu (mẹ) con chuột xinh đẹp sinh một ổ con chuột nhỏ đó, tuyệt đối không thể hủy tính phúc của nó ở trên người con nhóc lòng dạ hẹp hòi giống như cây kim này, chuột gia kiên quyết chống lại bạo lực!

Lão Bạch vừa rút lui, Dạ Thất Thất liền bắt đầu động thủ, bàn tay trắng nõn trực tiếp vung lên, tài liệu trên mặt đất đều thu hết vào không gian, cả lá cây Linh Dược cũng không chừa lại một mảnh, toàn bộ Linh Dược Điền liền trở thành một hố to sâu ước chừng một thước.

“Toàn bộ thu xong, trốn!” Trước khi đi, Dạ Thất Thất trực tiếp lao qua bắt Lão Bạch cũng nhốt nó vào trong không gian, chẳng qua đặc biệt phân chia một khu vực nhỏ cho nó, cầm giữ nó ở đó, để tránh nó tiếp tục gieo họa không gian của nàng.

Dạ Thất Thất không phải người ngu, Linh Dược Điền rõ ràng được xử lý ngay ngắn như vậy, nhất định là có người trông coi. Lần này nàng đánh bại đánh bại xông tới, đúng lúc người nọ không có ở đây cũng là vận khí của nàng tốt đến nghịch thiên, nàng còn không nào tàn đến mức ngồi ở nơi này chờ người tới bắt.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 136: Kỳ ba cường đạo đến cướp bóc.

Dạ Thất Thất chân trước vừa rời đi, không đến thời gian một chung trà, liền có một nam tử quần áo tả tơi, thân hình thấp bé, đầu tóc loạn như cỏ khô, mũi to dài như cái bã rượu (không hiểu là cái gì), tướng mạo hơi chút bi ối thờ hồn hèn xông tới. Nhìn thấy Linh Dược Điền trống rỗng, đau lòng tới cả người run rẩy!

“Là ai? Là cái tên hồn dân nào trộm đi Linh Dược của lão tử? Đến cùng là ai - -” tiếng rống giận điếc tai vang vọng ở trong sơn cốc, kéo dài không tiêu tan.

“Hất xì!”

Đột nhiên Dạ Thất Thất hất hơi một cái, đưa tay xoa xoa mũi, thầm nghĩ là ai đang chửi nàng?

Mặc dù trong nội tâm nghĩ tới cái khác, nhưng dưới chân Dạ Thất Thất lại không có một chút dừng lại, gia tăng tốc độ toàn lực xông về phía trước!

Có thể ở trong bí cảnh thuộc Xích Hóa học viện có được Linh Dược Điền quy mô như thế, tuyệt đối không phải người thường có thể làm được. Hôm nay phẩm chất con người của nàng mạnh mẽ bộc phát, vận khí tốt đến nghịch thiên mới nhặt được cái tiện nghi lớn như vậy. Nhưng nếu như nàng xử lý không tốt, khi đó bánh bao thịt rơi xuống tùy lúc có thể biến thành độc dược muốn tính mạng nàng!

Bảo vệ cái mạng nhỏ của mình, Dạ Thất Thất không dám qua loa chút nào.

Dạ Thất Thất cũng không biết, nàng mới tiện tay ném Lão Bạch vào không gian là hành động anh minh cỡ nào!

Lão Bạch ăn Linh Dược trong Linh Dược Điền, trên người có lưu lại hơi thở Linh Dược, nếu như ở bên ngoài nhất định sẽ bị người phát hiện. Mà nếu như người nọ đuổi theo mà nói, lấy tu vi trước mắt của Dạ Thất Thất, nhất định là chạy trời không khỏi nắng.

Giờ phút này Dạ Thất Thất cũng không hiểu lợi hại trong chuyện này, đầy trong đầu chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Trong không gian Dạ Thất Thất, Lão Bạch ôm bụng no căng đến tròn vo lăn lộn trên đất, mắt nhắm lại mặt mũi tràn đầy hưởng thụ. Trên người không ngừng toát ra sương mù màu trắng bạc, bao bọc toàn thân nó ở trong đó.

Một lát sau, sương mù màu trắng bạc từ từ thay đổi, cuối cùng từ từ toàn bộ biến mất vào thân thể Lão Bạch.

“Không thể tưởng được mấy ngày nay ăn đồ có linh khí keo kiệt mà lại sung túc như thế, có thể đền bù mấy chục năm trước kia của ta.” Đột nhiên miệng Lão Bạch phun tiếng người.

Nếu như lúc này Dạ Thất Thất trông thấy một màn này, chắc chắn kinh ngạc không thôi. Bởi vì những lời này Lão Bạch đúng là dùng miệng nói ra được.

Nàng vẫn cho là Lão Bạch chỉ có thể dùng linh thức cùng mình trao đổi, chưa bao giờ nghĩ tới Lão Bạch có thể miệng nói tiếng người.

“Không thể tưởng được luân hồi vạn năm sau, thế nhưng nàng biến thành tính tình thú vị như vậy như hiện giờ, so với năm đó ngược lại thú vị hơn rất nhiều. Còn tiểu tử yêu nghiệt kia, vẫn không đáng yêu như vậy, không phải ăn của hắn chút thịt nướng thôi sao, hẹp hòi đi, thiếu chút nữa mở ngực mở bụng của chuột gia gia. Món nợ này chuột gia gia ta trước ghi nhớ, về sau sẽ tính sổ cùng tên hồn đản kia thật tốt.” Trong giọng nói của Lão Bạch mang theo vài phần tang thương và mừng rỡ mà Dạ Thất Thất hoàn toàn không biết, trong ánh mắt đen nhánh nhiều vài phần tinh ranh.

Vạn năm luân hồi, người và vật không còn, Thiên Phật thần kiếp!

Ngàn vạn năm trước, chính mắt nó thấy một màn bi kịch phát sinh, trận chiến ấy, thiên địa gần như sụp đổ trở lại hỗn độn, thực sự quá thảm thiết!

Ngàn vạn năm sau, nó muốn nhìn thấy một người khác truyền kỳ không giống như vậy quật khởi. Nó khẩn cấp muốn biết sau vạn năm nàng có thể trưởng thành hơn trước hay không?

...

“Đường này là ta mở, cây này là ta trồng, nếu muốn từ ném (ăn) qua, để thức ăn lại! Rầm rì rầm rì...” Chạy một đoạn đường rất dài, xác định không có ai theo kịp, Dạ Thất Thất rơi xuống trên mặt đất, dự định nghỉ ngơi một lát sau đó trở về tìm lại đám người Phong Tháp Tháp. Nàng cũng có lời nói muốn cùng tên yêu nghiệt Viêm Minh kia.

Nhưng mà... Đây là chuyện gì thế này?

Hồng phấn, mồm mỉm, bốn chân... Đây là, heo con?

Dạ Thất Thất dụi mắt, khoe miệng co quắp vài cái: “Người xác định người là cướp bóc không phải là làm thức ăn đưa cho người ta?”

Cứ như vậy một con béo ú như viên cầu ngay cả chân cũng sắp không nhìn thấy, cũng tới cướp bóc? Nó xác định không phải là đến chọc cười?

“Thờ hỏn hỏn... Thờ hỏn hỏn... Người dám xem thường Ngân gia, rầm rì... Ta tức giận!” Bị xem thường, heo con hồng phấn nổi giận, thờ hỏn hỏn thờ hỏn kêu vài tiếng, há mồm phun ra một quả cầu lửa lớn.

Miệng heo con phun tiếng người, còn có thể phun quả cầu lửa, hắc... đây là chủng loại Linh Thú mới sao?

Đợi chút, Linh Thú...

Dạ Thất Thất tâm niệm vừa động, khoe miệng gọi lên một nụ cười không có ý tốt.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 137: Vì bản thân mình ngu xuẩn mà khóc.

Dạ Thất Thất cổ tình trêu chọc cái... heo con giống như linh thú một phen, tránh né quả cầu lửa nó phun ra, đầu ngón tay nhiều thêm một quả bóng nước cùng kích cỡ, cùng nó người tới ta đi bắt đầu 'trận bóng'.

“Hì - - “

Dạ Thất Thất không cẩn thận bị quả cầu lửa của heo con phun ra bay sát qua mặt, phá mất một chút da của nàng. Một lực lượng hắc ám mang theo căn cước xuyên thấu qua làn da bị thương xâm nhập vào trong cơ thể nàng. Trong nháy mắt Dạ Thất Thất có loại cảm giác thân thể lạnh run!

Đây là... Hắc ám thuộc tính lực thôn phệ (cắn nuốt)?

Mặt mũi Dạ Thất Thất tràn đầy khiếp sợ nhìn heo con trước mắt toàn thân màu hồng, nhìn xem rất là đáng yêu, hoàn toàn không có cách nào liên tưởng nó với cái loại sinh vật hắc ám cùng một chỗ.

Lực cắn nuốt, là một loại công pháp cực kì khủng bố, hoặc là thiên phú.

Phàm là người có được lực cắn nuốt đều làm cho thể nhân tồn tại cảm giác kinh khủng, mặc kệ là ai cũng chẳng muốn đắc tội bao giờ. Một khắc trước vẫn còn đang chuyện trò vui vẻ, sau một khắc liền trực tiếp cắn nuốt linh lực linh hồn của người cho hắn.

“Heo con, ngươi thích ăn thịt nướng không?” Dạ Thất Thất áp chế đáy lòng mừng như điên, Phệ Hồn roi trực tiếp ra tay trói heo con lại, đưa tay chọt thịt mềm mại trên người nó, cười đến mức gọi là nhộn nhạo.

“Ngươi... Ngươi muốn làm cái gì?” Heo con hồng phấn tròn to mắt mặt tràn đầy sợ hãi trừng mắt nàng, thở hổn hển thở hổn hển giãy giụa muốn chạy trốn.

Chống lại ánh mắt âm trầm của Dạ Thất Thất, heo con muốn khóc... Nó chỉ là đói bụng tìm gì đó để ăn, nhưng nó không muốn bị người ta nướng ăn mà!

“Đi theo tỷ tỷ đi, từ nay về sau ngày ngày cho ngươi ăn thịt, như thế nào?” Dạ Thất Thất giống như quái thú thúc lừa bán tiểu hài tử, cười nhộn nhạo đến mức gọi là một người âm hiểm.

Ngày ngày có thịt ăn...

Heo con liền nhớ kỹ một câu này, trong nháy mắt hai mắt sáng long lanh, nước miếng chảy thành sông.

“Thở hổn hển... Thở hổn hển... Ngươi xấu, mau thả ta ra, ta sẽ không bị mật ngọt chết ruồi của ngươi mê hoặc, ta là thú nhỏ có cốt khí, ta muốn phản kháng bạo lực, đấu tranh với ngươi đến cùng...” Nhớ tới nó đường đường là thần trụ bay trên trời, trong thiên địa này là độc nhất, thân phận là cao quý cỡ nào? Há có thể bị chính thịt nướng mê hoặc?

Heo con hồng phấn ngược đầu, phải gọi là rất ngạo khí, nếu như không nhìn tới nước miếng sáng long lanh treo ở khóe miệng của nó kia, thật là có vài phần khí thế.

Ồ, còn là một tên có cốt khí?

Dạ Thất Thất nhướn mày, lật tay từ trong không gian lấy ra một chai Khải Linh Đan, mở nắp bình ra ở trước mặt nó làm một vòng: “Ồi, thơm quá à! Khải Linh Đan này nghe nói có thể giúp Linh Thú mở ra linh trí, còn có thể trợ giúp Linh Thú hội tụ linh khí đột phá bình cảnh... Đơn giản mà nói, Khải Linh Đan này đối với Linh Thú mà nói, nhất là cao cấp Linh Thú, quả thật chính là thần dược thiết yếu, sản phẩm độc nhất vô nhị, hiệu quả tuyệt đối thần kỳ, có thể gặp mà không thể cầu nha!”

Trong nháy mắt Dạ Thất Thất hóa thân thành người chào hàng phóng khoáng lạc quan, hai mảnh môi đỏ mọng cùng nhau hợp lại, một chai tam phẩm Khải Linh Đan trước kia trong lúc rảnh rỗi nàng luyện chế liền thành thần dược, trông mắt heo con sáng lên gần như muốn rớt ra.

“Có muốn ăn không?” Dạ Thất Thất đồ ra một viên đan dược mùi thơm xông vào mũi, ở trước mặt heo con lung lay vài cái.

“Thở hổn hển... Muốn, ta muốn ăn! Oa hú - -” thần dược, thật là lợi hại thần dược!

Heo con kêu gào một cái rồi nhảy dựng lên chụp lấy đan dược trong tay Dạ Thất Thất một hơi nuốt vào, kèm theo là ngón tay thon dài trắng nõn của Dạ Thất Thất cũng bị nó ngậm vào trong miệng, làm một tay đầy nước miếng.

“Ngươi... A!” Dạ Thất Thất liếc mắt, vừa định rút tay về muốn lau đi nước miếng sáng long lanh trên đầu ngón tay, chỉ thấy kia con heo con nhào tới gào ô cần một cái trên đầu ngón tay nàng, chảy cả máu.

“Ngươi lấy oán trả ơn vong ân bội nghĩa heo con chết tiết, lão nương đánh chết ngươi...” Dạ Thất Thất nghiêng răng, nàng còn chưa có lừa gạt nó đến tay, tồn một viên Khải Linh Đan cũng coi như xong, vậy mà nó còn đánh lên mình, cái đồ con heo đần độn vong ân bội nghĩa chết tiết...

Dạ Thất Thất còn chưa dứt lời, liền bị một màn trước mắt làm cho rung động!

Đây là... kẻ ước trong truyền thuyết?

Nàng tận mắt nhìn thấy máu của mình nhỏ giọt lên giữa trán heo con, máu tươi bị hấp thu trong nháy mắt, một cái hoa văn đồ án phức tạp cổ xưa theo mí mắt nó chọt hiện lên. Trên ngón tay trái bị cắn bị thương của Dạ Thất Thất cũng nhiều thêm một hình xăm đồ án giống như dây leo, màu xanh sẫm như là một chiếc nhẫn vậy.

Trong nháy mắt Dạ Thất Thất dờ khóc dờ cười, đứng nằng là muốn dụ dỗ heo con có được Hắc ám thuộc tính lực thôn phệ hiếm thấy, nhưng nằng không có nghĩ tới muốn ký khế ước cùng nó đâu!

Nằng muốn khóc, được không?

Thần thú của nằng đâu, thú sủng cường đại của nằng đâu! Toàn bộ bay rồi, nhìn đầu heo con khắp người thịt béo trước mắt này, Dạ Thất Thất thật là muốn khóc!

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 138: Thú sủng của tỷ là con heo!!!

“Thất Thất, đây thật sự là thú sủng của ngươi?” Tiểu Ái trừng to mắt, biểu hiện trên mặt vô cùng kỳ quái nhìn Dạ Thất Thất, còn đưa tay đi sờ trên trán nằng, trong miệng trề môi la hét: “Không có nóng sốt mà? Làm sao lại bắt đầu nói mê sảng?” Nói cho cùng, Tiểu Ái là không muốn tin tưởng, thế nhưng Dạ Thất Thất sẽ khế ước một đầu... thoát nhìn không hề công dụng - heo con làm thú sủng.

Mặc dù bản thân Dạ Thất Thất cũng hết sức không muốn thừa nhận, nhưng sự thật không phải nằng không thừa nhận là có thể không tồn tại, chống lại ánh mắt quý dị của Tiểu Ái, Dạ Thất Thất rung rung gật đầu.

“Phốc!” Tiểu Ái phun ra, ánh mắt quái dị nhìn ngó nằng.

“Phốc! Nữ nhân ánh mắt ngươi mù sao? Ha ha ha... Ngươi lại đi khế ước một con heo, ha ha ha...” Tiểu phá hài cũng phun ra, trực tiếp nằm úp sấp lên trên mặt đất cười đến chảy nước mắt. Sau khi hấn đi vào nhân giới liền không ngừng bị nữ nhân này bắt nạt đủ điều, hiện tại thật vất vả tìm được cơ hội giễu cợt nằng, làm sao hấn có thể buông tha cơ hội tốt như vậy?

Mặc dù Phong Tháp Tháp và Lôi Băng không nói gì, nhưng lúc ánh mắt bọn họ nhìn về phía Dạ Thất Thất tràn đầy đồng tình và lo lắng cũng làm cho người ta cực kỳ đau trứng.

“Khụ khụ... Thất Thất, đừng nản lòng. Ta từng nghe người ta nói qua có biện pháp có thể giải trừ khế ước. Thành tựu ở Xích Hóa học viện nổi danh nhất đại lục, cất giữ sách nhiều vô kể, nhân tài đông đúc, nhất định sẽ tìm được phương pháp giải trừ khế ước, ngươi... Trước nhìn một chút đi!” Lôi Dương đưa tay vỗ vỗ vai Dạ Thất Thất, thờ dài, mang theo vô hạn tiếc hận nói.

Kể từ lúc Dạ Thất Thất mang theo heo con hồng phấn tròn giống như quả cầu xuất hiện trước mặt bọn họ, tuyên bố con heo con này chính là thú sủng nằng khế ước, cảm giác đầu tiên của tất cả bọn họ chính là: “Nằng ngốc rồi sao?”

Dạ Thất Thất rung rung kể lại một lần quá trình khế ước heo con, trong nháy mắt ánh mắt của tất cả mọi người nhìn nằng biến thành đồng tình.

Lại bị một con heo vô dụng cấp thấp nhất khế ước, nằng coi như là người đầu tiên từ trước tới nay!

“Không cho phép gọi đại gia là heo con, đại gia là thần bay trên trời...” Bốn chữ Phi Thiên Thần Trư còn chưa nói hết, đã bị Dạ Thất Thất nhét vào trong miệng nó một đại đại to bằng nắm đấm, bắt nó ngậm miệng, nghiêng đầu nói với mọi người: “Nó gọi là Nguyên Bảo (đỉnh vàng ấy ^_^), về sau gọi nó Nguyên Bảo.”

Một câu nói, Dạ Thất Thất trực tiếp đặt tên xong cho một Phi Thiên Thần Trư thể gian duy nhất.

Nguyên Bảo kháng nghị nói tên quá tục khí, trực tiếp bị Dạ Thất Thất bác bỏ, u oán trừng nó một cái, lạnh lẽo nói một câu: “Không gọi Nguyên Bảo thì kêu Vượng Tài, tùy ngươi chọn.”

Nghe vậy, Nguyên Bảo sò sò xoay người, vẫn là gọi Nguyên Bảo thì tốt hơn.

Vượng Tài so với Nguyên Bảo thì càng tục!

Sau một lúc lâu, Dạ Thất Thất mới chú ý tới giống như thiếu đi hai người, mở miệng hỏi mới biết được hai chủ tớ đã rời đi.

Nghe được tin tức bọn họ rời đi, Dạ Thất Thất không biết đến cùng trong lòng mình là cảm giác gì. Chính là cảm giác rầu rĩ, hết sức không thoải mái, cụ thể lại không nói ra được đến cùng là vì sao?

“Thất Thất, ngươi nói Băng Phách Ngọc Liên có phải là bị hai chủ tớ bọn họ trộm đi hay không?” Tiểu Ái khí khái hào hùng mang trên mặt vài phần nghi vấn, đến gần hỏi.

“Không phải là hấn.” Gần như Dạ Thất Thất không chút do dự mở miệng nói ra những lời này.

“... Thất Thất, người nam nhân kia và người có quan hệ như thế nào vậy?” Tiểu Ái do dự một chút, ánh mắt mang theo vài phần bà tám nhìn nàng.

Tên yêu nghiệt kia và nàng có quan hệ như thế nào?

Đương nhiên là không quan hệ, Dạ Thất Thất không chút nghĩ ngợi vội vàng lắc đầu, tức giận trừng Tiểu Ái một cái, trong mắt thoáng hiện chút chột dạ: “Ta không có quan hệ gì với hắn, hắn và ta lại không quen tại sao có thể có quan hệ? Chúng ta trong sáng giống như hành lá trộn đậu phụ thì có thể có quan hệ gì? Người ta vừa nhìn liền biết thân phận phi phàm làm sao sẽ có quan hệ với loại tiểu nhân này như ta? Tiểu Ái người không được nói lung tung, ta và hắn cái gì quan hệ cũng không có, trước kia không có hiện đang không có về sau cũng sẽ không có quan hệ gì. Về sau người không nên nói lung tung, bị người ta nghe được thì không tốt.” Dạ Thất Thất nghiêm trang nói liên tục “Quan hệ”, cuối cùng bị một câu nói của Tiểu Ái trong nháy mắt bị giết ngay lập tức:

“Không quan hệ thì không quan hệ, người giải thích nhiều như vậy làm cái gì?”

Ách... Dạ Thất Thất ngây ngẩn cả người, đứng vậy, nàng giải thích nhiều như vậy làm cái gì? Nàng và tên yêu nghiệt kia vốn không có quan hệ, nàng khẩn trương như vậy là vì sao?

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 139: Rời khỏi bí cảnh

Tâm tư Thất Thất không có người phát giác, bây giờ bọn họ đều đang thương lượng một chuyện khác trọng yếu hơn - - muốn thông qua khảo hạch căn ba gốc cây linh dược thì đi nơi nào tìm?

Thời gian ba ngày, bọn họ đã lãng phí suốt cả một ngày.

Hiện tại thời gian thay trở nên vô cùng gấp gáp, thời gian hai ngày, bọn họ nhất định phải tìm được ba gốc cây linh dược, mà trong bí cảnh linh dược đều có linh thú trông coi, nếu như muốn lấy được linh dược trước hết phải đánh bại hoặc đánh chết linh thú, về phần linh thú đẳng cấp cao hay thấp, hoàn toàn dựa vào vận khí.

“Các người xác định dựa vào vận khí chúng ta có thể thông qua khảo hạch?” Dạ Thất Thất âm trầm toát ra một câu nói như vậy, trong nháy mắt nhận được vô số khinh khinh.

Dạ Thất Thất nhún vai, bày tỏ mình là người đang hoang, lời nói ra đều là thật.

Sau khi bọn họ tiến vào bí cảnh, còn chưa kịp làm bất cứ điều gì, liền chọc phải bầy sói, ngay cả Thanh Lang Vương đều xuất hiện. Thân là linh hồn Triệu Hoán Sư Lôi Dương vẽ phù kêu gọi, còn triệu hoán đến cái tiểu phá hải kỳ ba, thật vất vả chống đỡ thiên phạt, xử lý thanh lân giao cường đại, băng phách ngọc liên còn chưa tới tay liền không cánh mà bay, chắc chắn... Khó cho bọn họ có vận rủi nghịch thiên này, Dạ Thất Thất cũng bó tay.

Mọi người: “...” Vận khí đồ chơi này bọn họ dường như vô vùng thiếu thốn.

“... Nếu không, chúng ta cướp bóc của người khác đi.” Tiểu Ái xắn tay áo, bày một tư thế quyết định làm chuyện lớn.

Dạ Thất Thất: “...” Ta có thể sử dụng phương thức văn minh một chút không?

“Khụ khụ... Kỳ thật, ta vừa rồi không cẩn thận xông vào một cái sơn cốc nhỏ...” Dạ Thất Thất cảm giác chuyện mình đạt được linh dược liền có thể lộ ra chút tin tức cho bọn họ biết rõ, như vậy về sau nếu nàng xuất ra linh dược gì, cũng có cơ để giải thích lai lịch, đỡ phải phiền toái về sau.

“Xông vào sơn cốc nhỏ? Sau đó người?” Lôi Dương phi thường nhạy cảm phát giác được trong lời nói của nàng còn cất dấu ý tứ gì khác, nhướn mày hỏi.

Dạ Thất Thất liền kể chuyện mình chuẩn bị trộm trửng thanh linh ưng sau đó bị bộ tộc thanh linh ưng truy sát, lầm lỡ xông vào sơn cốc nhỏ vô danh nhưng sau phát hiện linh dược điển, bất quá nàng sửa đổi số lượng linh dược điển một chút, rằng bản thân đạt được chính là hơn hai mươi gốc cây linh dược thành thực, linh dược nhỏ.

Tất cả mọi người ngây ngẩn cả người, nguyên một đám trừng to mắt nhìn Dạ Thất Thất.

Cuối cùng tiểu Ái dùng ánh mắt phi thường quái dị xem nàng, ung dung toát ra một câu: “Ta biết rõ vì sao vận khí đội chúng ta vì sao kém đến mức nghịch thiên như thế?”

“? ? ?” Dạ Thất Thất nháy mắt to nhìn nàng.

“Tất cả vận khí đội chúng ta đều tích góp bị người một lần tiêu xài hết, cho nên... Đội viên Thất Thất, người nên công hiến vì đội ngũ!” Tiểu Ái nói thảm

thía vỗ vỗ vai Dạ Thất Thất, nghiêm trang bổ sung.

Khỏe miệng Dạ Thất Thất co giật vài cái, ngẩng đầu nhìn tiểu Ái, “Xin hỏi đội viên tiểu Ái, ta cần làm công hiến như thế nào?”

“Hai gốc cây... Không đúng, ba gốc cây, xuất ra ba gốc cây linh dược cho chúng ta qua khảo hạch quá! Chúng ta lại đi cướp bóc mấy cái đội ngũ, tranh thủ cầm cái hạng, học viện ban thường không cần phí phạm, người nói đúng không?” Lúc tiểu Ái nói lại không thành thật như con rắn đồng dạng trườn đến bên người Dạ Thất Thất, một bộ tư thế người không đáp ứng ta liền không buông tay, làm cho Dạ Thất Thất một đầu hắc tuyến.

“... Trước thả ta ra.” Dạ Thất Thất cảm giác mình giống như bị xích sắt khóa, tay chân đều không thể nhúc nhích.

“Không thả.” Tiểu Ái hạ quyết tâm đánh chết không buông tay.

Dạ Thất Thất ngẩng đầu nhìn trời, mấy hơi thở sâu, âm trầm toát ra một câu: “Ai đem hàng này kéo ra đánh nàng một trận, lão nương đưa hấn một gốc cây linh dược.”

Tiểu Ái: “...”

Mọi người: “...” Còn có chuyện tốt như thế? Mọi người vội vàng xắn tay áo đánh người.

Về chuyện thảo luận như thế nào thông qua khảo hạch, ở sau khi đội viên Tiểu Ái bị quần áo liền đặt một dấu chấm tròn.

Hai ngày sau, ở trong tìm kiếm của Dạ Thất Thất, thiết kế của Lôi Dương, bọn họ thành công xử lý hai đầu linh thú, đạt được hai tinh hạch linh thú, hai gốc cây linh dược. Bởi vì đội viên Tiểu Ái liên tục tâm tâm niệm niệm muốn đi cướp bóc một phen, cuối cùng Dạ Thất Thất và Lôi Dương không chịu nổi mà âm chối tai không ngừng của nàng, rung rung gật đầu đáp ứng, đáp ứng giấc mộng của nàng.

Ngày cuối cùng, giờ rời khỏi bí cảnh canh vừa đến, trên người bọn họ truyền tống phù liên phát ra hào quang, toàn bộ bí cảnh không ngừng phát ra hào quang, cuối cùng tất cả mọi người một loại biến mất ở trong bí cảnh.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuận Thủ Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 140: Phế vật háo sắc (1)

Ngoài bí cảnh, lúc này mười mấy đạo sư Học viện Xích Hóa đang tụ tập, trên người bọn họ đều đeo huy chương biểu tượng thân phận, theo thứ tự là màu tím, màu đỏ, màu lam, xanh lá cây, màu cam, năm màu sắc, trong đó màu cam thấp nhất, màu tím cao nhất.

“Tần lão, không nghĩ tới lần này đúng là gặp lại được người quen cũ Tần lão, nhiều năm không thấy, ngài càng có tinh thần.” Người nam tử mặc cẩm bào màu lam, trên đầu mang kim mào màu vàng, chừng bốn mươi tuổi, tướng mạo uy nghiêm đi đến bên cạnh lão giả áo bào xanh đeo huân chương màu đỏ tâm tình kích động nói.

“Nhiều năm không thấy, tu vi thành chủ cũng càng thêm cao thâm, chúc mừng thành chủ đột phá lần nữa!” Tần lão mặc trường bào màu xanh cười nói, thân là đạo sư Học viện Xích Hóa, cần thiết phải quan hệ tốt với thành chủ Hắc Viêm thành, huống chi bọn họ vốn đã có nhiều năm quan hệ với nhau.

Bị Tần lão nhìn một cái đã khám phá ra tu vi, thân là Hắc Viêm thành thành chủ Tôn Doãn cũng không giận, trên mặt nhiều thêm vài phần vui vẻ, trong thanh âm mang theo vài phần cung kính nói: “Nhờ có Tần lão chỉ điểm, năm đó nếu không phải Tần lão cứu giúp, thế gian sớm đã không có Tôn Doãn này, làm sao đạt đến thành tựu hiện tại? Tần lão là người có ân với Tôn thị ta, gia mẫu từng nhiều lần đề cập thỉnh Tần lão qua phủ chơi một lần, nếu như gia mẫu biết được Tần lão đi tới Hắc Viêm thành, nhất định cao hứng không thôi.”

Nghe vậy, mọi người một bộ vẻ hiểu rõ.

Khó trách đường đường Hắc Viêm thành thành chủ thái độ lại cung kính với Tần lão như thế, nguyên lai là ân nhân cứu mạng.

“Hảo, đợi sau khi làm tốt chuyện này, ta liền đi quý phủ quấy rầy một phen.” Tần lão cũng không từ chối, hấn cũng muốn đi gặp bạn cũ.

Khi bọn họ đang nói chuyện, một trận bạch quang chợt lóe qua, vốn là trên quảng trường trống rỗng, trong nháy mắt xuất hiện hơn ngàn người tuổi trẻ cả trai lẫn gái.

Những người này, có tinh thần vô cùng phấn chấn mặt mũi tràn đầy đắc ý, có hai tròng mắt không ánh sáng mặt tràn đầy vẻ thất vọng, cũng có người bản thân bị trọng thương, cho dù là tốt nhất cũng có vài phần chật vật, so với lúc tiến vào bí cảnh thần thái tung bay thì bộ dáng bây giờ khác nhau rất lớn.

“Hiện tại, tất cả mọi người dựa theo số thứ tự đội ngũ tiến lên giao linh dược, chúng ta sẽ dựa theo số lượng cùng phẩm cấp linh dược để bài danh, số người ba trăm, còn lại - - toàn bộ đào thải!” Một đạo sư thanh âm vang dội tiến lên lớn tiếng nói.

Lời của đạo sư rõ ràng truyền vào trong tai mỗi người, trong nháy mắt dẫn tới một trận không khí khẩn trương.

Hơn ba ngàn người, chỉ chọn ba trăm người, tỉ lệ đào thải một phần mười!

Người lúc trước còn tự tin cũng bắt đầu lo lắng, bắt đầu hết nhìn đông tới nhìn tây, tâm tình căng thẳng, rất sợ người khác xuất ra số lượng linh dược so với linh dược của mình nhiều hơn, phẩm cấp cao hơn.

“Đội ngũ số một, ba gốc cây linh dược, hai gốc cây linh dược hạ phẩm, một gốc cây linh dược trung phẩm.”

“Đội ngũ số hai, bốn gốc cây linh dược, ba gốc cây linh dược hạ phẩm, một gốc cây linh dược trung phẩm.”

“Đội ngũ số bảy...”

...

Theo tổng số lượng nghiệm thu linh dược đạo sư không ngừng báo ra linh dược phẩm cấp, đạo sư chịu trách nhiệm đăng ký ngay lập tức ghi kê lại thông tin, để sau đó xếp hạng đội ngũ.

Một góc quảng trường, bởi vì thứ tự đội ngũ đám người Dạ Thất Thất ở tận phía sau, bọn họ cũng không vội, đều ngồi nghỉ ngơi ở vị trí góc quảng trường.

“Thất Thất, người xem kia, hẳn không phải là Vương gì đó sao? Người thuộc đội ngũ của hắn không phải là đều bị giết chết sao, hắn còn bị thương thành như vậy, như thế nào cũng giao ra linh dược tham gia khảo hạch? Ta còn tưởng rằng hắn chết bên trong bí cảnh rồi chứ!” Tiểu Ái bĩu môi, chỉ Vương Tu Vân người thân hình cao lớn tương đối bắt mắt bên trung đám người nói.

Còn thiết thời bọn họ cứu mạng hắn, hắn thế nhưng thừa dịp bọn họ đang rối loạn liền bỏ chạy, thật là bạch nhãn lang không có lương tâm.

Còn có Nam Nam gì đó, cũng không phải là đồ tốt, mỗi một người đều là bạch nhãn lang, nàng phi nhỏ bọn họ, còn gì là đại nam nhân! Ta phi! Tiểu Ái hạ quyết tâm phi nhỏ khinh bỉ bọn họ.

Dạ Thất Thất theo phương hướng tiểu Ái chỉ liếc mắt nhìn, không sao cả nhún vai, nói, “Không sao, dù sao cũng không quen.”

Đoán cũng đoán được, nhất định là có người giúp hắn, nếu không vết thương trên người họ Vương kia làm sao có thể nhanh khỏi như vậy?

Không biết Hỏa Kỳ Vân hàng kia có tới không? Có lẽ, nàng có thể tìm một cơ hội cùng họ Vương hỏi thăm tình huống Hỏa Kỳ Vân một chút, bây giờ Hỏa Kỳ Vân còn không có xuất hiện, nàng phỏng đoán hẳn là chuyện hắn bị thương bị gia tộc biết được, bắt hắn tĩnh dưỡng, nếu không lấy tính cách Hỏa Kỳ Vân chắc chắn sẽ không vô duyên vô cớ cho nàng leo cây.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 141: Phế vật háo sắc (2).

“Ừ, bạch nhãn lang đến đây, ta có thể chém hắn hai đao hay không?” Tiểu Ái cũng không biết Vương Tu Vân và Nam Đình là bị yêu nghiệt nào đó nổi máu ghen trực tiếp vứt đi nơi khác, nàng chỉ ra sức mắng hai người kia là bạch nhãn lang.

Hiện tại bạch nhãn lang còn dám tìm tới cửa, đây không phải là muốn ăn đòn sao? Tiểu Ái lập tức liền không bình tĩnh.

Dạ Thất Thất vội vàng kéo Tiểu Ái, trước mặt mọi người chém người thì cũng quá kiêu ngạo rồi, sẽ khiến cho người ta công phần bị quần áo biết không?

“Đừng xúc động, chờ lúc không có người lại đi trùm bao bổ hắn, hiện tại an phận mới là vương đạo.” Dạ Thất Thất nhỏ giọng tiến đến bên tai Tiểu Ái nói ra: “Hiện tại mọi người đều biết tỷ tỷ là siêu cấp lớn phế vật, người đừng gây chuyện cho tỷ tỷ, nếu không, ân hừ - -”

Khóe miệng Tiểu Ái co giật, không nói gì nhìn trời!

Siêu cấp lớn phế vật?

Ai gặp qua một phế vật hể ra tay chính là đủ loại đan dược? Ai gặp qua một phế vật hể ra tay là dễ dàng thu thập cao cấp linh thú Thanh Lân Giao? Ai gặp qua phế vật một roi phá Thiên Phật?

Ai gặp qua phế vật ra ngoài đi một vòng là có vận khí tốt đến nghịch thiên đạt được vô số Linh Dược? Phế vật như vậy nàng cũng muốn làm.

Còn siêu cấp lớn phế vật, Tiểu Ái liếc mắt nhìn nữ nhân nào đó bên cạnh, hàng này chính là cái siêu cấp lớn hổ hàng, ai dám xem thường nàng, sẽ chờ bị

nàng chơi đùa đến xoay quanh đi! Giả trư ăn cộp gì gì đó, tuyệt đối nàng là vui vẻ hoàn thành.

Mà lúc này, Vương Tu Vân cũng tới đến trước mặt Dạ Thất Thất, ánh mắt quét một vòng roi xuống trên người Dạ Thất Thất: “Tại hạ Vương Tu Vân, cảm tạ cô nương trọng nghĩa cứu giúp, xin hỏi phương danh (tên) cô nương, sau này nếu như có cơ hội, tại hạ nhất định báo đáp ân tình cô nương.”

“Chỉ là chuyện nhỏ, không đáng nhắc đến!” Dạ Thất Thất nhếch môi cười, giọng nói lạnh nhạt.

Vương Tu Vân khẽ nhíu mày, giống như là nuốt con ruồi vậy, vẻ mặt có chút phức tạp.

Dạ Thất Thất thu hết vào mắt vẻ mặt của Vương Tu Vân, trong lòng cười lạnh.

Ngoài miệng nói thì dễ nghe, nói là để báo đáp ân cứu mạng, nhưng nói gần nói xa đều đang thử dò xét nàng, chỉ cần vài câu nói, liền đảo một cái hồ cho mình chờ đợi mình nhảy vào, loại ân này, nàng cũng không dám nhận thức!

Dạ Thất Thất không khỏi may mắn chính mình và Hòa Kỳ Vân trong lúc quen biết đó không có nhiều chuyện chó má xúi quẩy như vậy. Cũng may mắn Hòa Kỳ Vân là một công tử ca bị gia tộc sủng sinh hư, mặc dù tính tình tùy hứng dễ xúc động một chút, nhưng bản tính cũng không xấu, giữa bọn họ không có dính dáng lợi ích như vậy.

Nghĩ đến thiếu niên gặp nguy hiểm dám đứng cảm đứng ở trước mặt mình, khoe môi Dạ Thất Thất thoáng gọi lên nụ cười thản nhiên.

“Vương công tử, Hòa Kỳ Vân khỏe không?” Đột nhiên Dạ Thất Thất mở miệng hỏi.

Trong mắt Vương Tu Vân hiện lên chút khiếp sợ: “Cô nương và Hòa thiếu là quen biết cũ?”

Nhìn ánh mắt Vương Tu Vân mang theo phòng bị và địch ý rõ ràng, Dạ Thất Thất vì hơi nhíu mày, nói: “Giúp ta chuyển cáo cho Hòa Kỳ Vân, hân đảm cho ta leo cây, lần sau gặp mặt phải nhớ căng da một chút.”

“Tên ta là Dạ Thất Thất, Vương công tử là người thông minh, lời gì nên nói, lời gì không nên nói cần phải rất rõ ràng. Quan hệ của ta và Hòa Kỳ Vân không cần người hỏi nhiều, nếu như người muốn biết, thì trực tiếp đi hỏi hân.” Ngụ ý, hân có thể trở về.

Trong mắt Vương Tu Vân thoáng hiện lên tia phẫn nộ, trước kia hân ở bên ngoài chưa từng bị người đối đãi qua như thế. Nữ tử này khó tránh thật ngông cuồng, đợi chút... Dạ Thất Thất, chẳng lẽ nàng chính là cái cực phẩm phế vật Dạ Thất Thất?

“Người chính là . . . cái Dạ Thất Thất kia?” Trong mắt Vương Tu Vân mang theo kinh ngạc, tức giận biến mất, đáy mắt mang theo vài phần trào phúng.

Dạ Thất Thất nhếch môi cười lạnh: “Có vài Dạ Thất Thất sao?”

Thấy nàng thừa nhận nàng chính là người trước nay chưa từng có, có được năm thuộc tính linh căn, nghèo khổ chính là tất cả đều là một phần - siêu cấp lớn phế vật. Sau khi Vương Tu Vân kinh ngạc, hừ lạnh một tiếng xoay người rời đi. Về mặt kia, giống như nói nhiều với nàng một câu là bị sỉ nhục vậy.

“Ngọa tào (một từ chửi tục), hàng kia có cái về mặt gì? Kêu hân trở lại, ta bảo đảm đánh không chết hân!” Tiểu Ái xắn tay áo muốn tiến lên kéo người đánh nhau.

Tiểu phá hải cũng ở một bên phụ họa, chủ động công hiến ra bảo bối đại lưỡi hái của mình, trong thanh âm non nớt còn mang theo vài phần ngang ngược: “Dùng lưỡi hái của ta chém chết hân, người chết ở dưới đao của ta ngay cả hồn phách đều không còn, để cho hân hồn phi phách tán!”

Tiểu Ái: “... Được, đủ nghĩa khí! Lát nữa tỷ tỷ mời người ăn thịt.”

Dạ Thất Thất: “...” Sao nàng nhận biết đều là cái kỳ ba gì vậy? Làm sao tất cả đều là đồ tham ăn? Còn có thể lại hồ (hăm hại) hơn nữa sao?

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 142: Phế vật háo sắc (3).

Hơn mười đạo sư cùng nhau xét duyệt, tốc độ thật nhanh, rất nhanh liền đến phiên chi đội ngũ của Dạ Thất Thất.

“Ngáp!” Phía trước còn có bốn năm chi đội ngũ, thời điểm Dạ Thất Thất xếp hàng không ngừng ngáp, không hề có hình tượng.

Thình lình, sau lưng có một cái tay hung hăng đẩy nàng một cái, bắt ngờ không kịp chuẩn bị, Dạ Thất Thất lao đảo một cái bị đẩy ra khỏi đội ngũ xếp hàng, suýt nữa ngã xuống.

“Ai đẩy ta? Đứng ra!” Dạ Thất Thất hí hóp, trong mắt hiện lên một tầng tức giận.

Không có người lên tiếng, tất cả mọi người dùng một loại ánh mắt xem kịch vui nhìn nàng.

F*ck! Con cạp không phát uy, đều coi lão nương làm mèo con đúng không?

Một đám ****!

“Thất Thất, đã xảy ra chuyện gì?” Đám người Lôi Bằng nghe thấy giọng nói nén giận của Dạ Thất Thất, vội vàng chạy đến.

“Không có việc gì, gặp phải chó điên.” Dạ Thất Thất lạnh lùng quét mắt nhìn người hiện tại đang đứng ở vị trí trước nàng, trong mắt lãnh ý càng đậm.

Nói xong, Dạ Thất Thất cũng mặc kệ người khác dùng ánh mắt như thế nào nhìn nàng, trực tiếp cất bước tiến lên, đứng ở chính vị trí của mình trước đó, lạnh lùng nhìn thiếu nữ chiếm lấy vị trí của mình, lạnh giọng phun ra hai chữ: “Tránh ra!”

Cô gái kia mắt ngọc mây ngai, mặc váy màu vàng nhạt, nghe được lời nói của Dạ Thất Thất liền giống như nghe được chuyện rất buồn cười. Sau khi cười to, mặt mũi tràn đầy khinh thường chỉ vào Dạ Thất Thất cao giọng châm chọc nói: “Người biết ta là ai không? Cũng dám nói chuyện với ta như vậy, người có tin bốn tiểu thư đánh người đến cha mẹ người cũng nhận không ra người là ai hay không? Đi đi đi...”

Dạ Thất Thất cười lạnh, duỗi ngón tay út ra móc lỗ tai, ngay trước mặt thiếu nữ quần áo màu vàng nhạt búng ngón tay, trên mặt xinh đẹp đầy vẻ châm biếm.

“Om sòm!” Làm sao mỗi lần đến đâu cũng sẽ toát ra loại người này chứ? Chiến đấu của thời đại dường như vô tận à!

“Tiện nhân, người lại dám vô lễ với ta, người là đồ bỏ đi, tiện nhân, phế vật vô dụng, người còn có mặt mũi tới tham gia khảo hạch làm mất mặt, làm sao người không đâm đầu đi chết đi?” Thiếu nữ quần áo màu vàng nhạt chỉ vào Dạ Thất Thất mắng một trận.

“Ngu ngốc!”

“Dám mắng ta, ta giết người...” Thiếu nữ quần áo màu vàng nhạt tức giận quát một tiếng, trong tay xuất hiện một quả cầu nước màu lam, đánh tới Dạ Thất Thất.

“Ngọa tào, nữ nhân này ***** là kẻ điên đi!” Giọng nói non nớt của Tiểu phá hải bất ngờ nói ra lời thô tục, nghe như thế nào cũng có cảm giác như vui vẻ.

Người cảm thấy vui vẻ tuyệt đối không bao gồm thiếu nữ áo vàng nhạt bị lưỡi hái của tiểu phá hải vung lên thiếu chút nữa bị phá tướng.

“Lại dám khi dễ Dạ nhi, lập tức nói xin lỗi, nếu không các người đừng mong còn sống rời khỏi nơi này!” Ở bên cạnh nữ nhân không thiếu nhất đúng là hộ hoa sứ giả, fan cuồng gì đó vĩnh viễn sẽ không thiếu hàng.

Đừng nhìn tiểu phá hải còn, khí thế cũng không nhỏ, khiêng một cây lưỡi liềm lớn, đủ loại manh, hết lần này tới lần khác hấn còn bộ dáng nghiêm trang, càng thêm đáng yêu.

“Thao, lão tử vẫn không tin tà ma quỷ quái, có dũng khí thì người cắn lão tử!” Tiểu phá hải một tay chống nạnh, bật thốt ra lời thô tục làm khiếp sợ toàn trường.

Trong lòng Dạ Thất Thất bất đắc dĩ thở dài, tiểu phá hải hung hãn này đến cùng là dạng cha mẹ kỳ ba gì nuôi dưỡng ra vậy?

Yêu Giới, trong cung điện xa hoa to như vậy, một nam nhân tác phong nhanh nhẹn anh tuấn tiêu sái ôm một đại mỹ nhân hào hoa phong nhã tuyệt thế khuynh quốc khuynh thành đang nói lời tâm tình triền miên. Đột nhiên hai người cùng nhau hắt hơi một cái, phá hư phong cảnh duy mỹ như tranh vẽ này.

“Phu quân, lần này Dục nhi rời đi đã nhiều ngày, thiếp rất là lo lắng, phu quân phải người đi có tìm được Dục nhi không?” Mỹ nhân nhủ mảy, làm cho người ta vừa thấy đã thương, động lòng người.

Trong lòng nam nhân hừ lạnh một tiếng, thầm nghĩ, chính là muốn tên tiểu tử kia không trở lại mới tốt, trở lại liền đoạt phu nhân với hắn. Hắn ước gì nó cứ ở bên ngoài ngây ngốc ngàn năm cũng đừng trở lại mới tốt.

Đương nhiên, những lời này hắn tuyệt đối không dám nói ra ở trước mặt phu nhân, hắn cũng không muốn phá hư hình tượng tốt đẹp của mình ở trong lòng phu nhân.

“Phu nhân yên tâm, Dục nhi ở Minh Giới chơi đến rất là vui vẻ. Nó đã cho người truyền lời trở lại, nói hắn chơi đủ sẽ tự động trở lại, để cho nàng đừng quan tâm lo lắng cho hắn.” Nam nhân mí mắt cũng không nháy một cái mà nói dối, không chút nào đề cập đến chuyện chính mình đá từ tiểu tử kia một cước đến Minh Giới.

“Như vậy cũng được, phu quân vất vả!” Mỹ nhân ôn nhu cười một tiếng, xương của nam nhân cũng nhanh rãi rời, một tay ôm lấy mỹ nhân đi vào trong nhà, nhờ giọng ở bên tai nàng nói ra: “Nếu phu nhân thật muốn an ủi vi phu, không bằng đổi phương thức khác tốt hơn, hôm nay vi phu muốn ở phía dưới...”

Chương 143: Phế vật háo sắc (4).

“Àm ỉ cái gì mà âm ỉ? Muốn đánh ra ngoài mà đánh, còn dám quấy rối, toàn bộ hủy bỏ tư cách!” Xao động ở bên này dẫn tới đạo sư học viện chú ý, một vị đạo sư mặt tối sầm đi tới, trừng mắt nhìn bọn họ. Trên người bắn ra uy thế cường đại làm bọn họ bị chấn động đến mức nói không ra lời.

“Đạo sư, là cái phế vật này động thủ trước, thỉnh đạo sư đòi cái công đạo cho ta.” Thiếu nữ quần áo màu vàng nhạt chỉ vào Dạ Thất Thất mặt mũi tràn đầy ủy khuất nói với đạo sư.

Đạo sư mắt nhìn thiếu nữ quần áo màu vàng nhạt, lại nhìn sang dung mạo thanh tú của Dạ Thất Thất, ánh mắt di chuyển ở trên người các nàng.

“Là như thế thật sao? Ngươi nói.” Đạo sư khẽ chau mày, ánh mắt rơi xuống trên người Dạ Thất Thất.

Trước khi hần tới đã từng thấy qua hình ảnh người thiếu nữ này, nàng chính là người trước nay chưa thấy thân có thuộc tính ngũ hành, đồng thời cũng là phế vật linh căn có một không hai; bởi vì thiếu nữ này, đạo sư bên trong học viện chia làm hai phái, một bên chủ trương thu nàng vào học viện, có lẽ nàng sẽ sáng lập kỳ tích! Một phái khác kiên quyết chủ trương không thể thu vào học viện, không thể để cho một cái phế vật làm hư danh tiếng Xích Hóa học viện.

Mà đạo sư này, tên là Trương Khâm, đúng là một trong những đạo sư chủ trương không thu vào học viện.

“Nếu như đạo sư đã tin tưởng nàng ta nói, cần gì phải hỏi ta?” Dạ Thất Thất không mặn không nhạt nhìn Trương Khâm một cái, giọng nói không kiêu không nịnh mang theo vài phần chế giễu nhàn nhạt lạnh lẽo.

Mặc dù hần chưa nói rõ, nhưng ánh mắt cùng thái độ của hần đã đưa ra đáp án.

Đã như vậy, Dạ Thất Thất không cho rằng chính mình còn có cái gì dễ nói.

“Làm càn! Thứ không coi ai ra gì lớn lối cuồng vọng như vậy, có tư cách gì trở thành học viên của Xích Hóa học viện? Ta cho ngươi một cơ hội cuối cùng, nếu như ngươi lập tức nói xin lỗi, ta liền không tính toán với ngươi.” Hai tay Trương Khâm chấp ở sau lưng, một bộ dáng cứng cỏi kiên quyết, trên gương mặt bình thường mang theo vài phần nghiêm túc, đáy mắt thoáng lóe qua ánh sáng.

Xin lỗi?

Dạ Thất Thất nhếch môi, chậm rãi nói ra: “Vì sao ta phải xin lỗi?”

“Đạo sư, ngươi nhìn nàng ở trước mặt ngươi cũng cuồng vọng vô lễ như vậy, nếu như là trở thành học viên Xích Hóa học viện, còn không biết sẽ lớn lối thành bộ dáng gì? Khẩn cầu đạo sư vì danh tiếng học viện, nghiêm trị người này!” Đáy mắt thiếu nữ quần áo màu vàng nhạt thoáng hiện lên vẻ đắc ý, khiêu khích nhìn Dạ Thất Thất một cái, vui vẻ trong mắt càng đậm.

Phế vật, ta xem ngươi đấu với ta như thế nào?

“Ngươi thật sự không xin lỗi?” Trương Khâm nhàn nhạt quét mắt nhìn thiếu nữ quần áo màu vàng nhạt, trong mắt hiện lên vẻ thương thức.

Thiếu nữ này quả thật thông minh, biết mình có ý khó xử nữ tử này, hình như rất phối hợp, thiếu nữ thông minh như thế, sau này chắc chắn tiền đồ vô lượng.

“Ta vốn không sai, vì sao phải xin lỗi?” Dạ Thất Thất nhướn mày, khóe môi mang theo vài phần mỉa mai: “Đạo sư tới đây, không hỏi nguyên do liền định ra tội của ta, nhận thức trong chuyện này là lỗi của ta, ta nói hay không nói thì có gì khác nhau? Nếu trong nội tâm đạo sư sớm đã có quyết định, cần gì phải quanh co lòng vòng, xin lỗi hay không thật sự trọng yếu như vậy sao? Không nói đến ta vốn có không sai, cho dù là ta thực làm sai, phương thức xử lý của đạo sư cũng không có công bằng, ta có quyền cự tuyệt bất luận mọi khiển trách của đạo sư đối với ta.”

Nói xong, Dạ Thất Thất lại giống như cười mà không cười nhìn thiếu nữ quần áo màu vàng nhạt, khóe môi khẽ nhếch nói: “Sự thật như thế nào, trong lòng ngươi và ta tự có kết luận, ngươi khi dễ ta đến nước này, không gì khác hơn cũng bởi vì ta thân là phế vật ngũ hành thuộc tính linh căn, nếu như linh căn của ta là cực phẩm thiên tài khó gặp, ngươi còn dám đối đãi với ta như thế sao?”

Lời Dạ Thất Thất nói đến mây trôi nước chảy, giống như một trận gió thổi qua bên tai mọi người, nhàn nhạt, mang theo vài phần cảm giác tươi mát.

Sắc mặt thiếu nữ quần áo màu vàng nhạt giống như biến sắc ngay lập tức, rất khó coi: “Ngươi đừng vội nói bậy vu oan cho ta, là bản thân ngươi kiêu ngạo ương ngạnh bắt nạt người khác, làm sao lại oán ta? Chẳng qua cái ta muốn là công đạo đạo mà thôi.”

“Công đạo?” Dạ Thất Thất hừ lạnh: “Ngươi muốn, ta cũng muốn, làm sao bây giờ?”

“Đạo sư ở đây, tự hấn sẽ cho chúng ta một cái công đạo, ai phải ai trái, tự có công luận.” Thiếu nữ quần áo màu vàng nhạt cắn môi dưới ngước đầu về mặt tràn đầy kiêu ngạo nói.

“Nhưng ta không tin cái gọi là công đạo này thì làm sao bây giờ?” Dạ Thất Thất không đếm xỉa ánh mắt nén giận của thiếu nữ quần áo màu vàng nhạt, cùng với ánh mắt như đao của vị đạo sư kia. Lúc ánh mắt vô tình quét qua xung quanh, một bóng dáng ôn nhuận như ngọc tiến vào trong tầm mắt của nàng. Lúc này hai mắt Dạ Thất Thất tỏa sáng, khoe môi khẽ nhếch giống như có chút suy nghĩ mà cười, mở miệng nói: “Ta có vẻ tin tưởng gương mặt đỏ của hấn sẽ cho ra công bằng, làm sao bây giờ?”

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 144: Phế vật háo sắc (5).

Lời Dạ Thất Thất vừa nói ra, tất cả mọi người theo phương hướng nàng chỉ mà nhìn sang, chỉ là vừa nhìn, mọi người đều ngây ngẩn cả người!

Đó là... Ngọc Thương Tuyền!

Người không biết được thân phận của Ngọc Thương Tuyền đều bị vẻ bề ngoài tuấn lãng, khí chất ôn nhuận như ngọc của hấn hấp dẫn.

Người nam tử này ước chừng chừng hai mươi tuổi, dung mạo tuấn lãng, nổi bật phi phàm, tu vi cao không lường được, một thân bạch y trắng hơn tuyết, khí thế nổi bật, phóng khoáng tự nhiên.

“Ngọa tào, cái phế vật này dĩ nhiên là cái đại háo sắc!”

“Háo sắc cũng thuộc về bình thường, nhưng nàng ta lại dám mơ tưởng Ngọc công tử thì không được, nhanh ngược chết nàng!”

“Phế vật cũng đã hết sức đáng thương, lại còn là cái háo sắc thêm nào tàn, hết thuốc chữa, hết thuốc chữa...”

...

Phế vật, háo sắc, nào tàn...

Khỏe miệng Dạ Thất Thất khẽ co quắp vài cái, rất muốn nổi bão kéo hết những tên bịa đặt khốn kiếp này ra ngoài xử bắn xuyên thủng năm phút có được không?

“Như thế nào? Vị công tử anh tuấn tiêu sái diện mạo phi phàm người gặp người thích xe gặp xe chờ linh thú thấy đều mang thai, người có nguyện ý đứng ra chủ trì công đạo cho ta bị người vu oan, có khổ không chỗ kể, có oan không chỗ dựa vào làm người bị hại không?” Đối với một lần nữa trông thấy Ngọc Thương Tuyền, Dạ Thất Thất chỉ có thể nói một câu: Phân vụn nha!

Nhiều năm sau, có người hỏi đã thân là Nhân Hoàng Ngọc Thương Tuyền, cả cuộc đời này của người ký ức khắc sâu nhất khó quên nhất là chuyện gì? Mỗi khi có người hỏi vấn đề này, thân đã là Nhân Hoàng địa vị cao cao tại thượng Ngọc Thương Tuyền sẽ ngửa đầu một góc bốn mươi lăm độ nhìn trời, sâu kín nói một câu: “Nhiều năm về trước, ta bị một người nhìn như vô hại dụ dỗ, từ đó đi trên một con đường không lối về!”

Có người hỏi hấn có từng hối hận?

Ngọc Thương Tuyền trả lời vĩnh viễn luôn là một nụ cười nhẹ rất có thâm ý, mà trong nụ cười tươi tắn kia bao hàm rất nhiều điều, không đáng để nói với người ngoài.

“Có khổ có oan tự có đạo sư ở đây, ta chỉ là người đi qua đường, chỉ sợ làm cô nương thất vọng rồi.” Ngọc Thương Tuyền còn nhớ rõ gương mặt này, dù sao không phải là mỗi người thiếu nữ cũng dám đối với hấn như vậy, nàng hết sức đặc biệt.

“Ai! Đầu năm nay mọi người đều không đáng tin cậy mà, ai bảo ta không có dung mạo tuyệt sắc khuynh quốc khuynh thành như công tử vậy, cũng không có linh căn kinh người làm khiếp sợ con mắt thể nhân giống như vị cô nương này đâu? Mà thôi, mà thôi... Ai bảo ta không có ba mươi sáu D đâu, ai!” Những lời cuối cùng này, cũng không biết làm sao đột nhiên xuất hiện, sau khi Dạ Thất Thất nói ra khỏi miệng mới giật mình chính mình đã nói cái gì, trong lòng mắng mình một trận. (36 D: số đo vòng 1 nha ^_^)

Ba mươi sáu D, là cái gì vậy? Là một loại phương pháp tu luyện thần bí sao?

Mọi người khó hiểu, tất cả đều dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn nàng.

Dạ Thất Thất da mặt dày làm như không nhìn thấy, bọn họ tranh chấp cũng không ảnh hưởng đến khảo hạch phía trước. Lập tức liền đến phiên chi đội ngũ này của Dạ Thất Thất, nhưng bây giờ vị trí xếp hàng đã bị người chiếm đoạt.

“Tiểu đội 532, tới các người, lấy linh dược các người tìm được ra đây.” Đạo sư chịu trách nhiệm xét duyệt linh dược cao giọng kêu tiểu đội của Dạ Thất Thất.

“Lôi Dương, các người đi giao linh dược, ta bị chó điên cuốn lấy nhất thời không thoát thân ra được.” Dạ Thất Thất xoay người nói với Lôi Dương một câu, giọng nói lười biếng nói ra những lời kia phải nói là một câu tức chết người.

“Ừ, vậy người tự mình cẩn thận một chút, đừng để bị người khi dễ.” Lôi Dương chỉ là không nhìn thấy, lỡ tai không có điếc, cộng thêm Lôi Bằng liên tục ở bên cạnh nói cho hắn biết chuyện đã xảy ra, hắn đối với chuyện này cũng rất rõ ràng.

Hắn lại hiểu thực lực của Thất Thất, những người này muốn chiếm được tiện nghi từ trên người nàng, hắn sẽ mặc niệm một chút cho bọn họ trước!

“Người đừng quá đáng!” Thiếu nữ quần áo màu vàng nhạt tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, lại không dám ở trước mặt đạo sư và Ngọc Thương Tuyền lộ ra diện mục kiêu ngạo ương ngạnh thật sự, tiết mục thiếu nữ nhu nhược nàng bị khi phụ còn chưa có kết thúc đâu!

Dạ Thất Thất duỗi ra ngón tay út ngoái ngoái lỗ tai, mặt mũi tràn đầy vô tội, nàng bày tỏ chính mình rất ưu thương.

Rõ ràng là nàng bị ức hiếp, vì sao hiện tại bị vạn người chỉ trích sẽ là nàng? Chẳng lẽ nàng lớn lên giống bà dì quái dị dễ bắt nạt sao? Đối với lần này, nàng bày tỏ ưu thương hết sức nhảm chán... Khuôn mặt đau trứng..

“Nếu như ta đã có được dung mạo tuyệt sắc khuynh quốc khuynh thành như thế, không biết học muội có động tâm không? Hiện tại ta thiếu một vị hôn thê, không biết học muội có nguyện gật đâu?” Ngọc Thương Tuyền không hề là đệ tử thiên tài Xích Hóa học viện, câu nói đầu tiên đã làm cho tất cả mọi người kinh hãi.

Dạ Thất Thất: “...” Nói, không phải mới một câu nói vừa rồi của người, người là dùng một cái bí pháp uy lực cường đại định thân tất cả mọi người đi?

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 145: Ngọc Thương Tuyền là con khỉ mời tới chọc cười sao?

“... Ta giảm cân, để ăn người với cơm, không hợp khẩu vị của ta.” Dạ Thất Thất trên dưới quan sát Ngọc Thương Tuyền một phen, sâu kín toát ra một câu như vậy.

Mọi người: “...”

Ngọc Thương Tuyền: “...”

...

“Đây là học muội cự tuyệt ta sao?” Ngọc Thương Tuyền trái một câu học muội, phải một câu học muội, làm cho Dạ Thất Thất có loại cảm giác bị đùa giỡn.

“... Người đoán?” Dạ Thất Thất nhướn mày, khóe môi khẽ gọi lên nụ cười nhạt tã tã.

Ngọc Thương Tuyền cảm thấy người thiếu nữ này làm cho mình càng ngày càng nhìn không thấu, nàng giống như một cái hắc động sâu không thấy đáy, thần bí mà nguy hiểm, nhưng lại lộ ra hơi thở thần bí mê người.

Lần đầu tiên, Ngọc Thương Tuyền có loại cảm giác này!

“Học muội có thể cho ta một lý do hay không? Ít nhất để cho ta biết rõ tại sao mình bị cự tuyệt?” Ngọc Thương Tuyền thật giống như đột nhiên thay đổi người thành khác, vẻ mặt thâm tình nhìn qua Dạ Thất Thất, giống như hắn thật sự thâm tình cỡ nào.

Khóe miệng Dạ Thất Thất co gập vài cái, công tử Ngọc Thương Tuyền huynh, người xác định người không phải là con khỉ mời tới gây cười chứ?

“Có bệnh thì phải sớm trị, Ngọc công tử đừng thẹn thùng, nam nhân thôi, có chút bệnh gì đó không tiện nói ra cũng đúng là bình thường. Bây giờ Ngọc công tử còn trẻ tuổi, có bệnh tật sớm chữa trị mới sẽ không ảnh hưởng đến tương lai.” Dạ Thất Thất nói lời thăm thía đi tới vỗ vỗ bả vai Ngọc Thương Tuyền, ở trước mặt mọi người khuyên hắn.

Nhìn xem Dạ Thất Thất bày ra khuôn mặt giao hoạt, đột nhiên Ngọc Thương Tuyền có loại cảm giác trên chân bị một khối đá lớn nện lên, rất đau, lại kêu không thành tiếng, hết sức... Nghẹn khuất!

“Học muội, ta có bệnh không tiện nói ra hay không, ngươi có muốn tự thể nghiệm một chút không?” Ngay cả bản thân Ngọc Thương Tuyền cũng không nghĩ tới làm sao sẽ đột nhiên nói ra những lời này, nhưng mà lời đã nói ra khỏi miệng, lại không thể thu hồi.

“Tự thể nghiệm?” Dạ Thất Thất nhướn mày, đây là hấn muốn thử xem nàng chế tạo một tuyệt chiêu mới sao? Đã như vậy, vậy thì nàng liền hào phóng thành toàn hấn là được.

Nghĩ đến đây, Dạ Thất Thất nhếch môi lộ ra nụ cười sáng lạn đối với Ngọc Thương Tuyền, sau một khắc, chân phải nhanh tựa như tia chớp nâng lên hung hăng đá tới giữa hai chân hấn...

“A - -” một tiếng hét thảm, Ngọc Thương Tuyền anh tuấn tiêu sái ngọc thụ lâm phong hai chân co quắp té trên mặt đất, sắc mặt trắng bệch, mồ hôi lạnh toát ra trên trán.

“Ai nha, xin lỗi! Ta là người có cái tật xấu, bị người đùa giỡn thì có phản xạ ra chân công kích người khác, Ngọc công tử ngươi không sao chứ?” Dạ Thất Thất từ trên cao nhìn xuống Ngọc Thương Tuyền đau đến lăn lộn trên mặt đất, khóe môi mang theo mĩa mai vui vẻ, lạnh lùng mở miệng chế giễu.

Muốn đùa giỡn ta, thì phải trả giá thật lớn!

“Ngươi... Ngươi...” Ngọc Thương Tuyền ăn một cái quả đau, cắn bản ngay cả lời nói cũng nói không nên lời. Nếu như cho hấn một cơ hội làm lại, hấn tuyệt đối sẽ không dùng loại phương thức này đi đến gần người thiếu nữ kia.

Nàng thật sự là quá kinh khủng!

“Đạo sư, Ngọc công tử là học viên quý giá của học viện, chẳng lẽ đạo sư không nên để cho người nâng hấn đi vào, thỉnh đại phu giúp hấn xem một chút sao?” Ánh mắt Dạ Thất Thất chuyển dời đến trên người đạo sư Trương Khâm. Mặc dù không có hảo cảm với đạo sư này, nhưng công phu mặt ngoài thì vẫn phải làm, gọi một câu đạo sư nàng cũng không mất miếng thịt nào.

Thân là đạo sư lúc này Trương Khâm mới phục hồi tinh thần lại, nhanh chóng để cho vài người thiếu niên mang Ngọc Thương Tuyền qua phòng nghỉ bên kia. Ngọc Thương Tuyền có thân phận đặc thù, tuyệt đối không thể phát sinh bất luận cái gì ngoài ý muốn.

Cho tới giờ khắc này, mọi người mới từ trong cơn chấn kinh phục hồi tinh thần lại!

Ánh mắt của tất cả mọi người nhìn Dạ Thất Thất đều trở nên không giống nhau, nhất là nam tử, ánh mắt của nguyên một đám nhìn nàng đều mang theo vài phần ý sợ hãi, theo phản xạ kẹp chặt hai chân, rất sợ chính mình trở thành một Ngọc Thương Tuyền tiếp theo.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 146: Như thế này có tính là qua cửa không?

“Như thế nào? Linh dược của chúng ta đạt được tới bao nhiêu danh ngạch?”

Dạ Thất Thất đưa mắt nhìn Ngọc Thương Tuyền bị khiêng đi, đi đến bên cạnh đám người Lôi Bằng, nhìn đạo sư ở bên kia đang xét duyệt linh dược bọn họ giao ra. Dạ Thất Thất đánh giá ước lượng tính toán một chút, mặc dù mình lấy ra ba gốc cây linh dược không phải là cao cấp nhất, nhưng coi như là trung-thượng đẳng, thành tích hấn là cũng không tệ lắm.

“Còn chưa có đưa ra kết quả, nhưng mà chắc sẽ không quá kém.” Trong lòng Lôi Dương cũng rất khẩn trương, có thể trở thành học viên Xích Hỏa học viện hay không. Tất cả, chính là lúc này đây.

Tiền đồ của tất cả bọn họ đều đặt ở trên ba gốc cây linh dược này, hy vọng sẽ không để cho bọn họ thất vọng!

“Đội ngũ 532, ba gốc linh dược, hai gốc trung đẳng linh dược, một gốc hạ đẳng linh dược.” Đồng thời, đạo sư cũng tuyên bố xong những thứ này, lần này cũng đưa ra kết luận xét duyệt - - trung đẳng!

Chỉ là trung đẳng... Dạ Thất Thất nhướn mày, trong nội tâm do dự có phải nên lấy ra thêm hai gốc cây linh dược để đẩy thứ hạng lên trên hay không, để cho mọi người yên tâm cũng không cần nhập nhóm khó chịu như vậy.

Nàng đang nghĩ ngợi, đã nhìn thấy phía trước xuất hiện hai bóng dáng quen thuộc...

“Thủy thiếu, Thủy tiểu thư...”

“Trông thấy không, thú sùng trên vai của Thủy thiếu, chính là cao cấp linh thú Hòa Hồ ấu tể, có tiền cũng mua không được chủng loại hiếm thấy này.”

“Thủy tiểu thư đẹp quá, thật sự là khuyh quốc khuyh thành, nàng nở nụ cười với ta, ha ha... Nếu như có thể ôm nàng một cái, ta có chết cũng nhắm mắt!”

“Ta dựa vào, ngươi cũng không nhìn cái đức hạnh của chính mình một chút, Thủy tiểu thư làm sao có thể ôm ngươi? Nàng ôm ta thì còn được, ta anh tuấn tiêu sái ngọc thụ lâm phong như vậy nàng nhất định sẽ yêu ta...”

...

Trong một thoáng, đường huynh muội Thủy Thanh Ngao và Thủy Thanh Khuyh này liền trở thành tiêu điểm mọi người chú mục.

Dạ Thất Thất ở một bên khẽ cười chế giễu, nếu như những người này biết được, đôi nam nữ bọn họ sùng bái ái mộ này thật ra lại là không chịu được như thế, thì sẽ là vẻ mặt như thế nào đây?

Dạ Thất Thất không có hứng thú đối với việc vạch trần riêng tư của người khác, nhưng mà đôi khi tối trọng yếu nàng sẽ không để ý mượn chút thủ đoạn để đạt tới mục đích.

“Thủy Thanh Ngao, còn nhớ rõ ta sao?” Dạ Thất Thất chậm rãi đi tới bọn họ, đi theo phía sau là đám người Phong Thập Thập cảm tức trừng mắt nhìn huynh muội Thủy Thanh Ngao, nhất là tiểu pháp hài, lưỡi hái cũng thủ sẵn chuẩn bị động thủ bất cứ lúc nào.

“Là ngươi.” Trên mặt tuần tú của Thủy Thanh Ngao lộ ra ánh sáng lạnh, ngẫu nhiên nhếch môi cười nói: “Dạ cô nương, ta biết được tâm ý của ngươi đối với ta, nhưng mà xác thực chúng ta không thích hợp, không bằng ngươi hãy quên ta tìm người khác đi, ta tin tưởng ngươi nhất định sẽ tìm được hạnh phúc thuộc về ngươi...”

A, thì ra là như vậy!

Mọi người lập tức làm ra vẻ hiểu rõ, thì ra người thiếu nữ này cũng là người ái mộ Thủy thiếu.

“... Thủy Thanh Ngao, ngươi lại có thể không biết xấu hổ như vậy sao? Cho dù nam nhân toàn bộ thế giới đều chết sạch, tất cả đều biến thành thái giám, ta cũng sẽ không coi trọng ngươi, hiểu không?” Về mặt Dạ Thất Thất tràn đầy ghét bỏ quét Thủy Thanh Ngao một cái, bữu môi nói: “Trả đồ cho ta, ta có thể sẽ bỏ qua chuyện cũ trước kia.”

“Cuồng vọng vô tri, hừ!” Thủy Thanh Ngao hừ lạnh một tiếng, lạnh giọng nói.

“Hay, hay là, không trả?” Trong mắt Dạ Thất Thất lóe lên một đạo tinh quang, trong tay liền hiện ra Phệ Hồn roi khí thể khiếp người, khoe môi mang theo tà khí nhìn hân.

“Dừng tay! Giữa học viện cấm tư đấu, các ngươi còn chưa chính thức trở thành học viên Xích Hóa học viện thì không tuân theo quy tắc sao?” Một đạo sư đứng ra quát khê.

“Mâu đồ tím hả!” Dạ Thất Thất hí mắt nhìn nhìn Thủy Thanh Ngao, đột nhiên thu hồi Phệ Hồn roi trong tay, hướng về Thủy Thanh Ngao lộ ra một cái tươi cười có thâm ý khác, nói ra: “Ta chính là học sinh giỏi, đương nhiên sẽ không làm ra chuyện không tuân theo quy tắc. Xin hỏi đạo sư, chi đội ngũ này của chúng ta thông qua khảo hạch sao?” Lời nói Dạ Thất Thất xoay chuyển, liền chuyển sang đề tài khác.

“Ừ, thành tích trung đẳng, kết quả chờ định đoạt.” Đây là đạo sư cho ra kết luận.

“Như vậy à!” Dạ Thất Thất nghiêng đầu suy nghĩ một chút, đột nhiên vỗ xuống bàn tay, mang theo vài phần ngây thơ cười nói: “Ta thiếu chút nữa đã quên mất, ta còn có hai gốc cây linh dược quên lấy ra cùng giao ra đây xét duyệt, hiện tại lấy ra cũng không muộn chứ?” Khi đang nói chuyện, trong tay Dạ Thất Thất nhiều thêm hai hộp ngọc hình chữ nhật, bên trong chứa hai gốc cây linh dược.

Đây... Đây là thượng đẳng linh dược!

Đạo sư chịu trách nhiệm xét duyệt thất thần, không có nghĩ đến thiếu nữ ngũ hành thuộc tính phế phẩm linh căn thế nhưng có thể lấy ra được thượng đẳng linh dược, vậy mà nàng lông tóc không tổn hao gì đạt được linh dược trân quý như thế, vận khí của nàng khó tránh được quá mức nghịch thiên đi?

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 147: Một lần sảy chân để hận nghìn đời (1).

“Không thể nào! Ngươi là phế vật linh căn chỉ có một phần làm sao có thể lấy được thượng phẩm linh dược, linh dược này khẳng định không phải đạt được từ trong bí cảnh.” Thiếu nữ quần áo màu vàng nhạt trăm ngàn không tin người có linh căn đánh đồng với phế vật cũng tìm được linh dược thượng phẩm, nàng nhất định là gian dối! Nhất định là gian dối!

Dạ Thất Thất cũng không muốn nói nhảm cùng loại người ngơ to mà không có não này, quả thực là vũ nhục đầu óc thông minh của nàng, nhưng bị người công kích nàng lại không thể ngồi chờ chết.

“Vị trụ tiểu thư này, xin hỏi người sống ở bên bờ biển sao?” Dạ Thất Thất chỉ linh được mình lấy ra: “Nếu không thì vì sao người lại quần rộng như vậy? Ta có thể lấy ra những linh dược này thì đó là bản lĩnh của ta, có thể thông qua khảo hạch hay không cũng không liên quan gì tới người, huống chi, người có tư cách gì đứng ra nghi vấn? Quả nhiên, chuyện thực chứng minh, người có gương mặt dài xinh xắn, đầu óc lại rỗng tuếch xác thực tồn tại.”

“Người... Người dám nhục nhã ta như thế...”

“Nhục nhã người? Có cần thiết sao? Ta chỉ là nói lời nói thật mà thôi.” Dạ Thất Thất nhếch môi cười lạnh, cường điệu nhấn mạnh hai chữ ‘mà thôi’ đằng sau.

Thiếu nữ mặc quần áo màu vàng nhạt còn muốn cãi nhau với Dạ Thất Thất, lại bị người bên cạnh nàng ta ngăn cản, ở bên tai nàng ta nói vài câu gì đó. Thiếu nữ mặc quần áo màu vàng nhạt hung hăng trừng Dạ Thất Thất một cái, lưu lại một câu: “Ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho người!” rồi xoay người rời đi.

“Bệnh xà tinh.” Dạ Thất Thất liếc mắt, khinh thường phun ra ba chữ.

Lấy ra thượng phẩm linh dược, chi đội ngũ của Dạ Thất Thất đương nhiên thông qua khảo hạch, nhưng mà vị trí ba đội dẫn đầu vẫn là vô duyên với bọn họ.

Đạt được vị trí ba đội dẫn đầu chính là Thủy Thanh Ngao, Nam Đình, cùng với người của một đội Dạ Thất Thất không biết.

Nhìn mấy người kia nhận được ban thưởng phong phú, Dạ Thất Thất bày tỏ hết sức đố mắt!

“Đạo sư, khảo hạch đã xong, khi nào thì trả linh dược lại cho chúng ta?” Tất cả mọi người hâm mộ ghen ghét nhìn người thông qua khảo hạch hơn nữa đạt được ba đội dẫn đầu, giọng nói thanh thúy dễ nghe của Dạ Thất Thất đột nhiên vang lên.

Đạo sư: “...”

Mọi người: “...”

“Ngạch... Vị học viên này, linh dược giao ra lúc khảo hạch sẽ không trả lại cho học viên, đây là quy định cho tới nay...” Một đạo sư ho nhẹ hai tiếng, đứng ra giải thích.

Trong nháy mắt Dạ Thất Thất trừng to mắt, hỏi ra một câu làm cho người ta nổi cáu: “Ai quy định?”

“... Học viện quy định, vị học viên này nếu như có nghi vấn gì, có thể đi hỏi viện trưởng.” Vị đạo sư bày tỏ cũng vô lực giải thích vấn đề của Dạ Thất Thất, liền đẩy trách nhiệm đến trên người viện trưởng vĩ đại, dù sao những tiểu học viên này cũng không thể nào nhìn thấy viện trưởng.

“Được, ta sẽ đi hỏi viện trưởng.” Dạ Thất Thất nghiêm túc gật đầu, bày tỏ nàng nhớ kỹ.

Vị đạo sư này cũng không biết, một câu nói vô tình lấy lệ của hắn, chọc một cái đại phiền toái cho viện trưởng vĩ đại của bọn họ. Thế cho nên về sau khi viện trưởng biết rõ chuyện này thiếu chút nữa đã tiền dâm hậu sát, lại gian (dâm) rồi lại giết vị đạo sư này.

Sau khi khảo hạch xong, trong ba ngày tất cả học viên thông qua khảo hạch đều phải đi Xích Hỏa học viện báo danh, người đến muộn hoặc không đến xem như là tự động bỏ học.

Sau khi khảo hạch kết thúc, bọn Lôi Bằng nói có việc cần phải rời đi, ngay cả Tiểu Ái và Phong Thập Thập cũng đi, còn dư lại Dạ Thất Thất và tiểu phá hài không có địa phương để đi mất to trứng mất nhỏ.

“Người đừng đi theo ta, ta muốn đi Xích Hỏa học viện, không tiện mang người theo.” Dạ Thất Thất trực tiếp mở miệng đuổi người, bản lĩnh gây chuyện của tiểu phá hài này tuyệt đối là cấp bậc tông sư. Nếu như mang hắn theo, giá trị hận thù của nàng khẳng định nhanh chóng tăng vọt.

“Ta cũng muốn đi.” Tiểu phá hài ngửa đầu, mặt mũi tràn đầy ngạo khí.

Dạ Thất Thất khinh thường hừ lạnh: “Người? Nếu người có thể đi, về sau ta gọi người là đại ca.”

Dạ Thất Thất thề, những lời này của nàng hoàn toàn là muốn trào phúng tiểu phá hài không biết tự lượng sức mình, tuyệt đối không có nghĩ tới đi thực hiện.

Ai biết lúc này tiểu phá hài vừa nghe xong thì con mắt tỏa sáng, bỏ lại một câu: “Người chờ!” Người đã như một làn khói không thấy tăm hơi.

Dạ Thất Thất: “...”

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 148: Một lần sẩy chân để hận nghìn đời (2).

Đêm đó, tiểu phá hải không có trở lại, Dạ Thất Thất cả đêm không ngủ, tĩnh tọa chờ hán một đêm.

Ngày thứ hai, trời còn chưa sáng Dạ Thất Thất liền ngồi ở trên mái nhà khách điểm, mãi cho đến mặt trời lên cao, còn không nhìn thấy tiểu phá hải trở lại.

“Chẳng lẽ hán đi trở về? Không phải đâu, không phải là phát sinh cái gì ngoài ý muốn chứ?” Trong lòng Dạ Thất Thất có chút bận tâm, từ không gian triệu hoán Lão Bạch đi ra, nói: “Lão Bạch, người giúp ta tìm tiểu phá hải trước kia ở cùng với chúng ta hiện tại ở nơi nào? Ta lo lắng hán gặp phải nguy hiểm.”

Năng lực gây tai họa của tiểu phá hải rất phi phạm, năng hoài nghi nguyên nhân một đêm hán không về là bởi vì hán chọc tới nhân vật cực kỳ khủng khiếp nào đó?

“Chít chít...” Lão Bạch vừa nghe năng bắt mình đi tìm tiểu phá hải, bắt mẫn nhe răng trợn mắt với năng kêu nửa ngày.

“Đừng làm rộn, người tìm được hán sau đó dẫn hán tới gặp ta, nếu như hán gặp phải nguy hiểm người cũng đừng cựa mạnh, trở lại nói cho ta biết là được.” Cuối cùng, dưới sự kiên trì của Lão Bạch, bọn họ lấy ba viên Khải Linh Đan làm giá cả thỏa thuận.

“Thờ hần hần... Thờ hần hần... Ta cũng muốn ăn... Đói.” Mới vừa thu phục Lão Bạch khó dây dưa, trong đầu Dạ Thất Thất lại truyền tới một giọng nói ồm ồm khác, Dạ Thất Thất nâng trán nhìn trời, có loại cảm giác dở khóc dở cười.

Đây là năng trở thành chuyên gia nuôi dưỡng thú sao?

Năng là Dạ Thất Thất ngang ngược, không phải là bà vú, được chứ?

Có lời nói phân hai đầu, mỗi cái là một cảnh.

Lần khảo hạch tân sinh này, thế nhưng xuất hiện một người ngũ hành thuộc tính linh căn xưa nay chưa từng có, hơn nữa còn là chuyện một phần phế phẩm linh căn, trong nháy mắt truyền toàn bộ khắp Xích Hóa học viện.

Trở thành truyện cười giữa học viên, thời điểm mọi người nói giỡn, thỉnh thoảng sẽ toát ra một câu: “Người nghĩ rằng ta là cái phế vật ngũ hành thuộc tính linh căn kia?”

Ngoài Tầng thư các, một thiếu nữ mặc quần áo màu xanh nhạt, tướng mạo xinh đẹp, mắt ngọc mây ngái, trong tay năng còn cầm lấy bản chép tay mới từ tầng thư các, nghe được người chung quanh cũng đang thảo luận chuyện phế vật ngũ hành thuộc tính linh căn, không khỏi khẽ nhíu mày.

“Các người nói phế vật ngũ hành thuộc tính linh căn là thế nào, có thể nói cặn kẽ cho ta nghe một chút không?” Thiếu nữ đi lên phía trước, trên mặt cười nhẹ nói với hai người nam tử.

“Đương... Đương nhiên có thể, chúng ta cũng là nghe nói, phế vật ngũ hành thuộc tính linh căn kia tên gọi là Dạ Thất Thất...” Một nam tử trong đó hình như nhận ra thân phận của cô gái trước mặt, ánh mắt sáng lên, tâm tình hơi kích động đều nói một lần chuyện mình biết.

Sau đó nam tử còn nói gì đó, thiếu nữ một chữ cũng không có nghe lọt, trong đầu năng chỉ còn lại cái tên đó...

Dạ Thất Thất, Dạ Thất Thất...

Dĩ nhiên là người, Dạ Thất Thất!

Ngũ hành thuộc tính linh căn xưa nay chưa từng có, lại hết lần này tới lần khác là cái phế vật! Ha ha ha... Dạ Thất Thất ơi Dạ Thất Thất, người cũng có hôm nay sao!

Ta lại muốn nhìn một chút sau khi đi vào Xích Hóa học viện còn có ai sẽ che chở cho người? Người còn có thể dựa vào ai?

Trong mắt thiếu nữ hiện lên vẻ vui mừng, khóe môi giương cao một nụ cười nhìn có chút há hê đắc ý.

“Cám ơn người, ta gọi là Dạ Vi, về sau có việc có thể tới Hòa hệ năm thứ hai tìm ta.” Thiếu nữ này cũng chính là Dạ Vi cười cười với nam tử kia, dáng tươi cười ôn nhu kia làm cho hai người nam tử hôn mê đầu óc choáng váng, ngay cả người đi lúc nào cũng không biết.

Dạ Vi từ tầng thư các rời đi, lập tức trở về phân viện Hòa hệ chỗ năng ở, thân là một trong ba mỹ nữ đứng đầu phân viện Hòa hệ, có rất nhiều người ủng hộ năng ta.

“Vi Vi, hôm nay gặp chuyện tốt gì? Vui vẻ như vậy.” Một thiếu niên đẹp trai theo đuổi Dạ Vi thời gian rất lâu đi tới, trên gương mặt anh tuấn mang theo nụ cười như ánh mặt trời, ánh mắt nhìn về phía Dạ Vi tràn đầy ôn nhu.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 149: Một lần sảy chân để hận nghìn đời (3).

Khỏe mới Dạ Vi gọi lên nụ cười nhàn nhạt, gật gật đầu với hắn, mang theo vài phần khách khí và xa cách nói: “Không có gì, đa tạ Hòa học trưởng quan tâm.”

Hòa Thánh Nghiệp sờ sờ mũi, hắn đụng phải rất nhiều uyển chuyển từ chối từ Dạ Vi này, đều đã thành thói quen.

Nhưng hôm nay, ngay tại lúc hắn chuẩn bị nói vài lời nói rồi rời đi giống như trước kia, thì Dạ Vi từ trước đến nay luôn lãnh lạnh nhạt đạm đối với hắn đột nhiên mở miệng gọi hắn lại, lúc này hai mắt Hòa Thánh Nghiệp sáng lên.

“Hòa học trưởng, lần này chịu trách nhiệm phân phối tân sinh là học trưởng các người sao?” Đôi mắt đẹp của Dạ Vi nhìn Hòa Thánh Nghiệp, môi đỏ mọng khẽ mở miệng, ôn nhu nói.

Xích Hóa học viện thực thi chế độ cấp cao chịu trách nhiệm với cấp thấp, tổng cộng bốn cấp, trong đó học trưởng năm thứ tư trên cơ bản đã rời khỏi học viện, ở đại lục du lịch hoặc là tự mình đi đánh giết mãnh thú rèn luyện, học viên chân chính ở học viện cũng chỉ từ năm thứ ba trở xuống. Mà phụ trách chuyện tân sinh gần như đều giao cho học viên năm thứ hai chịu trách nhiệm. Mà Hòa Thánh Nghiệp là một trong mười cao thủ có tu vi đứng đầu của phân viện Hỏa hệ, loại chuyện phụ trách của tân sinh gần như đều là do bọn họ an bài.

Không ngoài dự liệu của Dạ Vi, Hòa Thánh Nghiệp gật đầu: “Là ta chịu trách nhiệm ở bên này, Vi Vi người có chuyện gì không?”

Dạ Vi do dự một chút, một bộ dáng thật khó khăn, cho đến khi Hòa Thánh Nghiệp đau lòng hỏi hết lần này đến lần khác mới chậm rãi mở miệng: “Hòa học trưởng, có thể để cho ta với người cùng nhau chịu trách nhiệm phân phối tân sinh lần này không? Ta...”

“Đương nhiên có thể, Vi Vi người không cần phải nói cái gì cả, chỉ cần có thể giúp được người ta rất là vui vẻ.” Thấy bộ dáng người con gái yếu mềm khó xử như thế, Hòa Thánh Nghiệp đau lòng vô cùng, lập tức đủ loại an ủi, cho đến khi trông thấy giai nhân lộ ra nét mặt tươi cười mới thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi Hòa Thánh Nghiệp rời đi, bạn thân của Dạ Vi là La Bình đến gần, cười tủm tỉm trêu chọc nói: “Ai da, Dạ mỹ nhân của chúng ta cuối cùng cũng động tâm, cuối cùng Hòa học trưởng chờ được mây tan nhìn được trăng sáng rồi, khó được, khó được nha!”

“Chớ nói nhảm, làm cho người ta hiểu lầm.” Dạ Vi ôm hai cánh tay, cười hết sức kín đáo, vui vẻ trong mắt lại giấu không được.

“Dạ dạ dạ, Hòa học trưởng đáng thương, con đường truy đuổi tình yêu thật xa mà!” Hai tay La Bình ôm ngực, cười đưa mắt đến gần.

Dạ Vi không nói, nghiêng đầu nhìn về phía nơi khác, không biết nàng ta đang suy nghĩ gì?

Mà đồng thời lúc này, Xích Hóa học viện năm thứ ba đệ nhị cao thủ, đại danh鼎鼎 Ngọc Thương Tuyên thể nhưng thổ lộ với một thiếu nữ vừa mới thông qua khảo hạch, hơn nữa còn bị cự tuyệt. Còn bị cô gái kia hung hăng đá trúng hạ thân một cái... Chuyện này cũng trong nháy mắt truyền ra ở Xích Hóa học viện, cái người con gái dám can đảm cự tuyệt Ngọc Thương Tuyên, hơn nữa ra tay với hắn trong nháy mắt trở thành kẻ thù chung của tất cả nữ sinh Xích Hóa học viện!

Mà Dạ Thất Thất lại không biết rằng nàng còn chưa có chính thức bước vào cửa chính Xích Hóa học viện, cũng đã gây thù hằn vô số, giá trị cừu hận phá lệ tăng vọt.

“Làm sao người có thể ở đây?” Nhìn tiểu phá hài trước mắt khiêng đại lười hái, trước sau như một hung hãn ngang ngược, trong lòng Dạ Thất Thất có loại dự cảm chẳng lành.

“Ta tới đi học.” Tiểu phá hài trả lời hết sức đương nhiên.

“... Đi học em gái người, ngày hôm qua người một đêm không về, đi chỗ nào rồi hả?” Dạ Thất Thất liếc mắt, đưa tay nhéo lỗ tai tiểu phá hài, trong nháy mắt hóa thân thành cạp cái hung ác tàn bạo.

Trong nháy mắt, nam tử mới vừa rời còn muốn đến gần tiếp cận nàng lập tức hóa thành một trận gió, trong nháy mắt biến mất khỏi chung quanh nàng.

Sau khi Dạ Thất Thất rống xong mới phát hiện, trong vài trăm mét xung quanh mình, không có một bóng người.

Dạ Thất Thất: “...”

“Chớ lộn xộn với tiểu gia, làm loạn kiểu tóc tiểu gia, tiểu gia quyết đấu với người!” Tiểu phá hài đẩy tay Dạ Thất Thất một cái, mặt mũi tràn đầy kiêu ngạo, từ trong lồng ngực móc ra thứ gì đó ném cho nàng: “Ừ, đây là thẻ học viên của tiểu gia, về sau không cho phép đặt biệt hiệu loạn cho tiểu gia,

ngoan ngoan gọi tiểu gia là đại ca, nếu không tiểu gia cảm ***** đập nguoi.”

Dạ Thất Thất nâng ngọc bài màu đen trong tay, trên mặt thể hiện lên hình ảnh tiểu phá hải, còn có tên, trong nháy mắt Dạ Thất Thất có loại cảm giác bị sét đánh trúng!

Ông trời ơi, ông muốn chơi ta phải không?

Thẻ học viên, thẻ học viên Xích Hóa học viện, làm sao mặt hàng này lấy được cái này?

Nghĩ đến câu nói của mình ngày hôm qua - - Nguoi? Nếu nguoi có thể đi, về sau ta gọi nguoi là đại ca.

Khỏe miệng Dạ Thất Thất khẽ run rẩy, chẳng lẽ nàng thật sự bị tiểu phá hải này cười trên đầu?

Rất nhiều năm sau, Dạ Thất Thất nhớ tới chuyện này, cũng sẽ ngửa mặt lên trời thở dài, nói một câu: “Một lần sảy chân để hận nghìn đời nha!”

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 150: Tòa tháp hồng thần bí.

Nếu như giờ phút này có người hỏi Dạ Thất Thất, chuyện nàng muốn làm nhất là cái gì?

Dạ Thất Thất tuyệt đối sẽ không chút do dự trả lời: “Xử lý tên khốn kiếp nào đó chỉ muốn được voi đòi tiên vô liêm sỉ tới cực điểm!”

“Dạ Thất Thất, tiểu gia muốn uống nước.”

“Cút!”

“Dạ Thất Thất, tiểu gia đói bụng muốn ăn thịt nướng.”

“Cút!”

“Dạ Thất Thất, tiểu gia đau chân, nguoi tới xoa bóp chân cho tiểu gia!”

“... Ta có thể giúp nguoi chém đứt.” Dạ Thất Thất nghiêng răng, đã nhẫn nại đến cực hạn.

Tiểu phá hải kiêu ngạo ngửa mặt, hừ lạnh nói: “Dạ Thất Thất, bây giờ tiểu gia là đại ca của nguoi, nguoi dám không nghe lời đại ca nói, đây là nguoi bất trung bất hiếu bất nhân bất nghĩa, khi sư diệt tổ đều lời ra, hấn thật đúng là dám nói hả!

Dạ Thất Thất nghiêng răng, bất trung bất hiếu bất nhân bất nghĩa khi sư diệt tổ đều lời ra, hấn thật đúng là dám nói hả!

“Tiểu phá hải, nguoi có muốn thử tư vị bị luyện chế thành đan dược không?” Dạ Thất Thất hí mắt, trong mắt nứt ra ánh sáng nguy hiểm, uy hiếp nói.

Lập tức vẻ mặt Tiểu phá hải tràn đầy phòng bị lui về phía sau hai bước, trừng mắt nhìn nàng, hỏi: “Nguoi muốn làm cái gì với ta? Nguoi cái nữ nhân tà ác xấu xa!”

- - cái nữ nhân tà ác xấu xa!

Khỏe miệng Dạ Thất Thất khẽ run rẩy, nàng đã làm gì tiểu đậu đỏ chưa đủ lông đủ cánh này, làm chuyện không bằng cảm thú rồi hử? Lại bị hấn chụp mũi một cái tiếng xấu như vậy.

“Còn có, tiểu gia ta có tên có họ, không cho phép lại gọi tiểu gia là tiểu phá hải.” Tiểu phá hải trừng mắt nhìn Dạ Thất Thất, mãnh liệt kháng nghị nói: “Tiểu gia gọi là Long Dục, nguoi, nữ nhân xấu này phải nhớ rõ ràng cho tiểu gia, lại gọi sai tiểu gia đẩy nguoi vào trong hầm phân.”

Dạ Thất Thất: “...”

Long Dục, tên còn rất có hình có dáng, chỉ là nguoi không đáng tin nhiệm!

“Nữ nhân, ánh mắt kia của nguoi là có ý gì? Nguoi dám dùng cái loại ánh mắt đó nhìn tiểu gia, nguoi chán sống hử? Nguoi có tin tiểu gia đánh nguoi hay không, dám không lễ phép đối với đại ca của nguoi, ta đánh chết nguoi! !”

Nhìn Long Dục trước mắt đang giương nanh múa vuốt nhe răng trợn mắt, trong nháy mắt Dạ Thất Thất cảm thấy lá gan cũng đau.

“Có phải ta kêu ngươi là đại ca, ngươi liền sẽ bỏ qua cho ta hay không?” Dạ Thất Thất thật sự bị hấn đánh bại, nàng tình nguyện đi theo Thanh Lang quyết đấu, cũng không cần phải một người nán lại cùng một chỗ với tiểu phá hải một phút đồng hồ nào, vậy thì thật là tra tấn mà!

“Hôm nay có thể bỏ qua cho ngươi.” Tiểu phá hải cũng chính là Long Dục mặt mũi tràn đầy kiêu ngạo nhưn mày, nói ra lời tức giận đến Dạ Thất Thất thiếu chút nữa điên cuồng túm hấn.

Dạ Thất Thất: “...” Vì phòng ngừa nàng sụp đổ thất thủ tiêu hấn, Dạ Thất Thất thừa lúc không có người chú ý trực tiếp thi triển Súc Địa Thành Thôn thoát khỏi Long Dục độc hại.

...

Dạ Thất Thất thu hồi thi triển Súc Địa Thành Thôn bỏ qua tên thường gọi là tiểu phá hải, đi vào một chỗ trống rộng lớn, linh khí ở đây so sánh với địa phương khác càng nồng đậm hơn, Dạ Thất Thất chính là bị linh khí nồng đậm này hấp dẫn qua đây.

Nơi này là... Một tòa tháp?

Dạ Thất Thất ngẩng đầu, nhìn tòa tháp hồng trước mắt tọa ở chỗ này, liên tiếp nhú mày.

“Chít chít... Chít chít - -” nhóc con, nơi này có gì đó, mau vào đi, bên trong có đồ!

Một đạo bạch quang chợt hiện lên, bóng dáng Lão Bạch xuất hiện ở đầu vai Dạ Thất Thất, ôm cổ của nàng làm các loại âm ỉ, thần sắc tâm tình hết sức kích động.

“Lão Bạch, ngươi nói trong tòa tháp hồng tọa ở chỗ này có cái gì?” Dạ Thất Thất đưa tay ra chọc chọc Lão Bạch, đối với lời nói của Lão Bạch bày tỏ hoài nghi, bên trong tòa tháp cũ rách như vậy có thể có bảo bối gì? Lão Bạch xác định không phải là đang đùa giỡn?

Lão Bạch gật đầu như bầm tỏi, ôm đầu tóc của nàng nhảy đu đưa lúc ẩn lúc hiện.

Dạ Thất Thất muốn đi vào bên trong tòa tháp hồng này nhìn xem đến cùng có cái bảo bối gì làm cho Lão Bạch nhớ thương. Nhưng nàng mới vừa đến vị trí gần tòa tháp chừng năm mươi thước, cũng cảm giác được một cỗ uy áp mãnh liệt. Ở cửa tòa tháp hồng, trên một tấm bia đá, trên đó viết hai cái chữ to: “Cấm - - địa!”

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 151: Ái chà, oan gia ngõ hẹp!

Dạ Thất Thất gánh vác uy áp cường đại, tiến lên hai bước, trông thấy bên cạnh hai chữ 'Cấm địa', còn viết tám chữ nhỏ - - cấm tháp trọng địa, người xông vào chết!

Nhìn xem mười chữ khí thế khoáng đạt, tìm Dạ Thất Thất đột nhiên run lên một cái, cái chữ 'Tứ' cuối cùng kia, đằng đằng sát ý sung mãn, chỉ với khí thế đã làm cho nàng tùy tâm cuối cùng cảm giác được một nỗi sợ hãi!

Dạ Thất Thất đi năm bước, phát hiện càng chịu đựng uy áp càng đi vào bên trong, linh khí lại càng nồng đậm, thậm chí đã đến nỗi không khí sắp hình thành chất lỏng, Dạ Thất Thất trừng to mắt, thật sự bị rung động.

Xích Hóa học viện quả thật danh bất hư truyền, bên trong học viện thế nhưng có địa phương có linh khí nồng đậm như thế!

Lúc Dạ Thất Thất đang lo lắng có muốn đánh cuộc một lần, xông vào cái gọi là cấm địa này hay không, thì nghe được tiếng bước chân dồn dập đi tới bên này.

Sau khi nghe thấy tiếng bước chân, Dạ Thất Thất muốn rời khỏi, lại phát hiện không ngờ mình bị định trụ như vậy, linh lực trong thân thể lấy một loại tốc độ cực nhanh bị hút ra, trong nháy mắt sắc mặt Dạ Thất Thất trở nên tái nhợt.

“Đáng chết!”

Thấp giọng chửi một tiếng, bên ngoài thân thể Dạ Thất Thất hiện ra một trận hồng quang, thân thể của nàng trong nháy mắt rời khỏi vị trí, xuất hiện ở địa phương cách tòa tháp khá xa.

Giờ phút này Dạ Thất Thất có chút chật vật, bị lực lượng kia đánh thẳng vào, té lộn trên mặt đất, sắc mặt tái nhợt, sợi tóc mắt trật tự, quần áo trên người nhăn nhoe có chút bẩn, thoạt nhìn cảm giác cả người chật vật không chịu nổi.

“Ồ, Thất Thất tỷ, tại sao ngươi lại ở chỗ này?” Đột nhiên, một giọng nói mềm mại thanh thúy của thiếu nữ vang lên ở bên tai Dạ Thất Thất.

Giọng nói này có cảm giác rất quen tai! Dạ Thất Thất ngẩng đầu, trông thấy khuôn mặt xinh đẹp mắt ngọc mày ngài. Sau khi trông thấy trong mắt đối phương hiện lên vẻ trào phúng và khinh miệt, trong lòng Dạ Thất Thất cảm khái, vì sao nàng tới chỗ nào cũng có thể gặp gỡ người quen chứ? Còn trùng hợp đều là kẻ địch như vậy.

Nàng rất kỳ quái, người nói nàng vừa tới Xích Hỏa đại lục này không bao lâu, làm sao liên kết nhiều cừu địch như vậy?

Hay là nên nói, trời sinh thể chất của nàng chính là cái kéo cừu hận?

“Ai da, thật là đúng dịp! Oan gia ngõ hẹp thật náo nhiệt.” Dạ Thất Thất trực tiếp xem nhẹ bàn tay trắng nõn như ngọc đưa đến trước mặt mình, thông thả ung dung đứng lên, vẫn không quên vỗ vỗ đất cát trên người mình, trong nháy mắt tro bụi bay khắp nơi.

Dạ Vi cũng không nghĩ tới sẽ nhanh chóng đụng phải Dạ Thất Thất như vậy. Nàng còn tưởng rằng phải đợi Dạ Thất Thất chính thức nhập học vào khóa sau, các nàng mới lại gặp mặt, không thể tưởng được thời gian tới sớm vài ngày.

“Vi Vi, không giới thiệu cho chúng ta một chút sao?” Hòa Thánh Nghiệp là thật tâm yêu thích đối với Dạ Vi, cho nên đối với chuyện của nàng phá lệ để tâm, cũng không có xem nhẹ tiếng xưng hô vừa rồi của Dạ Vi.

Dạ Vi thân nhiên cười, nói: “Đây là Đường tỷ của ta, Dạ Thất Thất.”

“Thất Thất tỷ, vị này là Hòa học trưởng Hòa hệ chúng ta, vị này là bạn tốt của ta La Bình, hần gọi Hàn Phi, hần gọi Hạ Hằng, chúng ta đều là học viên phân viện Hòa hệ.” Dạ Vi cười giới thiệu tất cả mọi người một lần.

“A, các người khỏe.” Thật lòng Dạ Thất Thất không có hứng thú đối với bạn học của Dạ Vi, với quan hệ của nàng và Dạ Vi, bạn của Dạ Vi bất cứ lúc nào cũng có thể trở thành kẻ địch của nàng. Đối với kẻ địch, thật đúng là nàng không có mấy phần kiên nhẫn.

“Dạ Thất Thất, cái tên này thật quen tai!” La Bình có gương mặt tròn trịa, mang theo vài điểm mập mạp của trẻ con, thuộc về loại hình mỹ nữ đáng yêu. Sau khi nàng nghe thấy cái tên Dạ Thất Thất thì nghiêng đầu suy nghĩ một hồi lâu, đột nhiên kinh hô: “A, Dạ Thất Thất, ta nhớ ra rồi! Vi Vi, Dạ Thất Thất không phải là Đường tỷ phế vật háo sắc của người sao? Mười hai tuổi nàng liền bắt đầu nuôi dưỡng nam sủng, ý vào mình là thiên kim của thành chủ Viêm Hỏa Thành cứ tùy ý làm bậy, ghen tị với bất cứ người nào ưu tú hơn so với nàng. Nghe nói ngay cả thân thích cùng tuổi tác với nàng cũng không thiếu bị nàng bắt nạt hành hạ. Vi Vi, lúc trước người về nhà, sau khi đến đây thì trên lưng có thêm vài vết thương, chẳng lẽ cũng do nàng làm?”

“Cái gì? Vi Vi, phát sinh chuyện như vậy vì sao người không nói cho ta? Khó trách lần trước người trở lại học viện sắc mặt lại kém như vậy.” Trong mắt Hòa Thánh Nghiệp nhiều vài phần tức giận, ánh mắt trừng Dạ Thất Thất rất hung ác.

“Bình nhi, người không nên nói bậy, Thất Thất tỷ đối với ta rất tốt.” Thần sắc Dạ Vi có chút nóng nảy ngăn cản La Bình, mang theo vài phần nịnh nọt đi tới kéo tay Dạ Thất Thất, giọng nói có chút kích động giải thích.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 152: Lục Trà nữ, Bạch Liên hoa.

“Thất Thất tỷ không nên tức giận, Bình nhi là vô tâm, nàng đi ra bên ngoài nghe những thứ lời đồn kia mới hiểu lầm Thất Thất tỷ. Thất Thất tỷ không nên trách nàng, muốn trách thì trách ta là được, Thất Thất tỷ người ngàn vạn không nên nói cho bá phụ, ta...” Nói xong, Dạ Vi liền bắt đầu rơi nước mắt, một bộ dáng hết sức ủy khuất.

Dạ Thất Thất: “...”

Quả nhiên nữ nhân chính là làm từ nước, nói khóc liền khóc, có thể thấy được bình thường luyện không ít chiêu này nhì!

“Người không được bắt nạt Vi Vi, đừng ý vào mình lớn hơn Vi Vi, là tỷ tỷ của nàng thì có thể bắt nạt nàng. Vi Vi thiện lương mới có thể để cho người bắt nạt, ta cũng sẽ không nhường người như thế. Nếu người dám khi dễ Vi Vi ta sẽ không bỏ qua cho người!” La Bình tiến lên kéo Dạ Vi bảo hộ ở sau người, trừng mắt nhìn Dạ Thất Thất.

Dạ Vi thiện lương? Dạ Thất Thất không hiểu cảm thấy con mẹ nó lá gan cũng đau, vì sao nàng không nhìn ra Dạ Vi thiện lương ở chỗ nào chứ?

Nếu không phải Dạ Vi liên tục giặt giũ, nguyên chủ sẽ bị chụp mũ cái danh tiếng háo sắc sao? Còn có hậu cung ba nghìn mỹ nam, nàng cho rằng mình là hoàng đế há? Nguyên chủ thật đúng là ngu xuẩn nên mới tin tưởng nữ nhân Dạ Vi này, nàng cũng say.

Có thể đưa nàng đang mê man cho Lăng Vân Tiêu, hại nàng thiếu chút nữa bị những tên cầm thú kia ****. Nếu không phải tình huống của nàng đặc thù, chẳng phải là sẽ bị phá hủy cả đời! Hơn nữa sau đó nàng ta lại còn có thể có bộ dáng giả bộ làm thật như là không có chuyện gì phát sinh. Sau khi bị bắt được còn có thể kêu khổ là mình bị ủy khuất, đối với loại cực phẩm này, nàng cũng là hết chỗ nói rồi.

“Cho nên, người nói ta nên như thế nào?” Khóe miệng Dạ Thất Thất mang theo châm chọc, ánh mắt lạnh lùng chế giễu nhìn quét qua từ trên người Dạ Vi và La Bình, khóe miệng chứa đựng nụ cười lạnh nhàn nhạt.

“Người xin lỗi Vi Vi, nếu không ta nhất định sẽ không bỏ qua cho người!” La Bình vênh vao tự đắc mệnh lệnh.

Theo ý nàng, Dạ Thất Thất chính là một cái phế vật cũng không có chút tu vi nào, nàng có thể bắt nạt được Vi Vi đó là Vi Vi thiện lương. Nàng cũng không phải là Vi Vi, nếu Dạ Thất Thất dám chọc tới chính mình, nàng nhất định sẽ làm cho nàng ta đẹp mắt.

“Xin cứ tự nhiên!” Kỳ thật Dạ Thất Thất rất muốn nói một câu: Nấm lạnh, có bệnh thì phải trị, biết không? Nhưng mà ngẫm lại Dạ Vi kia trương ra khuôn mặt giống như Bạch Liên hoa, nàng cảm thấy hay là cứ thôi đi, quan trọng nhất là nàng còn không muốn bại lộ tu vi của mình.

*** Bạch Liên hoa là hoa sen trắng, dùng trong trường hợp này là loại nữ nhân giả bộ trong sáng để quyến rũ nam nhân hoặc làm chuyện xấu trong tối khác. Loại người như thế chỉ có phụ nữ với nhau mới nhìn ra được, mà đàn ông thì không nhìn ra được. Bạch Liên hoa là nói về các em gái ngây thơ trong sáng sống như thánh nữ, lúc nào cũng cho là mình vô tội ấy.

Phế vật gì gì đó, cũng không có gì không tốt, tối thiểu nhất về sau thật muốn xảy ra chuyện gì, không có người sẽ nghĩ tới trên người nàng.

“Người... Vi Vi người đừng can ta, hôm nay ta phải giáo huấn một chút nữ nhân này mới được! Không để cho nàng ta chút màu sắc thì mở phường nhuộm, nàng ta thật đúng là cho rằng nơi này là nhà của nàng, một cái phế vật còn dám kiêu ngạo như vậy, thật sự là chán sống.”

La Bình nổi giận, bị thái độ lấy lệ và giọng nói khinh miệt của Dạ Thất Thất chọc giận, phát tay một quả cầu lửa đập tới hướng của nàng.

“Vèo” một cái, quả cầu lửa lớn như đầu người nguy hiểm bay sát qua từ bên mặt Dạ Thất Thất, hương vị đầu tóc cháy khét truyền vào trong hơi thở của Dạ Thất Thất.

Dạ Thất Thất duỗi tay nắm lấy một lọn tóc của mình bị đốt trọi kia nhìn nhìn, hai mắt híp lại, liếc mắt nhìn đám người Dạ Vi và La Bình.

Thấy thế, trong mắt Dạ Vi thoáng hiện lên vẻ vui mừng, nàng đang đợi, chờ Dạ Thất Thất phát giận, chỉ cần Dạ Thất Thất dám phát giận đối với La Bình, nàng liền có biện pháp làm cho nàng ta chết rất khó coi.

“Người còn dám trừng ta! Người cái phế vật này, đừng tưởng rằng người là Đường tử của Vi Vi ta cũng không dám dả thương người. Có cái Đường tử phế vật mắt mắt như người, quả thực là sỉ nhục Vi Vi. Người dám ở đó trừng ta có tin ta móc hai tròng mắt của người ra hay không?” La Bình tức giận trừng mắt, bị thái độ miệt thị của Dạ Thất Thất chọc giận, duỗi ngón trỏ ra chia về phía nàng tức giận mắng.

“Chỉ bằng người? Hừ!” Dạ Thất Thất cười lạnh một tiếng, liếc mắt, mặt mũi tràn đầy khinh miệt.

“Tien nhân, ta đánh chết người đồ phế vật này...”

Mặt mũi La Bình tràn đầy hung ác, trên gương mặt xinh đẹp đáng yêu bày ra vài phần dữ tợn, trong tay xuất hiện hai luồng quả cầu lửa so sánh với vừa rồi càng lớn hơn, trong mắt là sát khí tràn ngập.

Dạ Thất Thất nhìn xem hai luồng quả cầu lửa đánh tới về chính mình, lại không có nửa phân ý tứ né tránh, khóe môi gọi lên một nụ cười quỷ dị.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 153: Chọc người, không có thương lượng

Ngay lúc hai luồng hỏa cầu sát khí đang sắp đánh trúng Dạ Thất Thất, dị biến, nổi lên!

Ở một khắc đó hai luồng hỏa cầu sắp đánh trúng chính Dạ Thất Thất kia, thân thể mạnh mẽ nằm xuống, tránh thoát hai luồng hỏa cầu kia, không có người chú ý tới, sau khi hai luồng hỏa cầu kia đi ngang qua bên cạnh Dạ Thất Thất, trong nháy mắt uy lực thêm rất nhiều, vốn là ngọn lửa màu đỏ cam biến thành màu đỏ thẫm, uy thế ào ạt đánh tới hướng tòa tháp - -

“Nguy rồi, La Bình mau thu hồi hỏa cầu!” Sắc mặt Hòa Thánh Nghiệp đột ngột biến đổi, lớn tiếng quát.

Lúc này hẳn mới chú ý tới nơi này là cấm địa, lúc này động võ, nhẹ thì cản trở bị thương, nặng thì bỏ mạng!

Sắc mặt La Bình cũng biến đổi trắng bệch như tờ giấy, ngưng đọng pháp quyết, lại không có chút phản ứng nào.

“Ta... Ta không không chế nổi chúng nó.” La Bình sắp khóc, mếu máo!

Nàng chỉ tức giận nữ nhân kia bắt nạt Vi Vi, muốn dạy dỗ nàng một trận, ai nghĩ đến sẽ biến thành như vậy?

“Oanh! ! !”

Thanh âm như sấm ầm ầm vang lên, toàn bộ mặt đất giống như vì vậy mà chấn động!

Phá tháp thật giống như bị chọc giận, không ngừng lay động, thật giống như bất cứ lúc nào cũng có thể sụp đổ.

Bên trong nội viện Xích Hỏa học viện, một lão giả bần thiêu, toàn thân phát ra mùi là là tóc trắng ngồi ở trước một cái lò luyện đan màu tím, bởi vì xao động bất thành linh, trước mặt hắn lò đan được sắp thành công kia nhanh chóng thất bại, đan dược đã ngưng kết thành hình hóa thành từng viên phế đan.

“A a a... Lão tử thật vất vả mới luyện chế ra một lò đan dược cao cấp, cứ như vậy bị phá hủy! Nếu để lão tử biết là ai quấy rối phá hủy đan dược lão tử, lão tử không đem hắn lột da - -” Lão giả tức giận đến gào khóc kêu ầm lên, dùng sức gãi đầu vài cái, ôm lò luyện đan thở phì phì xông tới về địa phương phát sinh dị động.

Một chỗ khác, một thiếu niên mười bảy mười tám tuổi hé ra gương mặt em bé đáng yêu tại lúc mặt đất chấn động trong nháy mắt mở mắt ra, trong mắt hiện lên một đạo tinh mang, mở miệng nổi giận mắng: “Hỗn trưởng chết tiệt, cấm tháp cũng dám xông loạn, nguyên một đám muốn chết sao!”

“Thành sự không đủ bại sự có thừa, ngay cả cấm tháp cũng dám xông loạn, chết cũng xứng đáng!” Tầng Thứ các, lão giả cầm lấy một cây chổi quét dọn cười lạnh một tiếng, lắc đầu, tiếp tục quét dọn.

...

Hai luồng hỏa cầu kia của La Bình, như một cái chìa khóa vậy, phá vỡ cấm chế đã niêm phong phá tháp nhiều năm, đánh trúng đến trên tấm bia đá khoảng đạt khí thế kia, chẳng biết tại sao, sát khí trên tấm bia đá kia thế nhưng ở sau một trận khí thế kinh người, trong nháy mắt biến mất!

“Lão Bạch, chính là hiện tại!”

Ở trong đầu Dạ Thất Thất thật nhanh ra chỉ thị cho lão Bạch, cơ hồ đồng thời, xung quanh thân thể nàng nhanh chóng xuất hiện một tầng sương trắng, đợi sương trắng biến mất, bóng dáng Dạ Thất Thất cũng biến mất tại chỗ.

Không có người chú ý tới bóng dáng Dạ Thất Thất biến mất, giờ phút này, tất cả sự chú ý của mọi người đều đổ ở trên phá tháp lung lay sắp đổ, khí thế đột nhiên phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất!

“Nhóc con, ngươi thật xấu, cố ý mượn tay nữ nhân ngu xuẩn kia để xò xết hư thật của tòa phá tháp này.” Chỗ hư không, Dạ Thất Thất ẩn thân trôi nổi tại giữa không trung, Lão Bạch ngồi ở trên vai nàng, một câu nói liền lộ rõ việc nàng tính kế chọc phá.

Dạ Thất Thất nhếch môi cười lạnh, “Chính nàng ngu xuẩn thì trách ai? Bị người tính kế còn cao hứng như vậy, ta sao có thể không thành toàn nàng? Huống chi, ngươi thấy ta lòng dạ rộng lớn giống người lấy ơn báo oán sao? Đây chỉ là lợi tức, dám đốt tóc ta, nàng không xuất ra chút máu sao được?”

Lão Bạch không nói gì, nhìn nữ nhân âm hiểm phúc hắc, đầy bụng ý nghĩ xấu này trong đầu như thế nào cũng không có biện pháp liên tưởng nàng và thần nữ đạo đức tốt, xả thân vì trăm dân trăm họ trong trí nhớ kia cùng một chỗ, giữa hai người, toàn bộ không có chút tương tự nào.

“Chẳng lẽ luận hồi chuyển thế thật có thể triệt để phai mờ bản tính một người sao?” Lão Bạch nghiêng cái đầu suy nghĩ hồi lâu, không có ra đáp án.

“Có người rất lợi hại đến đây, Lão Bạch, bí pháp này của ngươi có tác dụng không? Có thể bị phát hiện hay không?” Trong lúc vô tình Dạ Thất Thất nghe Lão Bạch có bí pháp có thể ẩn thân giấu kín hơi thở chính mình, hôm nay vừa vận cần dùng đến, Dạ Thất Thất phát giác cách đó không xa có vài tên cường giả chạy đến, có chút bận tâm chính mình sẽ bị nhìn thấu.

“Yên tâm, những tiểu kiến hôi này há lại có thể nhìn thấu bí pháp của chuột gia gia ngươi? Ngươi cứ việc yên tâm xem cuộc vui đi.” Mặt Lão Bạch tràn đầy tự tin vỗ ngực nói.

Nghe được Lão Bạch bảo đảm, Dạ Thất Thất yên tâm, theo trên cao nhìn xuống một màn hỗn loạn trước phá tháp.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 154: Mặt em bé đáng yêu

“La Bình, mau tránh ra!”

Sau khi phá tháp bị La Bình đánh ra hai đạo hỏa cầu đánh trúng tấm bia đá kia, trong nháy mắt phát ra một cỗ khí thế mang theo tà khí yêu dị.

Cơ hồ đồng thời, hiện ra hai luồng hỏa cầu xanh lá cây mang theo u quang hướng về La Bình đánh tới, mặt Hòa Thánh Nghiệp liền biến sắc, cảm vũ khí trong tay, xông lên giúp nàng ngăn trở một đạo hỏa cầu trong đó, xoay người hướng về La Bình hô to.

“Chuyện gì xảy ra? Ta... Ta không nhúc nhích được.” La Bình vội vàng muốn khóc, nàng cũng muốn trốn, cũng không biết chuyện gì xảy ra, bây giờ nàng lại không cách nào nhúc nhích được.

“Nguy rồi! Vì Vi ngươi mau bảo vệ tốt La Bình, nàng không xảy ra chuyện gì!” Dưới tình thế cấp bách, Hòa Thánh Nghiệp lớn tiếng hướng về Dạ Vi hô.

Dạ Vi cũng từ trong con chấn kinh phục hồi lại tinh thần, đẩy mắt mang theo rồi rầm cùng do dự.

“A - -” La Bình thét một tiếng chói tai, nhắm mắt lại chờ một kích trí mạng kia!

“Phốc!”

La Bình cảm giác trên mặt ẩm ướt, mở mắt ra vừa nhìn, một bóng người đứng ở trước mặt mình vì chính mình chặn lại trí mạng công kích, trên mặt mình, là máu tươi hân phun ra!

“Này... Ngươi...” La Bình nhìn cổ thi thể kia từ từ trượt xuống, bóng dáng Dạ Vi xuất hiện ở trong tầm mắt nàng.

“Vi vi... Đây là có chuyện gì?”

“Bình nhi, thực xin lỗi, vì cứu ngươi ta không thể nghĩ được biện pháp tốt hơn.” Dạ Vi cắn môi dưới, trong mắt chứa nước mắt, nắm thật chặt tay La Bình nói.

La Bình bị hành động của Dạ Vi cảm động đến nước mắt rơi như mưa, đưa tay ôm lấy Dạ Vi bên cạnh vừa khóc vừa nói, “Vi Vi, ngươi thật tốt, ngươi đối với ta thật tốt, ô ô...”

La Bình không nhìn thấy, trên mặt Dạ Vi bị nàng ôm lấy lộ ra bộ dáng tươi cười kể được thực hiện, mà Dạ Thất Thất lại nhìn thấy nụ cười này của nàng.

“Nhóc con, nữ nhân này tâm cơ thật sâu, về sau ngươi phải cẩn thận nàng.” Lão Bạch nhắc nhở.

Dạ Thất Thất gật đầu, “Ta biết rồi, ta sớm muộn sẽ đích thân thu thập nàng, bất quá không phải là hiện tại.”

“Xuyt! Đừng nói chuyện, có người lợi hại đến đây.” Bên trong đôi mắt nhỏ đen nhánh của Lão Bạch chợt lóe về kỳ quái, vội vàng nhắc nhở Dạ Thất Thất.

Dạ Thất Thất vẫn chưa trả lời Lão Bạch, đã nhìn thấy một đạo bóng dáng màu xanh chợt lóe lên cách đó không xa, nếu không phải Lão Bạch nhắc nhở, Dạ Thất Thất căn bản sẽ không phát hiện người này.

“Lão Bạch, người này tu vi thế nào? Vì sao ta không cách nào phát hiện hắn?” Dạ Thất Thất dụng ý niệm hỏi Lão Bạch.

Nói đến Lão Bạch, Dạ Thất Thất đến nay đều cảm thấy nó hết sức thần bí.

Bọn họ rõ ràng không có ký kết khế ước, Lão Bạch lại có thể cùng nàng không trở ngại chút nào dụng ý niệm câu thông, thậm chí chính mình đối với nó còn có loại cảm giác thân thiết không cách nào dùng ngôn ngữ hình dung, nhưng nàng vô luận như thế nào cũng nhớ không ra chính mình đã từng thấy qua nó.

Mặc kệ nàng dùng hết các loại phương pháp, Lão Bạch đều chưa từng lộ ra lai lịch của mình, đối với lần này Dạ Thất Thất cũng rất bất đắc dĩ.

...

Lại nói, bởi vì tòa phá tháp này, cũng chính là cái gọi là cấm chế phong ấn tháp bị dụng vào, khắp nơi chấn động, chút ít lão quái vật bề quan ẩn núp trong Xích Hóa học viện đều bị bùng tỉnh.

Trong đó, thần bí nhất khó lường phải kể đến viện trưởng thần long thầy đầu không thấy đuôi, cường đại hung hãn.

“Viện trưởng...” Trông thấy viện trưởng, một lão giả trong đó hành lễ, lại bị một đạo lực vô hình ngăn trở.

“Viện trưởng không có ở đây, ta đến xem một chút.” Một thiếu niên gương mặt trẻ con, thoạt nhìn có vài phần đáng yêu vô hại phát phát tay, một bộ không thêm đề ý, ánh mắt quét qua những trưởng lão kia.

“Mấy người các ngươi, ai cho các ngươi tự tiện xông vào cấm địa? Còn dám phá hư cấm chế phong ấn, các ngươi có biết hành động lần này sẽ rước lấy bao nhiêu tai nạn không?” Thiếu niên mặt em bé hành động làm cho những trưởng lão kia giật giật khóe miệng, quyết định không đếm xỉa sự hiện hữu của hắn, trong đó lão giả tóc trắng ôm đàn đỉnh chỉ dám ngời Hòa Thánh Nghiệp chửi mắng một trận, bộ dáng căn rằng nghiêng lợi, làm cho người ta không hoài nghi chút nào hắn sẽ diệt sạch mấy người trước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 155: Heo ăn hết phong ấn (1)

“Chúng ta... Chúng ta không phải cố ý.” Sắc mặt Hòa Thánh Nghiệp đỏ lên, con mắt không biết nên nhìn ở đâu mới tốt, mấy người trước mắt này đều là trưởng lão học viện, ngày thường nhìn thấy đều là một chuyện cực kỳ may mắn, hôm nay hắn đồng thời nhìn thấy nhiều người như vậy, một cỗ uy áp không giận mà uy làm cho hai chân hắn run lẩy bẩy.

“Không phải cố ý!” Lão già tóc trắng mặt hạc trừng mắt, giờ đan đỉnh trong tay lên liền muốn đập hắn, suy nghĩ một chút giá trị đan đỉnh này của mình, lại nhịn xuống, “Người mẹ nó không phải cố ý liền gây ra động tĩnh lớn như vậy, hay là cố ý phá hủy học viện cho lão tử! Nãi nãi, lão tử liền nói không cần thu những thằng nhóc này, yêu nghiệt kia không phải không đồng ý, hiện tại tốt lắm, đã gây họa rồi! Lão tử xem các người dọn dẹp như thế nào, dù sao lão tử không nhúng tay vào.”

Lão già kia giống như giận dữ lần lượt trừng một lần vài trưởng lão, không dám xia đến ánh mắt u oán khẩn cầu của mấy vị trưởng lão, ôm đan đỉnh bảo bối của hắn từ trong hư không lấy ra một cái ghế, bắt chéo hai chân, ngồi ở trên ghế rất xa nhìn bọn họ.

“Đan lão...”

“Bỏ đi, tự chúng ta đi vào, thời gian cấp bách, không thể có sai sót.” Một trưởng lão cao cao gầy gầy, trông vô cùng có tinh thần nhưng chỉ có một cái tay trái mở miệng khuyên đan lão, bị thiếu niên mặt em bé kia ngăn cản, trên mặt hắn mang theo vài phần ngưng trọng nhìn sát khí phát ra càng ngày càng mạnh từ cảm chế thấp mà nhũu mây.

Thiếu niên mặt em bé vừa dứt lời, thân thể liền biến mất, xuất hiện ở ngoài cửa lớn cảm chế thấp, nhìn phiến đại môn bị phong ấn không ngừng tràn ra nồng đậm sát khí kia, trong mắt hung quang càng nhiều.

“Kết trận, phong ấn!”

Thiếu niên một tiếng quát to, bốn lão già còn lại phân biệt chiếm cứ vị trí bốn phương tám hướng, cùng thiếu niên trên mặt đất hình thành năm vị trí, đợi đến thiếu niên ra lệnh một tiếng, năm người cơ hồ đồng thời ra tay, năm loại thuộc tính màu sắc bất đồng, mang theo linh lực liên tục không ngừng hướng về cánh cửa kia đánh tới.

Phiến đại môn kia nhìn như rách nát không hề có chỗ dị thường lại giống như một cái hắc động vậy, tất cả lực lượng chạm đến nó, tất cả đều trong nháy mắt biến mất hầu như không còn, bị nuốt hết.

Dần dần, tốc độ năm người đưa vào linh lực bắt đầu thay đổi chậm, trừ thiếu niên, trán bốn người còn lại bắt đầu chảy ra mồ hôi thật nhỏ.

“Lực lượng vật kia sắp hao hết, tuyệt không thể sơ sẩy, mọi người chống đỡ!” Nhìn phiến đại môn giống như cái động không đáy, sắc mặt thiếu niên cũng từ từ tái nhợt, hắn cắn răng một cái, lúc hô lên những lời này, tay vung lên, bốn người còn lại trước mặt phân biệt xuất hiện bốn bình ngọc màu sắc bất đồng, “Hấp thu đan dược trong bình, trong nháy mắt khôi phục linh lực.”

Nghe vậy, trong mắt bốn người vui mừng, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai phục hạ đan dược trong bình ngọc.

Trong nháy mắt, bốn người cảm thấy vùng đan điền dâng lên một cỗ cảm giác nóng rực, trong nháy mắt kinh mạch đang cạn kiệt đã chảy xuôi một dòng linh khí liên tục không ngừng, so sánh với trước, càng thêm nồng nặc.

Thần dược như thế, có thể trong nháy mắt khôi phục linh lực cạn kiệt của bốn người bọn họ, xác thực làm người ta khiếp sợ!

“Lão Bạch, người biết bọn họ ăn vật gì không? Thế nhưng có thể trong nháy mắt khôi phục tu vi linh lực, phẩm cấp đan dược kia chắc chắn không thấp đi!” Dạ Thất Thất vẫn nhìn bọn họ, trông thấy biểu hiện bốn người kia sau khi phục hạ đan dược, Dạ Thất Thất cũng lấy làm kinh hãi, nàng tự hỏi ở phương diện luyện đan tương đối có thiên phú, nhưng đến nay nàng cũng chỉ có thể luyện chế đan dược trung cấp, phẩm cấp cao hơn đích xác không cách nào làm được.

Có thể hiểu, luyện chế đan dược cũng không phải là chỉ cần dược liệu thiên địa kỳ trân thì có thể luyện chế, quan trọng hơn chính là muốn một đan dược phẩm cấp cao có thể thừa nhận được linh khí nồng nặc, mà tránh trường hợp đan dược không thành, đan đỉnh bị phá; thì tối trọng yếu nhất liền là - - lửa!

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tài miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 156: Heo ăn hết phong ấn (2).

Lửa, phân ra rất nhiều loại.

Ngon lửa bình thường, Tiên Thiên Chi Hỏa, Hậu Thiên Chi Hỏa!

Trong đó, Hậu Thiên Chi Hỏa là do tự bản thân hỏa linh của Tiên Thiên Chi Hỏa tu luyện mà thành ngon lửa, xưng là Tiên Thiên Chi Hỏa! Tiên Thiên Chi Hỏa kia có hỏa linh thân, có người, có ma, cũng có thú, nhưng là cướp đoạt luyện hóa cho mình dùng. Trong đó lấy ngon lửa hỏa thuộc tính trong cơ thể linh thú thường thấy nhất, cũng là phần đông luyện đan sư chọn lựa đầu tiên.

Tiên Thiên Chi Hỏa, cũng được gọi là dị hỏa, là thiên địa linh khí biến hóa mà thành, thể gian hiếm thấy, và lại, dị hỏa rất là bá đạo, người thu dị hỏa, nếu như có chút buông lỏng, liền có khả năng bị dị hỏa cắn trả, rơi vào hoàn cảnh hồn phi phách tán. Mà, dị hỏa thể gian khó tìm, toàn bộ đồ tham ăn đại lục có được dị hỏa giả không vượt qua hai mươi người, mà mỗi một vị đều là nhân vật nổi danh hiển hách.

Dị hỏa không chỉ có thể sử dụng để luyện chế đan dược, lại có thể đánh nhau giết địch, lúc cùng người đối địch, cũng là một lá bài tẩy vô cùng lợi hại.

Muốn luyện chế đan dược cao cấp, chỉ dựa vào khổng chế ngon lửa do linh khí trong thiên địa tụ hợp mà thành này thì vĩnh viễn không đủ. Trung giai sơ kỳ đan dược còn có thể dựa vào ngon lửa trong thiên địa mà luyện chế, cao hơn một chút nữa, thì cực kỳ khó khăn thành công, cho dù may mắn thành công, phẩm chất đan dược cũng sẽ rất kém cỏi.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân vì sao luyện đan sư ở Xích Hỏa đại lục rất thưa thớt như thế.

Dù sao, hiếm khi có người nguyện ý buông tha cho tu luyện đi học tập thuật luyện đan vĩnh viễn cũng sẽ không có nhiều thành tựu lớn, trở thành một luyện đan sư rất có thể chỉ có thể là cấp thấp cả đời.

“Đĩ nhiên là như vậy!” Dạ Thất Thất rất nhanh xem hết tin tức liên quan về lửa luyện đan mà Lão Bạch truyền đến, trong nháy mắt trong lòng có loại cảm giác bùng tỉnh đại ngộ.

Khó trách lúc trước nàng luyện đan chỉ cảm giác mình luyện chế trung giai đan dược, tỷ lệ thành công lại kém như thế, nàng còn tưởng là kỹ thuật luyện đan của mình kém cỏi, lại không nghĩ rằng nguyên nhân là ở ngon lửa.

“Xuyt! Chớ lộn xộn, lão đầu kia thật là lợi hại, cẩn thận bị hấn phát hiện.” Dạ Thất Thất nhất thời kích động nói chuyện ra tiếng, lại không nghĩ rằng thiếu chút nữa bởi vậy mà bị người phát hiện, hoàn hảo Lão Bạch kịp thời nhắc nhở nàng.

“Ồ? Chẳng lẽ là lão nhân ta xuất hiện ảo giác? Vừa rồi rõ ràng cảm giác ở bên kia có người nói chuyện, làm sao không phát hiện cái lông chim nào?” Đan lão ôm đan đình ngồi ở trên ghế hướng về vị trí Dạ Thất Thất hồ nghi nhìn qua nhìn lại nhiều lần, gãi gãi đầu, trong miệng lầm bầm nói thầm.

Việc này cũng chỉ là nhạc đệm xen giữa, Đan lão cũng không nhiều nghĩ, trông mắt của hắn chính là nhìn chăm chăm vào năm người kết trận, miệng la hét, lúc trông thấy hình ảnh bốn người kia uống đan dược vào, đau lòng đến nghiêng răng.

“Trâu ăn mẩu đon, trâu ăn mẩu đon mà!” Phải nói là Đan lão rất tức giận, làm sao mấy người này lại lãng phí linh dược đẳng cấp như vậy, hắn thực muốn xông qua trói những người kia lại rồi đánh một trận, để xem lần sau bọn họ còn dám phá sản như vậy hay không?

Cao cấp đan dược, cả đời của hắn cũng không luyện chế ra được vài lò, lần này tên hỗn đản khốn kiếp kia thể nhưng thoáng một cái đưa ra ngoài bốn viên, đầu quả tim của hắn đều đang rì máu.

Mà giờ khắc này, bốn vị trưởng lão uống đan dược vào vừa mới thoải mái một chút, đột nhiên cảm giác linh lực trong cơ thể mình căn bản không bị khổng chế, tựa như điên lên dừng mãnh lao tới hướng về cánh cổng kia. Chỉ vùn vụt thời gian mấy hơi thở, linh khí trong cơ thể bốn vị trưởng lão liền bị hút đi hơn phân nửa, trong nháy mắt sắc mặt bọn họ trở nên trắng bệch như tờ giấy, đáy mắt ngoại trừ kinh ngạc, còn kèm theo vài phần sợ hãi.

“Đáng chết! Vật kia đến cùng hấp thu cái năng lượng gì? Thế nhưng trở nên lợi hại như thế.” Thiếu niên mặt em bé thấp giọng mắng: “Nếu như ta biết là ai làm cho vật bên trong kia trở nên lợi hại như thế, ta nhất định cắt đầu hắn xuống làm cầu đá.” Thiếu niên mặt em bé hận đến nghiêng răng.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 157: Heo ăn hết phong ấn (3).

“Lão Bạch, phong ấn dần ra sẽ không xảy ra vấn đề chứ? Ta xem bọn họ giống như cực kỳ phí sức, bên trong đến cùng phong ấn vật gì vậy?” Dạ Thất Thất hừ không mà đứng, lông mày cau lại, nàng mượn lực dùng lực lợi dụng tay La Bình thử dò xét cảm chế trong tòa tháp hồng tọa lạc ở đây, lại không nghĩ rằng, sẽ làm ra phản ứng lớn như thế.

Nhìn xem năm người kia có hết sức muốn phong ấn cánh cửa kia một lần nữa, trong lòng Dạ Thất Thất dâng lên một dự cảm không tốt, ánh mắt như có điều suy nghĩ dừng ở trên người Lão Bạch.

Hy vọng mọi chuyện không phải giống như nàng nghĩ!

Nàng có thể tiếp nhận người xa lạ hăm hại đánh lén cùng với thủ đoạn lại ti tiện, nhưng chỉ duy nhất không thể tiếp nhận được bằng hữu phản bội!

Lão Bạch, hy vọng ngươi sẽ không để cho ta thất vọng.

“Nhóc con, ngươi yên tâm, cái Lão Tiểu Tử rất lợi hại. Ngươi không nhìn thấy cái tên kia cũng không phản ứng, ngươi gấp làm gì? Chẳng lẽ ngươi chỉ nhìn trên cái kia mặt em bé của Lão Tiểu Tử kia thôi sao?”

Nhìn Lão Bạch gấp đến độ nhảy tới nhảy lui, trong nháy mắt Dạ Thất Thất có loại xúc động ném nó vào không gian nhốt lại.

Lúc trước sao đầu óc nàng choáng váng, mang hàng này theo trên người chứ? Làm cho hiện tại muốn bỏ cũng bỏ không được.

“Cầm miệng!” Dạ Thất Thất trừng liếc Lão Bạch một cái, tiếp tục quan sát cuộc chiến phía dưới.

Ngay tại lúc Dạ Thất Thất và Lão Bạch nói chuyện thì mọi chuyện xoay chuyển, thế cục dưới mặt đất đã xảy ra nghịch chuyển cực lớn!

Đan lão ôm đan đỉnh bảo bối của hắn bỏ vào không gian, hư không mà đứng giống như giẫm trên đất bằng, đứng ở phía trên cấm tháp, lòng bàn tay xuất hiện ra hai luồng ngọn lửa màu lam nhạt u quang...

“Nghịch chương, để cho ngươi ném thử lợi hại của lão tử, U Liên Hòa, đi!” Vừa dứt lời, trong tay Đan lão không ngừng toát ra U Liên Hòa màu lam nhạt có kích thước như nhau, không ngừng đánh tới về hướng cánh cửa cấm tháp đang cần nuốt linh lực của mọi người!

“Khúc khích...”

Lúc U Liên Hòa xuất hiện thì cấm chế tháp đang rất khí thế, từ từ biến yếu, ngăn ngui mấy hơi thở, năm người kết trận muốn phong ấn liền nhẹ nhõm không ít.

“Thừa dịp hiện tại, phong ấn!” Thiếu niên mặt em bé quát to một tiếng, khí thế hồn nhiên trên người trở nên mạnh mẽ.

Khí thế trên người bốn người còn lại cũng trong nháy mắt trở nên mạnh mẽ, trên người phát ra hào quang màu sắc khác nhau, ngũ sắc quang mang chói mắt ở không trung kết thành một ký hiệu kỳ quái, rồi sau đó biến mất vào trong cấm tháp.

Sau một lúc, cấm tháp khí thế khoáng đạt, lập tức biến thành một tòa tháp hồng cũ rách bình thường.

Phong ấn thành công, tất cả mọi người thở phào nhẹ nhõm.

“Các ngươi, vì sao xuất hiện ở nơi này? Còn hủy hoại phong ấn? Các ngươi có biết nếu chúng ta không có kịp thời xuất hiện, sẽ tạo thành kết quả như thế nào không? Các ngươi lại cũng biết nơi này phong ấn tồn tại đáng sợ như thế nào?” Đan lão tiếp tục khó chịu, tính sổ hết tất cả tổn thất mấy viên đan được cao cấp đến trên thân bọn người Dạ Vi. Đầu là mấy người tuổi trẻ vụng về hấp tấp không biết gì, bằng không thì sao lại có thể gây ra phiền toái như thế?

“Trưởng lão, chúng ta cũng không phải là cố ý làm việc này, thỉnh chư vị trưởng lão nhìn ở chúng ta vô tâm phạm sai lầm, còn có phần thật tâm hối cải mà xử lý nhẹ!” Dạ Vi dẫn đầu quỳ xuống, trong mắt tràn đầy nước mắt hối hận, cắn môi dưới, một bộ dáng vừa thấy đã thương.

Hòa Thánh Nghiệp cũng kịp phản ứng, quỳ xuống ở bên cạnh Dạ Vi.

“Cầu xin chư vị trưởng lão khai ân, chúng ta biết rõ sai rồi, cầu xin các trưởng lão nhân từ xử lý nhẹ!” Sau khi Hòa Thánh Nghiệp quỳ xuống, truyền âm cho La Bình ngơ ngác đứng ở đằng kia không có chút phản ứng nào. Lúc này La Bình mới phục hồi tinh thần lại, vội vàng quỳ xuống, lệ rơi đầy mặt.

Bọn họ đều rất có ăn ý không đề cập tới chuyện Dạ Thất Thất, cũng không phải là muốn phải bảo vệ nàng, mà là không muốn để cho chư vị trưởng lão biết rõ chuyện bọn họ đánh nhau ở chỗ này.

Vô tình đụng vào cấm chế, cùng lên lút tụt tập đánh nhau, thế cho nên lỡ tay phá hủy cấm chế, kết quả mặc dù giống nhau, tính chất lại hoàn toàn bất đồng!

Trước là vô tình vi phạm, sau thì lại là cố ý làm; trước đáng tiếc là do còn trẻ vô tri mà vi phạm lần đầu có thể xử lý nhẹ, sau hành vi ác liệt suýt nữa gây thành sai lầm lớn, chắc chắn nghiêm trị, răn đe!

“Đan lão, việc này giao cho Tàn lão xử trí là được, chớ để bọn họ quấy rầy Đan lão thanh tĩnh.” Thiếu niên Mặt em bé nhân nhợt quét mắt đám người Hòa Thánh Nghiệp, đôi mắt bình thản nhìn không ra chút tâm tình nào.

Đan lão bĩu môi, dường như có chút bất mãn, đã thấy đôi môi thiếu niên kia khẽ nhúc nhích, giống như đang truyền âm nói gì đó với Đan lão. Đôi mắt Đan lão đột nhiên phát sáng, trong mắt giấu không được vẻ khiếp sợ!

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 158: Heo ăn hết phong ấn (4).

Sau khi đợi tất cả mọi người đều rời đi, bóng dáng Dạ Thất Thất chậm rãi rơi xuống trên mặt đất, bóng dáng xinh xắn từ từ trở nên rõ ràng.

Dạ Thất Thất đứng rất xa ở bên ngoài cấm tháp, nhìn tòa tháp này hình như cũ rách không chịu nổi, kì thực ấn giấu sát khí.

Nơi này đến cùng phong ấn vật gì? Lại cần bốn vị trưởng lão liên thủ, còn cộng thêm một thiếu niên năng hoàn toàn nhìn không thấu, tổ hợp mạnh mẽ hung hãn như thế, còn suýt nữa bị thua, thứ mà nơi này phong ấn cường hãn đến trình độ nào mới có thể lợi hại như thế?

Dạ Thất Thất thử thăm dò đi lên trước, lại phát hiện sức cản trước kia hoàn toàn biến mất, cùng với đó là linh khí cũng không có chút biến hóa nào.

Xem ra, sức cản trước kia và linh khí nồng đậm, đều là vì nguyên nhân phong ấn dẫn ra mà toát ra ngoài. Hiện tại, cấm tháp bị phong ấn một lần nữa, tất cả linh khí thoát ra ngoài trước đó đều biến mất, cấm tháp bây giờ, coi như không có chỗ nào khác thường.

“May mắn, ta phát hiện rồi.” Khóe môi Dạ Thất Thất câu lên nụ cười tà, nhìn cấm tháp trước mắt tọa ở chỗ này, thấp giọng tự lầm bầm.

Không biết khi nào thì Lão Bạch móc Nguyên Bảo liên tục ngủ ở trong không gian ra, thân thể lớn chừng quả đu đủ cười trên đầu Nguyên Bảo, kéo hai cái lỗ tai Nguyên Bảo, vô cùng lớn lối.

Khóe miệng Dạ Thất Thất giật giật, đối với tình hình Lão Bạch lớn lối đã không nói nên lời.

“Lão Bạch, đến cùng nơi này có đồ vật gì?” Dạ Thất Thất hỏi Lão Bạch lần nữa.

Vấn đề này, nàng hỏi Lão Bạch không dưới ba lần, mỗi lần Lão Bạch đều thần bí hề hề không nói cho nàng, chỉ nói với nàng sau này sẽ biết, làm cho Dạ Thất Thất tò mò trái tim cũng treo ngược lên cao.

“Nhóc con nguoi đừng hỏi được không? Chuột già già đã nói là sẽ không nói cho nguoi, thì không nói cho nguoi, cho dù nguoi đánh chết chuột già già, chuột già già cũng không nói, nguoi nên chết cái tâm kia đi!” Lão Bạch kiên trì không chịu nói.

Lại là cái dạng này, lông mày Dạ Thất Thất cau lại, trong tay lóe lên một đạo hồng quang, Phệ Hồn rơi hóa thành một luồng ánh sáng hồng, trói Lão Bạch lại, đối chiều thành đầu dưới chân trên, con mắt híp lại: “Không nói, thì ta ném nguoi vào trong, có lẽ còn có thể để cho các nguoi bạn cũ trùng phùng.”

“Không được! Lão tử mới không cần gặp tên hỗn đản kia - -” lời nói mới vừa kêu ra miệng, Lão Bạch liền sững sờ, trừng mắt tức giận nhìn Dạ Thất Thất: “Nguoi lừa gạt lão tử nói ra!”

“Bình bất yếm trá (chiến tranh không ngại dối lừa)!” Dạ Thất Thất thu hồi Phệ Hồn rơi, nhún vai, bày tỏ chính mình hết sức vô tội: “Nguoi đã không muốn nói, ta cũng không ép nguoi.” Nói xong, Dạ Thất Thất trực tiếp xoay người rời đi.

Một khắc xoay người kia, ánh mắt Dạ Thất Thất bỗng nhiên trở nên lạnh!

“A... Nhóc con mau bắt nó!”

Dạ Thất Thất đi chưa được mấy bước, liền nghe được tiếng rống giận dữ của Lão Bạch vang lên trong đầu. Quay đầu lại, trông thấy Nguyên Bảo lác lác cái mõng nhỏ đầy thịt thịt, vùi đầu thờ hớn hển không biết lại ăn cái gì, bộ dáng say sưa ngon lành.

Dạ Thất Thất đi tới, sau khi trông thấy Nguyên Bảo ăn cái gì, trong nháy mắt sắc mặt thay đổi!

Nó... Lại gặm phong ấn thành một cái lỗ thủng mà người ta thật vất vả bày ra! Nó đây là muốn tìm đường chết sao hả!

“Đừng lo lắng, mau bắt lấy nó, đừng để cho nó ăn nữa.” Lão Bạch sắp khóc, hoàn hảo vật bên trong kia trước đó bị người ta làm cho cực kỳ suy yếu, nếu không bọn họ nhất định phải chết.

Dạ Thất Thất một tay tóm lấy Nguyên Bảo, nó còn thêm thường lệ lưỡi liếm liếm miệng, một bộ dáng vô cùng dư vị (sau khi ăn), trong nháy mắt Dạ Thất Thất có loại xúc động muốn ăn thịt heo hầm miến cách thủy - -

“Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Xong đời, cái tên kia hết sức biến thái, nó đi ra chúng ta nhất định phải chết...” Lão Bạch gấp đến độ xoay vòng vòng.

Dạ Thất Thất bị nó xoay chuyển đến nhức đầu, một cái tát qua cho nó choáng váng, vút xuống trên người Nguyên Bảo bị nàng ngược đến lệ rơi đầy mặt.

“Tiểu nha đầu chết tiệt, nàng chán sống hả? Nguoi đừng cản ta, nếu thật sự để cho nàng mang vật kia đi ra, hết thảy sẽ trở...” Chỗ bí mật, Đan lão vuốt tay áo, dụng râu trũng mắt nghiền răng, con mắt oán hận trừng Dạ Thất Thất, muốn ăn tươi nuốt sống nàng.

“Đừng nóng vội, người xem nét mặt của nàng.” Thiếu niên mặt em bé ngăn cản Đan lão lại, để cho hắn nhìn về mặt người thiếu nữ kia.

“Nhìn cái gì vậy? Một cái tiểu nha đầu không biết trời cao đất rộng có cái gì...”Ồ, không đúng, nét mặt của nàng không đúng!

Lông mày kia tiểu nha đầu cau lại, hai tròng mắt nhìn chăm chăm kết giới bị phá hư, im lặng không lên tiếng.

Thoạt nhìn, cho rằng nàng bị dọa sợ đến choáng váng, nhưng nếu như nhìn kỹ, liền phát hiện tinh quang lóe lên trong mắt nàng, hai đầu lông mày mang theo một cỗ thần thái tự tin phần chần.

Chẳng lẽ con nhóc này rõ ràng nói với hắn, chính là cái người liên tục ẩn náu ở trong bóng tối?

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 159: Thà phụ thiên hạ không phụ khanh.

Minh giới, trong Đế cung, một nam tử toàn thân cảm bào màu đen ngồi trên cao trong triều đình.

Đôi mắt nam tử lạnh như băng, khí thế bén nhọn, mang theo vài phần lười biếng nghiêng người tựa lưng vào ghế ngồi, nhàn nhạt liếc mắt mấy người đang quỳ trên mặt đất, hai đầu lông mày mang theo một cỗ lạnh lùng sát khí.

“Đế quân khai ân, cầu xin Đế quân khai ân, thần cũng không phải là có ý tiết lộ hành tung Đế quân, khẩn cầu Đế quân niệm tình thần trung thành và tận tâm vạn năm, tha cho thần lần này...”

“Trung thành và tận tâm?” Người quỳ trên mặt đất không ngừng dập đầu, khỏ sò cầu khẩn. Nam tử cười lạnh, ánh mắt sắc bén quét qua từ trên người hắn: “Lòng trung thành của ngươi chính là câu kết cùng người khác mưu hại với Bồn đế, hạ thần trung thành như thế, sao Bồn đế lại dám dùng?”

“Truyền lệnh xuống, Tả tướng cấu kết phản nghịch, muốn mưu hại Bồn đế, giết toàn tộc!” Phát tay, nam tử hạ sát lệnh.

Trên triều đình, chia làm hai đội mà đứng, hơn hai mươi người, không một ai dám nói chuyện cho Tả tướng.

Đội đến khi Tả tướng bị áp giải đi rồi, mặt nam tử không chút thay đổi quét qua mọi người, lạnh lùng mở miệng: “Bồn đế muốn bề quan, thời gian không giới hạn, tất cả mọi chuyện ở Minh giới toàn bộ giao cho Hữu tướng và Lam tướng quân chịu trách nhiệm. Nếu không phải thật cần thiết, không nên quấy nhiễu Bồn đế bề quan.”

Giọng nói lạnh nhạt, giọng điệu lạnh như băng, mang theo khí phách bề ngễ thiên hạ!

“Vâng, bọn thần cẩn thận tuân theo ý chỉ Đế quân.” Mọi người khom lưng hành lễ, đội đến khi bọn hắn ngừng đầu, bóng dáng người ngồi ở địa vị trên cao đã biến mất.

Mọi người không dám nhiều lời, tính tình Đế quân biến ảo không lường, nếu như chọc Đế quân giận, nhẹ thì trọng phạt, nặng thì chỉ sợ nguy hiểm bỏ mạng!

Chuyện lấy thân mạo hiểm, quả quyết bọn họ không dám làm.

Đế Khuynh Cung, là tâm cung chỗ Đế quân ở, ngoại trừ Đế quân và người quét dọn cung điện ra, không người nào dám đến gần.

Nghe nói, từng có quan viên nữ, hóa thành cung nữ muốn đến gần Đế quân. Ai ngờ chưa bước vào cửa cung Đế Khuynh Cung, dễ dàng bỏ mạng phơi thây. Sau đó, Đế quân lại cho người treo thi thể nữ tử này trên cao ngoài cửa thành Đế Cung, hơn nữa ngay cả gia tộc của nữ tử này cũng bị dính lứu, toàn tộc bị trục xuất đến nơi hoang dã, sống không bằng chết.

“Đế quân, đều đã sắp xếp xong xuôi, là một nữ tử, Đế quân có thể triệu kiến nữ tử này bất cứ lúc nào.” Kim tử đi lên trước nói, hắn biết được Quân thượng rất quan tâm chuyện của Dạ tiểu thư, cho nên, vừa về Minh giới liền tự tay an bài chuyện này.

Viêm Minh hơi hơi nhú mày, một lát sau, khoát tay nói: “Không cần, chuyện này ta có sắp xếp khác.”

“Vâng.” Kim tử không nói nhiều, yên lặng lui ra.

Viêm Minh một thân một mình ở lại trong phòng, đi đến trước bàn đọc sách, lấy ra một quyển trục, dè dặt mở nó ra.

Trên quyển trục, vẽ một nữ tử mặt ngọc mày ngài, dáng người tươi cười sáng lạn rực rỡ, trong tranh nữ tử dựa lưng vào đại thụ, ngồi ở trên thảm cỏ, trong tay cầm một quyển sách, dáng tươi cười xinh đẹp, híp đôi mắt, tràn đầy hương vị hạnh phúc.

Nhìn bức họa trong tay, đôi mắt Viêm Minh trở nên ôn nhu như nước, rốt cuộc không nhìn thấy chút lạnh lùng nào trên mặt, chỉ có mệnh mang ôn nhu và sùng ái, thật giống như nữ tử trong tranh sẽ thật sự xuất hiện ở bên cạnh vậy, trên gương mặt tuấn mỹ đến gần như yêu nghiệt, toát ra nụ cười hạnh phúc.

“Thất Thất... Thất Thất của ta... Ta rất nhớ nàng...” Đưa tay vuốt ve nét mặt yêu kiều của cô gái trong tranh, một dòng nước chảy xuống từ khóe mắt.

Nhắm mắt lại, trong đầu lại xuất hiện một màn trên đỉnh núi tuyết, hình ảnh bạch y đầm máu, áo đỏ tóc trắng.

Là loại thương tâm và tuyệt vọng đến thế nào mới có thể một đêm đầu bạc?

Nghĩ đến Thất Thất của hần phải chịu thống khổ, tâm của hần giống như bị đao cắt, đau đớn đến gần như hít thở không thông.

“Thất Thất, cuộc đời này, Viêm Minh ta thà phụ thiên hạ cũng không phụ khanh!” Thiên hạ với hần mà nói, không có chút ý nghĩa nào.

Thiên hạ không có nàng, cho dù là thiên đường thì có khác gì địa ngục?

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 160: Cuồng ngạo, cắt tóc.

Xích Hòa học viện, bên ngoài cấm tháp.

Dạ Thất Thất một mình đối mặt nhìn hai người trước mắt, trên mặt là vẻ mặt ngưng trọng hiếm thấy!

Nàng tuyệt đối không nghĩ tới, bản thân lại bị người thăm dò, cử chỉ nàng mới tu bổ kết giới, bị người khác nhìn toàn bộ ở trong mắt, giờ phút này, đối mặt với hai người trước mắt này, Dạ Thất Thất cau mày.

“Thú sùng có thể dễ dàng gặm kết giới làm thức ăn, chủ nhân có thể không cần tốn chút sức nào chữa trị kết giới mà sáu người bọn ta liên thủ mới thật không dễ dàng tu bổ tốt. Hết lần này tới lần khác người này còn là một bộ dạng linh căn phế vật, đáng về không hề có tu vi nào. Ngươi không cho rằng, ngươi cần phải cho chúng ta một lời giải thích hoặc là kiến giải gì sao?” Trên mặt thiếu niên mặt em bé mang cười, ánh mắt lại lạnh như băng, ánh mắt nhìn Dạ Thất Thất giống như là mãnh thú vừa ý con mồi của mình, mang theo hơi thở hủy diệt có thể bộc phát bất cứ lúc nào.

Giải thích, kiến giải?

Dạ Thất Thất khịt mũi coi thường, cười lạnh: “Ta nói các ngươi sẽ tin sao?”

“Sẽ không.” Thiếu niên mặt em bé trả lời hết sức trực tiếp.

“Đã như vậy, nói hay không nói có gì khác biệt? Vì sao ta phải lãng phí nước miếng nói cho các ngươi nghe?” Dạ Thất Thất xưa nay liền là như vậy, ngạo cuồng, ta cuồng hơn; ngươi kiêu ngạo, ta lại càng kiêu ngạo!

Trước mặt thái độ của người này cuồng ngạo như thế, nàng há lại sẽ chịu thấp kém hơn sao?

“Huống chi, các ngươi... Có tư cách gì để cho ta giải thích sao?” Dạ Thất Thất dừng lại một lát, bổ sung một câu.

Đan lão sững sờ, trong mắt hiện lên vài phần tức giận, nhưng chỉ một lát sau, giận dữ biến mất, thay vào đó là ánh sáng nồng đậm nóng rực.

Nữ tử này có lá gan không nhỏ, lại dám sảng giọng cùng với cái lão già kia, thật sự là khó được nha!

Lão già này làm mưa làm gió nhiều năm như vậy, sợ là đã quên mất mùi vị bị người sảng giọng đi?

“A? Ngươi đã theo ta đặt vấn đề tư cách, vậy ta liền cùng ngươi nói chuyện ta có hay không có tư cách.” Trên gương mặt đáng yêu của thiếu niên mặt em bé lộ ra dáng tươi cười. Đan lão vừa thấy được nụ cười của hần, trong nháy mắt ấn núp rất xa, dùng ánh mắt thương hại nhìn nữ oa oa (bé gái) có dũng khí đó.

“Nhược nhục cường thực (cá lớn nuốt cá bé), người thắng là vua, người thua làm giặc! Muốn giải thích, dùng thực lực nói chuyện.” Lời nói còn chưa dứt âm, trong tay Dạ Thất Thất liền nhiều thêm một cây roi.

Phệ Hồn roi ở trong tay nàng phảng phất giống như sống vậy, đánh về phía thiếu niên mặt em bé.

Thiếu niên mặt em bé ra tay nghênh chiến, trong thời gian khoảnh khắc, rốt cuộc đã không nhìn thấy bóng dáng của hai người. Chỉ có thể thấy hai đạo quang mang một màu vàng một màu bạc bay tới tránh đi, trong đó xen lẫn một đạo hồng quang, khí thế khiếp người, cuốn lên một trận cuồng phong.

Động tình đánh nhau như vậy, hấp dẫn vô số học viên đi ra ngoài quan sát, đều bị Đan lão truyền âm để cho đạo sư ngăn tất cả mọi người lại, không cho phép bất luận kẻ nào quấy rầy đến hai người kia trong khi giao chiến.

Một lát sau, cuồng phong giảm dần, hai hào quang vàng bạc, hai bóng dáng trước sau rơi xuống đất.

Thiếu niên mặt em bé mặt không đổi sắc, nhưng ở chỗ tóc mai, bị cắt đứt một lọn.

Sắc mặt Dạ Thất Thất tái nhợt, khoe môi chảy ra một vết máu, bộ dáng có chút chật vật. Sau khi hạ xuống, khí thể không giảm chút nào, trong đôi mắt trắng đen rõ ràng, lộ ra vẻ hưng phấn, giống như không muốn vì vậy mà thu tay lại.

“Ngươi, rất giỏi, rất nhiều năm không có người nào có thể gây tổn thương cho ta.” Thiếu niên mặt em bé nhìn Dạ Thất Thất, trong mắt thiếu đi sự lạnh lùng, nhiều hơn sự thương thức.

Dạ Thất Thất nhếch môi, trong thái độ không có cuồng ngạo như trước, nói: “Ta cũng không có làm ngươi bị thương, trận chiến này, ta thua.”

“Cắt tóc của ta, so với thương tổn thân thể của ta, càng khó.” Thiếu niên mặt em bé chậm rãi mở miệng, phun ra mấy chữ.

Nghe vậy, Dạ Thất Thất cười nhẹ không nói.

Không giải thích, cũng không phản bác.

Đương nhiên là nàng có ý làm vậy, thật sự bản thân nàng không phải đối thủ của hắn, nhưng nếu như mình cố ý gây nên, cũng có thể làm hắn bị thương.

“Nếu như ngươi nguyện ý, cũng có thể chém giết ta.” Dạ Thất Thất chậm rãi mở miệng, trong mắt có nhiều thêm vài phần thái độ vô lực.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 161: Chúng ta không chung đường.

“Giết ngươi, dễ dàng đúng như ngươi nói như vậy sao?” Thiếu niên mặt em bé hỏi ngược lại.

Dạ Thất Thất cười mà không nói, đáp án thế nào bọn họ cũng đều biết.

Nàng có thể tổn thương hắn, lại lựa chọn không tổn thương.

Hắn có thể giết nàng, lại lựa chọn không giết.

Cũng không phải là không thể, mà là bọn họ đều là người thông minh, biết rõ làm thế nào càng thêm có lợi cho mình.

“Khi nào chúng ta lại đánh một hồi?” Dạ Thất Thất vẫn chưa thỏa mãn liếm liếm đôi môi, giờ phút này mặc dù bộ dáng của nàng có vài phần chật vật, phối hợp ánh mắt giao hoạt kia, cũng có một loại phong tình khác.

“Về sau sẽ có cơ hội.” Ánh mắt thiếu niên mặt em bé lóe lên, hỏi: “Ta gọi Bùi Mặc Phi, ngươi tên là gì?”

“Dạ Thất Thất.” Dạ Thất Thất ngạo nghễ mà đứng, môi đỏ mọng khẽ nhúc nhích.

“Dạ Thất Thất... Ta liền gọi ngươi là A Thất đi, ngươi gọi ta Mặc Phi là được.” Trên gương mặt búp bê của Bùi Mặc Phi lộ ra nét vui vẻ, so sánh với cười lạnh lúc trước, nhiều hơn vài phần nghiêm túc.

Nữ tử này, tiềm lực vô cùng, có tư cách để cho hắn đối đãi bằng ánh mắt khác.

“Như thế, ta liền gọi ngươi là A Mặc.” Người khác chia cành ô-liu ra, Dạ Thất Thất đương nhiên cũng muốn bánh ít đi, bánh quy lại.

Đan lão: “...”

Mới vừa rồi còn nhìn đối phương không vừa mắt, làm sao mới chuyển thân đánh một trận liền hiểu nhau rồi hả?

“Ta nói, các ngươi còn đánh nữa hay không?” Đan lão đứng ra cắt đứt đối thoại của bọn họ.

Dạ Thất Thất nhếch môi cười, ánh mắt rơi xuống đan đỉnh trong ngực Đan lão, môi đỏ mọng hé mở: “Mặc dù đan đỉnh này tốt, nhưng chỉ có thể luyện chế cao giai đan dược, đối với cấp thấp đan dược ngược lại tỷ lệ thành công rất thấp. Cho dù thành công, phẩm cấp đan dược cũng tương đối thấp kém,

giống như phế đan... Không biết lời ta nói có đúng không?”

“Làm sao ngươi biết?” Đan lão trừng to mắt, trong nội tâm tràn đầy khiếp sợ!

Đan đình này là sự phụ hân truyền lại cho hân, theo lời nói của nữ tử này, đan đình này bản thân nó có chỗ đặc biệt. Hơn nữa theo như lời của nàng ta thì độc nhất vô nhị, chẳng lẽ thực sự nàng có một đôi tuệ nhãn có thể nhìn thấu hết thảy?

Đối mặt với ánh mắt khiếp sợ nghi vấn của Đan lão, Dạ Thất Thất đi tới, khom lưng, từ dưới chân Đan lão nhặt lên một viên phế đan cầm trong tay, cười nói: “Lão tiên sinh ngươi không cần nghi nhiều, ta chỉ là đối với thuật luyện đan có chút nghiên cứu, mới nói lời kia. Cũng bởi vì trông thấy vật này mới có lời nói vừa rồi, tuyệt đối không phải như lão tiên sinh suy nghĩ có một loại bí pháp kỳ lạ gì đó.”

Dạ Thất Thất giải thích xong, làm cho ánh mắt của Đan lão nhìn nàng càng thêm kích động nóng rực!

Ông trời ơi, chỉ dựa vào một viên phế đan có thể biết được nhiều chuyện như vậy, đủ để thấy được nữ tử này ở trên con đường luyện đan tuyệt đối không phải giống như chính nàng vừa nói chỉ hơi có nghiên cứu đến, tầm mắt độc đáo, đầu óc thông minh, làm cho hân dâng lên lòng yêu tài.

“Ha ha ha... Tiểu nha đầu, ngươi là người có chí, ngươi là người đầu tiên nhìn ra chỗ kỳ lạ của đan đình này. Chỉ dựa vào phần tầm mắt độc đáo này, ta liền dám chắc chắn, tương lai ngươi chắc chắn tiền đồ vô lượng. Ngươi có nguyện ý bái ta làm thầy, học tập thuật luyện đan, trở thành cao cấp luyện đan sư người người chen lấn nịnh nọt nịnh bợ?” Lòng yêu tài của Đan lão càng không thể vãn hồi, vậy mà đối với một thiếu nữ lần đầu gặp mặt đề ra chuyện thu đồ đệ.

Hơn nữa, còn bị cự tuyệt!

“Lòng tốt của lão tiên sinh ta thật tâm tiếp nhận, nhưng mà chí của ta không có ở đây, chỉ có thể cô phụ lão tiên sinh ưu ái.” Mặc dù Dạ Thất Thất muốn học tập thuật luyện đan cao siêu hơn, nhưng lại chưa bao giờ nghĩ tới sau này sẽ đi trên con đường luyện đan sư này.

Luyện đan, với nàng mà nói, chỉ là một loại yêu thích, mà không phải là con đường nàng phải đi.

“Trở thành cao cấp luyện đan sư, địa vị của ngươi sẽ trở nên siêu thoát ở bên ngoài phạm trần thế tục. Cho dù là mười cường giả đứng đầu trên đại lục, ở trước mặt ngươi cũng sẽ cung kính có lễ, khách khí đối đãi, có thể nói là muốn tiền có tiền, muốn quyền có quyền, muốn địa vị có địa vị, tương lai sáng ngời như thế, vì sao ngươi phải cự tuyệt?”

“Tiền đồ sáng ngời bằng phẳng, chưa chắc thích hợp với ta.” Hai đầu lông mày của Dạ Thất Thất mang theo vài phần anh khí, thực sự nói ra: “Con đường luyện đan sư bình thân, lại không thích hợp với ta; con đường ta muốn đi, là một con đường che kín bụi gai, hiểm trở tằng tằng, một đường yêu ma quỷ quái hoành hành, nguy hiểm và cơ hội cùng tồn tại phần kích. Hơn nữa, ta đã có sư phụ, thỉnh lão tiên sinh thứ lỗi.”

Sinh mạng nhiều ruộng chịu như vậy, nếu không sống được oanh oanh liệt liệt, đặc sắc tuyệt luân, làm sao không phụ lòng nỗi khổ vô số năm bồng bềnh trong vũ trụ? Làm sao không phụ lòng ông trời may mắn cho nàng cơ hội sống lại?

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 162: Kỳ ba bạn cùng phòng đừng hồ tỵ.

Sau cuộc chiến ở cấm tháp, Dạ Thất Thất có nhiều hơn một bằng hữu nhìn không thấu, ừ, ở trước mắt mà nói, hân nên là bằng hữu vậy, về phần về sau là địch hay bạn, thì phải xem duyên phận giữa bọn họ sâu hay cạn.

Dạ Thất Thất đi đến chỗ giải quyết thủ tục nhập học, nộp chút ít kim tệ, lĩnh ngọc bài thuộc về thân phận của mình, đi ký túc xá học viên phân phối xong cho nàng.

Chiều theo gọi ý thân phận trên ngọc bài, Dạ Thất Thất dễ dàng tìm được ký túc xá nàng ở lại.

Đẩy cửa phòng ra, một cái vật nhỏ lông xù đánh tới hướng về mặt của nàng..

“Mao Cầu mau trở lại...” Một giọng nói thanh thúy vang lên, Dạ Thất Thất còn chưa kịp phản ứng, cũng cảm giác một tòa 'Núi thịt' chạy như bay đến hướng về chính mình.

Đột thời điểm Dạ Thất Thất kịp phản ứng, nàng đã bị tòa núi thịt kia đè ở dưới thân, cả người sắp biến thành một tờ giấy mỏng..

“Ngạch... Thực xin lỗi, ta lập tức kéo ngươi đứng lên.” Tòa núi thịt kia là một thiếu nữ đuổi ra bàn tay béo đầy thịt kéo Dạ Thất Thất lên, thật sự là kéo lên, một bàn tay túm lấy thân thể của nàng đạo qua một vòng ở không trung..

Dạ Thất Thất hoàn toàn không có phản ứng, giờ phút này đầu nàng vẫn còn ở trong trạng thái lác lư như đua xe.

“Khụ khụ... Khụ khụ khụ...” Dạ Thất Thất không ngừng đầm lên lồng ngực, về mặt phong phú đủ loại.

Nguy hiểm thật, thiếu chút nữa bị đè chết.

Dạ Thất Thất trộm mắt liếc nhìn thiếu nữ núi thịt đè mình, tâm thật lạnh thật lạnh. Vừa rồi cái loại cảm giác bị đè ép thiếu chút nữa chết ngất đó, sẽ đi theo nàng thời gian rất lâu.

Hy vọng buổi tối sẽ không gặp con ác mộng bị quỷ áp chế, Dạ Thất Thất tà ác thú vị nghĩ đến.

“Người không sao chứ? Ta không phải cố ý...” Thiếu nữ như núi thịt kia đưa cho Dạ Thất Thất một chén nước, vỗ phía sau lưng nàng giúp nàng thuận khí, nhưng Dạ Thất Thất lại có loại ảo giác bị người ta nhân cơ hội mưu sát.

“Khụ khụ... Người... Người đừng nhân cơ hội mưu sát nha!” Lúc này Dạ Thất Thất mới chú ý tới cô gái núi thịt này lại có giọng nói rất ôn nhu, mềm mại, nghe giọng nói sáng sủa tuyệt đối là một đại mỹ nhân.

Nhưng mà, điều kiện tiên quyết là người thật sự chỉ nghe giọng nói, đừng nhìn người.

Nữ tử này vóc người tuyệt đối là một tồn tại phi thường rung động, hình thể tối thiểu nhất lớn bằng ba Dạ Thất Thất cộng lại. Toàn thân là thịt, tròn trịa vui vẻ, còn mặc một cái váy hồng phấn. Vốn nên là váy hồng phấn ôn nhu đích thực trong nháy mắt không còn phiêu dật. Dạ Thất Thất cảm thấy về sau nàng không bao giờ muốn thích hồng phấn nữa.

Hình như thiếu nữ núi thịt cũng chú ý tới vẻ khiếp sợ trên mặt Dạ Thất Thất, gò má ửng hồng, ngưng ngưng nói: “Ta gọi là Đường Nhu, người kêu ta Tiểu Nhu thì được rồi. Vừa rồi thật sự là ngại ngùng, thú sùng của ta có chút nghịch ngợm, ta lo lắng nó làm người bị thương mới có thể cảm xúc quá mức kích động, không cẩn thận làm người bị thương thật sự thật xin lỗi.”

Đường Nhu, Tiểu Nhu... Dạ Thất Thất yên lặng quan sát nàng một hồi, tên hay giọng nói đều là một muội tử mềm mại, cùng bản thân... Chênh lệch thực sự có chút lớn.

“Không sao, khụ... Ta gọi Dạ Thất Thất, ở cái túc xá này, người cũng ở đây sao?” Dạ Thất Thất phát hiện kỳ thật nhìn kỹ, khuôn mặt Đường Nhu còn thật là tinh xảo, chỉ là toàn thân thịt, quá nhiều thịt, tất cả thịt trên mặt đều chồng chất với nhau, nhìn không ra hình dáng ngũ quan.

“Đúng vậy, người còn thất thần cái gì? Bạn mới cùng phòng đến đây, nhanh tới chào hỏi.” Đường Nhu phóng khoáng vung tay lên, từ góc héo lánh bắt được một bóng dáng.

“Buông ta ra, người cái nữ nhân này không thể nhả nhận một chút sao?” Thiếu nữ bị Đường Nhu bắt được tức giận đến gào khóc.

“Phốc!” Dạ Thất Thất trông thấy tổ hợp hai người này, trong nháy mắt nhìn không được cười phun ra.

Ông trời đây là nhìn nàng nhân rồi vô vị, đưa cho nàng vị thuốc sao? Tổ hợp hai người này khó tránh có chút cũng quá kỳ ba đi!

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 163: Nữ tử buu hân hát tình ca ở khu kí túc xá nam

Hình thể Đường Nhu thật sự giống như núi thịt, thuộc kiểu đi tới chỗ nào thì cũng đều là nhân vật nổi bật; một người bạn cùng phòng khác vóc người nhỏ nhắn xinh xắn, tướng mạo chỉ có thể coi là thanh tú, cảm giác tồn tại phi thường thấp, Dạ Thất Thất suy đoán nàng hẳn là thích khách, bởi vì khí tức trên thân nàng phi thường giống.

“Thất Thất, nàng gọi Viên Viên Viên, là thích khách; nghề nghiệp của ta là chiến sĩ, người thì sao?” Tính cách Đường Nhu phóng khoáng hướng ngoại, không chút nào tự ti bởi ngoại hình của mình, toàn thân tràn đầy một cỗ nhiệt tình.

Được rồi, hung hân béo tròn gọi Tiểu Nhu, nhỏ nhắn xinh xắn gọi Viên Viên, Dạ Thất Thất thật muốn hỏi viên béo tròn cô nương một câu: Người nhà nàng đến cùng nghĩ như thế nào có thể nuôi nàng thành béo tròn a?

“Ta... Ừm, ta dường như không có nghề nghiệp.” Lời Dạ Thất Thất nói là thật, nàng cái gì cũng đã đọc lướt qua, nhưng cái gì cũng không tinh thông, ngay cả chính nàng cũng không biết nghề nghiệp của nàng là gì.

Thất Thất, Dạ Thất Thất... Cái tên này rất quen tai nha!

Đường Nhu suy nghĩ hồi lâu, cũng không nhớ ra được, lúc này, Viên Viên Viên liên tục trầm mặc chậm chạp mở miệng, “Dạ Thất Thất, thân thể thuộc tính ngũ hành, linh căn phế phẩm, Dạ Thất Thất cự tuyệt học trường Ngọc Thương Tuyển tỏ tình, cũng đã thương hân. Chưa nhập học, liền đắc tội gia

tộc Thủy thị, cùng huynh muội Thủy Thanh Ngạo gia tộc Thủy thị kết làm thù hận, còn đắc tội Trương Khâm đạo sư lòng dạ nhỏ mọn.”

Nhìn môi đỏ mọng của Viên Viên Viên khi đóng khi mở, nói hết chuyện của mình ra, Dạ Thất Thất bày tỏ hết sức ưu thương.

Chẳng lẽ nàng nghĩ sai rồi? Bạn cùng phòng này của nàng không phải là trăm mặt ít nói không có cảm giác tồn tại, mà là thâm trầm không để cho người ngoài biết?

“Uầy, Thất Thất nguoi quá nguoi! Về sau nguoi liền là thần tượng của ta, tỳ về sau bao bọc nguoi, ai dám tìm làm phiền nguoi tỳ giết chết hần.” Đường Nhu vừa nghe hành động vĩ đại của Dạ Thất Thất, lúc này con mắt tỏa sáng, ôm vai Dạ Thất Thất nói một cách hào khí vạn trượng.

Dạ Thất Thất chú ý tới Viên Viên Viên một bên sau khi nhìn thấy cử động của Đường Nhu, yên lặng hướng nàng trao một ánh mắt đồng tình, lui trở về vị trí của mình trong phòng, lấy ra một dao găm ngắn nhỏ lau chùi.

Ánh mắt Viên Viên Viên làm cho Dạ Thất Thất có loại dự cảm xấu, nhưng không đợi nàng nghĩ thông suốt tại sao lại có loại cảm giác này, Đường Nhu liền cười đến mặt mũi tràn đầy thịt đều đang run run nói chuyện, “Thất Thất a, cái gọi là trăm năm tu được cùng thuyền, chúng ta tu vạn năm mới có thể được duyên phận cùng ký túc xá, chúng ta có duyên phận như thế, nguoi nhất định không đành lòng nhìn hảo tỷ muội ta cô độc sống quãng đời còn lại, cả đời bơ vơ, có đúng hay không?”

“Ách, nguoi muốn làm gì?” Đáy lòng Dạ Thất Thất càng thêm mãnh liệt bất an.

Đường Nhu gượng cười hai tiếng, như tên trộm ôm nàng, trên mặt thịt béo run rẩy, trong mắt xuân ý lóe lên, “Theo giúp ta đi một nơi!”

“Nơi nào? Ta bề bộn nhiều việc, nguoi gọi Viên Viên cùng nguoi...”

“Đạo sư tìm ta, không rảnh.” Dạ Thất Thất còn chưa dứt lời, lập tức Viên Viên Viên đứng lên, trực tiếp từ cửa sổ nhảy ra ngoài.

Dạ Thất Thất: “...”

Cuối cùng, Dạ Thất Thất bị Đường Nhu nửa kéo nửa túm đến địa phương theo lời trong miệng nàng, Dạ Thất Thất cũng ở trên đường đi biết rõ ý của nàng.

Nguyên lai, tiểu cô nương Đường Nhu chúng ta ở thời điểm khảo hạch bí cảnh, gặp gỡ một thiếu niên ôn nhu, thiếu niên xuất hiện hòa tan tâm nàng trở thành tình yêu đầu tiên, vì hạnh phúc sau này, tiểu cô nương Đường Nhu quyết định phát động công kích, hàng phục bắt thiếu niên, thu nhập hậu cung.

Dạ Thất Thất nghe nàng nói xong, gật đầu, bày tỏ ủng hộ.

Bất luận người nào cũng đều có quyền theo đuổi tình yêu, tiểu cô nương Đường Nhu chỉ là tương đối nhiều thịt một chút, nhìn có chút chán ghét, nhưng tính cách vẫn thật sự rất đáng yêu, năng lực tiềm ẩn của mập mập đều rất lớn, có khi sau khi tiểu cô nương Đường Nhu gầy đi sẽ trở thành đại mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành cũng không biết chừng.

Rất nhanh, Dạ Thất Thất liền hối hận!

Nàng vẫn là đánh giá thấp trình độ hung hãn của tiểu cô nương Đường Nhu.

Bởi vì, tiểu cô nương Đường Nhu giờ phút này, chính ôm một cái đàn tranh ngồi dưới đất đánh đàn hát tình ca tỏ tình...

Trên trán Dạ Thất Thất mồ hôi lạnh chảy ròng, hận không thể có cái động để cho mình chui vào.

Nàng giờ phút này cuối cùng hiểu Viên Viên Viên đồng học tại sao lại dùng cái loại ánh mắt đó nhìn chính mình, hóa ra là nàng đã sớm tự mình thử nghiệm qua hành vi hung hãn của tiểu cô nương Đường Nhu.

Cảm thụ được những ánh mắt và thanh âm chỉ chỉ trỏ trỏ xung quanh kia, Dạ Thất Thất thật lòng cảm giác khóc không ra nước mắt.

Thật vất vả, tiểu cô nương Đường Nhu đàn xong một khúc, Dạ Thất Thất vội vàng cưỡng chế kéo nàng giống như chạy trốn rồi đi, hơn nữa thề về sau cũng không đến khu vực này, thực sự quá mất mặt!

Dạ Thất Thất vội vã rồi đi cũng không chú ý tới, trong tất cả ánh mắt nhìn nàng, có một cặp mắt, bất động.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 164: Đạo sư, Viêm Minh! (1)

“Thất Thất, ta vừa rồi biểu hiện như thế nào? Người nói hấn có bị ta thật lòng cảm động hay không? Sau đó cùng ta đi đến một đoạn tình yêu kinh thiên động địa khóc quỷ thần kinh thế, từ đó hạnh phúc ngọt ngào, ân ái ngao du giang hồ, làm một đôi thần tiên quyến lữ người người ca ngợi...”

Tiểu cô nương Đường Nhu phán đoán các loại, YY các loại, gương mặt đỏ hồng đến mức như quả cà chua, duy nhất đôi mắt đẹp giờ phút này tràn đầy xuân thủy, một trái tim như nai con nhảy tán loạn.

“...” Cô nương, người buồn hân như vậy, thiếu niên kia không chế được người sao?

Dạ Thất Thất bày tỏ đau trướng, vì sao bên người nàng khắp nơi toàn gặp kỳ nhân?

*kỳ nhân: người kì lạ, người khác thường...

Chẳng lẽ đây là loại người tụ họp trong truyền thuyết, nhưng rõ ràng nàng hết sức bình thường mà!

“Đường Nhu, người xác định nam nhân kia thích người như vậy... Phương thức thổ lộ đặc biệt?” Nếu Dạ Thất Thất là nam nhân kia, nàng nhất định sẽ bóp chết tiểu cô nương này, bất quá vạn nhất người ta liền thích giọng hát này thì sao?

“Hắn không vui sao?” Mặt tiểu cô nương Đường Nhu tràn đầy khiếp sợ nhìn Dạ Thất Thất, liền ở thời điểm Dạ Thất Thất cho rằng nàng bị đả kích chuẩn bị an ủi hai câu, Đường Nhu một chương vỡ tới trên lưng Dạ Thất Thất, thiếu chút nữa đánh phối nàng rơi ra bên ngoài, “Hắn nhất định sẽ thích, nếu hắn không thích, ta cũng sẽ làm cho hắn thích, hắn thích thì tốt hơn, người mà ta đã nhìn trúng khẳng định không thể để cho hắn chạy!”

Nhìn Đường Nhu ngang ngược như thế, bày tỏ Dạ Thất Thất nói nhiều thêm đi nữa đều là dư thừa.

Cô nương này đã trúng độc, nàng chỉ có thể mặc niệm vì vị thiếu niên bị tiểu cô nương Đường Nhu vừa ý!

“Thất Thất, chúng ta là tỷ muội tốt, người nhất định sẽ giúp ta có đúng không?” Đường Nhu một đôi cánh tay thịt vù vù ôm Dạ Thất Thất, thân thể cao lớn trực tiếp giam cầm Dạ Thất Thất không thể nhúc nhích.

Khỏe miệng Dạ Thất Thất giật giật, sau khi giãy giụa không có kết quả, nhếch môi cười, “Kỳ thật, Đường Nhu cô nương, chúng ta không phải rất quen thuộc...”

Trong lòng Dạ Thất Thất chửi bới Viên Viên Viên N lần, người không có nghĩa khí kia thế nhưng không nhắc nhở nàng, tro mắt nhìn chính mình ngã vào hồ lửa cũng không ngăn chặn, quả nhiên độc nhất là lòng dạ nữ tử a!

“Không quen?” Tròng mắt Đường Nhu hơi híp, cười đến như con hồ ly giáo hoạt, “Giường của ta giống như có chút hư, Thất Thất người cần phải không ngại thu lưu ta ngủ cùng một giường lớn với người, mọi người cùng một phòng ký túc xá, coi như là tiếp xúc gần gũi bồi dưỡng tình cảm tốt lắm”

Cùng tiểu cô nương Đường Nhu ngủ một giường lớn... Dạ Thất Thất vừa nghĩ đến khung cảnh kia liền rung mình một cái, mồ hôi lạnh toát ra.

Mắt mặt cùng mắt mạng, cái nào quan trọng hơn?

Dạ Thất Thất bày tỏ hết sức ưu thương.

Cuối cùng, ở dưới sự ép buộc Dạ Thất Thất bị buộc ký N điều hiệp ước không bình đẳng, Đường Nhu cô nương cuối cùng buông lỏng cánh tay đầy thịt ôm Dạ Thất Thất ra, vừa lòng thỏa mãn rồi đi, chỉ còn lại Dạ Thất Thất khuôn mặt đầy khổ sở.

Đêm đó, khu kí túc xá nữ tân sinh, bộc phát một hồi đại chiến.

Nghe nói người bị hại nào đó là muội muội thích khách ngoại hình loli.

Ngày hôm sau, lúc Dạ Thất Thất trông thấy Viên Viên Viên mặt mũi bầm dập, mặt tràn đầy u oán thì đáy lòng u ám trong nháy mắt biến mất.

Quả nhiên, thời điểm xui xẻo còn có người chung hoạn nạn, trong nháy mắt tâm tình thật khác biệt.

“Âm hiểm” Viên Viên Viên nghiêng răng tròng mắt Dạ Thất Thất.

“Không dám không dám” Dạ Thất Thất tươi cười sáng lạn, tâm tình thật tốt.

“Giáo hoạt” Viên Viên Viên tiếp tục tròng.

“Bình thường”

“Đáng giận”

“...”

“Hèn hạ”

“... Ngươi có thể nói xong trong một lần không?” Một lần nói hai chữ, như vậy không một sao?

“Ngươi quá hèn hạ, thế nhưng liên thủ với Đường Nhu âm ta, ngươi nhìn bộ dạng này của ta, làm cho ta đi báo cáo như thế nào?” Khuôn mặt Viên Viên Viên đau khổ, chỉ gương mặt bầm dập màu sắc phong phú của mình, khóc không ra nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 165: Đạo sư, Viêm Minh! (2)

Dạ Thất Thất nín cười, giọng nói vô cùng thoải mái nhìn nàng một cái, nhẹ nhàng ném ra một câu: “Đánh ngươi chính là Đường Nhu, chuyện này liên quan gì tới ta? Nhìn bộ dáng này của ngươi, nợ nần trước kia tối nay ta lại tính với ngươi.” Nói xong, Dạ Thất Thất bước chân thoải mái nghênh ngang rời đi.

Lưu lại Viên Viên Viên một thân một mình ngồn ngồn trong gió.

Cho đến khi Đường Nhu cô nương đi ra, trông thấy Viên Viên Viên, cho rằng nàng đang chờ mình, phóng khoáng khoác vai của nàng, một cái cánh tay thiếu chút nữa đè Viên Viên Viên nằm sấp xuống.

***P/s: mình giải thích chút tên của bạn học Viên Viên Viên, không phải bọn mình ghi sai tên mà tên tiếng Trung của bạn í là: 袁圆圆. Chữ Viên (袁) đầu là họ, Viên Viên (圆圆) là tên. 圆圆 có nghĩa là tròn tròn. Dịch ra tiếng Việt thì trở thành 3 chữ Viên.

“Viên Viên ngươi thật tốt, nếu không phải là Thất Thất đáp ứng giúp ta theo đuổi người kia, ta thực không đành lòng động thủ với ngươi...” Sắc mặt Đường Nhu lộ vẻ đau lòng, Viên Viên Viên thiếu chút nữa bị lời của nàng tức giận đến hộc máu!

Vậy mà ngươi còn nói không đành lòng? Nha, ngươi chỉ còn kém chút nữa ngược ta đến chết còn nói không đành lòng.

Có ai gặp qua chiến sĩ võ sĩ như vậy chưa? Tí tí cùng tên thích khách là nàng, căn bản liền không để cho nàng có cơ hội xuất thủ, hoàn toàn là đơn phương cưỡng ngược, còn chuyên môn đánh mặt, ngược nàng đến gần chết. Hiện tại đến nói với nàng là không đành lòng động thủ với bản thân.

Giờ phút này Viên Viên Viên có loại xúc động muốn quyết đấu với Đường Nhu, nhưng mà nàng không có dũng khí!

...

Bên kia, Dạ Thất Thất dựa vào đường đi đến phân viện Hóa hệ mà Đường Nhu nói cho nàng biết, nhưng một đường đi tới lại phát hiện đủ loại ánh mắt quái dị của rất nhiều người nhìn nàng.

Chẳng lẽ hôm nay nàng ra cửa quên rửa mặt?

Dạ Thất Thất yên lặng vươn tay sờ sờ mặt, không có phát hiện thứ gì đó!

Nhất định là những người này có bệnh, trong lòng Dạ Thất Thất âm thầm nói ra.

“Trông thấy không, chính là nàng ta đó, ngày hôm qua ở dưới ký túc xá đánh đàn ca hát thổ lộ...”

“Con nhóc này lá gan ghê ghớm thật, đủ cuồng dã, ta thích.”

“Ta khuyên ngươi cách xa nàng một chút, thân thể ngũ hành thuộc tính phế vật, ngươi cùng với nàng đừng để nàng làm hỏng. Nàng ở học viện gây thù chuốc oán rất nhiều, nếu ngươi đi gần nàng, coi chừng bị người phế đi cũng không biết chuyện gì xảy ra.”

“Cái gì? Nàng chính là cái phế vật cự tuyệt Ngọc Thương Tuyền học trưởng, còn đã thương Ngọc Thương Tuyền học trưởng?”

...

Đổi mặt những ánh mắt chỉ chỉ trỏ trỏ, từ lúc bắt đầu Dạ Thất Thất còn phần nộ, đến khi một đường đi tới nghe được đến chết lặng.

Học viện Hóa hệ năm nhất ban hai, Dạ Thất Thất yên lặng đưa mắt nhìn nhân hiệu ở ngưỡng cửa, trực tiếp đi vào, không đếm xỉa ánh mắt quái dị của mọi người, đi đến phía vị trí góc sau cùng, sau khi ngồi xuống trực tiếp nhắm mắt chợp mắt.

Nhắm mắt làm ngơ, Dạ Thất Thất lười phải nghe những lời nói nhảm kia.

Ai ngờ Dạ Thất Thất vừa nhắm mắt lại, thế nhưng thật sự ngủ thiếp đi, hơn nữa còn là ngồi thẳng tắp mà ngủ, môi đỏ mọng khẽ nhếch, một tia tơ bạc trong suốt chảy xuống từ khóe miệng...

Viêm Minh đẩy cửa đi vào, trông thấy đúng là một màn này.

Nha đầu kia... Thật sự là hồ đồ đến đáng yêu.

Đáy mắt Viêm Minh lóe qua một nét nhu tình, bắt đầu đi lắc đầu, đi lên bục giảng, nhìn mọi người nháo loạn gây tiếng động lớn, trong nháy mắt sắc mặt lạnh như băng.

“Trong ba giây đồng hồ không cách nào yên tĩnh, toàn bộ mang vật nặng chạy ba vòng quanh học viện.” Một câu nói nhẹ nhàng, trong nháy mắt làm cho tất cả mọi người an tĩnh lại.

“Này, uy...” Một thiếu niên có một đôi má lúm đồng tiền đáng yêu ngồi bên cạnh Dạ Thất Thất, hần đưa tay đẩy Dạ Thất Thất, kêu nàng tỉnh.

Dạ Thất Thất nhú mày, mở mắt ra, ánh mắt trong lúc vô tình nhìn lướt qua trên bục giảng, trong nháy mắt sùng sốt!

Hần... tại sao hần ở nơi này?

“Ta là đạo sư ban các ngươi, ta gọi là Viêm Minh, về sau ta chịu trách nhiệm về các ngươi.” Viêm Minh ngưng tụ viết ra tên của mình trong không trung, ngọn lửa bùng cháy làm tên của hần tỏ ra càng thêm đặc biệt lại ngang ngược.

“Ngươi đối với ta có ý kiến gì không? Vị học viên mặc y phục xanh lá cây ngồi ở góc kia.”

Trong nháy mắt, tầm mắt của tất cả mọi người đều rơi xuống trên người Dạ Thất Thất, nàng chính là người trong miệng Viêm Minh chỉ ra.

“Không có.” Dạ Thất Thất há miệng phun ra hai chữ, đôi mắt rũ xuống, không có phần nửa phản ứng khác.

Về sau trong suốt buổi học, Dạ Thất Thất yên tĩnh đến gần như không có bất kỳ cảm giác tồn tại nào. Đến ngay cả thiếu niên má lúm đồng tiền ngồi bên cạnh nàng không ngừng tìm nàng nói chuyện nàng cũng không có phản ứng, liên tục nhú lông mày không biết đang suy nghĩ gì?

Thật vất vả tan học, Dạ Thất Thất trực tiếp rời đi từ cửa sau, trong tiềm thức giống như đang trốn tránh người nào đó.

Nhưng vừa mới đi xuống lầu, đã nhìn thấy phía trước một bóng dáng nam tử mặc cẩm bào màu đen đứng cách đó không xa. Hần cứ đứng lẳng lặng như thế, liền giống như phong cảnh chói mắt nhất vậy, vầng vàng bắt lấy tầm mắt của người, làm cho người ta không nỡ rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 166: Một ngân tệ.

“Vi sao trốn ta?” Viêm Minh thấy nàng không động, liền chủ động đi đến trước mặt nàng, cúi đầu nhìn đôi mắt nàng, chậm rãi mở miệng.

“Ai trốn ngươi? Ta mới không có.” Dạ Thất Thất không cần suy nghĩ liền phản bác, ở trong nháy mắt chống lại đôi mắt của hần, không hiểu sao nhịp tim đập tăng tốc.

Ý thức được lời của mình giống như phản ứng quá lớn, Dạ Thất Thất vội vàng chuyển hướng đề tài: “Tại sao ngươi lại biến thành đạo sư Xích Hòa học viện?”

“Bởi vì ở nơi này có người ta nghĩ muốn bảo vệ.” Viêm Minh thật sâu liếc nhìn nàng một cái, môi mỏng khẽ nhúc nhích, trong giọng nói mang theo vô vàn thâm tình chậm rãi nói ra.

Người hần muốn bảo vệ sao?

Chẳng biết tại sao, lúc nghe được từ trong miệng hần nói ra những lời thâm tình như vậy, trái tim Dạ Thất Thất không hiểu tại sao lại co rút đau đớn một chút. Nhưng khi nàng ngẩng đầu, lúc chống lại đôi mắt phảng phất giống như vĩnh viễn cũng nhìn không thấy tới cuối cùng, không vui trong lòng trong nháy mắt tan thành mây khói, không hiểu sao tim lại đập tăng tốc.

“Ta còn có việc...” Dạ Thất Thất muốn trốn, nàng cảm giác lúc mình đối mặt với nam tử yêu nghiệt này, tâm tình trở nên rất kỳ quái.

Nhưng Viêm Minh thật giống như có thể nhìn thấu tâm tư của nàng, nàng còn chưa dứt lời, liền bị hần vượt lên ngắt lời trước: “Quen biết một hồi, ngươi không mời ta ăn bữa cơm sao? Cho dù ngươi không làm thị nữ của ta, cũng không thể phủ nhận ta đã từng giúp ngươi đi?”

Nhìn gương mặt rồi rắm mâu thuẫn của nàng, bộ dáng giống như con đà điểu muốn vùi đầu thật đáng yêu, Viêm Minh liền muốn trêu chọc nàng.

“... Ta có việc, nếu không thì ta cho ngươi tiền ngươi tự mình đi ăn đi!” Dạ Thất Thất nói, từ trong túi tiền lấy ra một ngân tệ, vụn phàn thận trọng giao

vào trong tay cho Viêm Minh.

Viêm Minh: “...”

Cầm một ngân tệ trong tay nàng đưa, khoe miệng Viêm Minh co giật vài cái.

Một ngân tệ, nàng đúng thật là hào phóng há!

“Một ngân tệ?” Viêm Minh ngẩng đầu nhìn nàng, đôi mắt thâm thúy mang theo vài phân u oán nhàn nhạt.

Trong nháy mắt Dạ Thất Thất cảm thấy có chút chột dạ, vội vàng quay mặt, không nhìn tới hắn.

Làm sao yêu nghiệt này lại dùng loại vẻ mặt này nói chuyện với mình? Cảm giác thật kỳ quái, nàng tình nguyện hân lạnh như băng giống như trước kia, một bộ dáng cao cao tại thượng sờ không được, như vậy so ra cũng tốt hơn.

“Nhiều cũng không cần trả cho ta, ta còn có việc, đi trước.” Nói xong, bóng dáng Dạ Thất Thất nhanh như gió biến mất ở trước mắt hắn.

Viêm Minh bị cự tuyệt ở tại chỗ, trong tay cầm một ngân tệ Dạ Thất Thất đưa, lông mày cau lại.

Thất Thất của hắn lại trốn tránh hắn?

Đây là nàng đang chán ghét chính mình sao?

Nhớ đến lời đồn đãi, chẳng lẽ Thất Thất của hắn thật sự thay lòng đổi dạ vừa ý cái tên tiểu tử họ Ngọc kia?

Nghĩ đến khả năng Thất Thất thích người khác, trong lòng Viêm Minh giống như bị một tảng đá lớn đè ép, vô cùng khó chịu.

...

Mà người khởi xướng tạo cho Viêm Minh các loại nghi ngại lung tung, các loại khó chịu, đối với lần này lại hồn nhiên chưa phát giác ra.

Đối với Dạ Thất Thất mà nói, tên Viêm Minh yêu nghiệt này cấp cho nàng cảm giác nguy hiểm. Hắn giống như một ngọn lửa tràn đầy lực hấp dẫn, hấp dẫn vô số nữ tử như thiêu thân lao đầu vào lửa hướng hắn bay tới. Mà tính tình của hắn nếu như bạc tình lạnh lùng, những cô gái kia nhất định tan nát cõi lòng mà về. Mà nàng, không muốn trở thành một trong phần đông những con thiêu thân kia.

Huống chi, lai lịch tên yêu nghiệt Viêm Minh thần bí, tu vi cường đại, sâu không lường được, nàng không cho rằng mình có cái sức quyến rũ làm cho hắn vì chính mình mà khuynh đảo. Nói không chừng, người ta trong lúc rảnh rỗi tìm nàng tiêu khiển, nàng cũng không muốn đàn độn làm thiêu thân, sau đó bị người ta xem như kẻ ngốc mà trêu chọc.

Ngay cả chính bản thân Dạ Thất Thất cũng không biết, vì sao nàng đối Viêm Minh sẽ có nhiều cảm xúc không đồng dạng như vậy?

“Này, nữ nhân, ngươi đàn độn lại nhìn cái gì? Chẳng lẽ ngươi thích cái loại ngu xuẩn muốn chết người đó sao?” Dạ Thất Thất đang nghĩ ngợi chuyện Viêm Minh, bên tai đột nhiên truyền đến giọng nói lớn lối của tiểu phá hài, trong nháy mắt Dạ Thất Thất tỉnh hồn.

“Tại sao ngươi lại ở đây?”

Nhìn tiểu phá hài kiêu ngạo đại lộ cái đầu, đột nhiên Dạ Thất Thất nhớ tới, bây giờ hắn cũng giống nàng là học viên Xích Hóa học viện, nàng thiếu chút nữa quên nợ hắn rồi.

Lông mày tiểu phá hài nhướn lên, một tay chống nạnh, vẻ mặt hung hãn ngang ngược trừng mắt nàng: “Nữ nhân, gọi tiếng đại ca tới nghe một chút.”

Dạ Thất Thất: “... Có thể không gọi sao?”

“Ngươi đoán?” Tiểu phá hài ân hừ một tiếng, ném cho nàng hai chữ.

“... Có thể.” Dạ Thất Thất sâu sắc cảm thấy tiểu phá hài tuyệt đối là đến khắc nàng, lớn lối đến cần phải ăn đòn.

“Ân hừ!” Tiểu phá hài ân hừ hai tiếng, bộ dạng hết sức đường nhiên nói: “Nguyên đánh cuộc phải chấp nhận thất bại, ít nói nhảm! Đại gia của ngươi là ta đối bụng, ngươi mời ta ăn cơm đi, nhanh lên.”

Đại gia ngươi đẳng cấp con nít rồi! Khoe miệng Dạ Thất Thất co giật, trừng mắt.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 167: Gà quay, phong ba nhỏ.

Căn tin học viện, nhìn tiểu phá hải ngồi ở đối diện đang ăn ngấu ăn nghiến ăn đến vô cùng cao hứng không hề có hình tượng, khoe miệng Dạ Thất Thất giật giật, đau lòng mà!

Món ăn ở Xích Hóa học viện còn đắt hơn so với từ lâu, một bàn món ăn này, lại tổn mất của nàng ba kim tệ.

Khó trách trước đó lúc yêu nghiệt cầm lấy một kim tệ nàng cho, về mặt lại phong phú như thế.

“Nữ nhân, lại mua thêm cho tiểu gia một con gà quay đi.” Tiểu phá hải ăn đến đầy mặt bóng loáng, trong tay còn ôm một miếng thịt linh thú nào đó điên cuồng gặm, cũng không ngẩng đầu lên phản phó.

Khoe miệng Dạ Thất Thất giật giật, nhìn xuống muốn xúc động nhét đồng xương cốt trên bàn vào trong miệng tiểu phá hải, hung hăng trừng mắt liếc hắt một cái, đứng dậy đi đến khu vực gọi thức ăn.

“Tiểu tiện nhân, ngươi ở đây làm cái gì?”

Mới vừa chấm một con gà quay, đang chuẩn bị đi trở về thì đột nhiên Dạ Thất Thất nghe được giọng nói có chút quen thuộc ở bên cạnh truyền đến, quay đầu vừa nhìn, lòng mày cau lại.

Dạ Thất Thất trực tiếp xem như không nghe thấy Thủy Thanh Khuynh nhục mạ, trên tay cầm gà quay quay đầu bước đi.

“Dạ Thất Thất, ngươi đứng lại đó cho ta!” Thủy Thanh Khuynh tức giận đến giậm chân, cao giọng hét.

Cả tên cả họ bị gọi lại, Dạ Thất Thất cũng không thể tiếp tục không đếm xỉa nàng ta, nhàn nhạt xoay người liếc nàng một cái, nói: “Có chuyện gì sao?”

“Ngươi rút ra ngoài, ở đây không phải là địa phương phế vật ngươi nên đến, ai biết ngươi dùng cái thủ đoạn dơ bẩn không chịu nổi gì mới tiến vào Xích Hóa học viện? Nếu ngươi thức thời liền rút nhanh ra khỏi học viện, nếu không đến lúc đó bị đuổi ra ngoài, thì khó coi.” Hôm đó ở bí cảnh, Thủy Thanh Khuynh vì mình bỏ qua Nam Đình, trong nội tâm khó chịu nên rồi đi trước, cho nên cũng không trông thấy chuyện Dạ Thất Thất xuất hiện.

Mà Thủy Thanh Ngạo nhìn thấy Dạ Thất Thất xuất hiện cũng coi sự kiện kia là vô cùng nhục nhã, sao lại há có thể nói cho Thủy Thanh Khuynh biết được?

Cho nên, Thủy Thanh Khuynh liên tục không biết thực lực của Dạ Thất Thất, chỉ xem nàng như phế vật linh căn chỉ có một phần, mà nàng có thể đi vào Xích Hóa học viện, hoàn toàn dựa vào vận khí.

Không biết, vận khí cũng là một loại thực lực.

“Cho nên nói, Thủy tiểu thư cho là Xích Hóa học viện chiêu sinh cũng không công bằng, đạo sư Xích Hóa học viện và trưởng lão đều có thể bị ích lợi thu mua, đúng là như vậy không?” Sau khi Dạ Thất Thất nghe Thủy Thanh Khuynh uy hiếp, cũng không như nàng ta suy nghĩ tức giận đến không thể dừng lại, nhảy ra cùng nàng ta tranh chấp không ngừng, mà là dùng một loại giọng nói cực kỳ lạnh nhạt, dùng một loại phương thức khác phân tích lời của nàng ta ra.

“Câm miệng! Ngươi đừng vội nói bậy vắn vẹo ý trong lời nói của ta.” Thủy Thanh Khuynh tức giận quát một tiếng, mặt mũi tràn đầy cao ngạo đi đến trước mặt Dạ Thất Thất, duỗi tay nhẹ nhàng hất một cái, ném gà quay trong tay nàng xuống đất, làm rơi đôi giày tinh mỹ trên chân nàng ta, nướng lông mày trừng mắt, lớn tiếng quát lớn: “Tiện nhân, lại dám cố ý làm rơi giày của bản tiểu thư, bây giờ lập ngươi tức quỹ xuống xin lỗi với bản tiểu thư, nếu không đừng trách bản tiểu thư không khách khí!”

Đối mặt với hăm dọa và ức hiếp hiển nhiên như thế, Dạ Thất Thất cùng với châm chọc vô lực, chính là đau lòng con gà quay kia, đây chính là một ngân tệ một con đó, đắt muốn chết luôn.

“Một kim tệ, lấy ra.” Dạ Thất Thất duỗi tay phải trắng nõn mọc mào ra, lòng bàn tay hướng lên trên, giọng nói bình thản không có chút phập phồng nào.

“Ngươi nói cái gì?” Thủy Thanh Khuynh không thể tin được, tiện nhân này cũng dám đòi tiền mình? Chẳng lẽ nàng ta còn không biết thân phận của mình sao?

“Hay là ngươi muốn nhặt gà quay lên ăn hết, nếu thật như vậy, thì một ngân tệ kia cũng không cần trả ta.” Ánh mắt Dạ Thất Thất trào phúng nhìn lên gà quay, lại nhìn Thủy Thanh Khuynh, trong lời nói tràn đầy mỉa mai.

“Ngươi có biết ta là ai hay không? Cũng dám nói chuyện với ta như vậy, ngươi có tin là ta giết ngươi hay không?” Chỉ là một ngân tệ, thế nhưng nàng ta còn dám đòi mình, tiện nhân kia là người ngu sao?

“Ta với ngươi không quen, không cần thiết biết rõ ngươi là ai, nếu ngươi thật không biết thì làm phiền ngươi đi về hỏi cha mẹ ngươi, ta không có cái nghĩa vụ giải thích nghi hoặc cho ngươi. Về phần giết ta, Thủy Thanh Ngạo cũng không bán lãnh này, không biết ngươi dựa vào cái gì có cái loại tự tin đó?” Trong giọng nói của Dạ Thất Thất mang theo vài phần nhẹ nhàng châm biếm, tiếp tục nói: “Hay là nói, đường đường là tiểu thư bộ tộc Thủy thị, thậm chí ngay cả một ngân tệ cũng không có? Nếu thực sự là như thế, vậy quên đi, con gà quay này coi như là ta cho chó ăn.”

Nói xong, Dạ Thất Thất lạnh lùng nhìn Thủy Thanh Khuynh tức giận đến sắc mặt trắng bệch một cái, xoay người chuẩn bị mua con gà quay khác.

Ai ngờ, Thủy Thanh Khuynh thấy nàng sau khi nhục nhã mình xong lại muốn rời đi, lúc này giận dữ, trong tay ngưng tụ ra một cái quả cầu nước, phần nộ quát: “Tiện nhân, ngươi đi chết đi!”

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 168: Đây mới gọi là quấy rầy.

Nhìn quả cầu nước nghênh diện đánh tới, Dạ Thất Thất hơi chút chân chờ một lát.

Nàng còn chưa muốn bại lộ thực lực của mình, thân phận phế vật này đối với nàng mà nói lợi nhiều hơn hại, nàng không muốn bởi vì chỉ là một Thủy Thanh Khuynh làm hư kế hoạch của mình.

Nhưng trước mắt Thủy Thanh Khuynh gây sự như thế, thậm chí ra tay khi dễ, nàng lại nhẫn nhịn thì thật buồn nôn.

Phản kích, hay là ẩn nhẫn, Dạ Thất Thất do dự.

Thôi đi, hôm nay coi như bị chó cắn một cái, sau đó nàng lại lên lút đi tìm con chó điên kia tính sổ là được.

Đã có quyết định, ánh mắt Dạ Thất Thất thay đổi thành vô cùng bình tĩnh, ở chỗ sâu trong đáy mắt mang theo một sự khinh miệt và lạnh lùng chế giễu sâu đến tận trong đáy lòng.

“Làm sao lại đứng chịu đòn mà không đánh trả? Chẳng lẽ là ăn quá nhiều gà quay no căng đến đi không nổi?” Ở bên tai, đột nhiên vang lên giọng nói nam tử quen thuộc.

Dạ Thất Thất nghiêng đầu, kinh ngạc trong mắt còn chưa rút đi, đã bị kéo vào một cái ôm ấp ấm áp rộng rãi.

Quả cầu nước Thủy Thanh Khuynh đánh tới nàng, ở lúc tên yêu nghiệt xuất hiện, phát tay khiến cho nó tiêu tán ở không trung.

“Làm sao ngươi lại ở đây?” Nghe thấy giọng nói mang theo trêu chọc của Viêm Minh, gò má Dạ Thất Thất ửng đỏ, trong mắt thoáng hiện lên vẻ lúng túng.

Tự mình nói có việc cự tuyệt ăn cơm với hắn, nhưng bây giờ ở căn tin đụng chạm với người khác, lời nói dối bị đánh vỡ rõ ràng, cho dù là Dạ Thất Thất là người da mặt dày như thế, cũng cảm thấy lúng túng.

Phát giác được vẻ xấu hổ trong mắt Dạ Thất Thất, khoe môi Viêm Minh câu lên một đường cong đẹp mắt, chậm rãi nói ra: “Có người cho ta một kim tệ mời ta ăn cơm, ta đã tới rồi.”

Lời Viêm Minh nói được rất là hời hợt, lại làm cho gò má Dạ Thất Thất càng nóng.

Tên yêu nghiệt này, là đang trả thù nàng cự tuyệt yêu cầu ăn cơm cùng hắn sao?

“Ngươi đặt ta xuống trước.” Dạ Thất Thất không thoát được cánh tay như sắt kia, chỉ có thể mở miệng yêu cầu hắn buông tay.

Viêm Minh nhướn mày, lại không có ý tứ buông ra, môi mỏng hé mở, lạnh lùng phun ra một chữ: “Không.”

“... Tôi cùng ngươi muốn làm cái gì? Viêm Minh đạo sư, quấy rầy học viên lại là không tuân theo quy định học viên.” Dạ Thất Thất không biết nói hắn như thế nào chỉ có thể nói lời kia không được khí phách mười phần như vậy. Cảm nhận được ánh mắt nóng rực của hắn rơi xuống trên người mình, nàng không khỏi cảm thấy bị nhìn trúng tim đen.

“Đây không gọi là quấy rầy, đây mới là...” Đột nhiên Viêm Minh lộ ra nụ cười quỷ dị, ở dưới tình huống Dạ Thất Thất hoàn toàn không có kịp phản ứng cúi đầu, hôn môi của nàng...

Dạ Thất Thất ngây ngẩn cả người.

Mọi người vây xem cũng ngây ngẩn cả người.

Đến ngay cả tiểu pháp hải xem kịch vui cũng ngây ngẩn cả người, thịt trong tay rơi xuống trên mặt đất cũng không biết.

Căn tin to như vậy, hàng trăm hàng ngàn người, tất cả đều ôm ngực líu lười nhìn xem hai người đang ôm hôn nhau.

Bọn họ một người là phế vật mọi người đều biết, háo sắc đi khu túc xá nam ở dưới lầu theo đuổi nam nhân; một người là đạo sư tuấn mỹ vô song tuổi trẻ triển vọng, tu vi sâu không lường được, là đối tượng tất cả nữ sinh học viện ái mộ. Hai người này lại ở trước mắt bao người ôm hôn nhau, làm sao không làm cho người ta khiếp sợ?

Tiểu phá hải đứng ở trên bàn, thịt trên tay rơi trên mặt đất, bất chấp dầu mỡ bóng loáng đầy tay, dùng sức dụi dụi con mắt, trong lòng kêu rên: Tại sao người này lại đến đây? Làm sao hán âm hôn không tiêu tan như vậy hà! Cô nàng này dĩ nhiên là nữ nhân của nó, nó gần như đã có thể đoán trước được cuộc sống thê thảm về sau rồi.

Đầu óc Dạ Thất Thất trống rỗng, thậm chí quên mất hô hấp, mặt bị nghẹn đến đỏ bừng.

“Dùng mũi hô hấp.” Trong đầu đột nhiên vang lên giọng nói của hán, Dạ Thất Thất bản năng làm theo.

Rất nhanh nàng liền phát hiện không thích hợp, phục hồi tinh thần lại, muốn đẩy hán ra, lại bị hán ôm vào trong ngực không cách nào thoát được, cho đến khi nàng cảm giác mình sắp bị hán hôn đến hít thở không thông, môi của hán cuối cùng cũng chịu tách ra.

“Đây mới gọi là quấy rầy, hoan nghênh người quấy rầy ta bất cứ lúc nào.” Nhìn Dạ Thất Thất cánh môi sưng đỏ, khuôn mặt đại ra, chưa phục hồi tinh thần lại, trong mắt Viêm Minh lưu động một tia âm áp, giọng nói mang theo nụ cười vang lên ở bên tai nàng.

Nhìn khoe miệng treo một nụ cười đắc ý của Viêm Minh yêu nghiệt, dây thần kinh tên là lý trí trong đầu Dạ Thất Thất, 'bự' một tiếng, đứt đoạn!

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 169: Binh bất yếm trá.

“Yêu nghiệt chết tiệt, lão nương thiên nguoi - -” gầm lên giận dữ, sát khí mườì phần.

Dạ Thất Thất điên rồi, bị tên yêu nghiệt Viêm Minh kia làm cho giận điên lên!

Nếu không phải giờ phút này Dạ Thất Thất còn bị người nào đó ôm vào trong ngực, chỉ sợ căn tin to như vậy đều bị nàng phá hủy.

“Nữ hài tử, phải nhả nhận một chút mới đáng yêu.” Viêm Minh giam cầm Dạ Thất Thất sát sao ở trong ngực, không để cho nàng có chút cơ hội phản kháng nào, trong ngang ngược mang theo nhẹ nhàng ôn nhu nói.

“Nhả nhận em gái nguoi, có dũng khí buông lão nương ra, lão nương muốn quyết đấu với nguoi!” Dạ Thất Thất tức giận gầm thét, đôi mắt từ từ biến thành màu đỏ.

Sát khí, vô biên sát khí bởi vì cảm xúc Dạ Thất Thất mà xao động, trong nội tâm Dạ Thất Thất tràn đầy sát khí nghiêm trang.

Giờ phút này, trong đầu nàng chỉ có duy nhất một ý niệm chính là đánh một trận cùng tên yêu nghiệt này, dạy dỗ hán một trận, tốt nhất là thiên hán!

Viêm Minh phát giác được thân thể Dạ Thất Thất khác thường, ôm nàng lên theo kiểu ôm công chúa, bóng dáng nhanh như gió biến mất ở trong tầm mắt mọi người.

“Àm!”

Tay trái Dạ Thất Thất cầm Đoạn Dao, tay phải Phệ Hồn roi, đằng đằng sát khí, tư thế không chết không thôi.

“Tốc độ quá chậm, lực công kích quá yếu...” Viêm Minh dễ dàng tránh đi công kích của nàng, còn có lòng dạ thành thoi chỉ điểm chiêu thức cho nàng không đủ số.

“Băng Phong Thiên Lý (Đóng băng ngàn dặm)!” Dạ Thất Thất niệm bí quyết, ném ra một đại chiêu thủy thuộc tính.

Trong nháy mắt, trận chiến biến đổi biến thành thế giới băng tuyết.

Viêm Minh bị đóng băng thành một tượng băng.

Khỏe miệng Dạ Thất Thất gọi lên một tia cười lạnh, trong nội tâm suy nghĩ trăm ngàn loại phương pháp ngược hán, làm cho hán sống không bằng chết.

Nhưng, ý tưởng của nàng còn chưa kịp áp dụng, khối băng đóng trên người Viêm Minh lấy tốc độ mất thường có thể thấy được nhanh chóng hòa tan. Mà trên người hán lại ngay cả vạt áo cũng không bị ướt, vẫn là trước sau như một không chút thay đổi.

“Ta hy sinh danh tiếng của mình cứu nguoi, không để nguoi bại lộ thực lực ở trước mặt mọi người, nguoi liền cảm ơn ta như vậy sao?” Làm sao Viêm

Mình cũng biết hành động của mình càn rỡ như thế có thể sẽ hù đến nàng, nhưng hấn nhất định phải làm như vậy. Hấn muốn nàng khắc sâu hình ảnh của hấn ở trong đầu, sẽ không để cho những người ngấp nghé Thất Thất của hấn có bất cứ cơ hội nào.

Nếu như Kim tử đang ở Đế cung Minh giới biết rõ ý tưởng của Quân thượng, chắc chắn sẽ lệ rơi đầy mặt. Cuối cùng Quân thượng bắt đầu có cảm giác nguy cơ rồi!

Dạ cô nương ưu tú như thế, nếu như Quân thượng tiếp tục lạnh nhạt lạnh như băng giống như trước vậy, Dạ cô nương sẽ bị nam tử khác theo đuổi đi, tuyệt đối Quân thượng sẽ hối tiếc không kịp.

“Yêu nghiệt, sắc phôi, đồ lưu manh... Ngươi còn có mặt mũi nói tới?” Nghĩ đến chuyện hôn nhau dưới con mắt bao người, Dạ Thất Thất thẹn quá hoá giận, không chút nghĩ ngợi một đao chém tới.

“Hít - -” Viêm Minh không nghĩ tới một đao kia của nàng lại có thể đột phá phòng ngự thân thể hấn, làm hấn bị thương.

Trên vai truyền đến đau đớn làm cho đáy mắt Viêm Minh hiện lên vẻ khiếp sợ, Đoạn Dao tầm thường trên tay nàng có thể làm hấn bị thương?

Dạ Thất Thất căn bản không nhìn về khiếp sợ trong mắt Viêm Minh, giống như bị điên lên giờ đao điên cuồng chém.

Nhìn hành vi điên cuồng của nàng, trong mắt Viêm Minh lộ ra vài phần bất đắc dĩ và dung túng.

Thất Thất vẫn giống như trước kia, sau khi bị chọc giận liền xù lông giống như con mèo hoang, móng vuốt cực kỳ sắc bén.

“A - -” Dạ Thất Thất đuổi theo Viêm Minh chém lung tung một hồi, không cẩn thận, dưới chân trượt một cái, cả người ngã thật mạnh trên mặt đất.

“Thất Thất, ngươi thế nào rồi? Có bị thương không?”

Thấy nàng ngã xuống, Viêm Minh vội vàng xông tới, ôm nàng dậy, hai đầu lông mày đầy vẻ lo lắng.

“Ngươi nói ta có thể như thế nào? Hiện tại ngươi nên quan tâm là chính bản thân ngươi.” Về mặt thống khổ của Dạ Thất Thất trong nháy mắt biến mất, thay vào đó là vẻ giảo hoạt, Đoạn Dao ở trong tay đặt trên cổ hấn, về mặt tràn đầy đắc ý.

Viêm Minh biết mình bị gạt, nhưng cũng không để ý đao gác ở trên cổ mình, mà là đi tới lông mày mang theo vài phần không vui bá đạo tuyên bố: “Về sau, không cần dùng loại phương pháp này dụ địch, ta không cho phép ngươi thương tổn tới mình.”

“Mắc mớ gì tới ngươi?” Dạ Thất Thất lạnh giọng chế giễu.

Thực lực không bằng người, nếu như không sử dụng thủ đoạn khác, làm sao giành thắng lợi?

Chỉ là nàng không nghĩ tới, nhược điểm của hấn dĩ nhiên là chính mình!

Nhận thức như vậy, ngoại trừ làm cho nàng hoảng hốt, lại có chút mừng thầm, u ám trước đó thật giống như nhạt đi vài phần.

“Thất Thất, đừng chọc giận ta.” Viêm Minh không thềm để ý bị nàng làm bị thương, hấn để ý chính là nàng thương tổn tới bản thân.

Đối mặt với vẻ mặt vô cùng nghiêm túc của Viêm Minh, ánh mắt thâm tình, sát ý trong lòng Dạ Thất Thất trong một thoáng tan thành mây khói, trong đầu thể nhưng có loại xúc động muốn chạy trốn.

Mà nàng, xác thực cũng làm như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 170: Kỳ ba bạn cùng phòng gặp nạn.

“Ân oán giữa ngươi và ta xóa bỏ, về sau còn dám trêu chọc ta, thì cũng đừng trách ta không nể mặt.” Hấn giúp nàng một lần, hiện thời cũng bắt nạt nàng một lần, coi như hòa. Dạ Thất Thất bỏ lại những lời này thu hồi Đoạn Dao xoay người rời đi.

Xóa bỏ, làm sao có thể?

Viêm Minh nhìn chằm chằm bóng lưng Dạ Thất Thất, khóe môi gợi lên nụ cười vui vẻ.

Võng mới vừa tung ra, con mồi muốn rút lui, làm sao hấn sẽ để cho chuyện như vậy phát sinh?

Thất Thất, năng sợ sao?

Tất nhiên là Dạ Thất Thất không biết, chính mình trong lúc vô tình, đã thành bữa ăn trong mâm của yêu nghiệt phúc hắc nào đó. Trên đường nàng đi trở về ký túc xá, cảm giác hôm nay bộ dáng mọi người giống như đều hết sức gấp gáp, dồn dập xông về phía trước.

Chẳng lẽ phía trước đã xảy ra chuyện gì?

Dạ Thất Thất đưa tay ngăn cản lại một vị thiếu niên đi qua trước mặt nàng hỏi: “Làm sao tất cả mọi người gấp gáp như vậy, đã xảy ra chuyện gì sao?”

“Ngươi cũng không biết? Phía trước có người đánh nhau, một người chiến sĩ cùng một tên thích khách, nghe nói bị đánh cực kỳ thảm.” Thiếu niên vội vã đi xem náo nhiệt, cũng không có nhiều lời cùng Dạ Thất Thất, lo lắng không yên xông về phía trước.

Chiến sĩ, thích khách... Dạ Thất Thất nhũn mảy, giống như là hai vị bạn cùng phòng của nàng, Đường Nhu và Viên Viên Viên chính là hai loại chức nghiệp này đi!

Sẽ không khéo như vậy chứ?

Dạ Thất Thất cũng mặc kệ cái khác, vội vàng tăng nhanh bước chân đi lên phía trước, đi vào khu đất trống dưới lầu túc xá, trông thấy rất nhiều người vây quanh, trong đó ngẫu nhiên chọt lóe qua vài đạo kiếm quang.

Hơi thờ kia... Có chút quen thuộc!

Dạ Thất Thất vội vàng chen vào trong, cũng nghe được bên trong truyền đến giọng nói quen thuộc.

“La Bình, ngươi có cái gì tốt mà đắc ý? Nếu không phải ngươi cao hơn chúng ta một cấp, ai thắng ai bại còn là không biết được đâu.” Đây là giọng nói của Đường Nhu.

La Bình?

Đây không phải là nữ nhân đi cùng Dạ Thất Thất sao? Làm sao Đường Nhu bọn họ chọc phải nữ nhân kia?

Hay nên nói là, các nàng là bị nàng liên lụy?

“Hừ! Chỉ bằng ngươi, cũng xứng so với ta sao?” La Bình hừ lạnh, khinh thường nói.

Tiếp theo liền truyền đến một tiếng kêu thảm thiết, thanh âm kia giống như không phải là Đường Nhu.

“A - - La Bình ngươi có bản lĩnh thì giết ta, nếu không ta không để yên cho ngươi! !” Sau khi kêu thảm một tiếng, Đường Nhu giận dữ hét.

“Không để yên cho ta, chỉ bằng ngươi? Hừ! Không biết tự lượng sức mình.” La Bình một cước đá tới trên bụng Đường Nhu. Đường Nhu hơn hai trăm cân đơn giản chỉ cần bị nàng một cước đá bay ra ngoài, có thể thấy được La Bình ra tay ngoan độc bao nhiêu.

“Khụ khụ... Phốc!” Sau lưng Đường Nhu đụng vào trên thân cây, phun ra một ngụm máu tươi, trước mắt choáng váng, suýt nữa đã bất tỉnh.

“Ngươi có khỏe không? Đừng nói chuyện, há miệng.”

Bên tai đột nhiên truyền đến giọng nói thanh thúy quen thuộc, Đường Nhu ngẩng đầu nhìn thấy một gương mặt quen thuộc, không tự giác há miệng, một viên đan dược tràn ra mùi thơm nồng nặc theo cổ họng tiến vào trong cơ thể của nàng.

Dưới con mắt bao người, Dạ Thất Thất cứu Đường Nhu, không có lý do mặc kệ Viên Viên Viên.

Viên Viên Viên bị thương nghiêm trọng hơn so với Đường Nhu, đầu gối Đường Nhu còn có thể nói chuyện, cả người Viên Viên Viên ngay cả xương cốt cũng bị gãy hai cây, trong miệng không ngừng học máu.

“Lại là ngươi?” Trông thấy Dạ Thất Thất xuất hiện, đáy mắt La Bình hiện lên sắc lạnh, hai đầu lông mày mang theo vài phần ghét bỏ: “Cái thứ không biết xấu hổ này là bằng hữu của ngươi?” Giọng nói cao cao tại thượng làm cho người ta rất là phản cảm.

“Đến cùng là chuyện gì xảy ra? Đang yên đang lành làm sao lại bị thương nghiêm trọng như thế?” Dạ Thất Thất hoàn toàn không để ý tới La Bình, hai tròng mắt nhìn Đường Nhu hỏi.

“Nữ nhân này ***** có bệnh, lão nương đi tỏ tình, có quan hệ xu nào tới nàng ta? Đang yên đang lành nàng ta chạy đến căn lão nương lại, không nói hai lời liền động thủ, Viên Viên đi ra làm người hoà giải, cũng bị nàng đánh thành trọng thương. ***** nữ nhân này chính là người điên...”

Đường Nhu trừng mắt La Bình, trong mắt tràn đầy lửa giận rùng rục, ánh mắt kia rõ ràng giống như muốn xé sống người ta vậy.

“Ngươi mới là người điên, ngươi là thứ không biết xấu hổ, dám ngấp nghé vị hôn phu của ta, là ngươi muốn chết! Tiệp nhân chính là tiệp nhân, chết không biết xấu hổ.” Lúc La Bình nói chuyện ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm vào Dạ Thất Thất, thật giống như lời này chính là đặc biệt nói cho nàng nghe.

Nghĩ đến vị hôn phu chuẩn của mình lại bị nữ nhân vừa mập vừa xấu nhớ thương, La Bình đã cảm thấy chán ghét. Đây là nhục nhã đối với nàng, con tức này không ra, nàng còn có mặt mũi nào ở lại Xích Hóa học viện?

Nam sinh Đường Nhu vừa ý kia là vị hôn phu của La Bình? Dạ Thất Thất nhú mày, nếu thật như thế, La Bình ra tay cũng là không sai.

Nhìn thấy vẻ mặt Dạ Thất Thất khó xử, Đường Nhu vội vàng giải thích: “Nàng nói vậy, Vương Tu Vân và nàng không có chút quan hệ nào, chính nàng một bên tình nguyện mà thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 171: Đấu thú trường đánh cuộc (1).

Xung quanh người càng đến càng nhiều, rất nhiều người đều nhận ra La Bình, bởi vì ca ca nàng ta là La Ân năm thứ tư, một trong mười cao thủ đứng đầu trên bảng xếp hạng học viện.

“Cho người hai sự lựa chọn, hoặc là để cho các nàng quý xuống thềm về sau sẽ không lại quán quít lấy Vương Tu Vân, hoặc là người quý xuống đập đầu ba cái cho ta, hô to ba tiếng 'Dạ Thất Thất ta là phế vật, là tiện nhân!' ta liền tha các người rồi đi, nếu không, ân hừ - -” câu nói kế tiếp La Bình không nói ra miệng, nhưng ý tứ đã rất rõ ràng.

“Người đừng khinh người quá đáng! Chuyện này bởi vì ta mà ra, người đừng giận chó đánh mèo người khác, người muốn làm cái gì cứ việc nhắm vào ta, đừng thương tổn tới người vô tội!” Sắc mặt Đường Nhu tái nhợt, bước lên một bước bảo hộ Dạ Thất Thất ở sau người.

La Bình lạnh lùng liếc Đường Nhu một cái, lạnh giọng chế giễu nói: “Hướng tới người? Người tính là thứ gì? Cũng xứng để bốn tiểu thư ra mặt thu thập người? Không biết điều.”

Nói xong, La Bình hừ lạnh một tiếng, ánh mắt rơi xuống trên người Dạ Thất Thất, cao ngạo mở miệng nói: “Như thế nào? Lựa chọn khó như vậy hay sao? Làm ra quyết định vì bạn ở cùng gian phòng với mình liền khó như vậy sao? Nếu như người sợ hãi, liền lẩn xa chút, ta xem ở trên mặt mũi Vi Vi lần này liền không tính toán với người.”

“Phép khích tướng đối với ta không có tác dụng.” Sau một phen La Bình châm chọc khiêu khích, Dạ Thất Thất trên dưới quan sát nàng xong, không mặt không nhạt toát ra một câu nói như vậy.

Sắc mặt La Bình đỏ lên, lúc đang muốn mượn đề tài để nói chuyện của mình dạy dỗ nàng một trận, Dạ Thất Thất lên tiếng lần nữa, nói: “Có chuyện không ngại nói thẳng, cần gì dính líu đến người vô tội?”

“Xem ra người cũng không phải ngốc, như thế nào? Có dám đánh cuộc một ván với ta? Người thua nhất định phải vô điều kiện đáp ứng người thắng một điều kiện, nhớ kỹ, là vô điều kiện.” Mưu kế bị nhìn thấu, La Bình cũng không tiếp tục cãi cọ, trực tiếp đề ra chuyện đánh cuộc.

Dạ Thất Thất cúi đầu trầm mặc, ở nơi người khác không nhìn thấy, khóe môi gợi ra một tia cười lạnh, xem ra La Bình tìm cớ, căn bản mục đích khác chính là nhắm về phía nàng!

“La Bình! Người là tiểu nhân âm hiểm, nếu như người dám làm ra chuyện gì đối với Thất Thất, dù cho Đường Nhu ta phải trả giá bằng cái mệnh này cũng sẽ khiến cho người trả giá thật lớn!” Đường Nhu lạnh giọng nói ra.

Sự tình phát sinh đến một bước như vậy, nếu như nàng nhìn không ra mục đích của La Bình, nàng chính là người ngu!

Nghe vậy, La Bình thật giống như nghe được chuyện cười vậy, cười lớn châm chọc nói: “Ha ha ha... Giá cao, chỉ bằng người? Quả nhiên là một đám phế vật vô dụng, chưa đánh đã nhận thua trước. Cha mẹ người có tài đức gì thế nhưng lại có loại nữ nhi phế vật như người vậy, háo sắc hoàn khổ, mười tuổi liền bắt đầu đùa giỡn nam nhân, mười lăm tuổi liền duyệt vô số nam nhân. Hiện tại thân thể này của người biến thành phế vật, chỉ sợ cũng bị nam nhân chơi đùa tới hư đi!” Câu nói kế tiếp là La Bình nhìn Dạ Thất Thất mà nói, trong từ ngữ vô cùng sắc bén.

Mười tuổi bắt đầu đùa giỡn nam nhân, mười lăm tuổi liền duyệt vô số nam nhân...

Hai câu nói, trực tiếp xác định vị trí Dạ Thất Thất là dâm đảng không chịu nổi.

Mọi người nghe được lời La Bình nói, ánh mắt nhìn về phía Dạ Thất Thất trong nháy mắt bắt đầu biến hóa.

“Đù rồi, La Bình người nên có chừng có mực, chuyện này bởi vì ta mà ra, người đừng liên lụy đến những người khác.” Đường Nhu dùng thân thể cao lớn của nàng bảo hộ Dạ Thất Thất ở sau người, dùng hành động nói cho Thất Thất, nàng ấy sẽ cùng nàng.

Thấy thế, trong lòng Dạ Thất Thất ám áp, chuyện này rõ ràng La Bình là hướng nàng mà đến. Đường Nhu và Viên Viên thật sự bởi vì nàng mà phải chịu liên lụy, hiện thời nàng vẫn còn có thể che chở cho mình như thế, phần tâm ý này thật là làm cho nàng cảm động.

“Hừ!” La Bình hừ lạnh một tiếng, một Phệ Hồn Đình từ trong tay nàng đánh ra. Ánh mắt Dạ Thất Thất biến đổi, vội vàng đưa tay muốn đẩy Đường Nhu ra. Lại ở trong nháy mắt đẩy Đường Nhu ra, bị người đẩy một cái, Phệ Hồn Đình kia xẹt qua dọc theo gương mặt của nàng, ở mắt trái trên mặt bị kéo lê một đường đỏ máu.

“La Bình, ngươi với ta không thù không oán, ngươi cần gì bức bách một lần lại một lần?” Đưa tay sờ lên gò má bị thương, Dạ Thất Thất há miệng đuổi đầu lưỡi ra liếm sạch vết máu đó, hai đầu lông mày mang theo vài phần tà mị, ánh mắt trở nên lạnh như băng mà thâm thúy.

La Bình nhếch môi cười lạnh: “Không thù không oán thì như thế nào? Ta chính là nhìn ngươi không vừa mắt, thì sao?”

“Đừng nói ta chưa cho ngươi cơ hội, ta biết rõ ngươi là phế vật, không có linh căn, không cách nào ngưng tụ linh khí, ta cho phép ngươi sử dụng thú sủng chiến đấu với thú sủng của ta, tiền đặt cược không thay đổi, như thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 172: Đấu thú trường đánh cược (2).

“Ta so với ngươi!”

Một giọng nói mang theo lãnh ý nhàn nhạt vang lên, mọi người quay đầu lại, trông thấy Viên Viên Viên vốc người nhỏ nhắn xinh xắn sắc mặt tái nhợt trong tay cầm dao găm bước chân hơi chậm chạp đi đến bên cạnh Đường Nhu, bảo hộ Dạ Thất Thất ở sau người.

“Ngươi lại là vật gì?” La Bình khinh thường liếc Viên Viên Viên một cái, ánh mắt rơi xuống trên người Dạ Thất Thất, lạnh giọng chế giễu nói: “Như thế nào? Lá gan của ngươi chỉ có chút này, chỉ dám trốn ở phía sau người khác làm con rùa đen rút đầu sao? Trốn đến phía sau nam nhân cũng coi như xong, hiện tại ngay cả nữ nhân ngươi cũng không buông tha, Dạ Thất Thất ơi Dạ Thất Thất, ngươi đói khát bao nhiêu? Nam nữ đều xoi, ngươi cũng không cảm thấy chán ghét sao?”

Thời điểm nói đến hai chữ chán ghét, ánh mắt trào phúng của La Bình dừng ở trên người Đường Nhu, dụng ý rất rõ ràng.

“Ta là người, không giống như ngươi ý thể hiếp người chó cạy gần nhà, gà cạy gần chuồng gì đó.” Mặt Viên Viên Viên không chút thay đổi nghiêm trang nói ra.

Người chung quanh đều che miệng cười trộm, nhưng Dạ Thất Thất lại cười không nổi, tính cách La Bình có thù tất báo như thế. Sau ngày hôm nay, nhất định sẽ ghi hận để ý, tất nhiên Đường Nhu và Viên Viên Viên sẽ trở thành đối tượng nàng ta chèn ép, mà hết thảy điều này là bởi vì nàng mà ra.

“Nhanh mồm nhanh miệng, nhìn ta đập nát miệng ngươi roi đầy răng.” Sắc mặt La Bình trầm xuống, đưa tay vung lên, một đạo kiếm khí bén nhọn hướng về mặt Viên Viên Viên mà đi.

Sắc mặt Viên Viên Viên biến hóa, hai tay đan xen ở trước ngực ra sức chống cự.

“Chỉ bằng ngươi cũng muốn ngăn lại công kích bốn tiểu thư? Thật sự là trò cười...” Lời nói của La Bình còn chưa dứt, chỉ thấy trước mắt một ánh sáng mãnh liệt chợt lóe qua, đạo kiếm quang nàng đánh ra kia trong một thoáng biến mất không còn hình bóng.

“Điều đó không có khả năng! Nhất định có người đang âm thầm giúp ngươi, ngươi đứng ra, trốn ở sau lưng người khác lén lút rút ra tay tính là cái bản lĩnh gì, ngươi đứng ra cho ta...” La Bình giận dữ hô to.

Dạ Thất Thất lặng lẽ thu hồi tay khoác lên sau lưng Viên Viên Viên, nhìn thấy trong mắt Viên Viên Viên chợt lóe kinh ngạc, khóe môi gợi lên một nụ cười nhợt nhạt, không biến sắc gật đầu với nàng, hai người liếc mắt ngầm hiểu lẫn nhau nhìn nhau.

Sau khi đạt được khẳng định của Dạ Thất Thất, đáy mắt Viên Viên Viên thoáng hiện lên hào quang, ngay tức thì mất đi.

“Tài nghệ không bằng người cần gì tìm nhiều lý do như vậy? Ta với ngươi đánh cược, ngươi dám hay là không dám?” Viên Viên Viên bước lên một bước, khuôn mặt tái nhợt nhiều thêm vài phần huyết sắc, nhìn ra đã hồng nhuận hơn rất nhiều, hai tròng mắt sáng ngời mang theo vài phần sắc bén nhìn La Bình.

“So với ta, ngươi không có tư cách.” Sau khi La Bình bị một trận trào phúng liền phát giận muốn động thủ, thì bị người bên cạnh ngăn lại, nhỏ giọng ở bên tai nàng ta nói hai câu. Nàng ta hung hăng trợn mắt nhìn Viên Viên Viên một cái, đè nén lửa giận xuống đáy lòng, trừng mắt Dạ Thất Thất nói: “Dạ Thất Thất, chỉ cần ngươi đánh cược với ta, bất luận thắng thua, về sau ta sẽ không lại tìm ngươi làm phiền, cái khác đánh cược như cũ, nếu như ngươi cự tuyệt, ta bảo đảm, các nàng... Sẽ không xong ở Xích Hòa học viện.” La Bình đuổi ra ngón trỏ chỉ hai người Đường Nhu và Viên Viên Viên.

Trong mắt Dạ Thất Thất hiện lên hàn quang, hai tròng mắt híp lại: “Ngươi uy hiếp ta?”

“Vậy thì như thế nào? Ai bảo ngươi không đủ mạnh đâu!” La Bình không chút nào kiêng kỵ lạnh lùng nói.

“La Bình, ngươi thật hèn hạ, ta đến đánh cuộc với ngươi, tiền đặt cược mặc ngươi mở.” Đường Nhu tức giận trừng mắt La Bình nói ra.

Nữ nhân này hèn hạ âm hiểm như thế, hao hết tâm tư bức Thất Thất đánh cuộc với nàng ta, trong đó tất nhiên có lừa gạt, nàng không thể tro mắt nhìn Thất Thất bị bức ép nhảy xuống hố mà nàng ta đã đào tốt.

“Hừ!” La Bình khinh thường hừ lạnh, trực tiếp coi thường Đường Nhu, ánh mắt từ đầu đến cuối đều nhìn chằm chằm Dạ Thất Thất.

“Ngươi tin hay không, ngươi sẽ chết ở trên tay ta?” Khóe môi Dạ Thất Thất khẽ nhếch, trong mắt lãnh ý càng dày đặc, đi đến bên cạnh La Bình, dùng thanh âm chỉ có hai người mới có thể nghe được nói ra.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 173: Đấu thú trường đánh cuộc (3).

Dạ Thất Thất hơi chút lui về phía sau hai bước, đôi mắt trắng đen rõ ràng nhìn qua La Bình, yên lặng một lát, khóe môi khẽ giương cao một tia cười lạnh: “Người không đụng ta, ta không phạm người! La Bình, ngươi vô duyên vô cớ khắp nơi nhắm vào ta, lại nhiều lần khổ sở bức bách, mở miệng nhục nhã. Lần này lại càng không tiếc vì bức ta đáp ứng âm mưu của ngươi, thiết kế hãm hại, cũng đánh trọng thương bạn cùng phòng của ta. Ngươi hao tổn tâm cơ như thế bức ta là phế phẩm linh căn mọi người đều biết đánh cuộc với ngươi, thắng ta, ngươi rất có cảm giác thành tựu sao?”

Nói xong, Dạ Thất Thất hơi chút dừng lại, khóe môi mang theo vài phần mỉa mai lạnh lùng nói: “Nếu như ngươi thua ta, chẳng phải là chứng minh, La Bình ngươi, ngay cả ta cái phế vật này cũng không bằng, vậy ngươi, vậy là cái gì?”

Đúng vậy, mọi người rồi rít gât đầu.

Nếu như thua phế vật, chẳng phải chứng minh nàng ngay cả cái phế vật cũng không bằng sao? So với phế vật còn phế vật!

Đối mặt với ánh mắt nghi ngờ của mọi người, La Bình giận quá hóa cười, mắt lạnh quét qua mọi người ở đây: “Các ngươi cho rằng, bỏ tiểu thư ta đây, đường đường tu vi cấp thấp Đỉnh phong, trung cấp triệu hoán sư, lại sẽ thua bởi phế vật linh căn chỉ có một phần sao? Ừ...”

Lời La Bình nói làm cho mọi người trong nháy mắt phục hồi tinh thần lại, liền vội vàng lắc đầu, các loại lời nói tán dương La Bình không ngừng từ trong miệng người chung quanh xuất hiện.

“Ngươi ngoại trừ ý vào tu vi bắt nạt người có tu vi thấp hơn ngươi ra, ngươi còn có thể làm gì? Có bản lĩnh ngươi đi khiêu chiến cùng học viên năm thứ ba đi? Chỉ dám để khi dễ tân sinh chúng ta, không phải là phế vật cũng không khá hơn chút nào.” Đường Nhu lạnh giọng nói ra.

Viên Viên Viên cũng đứng ra, đứng sừng vai với Đường Nhu, vốn là giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng càng thêm lạnh lùng: “Muốn đánh cuộc với Thất Thất, đánh bại chúng ta trước, nếu không Thất Thất sẽ không tiếp nhận yêu cầu đánh cuộc của ngươi. Ngươi cũng đừng muốn dùng chúng ta đến uy hiếp Thất Thất, cùng lắm thì, ta báo việc này lên học viện, liệu cái cá chết lưới rách, ai cũng đừng mong sống dễ chịu.”

Hiện trường chỉ có Viên Viên Viên phát giác được Dạ Thất Thất cũng không phải là phế vật như bên ngoài đồn đãi như vậy. Dòng linh lực nàng mới đưa vào trong cơ thể mình kia, rất nồng hậu tinh khiết, nếu như nàng là phế vật, tu vi của mình không bằng nàng vậy là cái gì?

Nhưng mà trước mắt La Bình thật giống như cũng không biết chuyện này, nàng đương nhiên nàng sẽ không có lòng tốt nhắc nhở nàng ta.

“Đường Nhu, Viên Viên, cảm ơn các ngươi che chở ta như thế. Nhưng mà chuyện này, ta muốn tự mình giải quyết.” Trong lòng Dạ Thất Thất cảm động vì các nàng bảo vệ, khóe môi cười không tự giác nhu hòa hơn hai phần.

“Không được, Thất Thất, nàng quá hèn hạ ngươi sẽ ăn thiệt thòi...” Đường Nhu quỳnh lên, muốn đưa tay kéo Dạ Thất Thất trở về, bị Viên Viên Viên truyền âm ngăn cản.

- - “Đường Nhu, đừng xúc động, tỉnh táo lại!”

“Ngươi đừng can ta, Thất Thất không phải là đối thủ của nữ nhân kia, nàng sẽ bị nàng ta hại chết...” Tâm tình Đường Nhu có vẻ kích động, thậm chí không có chú ý tới giọng nói của Viên Viên Viên với nàng cũng không phải là vang lên ở bên tai, mà là trực tiếp truyền vào trong đầu.

Viên Viên Viên tức giận đến nghiến răng, làm sao người này không có đầu óc vậy?

- - “Ngu ngốc, ngươi câm miệng cho ta!”

Giọng tức giận của Viên Viên Viên lại lần nữa vang lên ở trong đầu Đường Nhu.

- - “Đường Nhu, người tỉnh táo trước, đừng xúc động! Nghe Viên Viên.”

Tiếng nói của Dạ Thất Thất gần như cũng đồng thời vang lên ở trong đầu Đường Nhu, giọng nói một trước một sau, cuối cùng làm cho Đường Nhu khôi phục lý trí.

Nhìn Đường Nhu không có ở đây âm ỉ la hét xông lên, Viên Viên Viên thở phào nhẹ nhõm.

Đợi chút... Nguy rồi!

Đột nhiên Viên Viên Viên phát hiện, ánh mắt của tất cả mọi người nhìn các nàng đầy hoài nghi, linh quang chợt lóe, trong nháy mắt liền hiểu, là hành động mình ngăn trở Đường Nhu đưa tới nghi vấn của người khác.

“Viên Viên Viên, ta nhìn lắm người rồi, ta muốn tuyệt giao với người!” Trong nháy mắt trong đầu Đường Nhu phản ứng kịp, bỏ qua tay Viên Viên Viên, tức giận trừng mắt nhìn nàng, trình diễn tiết mục tỷ muội bất hòa vừa ra.

Trong nháy mắt vẻ mặt mọi người làm ra vẻ sáng tỏ.

Trong mắt Dạ Thất Thất nhanh chóng lướt qua vẻ kỳ quái, thời điểm mấu chốt, đầu óc Đường Nhu xoay chuyển thật đúng là nhanh.

“Ha ha, thật là vừa ra vở kịch hay tỷ muội bất hòa, như thế nào? Bây giờ không phải là rất thương tâm, rất khó chịu ư?” La Bình nhìn có chút hả hê nhìn Dạ Thất Thất, lạnh lùng chế giễu.

“Không có quan hệ gì với người.” Dạ Thất Thất lạnh lùng quét La Bình một cái, nhìn khuôn mặt đắc ý của nàng ta, trong mắt lóe qua hàn quang. La Bình lại bởi vì quá mức đắc ý cũng không chú ý tới ánh mắt của Dạ Thất Thất. “Muốn ta đáp ứng đánh cược với người, có thể! Nhưng mà ta có điều kiện.”

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 174: Đấu thú trường đánh cược (4).

“Điều kiện gì?”

Nghe được Dạ Thất Thất mở miệng đáp ứng đánh cược, đôi mắt La Bình trong nháy mắt tỏa sáng, bật thốt ra.

Trong nháy mắt trong nội tâm Dạ Thất Thất đề cao cảnh giác, xem ra, sau lưng La Bình có cao nhân khác.

Chỉ là, là ai đang tính kế nàng?

Cừu nhân của nàng tính đi tính lại cũng chỉ có hai ba người như vậy, mắt nhìn La Bình, nàng biết đại khái sau lưng người nọ là ai.

“Đấu thú, một ván định thắng thua.” Nếu như không phải cần thiết, Dạ Thất Thất cũng không muốn bại lộ thực lực của mình, lá bài tẩy của nàng, không cần thiết bại lộ ở loại địa phương này.

La Bình đang định đáp ứng đề nghị của Dạ Thất Thất, người bên cạnh nàng ta kéo một cái, nàng ta lập tức đổi giọng: “Được... Không được, đấu thú một trận, ta còn muốn so đấu với người một trận, chúng ta ba trận thắng hai.”

Dạ Thất Thất lại nhìn nam sinh kia, trước kia, hình như cũng là hấn ngăn trở La Bình phát giận.

Nam sinh này hình như là quân sư ở bên cạnh La Bình, nàng đã gặp qua hấn, ở bên cạnh Dạ Vi, hấn vẫn rất xum xoe đối với Dạ Vi, đủ kiểu lấy lòng.

“Xem thường ta là phé vật, lại khắp nơi phòng bị ta, các người không thấy buồn cười sao?” Dạ Thất Thất nhếch môi cười lạnh.

“Ba trận thắng hai, là cho người cơ hội xoay người, đừng không biết phân biệt.” La Bình hung hăng liếc Dạ Thất Thất một cái, khinh thường hừ lạnh nói.

“Như thế, ta có cần cảm tạ với các người hay không?” Khóe miệng Dạ Thất Thất dẫn ra một tia cười lạnh, dừng một chút, tiếp tục nói: “Cảm ơn các người tại sao hèn hạ vô sỉ bức ta lên đấu thú trường, còn cảm ơn các người dùng bất cứ thủ đoạn tội tệ nào bức bách ta? Thử cho ta ngu muội, ta thực tìm không ra được chỗ nên cảm tạ các người, bằng không các người nhắc nhở ta một chút?”

Dạ Thất Thất lạnh giọng chế giễu, giống như một bạt tai hung hăng tát lên trên mặt La Bình, làm cho La Bình tức giận đến sắc mặt một trận xanh một trận tím.

Giận nhất chính là hiện tại nàng vẫn không thể động thủ với nàng ta, nàng đợi lát nữa nhất định sẽ làm cho nàng ta ném được tư vị đắc tội nàng, làm cho

nàng ta muốn sống không được, muốn chết không xong!

Đáy lòng La Bình giận dữ nghĩ tới, lại quên người nợ dận dò - - phải dùng tốc độ nhanh nhất giết Dạ Thất Thất!

“Ít đùa giỡn kỹ năng miệng lưỡi, ba trận thắng hai, đấu thủ trường gặp.” Nói xong, La Bình xoay người định rời đi.

“Đứng lại!” Đột nhiên Dạ Thất Thất gọi bọn họ lại, khoe môi dẫn ra một đường cong nhàn nhạt, ánh mắt lộ ra vẻ chế giễu: “Ngươi quyết định phương thức đánh cuộc, tiền thưởng đặt cược, đương nhiên phải là ta đến quyết định, như vậy mới không làm thất vọng hai chữ 'Công bằng' ngươi nói, không phải sao?”

Dạ Thất Thất có ý tăng thêm hai chữ 'Công bằng', trong lời nói ý giễu cợt càng đậm.

“Tiền thưởng?” La Bình sững sờ, hiển nhiên không nghĩ tới Dạ Thất Thất kêu mình lại dĩ nhiên là nói chuyện này.

“Đương nhiên, nếu như đánh cuộc, không có tiền thưởng còn có ý nghĩa gì?” Dạ Thất Thất nhìn về mặt La Bình cũng biết nàng ta không có nghĩ tới vấn đề này, không, hẳn là nói nàng ta chưa từng nghĩ tới nàng ta thất bại, ai bảo mình có một chiêu danh xấu phé vật háo sắc đâu!

Lông mày La Bình cau lại, trên vẻ mặt mang theo vài phần không kiên nhẫn: “Tùy ngươi, ngươi muốn thế nào cũng được.” Dù sao ngươi cũng không thắng được. Mặc dù La Bình không nói ra những lời này, nhưng nét mặt của nàng ta đã biểu hiện ra rất rõ ràng.

“Nếu như ta thua, như ngươi nói, ta vô điều kiện đáp ứng ngươi bất luận cái yêu cầu gì. Nếu như ta thắng, ngoại trừ ngươi vô điều kiện đáp ứng ta một yêu cầu ra, ta còn muốn ngươi... các ngươi, ngay trước mặt toàn bộ người trong học viện, quỳ xuống xin lỗi với hai vị bằng hữu của ta. Như thế nào, đánh cuộc này, ngươi dám đáp ứng không?” Ngón trỏ Dạ Thất Thất chỉ chỉ, mấy người sau lưng La Bình toàn bộ trúng chiêu.

Nhìn bộ dáng tràn đầy tự tin của Dạ Thất Thất, La Bình hơi do dự, rồi lập tức gật đầu đáp ứng.

Ở trong nháy mắt La Bình gật đầu, không có người chú ý tới, đáy mắt Dạ Thất Thất chợt lóe sát khí rồi biến mất!

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 175: Nguyên Bảo xuất chiến khiếp sợ toàn trường (1).

Đấu thủ trường, lưu truyền ở các địa phương Xích Hóa đại lục, là lời đài thú sủng thi đấu.

Đấu thủ trường đánh cuộc, phân hai loại, sinh tử đấu, cùng sống đấu!

Người bình thường không thâm cừu đại hận cũng sẽ lựa chọn cái sau, thú sủng, đối người tu luyện mà nói, rất trọng yếu.

Ngày hôm nay, Dạ Thất Thất và La Bình đứng ở bên ngoài đấu thủ trường, thậm chí La Bình không để cho Dạ Thất Thất có bất luận cơ hội nói chuyện nào, trực tiếp ký kết xong khế ước sinh tử đấu ném cho Dạ Thất Thất.

“Sinh tử đấu?” Nhìn ba chữ lớn trên khế ước trên tay, khoe mắt Dạ Thất Thất nhảy lên, ngẩng đầu nhìn La Bình.

La Bình hai tay ôm trước ngực, cao ngạo nhìn nàng, môi đỏ mọng khi đóng khi mở nói ra: “Như thế nào? Ngươi không dám?”

Dạ Thất Thất trầm mặc, thời điểm mọi người ở đây cho rằng nàng sợ hãi, không dám đáp ứng, nàng mở miệng: “Có gì không dám, đều đã đến tình cảnh thế này, sinh tử đấu hoặc sống đấu đã không có khác biệt, không phải sao?”

Dạ Thất Thất từ cảm xúc kích động cùng đè nén trong ánh mắt của La Bình, nhìn thấy sát ý.

Nàng không ngốc, đương nhiên hiểu sát ý trong mắt La Bình đại biểu cho cái gì.

Nhưng mà, muốn giết nàng, thật sự đơn giản như vậy sao? Trong nội tâm Dạ Thất Thất cười lạnh.

“Biết rõ là tốt rồi. Ít nói nhảm, mau gọi thú sủng của ngươi ra đi!” La Bình điểm nhẹ mũi chân xuống mặt đất, một cái tung người xinh đẹp, vừng vàng rơi vào trong đấu thủ trường, niệm bí quyết, trong hư không truyền đến một trận rung chuyển, mặt đất khẽ rung động.

“Vạn thú tôn sư, Bạch Hồ Vương, truyền hiệu lệnh của ta, hiện thân!”

Một tiếng ngâm xướng giống như vừa mới truyền đến từ chân trời, hư không phẳng phất giống như bị xé nứt, một Bạch Hồ khí thể hiện ngang, uy phong凛冽 phá không mà đến, móng chân có vòng sương trắng, giống như đằng vân giá vụ.

Bạch Hổ... Dạ Thất Thất nhìn Bạch Hổ phá không mà đến, đáy lòng tuôn ra một nỗi hận ý không hiểu!

Thật giống như, thật giống như địa phương thần thánh không thể xâm phạm nào đó ở đáy lòng bị va chạm mạnh, lồng ngực như bị ai đâm vào, tuôn ra sự không cam lòng phẫn nộ và bất lực, cùng với... Khoan tìm đau nhức!

Dạ Thất Thất nhủ mảy, trong đầu nhanh chóng lướt qua một chút hình ảnh ngắn đoạn, đỉnh núi tuyết, thi thể khắp nơi... Nàng muốn bắt giữ những hình ảnh này, lại cái gì cũng không bắt được.

“Gào khóc - -” Tiếng hô gầm vang dội không trung, chấn động trái tim của tất cả mọi người ở đây.

“Trời ạ, đó là Bạch Hổ, cấp chín linh thú Bạch Hổ, đây chính là cao cấp linh thú có linh trí, kém một bước là có thể lên cấp thần thú đó!”

“Cấp chín linh thú cũng đã xuất hiện, phế vật kia còn không phải chết chắc rồi.”

“Đúng vậy, căn bản đây là một trận thi đấu không có chút hồi hộp nào, cấp chín linh thú cũng đủ sánh ngang cao thủ nhân loại Thiên Giai trung kỳ tồn tại. Một phế vật làm sao lại là đối thủ cấp chín linh thú? Không đủ cho Bạch Hổ nhét kè răng.”

...

Cấp chín linh thú vừa xuất trận, trong nháy mắt khiếp sợ toàn trường!

Trước đó mọi người còn ôm vài phần hứng thú đối với trận đánh cuộc này, trong nháy mắt toàn bộ phản chiến, ở trong mắt bọn họ, cấp chín linh thú vừa xuất hiện, trận đánh cuộc này trong nháy mắt mất đi khả năng so sánh.

Đường đường cấp chín linh thú, giao chiến cùng thú sủng một phế vật, quả thực là khác nhau một trời một đất một trời một vực, ai mạnh ai yếu vừa nhìn hiểu ngay.

“Tiểu nhân hèn hạ, lại dùng cấp chín linh thú, Thất Thất, đi, chúng ta không thể thi đấu!” Trong nháy mắt Đường Nhu trông thấy Bạch Hổ, sắc mặt liền thay đổi, thân thể cường hãn hai ba trăm cân như nàng cũng lung lay, bị tức.

Dạ Thất Thất bị Đường Nhu kéo đi vài bước, dùng khí lực thật lớn mới để cho nàng dừng lại, ánh mắt kiên định nhìn nàng, nói: “Đường Nhu, khế ước sinh tử đầu ta đã ký xuống, trận đánh cuộc này nhất định phải tiếp tục tiến hành.”

“Là nàng quá âm hiểm vô sỉ, thế nhưng dùng cấp chín linh thú, nàng đây là gian dối!” Đường Nhu tức giận đến giậm chân, làm sao Thất Thất lại cố chấp như thế?

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 176: Nguyên Bảo xuất chiến khiếp sợ toàn trường (2).

“Gian dối? Có bản lĩnh thì ngươi cũng gian dối cho ta xem một chút.” La Bình đứng ở trên đài cao đấu thú, bên cạnh là Bạch Hổ khí thế lạnh thấu xương từ trên cao nhìn xuống Dạ Thất Thất và Đường Nhu, mặt mũi tràn đầy âm lãnh chế giễu: “Như thế nào? Sợ hãi? Khế ước sinh tử đầu ngươi đã ký, nếu như giờ phút này đổi ý, thì chính là bội ước, cùng lúc đó bị tất cả đấu thú trường đại lục hạ lệnh truy sát. Thi đấu hay không, quyết định bởi ngươi.”

Lời này vừa nói ra, Đường Nhu mới kêu gào không thể thi đấu trong nháy mắt không lên tiếng.

Lệnh cấm này nàng cũng biết, toàn bộ đại lục ai cũng biết, đấu thú trường ở đại lục là tồn tại rất đặc thù, không ai dám khiêu chiến uy nghiêm đấu thú trường.

Một khi có chuyện phát sinh tổn hại tới uy nghiêm đấu thú trường, tất cả cường giả trên đại lục, hai phần ba cũng sẽ đứng ra hợp lực tấn công. Nghe nói, đã từng có vị cường giả tu vi Tồn Cảnh, khiêu chiến uy nghiêm đấu thú trường, cuối cùng cũng khó thoát khỏi kết cục rơi đài.

Sau sự kiện lần đó, địa vị đấu thú trường trên đại lục càng cao hơn, không còn người nào dám khiêu khích uy nghiêm đấu thú trường.

Còn về phần, vì sao đấu thú trường có thể làm cho cường giả ở đại lục hiện thân tương hỗ nhiều như vậy, chuyện này đến nay vẫn là một ẩn số chưa có lời giải!

“Dùng thú sủng của ta.” Lúc Đường Nhu nghiêng răng, Viên Viên Viên đi đến bên cạnh Dạ Thất Thất, ánh mắt kiên định nói.

Đường Nhu cũng trong nháy mắt kịp phản ứng, 'Hung dữ' trừng Viên Viên Viên một cái, tiếp tục trình diễn tiết mục tỷ muội bất hòa: “Không được, dùng của ta. Chuyện này bởi vì ta mà ra, dùng của ta.”

“Thú sùng của ngươi, quá yếu.” Viên Viên Viên không chút lưu tình đã kích Đường Nhu.

Lúc này Đường Nhu tức giận đến giậm chân, chỉ Viên Viên Viên mắng: “Ngươi yếu, ngươi mới yếu, cả nhà ngươi đều yếu!”

Dạ Thất Thất: “...”

Không phải là quan tâm nàng thi đấu sao? Làm sao trong nháy mắt thay đổi thành người đàn bà chanh chua chửi đồng?

Mặc kệ như thế nào, tâm ý của các nàng đối với mình, nàng cảm nhận được, trong lòng rất là cảm động.

“Đường Nhu, Viên Viên, các ngươi đừng cãi. Tin tưởng ta, được chứ?” Dạ Thất Thất nhìn các nàng khẽ gật đầu, tự tin trong mắt cùng với khí thế trong người không tự giác tản mát ra, làm cho các nàng không tự giác gật đầu.

Dạ Thất Thất xoay người, thông dong binh tĩnh đi lên đầu thú đài, dùng ánh mắt lạnh nhạt, trên cao nhìn xuống quét qua tất cả mọi người ở đây, khoe môi gọi lên nụ cười chế giễu nhàn nhạt.

“Bạch Hổ, rất cường đại sao?” Môi đỏ mọng của Dạ Thất Thất hé mở, chậm rãi hỏi ra những lời này. Đợi lúc mặt mũi La Bình tràn đầy đắc ý đang muốn mĩa mai nàng ngu ngốc, Dạ Thất Thất lên tiếng lần nữa, lại nói ra lời cuồng ngạo đến cực điểm: “Cuộc đời này của ta hạn nhất Bạch Hổ, sau khi nó chết, có thể đưa thi thể cho ta hay không?”

Cường, cực hạn cường!

Giá trị là cường tới cực điểm!

Đây là ý niệm duy nhất trong đầu của tất cả những ai nghe thấy Dạ Thất Thất nói chuyện giờ phút này.

Nhìn Dạ Thất Thất khí thế bén nhọn trên đài, thật giống như thay đổi thành một người khác, đáy lòng Đường Nhu và Viên Viên Viên không hiểu dâng lên sự tự tin!

Thất Thất sẽ không thua, chắc chắn sẽ không!

“Ngươi cũng chỉ có thể phô trương võ mồm, mau triệu thú sùng của ngươi ra, ta sẽ để cho nó chết thống khoái.” La Bình cười to, nhìn nàng có thể cuồng đến khi nào? Nàng (LB) muốn cho nàng ta (DTT) sống không bằng chết cầu xin tha thứ.

Dạ Thất Thất nghiêm trang lắc đầu, thu hồi ánh mắt dừng lại ở trên người Bạch Hổ, chậm rãi nói ra: “Ta không có độ lượng lớn như ngươi, Bạch Hổ, cuộc đời này ta hạn nhất, nhất định muốn lột da, hủy cốt, mới có thể tiêu tan cơn giận trong lòng ta.” Mặc dù chẳng biết tại sao cấm hận Bạch Hổ như thế, hận ý nồng đậm ở tận đáy lòng lại là chân thật tồn tại.

“Đi ra đi, thú sùng của ta, Nguyên Bảo.” Thấp giọng khẽ ngâm, mọi người chỉ cảm thấy trước mắt lóe qua một đạo ngân quang chói mắt.

Ngân quang lui tán, bên chân Dạ Thất Thất nhiều thêm một vật thể màu hồng phấn, tròn vo, toàn thân là thịt, giống như quả cầu, không hề cảm thấy lực sát thương.

“Thờ hờn hèn... Thờ hờn hèn...” Nguyên Bảo vắn vẹo uốn éo cái mõng tròn vo, thờ hờn hèn thờ hờn hèn kêu vài tiếng.

“Thú sùng của ta, Nguyên Bảo.” Giọng nói Dạ Thất Thất trong trẻo nhưng lạnh lùng giới thiệu.

Trong một thoáng, toàn trường lặng ngắt như tờ!

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 177: Nguyên Bảo xuất chiến khiếp sợ toàn trường (3).

“Phốc xuy!” Không biết ai dẫn đầu cười ra tiếng.

Tiếp theo, tất cả mọi người bắt đầu cười to, cười phá lên.

Về mặt Đường Nhu và Viên Viên Viên cũng thay đổi cực kỳ phức tạp, một mặt các nàng tin tưởng vào Dạ Thất Thất, về phương diện khác sau khi trông thấy thú sùng của Dạ Thất Thất, các nàng hoàn toàn không biết có nên tiếp tục tín nhiệm nàng hay không?

Cấp chín linh thú VS hồng phấn heo con!

Ai mạnh ai yếu, căn bản không cần lo lắng mà!

Đúng vậy, nguyên nhân tất cả mọi người ở đây bị rung động đến lạng ngắt như tờ, không phải là bởi vì thú sùng của Dạ Thất Thất quá mức cường đại. Mà là bọn họ chưa bao giờ thấy qua có người lại sẽ dùng một con heo con con làm thú sùng, Dạ Thất Thất này cũng là một nhân vật kỳ ba rồi.

“Ta không có bị hoa mắt đi, ngươi lại muốn con heo này thi đấu cùng Bạch Hổ của ta?” La Bình suông sã cười to, giờ phút này cũng đã để xuống một tia phòng bị cuối cùng đối với Dạ Thất Thất.

Nữ nhân ngu xuẩn này làm sao có lợi hại như người kia nói chứ? Còn thâm tàng bất lộ, ha, thật sự là trò cười lớn nhất thiên hạ!

“Ừ, Nguyên Bảo chính là thú sùng của ta.” Nói xong, Dạ Thất Thất ngồi xổm người xuống, vuốt ve lưng Nguyên Bảo, nói ra: “Thi đấu thật tốt, thua đêm nay ăn sườn lợn nướng, thắng cho ngươi hai con gà quay lớn.”

Rõ ràng là lời nói hết sức ôn nhu, sau khi Nguyên Bảo nghe xong lại giật thót mình, liền vội vàng gật đầu như bả tãi, không ngừng dùng đầu cọ tay Dạ Thất Thất, ý lấy lòng rất rõ ràng.

Dạ Thất Thất vỗ vỗ đầu của nó, dùng ý niệm hạ mệnh lệnh: “Dùng công kích mạnh nhất của ngươi, ngược chết con Bạch Hổ này! Ngược không chết nó, ta ngược chết ngươi.”

Nói xong, Dạ Thất Thất cũng không để cho Nguyên Bảo cơ hội nũng nịu, nhõng nhẽo, nhìn cũng chưa từng nhìn La Bình và con hổ trắng kia, trực tiếp xoay người đi xuống đài.

La Bình oán hận trừng mắt nhìn bóng lưng Dạ Thất Thất, hạ lệnh cho Bạch Hổ: “Giết chết nó cho ta, giết chết cái đồ ngu xuẩn này...” Dạ Thất Thất tiện nhân kia, dám xem thường ta, ta muốn làm cho ngươi chết được rất khó coi.

Trên đầu thú đài, hai con thú sùng thực lực cách xa nhau đang trừng mắt lẫn nhau.

“Ngao ô - -” tiếng hổ gầm chấn động, khí thế tràn đầy, xuyên thấu lòng người.

Nguyên Bảo trừng mắt con hổ trắng kia, thờ hỏn hỏn thờ hỏn hỏn kêu hai tiếng, há mồm phun ra hai cái quả cầu lửa.

Trong mắt Bạch Hổ mang theo vài phần khinh thường, một tiếng hổ gầm, một trận cuồng phong thổi qua, thổi sạch quả cầu lửa Nguyên Bảo đánh ra.

“Thờ hỏn hỏn thờ hỏn hỏn...” Khốn kiếp, dám xem thường Bôn thần thú!

Nguyên Bảo bị khinh thường trong mắt Bạch Hổ chọc giận, nhảy nhót lung tung há mồm phun loạn quả cầu lửa. Thừa dịp lúc Bạch Hổ ngăn cản công kích quả cầu lửa, thân thể tròn vo nhanh như tia chớp xông tới, dọc theo bắp đùi Bạch Hổ, leo hai ba cái đã đến đỉnh đầu nó, túm lấy dóm lông trên đỉnh đầu Bạch Hổ, móng heo gõ đến đập đi ở đỉnh đầu nó, thỉnh thoảng hướng vào trong lỗ tai nó phun vài cái quả cầu lửa nhỏ.

Ngán ngùi thời gian vài cái hô hấp, Bạch Hổ thân là cấp chín linh thú, bị heo con Nguyên Bảo không chút thu hút nào làm cho rất chật vật.

“Tốt quá, Nguyên Bảo V5, Nguyên Bảo ngươi quá tuyệt vời, ngược chết hàng kia, Nguyên Bảo cố gắng lên!” Không nghĩ tới Nguyên Bảo còn có bản lĩnh này, Đường Nhu mừng rỡ nhảy dựng lên, toàn trường đều là tiếng hô to vang dội của nàng.

Trên mặt Viên Viên Viên cũng nổi lên một nụ cười, hơn nữa là kinh ngạc và khiếp sợ.

Hiển nhiên bọn họ ai cũng không nghĩ tới, heo con Nguyên Bảo nhìn tầm thường, thế nhưng có thể làm cho Bạch Hổ đường đường là cấp chín linh thú bị chật vật như vậy.

La Bình tức giận đến xông lên đầu thú đài hô to với Bạch Hổ: “Bạch Hổ, ngươi mau ngược chết nó, đừng có lè mề nữa.”

Tất cả mọi người dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn Nguyên Bảo cười trên đầu Bạch Hổ, thú sùng thâm tàng bất lộ như thế, chủ nhân có phải cũng là như thế hay không? Bởi vì Nguyên Bảo, ánh mắt tất cả mọi người nhìn Dạ Thất Thất cũng bắt đầu hơi có một chút biến hóa.

Ở đây sắc mặt một người duy nhất không có chút biến hóa nào, chỉ có Dạ Thất Thất.

Giờ phút này Nguyên Bảo chiếm thượng phong, chẳng qua chỉ là ý vào tốc độ nhanh đùa bốn chút khôn vặt, muốn chiến thắng thậm chí là ngược chết Bạch Hổ này, như vậy là không đủ.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 178: Miếu sát, hết ngược!

(Miếu sát: giết ngay lập tức)

“Ngao ô - - “

Lửa giận của Bạch Hổ bị Nguyên Bảo khơi mào, giận dữ gầm lên, thân thể bay lên trời, từng trận gió như là lưỡi đao sắc bén vờn quanh ở chung quanh thân thể nó, Nguyên Bảo cười trên đỉnh đầu nó lại trực tiếp bị một trận gió quét xuống đất.

Nguyên Bảo tức giận trừng Bạch Hổ một cái, lại há miệng phun quả cầu lửa liên tục, bị trận gió trên người Bạch Hổ đánh bay. Mà lại cứ trùng hợp như vậy, tất cả đều rơi xuống chỗ La Bình đứng, nếu không phải Hòa Thánh Nghiệp tương hộ, La Bình sẽ phải bị quả cầu lửa đập trúng.

Ân hù! Dám khi dễ chủ nhân Bốn thần thú, thiếu chết người!

Nguyên Bảo rầm rì hai tiếng, cong cái mõng lên uốn éo vài cái về vị trí La Bình, ý tứ khiêu khích rất rõ ràng.

“Con lợn chết kia, ta nhất định phải bắt nó băm thành thịt vụn!” La Bình hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Hòa Thánh Nghiệp nhìn chăm chăm vào Nguyên Bảo trên đầu thú đài liên tục nhú mào, con linh thú này, hình như không phải là linh thú bình thường, có thể không đếm xỉa đến uy áp cấp chín linh thú Bạch Hổ, cùng chiến đấu.

Thú sừng đã bắt phạm như thế, thân là chủ nhân Dạ Thất Thất thực sự sẽ yếu như vậy sao?

Giờ khắc này, ánh mắt Hòa Thánh Nghiệp nhìn Dạ Thất Thất tương đối mang theo thâm ý.

Rất nhanh, sự chú ý của Hòa Thánh Nghiệp liền bị linh thú trên đài hút đi.

Nhìn sinh mạng con heo nhỏ hồng phấn bạc nhược yếu kém bị Bạch Hổ đè ở dưới chân, khoe miệng Hòa Thánh Nghiệp gọi lên nụ cười tươi, xem ra, là hân suy nghĩ quá nhiều.

Rõ ràng kiểm tra đo lường ra là phế vật vạn năm khó gặp, làm sao lại là cao thủ thâm tàng bất lộ đây?

“A - - Nguyên Bảo đừng chịu thua, mau đứng lên đi...” Nhìn Nguyên Bảo bị Bạch Hổ dùng miệng ngâm hun hăng ném lên bầu trời, lại quăng xuống mặt đất thật mạnh, Đường Nhu gấp đến độ kêu oa oa.

Lông mào Dạ Thất Thất khê nhẩn lại, lập tức mặt không chút thay đổi nhìn hai con thú trên đầu thú đài, đáy mắt lóe qua một tia cười lạnh.

- - Nguyên Bảo, đừng đùa! Giải quyết nó.

Thân là chủ nhân khế ước của Nguyên Bảo, Dạ Thất Thất cảm giác được Nguyên Bảo nhìn như chặt vật, kì thực rất là thích thú, liền biết rõ cái vật nhỏ giao hoạt này đang cố ý trêu chọc con hổ trắng kia, không nghĩ tới nó hành động quá tốt, lại lừa gạt tất cả mọi người ở đây.

- - chủ nhân, nó rất ngu xuẩn, không nhìn ra ta đang thôn phệ linh lực của nó.

Thanh âm làm nũng của Nguyên Bảo thông qua ý niệm truyền đến trong đầu Dạ Thất Thất.

Ngu xuẩn sao? Đúng vậy, đối với Nguyên Bảo có được chỉ số thông minh giống như con người mà nói, Bạch Bỏ chỉ là có được linh trí xác thực rất ngu.

Nguyên Bảo có được năng lực cực kỳ đặc biệt bậc nhất, đó chính là - - thôn phệ!

Nó có thể ở trong lúc đánh nhau thôn phệ linh lực đối phương hóa thành cho mình dùng. Nếu như đổi đến lúc khác, Dạ Thất Thất sẽ không ngăn cản nó, nhưng bây giờ không được. Nàng đã cảm giác được có khí tức cực kỳ cường đại hướng về nơi này mà đến.

- - ít nói nhảm, ngược chết nó! Hiện tại, lập tức!

Giọng nói lạnh lùng của Dạ Thất Thất truyền tới trong đầu Nguyên Bảo, Nguyên Bảo hừ hừ hai tiếng, con mắt đục ngầu ngược lại với lúc trước, không khéo như yêu quái.

Trong nháy mắt, khí thế Nguyên Bảo hoàn toàn biến đổi, vốn thân thể nên rơi xuống trên mặt đất, lại xoay tròn một vòng lớn ở không trung, hư không mà đứng, như giẫm trên đất bằng khí thế hung hăng đối mặt cùng Bạch Hổ.

Ồ? Đây là có chuyện gì? Con heo con kia như thế nào đột nhiên giống như thay đổi...

Mọi người kinh hãi, kế tiếp phát sinh một màn, làm cho bọn họ cả đời khó quên!

Chỉ thấy Nguyên Bảo vốn là bị mọi người coi thường, khí thế đột nhiên trở nên mạnh mẽ, hai tròng mắt tràn ngập sát ý lạnh như băng.

“Oanh!” Móng vuốt của Nguyên Bảo, trong nháy mắt hóa thành một vũ khí bén nhọn vô cùng sắc bén, thân thể nhanh tựa như tia chớp đánh úp về phía giữa trán của Bạch Hổ! Bạch Hổ to như vậy, đột nhiên nổ bung.

Trong một thoáng, huyết rơi vãi trời cao!

Máu tanh tàn bạo như thế, một màn rung động lòng người, làm cho mọi người thật lâu không cách nào phục hồi tinh thần lại.

Máu đỏ tươi kèm theo óc màu trắng bay tóe ra, thân thể Bạch Hổ ầm ầm ngã xuống đất, từ trong đầu nó tuôn ra một viên tinh hạch to bằng quả đấm, ánh sáng nồng đậm. Đang lúc mọi người chưa hoàn hồn, một bóng dáng hồng phấn bay lên trời, ngậm viên tinh hạch kia ở trong miệng, nện bốn cái chân ngắn, hấp tấp chạy xuống dưới đài.

“Miêu . . . miêu sát!” Tất cả mọi người ở đây ngây dại, không thể tin vào một màn trước mắt mình dĩ nhiên là thật sự.

Cấp chín linh thú lại bị giết trong nháy mắt, ông trời ơi! Vậy con heo con con này đến tột cùng là tồn tại biến thái như thế nào?

Nếu không phải trên đầu thú đài còn thi thể không đầu Bạch Hổ nằm kia, trong không khí tràn ngập nồng nặc mùi vị máu tanh, tất cả mọi người không thể nào tin nổi hết thấy thật sự đã xảy ra!

Nháy mắt giết cấp chín linh thú, nghịch thiên đại nghịch chuyển như vậy lại thật sự đã xảy ra!

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 179: Nửa đường nhảy ra tiểu phá hải.

“Ầm! Ầm!” Thời khắc mọi người khiếp sợ, đột nhiên thân thể Bạch Hổ liên tiếp nổ tung, nổ thành thịt nát, huyết vũ đầy trời.

“Bạo... Nổ tung rồi!”

“Ông trời ơi, cấp chín linh thú lại bị con heo con kia giết trong nháy mắt!” Không biết ai hô một tiếng, làm cho mọi người đang ngây người cũng tỉnh lại.

Trong một thoáng, ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung ở trên người Dạ Thất Thất và Nguyên Bảo, trong mắt mang theo khiếp sợ không thể tin được!

“Đáng chết! Dám giết Bạch Hổ của ta, ta giết ngươi - -” Mặt La Bình đen lại, mất đi lý trí, cầm trường kiếm trong tay liền đâm tới Nguyên Bảo ở bên chân Dạ Thất Thất.

Ánh mắt Dạ Thất Thất lạnh lẽo, còn chưa ra tay, liền thấy một bóng dáng nho nhỏ lao ra, giờ một đại lưỡi hái còn cao hơn so với người của hắn, khí thế hung hăng kêu gào xông tới: “Xấu nữ nhân, dám khi dễ nữ nhân của tiểu gia, tiểu gia chém chết ngươi nha người quái dị a a...”

Dạ Thất Thất nâng trán, làm sao con khi nhỏ này lại xuất hiện? Lại còn tự cho mình... Nàng không nói gì.

Phương thức đánh nhau của Tiểu phá hải Long Dục chính là một chữ - - loạn!

Không theo bất cứ đấu pháp nào làm cho La Bình liên tiếp bại lui, quan trọng nhất là hắn liều mạng đánh nhau, chỉ lo chém người, không đề phòng không chống lại, đấu pháp liều mạng như thế, ai dám đánh với hắn?

“Ngươi con bà nó, không được chạy! Dám khi dễ nữ nhân của tiểu gia, cái đồ mập ú nhà ngươi có can đảm, mau đứng ra cho tiểu gia chém vài đao...” Tiểu phá hải Long Dục khiêng đại lưỡi hái, ngang ngược mướn phần đuổi theo La Bình chạy hai vòng quanh đấu thú đài, đuổi theo không kịp, tức giận đến hất một tay chống nạnh gào khóc.

Mọi người lú lú nhìn hải tử hung hăng không biết xuất hiện từ nơi nào, không nghĩ tới hắn lại lợi hại như vậy, ngay cả cao thủ La Bình này có tu vi Địa Giai Đình Phong cũng bị hắn đuổi đến không hề có lực đánh trả.

Giờ phút này La Bình tức giận gần chết, không giải thích được bị con khi nhỏ đuổi theo chém, mất hết mặt mũi.

“Thằng nhóc chết tiệt đến từ nơi nào? Ta nhìn ngươi tuổi còn nhỏ hẳn nhìn ngươi khắp nơi, ngươi đừng được voi đòi tiên...” La Bình lạnh giọng gầm lên.

“Có bản lĩnh ngươi đừng trốn tránh, xem tiểu gia có chém chết ngươi không!” Tiểu phá hải Long Dục vênh vao tự đắc phải nói là lớn lối, căn bản không có để La Bình vào mắt.

Đường Nhu lặng lẽ kéo kéo vạt áo Dạ Thất Thất, nhỏ giọng hỏi: “Thất Thất, đứa bé kia ai vậy? Vì sao hung hãn như thế?”

“... Kỳ thật, ta không quen hắn.” Khóe mắt Dạ Thất Thất run rẩy hai cái, mang theo vài phần bất đắc dĩ trả lời.

Dạ Thất Thất biết rõ tiểu phá hải Long Dục là muốn ra mặt cho nàng, nhưng mà trước mắt sự tình đã phát triển đến mức này, cho dù hắn có đứng ra

đánh bại La Bình, đối với chuyện đã phát triển cũng không có chút thay đổi nào, sẽ chỉ làm cho chuyện càng ngày càng phức tạp hơn.

“Long Dục, người trước đi qua một bên ngáy ngốc, chuyện này chính ta sẽ xử lý.” Dạ Thất Thất khó được giọng nói chuyện nghiêm túc với tiểu phá hài như thế. Bỗng chốc tiểu phá hài ngáy ngốc, nghiêng đầu do dự một chút, giận dữ trừng La Bình một cái mới ngoan ngoãn đứng ở một bên.

Cũng không phải là hắn muốn nghe lời, mà là người nào đó truyền âm cho hắn!

“Trận chiến này, nên tuyên bố kết quả!” Dạ Thất Thất đi lên phía trước, nhìn thoáng qua La Bình có chút chật vật, môi đỏ mọng khẽ nhúc nhích, từng chữ từng câu há miệng nói ra.

Trong nháy mắt sắc mặt La Bình trắng bệch, nhìn trên đầu thú đài máu chảy thịt nát đầy đất, ánh mắt nhìn Dạ Thất Thất tràn đầy hận ý ngập trời!

“Tiện nhân, dám giết thú sủng của ta, ta giết ngươi...”

“Nguyện đánh cuộc phải chấp nhận chịu thua, ba trận thắng hai! Cái này còn cần ta dạy cho ngươi sao? Khế ước sinh tử đầu, là ngươi kiên trì ký, nếu như ngươi muốn đổi ý, cam nguyện bị đầu thú trường truy sát, ta không còn lời nào để nói.” Giọng nói của Dạ Thất Thất mây trôi nước chảy, đem lời của La Bình mĩa mai nài trước đó, trả nguyên lại cho nàng ta.

Nhìn La Bình trương ra khuôn mặt trắng bệch chật vật, Đường Nhu chỉ sợ thiên hạ không loạn nhân cơ hội lạnh lùng chế giễu: “Vừa rồi người nào lời thề son sắt nói mạnh miệng tới như vậy? Hiện tại lời nói gió bay đi! Con người này, chính là đồ phá hoại như vậy, tưởng tượng tốt đẹp tựa như ảo mộng, thực tế lại hung hăng tát cho người nào đó một cái, chắc chắn... Một cái tát này thật là vang dội nha, sáng khoái nha!”

Viên Viên Viên phụ họa gật đầu, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng hơi chút dừng lại ở trên người La Bình, nghiêm trang nói với Đường Nhu: “Tật xấu nhanh mồm nhanh miệng của ngươi phải đổi đi, đừng có lúc nào cũng nói thật. Đừng học theo La học tỷ tổ chất không có cao như trong tưởng tượng của ngươi, nói chuyện uyển chuyển chút, lời nói thật đã thương người.”

Dạ Thất Thất: “...”

Các ngươi nhân rồi sợ giá trị cừu hận không đủ cao? Còn muốn tiếp tục tích lũy giá trị cừu hận, chuẩn bị max level đòi phần thưởng sao?

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 180: Tài năng hiển lộ (1).

Ngăn La Bình tức giận lại, đáy mắt Hòa Thánh Nghiệp lóe qua hàn quang, nói: “Trận này chúng ta thua, thi đấu ba trận thắng hai, còn có hai trận, kế tiếp là Dạ tiểu thư và La Bình đơn độc thi đấu. Trong lúc học viên thi đấu, cấm sinh tử đấu, hai vị không được khiến cho chúng ta khó giải trình.”

Hòa Thánh Nghiệp vừa mới dứt lời, La Bình liền không thể chờ đợi được đứng ra, đôi mắt ôm hận nhìn chằm chằm Dạ Thất Thất, cắn răng nghiêng lợi nói ra: “Ngươi yên tâm, ta sẽ không để cho ngươi chết được nhẹ nhõm như vậy, dám giết linh thú của ta, không lóc từng miếng thịt của ngươi, khó tiêu mỗi hận trong lòng của ta!”

“Nếu như ngươi có bản lĩnh đó, túi da này đưa ngươi lại có làm sao?” Khóe môi Dạ Thất Thất khẽ nhếch, một hơi thở tà mị cuồng tứ từ trên người nàng lan tràn ra: “Nếu như ngươi thua, đừng quên đánh cuộc của chúng ta, ta hết sức mong đợi một màn học tỷ quý xuống nói xin lỗi kia, xem ra rất đặc sắc!”

“Ngươi không có cái cơ hội kia, đợi tí nữa ta sẽ nhường để cho ngươi hối hận vì đã đắc tội ta.” La Bình âm trầm bỏ lại những lời này, điểm nhẹ mũi chân, thân thể bay lên trời, rơi xuống trên đầu thú đài.

Nhìn trước mắt máu thịt khắp nơi, đáy mắt La Bình tràn đầy đau lòng. Đó là cấp chín linh thú, nàng hao hết tâm tư mới cầu được phụ thân đưa Bạch Hổ cho nàng, hiện tại lại biến thành một đồng bùn máu, hài cốt không còn, làm sao nàng ăn nói cùng phụ thân đây?

Dạ Thất Thất, đây hết thảy đều là vì con tiện nhân Dạ Thất Thất kia, nàng ta không chết, mỗi hận trong lòng nàng khó dần được!

“Trời giáng xuống, nắng hạn gặp mưa - - “

La Bình khẽ quát một tiếng, toàn bộ trên đầu thú đài bỗng nhiên hạ mưa to xuống, rửa sạch máu thịt trên đầu thú đài.

“Dạ Thất Thất, La Bình ta, lúc này đề nghị khiêu chiến với ngươi, sinh tử quyết đấu, ngươi, có dám ứng chiến?” La Bình cầm trường kiếm trong tay, đứng trên đầu thú đài, trong mắt ôm hận, lạnh giọng quát to.

Sinh tử quyết đấu!

Trong một thoáng, ánh mắt tất cả mọi người đều rơi xuống trên người Dạ Thất Thất, có lo lắng, có đồng tình, còn có nhìn có chút hả hê...

“La Bình nguoi là tiểu nhân hèn hạ vô sỉ âm hiểm...” Đường Nhu tức giận đến mắng to, tại sao nữ nhân này có thể vô sỉ như vậy? Lấy tu vi Địa Giai Đỉnh Phong đề xuất sinh tử quyết đấu cùng Thất Thất linh căn chỉ có một phần, nàng ta không cần mặt mũi nữa sao?

“Được!” Giọng nói trong trẻo của Dạ Thất Thất áp đảo tiếng mắng tức giận của Đường Nhu, môi đỏ mọng khẽ nhúc nhích, phun ra một chữ làm cho người ta khiếp sợ không thôi.

Tất cả mọi người ngây ngẩn cả người, hiển nhiên không có ai nghĩ tới, Dạ Thất Thất sẽ dễ dàng đáp ứng La Bình khiêu chiến như thế.

“Trời làm vậy, có thể sống; tự gây nghiệt, không thể sống! Nguoi đã muốn chết, ta liền thành toàn cho nguoi.” Trong lời nói điên cuồng tùy tiện còn mang theo tự tin nồng đậm, từ trong môi đỏ xinh đẹp của Dạ Thất Thất chậm rãi phun ra, từng chữ từng câu, rõ ràng truyền vào trong tai tất cả mọi người ở đây.

Giờ khắc này, Dạ Thất Thất thật giống như đột nhiên thay đổi một thành một người khác, thần sắc vẻ mặt hào hứng, làm cho tất cả mọi người cảm thấy xa lạ.

Có người trong lòng nghi vấn, đây... Thật sự là phế vật mọi người đều biết sao?

Dạ Thất Thất nện bước chân ưu nhã thông dong, chậm rãi đi lên đầu thú đài, từng bước từng bước bước lên bậc thang, trong cử động không thấy một chút phân nửa hoảng loạn nào, khoe môi mang theo nhẹ nhàng lạnh lùng chế giễu.

“Không xong, trúng kế!” Sau khi Hòa Thánh Nghiệp nghe thấy lời nói của Dạ Thất Thất, đáy lòng chấn động, sắc mặt trắng bệch, lại muốn ngăn cản, nhưng lúc này đã trễ.

“Àm ăm!” Bầu trời vang lên một tiếng trầm đục, lời thề đã thành.

Sinh tử quyết đấu, lấy mệnh làm khế, trời xanh có cảm giác, lời thề mà thành!

“La Bình, giao mạng của nguoi ra! Ta để cho nguoi toàn thây.” Giọng nói của Dạ Thất Thất không có chút phạm phùng biến hóa nào, thanh linh dễ nghe, giống như đang thảo luận hôm nay thời tiết như thế nào vậy, lại như cũ không cách nào làm cho người ta xem nhẹ cuồng vọng và sát khí nồng đậm trong lời nói của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 181: Tài năng hiển lộ (2)

“Hừ! Chỉ bằng nguoi?” La Bình hừ lạnh, mặt tràn đầy khinh thường.

Dạ Thất Thất lấy ra phê hồn roi từ trong không gian, 'Bốp' một tiếng vung trên mặt đất, nói, “Đối phó nguoi, ta là đủ.”

Trường tiên vừa vung xuống, mới thoát nhìn thiếu nữ khí thế anh khí, giờ phút này trong nháy mắt hào khí vạn trượng, giữa lông mày mang theo sát khí nhàn nhạt, đôi mắt trắng đen rõ ràng, lóe ra hàn quang kinh người.

“Cuồng vọng tự đại, hôm nay ta liền thay thế cha mẹ nguoi giáo huấn một chút nguoi thật tốt.” La Bình mất lộ tinh mang, trong tay trường kiếm huy động, khẽ quát một tiếng: “Thủy mạc, ngưng!”

Một đạo hào quang màu bạc vờn quanh thân thể quanh La Bình, linh lực màu bạc nhạt bắt đầu khởi động, vô số giọt nước ở trước mặt nàng, từ từ hình thành một lồng bảo hộ màu xanh nhạt, bám vào mặt ngoài thân thể nàng, lam quang dịu dàng, khí chất La Bình nổi bật lên càng thêm tinh khiết như tiên, lại lộ vẻ phong tình.

“Địa giai đỉnh phong, tu vi như thế cũng đủ rồi.” Dù tư cách đề nàng bồi luyện. Hai mắt Dạ Thất Thất híp lại, nhìn toàn thân La Bình phóng thích khí thế, môi đỏ mọng khẽ nhếch, mở miệng nói.

Cùng là địa giai đỉnh phong, Dạ Thất Thất cũng rất muốn cùng người cùng đẳng cấp đánh một trận!

Đề nén xuống về hưng phấn dưới đáy lòng, trong người Dạ Thất Thất lóe ra một cổ quang mang bạc sắc mạnh hơn so với trong người La Bình - -

Hào quang màu bạc nhạt, dấu hiệu đặc biệt của địa giai đỉnh phong!

Trong một thoáng, tất cả mọi người ngây dại.

Trong người Dạ Thất Thất ngân quang thật giống như một lưỡi đao vô hình, người mới trào phúng khinh thị nàng, thật giống như bị hung hăng chọc một

đao, biểu hiện trên mặt, từ nhìn có chút hờ hững xem cuộc vui đắc ý, biến thành đại ra, rồi sau đó là khiếp sợ cùng không dám tin!

Cũng mặc kệ trên mặt bọn họ vẻ mặt đặc sắc như thế nào, trông mặt trông đến thiếu chút nữa rớt xuống, ngân quang trong người Dạ Thất Thất cũng không có chút nào giảm bớt.

“Địa giai đỉnh phong, cái phế vật kia thế nhưng cũng là địa giai tu vi đỉnh cao...”

“Cái gì? Phế vật linh căn một phần thể nào lại là địa giai tu vi đỉnh cao?”

“Nàng là từ xưa đến nay đệ nhất thân thể ngũ hành thuộc tính, nguyên lai, thân thể ngũ hành thuộc tính không phải là phế vật, là thiên tài, tuyệt hảo thiên tài! Linh căn một phần cũng có thể có tu vi như thế, nếu như là linh căn thượng đẳng, kia nàng vậy chẳng phải tồn tại kinh khủng?”

...

Mọi người nghị luận rối rít, trong lời nói nội dung tất cả đều là vây quanh thiếu nữ đã từng là phế vật kia, hiện tại lại vô cùng xuất sắc.

“Người dĩ nhiên là tu vi địa giai đỉnh cao, lần trước là người, chuyện cấm tháp là người hãm hại ta, có đúng hay không?” Biết được Dạ Thất Thất lại ản núp tu vi, lúc này La Bình văng sáng chợt lóe, nghĩ đến hôm đó chuyện cấm tháp phát sinh.

Khó trách, ngày đó nàng đánh ra hỏa cầu uy lực cũng không mạnh, lại hủy hoại phong ấn cấm tháp. Nguyên lai là có người âm thầm đem nàng một đao, mượn tay của nàng, phá hủy phong ấn cấm tháp.

“Ta chỉ là cho thêm ít thứ vào hỏa cầu của người, các người bị phạt, là chính các người ngu xuẩn, không trách được người khác.” Chuyện cấm tháp, mắt Dạ Thất Thất thấy hết thấy quá trình, tự nhiên biết rõ một chuyện đám người La Bình bị phạt.

La Bình nổi cáu, hận ý với Dạ Thất Thất lại đậm hơn một phần.

Khẩu quyết nhất niệm, trong nháy mắt bóng dáng La Bình biến mất tại chỗ.

“Huru!” Một thanh trường kiếm phá không bay ra, hướng về cổ Dạ Thất Thất hung hăng vung tới.

Trong ánh chớp lóe lên, trong mắt Dạ Thất Thất lấp lóe hàn quang, trong nháy mắt thân thể lấy một loại phương thức không có khả năng tránh thoát một kích bén nhọn này, cùng lúc đó, trong tay phê hồn rơi bay múa, cùng trường kiếm của La Bình giao triển không ngừng.

Trường kiếm của La Bình giống như có sinh mạng vậy, từ trong tay La Bình bay ra ngoài, tay trái La Bình chẳng biết lúc nào đeo lên một cái bao tay tâm ti hiện ra u quang kinh người, cái bao tay giống như móng nhọn của quái thú dị thường kinh người.

Dạ Thất Thất xoay người đá một cái, mũi chân đá trúng bụng dưới La Bình, lòng bàn chân nhưng cũng bị La Bình đánh một quyền, hai người cơ hồ đồng thời lui về phía sau.

Một cái chính diện giao phong, hai người đối với thực lực hai bên đều có hiểu rõ nhất định.

Sắc mặt Dạ Thất Thất cũng ngưng trọng rất nhiều, chính mình nếu như không sử dụng lá bài tẩy khác, chỉ dựa vào giờ phút này tu vi trước mắt tới đối chiến, ai thắng ai bại, kết cục khó liệu!

“Không thể tưởng được người thế nhưng ản núp sâu như vậy.” Mặt La Bình thần sắc ngưng trọng nhìn thiếu nữ đối diện, giờ khắc này, nàng mới thật sự coi Dạ Thất Thất là đối thủ.

Phản ứng kinh người, tốc độ bén nhảy, lực bộc phát rung động... Nữ tử này nếu không trừ, tương lai nhất định thành bảo vật!

Mà nàng, quyết không cho phép đối thủ mạnh như thế ở dưới mí mắt nàng mạnh mẽ lớn lên.

Dạ Thất Thất, phải chết!

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 182: Tài năng hiển lộ (3)

“Cũng vậy.” Lời ấy của Dạ Thất Thất xuất từ đáy lòng. Nếu không phải lần này đánh nhau, Dạ Thất Thất cũng sẽ không biết, La Bình này thoát nhìn làm cho người ta cảm giác nữ nhân xúc động ngốc nghếch, thế nhưng ản núp được sâu như vậy? Địa giai đỉnh phong tu vi, chỉ là nàng hiển lộ thực lực ra, thực lực La Bình chân chính tuyệt không phải như thế. May mắn nàng xưa nay liền cho rằng sư tử vỗ vò thỏ cũng muốn dụng hết toàn lực, từ từ dò xét đối thủ, nếu không hôm nay nàng chắc chắn thua thiệt ở trên tay La Bình.

La Bình nhếch môi, đáy mắt lóe qua một đạo ánh sáng lạnh, hiểu Dạ Thất Thất đã nhìn thấu bí mật nàng ẩn núp đã lâu!

“Lại đến!” La Bình khẽ quát một tiếng, đáy mắt thiêu đốt lên hừng hực chiến ý, duỗi tay ra, trường kiếm trở về tới trong tay.

Dạ Thất Thất phệ hồn roi cũng trở về tới trong tay nàng, trong mắt nàng cũng thiêu đốt lên hừng hực chiến ý, hôm nay phệ hồn roi ở trong tay nàng, chỉ là một vũ khí, mà không phải là thần khí hoặc là cái khác.

“Vù vù - - “

Tốc độ cực mạnh, dẫn tới một trận gió gào thét, hai đạo bóng dáng cơ hồ biến thành tàn ảnh, không cách nào dùng mắt thường nắm bắt rõ ràng.

Hai người từ mặt đất đánh tới giữa không trung, từ giữa không trung rơi xuống mặt đất, khí thế tương đối, thắng bại khó phân.

Gió càng ngày càng mạnh từ từ biến thành từng trận gió lớn, bao quanh vây các nàng vào trong, mọi người dưới đài chỉ có thể lơ mơ trông thấy hai đạo tàn ảnh, nhưng không cách nào phân biệt ra ai là ai?

“Àm!”

Một đạo bóng dáng từ giữa không trung rơi xuống, giữa trận gió một thoáng biến mất.

Một đạo khác bóng dáng cũng nhanh nhẹn rơi xuống, hai đạo bóng dáng uyển chuyển, một quỳ một chân trên đất, một đứng trên mặt đất nhìn xuống từ trên cao.

“Đồng đồng đồng...” Trái tim mọi người cấp tốc nhảy lên, cũng bởi vì hai người này một trước một sau rơi xuống trên đất mặt, nhảy lên được càng thêm kịch liệt.

“Thua, Dạ Thất Thất thua...”

Nhìn trên đầu thú đài, Dạ Thất Thất một người rơi xuống đất, trước ngực một lỗ máu trong suốt, sắc mặt tái nhợt, bộ dáng chật vật, có người mở miệng hô lên những lời này.

“Thất Thất...” Đường Nhu muốn xông lên đầu thú đài, lại bị Viên Viên Viên ngăn cản lại, ý bảo nàng nhìn biểu hiện trên mặt Dạ Thất Thất trên khán đài.

Dạ Thất Thất chậm rãi đứng lên, cúi đầu nhìn lỗ máu trong suốt xuyên thấu bên phải ngực chính mình kia, khoe môi quyến rũ ra thoáng nụ cười lạnh tà mị, tóc đen cuồng loạn nhảy múa, không đếm xỉa lỗ máu chùng đầu ngón tay trên ngực kia, đôi con ngươi trắng đen rõ ràng, từ từ biến thành màu đỏ như máu.

“Vốn định cùng ngươi công bằng đánh một trận, cấp ngươi lưu con đường sống, ngươi lại không hiểu được quý trọng, như thế, liền không trách được ta!” Lời nói chưa dứt âm, hai mắt Dạ Thất Thất hoàn toàn biến thành màu đỏ như máu, trên phệ hồn roi trong tay chữ đầy một cỗ sát khí nồng đậm.

Giờ phút này Dạ Thất Thất, thật giống như huyết sắc nữ tu la trở về từ địa ngục, toàn thân tràn ngập sát khí, âm lãnh thị huyết, tà mị cuồng tứ!

“Àm! Àm! Àm!”

Vài tiếng rên rỉ vang lên, thân thể La Bình còn duy trì tư thái lúc trước, từ chân bắt đầu, muốn nổ tung lên.

Đầu tiên là chân, sau đó là bụng, tiếp theo là ngực... Trước sau chợt nổ tung, tựa như bạch hổ linh thú cấp chín lúc trước vậy, sau khi thân thể La Bình nổ tung, thân thể bị nổ chia năm xẻ bảy, máu rơi đầy trời cao!

Cuối cùng, trên người La Bình, chỉ có một cái đầu, còn là hoàn hảo không tổn hao gì!

Mắt nàng thấy thân thể của mình nổ tung trong nháy mắt, cho đến khi linh hồn triệt để tiêu tán, trong mắt La Bình còn tràn đầy khiếp sợ hoảng hốt không thể tin!

Yên lặng!

Toàn trường lặng ngắt như tờ!

Ánh mắt của mọi người tất cả đều tụ tập ở trên đầu thú đài, trên người thiếu nữ dung mạo thanh tú, toàn thân máu tươi kia.

Tay nàng giữ trường tiên lưng thẳng tắp đứng ở đầu thú đài, trong con mắt màu đỏ tươi từ từ thối lui, khí thế lạnh thấu xương, toàn thân máu tươi, tóc đen bay múa, theo trên cao nhìn xuống mọi người tại đây, khoe môi chậm rãi quyến rũ ra thoáng một nụ cười tà đến cực điểm, đôi mắt lạnh như băng.

“Ai, còn muốn khiêu chiến ta!”

“Ai, còn muốn khiêu chiến ta!”

“Ài, còn muốn khiêu chiến ta!”

...

Giọng nói của thiếu nữ trong trẻo nhưng tà mị lạnh lùng rõ ràng truyền tới trong tai tất cả mọi người ở đây, ở mỗi một góc đều có tiếng vọng, thật lâu không tiêu tan...

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 183: Cừu nhân gặp nhau đặc biệt đỏ mắt

Ánh mắt bề ngễ lạnh lùng quét qua tất cả mọi người ở đây, Dạ Thất Thất từ từ thu hồi ánh mắt, ánh mắt rơi xuống phần đoạn chân tay đã bị cụt còn lại của La Bình, đáy mắt lóe qua tia chế giễu lạnh lẽo.

Nàng vốn không muốn tàn nhẫn như thế, ai kêu nàng ta tự tìm đường chết!

Cúi đầu, trông thấy máu ở ngực đã từ từ động lại, máu tươi hồng đến chói mắt không giống thường ngày như vậy, máu ở ngực Dạ Thất Thất mang theo một cỗ tà khí màu tím đen.

Đột nhiên, trong đầu Dạ Thất Thất một mảnh mê muội, dưới chân lao đảo một cái, thiếu chút nữa ngã xuống.

Độc này, rất bá đạo!

Trong nội tâm Dạ Thất Thất âm thầm khiếp sợ, không nghĩ tới thể chất của nàng chỉ có thể tạm thời ngăn chặn loại độc này trong thời gian ngắn ngủi như thế, nếu không phải thể chất nàng đặc thù, chỉ sợ trong nháy mắt trúng độc, sẽ hoàn toàn mất đi sức chiến đấu, trở thành thịt cá trên thớt của người khác, mặc người chém giết.

“Thất Thất...”

“Nữ nhân!”

Đường Nhu, tiểu phá hải Long Dục cùng Viên Viên Viên phát giác được Dạ Thất Thất không thích hợp, thân hình nhanh như tia chớp xông lên đấu thú đài, đỡ nàng.

“Thất Thất, nguoi như thế nào? Không sao chứ!” Đường Nhu một cái tay liền đỡ lấy Dạ Thất Thất, trong nháy mắt giúp nàng giảm đi rất lớn khí lực.

“Ta trúng độc, bây giờ mau dẫn ta rời khỏi đây đi.” Dạ Thất Thất cảm giác được một cỗ hơi thở quen thuộc càng ngày càng gần, nàng cảm giác giờ phút này tình huống của mình không tốt, nếu lại ra tay, độc tính một khi xâm nhập vào trong, muốn áp chế thậm chí triệt để thanh trừ, sẽ rất phiền toái.

“Trúng độc?” Đám người Đường Nhu sửng sốt, nghe nàng trúng độc, lúc này ôm nàng dậy liền xuống dưới đấu thú đài.

Nhưng, đã trễ!

“Dạ Thất Thất, thấy ta đến đây nguoi liền muốn chạy trốn sao? Thù giết cha, không đội trời chung, hôm nay, ta muốn làm nguoi nợ máu phải trả bằng máu!” Một đạo thanh âm nam tử đầy hận ý từ bên kia đấu thú đài truyền đến, mọi người chỉ thấy một đạo bóng dáng màu lam từ trước mắt chợt lóe qua, đạo bóng dáng kia đã xuất hiện ở trước đám người Đường Nhu, hai mắt đầy hận thù, gắt gao nhìn chăm chăm Dạ Thất Thất trong ngực Đường Nhu.

Lông mày Dạ Thất Thất cau lại, hiển nhiên không nghĩ tới sẽ gặp người này ở Học viện Xích Hỏa.

Đúng vậy, người đến không phải là người ngoài, đúng là người đã từng là vị hôn phu của 'Dạ Thất Thất' - - Lăng Vân Tiêu.

“Đường Nhu, thả ta xuống.” Lăng Vân Tiêu cùng nàng có thù giết cha, hiện tại chặn đường nàng, dù như thế nào cũng sẽ không bỏ qua cơ hội tốt trước mắt như vậy, dứt khoát, nàng liền xem ý hấn đến tột cùng như thế nào?

Đường Nhu đỡ nàng đứng trên mặt đất, ba người như thần giữ nhà che chở nàng ở bên trong, nhìn chăm chăm chăm chăm Lăng Vân Tiêu, nhất là tiểu phá hải Long Dục, trong mắt hung quang không chút nào che dấu. Người xung quanh trông thấy hung quang trong mắt tiểu phá hải, ở trong lòng vì Lăng Vân Tiêu mà chảy một đồng mồ hôi lạnh, hình ảnh trước tiểu phá hải mang theo đại lưỡi hái còn cao so với người hấn đuổi theo La Bình chém, bọn họ đều còn nhớ rất rõ ràng.

Tính tình tiểu phá hải này không theo một hướng nào cả, nói không chính xác sau một khắc liền mang theo đại lưỡi hái chém hấn, chuyện như vậy hoàn toàn có khả năng phát sinh. Nghĩ đến đây, mọi người tự giác yên lặng cách Lăng Vân Tiêu xa một chút.

“Lăng Vân Tiêu, ngươi muốn như thế nào?” Ánh mắt Dạ Thất Thất lạnh lùng nhìn hắn, vẻ mặt lạnh nhạt như nước.

“Ta muốn như thế nào?” Ánh mắt Lăng Vân Tiêu điên cuồng trừng nhìn nàng, cười lạnh nói, “Ngươi giết cha ta, hại cả nhà Lăng gia ta bị diệt, hiện tại, ngươi hỏi ta muốn như thế nào? Ngươi nói, ta muốn như thế nào?”

Lăng Vân Tiêu điên cuồng cười to, nàng hại chính mình cửa nát nhà tan, thế nhưng còn điềm nhiên như không hỏi mình muốn như thế nào như thế? Hắn muốn cho nàng nếm thử thống khổ của hắn, hắn muốn nàng muốn sống không được, muốn chết không xong, sống không bằng chết...

“Cả nhà Lăng gia bị diệt?” Dạ Thất Thất sững sờ, chuyện này nàng thật không hiểu.

Chỉ là, Lăng Vân Tiêu đang yên đang lành tại sao lại ghi món nợ này lên người nàng?

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 184: Người nào đó tức giận

“Đừng giả bộ bày ra bộ dạng cái gì cũng không biết, Dạ Thất Thất, ngươi nữ nhân ác độc tâm địa rắn rết, hôm nay, ta muốn vì cha ta báo thù, giết nữ nhân rắn rết ngươi!”

Đáy mắt Lăng Vân Tiêu lóe qua một đạo hàn quang, dự định thừa dịp ngươi bị thương, muốn mạng ngươi!

Thậm chí Dạ Thất Thất còn không kịp phản ứng, Lăng Vân Tiêu đã xuất thủ, một trường thương màu bạc, mang theo nồng đậm sát khí, bay đâm thẳng tới đến cổ họng nàng!

“Hèn hạ!” Trong lòng Dạ Thất Thất tức giận mắng một tiếng, đẩy ra Đường Nhu che trước mặt nàng, đứng tới nghênh chiến.

Đường Nhu, không phải là đối thủ của Lăng Vân Tiêu!

Tu vi Lăng Vân Tiêu chỉ là địa giai trung kỳ, xa không bằng La Bình có tu vi địa giai đỉnh phong lại có sát chiêu lá bài tẩy khác, ở trong mắt mọi người xung quanh, Dạ Thất Thất có thể dễ dàng quyết đoán giết chết La Bình như thế, giết chết nam nhân này cũng không thành vấn đề.

Tất cả mọi người mỗi mắt mong chờ, chờ Dạ Thất Thất đánh bại nam nhân này, chờ đến, xác thực Dạ Thất Thất bị đánh cho bị thương rơi xuống đất, trường thương màu bạc hướng về nàng mặt đâm tới...

“Keng!” Trong ánh chớp lửa, trước mặt Dạ Thất Thất ngang trời xuất hiện một bàn tay thon dài trắng nõn, khớp xương rõ ràng, cầm đầu thương, từ trong tay hắn bẻ gãy, rút xuống đất, phát ra tiếng vang thanh thúy.

Chỉ thấy, một nam tử thân mặc cẩm bào màu đen, tóc đen như tơ, tuấn mỹ yêu nghiệt, giữa lông mày nồng đậm tức giận cùng sát khí, đứng ở phía trước Dạ Thất Thất, hai tròng mắt đỏ ngầu, khí thế sắc bén thể không thể đỡ.

“Phốc...”

Dạ Thất Thất thân trúng kích độc, lại mới vừa vọng động linh lực, độc xâm nhập vào phổi, giờ phút này trông thấy Viêm Minh, trong nội tâm xuất hiện một trận thoải mái, phun ra một ngụm máu màu tím.

“Đáng chết!” Viêm Minh thấp giọng chửi bới, cúi người xuống ôm nàng lên, ngón tay nhanh như tia chớp điểm vài cái ở trên người nàng, uy nàng uống một chai chất lỏng không biết tên ngọt ngọt, “Ai làm?”

Nhìn ngực Dạ Thất Thất đã đọng lại vết máu tím đen kia, cùng với khuôn mặt nàng trắng bệch như tờ giấy, mặt Viêm Minh lạnh như băng, đáy lòng nổi lên một cỗ căm giận ngút trời!

Hắn sùng nàng ở trong lòng, không nỡ thương tổn một chút nào người lại có người dám thương?

Đến tốt cùng là người nào dám lớn mật như thế? Viêm Minh nổi giận, đáy lòng dâng lên một cỗ xúc động muốn hủy diệt hết thảy.

“Người của ta, ngươi cũng xứng động?”

Giọng lạnh như băng tà mị, thật giống như hàn băng tới từ chỗ sâu địa ngục, âm lãnh thấu xương.

Trong nháy mắt mọi người cảm giác không khí xung quanh trở nên rét lạnh, một cỗ áp lực vô hình ừn ừn kéo tới đánh tới, trong nháy mắt mọi người có loại cảm giác sợ hãi sinh mạng bị uy hiếp.

“Àm!”

Một tiếng vang thật lớn, tay phải Viêm Minh nắm thành quyền, hung hăng một quyền đánh ra, thân thể Lăng Vân Tiêu giống như như điều đứt dây, bay ra ngoài rất xa.

“Nữ nhân của ta, người dám động, giết không tha!” Viêm Minh ngang ngược tuyên bố chủ quyền.

Một màn bóng dáng hắc sắc kia, khuôn mặt tuấn mỹ yêu nghiệt, giống như thiên thần đến, hai tròng mắt thâm thúy lạnh như băng, mang theo khí thế bề ngỗ không gì sánh kịp.

“Lăn ra đây!” Trong ngực ôm Dạ Thất Thất sắc mặt tái nhợt, Viêm Minh hướng về trong hư không quát lạnh nói.

“Không hổ đường đường là... A - -” trong hư không truyền đến thanh âm chưa nói xong, trong tay Viêm Minh đột nhiên lóe qua một đạo hắc quang, liền nghe thấy thanh âm kia truyền ra một đạo tiếng kêu thảm thiết.

Sau khi Dạ Thất Thất nhắm mắt điều tức xong, chậm rãi mở mắt ra, đập vào mắt là khuôn mặt tuấn mỹ yêu nghiệt của hắn, mặt của nàng, bị hắn ôm gần sát ở trước ngực, nhưng nàng lại không cảm giác được tim đập của hắn, mặt áp vào trước ngực hắn, mang theo cảm giác mát mẻ nhẹ.

“Khá hơn chút nào không?” Đinh đầu, truyền đến thanh âm hắn trầm thấp dễ nghe.

Dạ Thất Thất ngây ngốc một chút, theo phản xạ gật đầu, mang theo vài phần chất phác trả lời, “Ừm, khá hơn nhiều.”

Nghe thấy câu trả lời của nàng, Viêm Minh ôm nàng càng chặt hơn hai phần, ánh mắt nhìn về phía nàng mang theo vài phần nhu hòa nho nhỏ không thể thấy, lập tức ngừng đầu nhìn hướng hư không, trong nháy mắt hai mắt trở nên lạnh như băng, “Đi ra, hay là... Muốn chết!”

Vừa mới dứt lời, chỉ thấy trong hư không đột nhiên tạo nên một vòng gọn sóng.

Giống như ném một cục đá vào mặt hồ, gọn sóng từ từ thành lớn, từ từ vãn vẹo.

Một lão nhân thân thể mập mạp như quả cầu, đỉnh đầu trọc một nửa, mặt mày hồng hào, tóc tai bù xù từ trong hư không 'Rớt' đi ra, một thân áo vải màu xám tro, ngang hông còn buộc một cái hồ lô rượu, bộ dáng hình tượng thấy thế nào cũng không giống như cao thủ tu vi cao thâm.

Chỉ có người không chút nào thu hút như vậy, lại có thể trước mắt bao người ẩn thân hư không, không bị người phát hiện.

“Phó viện trưởng.” Có người đột nhiên kinh hô.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 185: Phó viện trưởng chính là cái hồ siêu cấp lớn.

“Phó viện trưởng?”

Mọi người đều ngạc nhiên, hiển nhiên cũng không tin cái người có hình tượng lôi thôi như cái lão tửu quỷ, sẽ là phó viện trưởng theo như đồn đãi là thần bí cường đại.

Nhìn thấy người thật, trong nháy mắt mọi người có loại cảm giác thần tượng tan biến.

“Ta chính là phó viện trưởng, phó viện trưởng chính là ta, như thế nào? Có phải cảm thấy bốn viện rất anh minh thần võ, anh tuấn tiêu sái, tuấn lãng phi phàm hay không...” Phó viện trưởng Mục Thanh uống một hớp rượu lớn, cái mũi hồng hồng vì rượu nhìn có chút tức cười, không có một chút xấu phong phạm cao nhân nào.

Nhìn phó viện trưởng trước mắt nói đến nước bọt bay tứ tung, khoe miệng Dạ Thất Thất khẽ run rẩy hai cái, nhìn phó viện trưởng điên điên khùng khùng không đáng tin nhiệm, làm cho nàng nghĩ đến sự phụ Lão Phong Tử.

Hai người cho nàng cảm giác rất giống, đều là hồ, là cái loại hết sức hồ. (hồ: hăm hại)

“Vật kia, là người mang đến?” Viêm Minh không chút nào để ý thân phận phó viện trưởng Mục Thanh, ánh mắt lạnh như băng quét mắt nhìn Lăng Vân Tiêu bị hắn một quyền oanh bay, lại không hiểu sao bị Mục Thanh mang trở lại xuất hiện ở trước mắt hắn.

Lăng Vân Tiêu bị những lời này của Viêm Minh tức giận đến lại thổ một búng máu, lại bị phó viện trưởng Mục Thanh tiện tay vứt trên mặt đất, trực tiếp mất đi nửa cái mạng.

“Ngươi nói hán?” Phó viện trưởng mắt nhìn lên Lăng Vân Tiêu, lắc đầu, uống một hớp rượu lớn, mặt mũi tràn đầy ghét bỏ: “Ngươi đừng có hiểu lầm, ta cùng hán không có quan hệ. Vừa rồi thấy hán bay ra ngoài chính là thuận tay nhặt hán về mà thôi. Ngươi muốn, cho ngươi chơi.”

Nói xong, ánh mắt phó viện trưởng rơi xuống trên người Dạ Thất Thất đang ở trong lòng Viêm Minh, trên dưới quan sát vài lần, hắc hắc gượng cười hai tiếng: “Ta đối với loại tiểu tử thái độ thì không có hứng thú, ta cảm thấy hứng thú với nha đầu trong lòng ngươi hơn, không bằng đưa nàng cho ta... A, ngươi đừng động thủ...” Phó viện trưởng thật vất vả mới dập tắt được lửa ở trên tóc, nhìn một nửa đầu tóc bị đốt trụi, phó viện trưởng tức giận đến giậm chân.

“Quản tốt miệng của ngươi, ta không hy vọng có lần sau.” Thất Thất là nghịch lân của hán, không thể đụng vào!

Bất kể là ai, một khi chạm vào nghịch lân của hán, đều là tội không thể tha!

Trên người Viêm Minh bắn ra sát khí, Dạ Thất Thất bị hán ôm vào trong ngực có cảm nhận cường liệt nhất, nàng đưa tay chọc chọc trên cổ hán, Viêm Minh cúi đầu nhìn nàng, nàng bĩu môi, nói ra: “Chỉ đùa một chút mà thôi, ngươi đừng làm nghiêm túc như vậy. Còn cô, đừng hờ một tí cũng học tiểu phá hài có được hay không, ai là nữ nhân của ngươi hả? Đừng tùy tiện làm hư danh tiếng của ta, lão nương còn dự tính gả cho người đấy!”

“Ngươi muốn gả cho ai?” Viêm Minh chỉ nghe được câu nói sau cùng, mặt trầm xuống, híp mắt, đáy mắt hiện ra ánh sáng lạnh.

Ặc, trong nháy mắt Dạ Thất Thất cảm thấy đau răng, đây là trọng điểm sao? Hán chú ý trọng điểm dường như bị lệch đi?

“Không liên hệ gì tới ngươi, mau buông ta xuống.” Trước đó được hán anh hùng cứu mỹ nhân che chở có chút cảm động, trong nháy mắt tan thành mây khói.

“Chớ lộn xộn, ngươi bị thương.” Giọng nói không kiên nhẫn của Dạ Thất Thất làm cho đáy mắt Viêm Minh thoáng lóe qua không vui, giọng nói không tự giác lạnh xuống.

...

“Khụ khụ... Vợ chồng son liếc mắt đưa tình, có phải nên đổi cái địa phương khác hay không?” Thấy bọn họ coi như người ngoài mà đầu võ mồm, trong mắt phó viện trưởng lóe lên vài phần kinh ngạc, chẳng mấy chốc trôi qua, ánh mắt giống như cười mà như không cười nhìn bọn họ trên ghẹo nói.

Lúc này Dạ Thất Thất mới chú ý tới xung quanh còn có nhiều ánh mắt xem bọn họ như vậy, mặt nàng liền hồng, nghiêng răng ác hung hăng tròn mắt nhìn yêu nghiệt nào đó một cái, trong lòng thâm mắng yêu nghiệt!

Lúc này Dạ Thất Thất phát hiện, phó viện trưởng này, chính là cái hổ, một cái hổ siêu cấp lớn!

Mắt lạnh quét qua mọi người vây xem, Viêm Minh không thèm nhìn tất cả mọi người, ôm Dạ Thất Thất xoay người rời đi, biến mất ở trong tầm mắt mọi người.

“Này, ngươi để cho ta xuống trước đi, ngươi tên yêu nghiệt chết tiệt này!”

“Yêu nghiệt chết tiệt, ngươi mau buông ta xuống.”

“Chết tiệt khôn kiếp, yêu nghiệt chết tiệt...”

...

Bọn họ đã đi xa, còn có thể nghe thấy giọng nói xù lông của Dạ Thất Thất không ngừng truyền đến.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 186: Chạm đến cấm chế thần bí ở Tàng thư các.

“Tàng thư các, cảm giác rất quen thuộc.” Dạ Thất Thất mặc một bộ trang phục màu đỏ thẫm, tóc dài tới eo buộc thành cái đuôi ngựa, đơn giản lưu loát, trên trán rơi xuống vài sợi tóc, trong mắt đẹp trắng đen rõ ràng chớp động linh động và giáo hoạt.

Tàng thư các Xích Hòa học viện, Dạ Thất Thất đã sớm nghe thấy.

Nghe nói, tàng thư các Xích Hòa học viện là nơi cất giấu gìn giữ rất nhiều bộ sách, là cầm cờ đi trước cả Xích Hòa đại lục. Phàm là các loại sách thượng cổ, các loại điển tịch tu luyện, tất cả đều được tàng thư các Xích Hòa học viện thu thập và bảo tồn.

Lần này Dạ Thất Thất đến Xích Hòa học viện, cũng có một nhân tố là hướng về nơi cất giấu điển tịch trong Tàng thư các của Xích Hòa học viện mà đến.

Đi vào tầng thư các, đập vào mặt là một mùi vị thư hương nồng đậm, kèm theo đó, còn có một mùi nấm mốc.

“Khụ khụ... Có người ở đây không?” Dạ Thất Thất càng đi vào trong, trong không khí xen lẫn các loại mùi lại càng nồng, Dạ Thất Thất bị nghẹn đến phải ho khan.

Ba ngày trước, trong trận đối chiến giữa nàng và La Bình vô ý bị trúng độc. Mặc dù sau đó tên yêu nghiệt nào đó thanh trừ độc tố trong cơ thể giúp nàng, nhưng độc đã xâm nhập phế phủ vẫn tạo thành tổn thương nhất định đối với thân thể của nàng. Bây giờ, sắc mặt của nàng vẫn còn có chút tái nhợt.

Sau khi Dạ Thất Thất kêu vài tiếng, một lão giả mới từ phía sau giá sách đi ra, tay một cái cầm lấy cây chổi mây, ánh mắt đục ngầu, mặc áo vải màu xám tro.

“Nhỏ giọng một chút, lỗ tai lão nhân ta còn không có bị điếc.” Lão giả mặt mũi tràn đầy không kiên nhẫn trừng Dạ Thất Thất một cái, phát phát tay để cho nàng tự đi tìm điển tịch, đừng đến làm phiền hắn: “Điển tịch tu vi Địa giai trở xuống là ở lầu một, ở trên lầu hai có kết giới, tu vi không đến... Đợi chút, tu vi của ngươi... Thôi, ngươi trực tiếp lên lầu ba, điển tịch hai tầng phía dưới không thích hợp với ngươi.”

Thời điểm lão giả nhìn nàng, trong nháy mắt Dạ Thất Thất có loại cảm giác bị người ta dội một chậu nước lạnh từ trên đầu xuống, lạnh thấu tim!

Ánh mắt của hắn nhìn nàng, làm cho nàng có loại cảm giác bị người nhìn thấu, ánh mắt sắc bén đó, làm cho Dạ Thất Thất bản năng muốn rời đi.

“Lầu ba, được, ta biết rõ, cảm ơn!” Nói xong, Dạ Thất Thất xoay người như gió hướng về trên lầu mà đi, lại ở đầu bậc thang bị kết giới ngăn lại.

Thời khắc Dạ Thất Thất ngẩng người, lão giả kia nói chuyện, hơn nữa ném cho nàng một ngọc bài màu đen: “Trong Tầng thư các khắp nơi là cấm chế, xông loạn rất dễ dàng bị thương, mang theo nó.”

Sau khi Dạ Thất Thất nói tạ ơn với lão giả, cầm lấy ngọc bài màu đen lại đi về hướng cầu thang lần nữa. Lần này, kết giới lại không có ngăn trở nàng ở bên ngoài nữa.

Nhìn bóng dáng Dạ Thất Thất dần dần biến mất ở trong cầu thang tối tăm, đáy mắt đục ngầu của lão giả lóe qua một đạo tinh quang.

“Nhìn không thấu mệnh số, có chút ý tứ.” Lão giả lầm bầm lầu bầu nói thầm hai câu, cầm lấy cây chổi mây tiếp tục quét dọn. Nếu như giờ phút này có người trông thấy hành động của lão giả, thì sẽ phát hiện, cử động quét dọn của hắn, nhìn như đơn giản, kì thực mỗi một động tác đều ẩn chứa một tư thế cực yếu thiên địa.

Trở lại nguyên trạng, so với xu thế đỉnh phong, càng thêm gian nan!

Dạ Thất Thất cầm lấy ngọc bài màu đen lão giả cho đi thẳng lên lầu ba. Khác với lầu một bày vô số sách trên giá lớn, lầu ba to như vậy, chỉ có rải rác vài giá sách, mà cánh vật chung quanh tản mát ra một sự âm lãnh không kiềm chế được, thật giống như một hơi thở đã thủ hung mãnh thị huyết muốn đào thoát đó.

Lông mày Dạ Thất Thất cau lại, tầng thư các Xích Hóa học viện quả nhiên danh bất hư truyền. Từ khi rảo bước đầu tiên tiến lên ở đây, liền có một uy áp cường thế đánh úp tới nàng. Nếu như không phải tu vi của bản thân nàng biểu hiện không giống như ngoài mặt, lại có ngọc bài màu đen lão giả đưa cho, chỉ sợ trước mắt tu vi nàng đến gần Địa Giai đỉnh cao, còn không thể đứng vững ở chỗ này, cũng sẽ bị cỗ uy áp này gây thương tích, thậm chí trực tiếp bị trục xuất ra ngoài.

Khó trách, lão giả kia lại nhắc nhở nàng, trong tầng thư các này khắp nơi là cấm chế, xông loạn sẽ gặp nguy hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 187: Ngự Thú chân kinh bản soạn lại.

Nghĩ đến vị lão giả dưới lầu kia có thể nhìn thấu người khác, nghi hoặc dưới đáy lòng Dạ Thất Thất sâu hơn một tầng.

Lão giả kia đến tột cùng có thân phận gì?

Nàng lại không chút nào nhìn ra tu vi của lão giả kia, mà khi nàng đứng ở trước mặt hắn, nhìn một cái đã có thể bị nhìn thấu, thậm chí nàng hoài nghi, ngay cả thực lực mình bị phong ấn, hắn cũng nhìn thấu! Nếu không, thái độ của hắn cũng sẽ không trước sau tương phản lớn như vậy, vừa mới bắt đầu còn cho nàng ở thực lực Địa Giai trở xuống đến ở lầu một, nhưng sau khi nhìn nàng một cái, liền trực tiếp để cho nàng lên lầu ba.

Dạ Thất Thất không phải người ngu, làm sao có thể nhìn không ra lầu ba cùng lầu một khác nhau?

Lầu một gần như là hoàn toàn mở ra, nhưng lầu ba, nếu không có thực lực ở trên Thiên Giai, căn bản không cách nào bước lên thêm một bước. Nếu

không phải vậy thì sẽ bị uy áp kia gây thương tích, trực tiếp sẽ bị đuổi ra ngoài, không cách nào dừng lại ở lâu ba cho dù là thời gian chỉ mười hơi thở.

“Mặc kệ, đã có cơ hội tới nơi đây, thì không thể tay không mà về.” Đôi mắt Dạ Thất Thất linh động quét qua không gian to như vậy, khóe môi câu lên nụ cười giảo hoạt như hồ ly.

Dạ Thất Thất là người thuộc phái hành động, đã có ý tưởng, thì đi làm ngay lập tức.

“Bắc Đầu dạ vũ.”

“Sí điểm tung hoành.”

“Tinh Thần Quyết.”

...

Nhìn những điển tịch trên giá sách, đều là công pháp có đẳng cấp rất cao, Dạ Thất Thất một mạch nhìn tới, tìm đập nhanh không ngừng.

Nhưng mà, những thứ công pháp cao cấp này bên ngoài đều có một tầng màu sắc khác nhau, và lại cấm chế sâu cạn không đồng nhất che chở. Dạ Thất Thất từng thử muốn đưa tay đi lấy một quyển công pháp thuộc tính lôi trong đó. Sao đoán được, đầu ngón tay mới va chạm vào ngoài cấm chế quyền công pháp, liền bị một đạo lôi điện đánh trúng làm nửa người tê dại! Cũng may những cấm chế bên ngoài công pháp này chỉ có tác dụng cảnh cáo, mà không có ác ý, nếu không Dạ Thất Thất tuyệt đối sẽ thua thiệt tại đây.

Nàng cẩn thận quan sát qua, những thứ cấm chế công pháp kia giống như đã phân chia mạnh yếu theo màu sắc sâu cạn, trước đó nàng cố gắng bắt lấy bản công pháp thuộc tính lôi là màu tím nhạt, vậy trong tất cả điển tịch công pháp, màu sắc hơn phân nửa thiên về màu nhạt, chỉ có số ít cốt lõi mang màu sắc khá đậm.

Mà sau khi Dạ Thất Thất quan sát một vòng, ánh mắt lại rơi vào một góc tầm thường trên giá sách. Bởi vì tầng chót của giá sách, đặt một cái hộp màu xám đen có điêu khắc hoa văn xưa cũ.

Dạ Thất Thất đi tới dè dặt vươn tay, lại phát hiện bên ngoài cái hộp kia lại không có cấm chế.

“Hô...” Dạ Thất Thất thổi sạch tro bụi trên cái hộp, vì đề bảo hiểm, thả cái hộp tới trên cái bàn trống, trước khi mở hộp ra vẫn không quên bày ra một cái kết giới xung quanh thân thể của mình, đề phòng ngừa trong hộp này chứa đồ vật kỳ quái nào đó.

“Ngự Thú chân kinh bản sửa đổi.” Trong hộp, chứa một quyển sách.

Dạ Thất Thất đưa tay lấy quyển sách kia ra, phát hiện chất liệu giấy của quyển sách kia đã trở nên ố vàng, có lẽ là để đó đã thật lâu.

Nhưng mà, Ngự Thú chân kinh bản sửa đổi lại là thể nào?

Ôm nghi ngờ trong lòng, Dạ Thất Thất lật ra bản ngự thú chân kinh sửa đổi trong tay. Vốn là nàng còn tưởng rằng với tên của công pháp này mà nói, nội dung cũng không khá hơn chút nào. Nhưng Dạ Thất Thất tuyệt đối không nghĩ tới, bên trong quyển Ngự Thú chân kinh bản sửa đổi lại cái gì?

Dạ Thất Thất vừa nhìn, tay run rẩy càng lợi hại, mặt mũi tràn đầy hưng phấn, hứng thú kích động dị thường.

Phát tài, lần này nàng phát tài!

Lần này nhân phẩm đại bộc phát hả, nhân phẩm tuyệt đối là xưa nay chưa từng có tốt đến nỗi tung.

Quyển Ngự Thú chân kinh bản sửa đổi này, nội dung quả thực quá mạnh mẽ, không biết là kiệt tác của vị tiền bối nào? Nếu như truyền đi, chi sợ sẽ nước lấy càng nhiều tai bay vạ gió.

Ngự Thú sư, ở Ngũ Hành đại lục là một chức nghiệp rất đặc thù, so sánh với Triệu Hoán sư mà nói, chức nghiệp Ngự Thú sư giống như biến thành việc làm vô bổ vậy, hiếm có người nguyện tốn hao quá nhiều tinh lực đi nghiên cứu yếu quyết ngự thú, dần dà, Ngự Thú sư liền từ từ từ biến mất ở Ngũ Hành đại lục.

Nhưng, thời điểm Dạ Thất Thất ở bí cảnh từng lật xem điển tịch biết được, thời kỳ thượng cổ, Ngự Thú sư là tồn tại hết sức thần kỳ, hiệu lệnh vạn thú thiên hạ, không dám không theo! Dù loại cường đại, đủ loại hung hãn, đáng tiếc hiện tại có lẽ đã tìm không được Ngự Thú sư tồn tại.

Quyển Ngự Thú chân kinh bản sửa đổi trong tay Dạ Thất Thất, thay vì nói là Ngự Thú chân kinh, sau khi Dạ Thất Thất xem lại cảm thấy đổi thành Thuận Thú chân kinh lại thích hợp hơn.

So sánh với Ngự Thú mà nói, hai chữ Thuận Thú, lại có thể thể hiện nội dung trong chân kinh.

Giờ phút này, đến ngay cả bản thân Dạ Thất Thất cũng không biết, trong lúc vô tình đạt được quyển Ngự Thú này, không, là Thuận Thú chân kinh, đối với nhân sinh sau này của nàng sẽ tạo thành thay đổi nghiêng trời lệch đất như thế nào?

Chương 188: Bắc Đầu dạ vũ.

Editor: ChieuNinh

“Bình khí phổ.” Ở trên một giá sách, Dạ Thất Thất trông thấy bình khí phổ bị một đoàn lục quang bao bọc, trong đầu chọt lóe qua cảnh tượng Hòa Kỳ Vân cầm hoa cúc trong tay chiến đấu với người khác, tâm niệm vừa động, khóe môi thoáng gọi lên sự vui vẻ.

Khép đôi mắt, đưa tay, một linh lực ẩn chứa Lôi điện lực màu tím xuất hiện ở trong lòng bàn tay nàng, lúc đụng nhau với cấm chế bên ngoài bình khí phổ, phát ra một trận thanh âm răng rắc, xen lẫn vài tia ánh sáng sấm sét.

Lầu dưới, lão giả cầm lấy cây chổi mây quét dọn khe lác đầu, thấp giọng khẽ thăm thì: “Người tuổi trẻ bây giờ, kiên nhẫn thực kém!”

“Ha, thành công.” Dạ Thất Thất cầm bình khí phổ trên tay lật xem vài cái, khóe môi vui vẻ càng đậm.

Quả nhiên không có làm cho nàng thất vọng, nàng đã nói mà, nếu chỉ đơn giản là bình khí phổ làm sao sẽ bị cất giấu đến lầu ba tầng thư các? Nàng liền suy đoán, bình khí phổ này, có lẽ là một quyển luyện khí phổ, quả nhiên, đã bị nàng đoán đúng!

Con đường luyện khí, bác đại tinh thâm, trong đó có sư huynh Dạ Thất Thất tinh thông thứ này, nàng liền... vẫn đừng nói nữa thì hơn! Nàng luyện khí thực sự vô năng, dùng lời nói của vị sư huynh nào đó, nàng chính là sát thủ luyện khí, tài liệu luyện khí tốt cỡ nào đến trên tay nàng, đều không ngoại lệ, toàn bộ sẽ bị phế bỏ.

Nhưng mà nàng rất hiểu rõ con đường luyện khí, nếu bàn về lý luận suông, tuyệt đối nàng là cấp bậc tông sư. Lúc trước Lão Phong Tử sư phụ vì chuyện này, cười nhạo nàng gần mười năm.

Cuối cùng Dạ Thất Thất lại chọn lựa một quyển công pháp tên là Bắc Đẩu dạ vũ. Đó là một loại thân pháp, thích hợp người có tu vi trên Thiên Giai. Trước mắt mặc dù tu vi của Dạ Thất Thất không đến Thiên Giai, lại bởi vì nguyên nhân của bản thân, hoàn toàn có thể tu luyện công pháp này.

Dạ Thất Thất đối với phía trên này có rất nhiều công pháp nên hết sức có hứng thú, cuối cùng chọn lựa cũng chỉ có ba bản Ngự Thủ chân kinh bản sửa đổi, bình khí phổ, và Bắc Đẩu dạ vũ này.

Tham thì thâm, quan trọng nhất là nàng còn không biết mình có thể mang đi hết ba bản này hay không. Trước đó nàng bị lão giả hù dọa ở lầu một một thân mồ hôi lạnh, dứt khoát liền quên hỏi cái vấn đề trọng yếu này.

“Lão tiên sinh, xin hỏi, ba bản này, ta có thể mang đi không? Ta có thể trở về sao chép lại nội dung sau đó mới trả lại không?” Lão giả thần bí, làm cho Dạ Thất Thất cẩn thận dè dặt vậy.

Mắt lão giả nhìn ba bản công pháp Dạ Thất Thất bỏ lên trên bàn, đẩy mắt lóe qua một đạo tinh quang, chậm rãi nhắc lên mí mắt nhìn nàng: “Quyển này, vô dụng. Người có thể đổi một quyển công pháp tốt hơn.” Lão giả chỉ Ngự Thủ chân kinh, giọng nói hơi khàn khàn mở miệng nói.

“Đa tạ lão tiên sinh chỉ điểm, nhưng mà không cần thay đổi, ta rất hài lòng quyển này.” Dạ Thất Thất cự tuyệt đề nghị của lão giả, bảo hộ ba bản điển tịch công pháp ở trong ngực, đẩy mắt mang theo giáo hoạt: “Nếu lão tiên sinh đã đồng ý cho ta lấy ba bản điển tịch này đi, vậy ta liền không khách khí.”

Nói xong, Dạ Thất Thất trực tiếp thu ba bản điển tịch công pháp vào không gian, mang theo vài phần khí thế cường đạo thô phi.

Thấy thế, đẩy mắt lão giả lóe qua một vẻ kỳ quái, phát phát tay: “Sao chép thì khỏi, những thứ này đều là bản chép tay. Đi nhanh đi, đừng quấy rầy thanh tịnh của lão nhân ta.”

Không biết là quên mất, hay là cố ý, lão giả không có hỏi Dạ Thất Thất phải trả lại miếng ngọc bài màu đen kia. Dạ Thất Thất cũng không có chủ động nhắc tới chuyện này, khối ngọc bài màu đen kia thật giống như chưa bao giờ tồn tại.

Ban đêm, ánh trăng màu bạc xuyên thấu qua cửa sổ tùy ý chiếu vào trong nhà, Dạ Thất Thất đang tĩnh tọa điều tức chậm rãi mở mắt ra, đẩy mắt tóe ra hai đạo tinh quang.

Thân hình chọt lóe, Dạ Thất Thất từ cửa sổ nhảy xuống, thi triển Súc Địa Thành Thốn, rất nhanh biến mất ở khu túc xá.

Trong túc xá, Viên Viên Viên đang ngủ sâu bỗng mở mắt ra, đứng dậy đi đến phía trước cửa sổ, nhìn chằm chằm vào phương hướng Dạ Thất Thất biến mất chỉ chốc lát, trong mắt hiện lên vài tia phức tạp. Lập tức, cắn răng một cái, theo cửa sổ nhảy ra, đi ngược lại hướng Dạ Thất Thất.

Ngoài cấm tháp, có một mảnh đất trống rất lớn, bởi vì chuyện phong ấn cấm tháp lần trước, chung quanh bên ngoài cấm tháp cũng bị học viện liệt vào vùng cấm, cấm học viên tùy ý xâm nhập.

Mà đêm nay, dưới ánh trăng màu bạc, một bóng dáng màu đỏ như hỏa diễm nhanh nhẹn mà đứng, đứng dưới cấm tháp.

“Bắc Đẩu dạ vũ, lấy Nguyệt Chi Tinh Hoa, tiếp nạp nguyệt ôn nhu, hưởng thụ ban đêm thần bí, cảm giác ngôi sao mệnh mông...”

Pháp quyết tu luyện Bắc Đẩu dạ vũ Dạ Thất Thất đã học thuộc lòng, hiện tại nàng đang thử cảm nhận cảnh giới trong đó, chỗ cấm tháp bị liệt là cấm địa, đó là nơi luyện tập tốt nhất.

Dễ thấy, dưới ánh trăng màu bạc, một bóng dáng màu đỏ như hỏa diễm sáng ngời chói mắt nhanh nhẹn nhảy múa, dáng người uyển chuyển, phảng phất

giống như tiên tử bước trên mây mà đến, không nhiễm bụi bặm, thánh khiết hư ảo!

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 188: Bắc Đẩu dạ vũ.

“Bình khí phổ.” Ở trên một giá sách, Dạ Thất Thất trông thấy bình khí phổ bị một đoàn lục quang bao bọc, trong đầu chọt lóe qua cảnh tượng Hòa Kỳ Vân cầm hoa cúc trong tay chiến đấu với người khác, tâm niệm vừa động, khóe môi thoáng gọi lên sự vui vẻ.

Khép đôi mắt, đưa tay, một linh lực ẩn chứa Lôi điện lực màu tím xuất hiện ở trong lòng bàn tay nàng, lúc đụng nhau với cấm chế bên ngoài bình khí phổ, phát ra một trận thanh âm răng rắc, xen lẫn vài tia ánh sáng sấm sét.

Lầu dưới, lão giả cầm lấy cây chổi mây quét dọn khe lác đầu, thấp giọng khẽ thăm thì: “Người tuổi trẻ bây giờ, kiên nhẫn thực kém!”

“Ha, thành công.” Dạ Thất Thất cầm bình khí phổ trên tay lật xem vài cái, khóe môi vui vẻ càng đậm.

Quả nhiên không có làm cho nàng thất vọng, nàng đã nói mà, nếu chỉ đơn giản là bình khí phổ làm sao sẽ bị cất giấu đến lầu ba tầng thư các? Nàng liền suy đoán, bình khí phổ này, có lẽ là một quyển luyện khí phổ, quả nhiên, đã bị nàng đoán đúng!

Con đường luyện khí, bác đại tinh thâm, trong đó có sư huynh Dạ Thất Thất tinh thông thứ này, nàng liền... vẫn đừng nói nữa thì hơn! Nàng luyện khí thực sự vô năng, dùng lời nói của vị sư huynh nào đó, nàng chính là sát thủ luyện khí, tài liệu luyện khí tốt cỡ nào đến trên tay nàng, đều không ngoại lệ, toàn bộ sẽ bị phế bỏ.

Nhưng mà nàng rất hiểu rõ con đường luyện khí, nếu bàn về lý luận suông, tuyệt đối nàng là cấp bậc tông sư. Lúc trước Lão Phong Tử sư phụ vì chuyện này, cười nhạo nàng gần mười năm.

Cuối cùng Dạ Thất Thất lại chọn lựa một quyển công pháp tên là Bắc Đẩu dạ vũ. Đó là một loại thân pháp, thích hợp người có tu vi trên Thiên Giai. Trước mắt mặc dù tu vi của Dạ Thất Thất không đến Thiên Giai, lại bởi vì nguyên nhân của bản thân, hoàn toàn có thể tu luyện công pháp này.

Dạ Thất Thất đối với phía trên này có rất nhiều công pháp nên hết sức có hứng thú, cuối cùng chọn lựa cũng chỉ có ba bản Ngự Thú chân kinh bản sửa đổi, bình khí phổ, và Bắc Đẩu dạ vũ này.

Tham thi thâm, quan trọng nhất là nàng còn không biết mình có thể mang đi hết ba bản này hay không. Trước đó nàng bị lão giả hù dọa ở lầu một một thân mồ hôi lạnh, dứt khoát liền quên hỏi cái vấn đề trọng yếu này.

“Lão tiên sinh, xin hỏi, ba bản này, ta có thể mang đi không? Ta có thể trở về sao chép lại nội dung sau đó mới trả lại không?” Lão giả thần bí, làm cho Dạ Thất Thất cẩn thận dè dặt vậy.

Mắt lão giả nhìn ba bản công pháp Dạ Thất Thất bỏ lên trên bàn, đáy mắt lóe qua một đạo tinh quang, chậm rãi nhắc lên mí mắt nhìn nàng: “Quyển này, vô dụng. Người có thể đổi một quyển công pháp tốt hơn.” Lão giả chỉ Ngự Thú chân kinh, giọng nói hơi khàn khàn mở miệng nói.

“Đa tạ lão tiên sinh chỉ điểm, nhưng mà không cần thay đổi, ta rất hài lòng quyển này.” Dạ Thất Thất cự tuyệt đề nghị của lão giả, bảo hộ ba bản điển tịch công pháp ở trong ngực, đáy mắt mang theo giảo hoạt: “Nếu lão tiên sinh đã đồng ý cho ta lấy ba bản điển tịch này đi, vậy ta liền không khách khí.”

Nói xong, Dạ Thất Thất trực tiếp thu ba bản điển tịch công pháp vào không gian, mang theo vài phần khí thế cường đạo thô phi.

Thấy thế, đáy mắt lão giả lóe qua một vẻ kỳ quái, phát phát tay: “Sao chép thì khỏi, những thứ này đều là bản chép tay. Đi nhanh đi, đừng quấy rầy thanh tịnh của lão nhân ta.”

Không biết là quên mất, hay là cố ý, lão giả không có hỏi Dạ Thất Thất phải trả lại miếng ngọc bài màu đen kia. Dạ Thất Thất cũng không có chủ động nhắc tới chuyện này, khối ngọc bài màu đen kia thật giống như chưa bao giờ tồn tại.

Ban đêm, ánh trăng màu bạc xuyên thấu qua cửa sổ tùy ý chiếu vào trong nhà, Dạ Thất Thất đang tĩnh tọa điều tức chậm rãi mở mắt ra, đáy mắt toé ra hai đạo tinh quang.

Thân hình chọt lóe, Dạ Thất Thất từ cửa sổ nhảy xuống, thi triển Súc Địa Thành Thốn, rất nhanh biến mất ở khu túc xá.

Trong túc xá, Viên Viên Viên đang ngủ sâu bỗng mở mắt ra, đứng dậy đi đến phía trước cửa sổ, nhìn chăm chăm vào phương hướng Dạ Thất Thất biến mất chỉ chốc lát, trong mắt hiện lên vài tia phức tạp. Lập tức, cắn răng một cái, theo cửa sổ nhảy ra, đi ngược lại hướng Dạ Thất Thất.

Ngoài cấm tháp, có một mảnh đất trống rất lớn, bởi vì chuyện phong ấn cấm tháp lần trước, chung quanh bên ngoài cấm tháp cũng bị học viện liệt vào vùng cấm, cấm học viên tùy ý xâm nhập.

Mà đêm nay, dưới ánh trăng màu bạc, một bóng dáng màu đỏ như hỏa diễm nhanh nhẹn mà đứng, đứng dưới cấm tháp.

“Bắc Đẩu dạ vũ, lấy Nguyệt Chi Tinh Hoa, tiếp nạp nguyệt ôn nhu, hưởng thụ ban đêm thần bí, cảm giác ngôi sao mệnh mệnh...”

Pháp quyết tu luyện Bắc Đẩu dạ vũ Dạ Thất Thất đã học thuộc lòng, hiện tại nàng đang thử cảm nhận cảnh giới trong đó, chỗ cấm tháp bị liệt là cấm địa, đó là nơi luyện tập tốt nhất.

Dễ thấy, dưới ánh trăng màu bạc, một bóng dáng màu đỏ như hỏa diễm sáng ngời chói mắt nhanh nhẹn nhảy múa, dáng người uyển chuyển, phảng phất giống như tiên tử bước trên mây mà đến, không nhiễm bụi bậm, thánh khiết hư ảo!

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 189: Viêm Hỏa Thành lâm nguy (1).

“Thành chủ... Thành chủ, không xong, Lộc Thủy Thành thành chủ dẫn đầu số lớn nhân mã đi về hướng cấm địa, chỉ sợ kết giới chống đỡ ngăn cản không được thời gian bao lâu...”

Viêm Hỏa Thành, trong phủ thành chủ, tướng lĩnh thủ thành toàn thân đầm máu điên cuồng xông tới, la lớn.

“Cấm địa, nguy rồi!” Thân là thành chủ Viêm Hỏa Thành Dạ Quân Nham vỗ nát cái bàn, tức giận đến nghiến răng, lập tức hạ lệnh: “Lâm Thất, truyền mệnh lệnh của ta, triệu tập tất cả mọi người, ngay lập tức đi tới cấm địa, nhất thiết phải không tiếc bất luận giá cao nào cũng phải bảo vệ cấm địa.”

Trong cấm địa, là thần khí gia tộc Dạ thị bảo vệ vạn năm, tuyệt đối không thể bị người cướp đi từ trong tay hân!

“Vâng!” Lâm Thất nhận lệnh, nhưng ngay sau một khắc miệng phun máu tươi, ngã xuống đất bỏ mình.

“Nhị đệ, ngươi làm cái gì vậy?” Hai tròng mắt Dạ Quân Nham gắt gao trừng mắt nhìn bào đệ Dạ Quân Thạch. Có một số việc cũng không phải là hân không hề phát giác, chỉ là không muốn tin tưởng mà thôi.

Dạ Quân Thạch ra tay từ phía sau giết chết phó tướng thủ thành Lâm Thất trung thành và tận tâm với Dạ Quân Nham. Đối mặt với chất vấn của Dạ Quân Nham, lộ ra một tia cười lạnh: “Ngươi cứ nói đi? Đại ca thân ái của ta, ngươi còn muốn giả ngu đến khi nào? Năm đó phụ thân truyền vị trí gia chủ cho ngươi, quả quyết ngươi có thể quản lý tốt Viêm Hỏa Thành, mang theo gia tộc tới đỉnh cao trước nay chưa từng có, có thể thế nào... Dạ thị gia tộc ở dưới sự dẫn dắt của ngươi, từng bước một đi về hướng diệt vong. Ngay cả thần khí các đời gia tộc bảo vệ cũng muốn đổi chủ, ngươi còn có mặt mũi nào tiếp tục ngồi vị trí gia chủ này?”

Trong lòng Dạ Quân Thạch có bao nhiêu không cam lòng, thì hận ý càng sâu!

Năm đó, bất luận là tu vi, hay là thiên phú, hân đều cao hơn huynh trưởng, phụ thân đã từng ám hiệu sẽ truyền vị trí gia chủ cho hân, kết quả thì sao? Lại làm cho hân mừng hụt một trận.

Trước cho hân hy vọng, rồi sau đó lại để cho hân tuyệt vọng, nói hân làm sao không hận? Làm sao không oán?

Nhiều năm như vậy, hân hận, oán nhiều năm như vậy, hiện tại cuối cùng có cơ hội nở mày nở mặt cất đầu dậy, cái gì tổ huấn, tất cả đều bị hân quẳng ra sau đầu, trong đầu hân chỉ muốn trông thấy bộ dáng Dạ Quân Nham thê thảm cầu xin tha thứ.

“Vì cái gì?” Dạ Quân Nham vô cùng đau đớn nhìn hân, trong mắt tràn đầy vẻ bi thống.

“Nhị đệ, ta đối đãi với ngươi không tệ, gia tộc cũng chưa bao giờ bạc đãi ngươi, vì sao ngươi phải đi đến một bước này? Làm trái với tổ huấn, khi sư diệt tổ, ngươi có biết ngươi đang làm cái gì không?” Dạ Quân Nham lớn tiếng quát mắng, một khí thế không giận mà uy từ trên người hân bắn ra.

Ánh mắt Dạ Quân Thạch lạnh như băng, vũ khí cầm trong tay ngăn cản Dạ Quân Nham tới trước mặt mình, trong mắt tràn ngập nồng đậm sát ý: “Ta rất rõ ràng chính mình đang làm cái gì, ngươi muốn đi, thì bước qua thi thể của ta mà đi!”

Trong một thoáng, cuồng phong gào thét, huynh đệ giao chiến, sát khí tràn ngập.

Nhìn hai đạo bóng dáng giao triển không ngừng, chiến đấu chém giết, có người vội vàng chạy đi tìm phu nhân phủ thành chủ Bạch Thiên Hạ đến.

Nhìn xem hai người đang chiến đấu, Bạch Thiên Hạ biết rõ thực lực tướng công nhà mình, biết được giờ phút này hân còn nhớ phần tình nghĩa huynh đệ, chưa hạ sát thủ, lúc này ra quyết định: “Lâm Tam, ngươi triệu tập người theo ta tiến đến cấm địa, Lâm Ngũ, ngươi mang một chi đội ngũ lập tức chờ đợi thành chủ sai khiến.”

Sau khi Bạch Thiên Hạ đưa ra quyết định, trước khi dẫn người rời đi, mắt nhìn thật sâu hai người đang kịch đấu.

- - tướng công, khi cần đoạn tuyệt phải đoạn tuyệt, nếu không sẽ rối loạn! Chuyện này chàng tự mình dẫn đo, vì thế dẫn người đi cấm địa trước, sau khi chàng xử lý xong chuyện này thì mau mau chạy đến!

Đang kịch đấu, bên tai Dạ Quân Nham đột nhiên vang lên lời nói của phu nhân, hấn quay đầu lại, trông thấy bóng lưng phu nhân dẫn người rời đi.

Mà một khắc ngay người này đây, trong mắt Dạ Quân Thạch hiện lên một tia ác độc, trong nháy mắt trong tay hấn đánh ra một trăm lẻ tám cây ngân châm mảnh như lông trâu. Dạ Quân Nham nhanh chóng bày ra kết giới bên ngoài thân thể, nhưng vẫn có mấy cây ngân châm đánh trúng, từ làn da tiến vào trong cơ thể hấn...

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 190: Viêm Hỏa Thành lâm nguy (2).

“Phốc - - “

Châm nhỏ nhập vào cơ thể, theo huyết dịch toán loạn ở trong người. Dạ Quân Nham tu luyện công pháp là hỏa thuộc tính, châm nhỏ là vật âm hàn chế tạo, một khi thâm nhập vào trong cơ thể hấn, trong nháy mắt làm cho khí huyết sôi trào, phun ra một búng máu!

“Nhị đệ, bây giờ người quay đầu vẫn còn kịp thời gian chưa muộn...” Dạ Quân Nham dùng tay áo lau đi vết máu ở khóe miệng, tâm đã lạnh, vẫn còn muốn cho hấn một cái cơ hội cuối cùng.

“Ha ha ha... Còn kịp thời gian chưa muộn? Quay đầu lại? Ta đã từng nói qua ta muốn quay đầu? Dạ Quân Nham, hôm nay, chính là ngày giỗ của người!” Nói xong, khí thế Dạ Quân Thạch đột nhiên tăng cao, trường kiếm trong tay khí thế hung hăng đâm tới Dạ Quân Nham.

Lúc Dạ Quân Nham sắp bị đâm trúng, đột nhiên trong người phát ra một ánh sáng mạnh mẽ chói mắt.

Sau khi hào quang qua đi, bóng dáng Dạ Quân Nham biến mất không còn hình bóng, chỉ để lại trên mặt đất một vũng máu tươi chứng minh hấn từng xuất hiện qua.

“Đáng chết! Để cho hấn chạy thoát, trên người hấn vậy mà lại có Viễn Độn Phù.” Dạ Quân Thạch mắng. (Viễn Độn Phù: giống như là bùa chạy trốn)

“Nhị gia, làm sao bây giờ?” Thủ lĩnh một bộ phận Thành Vệ Quân bị Dạ Quân Thạch không chế tiến lên hỏi.

Dạ Quân Thạch hung hăng trừng mắt nhìn vị trí vừa rời Dạ Quân Nham đã đứng, cắn răng nghiêng lợi nói ra: “Đi cấm địa!”

Bên kia, lúc Bạch Thiên Hạ dẫn người đuổi tới cấm địa, hết thấy đã muộn.

Nhìn đầm lầy rừng cây bị đốt cháy thành đồng phế tích hoang tàn, đáy lòng Bạch Thiên Hạ dâng lên một điềm báo không tốt.

Thị vệ bị nàng bỏ lại sau lưng xông lên trước, một màn trước mắt làm cho đôi mắt Bạch Thiên Hạ trong nháy mắt chua xót.

Thi thể khắp nơi, phần còn lại của chân tay thân thể đã bị cắt, máu nhiễm đầy đất...

Nhìn thi hài khắp nơi, trong lòng Bạch Thiên Hạ dâng lên một nỗi tức giận thấu trời!

Lộc Thủy Thành, khinh người quá đáng!

“Phu nhân...” Một đám thị vệ sau lưng Bạch Thiên Hạ cũng hận đỏ mắt, thân thể không ngừng run rẩy.

Bạch Thiên Hạ nhắm mắt lại, hít sâu, đè ép hận ý ngập trời xuống đáy lòng. Mở mắt ra lần nữa, trong mắt là một mảnh trấn tĩnh, khôi phục tỉnh táo nói: “Chúng ta, đi chỗ phong ấn trước, thù này, tất báo!”

Nàng cũng hận, nàng cũng giận!

Nhưng Bạch Thiên Hạ biết rõ, trước mắt chuyện trọng yếu nhất không phải là báo thù, mà là bảo vệ thần khí trước.

Nếu như thần khí Luân Hồi kính rơi vào trong tay mấy người kia, đó mới là hậu họa vô cùng!

“Mau, phong ấn trở nên yếu đi, lập tức sẽ thành công rồi!” Trong rừng rậm, bên ngoài sơn động phong ấn thần khí, đứng rất nhiều người, đang không ngừng vận chuyển linh lực về cửa sơn động, mà đạo kim quang ngăn cản cửa sơn động, từ từ trở nên yếu đi.

Lúc đám người Bạch Thiên Hạ đuổi tới, đúng lúc trông thấy đạo kim quang kia ở dưới ánh mặt trời rực rỡ, giống như là một cái bọt biển màu vàng kim 'Ầm' một tiếng, phá!

“Luân Hồi thần kính, thu!” Bất chấp mọi thứ, vì không để cho Luân Hồi kính rơi vào trong tay đám người này, lập tức Bạch Thiên Hạ niệm thần chú không chế Luân Hồi kính.

Thần chú mới ra, liền thấy một ký hiệu màu trắng bay vào trong sơn động, tiếp theo, liền trông thấy một tia sáng chói mắt từ trong sơn động truyền đến, bay về phía Bạch Thiên Hạ, cuối cùng hòa nhập vào trong cơ thể nàng.

Ngô... Bạch Thiên Hạ kêu lên một tiếng đau đớn, trong nháy mắt thần khí nhập vào cơ thể, kinh mạch toàn thân chấn động, trong nháy mắt lực phủ ngũ tạng có loại cảm giác lệch vị trí. Lực thần khí đánh vào quá mạnh mẽ, nếu không phải trước đó nàng đã ăn qua thiên địa kỳ bảo nào đó, đã từng củng cố kinh mạch, chỉ sợ hiện tại kinh mạch đều bị chấn đoạn.

Bạch Thiên Hạ nhin xuống thân thể khó chịu, trong tay xuất hiện vũ khí của nàng, một trường kiếm nhẹ nhàng, trên chuôi kiếm, có khắc ký hiệu hoa văn kỳ quái, lộ ra một hơi thở quỷ dị.

“Ta tưởng là ai, hóa ra là Dạ phu nhân, giờ phút này Dạ phu nhân đột nhiên đến đây, cướp lấy chiến lợi phẩm người khác, hình như không phúc hậu à!” Người cầm đầu của đối phương là nam nhân mặc trường bào màu lam, hơn bốn mươi tuổi, vóc người khô gầy, giữ lại hai hàm râu, nhìn cũng rất âm hiểm.

“Tiểu nhân gian trá ngông cuồng, đôi trắng thay đen, thần khí ở trên người ta, muốn có thần khí, thì giết ta trước!” Xưa nay Bạch Thiên Hạ cũng không phải là hạng người nhát gan.

Những năm này sau khi gả cho Dạ Quân Nham, tính tình dịu dàng hiền thực không ít. Nhớ năm đó, nàng cũng là nhân vật danh tiếng hiển hách phong vân một cõi, chỉ là đã nhiều năm, tên của nàng đã bị người ta từ từ quên lãng.

“Không biết sống chết!” Lộc Thủy Thành thành chủ Lục Phương quát lạnh một tiếng, tay vung lên: “Giết cho ta, không chừa một móng!”

“Liệt Diễm, bạo!”

Bạch Thiên Hạ gầm lên một tiếng, khí thế cả người hoàn toàn biến đổi, cùng với thành chủ phu nhân ôn nhu đoan trang trước kia giống như hai người.

“Tiểu sư muội, giao thần khí ra, cùng ta trở về, ngươi phạm sai lầm, ta và sư phụ đều sẽ không so đo với ngươi, ta sẽ thực hiện hôn ước cưới ngươi làm vợ...” Lục Phương thâm tình nhìn Bạch Thiên Hạ, cố gắng dùng chiêu này làm dao động Bạch Thiên Hạ, để cho nàng cam tâm tình nguyện giao thần khí ra.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 191: Bạn cùng phòng quá cực phẩm.

“Im miệng! Đừng nói chuyện trước kia với ta, ngươi không xứng!” Bạch Thiên Hạ tức giận quát một tiếng, khí thế trên người trở nên lạnh hơn.

Hiện thời tu vi Bạch Thiên Hạ đã đến Thiên Giai sơ kỳ, thậm chí mơ hồ có dấu hiệu đột phá sơ kỳ, đến Thiên Giai trung kỳ. Mà tu vi Lục Phương cũng chỉ là Thiên Giai đỉnh phong, tu vi giữa hai người chênh lệch cũng không lớn, nhất là phẩm cấp thanh kiếm trong tay Bạch Thiên Hạ kia, hiện tại là trợ lực có lợi nhất giúp nàng chống cự Lục Phương.

Hai người giao phong, Bạch Thiên Hạ không cách nào phân thân bận tâm cái khác, mắt thấy người nàng mang đến thương vong thảm trọng, lòng mảy mảy Bạch Thiên Hạ cau lại, phân thần truyền âm cho bọn họ nói: “Đừng ham chiến, mau chạy đi!”

Mà, trong nháy mắt phân tâm này, Bạch Thiên Hạ bị Lục Phương nhân cơ hội đã thương.

Bạch Thiên Hạ bị thương lại không giám sức chiến đấu chút nào, vẫn như cũ đánh với Lục Phương, tranh thủ thời gian cho những người khác chạy trốn.

Nhưng, đúng là Bạch Thiên Hạ vẫn khó thoát khỏi độc thủ, sau khi bị Lục Phương đánh trọng thương, bị bắt mang đi.

Ngắn ngủi nửa ngày, Viêm Hòa Thành phát sinh biến đổi lớn!

Thành chủ Dạ Quân Nham biến mất không thấy hình bóng, thành chủ phu nhân Bạch Thiên Hạ bị bắt, Viêm Hòa Thành... đổi chủ!

Mà hết thảy phát sinh ở Viêm Hòa Thành, Dạ Thất Thất lại không hay biết chút nào. Giờ phút này nàng đang ở trong Xích Hóa học viện, say mê nghiên cứu hai bản điển tịch công pháp nàng đạt được. Bị nàng đổi tên là Thuần Thú chân kinh thay cho Ngự Thú chân kinh, cùng với bản Bắc Đẩu dạ vũ nàng

đã hơi có chút thành tựu.

Bắc Đẩu dạ vũ thật giống như đặc biệt chế tạo ra cho bản thân Dạ Thất Thất vậy. Nàng học rất thoải mái, chỉ ba buổi tối, nàng đã nắm giữ được bí quyết trong đó, pháp thuật trong người, đạt được tiến bộ rất lớn.

“Thất Thất, ngày mai chính là trận thi đấu lớn phân viện so đấu, ngươi có muốn cùng đi xem xem náo nhiệt hay không?” Đường Nhu đẩy cửa phòng trở lại, đặt cái mông ngồi trên giường, khung giường làm từ gỗ chịu đựng thừa nhận thể trọng của nàng như thế, vang lên vài tiếng kêu kệt kệt.

Viên Viên Viên đi vào theo sau lưng nàng bất đắc dĩ lắc đầu, nhắc nhở: “Mười miếng kim tệ.”

Ngắn ngủi không đến mười ngày, Đường Nhu đã làm nát nát hai cái giường, thời điểm nàng bị Đường Nhu buộc đi cùng tìm đạo sư đổi giường. Đạo sư chịu trách nhiệm khu tức xá mặt cũng đen, trực tiếp xuống lệnh cấm cho Đường Nhu, lần sau nếu không quý trọng của công, gãy một giường lớn, phạt mười miếng kim tệ!

Thời gian ngắn ngủi tiến vào học viện như thế, đã bị đạo sư vững vàng nhớ kỹ, hơn nữa còn là lấy loại phương thức kỳ lạ này, Đường Nhu coi như là người đầu tiên.

Nghe được lời nói của Viên Viên Viên, Đường Nhu méo máo, mặt mũi tràn đầy u oán nhìn nàng một cái, không tiếng động chỉ trích tỷ muội không có tình người.

Viên Viên Viên không đếm xỉa Đường Nhu trương khuôn mặt u oán kia, để lên trên bàn hộp cơm đang cầm trên tay. Dạ Thất Thất bị mùi thơm hấp dẫn, lập tức mở mắt ra, tư thế như quý chết đói đầu thai xông tới, một phen đoạt lấy chiếc đĩa trên tay Viên Viên Viên còn chưa kịp để xuống, lang thôn hồ yết mà ăn.

Thấy thế, khóe miệng Viên Viên Viên khẽ run rẩy.

Mắt nhìn hai người bạn cùng phòng này, Viên Viên Viên cảm giác cuộc sống tương lai vài năm của mình là một mảnh hắc ám!

Đường Nhu, chuyện này chính là cái hàng nhị đến không còn có ai nhị hơn.(nhị: ngốc)

Hơn nữa còn là cái háo sắc, trông thấy mỹ nam liền chảy nước miếng, không chỉ như vậy, không biết nàng tìm thấy tự tin ở nơi nào? Cảm thấy những mỹ nam kia đều có cảm tình đối với nàng, nhìn tròng liền đi theo đuổi, hiện tại 'Mỹ danh' Đường Nhu nàng đã truyền khắp toàn bộ Xích Hóa học viện. Ai cũng biết, trong đám tân sinh xuất hiện một nữ sinh mập mạp háo sắc to gan lớn mật, tất cả mọi người xem nàng làm trò cười. Nhưng chính Đường Nhu lại không mấy mai thêm để ý chút nào, cuối cùng nếu người khác nói đến thì đó chính là đang ghen tỵ mỹ mạo của nàng. Viên Viên Viên rất muốn đào đầu của nàng lên xem một chút bên trong là loại kết cấu nào? Nàng tự kỷ đến tột cùng là từ đâu mà đến?

Các loại tự kỷ của Đường Nhu, làm cho cây non trong lòng Viên Viên Viên thật vất vả xuất hiện chút an ủi này, trực tiếp một cước nghiền nát, gốc cũng không chừa.

Đường Nhu căn bản chính là người không có tim không có phổi, thần kinh thô đến nỗi vượt qua phạm vi của người bình thường, căn bản không cần nàng đi sử dụng phần tâm kia.

Về phần một người khác...

Ánh mắt Viên Viên Viên chuyển dời đến trên người một người bạn cùng phòng khác, nhìn xem nàng giống như quý chết đói đầu thai 'Liều chết chiến đấu' cùng thức ăn trên bàn khóe miệng nàng khẽ run rẩy vài cái, yên lặng thờ dài!

Dạ Thất Thất, nàng quả thực chính là phúc hắc đến không có ai bằng, sói khoác da dê.

Nhìn như nhu nhược dễ bắt nạt, trên thực tế, nàng mới là cái người cường đại nhất tàn bạo nhất.

Sáu ngày trước, trận đánh cuộc mà tất cả mọi người không coi trọng nàng, từ đấu thú, đến hai người đối chiến, Dạ Thất Thất triệt để thể hiện một mặt cường hãn tàn bạo của nàng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 192: Nàng đánh cuộc với người khác bán đứng người.

Thú sùng nhảy mất giết linh thú cấp chín, chính nàng lại còn là phế vật mọi người đều biết, lắc mình một cái, thành Địa Giai hậu kỳ, thậm chí giết La Bình tu vi Địa Giai đỉnh phong, thủ đoạn tàn bạo, làm cho nàng thành nhân vật gây tranh cãi lớn nhất. Có người nói nàng giả trư ăn cợn, tâm tư cẩn thận, cũng có người nói nàng tàn bạo thị huyết tâm như rắn rết, nói về nàng, có rất nhiều phiên bản lưu truyền.

Ngay tiếp theo Dạ Thất Thất nổi danh, còn có người cũng thành tiêu điểm chú ý của tất cả học viên, đó chính là Viêm Minh, nam tử tuấn mỹ như yêu nghiệt kia.

Trận chiến đánh cuộc kia, làm cho Dạ Thất Thất một trận thành danh.

Cũng mang đến cho nàng vô số phiền toái, trong đó, phiền toái lớn nhất chính là ca ca La Bình - - La Ân!

Muội muội bị giết, làm ca ca tự nhiên là nên đòi lại công đạo cho nàng ta, giết hung thủ, báo thù cho muội muội.

Mà hôm đó, lúc La Ân vọt tới khu túc xá tìm Dạ Thất Thất báo thù, thật không may gặp phó viện trưởng tới đây. Lúc này phó viện trưởng giận dữ, cảnh cáo La Ân, học viện quy định, giữa học viên cấm tư đấu. Nếu như có cừu oán thì ước hẹn lên đấu thú đài nhất quyết sinh tử, nếu như dám can đảm tư đấu, phế trừ tư vị, trục xuất khỏi Xích Hóa học viện!

Cảnh cáo hôm đó, làm cho La Ân thu liễm rất nhiều, nhưng chỉ cần Dạ Thất Thất muốn đi ra khu túc xá, thì sẽ thấy La Ân. Hắn tận lực dùng đủ loại phương thức muốn để cho nàng tiếp nhận thi đấu, thậm chí muốn cưỡng chế dẫn nàng lên đấu thú đài. Dạ Thất Thất lần lượt đấu trí đấu dũng cùng La Ân, cảm giác vô cùng không thú vị, cộng thêm nàng muốn toàn tâm nghiên cứu nội dung Thuần Thú chân kinh, dứt khoát liền không ra khỏi cửa. Mỗi ngày ăn cơm đều để cho Viên Viên Viên và Đường Nhu giúp nàng mang về, được cái lỗ tai thanh tịnh.

“Viên Viên, bữa tối ta muốn ăn sườn xào dấm đường và cá chua cay.” Ăn uống no đủ, Dạ Thất Thất xoa bụng nhỏ tròn vo, cười đến mặt mày thỏa mãn.

Viên Viên Viên liếc mắt: “Chẳng lẽ ngươi muốn làm con rùa đen rút đầu cả đời?”

“Làm sao có thể?” Dạ Thất Thất đứng lên duỗi lưng một cái, khoe miệng thoáng mang theo cuồng ngạo hừ lạnh nói: “Chỉ là La Ân, có tư cách gì để cho cô nãi nãi ta liên tục trốn tránh hắn? Cô nãi nãi là không muốn chấp nhận với hắn, hiềm khích âm ỉ, có hiểu không?”

“Cát, sợ là sợ, chúng ta lại không chê cười ngươi, ngươi còn làm bộ làm tịch với chúng ta? La Ân kia là cao thủ Thiên Giai, ngươi không phải là đối thủ của hắn, trốn tránh hắn cũng là thói thường của con người.” Lúc Đường Nhu nói ánh mắt sáng lên, đôi mắt ngập nước nhìn chăm chăm Dạ Thất Thất, cười gian nói: “Ngươi thành thực khai báo, ngươi và Viêm Minh đạo sư là quan hệ như thế nào? Làm sao ngươi câu được loại cực phẩm mỹ nam soái đến thiên lý khó dung, khóc đến nhân thần cộng phẫn đến tay? Mau mau thành thực khai báo!”

Nhìn khuôn mặt mở to như cái bánh của Đường Nhu, Dạ Thất Thất ân hừ hai tiếng, một cái tát đê lấy đầu nàng đẩy nàng ngã đến trên giường: “Sao lại nói tới chuyện này đây? Sao lại nói tới chuyện này đây? Thiên Giai thì làm sao, chọc giận cô nãi nãi thì vẫn giết hắn như thường. Còn có, cô nãi nãi và Viêm Minh yêu nghiệt kia không có quan hệ, ngươi ít nghe lời nói linh tinh đi, lão nương sớm muộn cũng sẽ tiêu diệt yêu nghiệt kia!”

Hiện tại Dạ Thất Thất và Viêm Minh cừu hận ngập trời, ai nói tới Viêm Minh với nàng, nàng sẽ nổi nóng với người đó.

Mợ (chửi tục), hàng kia lại dám đánh cái mông nàng, hơn nữa còn không là lần đầu tiên!

Không thể chịu được nữa, thúc có thể nhện lão nương cũng nhện không được!

Nàng và yêu nghiệt kia, không đội trời chung!

Sau khi Dạ Thất Thất hùng tâm tráng chí tuyên thệ vừa dứt, Viên Viên Viên trực tiếp cấp cho nàng một cái liếc mắt, tròn mắt nho nhỏ của Đường Nhu đảo qua một vòng, bỏ nhào đi qua ôm Dạ Thất Thất mặt mũi tràn đầy nhịn nọt hỏi: “Vay ngươi có muốn đi xem trận thi đấu lớn phân viện so đấu hay không, rất đẹp mắt, hết sức đặc sắc đó! Rất nhiều mỹ nam...”

Dạ Thất Thất bị một cái ôm gấu của nàng thiếu chút nữa phun hết cơm mới vừa ăn ra: “Phốc, ngươi muốn mưu sát hả! Nhìn đức hạnh kia của ngươi, nhanh chóng lau chùi nước miếng, thật mất mặt!”

“Hắc hắc... sơ xuất, sơ xuất...” Đường Nhu vội vàng nhịn nọt, rót chén nước cho Dạ Thất Thất, cười đến mặt mũi tràn đầy thịt béo đều chen lẫn thành một đồng đi.

Dạ Thất Thất liếc mắt, tiếp nhận chén nước nàng đưa tới, không có việc gì mà ân cần, tuyệt đối nếu không phải gian tức là đạo chích. Mặc dù thời gian chung đụng rất ngắn, nhưng Dạ Thất Thất tự nhận biết hiểu rất rõ Đường Nhu, hàng này nha đúng là cái da mặt dày, da mặt dày đến kim châm cũng đâm không thủng.

“Viên Viên, Đường đại tiểu thư của chúng ta, lại xông vào cái tai họa gì cần phải có người đi giúp nàng thu thập cục diện rồi rầm hả?” Dạ Thất Thất trực tiếp hỏi Viên Viên Viên. Nếu so sánh với Đường Nhu không đáng tin nhiệm, mặc dù tính tình Viên Viên Viên lạnh nhạt, ít nói kiệm lời hơn, nhưng so với Đường Nhu, lại đáng tin nhiệm hơn rất nhiều.

Viên Viên Viên nhìn Đường Nhu, cho nàng một ánh mắt, ta cũng không giúp được ngươi, thành thật trả lời: “Nàng đánh cuộc với người ta, bán đứng ngươi.”

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 193: Tự gây nghiệt.

“Phốc!” Nước Dạ Thất Thất mới vừa uống vào trong miệng trực tiếp phun ra, Đường Nhu ở trước mặt nàng trong nháy mắt thành người bị hại.

“Bán đứng ta?” Dạ Thất Thất trừng to mắt, đầu ngón tay móc móc lỗ tai, nàng vừa rồi có nghe lầm hay không? Giống như nghe nói, có người coi nàng như tiền đặt cược mà bán đi? “Bán cho người nào? Đến, nói với ta một chút, ta cũng muốn biết giá trị của mình được bao nhiêu tiền?” Hai tròng mắt Dạ Thất Thất híp lại, đưa tay ôm cái cổ Đường Nhu, giống như cười mà như không nói.

Hít... Đột nhiên Đường Nhu rung mình một cái, cảm giác sống lưng lạnh cả người!

Vì cái gì đột nhiên nàng lại cảm giác được một cổ sát khí vậy? Cảm giác thật là khủng khiếp!

“Ách, cái kia, Thất Thất ngươi đừng nghe Viên Viên nói lung tung, ta làm sao có thể làm ra cái loại chuyện không trượng nghĩa đó? Đường Nhu ta lại là người trọng nghĩa khí nhất, ngươi đừng nghe nàng oan uổng ta.” Đường Nhu bị Dạ Thất Thất nhìn đến chột dạ trong lòng, vội vàng vỗ ngực bảo đảm, lại hung hăng trợn mắt nhìn Viên Viên Viên một cái, cắn răng nghiêng lợi trừng mắt nàng: “Ngươi đừng nghĩ châm ngòi ly gián, ta và Thất Thất tình cảm chặt chẽ không rời, chúng ta tuyệt đối sẽ không bị ngươi khích bác, ngươi người đàn bà xấu này...”

Viên Viên Viên nhướn mày, người này có hiểu cái gì gọi là lôi kéo chiến hữu hay không? Lúc này, nàng còn dám đắc tội với mình người duy nhất có thể trợ giúp nàng, quả thật là ngu xuẩn đến bất trị.

Đường Nhu cũng không biết ý tưởng trong nội tâm giờ phút này của Viên Viên Viên, nếu không nàng tuyệt đối sẽ ôm lấy chân của nàng (VVV) chết sống không buông tay.

“Ta là nữ nhân xấu?” Đáy mắt Viên Viên Viên thoáng lóe qua hứng thú trò đùa dai, nghiêng đầu không để ý ánh mắt Đường Nhu cầu xin tha thứ, nói ra: “Một canh giờ trước, có người đánh cược, ngươi có xuất hiện ở hiện trường trận thi đấu lớn phân viện so đấu hay không. Có người nói ngươi sợ hãi La Ân, khẳng định không dám ra mặt, nhưng mà người nào đó tức giận, trực tiếp nhảy ra kêu ngươi nhất định sẽ xuất hiện. Nếu như đến lúc đó ngươi không xuất hiện, có người sẽ phải cời hết đồ chạy ba vòng vây quanh học viện, vừa chạy vừa hô tên người nào đó, nói người nào đó là phế vật, là háo sắc...”

“Phốc!” Lần này, thiếu chút nữa Dạ Thất Thất phun ra máu.

Dạ Thất Thất thật đúng là không nhìn ra, Đường Nhu tiểu cô nương nhiệt huyết như vậy...!

Nàng thật đúng là dám chơi đùa, sẽ không sợ chính mình thực không để ý nàng, chẳng lẽ nàng đến lúc đó thật phải cời hết đồ chạy ba vòng vây quanh học viện hay sao?

Cũng không biết ngu xuẩn có thể lây bệnh hay không? Hiện tại Dạ Thất Thất nghiêm trọng lo lắng, thời gian dài mình ở cùng một chỗ với cái cô nương ngu xuẩn như vậy, sớm chiều gặp mặt, có thể chịu ảnh hưởng của nàng mà trở nên thần thờ hay không?

Đây rõ ràng chính là La Ân tìm người nhằm vào nàng mà đào hố, cũng là cô nương Đường Nhu ngu xuẩn sẽ mắc mưu, Viên Viên Viên thông minh so với nàng không chỉ gấp mười rồi.

“Viên Viên, đột nhiên ta nhớ tới, ta đáp ứng phó viện trưởng đi đến chỗ của hần một chuyến, có lẽ trong năm ba ngày sẽ không trở về, mấy ngày này ngươi cũng không cần mang cơm cho ta.” Đột nhiên Dạ Thất Thất nghiêm trang dặn dò với Viên Viên Viên. Sau đó đứng dậy, rất nghiêm túc vỗ vỗ bả vai Đường Nhu, nói: “Nén bi thương! Ta sẽ ở ký túc xá chuẩn bị tốt quần áo mới cho ngươi, ăn mừng ngươi trùng sinh (sống lại).”

Nói xong, Dạ Thất Thất nháy mắt với Viên Viên Viên, liền xoay người muốn rời đi.

Trong nháy mắt Viên Viên Viên hiểu Dạ Thất Thất đây là cố ý hù dọa Đường Nhu, nàng vui khi việc thành công, ai bảo người nào đó ngu xuẩn tới như vậy? Nên cho nàng chút dạy dỗ.

Nhưng mà, còn có một chuyện khác có nên nói hay không?

Viên Viên Viên hơi chút do dự một lát, không nói ra sự kiện kia, phỏng đoán người nào đó còn có thể còn dư lại nửa cái mạng, nếu nói ra sự kiện kia, có lẽ người nào đó sẽ chỉ còn thoi thóp rồi.

Nói, hay là không nói? Viên Viên Viên đang ở trong do dự rồi rắm.

“A - - không cần vứt bỏ ta mà! Thất Thất, nữ thần của ta, ngươi chính là nữ thần của ta, ngươi nhất định không thể vứt bỏ ta mà! Ta không phải cố ý, ta là bị giận đến hồ đồ mới đáp ứng yêu cầu những người kia. Ta không phải cố ý tặng ngươi cho Viêm Minh đạo sư, là hần quá giao hoạt...” Đường Nhu bỏ nhào đi qua ôm eo Dạ Thất Thất, kêu thảm thiết không ngừng.

Ai!

Viên Viên Viên nâng trán, lắc đầu thờ dài.

Hết thuốc chữa, cái gì gọi là tự tìm đường chết? Nhìn, đây là ví dụ điển hình.

Đường Nhu ơi Đường Nhu, nguoi thật sự là ông cụ treo cổ, muốn chết hả!

Lần này, cho dù là đại la thần tiên hạ phàm, cũng không thể nào cứu được nguoi, nguoi, tự cầu nhiều phúc đi!

Trời làm vậy, có thể sống, tự gây nghiệt, không thể sống à! Lắc đầu, Viên Viên Viên hết sức tự giác rời đi cái gian phòng bị sát khí vây quanh, miễn cho trâu bò đánh nhau mình bị ngộ thương.

Chương 194: Dạ Thất, ta khiêu chiến nguoi!

Editor: ChieuNinh

“Nguoi - nói - cái - gì?” Dạ Thất Thất dường như nghe được tên của tên yêu nghiệt nào đó, hí mắt, phát ra sát khí.

“Ta... Ta... Thất Thất, nguoi có thể coi như vừa rồi cái gì ta cũng chưa nói, coi như là ta thả cái rắm, được không?” Giờ phút này Đường Nhu cũng hiểu được rốt cuộc mình làm chuyện ngu xuẩn cỡ nào, khóc không ra nước mắt, yếu ớt mở miệng.

Buổi sáng vui vẻ kết thúc ở trong tiếng kêu thảm thiết của Đường Nhu và tiếng gầm gừ vui vẻ của Dạ Thất Thất.

Sau buổi trưa, bóng dáng Dạ Thất Thất đã lâu mới xuất hiện ở bên ngoài địa phương túc xá, dẫn tới nghị luận rối rít.

Làm cho có người trông thấy thân thể cao lớn Đường Nhu, sau đó là khuôn mặt mặt mũi bầm dập, người chứng kiến trốn ở một bên che miệng cười trộm.

Dạ Thất Thất đen mặt đi ở giữa đường, bên cạnh là Đường Nhu mặt mũi bầm dập, cùng Viên Viên Viên khuôn mặt không chút thay đổi. Giọng nói chỉ trò trò nghị luận rối rít ở xung quanh, làm cho khối mù trong nội tâm Dạ Thất Thất càng ngày càng đậm.

“Thất Thất, ta... Có thể không đi không?” Đường Nhu yếu ớt mở miệng, hiện tại nàng cũng hối hận xanh ruột rồi, xúc động là ma quỷ mà! Sớm biết rằng một lần xúc động sẽ là kết quả này, đánh chết nàng cũng không xuất hiện làm chuyện ngu xuẩn kia.

Nghĩ tới, nàng hung hăng trừng Viên Viên Viên một cái.

Đều tại nàng, không có nghĩa khí, không biết nói lời khuyên mình, còn nhìn có chút há hê bỏ đá xuống giếng, nàng nhất định phải trả thù a a a!

“Nguoi đoán?” Dạ Thất Thất hí mắt liếc Đường Nhu một cái, môi đỏ mọng khẽ nhúc nhích, phun ra hai chữ này.

Trong nháy mắt Đường Nhu im rồi, thấy thế, trong mắt Dạ Thất Thất nhanh chóng lướt qua nét vui vẻ, ngoài mặt còn bộ dạng mặt đen nổi giận đùng đùng.

Đột nhiên Dạ Thất Thất phát hiện, nàng càng ngày càng phức tạp. Nếu như đổi lại làm nàng trước kia, tuyệt đối là hết sức đánh Đường Nhu một trận, mọi chuyện sẽ qua đi. Hiện tại nàng đánh người xong còn hành hạ người ta như thế, đây là tiết tấu càng ngày càng tệ!

Nghĩ đến phức tạp, trong đầu nàng đột nhiên toát ra gương mặt tên yêu nghiệt nào đó, biểu hiện trên mặt nàng trong nháy mắt cứng đờ!

Tại sao nàng lại nghĩ đến tên yêu nghiệt kia? Quả nhiên là bị Đường Nhu làm cho giận đến hồ đồ.

Dạ Thất Thất tự an ủi mình như vậy, nhưng ngay sau một khắc, biểu hiện trên mặt lại cứng đờ lần nữa.

“Đường Nhu bạn học, nguoi đưa chiến lợi phẩm tới cho ta sao? Đồ ta nhận lấy, các nguoi có thể đi.” Trong nháy mắt Viêm Minh trông thấy Dạ Thất Thất, trong mắt thoáng lóe lên ánh sáng nhu hòa, chẳng mấy chốc trôi qua, đi đến trước mặt ba người các nàng, giọng nói lạnh như băng nhàn nhạt mở miệng nói ra.

Trong lòng Dạ Thất Thất bốc lên một bụng hỏa, tất cả tinh táo của nàng ở thời điểm gặp gỡ tên yêu nghiệt này đều sẽ sụp đổ ngay tức khắc. Dạ Thất Thất phát hiện tên yêu nghiệt kia quả thực chính là khắc tinh của mình.

“Nguoi mới là đồ, cả nhà nguoi đều là đồ!” Dạ Thất Thất gặp Viêm Minh, tựa như mèo xù lông, móng vuốt sắc bén, tràn trề sức chiến đấu: “Lăn xa chút cho lão nương, yêu nghiệt chết tiệt!” Dạ Thất Thất cắn răng nghiêng lợi trừng mắt hắn.

Thấy nàng xù lông, trong mắt Viêm Minh hiện lên vẻ kỳ quái, lãnh ý lui tán, khóe môi gọi lên nụ cười hơi lãnh ý du côn: “Thân là chiến lợi phẩm của ta, đối thái độ với chủ nhân tốt một chút, nếu không ta không để ý tự mình dạy dỗ nguoi.”

Dạy dỗ? Dạ Thất Thất nghiêng răng, gầm lên: “Nguoi cầm miệng, nghe rõ ràng, ta với nguoi, không có bất cứ quan hệ nào.”

“Không quan hệ? Ta không để ý chế tạo quan hệ, chỉ cần nguoi gạt đầu, bất cứ lúc nào ta cũng thỏa mãn nhu cầu của nguoi.” Giờ khắc này, Viêm Minh giống như trở về thời điểm quá khứ cũ và với nàng, mỗi lần đều làm nàng tức tới giậm chân xù lông, như mèo hoang bị chọc giận trông thật đáng yêu.

Dạ Thất Thất không ngừng tự nhủ ở trong lòng, tinh táo, nhất định phải tinh táo, đừng mắc mưu, hẳn tuyệt đối là cố ý chọc giận chính mình, mình ngàn

vạn lần dùng trướng kế của hần.

Tự khuyên nhủ mình nhiều lần như vậy, Dạ Thất Thất nhắm hai mắt lại, hít sâu nhiều lần, cuối cùng ngăn chặn cảm xúc nổi giận, liếc mắt nhìn Đường Nhu, hí mắt, mang theo vài phần giận chó đánh mèo mở miệng: “Ngươi lại trốn? Có muốn ta giúp ngươi một tay tìm xác con rùa đen đến đắp lên trên lưng ngươi hay không?”

“Ách, không cần.” Đường Nhu lắc đầu cộng thêm khoát tay liên tục, hiện tại nàng đối với tàn bạo của Dạ Thất Thất còn có bóng ma, không dám lại chọc tới nàng: “Viêm Minh đạo sư, ngươi xem, ước định của chúng ta có thể thôi hay không, ta...”

“Không thể!” Lời Đường Nhu còn chưa dứt, Viêm Minh liền cự tuyệt không hề thương lượng.

Đường Nhu há to mồm, trừng trừng mắt, ngây dại.

Vì sao? Vì sao người bị thương lúc nào cũng là ta? Đường Nhu thiếu chút nữa rơi lệ, vừa định hỏi, liền bị một giọng nói nổi giận cắt đứt.

“Dạ Thất Thất, ta khiêu chiến với ngươi, ngươi, có dám ứng chiến?”

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 194: Khiêu khích và đùa giỡn

“Khiêu chiến?” Dạ Thất Thất hí mắt, nhìn người nam tử xa lạ trước mắt này, bất quá sau khi trông thấy Dạ Vi bên cạnh hần, trong nháy mắt sáng tỏ, liếc mắt, trực tiếp cự tuyệt: “Không có hứng thú.”

“Là không có hứng thú, hay là không dám?” Lý Hạo khinh thường hừ lạnh, đáy mắt mang theo nồng đậm hận ý, “Nghe nói thực lực ngươi phi phàm, liền ngay cả Bình nhi tu vi địa giai đỉnh phong, đều chạy không khỏi độc thủ của ngươi, vậy ngươi cần gì phải để ý một người như ta đây.” Trong lời nói của Lý Hạo mang theo nồng đậm ý giễu cợt.

Bình nhi?

Xem ra là vì La Bình mà đến, khó trách Dạ Thất Thất từ trong mắt hần cảm giác được sát ý.

Cảm thụ được xung quanh từng đạo ánh mắt nóng rực, khóe môi Dạ Thất Thất nổi lên một tia lãnh ý, bất quá là một cái phân viện so đấu trận thi đấu lớn, liền có nhiều người không thể chờ đợi được mượn cơ hội này rục rịch như vậy, này khó tránh cũng quá dễ mất Dạ Thất Thất nàng!

“Ngươi tu vi gì?” Thanh âm Dạ Thất Thất mang theo vài phần lười biếng chậm rãi mở miệng hỏi.

“Địa giai đỉnh phong.” Lý Hạo thần thái mang theo vài phần kiêu ngạo tự đắc.

Mười tám tuổi tu vi địa giai đỉnh phong, ở Học viện Xích Hóa cũng là thiên phú lớn, tiền đồ không có ranh giới.

“Ngươi một cao thủ tu vi địa giai đỉnh phong, muốn tới khiêu chiến ta một phe vật mọi người đều biết?” Dạ Thất Thất nhướn mày, khóe môi mang theo lãnh chế giễu nhìn hần, hừ lạnh nói, “Tốt, liền tính ta không phải là phế vật, ngươi hẳn không phải là tân sinh đi? Chẳng lẽ ngươi không biết, cấp cao khiêu chiến cấp thấp, đối phương có quyền cự tuyệt sao? Mà ta, không - - đồng - - ý.”

Trên mặt Dạ Thất Thất rõ ràng viết “Ta chính là không đồng ý, ngươi có thể làm gì? Nếu không, ngươi cầu xin ta a!”

Xung quanh truyền đến một trận thanh âm hít không khí, hiển nhiên không nghĩ tới Dạ Thất Thất sẽ cường thế cự tuyệt Lý Hạo khiêu chiến như thế, chẳng lẽ nàng không biết thân phận Lý Hạo này sao?

Nhưng nghĩ đến mấy ngày trước đây trên đấu thú trường nàng hung tàn, mọi người trong nháy mắt cảm thấy nàng bất luận làm cái gì, cũng sẽ không lại kinh ngạc.

“A? Nguyên lai là cây ớt nhỏ có gai, ta thích.” Lý Hạo đột nhiên quẹo rừ ra bộ dáng tươi cười khinh bạc, hai tròng mắt nhìn Dạ Thất Thất, ánh mắt làm càn ở trên người nàng qua lại chạy quan sát, “Xem ở ngươi hợp khẩu vị của ta, ta cho ngươi một cơ hội, chỉ cần ngươi nguyện ý hôn ta một cái, ta bỏ qua cho ngươi, như thế nào?”

Đáy mắt Dạ Thất Thất lóe thoáng qua tia trào phúng, nhếch môi cười lạnh, khiêu khích nàng, nàng nên vì sức quyến rũ của mình cảm thấy cao hứng sao?

Ồ?

Đột nhiên Dạ Thất Thất cảm giác được bên cạnh truyền đến một đạo sát ý âm lãnh, nàng quay đầu nhìn lại, ánh mắt tên yêu nghiệt Viêm Minh kia lạnh

như băng, hai mắt nhìn chăm chăm nam tử đùa giỡn nàng, lạnh đến dọa người, giống như là đang nhìn một cỗ thi thể vậy.

Đối diện Viêm Minh đột nhiên xuất hiện sát ý, tâm Dạ Thất Thất không hiểu sao nhảy dựng 'Lộp bộp', ở thời điểm ánh mắt của hắn chuyển hướng nhìn mình, nàng không hiểu chột dạ, xoay mặt không dám đối mặt.

Trong nháy mắt, nàng kịp phản ứng, trong mắt bịt kín một tầng tức giận.

Nàng có chột dạ cái gì? Nàng cùng yêu nghiệt kia bắn đại bác cũng không tới, hắn tức giận không tức giận cùng nàng có nửa đồng quan hệ sao? Đè xuống cảm xúc không hiểu dưới đáy lòng, thân hình Dạ Thất Thất chột lóe, ngăn Viêm Minh ở phía sau, đề ngừa hắn đột nhiên hạ sát thủ.

Chuyện của nàng, chính nàng có năng lực giải quyết!

Nàng không có thói quen theo dựa vào người khác, cũng không muốn đường thành thói quen ý lại người khác.

Những tư thái hành động nữ tính kia, không thích hợp nàng!

“Đây là người đùa giỡn ta?” Dạ Thất Thất nhướn mày, nhìn Lý Hạo trước mắt, khóe môi quyến rũ ra thoáng tươi cười như cười như không, “Người là người thứ hai dám đùa giỡn ta...”

“Còn có ai?” Dạ Thất Thất lời nói chưa nói xong, từ phía sau liền truyền đến một đạo thanh âm nén giận lạnh như băng.

Dạ Thất Thất sửng sốt một chút, khóe miệng khẽ run rẩy.

Tình huống gì đây? Yêu nghiệt này lại trúng gió gì thế? Cái gì còn có ai... Đợi chút, chẳng lẽ là...

Trong mắt Dạ Thất Thất hiện lên vẻ kỳ quái, không biến sắc hướng bên cạnh dịch hai bước, cùng Viêm Minh bảo trì khoảng cách nhất định, “Không liên quan gì tới người, phiền toái người yên tĩnh, cảm ơn!”

“Còn có ai dám đùa giỡn người? Nói.” Trong thanh âm của Viêm Minh nồng đậm tức giận, trong giọng nói mang theo vài phần ra lệnh, ánh mắt trở nên lạnh như băng tràn ngập sát khí.

Dạ Thất Thất liếc mắt, nội tâm giằng co, hắn cho rằng mình là ai? Dựa vào cái gì quản chuyện của nàng? Khó tránh quá coi trọng chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 195: Hôn, thiên người được không?

“Câm miệng, quyết đấu, người lựa chọn một cái.” Thanh âm lạnh như băng mang theo quyết đoán khiếp người, giống như một đạo lôi, hung hăng bỏ trống Viêm Minh.

“Oanh - - “

Bất ngờ không kịp chuẩn bị, tâm thần Viêm Minh chấn động.

Hắn tuyệt đối không nghĩ tới, nàng vậy mà sẽ vì nam nhân khác nói với hắn như thế!

“Ta nói một lần cuối cùng, chuyện của ta, người không liên quan không cần nhúng tay.” Dạ Thất Thất giờ phút này vẻ mặt phi thường nghiêm túc, trắng đen rõ ràng linh động hai tròng mắt mang theo một cỗ không cần phản kháng cường thế.

Nàng có chính mình kiêu ngạo, không để cho người khác chà đạp!

Viêm Minh trầm mặc.

Hắn nhắm mắt lại, nắm chặt hai nắm đấm, áp chế sát khí sắp bùng nổ ở đáy lòng.

Tâm, đau nhức sắp hít thở không thông!

Thất Thất, Thất Thất... Chỉ có người, mới có thể làm cho tâm ta đau nhức!

...

Dạ Thất Thất chưa từng nghĩ đến, chính mình nói hai câu, lại làm cho Viêm Minh thật sự trầm mặc.

Đáy mắt nàng thật nhanh chột lóe qua thoáng cái kinh ngạc, cảm nhận được trên người hắn tản mát ra nhân nhật cô độc cùng bi thương, đáy lòng không hiểu cảm thấy có chua xót.

Bỏ qua những cảm xúc kì lạ, Dạ Thất Thất bước lên một bước, hai tròng mắt híp lại, nhìn mặt mũi tràn đầy dâm tà của Lý Hạo, khóe môi lãnh ý càng đậm!

Nàng đang lo đầy bụng lửa giận không chỗ phát tiết, người này không biết sống chết hướng trên mũi đao đứng, nàng cần gì phải hạ thủ lưu tình?

“Người muốn muốn để ta hôn người?” Dạ Thất Thất giống như cười mà như không nhìn xem Lý Hạo, vui vẻ không đặt đáy mắt, ánh mắt một mảnh lạnh như băng.

Thấy thế, Lý Hạo cho rằng nàng đồng ý, lúc này mừng rỡ, trong nội tâm thầm mắng người này quả thật ngu xuẩn như lửa như con lửa, thế nhưng sẽ tin tưởng hắn thuận miệng nói, “Nếu người xấu hổ, ta hôn người cũng được.” Nói, Lý Hạo đối với nàng động thủ động cước.

“Ầm - -” một tiếng vang thật lớn, một đoàn vật nặng đột nhiên ngã xuống đất, rên rĩ không dậy nổi.

Dạ Thất Thất thu hồi chân, từ trong không gian lấy ra một cái dao găm tinh xảo

, khóe môi chứa đựng một tia cười lạnh, chậm rãi đi lên trước, môi đỏ mọng khẽ nhúc nhích, nói: “Nghĩ hôn ta?? Hôn, ta trước thiên người, được không?”

“Người... Người chớ làm loạn, cha ta là...” Lý Hạo mới vừa bị Dạ Thất Thất một cước đá trúng vị trí giữa hai chân, mà giờ khắc này trong tay Dạ Thất Thất cầm chủy thủ, nghiêm nhiên thành ác ma trong mắt hắn.

“Cha người là ai không quan hệ với ta, ta không phải là nương người là được.” Dạ Thất Thất hừ lạnh một tiếng, ngắt lời hắn, từng bước một tiến tới gần, chủy thủ trong tay phát ra hàn quang khiếp người.

Phảng phất giống như không nhìn thấy ánh mắt Lý Hạo tràn đầy sợ hãi, Dạ Thất Thất đi đến trước mặt hắn, từ trên cao nhìn xuống hắn, khóe môi quyền rũ ra cười lạnh, “Người nói, ta muốn đem người thiên, có thể có rất nhiều nữ tử cảm kích ta, cảm ơn ta vì thế gian trừ bỏ đại họa hay không?”

“Không cần... Chớ làm tổn thương ta, ta về sau lại cũng không tìm làm phiền người. Là nàng, là nàng muốn muốn để ta đối phó người, người muốn tìm người báo thù thì hãy đi tìm nàng...” Lý Hạo không chút do dự bán đứng người đi cùng hắn Dạ Vi, chặt vật trên mặt đất khẩn cầu.

“A? Nguyên lai là đường muội thân ái của ta cho người đến đối phó ta, kia nàng có không có nói cho người biết, ta thích nhất ngược người, thích nhất hưởng thụ cái loại cảm giác nhìn xem người máu chảy từng chút từng chút khỏi thân thể, thứ kia đồ đến chói mắt, để cho máu toàn thân ta sôi trào, hưng phấn vô cùng.. Chắc chắn, đã lâu không có hưởng thụ đến hương vị máu tươi là như thế nào, ta thật sự vô cùng hoài niệm!” Dạ Thất Thất đuổi ra đầu lưỡi nhẹ liếm đôi môi, đôi mắt tràn đầy tà khí lộ ra một cổ hồng quang yêu dị, dī thường tà mị.

Nhìn Dạ Thất Thất như vậy, Lý Hạo sợ, sợ hãi từ đáy lòng.

Hắn hối hận tại sao mình phải nghe Dạ Vi con tiện nhân kia nói mấy câu mà tìm tới nữ nhân đáng sợ này, hiện tại hắn thật hối hận, phi thường hối hận.

“Cút ngay, người đi chết đi!”

Lý Hạo không muốn người chết dưới chủy thủ của nữ nhân này là hắn, thừa dịp nàng không để ý, từ trong không gian xuất ra vũ khí của hắn - - một phen đại đao, hung hăng hướng về Dạ Thất Thất chém tới..

“Thất Thất cẩn thận.”

“Thất Thất...”

...

Đối diện, đám người Đường Nhu đầy lo lắng, sợ hãi, Dạ Thất Thất phản ứng là một nụ cười lạnh, môi đỏ mọng khẽ nhúc nhích, nhẹ nhàng phun ra bốn chữ “Không biết tự lượng sức mình.”

“Keng!” Chủy thủ cùng đại đao va chạm với nhau phát ra thanh âm dī thường chói tai.

Một đạo tia sáng chói mắt chột lóe qua, sau một khắc, truyền đến một đạo thanh âm vô cùng thâm trầm của nam nhân.

“Chém mắt tai họa này của người đi, giúp người sớm ngày lực căn thanh tịnh, tu thành chính quả.” Trong thanh âm nhân nhật xen lẫn mùi máu tươi nồng nặc, làm cho người ta trong nháy mắt có loại cảm giác không rét mà run.

Hết chương 196.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 196: Viêm Minh phúc hắc.

Mặt trời rực rỡ, gió thổi cây liễu đung đưa.

Thiếu nữ kiều diễm, xinh đẹp như hoa, một thân hồng y như nắng lóa mắt, mắt ngọc mây ngải, khóe môi cười mỉm.

Trong tay thiếu nữ có chủy thủ còn đang rỉ máu đỏ, hiện ra u quang, mang theo hàn ý.

Trước mặt thiếu nữ là một thiếu niên với vùng máu đỏ giữa hạ thân, sắc mặt trắng bệch, ôm bụng dưới lăn qua lăn lại trên mặt đất, trong miệng không ngừng truyền đến tiếng kêu thảm thiết.

“A... Ngươi, ta muốn giết ngươi, ta muốn giết ngươi a a - -” Tiếng kêu thê thảm không ngừng truyền đến, trong lời nói tràn ngập hận ý, làm người khác lạnh sống lưng.

Dạ Thất Thất câu môi, xinh đẹp mang theo vài phần lãnh ý, chế giễu, “Giết ta? Nếu ngươi có bản lĩnh đó, liền tới.” Nói xong, Dạ Thất Thất lại đá hấn hai cước, khinh thường lạnh lùng nói.

Dạ Thất Thất hận nhất loại ý thế hiếp người này, cáo mượn oai hùm, hoàn khổ ngày thường không hề đóng góp gì, ngoại trừ ức hiếp người khác, gieo họa dân chúng, hoàn toàn không có tác dụng, loại nam nhân này sống có tác dụng gì?

Lại không nói đến người này hôm nay trèo lên cả trên đầu nàng, không giết hấn, đã là nhân từ.

“Thất Thất, ngươi đã gây họa, nghe nói người này lai lịch cũng không nhỏ, cha hấn là Mộc hệ phân viện viện trưởng, thực lực bí hiểm, bao che khuyết điểm không nói đạo lý, đối hấn rất là sùng ái, hôm nay ngươi phá hủy cái kia của hấn, Lý viện trưởng kia sẽ không bỏ qua cho ngươi, ngươi vẫn là nên tránh đi...”

Trông thấy Lý Hạo bị Dạ Thất Thất phế bỏ trong nháy mắt, tất cả mọi người ngây dại! Đường Nhu xem như phản ứng nhanh đến, xông qua tới bắt lấy tay Dạ Thất Thất hướng nàng dứt vài túi tiền, làm cho nàng vội ôm túi tiền rồi học viện.

Nhìn Đường Nhu nhét túi tiền vào tay mình, Dạ Thất Thất dờ khóc dờ cười, đây là muốn nàng chạy trốn sao?

Thật đúng là không nhìn ra, Đường Nhu cô nương còn là cái thổ hào a! Dạ Thất Thất trong lòng châm chọc.

Viên Viên không phản ứng giống như Đường Nhu, nhưng là trên mặt cũng đầy vẻ lo lắng, yên lặng móc ra hai túi tiền đưa tới cho Dạ Thất Thất.

Nhìn những thứ này Dạ Thất Thất thật hết chỗ nói, nhìn thấy trong lòng nhiều túi tiền lớn như vậy.

Thật rồi rầm a!

“Không nghiêm trọng như vậy, các ngươi đừng lo lắng...” Dạ Thất Thất còn chưa dứt lời, liền bị cắt đứt.

“Cái gì gọi là không nghiêm trọng như vậy? Nghe nói cái kia Mộc hệ phân viện viện trưởng hết sức biến thái, ngươi hôm nay phế cái kia của con trai hấn, hấn khẳng định sẽ không bỏ qua cho ngươi, ngươi vẫn nên rời đi nhanh, chúng ta giúp ngươi kéo dài một ít thời gian, ngàn vạn không thể rơi đến trên tay hấn, nếu không ngươi nhất định phải chết.” Nói, Đường Nhu liền đẩy Dạ Thất Thất ra ngoài.

Dạ Thất Thất bản năng muốn tránh, ai ngờ lại bỏ qua sự linh hoạt của mập mạp, không né tránh Đường Nhu không nói, ngược lại bị Đường Nhu vung tay lên cấp đẩy lui về phía sau vài bước.

Giờ phút này tâm tình Viêm Minh cực kì khó chịu, trong người tản ra ra một cỗ lãnh ý lạnh thấu xương.

Bị nữ nhân của mình ghét bỏ, thậm chí còn muốn cùng bản thân quyết đấu, hấn lại cái gì cũng không thể làm, Viêm Minh ghen khuất đến muốn giết người.

Nữ nhân này...Hấn...

Viêm Minh cắn răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn Dạ Thất Thất, nàng như thế nào liền không thể giống như trước đây, ngoan ngoãn nghe lời đâu? Tựa hồ mỗi lần gặp mặt, mình cũng thua trong tay nàng, ngấm lại hấn liền đầy bụng oán khí.

Đang lúc Viêm Minh ghen khuất trong lòng, đột nhiên Dạ Thất Thất không hề báo trước hướng hấn nhào tới...

Yêu thương nhưng nhớ?

Trong nội tâm Viêm Minh vui mừng, đáy mắt thoáng cái lóe qua xảo trá, đặc biệt ngênh đón, chọn cái tư thế cực kì thích hợp, đợi nàng nhào tới liền ôm lấy eo nhỏ, rồi sau đó 'Không cần thận' nghiêng đầu, môi hai người bỗng ở cùng một chỗ...

Dạ Thất Thất ngây ngẩn cả người, thậm chí quên phản kháng.

Trong mắt Viêm Minh tràn đầy vẻ vui mừng, duỗi đầu lưỡi ra liếm lấy đôi môi đỏ mọng, loại tư vị này, thật hoài niệm...

Bị Viêm Minh liếm lấy, trong nháy mắt Dạ Thất Thất phục hồi tinh thần, đẩy hẳn ra, “Ngươi... Không biết xấu hổ.” Hai má nàng ửng đỏ, ánh mắt nén giận mang theo xấu hổ, tức giận đến giậm chân.

“Đó là ngoài ý muốn, ta cơ bản chỉ là muốn cứu ngươi.” Nhìn thấy Dạ Thất Thất khó có được những điệu bộ, cử chỉ của nữ nhi này, trong nháy mắt trong nội tâm Viêm Minh hoàn toàn tỉnh ngộ!

Hắn tựa hồ vẫn luôn đi sai đường, dùng sai phương pháp.

Đối với nàng, cường thế xâm nhập, tuyệt không phải thượng sách, “đun nước ầm luyệt ếch” có lẽ mới là phương pháp tốt!

Nghĩ đến đây, khóe môi Viêm Minh gợi lên ý cười lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 197: Phân viện so đấu, tin dữ đến (1).

Hít - -

Đột nhiên Dạ Thất Thất cảm giác một trận gió lạnh thổi qua, giống như có ai đó đang mưu toan ngấm ngấm với nàng, cảm giác thật quỷ dị.

“Hừ! Ai muốn ngươi cứu hả? Sắc lang bại hoại.” Dạ Thất Thất nén giận thấp giọng mắng.

Viêm Minh bắt đầu dĩ lạc đầu, trong mắt thoáng hiện sự sùng nịch.

Nàng một chút cũng không có thay đổi, khi thẹn thùng sẽ dùng tức giận để che dấu.

Kỳ thật nàng cũng không biết rằng, mỗi lần nàng dùng tức giận để che dấu xấu hổ, bộ dáng đều thật đáng yêu, giống như một đứa trẻ quật cường cắn cù vào đạo lý mà bảo hộ quyền lợi của mình, đáng yêu đến nỗi làm cho người ta muốn nhào tới cắn một cái.

“Ta nói, các ngươi đừng liếc mắt đưa tình được không được vậy? Viêm Minh đạo sư, ngươi nhanh mang nàng rời đi trước, nhất định phải bảo vệ tốt an toàn của nàng. Ở đây ta còn có một tấm thẻ vàng có thể đổi lấy tiền mặt ở toàn bộ đại lục, ngươi cũng mang theo. Nếu như không có tiền thì đi cửa hàng Đường Phong lấy...” Đường Nhu nhảy ra cắt đứt bọn họ, lại móc ra tấm thẻ vàng kim in đồ án cổ xưa.

Nhìn thẻ tám màu vàng trong tay bị mạnh mẽ nhét vào kia, trong nháy mắt sắc mặt Viêm Minh lạnh xuống.

Hắn đường đường là Đế của một giới, lại không có biện pháp bảo vệ nữ nhân của mình sao?

Thật sự là quá đổi buồn cười!

Đang nhìn thẻ màu vàng trong tay, Viêm Minh cảm thấy đó là vũ nhục đối với hắn. Nếu không phải nhìn ở trên mặt mũi Thất Thất, hắn tuyệt đối sẽ ném nữ nhân này ra ngoài.

“Không cần, nữ nhân của ta, tự ta bảo vệ.” Viêm Minh tay vung lên, tấm thẻ màu vàng kia trong nháy mắt trở lại trong tay Đường Nhu. Sau một khắc, hắn ôm lấy eo Dạ Thất Thất, cúi đầu nhìn nàng, môi mòng khê nhúc nhích, nói: “Thất Thất, ngươi nhất định là nữ nhân của ta, ngươi trốn không thoát! Ta có thể không can thiệp chuyện của ngươi, nhưng ngươi cũng phải đáp ứng ta, để cho ta canh giữ ở bên cạnh ngươi, nếu không, ta tuyệt đối sẽ không buông tay ra.”

Dạ Thất Thất giãy giụa nhiều lần cũng không thể thoát khỏi cánh tay cứng như sắt kia, đối mặt với một Viêm Minh đột nhiên từ cao lãnh biến thành vô lại, nàng ngây dại.

Thấy bộ dáng ngây người đáng yêu của nàng, Viêm Minh cúi đầu nhẹ nhàng hôn một cái ở trên môi nàng, giọng nói trầm thấp dễ nghe mang theo nụ cười nhàn nhạt nói ra: “Thật ngọt! Thất Thất, đừng mê hoặc ta, đối với ngươi, ta hoàn toàn không biện pháp không chế được chính mình.”

Mặt Dạ Thất Thất soạt một cái liền đỏ lên, trong nháy mắt trong đầu trống rỗng, đều không hề cảm giác đối với những gì Viêm Minh nói.

“Ngoan ngoan, gật đầu đáp ứng ta.” Trong mắt Viêm Minh hiện lên vẻ giao hoạt, nhân cơ hội mê hoặc.

“Được, ta đáp ứng ngươi.” Dạ Thất Thất vô ý thức đi theo sự hướng dẫn của hắn nói ra những lời này, đợi đến khi nàng kịp phản ứng muốn đổi ý thì đã quá chậm.

Nàng đã bị tên yêu nghiệt nào đó bám vào rồi, muốn bỏ cũng bỏ không được!

Cuối cùng, dưới bảo đảm của Viêm Minh, và sự kiên trì của Dạ Thất Thất, Đường Nhu vẫn không thành công khuyên Dạ Thất Thất đi, ba người chỉ có thể trở về ký túc xá.

Một hồi đến ký túc xá, Đường Nhu giống như điên nhét mấy quyển truyện tổng vào trong lòng Dạ Thất Thất. Viên Viên Viên cũng đưa cho nàng rất nhiều âm khí âm sát tâm độc gì đó, quả thực đếm cũng đếm không hết.

Nhìn một đồng đồ vật ở trong lòng kia, khóe miệng Dạ Thất Thất co quắp vài cái, yên lặng thu tất cả thứ đó vào không gian.

Mặc dù thời gian quen biết giữa các nàng không dài, nhưng phần tình nghĩa kia lại vô cùng chân thành tha thiết, không phải có thể dùng vật chất để hình dung. Nếu như nhận lấy những vật này có thể làm cho các nàng cảm thấy an tâm, thì nàng liền nhận.

Sau này, nàng nhất định sẽ đền bù tổn thất ở phương diện khác cho các nàng.

Đêm nay, các nàng lo lắng đề phòng, không dám ngủ, rất sợ khi các nàng ngủ đến nửa đêm sẽ bị người chém.

Cũng may, đêm nay bình an vượt qua.

Đảo mắt đến sáng sớm ngày hôm sau, cũng ở trận thi đấu lớn phân viện so đấu tại Xích Hỏa học viện.

Đám người Dạ Thất Thất do dự hết lần này đến lần khác, vẫn đi hiện trường so đấu trận thi đấu lớn.

Sau khi đi tới hiện trường, nhìn thấy cảnh tượng quy mô lớn như vậy, Dạ Thất Thất mới khắc sâu cảm giác được, Xích Hỏa học viện quả thật là danh xứng với thực đệ nhất học viện Xích Hỏa đại lục. Giữa học viên cho dù là tân sinh, tối thiểu nhất đều là tu vi Địa Giai, từng người đều có thiên phú linh căn đều hết sức xuất sắc. Trước đây lại không có chú ý, hôm nay mới phát hiện, thì ra Xích Hỏa học viện còn là nơi thiên tài tụ tập.

“Đường tỷ.”

Đường Nhu trông thấy người trong lòng thì hấp tấp đuổi theo, Viên Viên Viên không thích trường hợp này, chốc lát liền không thấy bóng dáng, để lại một mình Dạ Thất Thất đứng cô đơn ở một góc vị trí tâm thường. Nhưng tình huống 'Trợ trợ' này của nàng cũng không có duy trì được bao lâu, đã nhìn thấy Dạ Vi mặc quần áo hồ màu lam, lượn lờ mà đi đến trước mặt nàng, thật hiếm thấy lại kêu một tiếng Đường tỷ.

Ồ? Đổi tính tình rồi hả?

Lông mày Dạ Thất Thất nhướn lên, chuyện khác thường tất nhiên có yêu quái! Nàng nhìn gương mặt đó của Dạ Vi, đã cảm thấy có âm mưu.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 198: Phân viện so đấu, tin dữ đến (2) và (3).

“Chuyện gì?” Dạ Thất Thất nhìn Dạ Vi, nghiêng đầu tiếp tục xem tỷ thí trên đài, thái độ lạnh nhạt thậm chí ngay cả người không quen biết cũng không bằng.

Biểu hiện trên mặt Dạ Vi khề cứng đờ, đáy mắt thoáng lóe qua sự tức giận: “Hiện tại Đường tỷ gây thù hằn ở trong học viện nhiều như vậy, sau này nên ít xuất hiện ở trước mặt mọi người mới tốt, để tránh rước lấy tai bay vạ gió.”

“A, ta nghe thấy được.” Là ta nghe thấy được, mà không phải ta biết rõ, hoặc là lời nói khác bày tỏ lòng biết ơn.

Dạ Thất Thất lạnh nhạt, làm cho Dạ Vi có loại cảm giác bị nhục nhã, nếu không phải vì hoàn thành dặn dò của phụ thân, sao nàng lại, há có thể mặc cho nàng ta nhục nhã như thế?

“Đường tỷ, đảo mắt ngươi đã tới học viện nửa tháng, Đại bá phụ có truyền đến tin tức gì không? Lúc lần đầu tiên ta rời nhà, phụ thân rất lo lắng, ba ngày năm ngày liền truyền đến tin tức nhắc nhở ta một mình bên ngoài, phải chú ý thân thể nhiều hơn. Có lẽ Đại bá mẫu nhất định cũng sẽ lo lắng Đường tỷ.” Đáng tươi cười trên mặt Dạ Vi, trong ánh mắt lộ ra vài phần hoài niệm, đôi mắt sáng ngời lộ ra sự chân thành.

Trong mắt Dạ Thất Thất thoáng lóe qua sự nghi hoặc, thậm nghi, nàng ta đang có chủ ý gì?

Nếu như nàng nhớ không lầm, Dạ Vi hận nàng tận xương, không lý do gì sẽ chủ động tới tìm nàng? Trong chuyện này, tất nhiên có lừa gạt!

Thấy Dạ Thất Thất nhìn mình chằm chằm không lên tiếng, trong tươi cười của Dạ Vi có thêm vài phần bất đắc dĩ, tiếp tục nói: “Đường tỷ, còn nhớ mới trước đây, chúng ta quan hệ rất tốt, quả thực so với tỷ muội ruột còn thân hơn, vì sao hiện tại chúng ta lại biến thành cái dạng này? Thất Thất tỷ, ta thật sự thật hoài niệm trước kia...”

Dạ Vi đứng ở đối diện Dạ Thất Thất, nhìn xem nàng, bắt đầu hồi tưởng trước kia, từng chuyện lý thú một từ trong miệng nàng nói ra, trở nên rất sống động, hết sức sinh động.

Một lúc lâu sau, Dạ Thất Thất sâu kín toát ra một câu: “Nói xong rồi hả?”

Dạ Vi sững sờ, trong mắt thoáng hiện lên kinh ngạc, gật đầu.

“Nói xong người có thể đi.” Nói xong, Dạ Thất Thất phát phát tay như đuổi ruồi, khóe môi gợi lên một tia cười lạnh: “Dạ Vi, đừng coi người khác ai cũng thành kẻ ngốc, cái gì tỷ muội tình thâm, người thật sự quan tâm sao? Nếu như trong lòng người thực sự có Đường tỷ ta đây, còn có thể lại nhiều lần nghĩ phùng nghĩ cách đưa ta vào chỗ chết? Không nói đến chuyện người làm ta mất đi ý thức rồi giao cho Lăng Vân Tiêu, chuyện cầm tháp, La Bình khiêu chiến, hết thảy những chuyện này người dám nói một chút quan hệ với người cũng không có?”

Nói xong, cũng mặc kệ biểu hiện trên mặt Dạ Vi có bao nhiêu khó coi, cười lạnh một tiếng, trực tiếp quay đầu rồi đi.

...Trong huyết động ngầm âm u không thấy mặt trời, bản thân bị trọng thương nên sắc mặt Dạ Quân Nham tái nhợt như tờ giấy. Ngán ngùi hai ngày, thân thể của hắn thật giống như bị tháo nước như vậy, khô gầy như củi, trước trán nhiều thêm hai sợi tóc trắng như tuyết.

Khoanh chân ngồi ở trên cự thạch, Dạ Quân Nham mở mắt ra, vốn là đôi mắt sáng ngời lại bị một tầng sương mù âm u che kín, hắn kết bí quyết, niệm khẩu quyết triệu hoán: “Thiên Địa Tinh Linh, truyền chỉ thị của ta, tỵ!”

Khẩu quyết mới vừa roi, linh khí trong không khí phát sinh một trận xôn xao, một đám Tinh Linh cỡ quả trứng màu lửa đỏ từ linh khí trong thiên địa hội tụ mà thành.

“Chủ nhân... Bái kiến chủ nhân!”

Chừng mười Tinh Linh xoay quanh ở không trung, rồi rít khom lưng hành lễ.

“Tinh Linh Tâm, dung hợp!” Một đoàn hào quang màu lửa đỏ từ trong tay Dạ Quân Nham đánh ra, những Tinh Linh kia từ từ tiêu tán. Sau đó tất cả linh khí đều vây quanh đoàn hồng quang Dạ Quân Nham đánh ra kia, từ từ hình thành một hình thể người khác.

“Bái kiến chủ nhân!” Đoàn linh khí kia cuối cùng hình thành một nam tử sắp ba mươi tuổi, bộ dáng có sáu phần giống nhau với Dạ Quân Nham.

Dạ Quân Nham chậm rãi đứng dậy, nhìn bức họa tổ tiên duy nhất trên tường kia, trầm mặc, thật lâu không nói gì, cũng không nhúc nhích.

Không biết qua bao lâu, trên mặt Dạ Quân Nham rơi đầy nước mắt, một tiếng rên rỉ gằn nhẹ truyền đến.

“Liệt tổ liệt tông Dạ thị gia tộc, Dạ Quân Nham ta là tội nhân của gia tộc, ta phụ sự nhắc nhở của gia tộc. Hiện tại Dạ thị gia tộc rơi xuống trong tay Nhị đệ, ngán ngùi hai ngày, chết hơn phân nửa, nếu chuyện này tiếp tục, diệt tộc là chuyện sớm muộn! Phụ thân, ta có lỗi với người, thực xin lỗi Dạ thị gia tộc...” Dạ Quân Nham quỳ thật mạnh trên mặt đất, hướng về bức tranh duy nhất trên tường kia dập đầu thật mạnh.

Nước mắt làm ướt mặt đất, hắn trùng trùng điệp điệp gõ đầu trên mặt đất, hoàn toàn không cảm giác được đau đớn.

Dạ thị gia tộc, gần như hoàn toàn hủy ở trên tay hắn! Hắn thẹn trong lòng!

“Chủ nhân...” Nam tử được Tinh linh dung hợp mà thành thấp giọng hô.

Hồi lâu sau, thần tình trên mặt Dạ Quân Nham khôi phục lại bình tĩnh, lòng bàn tay xuất hiện một vòng tay màu đen nhánh, mặt ngoài vòng tay có mấy ký hiệu hoa văn quý dị, lộ ra khí thế làm tâm người ta sợ hãi: “Giao nó cho Thất Thất. Nói cho nàng biết, Dạ thị gia tộc, còn có nàng, thì không tính là bị diệt tộc!” Những lời này, tràn đầy một nỗi bi thương tuyệt vọng!

Dạ Thất Thất không nghĩ tới, ở Xích Hóa học viện nàng sẽ gặp gỡ một người nàng cho rằng sẽ không gặp lại.

“Thất Thất, nhìn thấy bốn đại gia, có phải là rất cao hứng hay không?” Hòa Kỳ Vân vẫn cột nhà trước sau như một, trông thấy nghi hoặc trong mắt Dạ Thất Thất, trên mặt vui vẻ càng đậm, đầu tóc vung một cái, trong nháy mắt mê hoặc vô số thiếu nữ.

Người này, còn cột nhà như vậy!

Trông thấy Hòa Kỳ Vân lâu ngày gặp lại, trong nháy mắt tâm tình của Dạ Thất Thất đã khá nhiều, nhưng sau một khắc, đáng tươi cười trên mặt nàng trong nháy mắt trở nên lạnh lẽo, hai tròng mắt nhìn chằm chằm vào Hòa Kỳ Vân, ánh mắt lạnh như băng phần nộ: “Làm sao người sẽ xuất hiện ở nơi này? Trên người của người, tại sao lại có nhiều oan hồn Dạ thị gia tộc như vậy, nói!” Một chữ sau cùng, Dạ Thất Thất rống lên.

Đôi mắt nàng có thể trông thấy tất cả oan hồn chưa tán, nhưng Dạ Thất Thất chưa từng nghĩ tới, nàng lại sẽ nhìn thấy nhiều oan hồn Dạ thị gia tộc ở trên người Hòa Kỳ Vân, trong đó, thậm chí còn có vài người đã từng hầu hạ qua nàng.

Viêm Hỏa Thành, đã xảy ra chuyện!

Trong nháy mắt Dạ Thất Thất trông thấy những oan hồn kia, tâm thần đột nhiên chấn động, nắm chặt hai đấm, trong đầu trống rỗng.

Phụ thân mặt ngoài nghiêm túc đối với nàng nhưng là từ phụ, mẫu thân ôn nhu, những người hầu trung thành trong phủ thành chủ. Là thảm mạp mạp làm cái gì ăn cũng thật ngon trong phòng bếp lớn, lão bá quét dọn cả ngày đục nước béo cò... Những người kia, tất cả đều mất sao?

Chết, đều chết hết sao? Dạ Thất Thất lòng đau như đao cắt.

“Thất Thất, ngươi tỉnh táo một chút trước, hãy nghe ta nói.” Hòa Kỳ Vân bị Dạ Thất Thất đột nhiên nổi giận mà sợ hết hồn, hoàn hảo hiện tại bọn họ đang ở vị trí tương đối vắng vẻ, mới không có dân tới càng nhiều người chú ý.

Ngoài ra còn có Phong Thập Thập và Tiểu Á vốn chuẩn bị đến tìm Dạ Thất Thất.

“Thất Thất, đã xảy ra chuyện gì? Là người này bắt nạt ngươi sao?” Phong Thập Thập không nói hai lời xông tới ngăn cản trước mặt Dạ Thất Thất, tức giận trừng mắt nhìn Hòa Kỳ Vân.

Vũ khí trong tay Tiểu Á vung lên, ngăn cản ở trước mặt Dạ Thất Thất, ánh mắt khinh bỉ quan sát trên dưới Hòa Kỳ Vân, khinh thường hừ lạnh: “Hừ! Dạng chó hình người, còn tưởng rằng người là thứ tốt gì, thì ra cũng chính là cái đồ khốn kiếp sẽ bắt nạt nữ sinh...”

Nói xong, Tiểu Á liền muốn động thủ dạy dỗ cái đồ khốn kiếp bắt nạt nữ sinh này.

“Dừng tay! Tiểu Á, Phong Thập Thập, các ngươi đều tránh ra, hắn là bằng hữu của ta.” Một bàn tay trắng nõn như ngọc đưa ra, cầm tay Tiểu Á, giọng nói lạnh như băng mang theo vài phần bi thương mở miệng.

“Ta tỉnh táo, ngươi nói.” Dạ Thất Thất hít sâu, đè tức giận ngập trời xuống đáy lòng.

Trong nội tâm lưu lại một tia hy vọng, Dạ Thất Thất cắn chặt môi dưới, hai tròng mắt chăm chú nhìn Hòa Kỳ Vân.

“Hôm đó, gia tộc biết rõ linh hồn ta bị thương, nhanh chóng triệu hồi ta đi, dùng hết các loại phương pháp cũng không thể chữa khỏi thương thế của ta. Dần dần, trong tộc xuất hiện tiếng nói khác, có tộc nhân cho là linh hồn ta bị thương nặng, cuộc đời này tu vi khó có thể tiến triển, liền đề nghị phế trừ thân phận người thừa kế của ta, hơn nữa đuổi ta đi. Ban đầu, tộc trưởng và phần lớn tộc nhân đều không tán thành, nhưng từ từ, người tán thành phế trừ ta càng ngày càng nhiều. Địa vị của ta ở trong tộc trở nên lúng túng, cho nên liên tục mấy ngày được liệu linh thạch cần thiết thường dùng cho tu luyện cũng nhận được hạn chế rất lớn...”

Sắc mặt Hòa Kỳ Vân tràn đầy bất đắc dĩ đau đớn, từ khi hắn trở lại trong tộc mọi chuyện bắt đầu cản trở. “... Về sau, ta quyết định rời gia tộc, đi ra bên ngoài giải giải sầu, vì vậy ta muốn tới Viêm Hỏa Thành. Nơi đó là nhà của ngươi, ta ở đó trôi qua rất vui vẻ, ta muốn đi tới chỗ đó một chút, lại không nghĩ rằng, sẽ gặp phải một màn kia...”

Trong đầu, xuất hiện một màn mê thâm!

Nghĩ đến thi hài khắp nơi, máu tươi nhuộm đỏ mặt đất, thi thể chồng chất thành núi, tâm Hòa Kỳ Vân nhین không được co rút đau đớn.

“Ta không nghĩ tới, vốn là Viêm Hỏa Thành phồn thịnh náo nhiệt sẽ biến thành như vậy, thi thể che kín cửa thành, máu chảy thành sông, dân chúng khổ không thể tả, trên đường cái tùy ý có thể thấy được thi thể chết không nhắm mắt... Ta tìm rất nhiều nơi, hỏi rất nhiều người, nhưng mà không có một người nào biết rõ tung tích Dạ Thành Chủ, vợ chồng thành chủ đều mất tích khó hiểu. Trên người ta có một quả tụ hồn châu, chỉ có thể mang những thứ âm hồn này, tạm thời bảo trụ bọn họ. Những thứ khác, ta bắt lực!” Nói xong, mặt mũi Hòa Kỳ Vân tràn đầy xấu hổ cúi đầu xuống, cảm giác mình hổ thẹn với nàng.

“Là ai, đến cùng là ai?” Hai mắt Dạ Thất Thất phiếm hồng, trong đầu xuất hiện một màn theo lời Hòa Kỳ Vân nói, điên cuồng rống giận.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 199: Ngăn cản (1).

“Những thứ cảm thú kia! Thất Thất, chúng ta đi cùng ngươi, giết chết những tên khốn kiếp kia...” Sau khi Tiểu Á và Phong Thập Thập biết được chuyện Viêm Hỏa Thành, cũng vô cùng tức giận, toàn thân sát khí.

Sau trầm mặc ngắn ngủi, Dạ Thất Thất ngẩng đầu, khóe môi hiện ra cười lạnh nhàn nhạt, nói: “Tiểu Á, Thập Thập, chuyện này, các ngươi không nên

tham dự. Trước mắt, chuyện các người phải làm, chính là ngây ngốc thật tốt ở Xích Hóa học viện; trong vòng hai năm, giúp ta chế tạo ra một đội quân cường hân đầy đủ sức lực, các người, có thể làm được không?”

Chuyện Viêm Hỏa Thành, mang đến cho Dạ Thất Thất một áp lực mãnh liệt, khiến cho nàng phải đẩy kế hoạch lên trước.

“Hai năm?” Phong Tháp Tháp sững sờ, hiển nhiên không có hiểu ý trong lời nói của nàng.

“Được, không thành vấn đề! Ta đáp ứng người.” Bỗng dưng, từ một bên truyền ra một giọng nói trong trẻo.

Thân ảnh Lôi Dương và Lôi Bằng ra hiện ở trong tầm mắt của bọn họ, dưới sáng ánh mặt trời hai tròng mắt của Lôi Dương ảm đạm không ánh sáng, nhưng giữa hai đầu lông mày lại tràn đầy hào quang cơ trí.

“Lôi Dương...” Phong Tháp Tháp kêu lên.

Khóe môi Dạ Thất Thất khẽ nhếch, đi đến trước mặt Lôi Dương, trong mắt hiện lên sự ảm áp: “Được, ta chờ tin tức tốt của người!”

Hai năm, có lẽ, không cần hai năm.

Nhìn thiếu niên trong sáng như vẽ trước mắt, trong nội tâm Dạ Thất Thất đột nhiên toát ra ý nghĩ như vậy.

Lôi Dương là thiếu niên xuất sắc như thế, mà hai mắt lại không cách nào nhìn thấy được, quả thực tiếc nuối.

“Trong vòng hai năm, ta sẽ luyện chế ra đan dược có thể trị bệnh mắt cho người.” Đây là một hứa hẹn, một lời thề!

Đối mặt với sự chân thành đối đãi của huynh đệ Lôi Dương, Dạ Thất Thất giao phó lời hứa của mình, tín nhiệm của mình.

Thiếu niên như hoa hứa hẹn, cuối cùng cũng là lời thề cả đời!

Không quan hệ cái khác, chỉ vì đám người này, đáng giá làm bạn chỉ giao chân thành đối đãi.

“Được, ta chờ người.” Về mặt Lôi Dương bình thản, hai đầu lông mày vui vẻ càng đậm.

Có lẽ, nàng thật sự có thể làm được!

Lời của nàng, làm cho lòng Lôi Dương đã tuyệt vọng, lại nhìn thấy hy vọng ánh rạng đông lần nữa.

Sau khi dặn dò xong, Dạ Thất Thất chuẩn bị rời đi, nàng nhất định phải trở về Viêm Hỏa Thành, cho dù giờ phút này sinh tử cha mẹ của nàng chưa biết, tung tích không rõ, nàng cũng phải đi về bảo vệ những gì thuộc về cha nàng, không cho phép người ngoài ngấp nghé chiếm đoạt.

Trong lòng có chủ ý, nàng tìm được Viêm Minh, nói thẳng bản thân phải rời khỏi học viện về nhà một chuyến.

Viêm Minh hỏi nguyên do, chạm đến đôi mắt sâu sắc của hắn, nàng lại ma xui quỷ khiến đều nói hết thảy cho hắn biết. Đợi sau khi nói xong, nàng mới phát hiện mình lại nói hết thảy với hắn không hề giữ lại, trong nội tâm thật sự là vô cùng rung động.

“Ta theo người.” Sau khi Viêm Minh biết được hết thảy, chỉ nói ba chữ này.

Trong nháy mắt biểu hiện trên mặt Dạ Thất Thất cứng đờ.

Ta theo người...

Hắn, là có ý gì?

“Cha mẹ ta mất tích tung tích không rõ, tộc nhân bị hại, chết thảm trọng, ta phải trở về! Đây là trách nhiệm của ta, người... Không cần làm như vậy, thân là đạo sư học viện, người không cần vì mỗi người học viên đều làm được một bước này...” Dạ Thất Thất tự nói với mình ở trong lòng, hắn là đạo sư, làm như vậy chỉ là xuất phát từ trách nhiệm, không còn cái khác.

Nhưng Viêm Minh trả lời, lại đánh vỡ tất cả ý tưởng nàng tự lừa mình dối người.

“Mục đích của ta, cho tới bây giờ chỉ có người.” Giọng nói của hắn thật thấp, đầy từ tính, rất dễ nghe.

Đôi mắt Viêm Minh sâu không lường được thật giống như một vùng đầm lầy, có thể hút linh hồn của người ta đều đi vào đó, cứ như vậy lẳng lặng nhìn qua nàng, trong mắt chỉ có một mảnh thâm tình.

“Thỉnh thị! Thỉnh thị!”

Dạ Thất Thất cảm giác tim mình không bị khống chế cuồng loạn không thôi, không cách nào dùng ngôn ngữ hình dung tâm tình của nàng giờ phút này là loại nào?

Đầu óc nàng trống rỗng, trong đầu chỉ có câu nói kia của hắn...

Mục đích của ta, cho tới bây giờ chỉ có người!

Hắn thật sự là... Ý tứ kia sao?

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 200: Ngăn cản (2).

“Tùy người.” Một lúc lâu sau, Dạ Thất Thất bỏ lại hai chữ này, xoay người rồi đi cũng giống như chạy trốn.

Nhìn bóng lưng hốt hoảng mà chạy của nàng, khóe môi Viêm Minh khẽ mang theo nét nhu hòa.

Cũng giống như trước kia, đối với tình cảm lại chậm lụt như thế, nếu như không làm rõ, chỉ sợ nàng vĩnh viễn cũng không cảm giác được tâm tư của hắn, chỉ biết coi hắn giống như là cừ địch mà tranh phong đối lập.

Nghĩ đến hành động vài ngày trước, trong mắt Viêm Minh thoáng lóe qua sự bất đắc dĩ!

“Người chính là Dạ Thất Thất?” Trên đường Dạ Thất Thất đang tìm kiếm Đường Nhu, đột nhiên trước mặt nhiều thêm một bóng người ngăn cản đường đi của nàng, giọng nói hơi khàn khàn vang lên ở bên tai nàng.

“Hỏi thăm tên người khác, trước tiên nên báo tên của mình, đây là lễ phép cơ bản.” Cảm nhận được đối phương bất thiện, giọng Dạ Thất Thất khi nói chuyện cũng thêm vài phần lãnh ý, khóe môi khẽ nhếch, mang theo trào phúng nhàn nhạt.

Người đến gần đỡ, đôi mắt ôm hận trừng mắt nàng, nổi giận nói: “Quả thật là nha đầu nhanh nhẹn nhanh miệng, thủ đoạn tàn nhẫn máu tanh, thực không phải hạng người lương thiện, thật giống với yêu thú biến hóa mà thành, tính tình tàn bạo không phải tính người...”

Ngắn ngủi vài câu lời nói, Dạ Thất Thất lại bị hắn nói thành yêu thú biến hóa, ngay cả người cũng không được tính!

Dạ Thất Thất cũng bị cái người không biết từ nơi nào xuất hiện này làm cho có chút tức giận.

Nhìn hắn chừng bốn mươi tuổi, vẻ mặt ngạo khí, bộ dáng vênh vác tự đắc, người như vậy hình như Dạ Thất Thất đã nghe qua ở nơi nào đó, chỉ là giống như đã quên mất.

“Người là ai? Ta với người rất quen thuộc sao? Phiền toái người nhường đường một tí, tục ngữ nói đúng, chó ngoan không cản đường.” Người ta cũng nói nàng thành yêu thú biến hóa, nếu như Dạ Thất Thất còn giống như quả hồng mềm mại cho nhân dân đo, sợ là chính nàng cũng muốn xem thường chính mình.

“Người dám mắng ta là chó?” Người nọ giận dữ, ngón tay chỉ vào Dạ Thất Thất cũng phát run: “Quả nhiên là tiểu nha đầu không biết trời cao đất rộng, lòng dạ độc ác, lòng dạ rắn rết, cuồng vọng vô tri, đến cùng là ai cho người vào Xích Hóa học viện? Quả thực là sĩ nhục học viện chúng ta!”

Dạ Thất Thất đánh giá người mất trước mắt này, hơi nhíu mày: “Ngay cả người cũng có thể tiến Xích Hóa học viện, vì sao ta không được? Lại nói, Xích Hóa học viện xưa nay không phải là chỉ tuyển nhận học viên có phẩm đức giỏi nhiều mặt, trẻ tuổi có thiên phú sao? Khi nào thì tiêu chuẩn chiêu sinh xuống thấp đến như thế? Ngay cả loại người như người... Ừ, người tâm lý không kiện toàn cũng được tuyển chọn tiến vào? Xác thực là sĩ nhục Xích Hóa học viện!”

Ngay lập tức Dạ Thất Thất học theo lời hắn mới vừa nói ra phản kích lại, làm cho người nọ tức giận đến nghiến răng nghiến lợi.

“Thương tổn con ta, còn dám cuồng vọng lớn lối với ta như thế, nhân phẩm của nữ tử này kém như thế, nhất định là yêu thú biến hóa mà thành!” Cha của Lý Hạo là Lý Thiết vùng tay lên, kết luận: “Người đâu, bắt yêu thú này lại, đừng để cho nàng ta gieo họa học viện, thương tổn tới người vô tội.”

Yêu thú?

Xung quanh giống như là nổ tung nôi, trong nháy mắt sôi trào.

Trong nháy mắt tất cả mọi người đứng ở vị trí cách Dạ Thất Thất rất xa, ánh mắt giận dữ đề phòng nhìn nàng, yêu thú, vật tàn bạo như thế, lại ẩn núp ở bên cạnh bọn họ?

Yêu thú, ở Ngũ Hành đại lục là cái thanh danh hỗn loạn, như chuột chạy qua đường người người kêu đánh, nhưng lại là vật e sợ tránh không kịp. Yêu thú tàn bạo thị huyết, hung tàn không tính người, lại có thực lực mạnh mẽ, thường xuyên khởi xướng chiến tranh quy mô lớn đối với nhân loại. Mỗi lần giao chiến, đều sẽ tử thương vô số.

Ba trăm năm trước, sau một trận chiến ác liệt có một không hai, một người thiên tài tuyệt thế xuất hiện từ Viêm Hỏa Thành, đồng thời, Thú Vương yêu thú bộ tộc, đã hóa thành hình người sau đó cũng biến mất, đồng thời biến mất, còn có yêu thú bộ tộc!

Ba trăm năm qua, ngoại trừ số ít có thể gọi là yêu thú ngẫu nhiên gặp được trong rừng rậm ở mỗi đại lục, yêu thú đã bị mờ nhạt trong ký ức mọi người.

Hôm nay, lại nghe được một từ yêu thú, hơn nữa, yêu thú trong truyền thuyết có thể biến hóa lại hiện ra trước mắt bọn họ bây giờ! Điều này làm cho người ta làm sao không khiếp sợ?

“Yêu thú?” Dạ Thất Thất nhếch môi cười lạnh, ánh mắt trào phúng nhìn về phía Lý Thiết: “Người nói ta là yêu thú? Chứng có đâu?”

“Bốn viện nói, chính là chứng có!” Tay áo Lý Thiết vung lên, giữa mặt nói ra.

“Nói không chứng cứ, ai không biết nói? Vậy ta còn hoài nghi người là gián điệp những học viện khác, có phải người nên bó tay chịu trời hay không, chứng minh trong sạch đi?” Nếu không phải giờ phút này không có tâm tình đó, Dạ Thất Thất thật muốn thật cười nhạo hần một phen, nói dối cũng không cần bàn thảo, yêu thú? Buồn cười, toàn thân cao thấp của nàng có điểm nào giống yêu thú? Ngu ngốc.

Dạ Thất Thất lại không biết, trong lúc vô tình một câu nói như thế của nàng lại gần sát tới chân tướng, nhưng cũng khơi dậy quyết tâm của Lý Thiết phải giết chết nàng!

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 201: Động đến nữ nhân của ta, người đã hỏi qua ta chưa?

“Nhanh nồm nhanh miệng, cuồng vọng đến cực điểm.” Quát lạnh một tiếng, hai tay Lý Thiết tràn ra như hoa sen, hóa thành vô số ảo ảnh công kích về Dạ Thất Thất.

“Cuồng vọng?” Nội tâm Dạ Thất Thất giãy cọt, đón vô số ảo ảnh công kích của hần đang đến, trong nháy mắt điều động linh lực toàn thân, một quyền đánh ra không giữ lại chút nào.

Bụng đầy lửa giận, hận ý ngút trời, vào thời khắc này dùng loại phương thức này phát tiết ra.

“Ầm!” Linh lực va chạm, trong một thoáng linh lực tiết ra ngoài làm cho chung quanh đất đá bay mù trời.

Trong không khí truyền đến tiếng gió gào thét chói tai, quả đấm Dạ Thất Thất đã dốc hết linh lực toàn thân đánh đến trước mặt Lý Thiết.

Thấy thế, sắc mặt Lý Thiết biến hóa, hiển nhiên không nghĩ tới Dạ Thất Thất sẽ có lực công kích mạnh như thế, làm cho hần bởi vì khinh địch mà bị đánh đến trở tay không kịp.

Bất chấp quyền phong bén nhọn mang đến uy hiếp và đâm nhói trên mặt, trong nháy mắt Lý Thiết điều động linh lực trong cơ thể, bày một tầng kết giới ở bên ngoài thân thể. Hai tay vũ động thật nhanh, tung ra các loại bí quyết trong tay, chống đỡ quả đấm của Dạ Thất Thất đã công kích đến trước mặt.

“Chỉ có chút bản lĩnh đó, cũng dám lớn lối!” Lý Thiết gầm lên một tiếng, trong nháy mắt tay phải hóa thành móng sắc, sát khí bức người.

“Keng!” Dạ Thất Thất lấy tay cánh tay ngăn trở một trào kia, vòng tay bẻ nát, rơi xuống đất phát ra tiếng vang thanh thúy.

Dạ Thất Thất thi triển Bắc Đẩu dạ vũ tránh thoát móng sắc đằng đằng sát khí của Lý Thiết. Lúc nghiêng người, đầu tóc bị đao gió linh lực chặt đứt một lọn, chậm rãi bay xuống.

“Hôm nay, người muốn đối địch với ta, phải hay không?” Trong nội tâm Dạ Thất Thất lo lắng chuyện Viêm Hỏa Thành, lo lắng an nguy của cha mẹ, cấp bách muốn rời khỏi, lại không nghĩ bị người này quẩn lên, còn khó dây dưa như thế.

Lý Thiết hừ lạnh: “Yêu nữ cuồng vọng, người cũng xứng là địch cùng bốn viện? Hừ! Mau mau nhận lấy cái chết.”

Nhìn mặt mũi Lý Thiết tràn đầy chính nghĩa đường hoàng lẫm liệt, sắc mặt Dạ Thất Thất trầm xuống, ánh mắt lạnh như băng, hiện ra đỏ hồng nhè nhẹ: “Ngậm máu phun người, ta lại muốn nhìn một chút người có bản lĩnh gì để cho ta nhận lấy cái chết?”

Trong lòng Dạ Thất Thất cũng nổi lên sát ý, nàng không muốn giết người ở Xích Hỏa học viện, cũng không ý nghĩa nàng có thể mặc người khi dễ sỉ nhục giết chết!

Nhất là, giờ phút này trong nội tâm nàng đang lo lắng an nguy của cha mẹ, sinh tử của tộc nhân, cấp bách muốn rời khỏi ở đây trở lại Viêm Hỏa Thành. Lý Thiết ngăn trở, chầm lên lửa giận ở đáy lòng nàng cũng có ý muốn phải giết.

“Không biết tự lượng sức mình.” Lý Thiết lấy hai tay làm vũ khí, trên tay mang móng sắc nhọn của yêu thú nào đó không biết tên, hiện ra bóng loáng, sát khí bức người, mỗi một kích, đều mang theo sát khí bén nhọn.

Chân Dạ Thất Thất đạp Bắc Đẩu dả vũ thân pháp, động tác nhanh nhẹn, điều bộ uyển chuyển, thướt tha xinh đẹp; cầm Phệ Hồn roi trong tay, tư thế oai hùng hiên ngang, mặt mày trong trẻo nhưng lạnh lùng, lạnh nhạt như về.

Viêm Minh trông thấy, chính là một màn này!

Thân ảnh giống như ngọn lửa thân pháp uyển chuyển, tư thái mê người, cảm giác quen thuộc, làm cho vẻ mặt hắn trong nháy mắt đại ra.

“Àm - -” một tiếng vang thật lớn, Lý Thiết bị một quyền ngang trời xuất thế oanh bay!

“Động tới nữ nhân của ta, hỏi ta qua chưa? Hử?” Viêm Minh mặc một bộ cảm bào màu đen, đứng ở trước người Dạ Thất Thất, trông mắt lạnh như băng nhìn Lý Thiết đứng lên, giọng nói lạnh lùng không có chút tâm tình nào.

“Viêm Minh, đây là chuyện của ta...” Người không cần lo cho. Câu nói kế tiếp, Dạ Thất Thất còn chưa nói ra miệng, đã bị Viêm Minh cắt đứt: “Người muốn cùng hắn tiếp tục dây dưa, không muốn đi tìm cha mẹ người?” Một câu nói của Viêm Minh, chặn trở về toàn bộ lời nói Dạ Thất Thất chưa nói ra khỏi miệng.

Nghe vậy, Dạ Thất Thất yên lặng đứng ở bên cạnh hắn, chấp nhận giao cho hắn xử lý ở chỗ này.

Xác thực, thực lực trước mắt của nàng, nếu dây dưa cùng người trước mắt này, nhất định sẽ không kết thúc, dây dưa không ngừng. Mặc dù nàng có thủ đoạn bảo vệ tính mạng có thể bảo đảm chính mình không rơi vào trong tay hắn. Nhưng ở trước mắt bao người, nàng cũng không thể bắt hắn như thế nào, nếu như cứ tiếp tục dây dưa như vậy, làm trễ nãi thời cơ tốt nhất tìm kiếm cha mẹ, nàng mới có thể khóc không ra nước mắt.

Liếc mắt nhìn Dạ Thất Thất yên tĩnh đứng ở bên cạnh mình, trong mắt Viêm Minh thoáng lóe qua sắc mặt vui mừng.

“Viêm Minh, bắt quá người chỉ là một đạo sư mới tới, có tư cách gì quản ta bắt yêu nữ? Người mau mau tránh ra, nếu không bản viện cũng bắt người lại, trị người cái tội bao che yêu nữ!” Lý Thiết không biết quan hệ của Viêm Minh và Dạ Thất Thất. Mới vừa rồi lúc Viêm Minh nói ra câu nói kia, hắn bị đã thương không rảnh phân thân mà đi nghe lời của hắn, mới có thể nói ra nói thế.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 202: Nàng muốn qua cầu rút ván.

“Muốn đánh thì động thủ, người dài dòng quá, không muốn nói chuyện với người.” Vẻ mặt Viêm Minh ghét bỏ quét mắt nhìn Lý Thiết một cái, giọng nói băng lãnh lạnh nhạt, mà lời nói ra lại thiếu chút nữa làm người ta sặc chết.

“Phốc!”

Dạ Thất Thất nhin không được, trực tiếp cười phun ra.

Đây là hài hước của hắn sao? Ánh mắt Dạ Thất Thất quái dị nghiêng đầu nhìn hắn, khi chống lại một đôi mắt thâm thúy sâu sắc như đầm lầy của Viêm Minh, khóe miệng hơi hơi giật giật, yên lặng dời tầm mắt.

Không biết có phải bởi vì hắn thẳng thắn nói ra nguyên nhân hay không, Dạ Thất Thất cảm thấy hiện tại ánh mắt hắn nhìn mình mang theo vài phần ham muốn chiếm hữu trần trụi như vậy, luôn luôn để cho nàng cảm thấy có chút khó chịu.

“Người... Người muốn chết!” Lý Thiết thiếu chút nữa thổ huyết, sắc mặt một hồi xanh một hồi tím.

Lý Thiết mang theo cặp đôi móng tay sắc bén hùng hổ công kích tới Viêm Minh, lại bị Viêm Minh dễ dàng né tránh, khóe miệng gọi lên tia sắc lạnh, bàn tay hiện lên một đạo u quang màu đen, lặng lẽ không tiếng động hòa nhập vào trong cơ thể Lý Thiết.

Trong lúc đánh nhau, thậm chí không ai nhận thấy được hành động lần này của Viêm Minh ngoại trừ Dạ Thất Thất!

“Yêu thú? Giờ phút này người càng giống yêu thú, nhìn hai móng vuốt này, đó là chứng cứ.” Viêm Minh một tay nắm chặt cổ Lý Thiết, một luồng linh khí bá đạo phong tỏa linh khí toàn thân của hắn, mặc cho Lý Thiết dụng hết toàn lực, cũng không thể điều động được chút linh khí nào trong cơ thể.

Theo tay Viêm Minh vung lên, toàn thân Lý Thiết không cách nào cử động bị ném đến trên một cây cột đá, móng vuốt sắc bén trên đôi tay kia giống như là sinh trưởng ở trên tay hắn, lại không cách nào tháo xuống.

Một nam học viên bị Viêm Minh điểm danh để cho hắn đi qua lấy móng vuốt của Lý Thiết xuống, nhưng mất hết khí lực toàn thân cũng không thể nào lấy xuống được.

Mọi người ở chung quanh thấy thế, sắc mặt nhao nhao phát sinh biến hóa.

“Còn thất thần làm cái gì? Sao không trói yêu thú lại? Hừ.” Lạnh lùng quét mắt nhìn mọi người vây xem, Viêm Minh lạnh giọng mở miệng.

Mọi người sùng sốt, ngơ ngác nhìn ta, ta nhìn ngơ ngác, không biết nên nghe hắn hay không?

Nhưng khi tiếp xúc ánh mắt băng lãnh không thấy đáy của Viêm Minh, không khỏi dựa theo lời của hắn nói mà đi làm.

“Tiểu tiện nhân, ngươi cũng dám cùng người khác hãm hại ta, tiện nhân, yêu nữ... A - - “

Lúc này Lý Thiết mới nhớ tới Phó Viện Trưởng đã từng dặn dò qua, Viêm Minh, không phải là người hắn có thể đắc tội được! Vì thế, hắn phát tiết hết tất cả lửa giận đến trên người tên đầu sỏ gây nên là Dạ Thất Thất, lại không biết, hành động này lại triệt để chọc giận tên yêu nghiệt phúc hắc nào đó.

Mũi chân Viêm Minh đá bay một tảng đá, bắn trúng Lý Thiết chửi bậy không ngớt miệng, để cho hắn ngậm miệng trong nháy mắt.

Đội Lý Thiết bị dẫn đi, có người thấy trên mặt đất có một bãi vết máu, còn có hai cái răng bị gãy.

Viêm Minh vậy mà phá hủy sạch răng của Lý Thiết rồi!

Đạo sư mới tới tức giận đỏ cả mặt vì hồng nhan, vì một nữ đệ tử, đại chiến cùng viện trưởng phân viện Mộc Hệ Lý Thiết, đánh tới trọng thương, ngay cả răng của đối phương cũng đánh rớt, việc này lại một lần nữa nhắc lên một trận cao trào tại Xích Hóa học viện!

Mà đương sự Dạ Thất Thất gây nhiều chuyện như vậy, lại rời khỏi Xích Hóa học viện không tới sau nửa canh giờ sau khi phát sinh chuyện này.

“Viêm Minh, ngươi không cần phải trở về cùng với ta, những chuyện này, bản thân ta có thể xử lý.” Trên lưng Huyền thú Địa Long có ba người ngồi, ngoại trừ người khổng lồ Địa Long, còn lại chính là Dạ Thất Thất và Viêm Minh.

Tốc độ của Địa Long rất nhanh, cực kỳ thích hợp dùng để gấp rút lên đường, lần này Dạ Thất Thất cưỡi Địa Long trở lại Viêm Hóa thành.

Vốn, nàng muốn trực tiếp thi triển bí thuật trở về, lại bị Viêm Minh ngăn cản: “Cùng với lãng phí linh lực tại loại địa phương không cần thiết, không bằng ngừng lại sau khi trở lại Viêm Hóa thành nên làm như thế nào?” Rồi sau đó, không cần giải thích, trực tiếp lôi kéo nàng lên trên lưng Địa Long.

Lấy tốc độ Địa Long, hành trình trở lại Viêm Hóa thành chỉ cần ba ngày.

Ba ngày ngắn ngủn này, không biết là có phải bởi vì Viêm Minh cùng đi hay không, Dạ Thất Thất phát hiện tốc độ tu luyện của mình nhanh gấp ba lần, ngay cả phong ấn sức mạnh của Lão Phong Tử sư phụ ở trong cơ thể nàng, đều có sự buông lỏng.

Còn có, dọc theo con đường Băng Hỏa rừng rậm bọn họ đi, lại ngay cả một huyền thú đều không có gặp được, người khổng lồ Địa Long cũng tám tám lấy làm kỳ, nói đây là đầu tiên cả đời hắn điều khiển Địa Long lại thuận lợi như vậy. Ngày xưa Băng Hỏa rừng rậm làm cho người ta vừa nghe đã sợ mất mật, thậm chí ngay cả một cái huyền thú cũng không có, vậy cũng không khỏi quá không thể tưởng tượng được rồi.

Lộ trình thuận lợi sắp kết thúc, người nào đó cũng bắt đầu xoắn lại tâm tư qua cầu rút ván...

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 203: Trở thành

“Ngươi muốn qua cầu rút ván?” Viêm Minh nhướn mày, nàng cũng không có thay đổi một chút nào so với trước kia, trong lòng nghĩ gì, cũng sẽ biểu hiện ra ngoài ở trên thân thể.

Giống như hiện tại, giờ phút này trong ánh mắt giao hoát kia của nàng liền tràn ngập ý tưởng này. Hắn tin tưởng, với tính tình của nàng, nếu không phải nàng biết rõ không phải là đối thủ của mình, nàng tuyệt đối sẽ không chút do dự đá mình xuống.

Cái nhận thức này, làm cho lòng mày hắn khẽ nhăn lại, trong lòng có chút không thoải mái.

“Cái gì gọi là qua sông rút ván? Viêm Minh đạo sư, sức tưởng tượng của ngươi quá phong phú đi? Ta chẳng qua là cảm thấy, ngươi và ta không quen không biết, ta cũng không muốn bởi vì chuyện riêng của ta làm liên lụy tới ngươi...” Trông thấy Viêm Minh hơi nhíu lông mày, Dạ Thất Thất muốn giải thích, nói phân nửa lại cảm thấy giải thích của mình rất dư thừa.

“Không quen không biết?” Khóe môi Viêm Minh gọi lên nụ cười tà, nhìn nàng, môi mỏng hé mở: “Muốn cùng ta có quan hệ, hết sức dễ dàng.” Vừa mới dứt lời, Dạ Thất Thất còn không có kịp phản ứng, cũng cảm giác trước mắt nhiều thêm một hồ hấp trầm trọng.

Sau một khắc, một đôi môi hơi lạnh áp vào trên môi của nàng, môi hơi lạnh, mang theo vài phần bá đạo, lại không mất đi ôn nhu điên cuồng hôn nàng...

“Chết tiết khôn kiếp, lão nương làm thịt ngươi cái tên yêu nghiệt chết tiết này, đồ lưu manh...” Dạ Thất Thất phát điên, đôi môi bị tên yêu nghiệt nào đó gặm đến sưng đỏ, cộng thêm ánh mắt điên cuồng muốn giết người, khuôn mặt dữ tợn đến đáng sợ.

Tiếng rống giận dữ mới vừa rơi xuống, chỉ thấy một bóng đen từ trên lưng Địa Long bay ra ngoài, theo sát phía sau chính là một bóng dáng màu đỏ như lửa.

Người trước mặt mũi tràn đầy thỏa mãn, như một con mèo trộm được cá; người sau đằng đằng sát khí, mặt mũi tràn đầy sát khí.

“Ai... kim tệ của ta...” Người khổng lồ Địa Long nhìn hai đạo bóng dáng một trước một sau bay ra ngoài, gấp đến độ gào khóc.

Nhưng sau một khắc, bầu trời đột nhiên rơi một mưa trận kim tệ, người điều khiển Địa Long mừng rỡ cuồng loạn không ngừng.

“Thật nhiều tiền, rất nhiều rất nhiều tiền...” Kim tệ khắp nơi, hân vui mừng cao hứng đến nhảy dựng.

Một người vui vẻ một người lo.

Người điều khiển Địa Long không duyên cớ được một khoản tiền lớn như vậy, cao hứng hổng rồi, nhưng người đột nhiên mất tiền liền mất hứng.

“Ngươi tên yêu nghiệt này, lưu manh đáng chết... Dám ném túi tiền của lão nương, lão nương tiêu diệt ngươi tên yêu nghiệt chết tiết!” Dạ Thất Thất phải gọi là tức chết, bị người ta một lần lại một lần khinh bạc, hiện tại ngay cả túi tiền cũng bị tên yêu nghiệt chết tiết này ném ra ngoài, đây là cả người cả của đều không còn.

“Tiền tài là vật ngoài thân, chẳng lẽ ngươi không muốn trả tiền cho người ta?” Trong lúc Viêm Minh bị 'Truy sát', vẫn không quên quay đầu lại nhìn Dạ Thất Thất nói ra.

“Vật ngoài thân em gái ngươi, lão nương trước tiêu diệt ngươi sau lại đoạt vật ngoài thân của ngươi.” Dạ Thất Thất vung một roi qua, đằng đằng sát khí.

Viêm Minh cứ bị Dạ Thất Thất 'Truy sát' một đường như vậy.

Một lúc lâu sau, ngoài Viêm Hóa Thành, hai bóng dáng một đen một đỏ đứng vững.

“Thất Thất, không cần nhìn...” Viêm Minh đưa tay muốn ngăn trở tầm mắt của nàng, lại bị nàng lắc thân tránh đi.

Nhìn một màn trước mắt này, hai tròng Dạ Thất Thất mắt hí lại, khóe môi thoáng hiện thị huyết lạnh như băng.

“Không nhìn, vậy hết thầy có thể biến mất sao?” Dạ Thất Thất đưa ngón tay chỉ thầy ngã khắp nơi ở Viêm Hóa Thành giống như thành chết không hề có sức sống, khóe môi mang theo thê lương phần nộ.

Thân thể Dạ Thất Thất không ngừng run rẩy, trong nội tâm phần nộ ngập trời không cách nào che dấu.

Nàng chưa bao giờ nghĩ tới sẽ thấy một màn trước mắt này, cho dù, nàng từ trong miệng Hóa Kỳ Văn biết được Viêm Hóa Thành đã xảy ra biến cố, lại không nghĩ rằng, gặp nạn không chỉ là Dạ thị gia tộc, thậm chí ngay cả toàn bộ Viêm Hóa Thành cũng không tránh được kiếp nạn.

Nhìn trên cửa thành treo những thi thể phơi khô, không khó tưởng tượng khi còn sống bọn họ đã bị bao nhiêu hành hạ.

Cửa thành, thi thể nằm ngổn ngang, già trẻ đều có, không khí trầm lắng, hoàn toàn không còn phồn thịnh trước kia.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 204: Dạ Thất Thất tức giận

Dạ Thất Thất chưa bao giờ nghĩ tới, Viêm Hóa Thành đã từng phồn thịnh như thế hiện tại lại âm trầm biến thành tòa thành chết.

Trong đầu nàng hiện ra tình hình Viêm Hóa Thành lần đầu tiên tới...

Đường phố náo nhiệt, dọc theo con đường người bán rong rao hàng, hài tử vui cười đùa giỡn... Những cảnh tượng đã từng phồn thịnh náo nhiệt kia tất cả đều không có ở đây, trước mắt lưu lại, chỉ có thi thể khắp nơi, cùng mùi máu tươi gay mũi lưu lại trong không khí.

“Không có... Đều không có...” Trong trí nhớ Viêm Họa Thành làm cho nàng ảm áp kia, không có.

Lưu lại, chỉ là một tòa thành chết!

Khuôn mặt Dạ Thất Thất mang theo vài phần đờ đẫn, từng bước từng bước, thân thể không ngừng run rẩy, từng bước một đến gần tòa thành chết khắp nơi là thi thể này.

“Thất Thất...” Viêm Minh nhíu lông mày lại, lo lắng nhìn nàng.

“Ta không sao.” Dạ Thất Thất bình tĩnh trả lời, trên mặt nhìn không ra chút bất thường nào.

Đúng vậy, nàng không có việc gì!

Nàng tại sao có thể có chuyện, nên có chuyện phải là người khác.

Dạ Thất Thất hít mắt lại, đáy mắt lóe hồng quang, khóe môi hiện lên một tia cười lạnh.

“Hiện tại, đi đâu?” Viêm Minh không tiếng động đứng ở bên người nàng, yên lặng ủng hộ hết thảy quyết định của nàng.

Đi đâu?

Khóe môi Dạ Thất Thất lãnh ý càng đậm, hiện tại, nàng xác thực muốn đi một chỗ, một nơi có thể cho nàng biết chân tướng mọi việc.

So sánh với thi thể kinh người bên ngoài Viêm Họa Thành, trong Viêm Họa Thành chỉ có chút quanh quẩn, nhưng không có một màn máu tanh chói mắt lúc mới vào thành kia.

Trên đường phố vắng lặng, chỉ là ngẫu nhiên chợt xuất hiện rải rác mấy người, một trận gió mát thổi qua, thổi bay bụi đất đầy trời.

Trong phủ thành chủ một mảnh tiêu điều, bầu không khí vắng lạnh.

Trong tử đường Dạ thị, ngoại trừ bày đầy bài vị tổ tông Dạ thị nhất tộc, còn có một gian phòng nhỏ đặc biệt, bên trong bày đầy rất nhiều mệnh bài, nhưng có nửa số đã tan vỡ, hoặc là ảm đạm không ánh sáng. Chỉ có số ít mấy khối mệnh bài còn tàn mát ra hào quang ôn nhuận.

Trong tử đường, Dạ Quân Thạch một mình đứng ở trước bàn bày vô số mệnh bài, sắc mặt âm trầm, một đôi mắt âm lãnh nhìn chằm chằm mệnh bài màu sắc u ám đặt nơi cao nhất.

Mệnh bài chưa hủy, ý tứ người còn chưa chết, bị thương nặng như vậy mà còn chưa có chết, Dạ Quân Nham, mạng của người thật đúng là cứng rắn!

Sắc mặt Dạ Quân Thạch âm trầm, cả người run rẩy, mắt hiện hung quang.

Nghĩ đến phái người đi ra truy sát Dạ Quân Nham không thể mang đầu Dạ Quân Nham về, ngược lại lại nhiều lần để hắn chạy thoát, điều này càng làm lửa giận của hắn lớn hơn.

Dạ Quân Nham một ngày không chết, hắn một ngày không cách nào an tâm.

Mọi chuyện phát sinh hết thảy trong Viêm Họa Thành chính là vì bức Dạ Quân Nham ra, lại không nghĩ rằng, như vậy mà vẫn bức không được hắn, cũng không biết bên kia Vi nhi có thành công hay không? Nha đầu Dạ Thất Thất chết tiết kia không biết có tin tức Dạ Quân Nham không, hắn rất sùng ái nha đầu chết tiết kia, nói không chừng nha đầu chết tiết kia sẽ biết hành tung của Dạ Quân Nham?

Trong ba ngày, không có nửa điểm tin tức của Dạ Quân Nham, hắn sẽ phải chọn lựa tiếp tục.

Kế hoạch của bọn họ, không thể bởi vì một người Dạ Quân Nham mà liên tục hoãn lại, vì kế hoạch kia bọn họ làm nhiều chuyện như vậy, tuyệt đối không thể lại xuất hiện bất kỳ điều ngoài ý muốn!

Cùng lúc đó, cửa phủ thành chủ.

“Đại tiểu thư trở lại, đại tiểu thư...” Lão nô trông thấy Dạ Thất Thất trong nháy mắt ở cửa, hai tròng mắt ửng sáng bừng, kích động đến mức nói không rõ ràng.

“Dạ Quân Thạch ở đâu?” Dạ Thất Thất trực tiếp cắt đứt lời của lão nô, trong thanh âm lộ ra một hàn ý lạnh như băng.

Dạ Thất Thất một bộ hồng y như lửa, bên cạnh một người nam tử mặc cẩm bào màu đen đứng, trong tuấn mỹ mang theo tà khí, tuấn mỹ giống như kiểu loại yêu nghiệt, trên người nam tử và Dạ Thất Thất tản mát ra hơi thở tương tự, lạnh như băng tràn ngập sát khí, làm cho người khác không dám đến gần.

“Đại tiểu thư, thành chủ ở tử đường, đại tiểu thư chờ, ta lập tức cho người đi mời thành chủ.” Lão nô còn muốn nói điều gì, thấy mặt Dạ Thất Thất lạnh như băng mang theo sát khí, lời nói đến bên miệng lại nuốt trở lại.

Dạ Thất Thất thật giống như không nghe thấy lời lão nô nói, thẳng tiến lên, một cước đạp đổ cửa chính, ‘Ầm’ nổ một tiếng.

“Bảo Dạ Quân Thạch đi ra, lập tức, ngay lập tức!” Không hề nhìn về phía sau, giọng nói Dạ Thất Thất rất cứng rắn.

Thanh âm lạnh lùng, trong nháy mắt truyền khắp cả phủ thành chủ.

Ở từ đường Dạ Quân Thạch cũng bị kinh động, đi ra từ đường, “Người nào dám lớn mật như thế?” Dạ Quân Thạch nhíu lông mày hỏi người hầu ngoài cửa.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 205: Nguyên Bảo tức giận

“Thành chủ, hình như là... Thanh âm đại tiểu thư...” Người hầu do dự nói ra khỏi miệng.

“Dạ Thất Thất?” Đầu tiên Dạ Quân Thạch sững sờ, tiếp theo khóe môi quẩy rũ ra nụ cười vui vẻ thoáng âm lãnh, thấp giọng tự lẩm bẩm nói, “Thiên đường có lỗi người không đi, địa ngục không cửa người nhất định xông. Dạ Thất Thất, người con mới tốt như vậy, ta cũng không tin Dạ Quân Nham trốn được?”

Thời điểm Dạ Quân Thạch trông thấy Dạ Thất Thất, Dạ Thất Thất đứng ở đại sảnh, trước mặt, là một đội thân vệ của Dạ Quân Thạch.

Đội thân vệ của Dạ Quân Thạch thực lực của mỗi người đều trên Địa trung kỳ, hơn nữa phối hợp ăn ý, am hiểu tác chiến quần thể, cùng với một chút công kích trận pháp quy mô nhỏ, thực lực không thể khinh thường.

Mà giờ khắc này, những thứ này làm Dạ Quân Thạch cực kỳ coi trọng đội thân vệ, bây giờ toàn bộ lại bị người đánh ngã dưới đất, mà trước mặt bọn họ, lại là Dạ Thất Thất một bộ hồng y, chói mắt.

“Dạ Thất Thất, ngươi làm càn!” Nhìn tình cảnh trước mặt, Dạ Quân Thạch gầm lên.

Dạ Thất Thất nhún mày, nhếch môi cười lạnh, “Ngươi mới làm càn! Dạ Quân Thạch, giao cha mẹ ta ra, nếu không, hôm nay, Dạ Thất Thất ta cùng người sẽ không đội trời chung!”

Vừa mới dứt lời, trong tay Dạ Thất Thất hào quang chợt lóe, phê hồn roi xuất hiện ở trong tay, Lão Bạch và Nguyên Bảo cũng xuất hiện ở cạnh chân nàng.

“Ta lại muốn nhìn một chút, ngươi sẽ không bỏ qua ta như thế nào?” Dạ Quân Thạch niệm bí quyết, không gian xuất hiện vụn vụn, một con dị thú hình thể khổng lồ, khuôn mặt dữ tợn từ trong hư không đi ra.

Hình thể khổng lồ, khuôn mặt dữ tợn, nhìn kỹ, đúng là một con dị thú hai đầu, trong đó một cái đầu hình dáng quái dị, có vài phần tương tự như đầu rắn, lộ ra một cổ hơi thờ ơ quý dị.

“Lão Bạch, đây là vật gì?” Dạ Thất Thất nhíu mày, ý niệm truyền âm hỏi Lão Bạch.

Thật lâu không thấy Lão Bạch đáp lại, Dạ Thất Thất cúi đầu, trông thấy Lão Bạch dùng một cặp móng ôm đầu, cái móng đối diện với nàng lác tới lác lui, thân thể giống như đang run rẩy.

Chẳng lẽ thứ này rất lợi hại? Lại làm Lão Bạch xưa nay lớn gan cuồng vọng đều sợ đến như vậy.

Dạ Thất Thất chưa bao giờ thấy qua dị thú trước mắt, không biết nó có chỗ lợi hại gì?

“Dị thú này tên là xà sư thú, loài lưỡng tính, dị thường ghê tởm, nó là bị ghê tởm, không phải là sợ hãi.” Thanh âm Viêm Minh trầm thấp dễ nghe vang lên ở bên tai Dạ Thất Thất, giải thích vì nàng nghi hoặc trong nội tâm.

“Làm sao ngươi biết ta đang suy nghĩ gì?” Dạ Thất Thất ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt tuấn mỹ như yêu nghiệt của hắn, bật thốt hỏi.

“Ta có tâm.” Khóe môi Viêm Minh khẽ nhếch, chậm rãi nói ra ba chữ này.

...

Đột nhiên tâm Dạ Thất Thất run lên, vô ý thức tránh đi ánh mắt nóng rực của hắn, nhìn về phía nơi khác.

“Dạ Thất Thất, mau mau bỏ tay chịu trói, nếu không đừng trách ta ra tay vô tình!” Dạ Quân Thạch lạnh giọng uy hiếp nói.

Sắc mặt Dạ Thất Thất lạnh lẽo, phất tay, hung hăng quất một roi tới hướng Dạ Quân Thạch, lạnh lùng nói, “Ồ ào.”

“Muốn chết!” Dạ Quân Thạch cầm kiếm nghênh tiếp, đỡ một roi kia của Dạ Thất Thất.

“Cuồng sư, bắt nạt lại!”

“Gào ô - -” Dạ Quân Thạch ra lệnh một tiếng, xà sư thú cuồng rống một tiếng, nâng chân lên hung hăng đạp xuống hướng Dạ Thất Thất.

Khóe miệng Dạ Thất Thất nổi lên tia chế giễu, trên tay phệ hồn roi vung lên, cuốn Nguyên Bảo quỹ rạp trên mặt đất một bộ dạng việc không liên quan đến mình lại, ném ra ngoài..

“A a a...” Trong nháy mắt thanh âm Nguyên Bảo truyền khắp cả phủ thành chủ.

“Thất Thất, nguoi thật xấu.” Viêm Minh nhìn Dạ Thất Thất hành động tiêu sái ném Nguyên Bảo ra ngoài, đáy mắt lóe qua tia vui vẻ, thấp giọng ở bên tai nàng nói, sau đó dừng một chút lại bổ sung một câu, “Bất quá, ta thích.”

Tiếng hít thở ảm áp thổi ở bên tai nàng, mặt Dạ Thất Thất xoát hồng.

Sau đó, nàng nhớ tới hành động vừa rồi của Viêm Minh, tức giận đến nghiến răng.

Dường như chính mình lại bị yêu nghiệt đáng chết kia đùa giỡn!

Đánh cũng đánh không lại, cãi lộn cũng cãi lộn không thắng, yêu nghiệt kia còn có thể giờ trò lưu manh, Dạ Thất Thất hận đến nghiến răng, lại không thể làm gì.

Cuối cùng, nàng quyết định không quan tâm đến sự tồn tại yêu nghiệt kia.

“A - - đồ không biết xấu hổ, nguoi cũng dám can Nguyên Bảo gia gia của nguoi, lão tử diệt nguoi đồ không biết xấu hổ - -” Nguyên Bảo rống giận dữ một tiếng bèn nhỏ, trong nháy mắt kéo tất cả sự chú ý của mọi người đến trên người nó.

Nguyên Bảo đứng trên mặt đất, trên mõng trắng nõn nà là hai vết răng nhọn đầy máu, mặt mũi xà sư thú đầu rấn trần đầy âm hiểm cười, phun ra lưỡi rắn, một bộ ánh mắt đối khất nhìn Nguyên Bảo, xem nó như thức ăn.

Nguyên Bảo bị chọc giận quên chính mình đáp ứng Dạ Thất Thất một chuyện là giấu giếm thân phận thần thú, đường đường thần thú lại bị một con dị thú ghê tởm cắn cái mõng bị thương, Nguyên Bảo điên cuồng, phản nộ...

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 206: Bí mật chân chính của gia tộc Dạ thị (1)

“Lão tử ngược chết nguoi!” Nguyên Bảo cao giọng quát một tiếng, thân thể bay lên trời.

Dưới sự phản nộ cực hạn, đột nhiên chỗ sống lưng hai cánh nhỏ nhỏ nhô lên trở nên càng lúc càng lớn, sau đó không tiếng động tan vỡ như bóng bóng xà phòng, mà thay vào vị trí đó là hai cánh càng lúc càng rộng lớn.

Cánh hồng phấn, không có lông vũ giống như loài chim bay, cánh của Nguyên Bảo là màu hồng phấn, giống màu hồng phấn trên người nó, trên mặt có lông mềm mượt, hết sức thoải mái, nhất là trên cánh của nó ngẫu nhiên chột lóe ánh sáng cùng đồ án hoa văn lộng lẫy, càng thêm thần bí phi phàm.

Miệng có thể phun tiếng người, còn có thể đột phá biến thân..

Tâm thần Dạ Quân Thạch chấn động, hô lớn, “Giết nó, mau giết nó...” Dĩ nhiên là thần thú, thần thú trong truyền thuyết!

Không thể để cho thần thú rơi xuống trên tay Dạ Thất Thất, hẳn không chiếm được thà rằng phá hủy cũng sẽ không để cho nữ nhi của Dạ Quân Nham đạt được nó.

Dạ Quân Thạch cầm kiếm tiến lên, muốn chém giết Nguyên Bảo đã bại lộ thân phận, lại bị phệ hồn roi trong tay Dạ Thất Thất ngăn lại, “Nhị thúc đây là muốn làm gì? Chất nữ nghe thấy thực lực nhị thúc phi phàm, sớm liền nghĩ muốn lĩnh giáo một phen, kính xin nhị thúc chỉ giáo.”

“Bằng nguoi, cũng dám can ta?” Nhìn Dạ Thất Thất một bộ hồng y trước mắt, dường như Dạ Quân Thạch xuyên thấu qua nàng nhìn thấy một đạo bóng dáng khác, trong nháy mắt trong nội tâm dâng lên một cỗ cảm giận ngút trời, cầm kiếm công kích không chút lưu tình hướng về Dạ Thất Thất.

“Keng!”

Dạ Thất Thất đỡ một kiếm khí thể hung của Dạ Quân Thạch hăng, môi khê niệm bí quyết, quát khê, “Tử Tiêu thần lôi, công kích!”

Khẩu quyết vừa dứt, hơn mười đạo sấm sét màu tím độ lớn ngang ngón tay vây quanh Dạ Quân Thạch vào bên trong, khí thể kinh người.

“Hỏa minh thuần, đề phòng!” Dạ Quân Thạch bị Tử Tiêu sấm sét đánh đến luống cuống tay chân, đầu tóc bị đốt trụi, y phục bị tổn thương, bộ dáng chật vật.

Thấy thế, Dạ Thất Thất phi thân lên, trong tay ném ra phê hồn roi, ngọc thủ xanh nhạt triển khai giống như hoa sen, hóa thành ngàn vạn ảo ảnh, môi đỏ mọng khê nhúc nhích, “Lấy tên ta, nghe ta chỉ thị, Tử Tiêu lôi, diệt!”

“Oanh!”

Một thoáng sau, một Tử Tiêu thần lôi to đậm ngang trời xuất hiện, khí thể mạnh mẽ.

“Ầm ầm!” Dạ Quân Thạch tránh thoát một kích trí mạng của Tử Tiêu sấm sét kia, hồn non bộ của thành chủ phủ bị lôi điện đánh trúng, ngay tại chỗ bị oanh thành mảnh vụn.

Lòng Dạ Quân Thạch vẫn còn sợ hãi nhìn hồn non bộ bị chấn thành mảnh vụn, trong ánh mắt mang theo tia khó có thể tin, hiển nhiên không cách nào tiếp nhận người đã từng là phế vật đột nhiên trở nên lợi hại như thế.

“Ngươi không phải là Dạ Thất Thất, ngươi đến cùng là ai? Vì sao giả mạo Dạ Thất Thất, ngươi đến tột cùng có mục đích gì?” Dạ Quân Thạch cầm kiếm tròng mắt chất vấn Dạ Thất Thất.

Dạ Thất Thất cười lạnh, “Ta không phải là Dạ Thất Thất thì là ai? Lời này của nhị thúc còn thật có ý tứ.”

Nhìn khuôn mặt Dạ Thất Thất như cười như không, trong đầu Dạ Quân Thạch giật mình một cái, bật thốt ra, “Dung hồn đan, ngươi ăn dung hồn đan, Dạ Quân Nham thế nhưng lại cho ngươi ăn dung hồn đan...”

Dung hồn đan?

Kia là vật gì? Trong nội tâm Dạ Thất Thất nghi hoặc, trên mặt lại không có chút biến hóa nào.

“Đây là chuyện của chúng ta, không có quan hệ gì với ngươi.” Dạ Thất Thất vừa không thừa nhận, cũng không có phủ nhận, giọng nói trước sau như một mang theo trào phúng nhẹ nhàng.

“Dạ Quân Nham chết tiệt, lại đưa cho ngươi thứ trọng yếu như vậy, đáng chết, thật đáng chết!” Tâm tình Dạ Quân Thạch từ từ trở nên không ổn định, kiếm trong tay 'Keng' một tiếng rơi trên mặt đất, trong người bắt đầu chảy ra khói đen từ nhạt thay đổi đến nồng đậm...

Một lát sau, cả người Dạ Quân Thạch đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, toàn thân bị sương mù màu đen vờn quanh, một cỗ ma khí.

“Cạc cạc... Thức ăn mỹ vị, ngươi ăn dung hồn đan, ta ăn huyết nhục của ngươi, cũng sẽ hấp thu công hiệu của dung hồn đan, cạc cạc cạc... Ta quả thực quá thông minh, cạc cạc cạc...” 'Dạ Quân Thạch' phát ra một trận thanh âm khô héo khó nghe, mang theo âm lãnh nồng đậm.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 207: Bí mật chân chính của Dạ thị gia tộc (2)

Ma vật?

Dạ Thất Thất nhú mày, không phải nói là Ma tộc đã bị đuổi, sẽ không xuất hiện ở trên mảnh đại lục này sao?

Nhưng vì sao nàng còn có thể lại gặp nhiều lần như thế?

Trước ở Băng Hỏa rừng rậm, lần đầu gặp đám người Thủy Thanh Ngao, Dạ Thất Thất cùng Thủy gia trưởng lão giao thủ, sau khi trưởng lão Thủy gia bị đánh bại, cũng cùng giống như Dạ Quân Thạch giờ phút này, toàn thân bị khói đen bao quanh, toàn thân tản mát ra một cỗ hơi thở âm u lạnh như băng làm cho người chán ghét.

Lúc trước Dạ Thất Thất không có suy nghĩ cẩn thận nguyên nhân, cho đến khi ở tầng thư các Học viện Xích Hỏa chứng kiến một quyền giới thiệu chủng tộc, nàng mới hiểu được nguyên lai lúc ấy hiện lên ở hắc khí trên người trưởng lão Thủy gia chính là ma vật trong truyền thuyết.

Chỉ là, tại sao Dạ Quân Thạch lại biến thành ma vật?

“Thất Thất, thứ này có chút cổ quái, để cho ta tới.” Viêm Minh ngửi được một cỗ hương vị vô cùng đáng ghét ở 'Dạ Quân Thạch' trên người.

“Ta có thể...” Nhìn bóng lưng to lớn che trước mặt bản thân kia, tâm Dạ Thất Thất thoáng mềm nhũn.

Viêm Minh cúi đầu, đến gần cạnh tai nàng nhỏ giọng nói hai câu nói, sắc mặt Dạ Thất Thất hơi đỏ, nhìn hẩn một cái, thu hồi phệ hồn roi, đứng ở một bên.

“Cạc cạc cạc... Hương vị thơm quá, thức ăn, thức ăn mỹ vị, cạc cạc cạc cạc...” 'Dạ Quân Thạch' phát ra một trận tiếng cười chói tai, sau đó nuốt vài lần nước miếng.

Viêm Minh nhíu mày, lạnh lùng liếc mắt nhìn hẩn một cái, “Ma Khách Đa, tốt không?”

'Dạ Quân Thạch' nghe được cái tên ma khách đa này, trên mặt đáng tươi cười trong nháy mắt cứng đờ, trong mắt hiện lên thoáng cái kinh hoảng, thông hỏi vội, “Người đến cùng là người phương nào?”

Ma Khách Đa phần lớn là vương Ma giới, con dân Ma giới bọn họ, tín ngưỡng của bọn họ, kể từ Ma tộc bọn họ bị lưu vong đến man hoang, Ma Khách Đa liền trở thành tất cả hy vọng duy nhất của Ma tộc bọn họ, không để cho bất luận điều ngoài ý muốn gì phát sinh, nhưng người trước mắt này sao có thể biết Ma Khách Đa?

“Người không có tư cách biết rõ thân phận của ta.” Viêm Minh lạnh lùng mở miệng, khóe mắt dư quang liếc về Dạ Thất Thất đã lặng lẽ đi đến bên cạnh xà sư thú.

...

- - “Đầu xà sư thú kia không đơn giản, nghĩ biện pháp bắt giữ nó, có lẽ, nó biết rõ hành tung của cha mẹ ngươi!”

Nếu như lần này lời Viêm Minh nói là thật, nàng lại thiếu hẩn một ân tình.

“Phệ hồn roi, trói!” Rong đầu Dạ Thất Thất đột nhiên vang lên thanh âm Viêm Minh, cho nàng biết nhược điểm xà sư thú!

Xà sư thú đang cùng triển đấu Nguyên Bảo vội vàng không kịp chuẩn bị, bị Dạ Thất Thất đánh cho trở tay không kịp, đầu rắn bị phệ hồn roi của Dạ Thất Thất vững vàng trói lại.

“Nguyên Bảo, công kích mắt trái nó!”

“Nguyên Bảo, đốt ấn đường nó.”

“Nguyên Bảo, chặt chân trước nó!”

...

Đầu sư tử bị Nguyên Bảo lực công kích cường hãn quần quít lấy không cách nào phân tâm, đầu rắn bị Dạ Thất Thất dùng phệ hồn roi trói chặt, liền không thể động đậy chút nào.

“Nguyên Bảo, tránh ra!”

Một tiếng quát to, Nguyên Bảo trừng to mắt, trông thấy Dạ Thất Thất cầm đoạn đao trong tay, cánh Nguyên Bảo vỗ nhanh, vội vàng bay thật xa để trốn tránh.

“A - -” tiếng kêu gào thét thê thảm xen lẫn vài phần không phải tiếng người.

Đã thấy, Dạ Thất Thất một bộ hồng y như lửa, cầm trong tay một đoạn đao nhìn cũ rách, trên thân đao, còn nhỏ giọt máu!

Mà xà sư thú khí thế dồi dào trước đó, giờ phút này, liền thân thể đều bị người thông dong bổ đôi, vỡ thành hai mảnh, trên người tràn đầy máu tươi, tử trạng thê thảm.

“Phệ hồn roi, thu!” Sau khi Dạ Thất Thất thu hồi phệ hồn roi, trực tiếp bỏ đầu rắn to như quả bóng rổ bỏ vào hộp ngọc.

Duy nhất Dạ Thất Thất không nghĩ tới chính là, 'Dạ Quân Thạch' thể nhưng ở ngay sau lúc Viêm Minh hô qua tên đó, không chút do dự tự bạo mà chết tại chỗ.

“Này... Hẩn, đến cùng đã xảy ra chuyện gì?” Nhìn khắp nơi thịt vụn, trong nội tâm Dạ Thất Thất nói không có bất kỳ nghi ngờ gì là không có khả năng.

Dạ Quân Thạch bị Ma tộc phụ thân, nắm ý chí trong tay, lại bởi vì vài câu Viêm Minh nói mà lựa chọn chính mình chết,

Viêm Minh đến cùng có lai lịch thần bí gì?

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 208: Bí mật chân chính của Dạ thị gia tộc (3).

“Dư nghiệt Ma tộc, chết không đáng tiếc.” Viêm Minh nhàn nhạt liếc mắt nhìn thịt vụn đầy đất, môi mỏng phun ra tám chữ.

Viêm Minh nói, làm cho Dạ Thất Thất trầm mặc, đáy lòng chợt thoáng hiện chút mất mát.

Một lát sau, nàng không nói một tiếng, trực tiếp xoay người đi đến từ đường Dạ thị gia tộc.

Nhìn bóng lưng rời đi của nàng, trong mắt Viêm Minh hiện lên tia sầu khổ, buông nắm tay nắm chặt ra, tia sáng màu đen chợt lóe qua, bóng dáng trạng thái linh hồn hơi trong suốt trôi lơ lửng ở trước mắt hắn.

“Dung hồn đan, là vật gì?” Viêm Minh mở miệng lạnh giọng hỏi.

“Dung hồn đan... cái gì Dung hồn đan, không biết...” Hồn con quỷ kia còn muốn ngụy biện vài câu, thậm chí muốn nhân cơ hội chạy trốn, lại phát hiện căn bản hắn không cách nào nhúc nhích được.

“Thả ta ra, ngươi đã làm cái gì với ta? Mau thả ta ra...” Con quỷ hồn tức giận hét to, nhưng lại chẳng có tác dụng gì, căn bản không người nào phản ứng đến hắn.

Lúc này Viêm Minh mở miệng, giọng nói càng lạnh hơn vài phần: “Một lần cuối cùng, Dung hồn đan, là vật gì?”

Trong mắt Viêm Minh hiện lên sự mất kiên nhẫn, tất cả kiên nhẫn của hắn duy nhất đều dùng để làm một chuyện, đối với chuyện còn lại, từ trước đến nay hắn không có kiên nhẫn.

Dạ Quân Thạch đã là hình thái quỷ hồn bị ánh mắt lạnh như băng của hắn nhìn thấy sống lưng phát lạnh, khí thế không gian mà uy của Viêm Minh đặc biệt làm cho người ta sợ hãi. Thậm chí hắn không cần cân nhắc, đã bật thốt lên nói ra: “Dung hồn đan là thân đan Dạ thị gia tộc lưu truyền xuống, nghe nói, phàm là người ăn Dung hồn đan, đều có thể thoát thai hoán cốt, thậm chí linh hồn cũng sẽ trở nên vô cùng cường đại. Trước kia Dạ Thất Thất là đứa háo sắc, tu vi cũng chỉ là ngũ phẩm, lại rời nhà hơn nửa tháng sau trở lại, cả người trở nên không đồng nhất. Vốn là kẻ ngu ngốc tu luyện thể nhưng trở nên lợi hại như thế, mười sáu tuổi Địa Giai đỉnh phong, thực lực mạnh mẽ như thế, há lại một hai ngày có thể luyện thành? Trong đó, tất nhiên có lừa gạt.”

“Dung hồn đan...” Thời điểm Viêm Minh lại nghe được ba chữ Dung hồn đan lần nữa, trong mắt thoáng hiện lên vẻ kỳ quái: “Nói tiếp.”

“Ngạch, ngươi còn muốn biết gì nữa?” Dạ Quân Thạch yếu ớt nhìn hắn, hoàn toàn không còn phần nửa ý niệm phản kháng.

“Hết thầy về Dạ thị gia tộc, ta đều muốn biết.” Dạ thị, có phải là Dạ thị kia trong trí nhớ hắn hay không?

Nếu không phải nghe được ba chữ Dung hồn đan, bằng không hắn cũng muốn quên những chuyện phát sinh năm đó.

“Dạ thị gia tộc truyền thừa ngàn năm, vẫn là tiểu gia tộc không có tiếng tăm gì, cho đến ba trăm năm trước, sau khi bộc phát cuộc chiến động trời cùng yêu thú, tổ tiên Dạ thị gia tộc không biết từ chỗ nào đạt được Luân Hồi kính, hơn nửa truyền xuống tổ huấn, mấy đời bảo vệ Luân Hồi kính, Dung hồn đan, cũng là khi đó truyền xuống...”

Dạ Quân Thạch còn nói cái gì, Viêm Minh đã không nghe vào. Ký ức cho rằng đã bị lãng quên một lần nữa lại hiện lên ở trong đầu hắn...

“Thiếu chủ, yêu thú xâm lấn Viêm Hỏa Thành, đại quân Ma tộc hướng về Viêm Hỏa Thành mà đến, thỉnh thiếu chủ định đoạt!”

“Thiếu chủ, cửa thành bị phá, yêu thú vào thành...”

“Thiếu chủ, xin ngài rút lui trước, thuộc hạ thề bảo vệ an nguy thiếu chủ...”

...

Thiếu niên gầy yếu, lão bộc trung thành, huyết vũ đầy trời, máu thịt văng tung tóe!

Hắn cho là mình quên mất, hiện tại lại bị dễ dàng thức tỉnh trong trí nhớ.

“Dạ thị một lòng trung liệt, ngươi, là sĩ nhục của Dạ thị gia tộc! Ngươi không xứng làm người Dạ thị.” Ba trăm năm trước, hắn giao cho Dạ thị gia tộc tín nhiệm nhất bảo vệ đồ của hắn, bảo hộ gia tộc bọn họ bình an.

Ba trăm năm sau, Dạ thị gia tộc suýt nữa bị diệt tộc, người khôi xướng, lại là bởi vì vật hấn từng giao phó.

Ai đã từng nghĩ đến, Dạ thị gia tộc Viêm Hỏa Thành, có lai lịch như thế?

Nếu như lai lịch Dạ thị gia tộc bị người công bố, chỉ sợ lại sẽ nhắc lên một trận phong ba huyết vũ ở trên mảnh đại lục này!

Hoa nở hoa tàn, quanh đi quẩn lại, hấn và Dạ thị gia tộc dĩ nhiên là quan hệ khúc mắc bỏ không xong còn rối loạn trong đó như thế, hiện tại lại còn có Dạ Thất Thất, giữa bọn họ thật đúng là trời đã định sẵn.

Viêm Minh nhếch môi cười lạnh, khoản nợ ba trăm năm trước, cũng nên đến lúc đòi lại rồi!

Dạ Thất Thất đi từ đường Dạ thị gia tộc, ở trong từ đường tìm được mệnh bài của cha mẹ, hơn nữa đều thu tất cả mệnh bài vào không gian.

Viêm Hỏa Thành, là nhà của nàng, nàng có trách nhiệm bảo vệ Viêm Hỏa Thành, bảo vệ Dạ thị gia tộc.

“Tàn hồn Dạ Quân Thạch, người dự định xử trí như thế nào?” Viêm Minh chỉ linh hồn Dạ Quân Thạch, giữa lòng mây thêm vài phần ôn nhu nhàn nhạt không thể nhận ra.

“Cha mẹ ta ở đâu?” Dạ Thất Thất nhìn cũng chưa từng nhìn Viêm Minh một cái, điều này làm cho trong lòng hấn khẽ mất mát.

“Bọn họ đều chưa có chết, nương người bị người Lộc Thủy Thành mang đi, cha người tung tích không rõ, sinh tử chưa biết.” Chồng lại đôi mắt lạnh như băng không chút tình cảm nào của Dạ Thất Thất, đột nhiên trong lòng Dạ Quân Thạch run lên, một sự sợ hãi từ đáy lòng lan tràn ra.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 209: Thất Thất, đừng như vậy, ta đau lòng!

Dạ Quân Thạch biết hiện tại mình chỉ là trạng thái hồn thể, suy yếu đến nỗi tùy tiện một chút ngoài ý muốn thì sẽ vạn kiếp bất phục trọn đời không được siêu sinh. Hấn cũng không dám lại chọc giận Dạ Thất Thất, chỉ ngóng trông nàng có thể vì phân huyết mạch một nhà, mà giúp hấn một chút.

Lộc Thủy Thành... hình như, Lăng gia chính là Lộc Thủy Thành!

“Ta muốn đi nhà vị hôn phu một chuyến, người cũng muốn cùng đi sao?” Trong mắt Dạ Thất Thất thoáng hiện lên tia sáng tinh kế, nội tâm cười lạnh, trên mặt không có biểu hiện dư thừa nhìn Viêm Minh hỏi.

Vị hôn phu?

Viêm Minh sững sờ, trong mắt toát ra một con lửa giận.

Vậy mà nàng lại có vị hôn phu? Vì sao hấn không biết chút nào?

“Được.” Trầm mặc một lát, Viêm Minh tinh táo trả lời.

Trong mắt Dạ Thất Thất thoáng hiện kinh ngạc, hiển nhiên không nghĩ tới hấn sẽ sảng khoái đáp ứng như thế.

“Ta, Thất Thất, ta làm sao bây giờ?” Dạ Quân Thạch thấy hai người sắp phải rời đi, vội vàng hô to hỏi.

“Người?” Khóe môi Dạ Thất Thất câu lên nụ cười lạnh chế giễu, nhàn nhạt liếc hấn một cái, nhìn về phía Viêm Minh, nói: “Dầu gì hấn cũng là Nhị thúc của ta, mặc dù hấn lòng muốn dạ thú khi sư diệt tổ mất sạch nhân tính... Nhưng cuối cùng là tộc nhân Dạ thị gia tộc ta, không bằng, giao hấn cho ta xử trí, như thế nào?” Trong lời nói, Dạ Thất Thất mang theo vài phần thương thảo khách khí.

Trong lòng Viêm Minh vọt lên một con lửa giận, lúc chạm đến đôi mắt bình thản hơi lạnh lùng chế giễu của nàng, lửa giận biến mất.

Thay vào đó là nồng đậm bất đắc dĩ, hấn biết rõ nàng đang tức giận, cũng biết nàng đang giận cái gì, nhưng hấn lại không có biện pháp giải thích, có một số việc, bây giờ nàng còn không thích hợp biết rõ.

Biết rõ càng nhiều, càng nguy hiểm!

Thất Thất hiện tại, còn quá yếu, hấn không dám mạo hiểm.

Hấn đánh cuộc không nổi, lại thua không nổi! Thất Thất với hấn mà nói, nặng hơn hết thảy.

“Được.” Vẫn là một chữ như cũ, bất đồng với lúc trước là, giờ phút này trong giọng nói của hắn mang theo ôn nhu nhân nhậ không thể nhận ra.

Dạ Thất Thất giả vờ như không biết tâm tình chuyển biến của hắn, bàn tay trắng nõn mờ ra, Nghịch Thiên Đỉnh lượn vòng vòng ở lòng bàn tay, đợi nàng niệm bí quyết, Nghịch Thiên Đỉnh treo lơ lửng biến thành lớn, một hào quang chói mắt hút Dạ Quân Thạch vào, đôi lấy thét chói tai thê thảm của hắn.

“Thu!” Môi đỏ mọng khẽ nhúc nhích, thu hồi Nghịch Thiên Đỉnh, nhân nhậ liếc mắt nhìn Viêm Minh, nói: “Mới vừa rồi, đa tạ đạo sư nhắc nhở, đây là tinh hạch xà sư thú, xem như tạ lễ, thỉnh đạo sư nhận lấy.”

Một tinh hạch kích cỡ như đầu người màu lửa đỏ đưa tới phía trước Viêm Minh.

Tinh hạch màu đỏ rực chiếu rọi, khuôn mặt thanh tú xinh đẹp của Dạ Thất Thất, càng thêm trong trẻo nhưng lạnh lùng, thoát tục, hai đầu lông mày kéo xuống đoạn tuyệt và tự giêu.

Tìm Viêm Minh đâm đầu nhói, một tay ôm lấy nàng vào trong ngực, ôm thật chặt, thật giống như muốn dung nhập vào thân thể.

“Thất Thất, đừng lộ ra vẻ mặt như vậy, ta đau lòng.”

Bên tai vang lên giọng nói trầm thấp có từ tính của Viêm Minh, tìm Dạ Thất Thất một trận run rẩy, ê ăm, bản năng đưa tay ôm eo của hắn, lại ngay sau một khắc, giống như bị lôi điện đánh trúng, liền đẩy hắn ra, nhanh chóng quay lưng đi.

“Thất Thất...”

Một lát sau, Dạ Thất Thất quay đầu lại, thần tình trên mặt khôi phục lại bình tĩnh, không có bất kì khác lạ nào, giọng nói vô cùng lạnh nhạt mở miệng: “Viêm Minh, ngươi muốn được cái gì từ trên thân ta? Cha ta đã mất tích, thần khí tung tích không rõ, cùng với việc lãng phí tinh lực ở trên người ta, không bằng phải thêm một ít người đi tìm cha ta, có lẽ, ngươi có thể từ trên người cha ta đạt được thần khí, mà không phải quán quít lấy ta.”

“Thần khí Luân Hồi kính, là thần khí Dạ thị gia tộc ta bảo vệ nhiều năm, chỉ giao cho các đời gia chủ bảo vệ, mặc dù cha ta chỉ có một nữ nhi là ta, lại sẽ không dễ dàng lộ ra tin tức có quan hệ với thần khí cho ta, ngươi, chỉ sợ phải thất vọng rồi.”

...

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 210: Dạ Thất Thất, ngươi cần ăn đòn!

Hai trông mắt Viêm Minh không nhúc nhích nhìn chằm chằm Dạ Thất Thất, ánh mắt phức tạp, ẩn chứa lửa giận.

Một lúc lâu sau, hắn cắn răng nghiêng lợi mở miệng: “Ta thật sự muốn bóp chết ngươi cái vật nhỏ không có lương tâm này...”

Cổ Viêm Minh nổi lên gân xanh, hiển nhiên bị tức đến không nhẹ.

Viêm Minh vẫn cho là, nàng đối với mình, cho dù không có yêu, nhưng vẫn có chút phát giác tâm tư của mình, lại chưa từng nghĩ tới, ở trong lòng của nàng, mình đúng là cái loại người vì thần khí không từ thủ đoạn nào.

Được, rất tốt! Vật nhỏ này quả nhiên biết rõ thế nào mới có thể chọc giận mình.

“Đã như vậy, thì, chiến đi!”

Phệ Hồn roi vung lên, Dạ Thất Thất lui về phía sau hai bước, đôi mắt trắng đen rõ ràng nhân nhậ nhìn hắn.

Nói ra những lời này, tâm Dạ Thất Thất khẽ đâm đau nhói, ngực đau nhức khó chịu giống như có tảng đá lớn đè ép.

Vậy, chiến đi ! !

“Dạ Thất Thất, ngươi cần ăn đòn!” Viêm Minh phát hỏa, cắn răng nghiêng lợi từ trong kẽ răng nháy ra mấy chữ.

Thật là vật nhỏ không có lương tâm, hắn vì nàng bỏ xuống hết thảy đến bảo vệ nàng, trong mắt nàng lại trở thành người có mưu đồ khác, chẳng lẽ nàng không phát hiện được chút nào tâm ý của hắn sao?

Viêm Minh cảm thấy, chính mình nhất định phải cùng nàng càng thâm nhập câu thông một phen!

“Bóp - - “

Thân ảnh Viêm Minh nhanh chóng di chuyển, Dạ Thất Thất không chút lựa chọn vùng roi, đánh trúng nhưng chỉ là một đạo tàn ảnh.

Hai người đánh nhau, bụi đất xung quanh bay mù mịt.

Tốc độ hai bóng dáng một đen một đỏ càng lúc càng nhanh, đánh từ trên mặt đất tới không trung, từ không trung đánh tới nóc nhà, lực phá hoại cực mạnh, phủ thành chủ to như vậy, bởi vì bọn họ đánh nhau mà bị phá hủy hơn phân nửa.

Phệ Hồn roi không thích hợp cận chiến, Dạ Thất Thất rõ ràng, Viêm Minh cũng hiểu, cho nên hắn liên tục ở dưới tình huống không bị nàng đá thương tới, cùng nàng cận chiến.

Không cách nào phát huy thực lực Dạ Thất Thất phi thường ghen ghét, mỗi một lần xuất kích đều giống như một quyền đánh vào bông, chẳng những không có phát tiết lửa giận trong lòng, ngược lại càng thêm tức giận.

Bỗng dưng, trong mắt Dạ Thất Thất lóe qua một tia sáng, đột nhiên ném văng Phệ Hồn roi trong tay ra, hai tay rũ xuống, không hề đề phòng đâm đầu xông lên, đem thân thể của mình hoàn toàn bại lộ ở dưới lòng bàn tay Viêm Minh. Viêm Minh không ngờ tới nàng sẽ có hành động như thế, lo lắng tổn thương nàng, vội vàng thu hồi chiêu thức. Cũng không ngờ, ở trong nháy mắt hắn thu hồi chiêu thức, bóng dáng Dạ Thất Thất chợt lóe, tay cầm dao găm gác ở trên cổ của hắn.

“Một chiêu này, ngươi dùng qua đối phó bao nhiêu người?” Thấy động tác của nàng thành thạo như thế, trong đầu Viêm Minh hiện ra tình cảnh nàng ở trước mặt nam nhân khác cũng như thế, ngực dâng lên một mối lửa ghen ghét.

Nghe vậy, Dạ Thất Thất nhướn mày, bữu môi nói ra: “Vậy cũng không liên hệ gì tới ngươi, quá trình không trọng yếu, ta chú trọng chính là kết quả.”

Đương nhiên Dạ Thất Thất sẽ không nói cho hắn biết, đây là tuyệt chiêu mình đối phó với các sư huynh, thời điểm mỗi lần bị ngược đãi cực kỳ thể thảm, nàng sẽ té ra một chiêu này, trăm lần đều linh.

“Ngươi có biết, mới vừa rồi nếu như ta thu chiêu không kịp, ngươi sẽ chịu thua thiệt trên tay ta?” Nhịn lửa ghen xuống đáy lòng, Viêm Minh cắn răng nghiêng lợi nhìn chằm chằm nàng, từng chữ từng câu nói.

“Vậy thì như thế nào? Chuyện thực chứng minh, ta thắng, không phải sao?” Hai đầu lông mày Dạ Thất Thất mang theo vẻ đắc ý nhàn nhạt, đây là lần đầu tiên nàng toàn thắng hắn. Mặc dù dùng chút thủ đoạn, cũng giống như nàng đã nói, quá trình không trọng yếu, nàng chú trọng chính là kết quả.

“Dạ Thất Thất, ngươi thật sự hết sức cần ăn đòn!” Trong thấy trên trán nàng toát ra vẻ đắc ý, Viêm Minh triệt để nổi giận.

Chỉ thấy trên người Viêm Minh lóe qua ánh sáng màu đen, trong nháy mắt Dạ Thất Thất không cách nào nhúc nhích, chúi thủ trong tay cũng bị lấy mất.

Toàn thân Viêm Minh tản mát ra thấy lạnh cả người, trực tiếp khiêng nàng trên vai, thuận gió mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 211: Y phục bị cởi

“Viêm Minh, ngươi mau buông ta xuống, yêu nghiệt, ngươi tên yêu nghiệt chết tiệt này...” Tiếng chửi bậy của Dạ Thất Thất vẫn còn vang vọng ở không trung, cho đến khi bóng dáng biến mất.

Bóng dáng Viêm Minh khiêng Dạ Thất Thất vừa biến mất, thì từ một chỗ hẻo lánh bên trong phủ thành chủ toát ra rất nhiều nô bộc.

“Đại tiểu thư trở nên thật là lợi hại, ngay cả Nhị lão gia cũng đánh không lại đại tiểu thư, chúng ta nhanh đi cầu xin đại tiểu thư cứu chúng ta...”

“Nhị lão gia bị đại tiểu thư giết, chúng ta nhanh lên đi thả người trong địa lao đi.”

“Nhị lão gia thật là xấu xa, chết thật tốt!”

...

Trước kia lúc Dạ Quân Nham còn ở, đối xử với bọn nô bộc vô cùng tốt, nhưng sau khi Dạ Quân Nham mất tích, Dạ Quân Thạch phụ trách quản lý phủ thành chủ, đối với bọn nô bộc không phải đánh thì mắng, lúc tâm tình không tốt thậm chí giết rất nhiều nô bộc, thật đúng là, hiện tại Dạ Quân Thạch bị giết, nên bọn họ mới vui vẻ như thế.

Còn có vài lão bộc trung thành, đã quyết định muốn vì thành chủ và đại tiểu thư mà bảo vệ tốt phủ thành chủ, chờ thành chủ và đại tiểu thư bình an trở về.

Nhưng, hết thảy những thứ này, Dạ Thất Thất cũng không biết, giờ phút này nàng bị yêu nghiệt nào đó bị lửa ghen đốt mất lý trí mang vào núi. Nhìn rừng núi hoang vắng ngút ngàn không có người ở, sống lưng lạnh cả người, chẳng lẽ đây là tiết tấu muốn giết người vút xác?

“Này, yêu nghiệt, đây là ngươi muốn giết người vút xác sao?” Có lẽ là nguyên nhân chủi mắng cả một đường, giờ phút này khí thế Dạ Thất Thất hình như không có mạnh như trước.

Thực giác nói cho nàng biết, tên yêu nghiệt này sẽ không làm thương tổn nàng, nhưng vạn nhất hắn nổi lên thú tính quá trớn này kia với mình, phải xử lý thế nào?

Càng nghĩ, Dạ Thất Thất càng cảm thấy khả năng này rất lớn, nhất là bây giờ mình không thể động đây, quả thực chính là thịt cá trên thớt, mặc người chém giết!

Giết người vút xác...

Khỏe miệng Viêm Minh khẽ run rẩy vài cái, tay khiêng nàng nắm thật chặt, không nói tiếng nào tiếp tục đi lên phía trước.

Vật nhỏ không có lương tâm, không dạy dỗ nàng thật tốt một trận, căn bản nàng không học được ngoan ngoãn.

“Viêm Minh huynh, ngươi đừng xúc động, tục ngữ nói, kiếp trước năm trăm năm tu hành, mới đổi lấy kiếp này một lần gặp nhau, chúng ta gặp qua nhiều lần như vậy, nói như thế nào cũng là duyên phận, ngươi nói đúng không! Trước đó là ta lừa ngươi, cha ta rất thương ta, ta và thần khí cha ta khẳng định sẽ chọn ta, đến lúc đó thần khí thuộc về ngươi, ta thuộc về cha ta, tất cả đều vui vẻ...”

Tiết tháo là cái gì? Dạ Thất Thất hoàn toàn không nhớ rõ, hiện tại nàng chỉ muốn thuyết phục tên yêu nghiệt Viêm Minh này, mạng sống ở trước mặt, tiết tháo cái gì đều là mây bay.

Nửa câu đầu của Dạ Thất Thất làm cho lòng mảy Viêm Minh hơi chút giãn ra, nhưng kế tiếp lại khiến lửa giận của hắn càng đậm.

“Câm miệng!”

Một tiếng quát lạnh, Dạ Thất Thất cảm nhận được hắn tức giận, ngoan ngoãn câm miệng.

Ngươi hung cái gì mà hung? Chờ phong ấn của lão nương giải trừ khỏi phục thực lực, lão nương ngược chết ngươi!

Dạ Thất Thất ở trên vai hắn nhe răng trợn mắt, đáy lòng giận dữ nghĩ đến.

“Bịch!” Trong sơn động nào đó nơi hoang giao dã ngoại, Dạ Thất Thất bị vút xuống trên một đồng rơm rạ, mềm mại, ngược lại không có té bị thương, chỉ là bộ dáng nhìn có chút chật vật.

“Ngươi mưu sát à!” Dạ Thất Thất nhảy dựng lên chỉ vào mũi Viêm Minh mắng to, lúc này mới phát hiện mình có thể cử động, cọ một cái nhảy được thật xa, để tránh lại bị tên yêu nghiệt nào đó đánh lên thành công.

“Đến đây.” Viêm Minh ngoắc ngoắc đầu ngón tay về phía nàng, khỏe môi khẽ nhếch, đáy mắt lại không có chút vui vẻ nào.

Lập tức Dạ Thất Thất điên cuồng lắc đầu, kiên quyết cự tuyệt, không bị sắc đẹp mê hoặc.

“Ta đếm đến ba, không đến, tự gánh lấy hậu quả!” Hai tròng mắt Viêm Minh híp lại, giọng nói lạnh như băng.

Sắc mặt Dạ Thất Thất một trận xanh, một trận tím, xoắn xuýt một hồi lâu, còn chưa có làm ra quyết định, cho đến khi Viêm Minh lạnh nhạt nói một câu nói.

“Ta có thể giúp ngươi cởi bỏ phong ấn trong cơ thể.” Viêm Minh nhẹ nhàng một câu nói, trong nháy mắt làm cho sắc mặt Dạ Thất Thất biến hóa.

Hắn lại biết rõ trong cơ thể mình có phong ấn?

Làm sao hắn có thể biết rõ chuyện này? Chẳng lẽ tu vi của hắn còn lợi hại hơn Lão Phong Tử sư phụ sao? Cái này không có khả năng!

Đến cùng là chuyện gì xảy ra?

Sắc mặt Dạ Thất Thất biến hóa, ánh mắt nhìn Viêm Minh càng thêm phức tạp, cũng càng ngày càng hiểu kỳ quái lai lịch thần bí của hắn.

“A...” Dạ Thất Thất chưa hạ quyết định, liền cảm giác trước mắt lóe qua một con gió mát, trước mặt nhiều một đôi giày thêu lên tơ vàng đăng vân long văn màu đen. Tay của hắn đặt ở ngang hông mình, sau một khắc, cảm giác ngang hông buông lỏng, đai lưng rời đi thân thể của mình, y phục trong nháy mắt bay xuống, trận trận gió mát đánh tới, Dạ Thất Thất không khỏi sợ run cả người...

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 212: Hấn nói, người phải chịu trách nhiệm với ta. (1)

Y phục của chính mình... Bị cời!

“A a a...” Dạ Thất Thất kịp thời phản ứng, tay chân luống cuống đẩy Viêm Minh ra, nhưng lại không thể thay đổi chút nào.

“Khốn kiếp, lưu manh, sắc lang... Mau thả ta ra - - “

Dạ Thất Thất sắp muốn điên rồi, lúc này y phục của nàng thật sự là bị cời bỏ.

Đáy mắt Viêm Minh thoáng qua vui vẻ, không để ý nàng phản kháng, cúi đầu, ngậm lấy vành tai trắng mịn của nàng, nhẹ nhàng dùng đầu lưỡi liếm, hút...

Dạ Thất Thất vừa thẹn vừa tức, sắp muốn điên rồi!

Tại sao hỗn đản này có thể như vậy? Tại sao hắn đối xử với mình như vậy...

Một cổ ủy khuất lan tỏa trong lòng, suýt khóc lên.

Dạ Thất Thất, kiên cường, không cho phép khóc!

Nàng gằn dữ tự mắng chính mình, cho dù hôm nay bị vũ nhục thì cũng không thể khóc, nàng không cho phép chính mình yếu đuối trước mặt hắn, sau ngày hôm nay, bọn họ liền là kẻ thù, rung động ở đáy lòng kia, sẽ hoàn toàn biến mất.

“Thất Thất, ta rất nhớ ngươi...” Thanh âm đầy ôn nhu và thâm tình vang lên bên tai nàng, toàn thân Dạ Thất Thất run lên, một cổ cảm giác khó hiểu, quen thuộc bao phủ quanh nàng.

“A - - đau, đầu ta... Ngươi là ai? Rốt cuộc ngươi là ai?” Đột nhiên Dạ Thất Thất đẩy hắn ra, ôm đầu thống khổ kêu to.

Đau đầu quá... Trong đầu không ngừng hiện ra các loại hình ảnh, các hình ảnh nhanh chóng lướt qua bao phủ lấy nàng.

- - Thất Thất, đời này kiếp này của ta không phải nàng không cưới, chờ ta không chế được gia tộc, liền tới cưới nàng làm thê tử! Chờ ta...

- - Thất Thất, nàng thật đẹp, là nữ tử đẹp nhất ta đã gặp ở đời này, cũng là người mà ta yêu nhất cuộc đời này!

- - Thất Thất...

Trong đầu không ngừng vang lên thanh âm kia, là ai? Đến cùng là ai?

Ngực truyền đến cơn đau tê tâm phế liệt, sắc mặt Dạ Thất Thất trắng bệch, “Phốc!” Phun ra một ngụm máu.

“Thất Thất...” Viêm Minh xông tới gắt gao ôm nàng vào trong ngực, đưa tay ôn nhu vuốt ve sắc mặt suy yếu của nàng, đáy mắt tràn đầy đau lòng, tràn đầy áy náy nói, “Thất Thất, thực xin lỗi!”

“Viêm Minh... Hoàng, ngươi... Ngươi đến cùng là ai?” Sắc mặt Dạ Thất Thất tái nhợt, đôi mắt sắc bén như lưỡi dao, trong đầu không ngừng xuất hiện hai khuôn mặt giống nhau, không ngừng luân chuyển xuất hiện, chiếm lấy tất cả trí nhớ của nàng.

Hoàng... Là ai?

Vì sao nàng lại gọi tên đó? Vì sao nghĩ đến cái tên kia lòng nàng liền đau thương như thế.

Những hình ảnh cứ hiện ra trong đầu nàng rốt cuộc là nói về cái gì?

Đến cùng vì sao Viêm Minh lại tiếp cận nàng?

Vì sao nàng đều không nhớ ra tất cả? Vì sao những thứ hình ảnh kia lại cho nàng cảm giác quen thuộc lẫn xa lạ? Vì sao... Cuối cùng là chuyện gì đang diễn ra?

Vô số nghi vấn bao phủ lấy tâm trí Dạ Thất Thất, giờ phút này trong đầu nàng là một mảnh hỗn loạn.

“Thất Thất, khí thủ đan điền, ý thức quy nhất.” Đột nhiên, trong đầu Dạ Thất Thất xuất hiện thanh âm nghiêm túc của Viêm Minh.

Dạ Thất Thất hơi sững sờ, ngừng đầu nhìn hắn, này mới phát hiện mình và hắn ngồi song song ở trên đồng rơm, giờ phút này Viêm Minh, hai mắt nhắm chặt, lông mi dày đậm trước mặt vẽ ra một đạo bóng râm, mày nhíu lại, mang theo vài phần chăm chú.

“Đừng ngây ngốc nữa, di chuyển linh lực, đi theo linh lực của ta đi.” Thanh âm Viêm Minh lại lần nữa vang lên, Dạ Thất Thất muốn hỏi nguyên do, cuối cùng lại không hỏi gì nữa, yên lặng làm theo.

Hoàng, Viêm Minh, hai người này là quan hệ như thế nào?

Vì sao nàng luôn có cảm giác kì quái đối với hai người này?

Từ đầu đến cuối, Dạ Thất Thất đều chưa từng nghĩ tới, Viêm Minh và Hoàng trong đầu nàng lại là cùng một người, khí chất hai người thực tại chênh lệch quá lớn.

Đồng thời, Dạ Thất Thất cũng không có chú ý tới, vào giây phút từ miệng nàng phát ra từ ‘Hoàng’, vẻ mặt Viêm Minh có bao nhiêu phức tạp.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 213: Hắn nói, ngươi phải chịu trách nhiệm với ta.(2)

Dạ Thất Thất dựa theo lời Viêm Minh, khí thủ đan điền, ý thức quy nhất, dựa theo phương pháp hắn dạy vận chuyển linh lực của mình, phát hiện trong cơ thể linh lực vận chuyển với tốc độ càng lúc càng nhanh, càng lúc càng nhanh...

Không biết qua bao lâu, Dạ Thất Thất mới cảm giác được rõ ràng, trong cơ thể mình linh lực thế nhưng đang từng bước hóa lỏng, nguyên bản có cảm giác linh khí giống như một dòng suối nhỏ, hiện tại giống như sông lớn dồi dào nước chảy, lưu chuyển trong kinh mạch toàn thân.

Đau ... Toàn thân đau giống như bị xé rách!

Dạ Thất Thất chậm rãi mở mắt ra, định đứng dậy, lại phát hiện chỉ cần nhẹ nhàng xoay người gân cốt toàn thân đều như nứt ra vậy. Đau đến thiếu chút nữa kêu ra thành tiếng.

Chịu đựng thân thể đau nhức kịch liệt, Dạ Thất Thất ăn vào một viên đan dược, điều tức một lát, đợi đau đớn trong cơ thể giảm xuống, mới chậm rãi đứng dậy.

“A - -” Vừa mới đứng dậy cổ tay Dạ Thất Thất liền bị cầm lấy, cả người lại lần nữa đổ trở về, mặt đập vào lồng ngực ấm áp rắn chắc, thanh âm quen thuộc vang lên ở bên tai, “Ngươi sẽ chịu trách nhiệm với ta.”

Phốc! Khóe miệng Dạ Thất Thất co giật vài cái, thiếu chút nữa thổ huyết.

Hắn còn có thể vô sỉ hơn được nữa sao?

Dạ Thất Thất hít sâu, định đứng dậy, nhưng hắn nắm quá chặt, không cách nào thoát khỏi.

“Buông tay.” Thanh âm Dạ Thất Thất lạnh lẽo, lộ ra một cỗ tức giận.

Gò má áp vào lồng ngực của hắn, có thể rõ ràng cảm giác được nhiệt độ cơ thể của hắn, cảm giác này làm cho tâm của Dạ Thất Thất không hiểu sao lại xao động.

“Thất Thất, ngươi sờ soạng thân thể của ta, không nên chịu trách nhiệm sao? Ngươi đây là muốn bội tình bạc nghĩa với ta? Phải không.” Sắc mặt Viêm Minh mang theo vài phần tái nhợt không bình thường, lưỡi biếng dựa người vào đóng rom, đôi mắt cup xuống, cúi nhìn đầu nàng áp vào trước ngực mình, trong mắt hiện lên một luồng ánh sáng nhàn nhạt.

“Ngươi thôi đi!” Dạ Thất Thất như một con mèo xù lông, ngay lập tức đứng lên, trừng mắt nhìn hắn, tức giận quát, “Ngươi đừng vu oan lung tung, ai sờ ngươi? Ta còn chưa tính sổ với ngươi đâu! Ngươi vô duyên vô cớ mang ta đến nơi này, không biết đối với ta làm cái gì? Hại ta không biết vì sao lại té xỉu, thân thể đau đến thật giống như bị người ta xé rách vậy, phải chịu trách nhiệm cũng là ngươi nên chịu trách nhiệm!”

Nghe nàng nói không biết làm sao lại té xỉu, đáy mắt Viêm Minh lóe qua thoáng vẻ kỳ quái, lập tức khòe môi khẽ nhếch, tạo thành một đường cong đẹp mắt, thanh âm lạnh như băng mang theo một chút ấm áp, nói: “Tốt, ta chịu trách nhiệm.”

“Hả.” Lần này lại là Dạ Thất Thất ngây ngẩn cả người.

Đáy mắt nàng lóe qua vẻ ảo não, chính mình vừa rồi không biết đã nói lung tung gì vậy?

“Ai muốn ngươi phụ trách? Lão nương không cần.” Dạ Thất Thất trừng mắt liếc hắn một cái, cúi đầu xem lại thấy trên người mình chỉ mặc quần áo màu trắng mỏng manh, lơ lơ có thể trông thấy màu sắc cùng họa tiết của cái yếm, điều này làm cho khuôn mặt Dạ Thất Thất đỏ lên, bất chấp còn chưa mang

giày, trực tiếp nhảy đến trên đất, luống cuống mặc thêm y phục vào.

Nghĩ đến toàn bộ chuyện đã phát sinh, Dạ Thất Thất vừa thẹn vừa tức, hận không thể đem tên yêu nghiệt trước mắt này lột sạch, hung hăng trợn mắt nhìn hấn một cái.

Ngay cả Dạ Thất Thất cũng không phát hiện, địch ý của mình đối với Viêm Minh không còn mạnh như trước, liền ngay cả trợn mắt nhìn hấn, đều mang theo vài phần làm nũng.

“Vây ngươi chịu trách với ta đi, ta không ngại.” Viêm Minh ngồi dậy, thông thả ung dung cầm lấy chiếc áo ngoài ở bên cạnh mặc vào.

Trông thấy gò má nàng đỏ bừng, đáy mắt Viêm Minh lóe ý cười.

Đốm lửa dưới bụng kia, cũng từ từ tiêu tán.

Hắn biết rõ, bây giờ chưa phải lúc, Thất Thất một ngày chưa khôi phục ký ức, giữa bọn họ liền không cách nào toàn vẹn, hắn không thể ích kỷ đối với nàng như vậy, càng không muốn làm cho nàng hận chính mình.

Hắn vừa nãy làm, chỉ là làm cho đại não nàng căng thẳng, tăng nhanh máu tuần hoàn lưu động, để cho hắn giúp nàng điều chỉnh kinh mạch, giúp nàng đem những dòng linh khí trong cơ thể biến đổi.

Đương nhiên, còn có những biện pháp khác, bất quá biện pháp này là thuận tiện đơn giản nhất, cũng là cái hắn muốn dùng nhất.

Chỉ là hắn không nghĩ tới, cái biện pháp này lại làm cho nàng nhớ tới một việc, nhưng nàng tỉnh lại liền không hiểu vì sao quên mất? Điều này làm cho hắn cũng vô cùng khó hiểu.

“Mặc kệ ngươi, hiện tại ta muốn đi Lộc Thủy Thành, ngươi có đi hay không?” Nhìn Viêm Minh kia lại bày ra vẻ mặt yêu nghiệt, đột nhiên đáy lòng Dạ Thất Thất toát ra một cỗ cảm giác quen thuộc mãnh liệt, nhưng khi nàng nghĩ đến, trong đầu nhưng lại trống rỗng cái gì cũng nhớ không ra.

Viêm Minh mặc quần áo vào, vung tay lên, nói thoải mái, “Đi gặp vị hôn phu của ngươi sao? Cũng tốt, thuận tiện giải trừ hôn ước, đừng quên, hiện tại ngươi phải chịu trách nhiệm với ta. Ta không ngại tiêu diệt những kẻ mơ ước đến nữ nhân của ta.” Ngón trỏ của hắn nâng cằm của Dạ Thất Thất, khéo môi khẽ nhếch mang theo vài phần tà khí cùng bá đạo.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 214: Thù này không báo chết không ngừng (1).

Lộc Thủy Thành, trong mật thất phủ thành chủ.

Một đạo hư ảnh hiện ra ở phạm vi tối tăm trong mật thất, một bộ áo bào đen, che đầy thân hình hư ảnh, mang mặt nạ, không để người khác nhìn rõ tướng mạo, chỉ dựa vào khí thế cũng có thể làm cho người ta không dám nhìn thẳng.

“Chúa thượng, thuộc hạ vô năng, không thể bắt sống Dạ Quân Nham, để cho hắn chạy trốn.” Thành chủ Lục Phương Lộc Thủy Thành quỳ một chân trên đất, trong giọng nói tràn đầy sợ hãi.

Hư ảnh áo bào đen hừ lạnh một tiếng, tay áo vung lên, thành chủ Lục Phương Lộc Thủy Thành có tu vi sắp bước vào Thiên Giai hậu kỳ bị một cái tát đánh bay, đụng đến trên tường, rơi xuống đất thật mạnh, yên lặng đứng lên, tiếp tục quỳ trên mặt đất không dám hé răng.

“Phế vật! Chuyện nhỏ như vậy cũng làm không xong, lưu ngươi có ích lợi gì?” Nói xong, một đạo hàn quang bắn ra từ trong hư ảnh, trong nháy mắt chủ Lục Phương lại bay ra ngoài lần nữa, quỳ rạp trên mặt đất thật lâu không bò dậy nổi.

Ngay tại lúc hư ảnh lại muốn ra tay nữa, Lục Phương quỳ rạp trên mặt đất vội vàng kêu to cầu xin tha thứ: “Chúa thượng tha mạng, chúa thượng tha mạng, chúa thượng khai ân, cầu xin chúa thượng cho thuộc hạ thêm một cơ hội, lần này thuộc hạ chắc chắn sẽ chết hoàn thành nhiệm vụ. Thuộc hạ đã bắt được phu nhân Dạ Quân Nham, nhất định có thể đưa Dạ Quân Nham tới, cầu xin chúa thượng cho thuộc hạ thêm một cơ hội...”

“Hừ? Bạch Thiên Hạ, ngươi cái phế vật này lại có thể bắt được nàng?” Hư ảnh áo bào đen như có điều suy nghĩ nói một câu, sát khí trong mắt biến mất, lạnh lùng nói: “Đã như vậy, ta sẽ cho ngươi thêm một lần cơ hội, nếu như ngươi vẫn không thể hoàn thành nhiệm vụ đạt được thần khí Luân Hồi linh, giết chết Dạ Quân Nham, ngươi biết sẽ có kết cục như thế nào.”

“Vâng, thuộc hạ tạ ơn chúa thượng, đa tạ chúa thượng khai ân!” Lục Phương dùng sức khấu đầu, bất chấp trong người còn có thương tích, trong mắt tràn đầy vẻ vui mừng.

Quả nhiên, chúa thượng để ý nhất vẫn là một nhà Dạ Quân Nham, đến ngay cả tên Bạch Thiên Hạ chúa thượng cũng biết.

Ánh mắt sắc bén của hủ ảnh ảo bào đen liếc nhìn Lục Phương một cái, hủ ảnh từ từ trở nên mờ nhạt, để lại câu nói tiếp theo vang vọng ở trong mắt thất: “Đại thị gia tộc, nhất định phải mau chóng tiêu diệt hết! Lập tức phái người đưa Bạch Thiên Hạ đến Diệu Thủy đại lục Thủy An thành. Người gia tăng tốc độ, quyết không thể lưu lại bất luận dư nghiệt nào của Đại thị.”

“Vâng, thuộc hạ tuân mệnh!” Lục Phương liền vội vàng gật đầu như bầm tỏi, hồi đáp: “Thuộc hạ Lục Phương, cung tiễn chúa thượng!”

Sau khi rời khỏi mật thất, toàn thân Lục Phương mồ hôi lạnh, hai chân run rẩy, cái trán toát ra mồ hôi lạnh.

“Người đâu, tìm Huyết Nguyệt đến.” Từ Xích Hòa đại lục đến Diệu Thủy đại lục, một nam một bắc, đường xá xa xôi, vì phòng ngừa phát sinh vấn đề, hẳn nhất định phải tìm người tin cậy hoàn thành nhiệm vụ này.

Rất nhanh, Huyết Nguyệt đã đến, một phút đồng hồ sau, Huyết Nguyệt mang theo tiểu đội nhân mã âm thầm rời khỏi Lộc Thủy Thành.

Cùng lúc đó, Dạ Thất Thất và Viêm Minh cũng tới Lộc Thủy Thành, nhưng mà trước khi đi tới phủ thành chủ, bọn họ đi trước một chuyến đến Lăng gia, hành động lần này đúng lúc cùng với hành động của Huyết Nguyệt.

Nhìn Lăng gia giống như đồng hoang tàn, Dạ Thất Thất biết rõ Lăng Vân Tiêu không có nói láo, xem ra, xác thực Lăng gia bị hủy.

“Đây là nhà vị hôn phu của người?” Giọng nói Viêm Minh mang theo vài phần quái dị nhìn nàng hỏi.

Dạ Thất Thất liếc mắt, từ đầu đến cuối đều bảo trì khoảng cách một mét với hắn, gật đầu: “Đã từng là, xem ra, hẳn không có gạt ta.” Có thể đơn giản tiêu diệt Lăng gia tồn tại trên trăm năm truyền thừa ở Lộc Thủy Thành, đến cùng đối phương là người phương nào? Chẳng lẽ người nọ có quan hệ với nguyên chủ? Nếu không làm sao Lăng Vân Tiêu nói chuyện này cùng mình có quan hệ?

Ngoài phủ thành chủ Lộc Thủy Thành.

Dạ Thất Thất một bộ hồng y, dung mạo thanh tú, khí chất thoát tục, Viêm Minh đứng ở bên cạnh một bộ cẩm bào màu đen, diện mạo phi phàm tuấn mỹ như yêu nghiệt. Nô bộc tới mở cửa nhìn thấy hai người như vậy, đáy mắt thoáng lóe qua sự kinh diễm.

“Xin hỏi, hai vị có chuyện gì?” Nô bộc dè dặt hỏi.

Dạ Thất Thất nhìn nô bộc, lạnh giọng nói ra: “Ta muốn gặp thành chủ Lộc Thủy Thành.” Giọng nói lạnh nhạt, trong trẻo nhưng lạnh lùng, mang theo sự rét lạnh băng hàn.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 215: Thù này không báo chết không ngừng (2).

“Hai vị chờ, nô tài để cho người đi thỉnh thành chủ...” Thấy người đến khí thế hung hăng, nô bộc cũng không dám tự tiện làm chủ mời người vào trong phủ, chỉ phải dè dặt nói.

“Không cần làm phiền, để hắn đi đến gặp ta là được.” Trong mắt Dạ Thất Thất thoáng hiện lên lạnh lùng chế giễu. Hít sâu một hơi thở, giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng trong nháy mắt truyền khắp cả phủ thành chủ: “Lộc Thủy Thành chủ, ta là con gái thành chủ Viêm Hóa Thành, Dạ Thất Thất, hôm nay đặc biệt tới bái phỏng - - “

“Lộc Thủy Thành chủ, ta là con gái thành chủ Viêm Hóa Thành, Dạ Thất Thất, hôm nay đặc biệt tới bái phỏng - - “

“Lộc Thủy Thành chủ, ta...”

Lời nói giống vậy, như dư âm còn vang vọng bên tai nhiều lần không ngừng, rõ ràng truyền vào trong tai tất cả mọi người.

Dạ Thất Thất, con gái thành chủ Viêm Hóa Thành, háo sắc cường đoạt mỹ nam trong truyền thuyết?

Viêm Hóa Thành và Lộc Thủy Thành cách xa nhau không xa, vị hôn thê đại thiếu gia Lăng gia một trong ba đại gia tộc Lộc Thủy Thành chính là con gái thành chủ Viêm Hóa Thành, theo lời đồn đãi thì đó là Dạ Thất Thất phế vật háo sắc.

“Thành chủ, người xem...” Gờ phút này Lục Phương đang đàm luận với tâm phúc ở thư phòng, nghe thấy giọng nói Dạ Thất Thất, trong mắt hiện lên tia sáng.

Thật sự là đi mòn gót giày chẳng tìm được, đến khi đạt được không hề phí công phu!

“Dạ Thất Thất, con gái Dạ Quân Nham và Bạch Thiên Hạ.” Trong mắt Lục Phuong thoáng lóe qua hung quang, khóe môi gọi lên nụ cười âm lãnh: “Đã có can đảm tìm tới cửa, ta lại muốn nhìn một chút nàng có bản lĩnh gì? A Đông, kêu người bắt nàng lại, nhớ kỹ, phải còn sống. Ta muốn giữ lại tính mạng của nàng dẫn Dạ Quân Nham tới.”

“Vâng, lão nô tuân mệnh.” Thân là tâm phúc Lục Phuong, thực lực của Trần Đông cũng tiến vào Thiên Giai trung kỳ, là cao thủ đằng sau Lục Phuong thành chủ Lộc Thủy Thành.

Trần Đông vừa đi đến bên cạnh cửa, đẩy cửa ra, chỉ thấy trước mắt chọt lóe lên bóng dáng một ngọn lửa.

“Phốc!”

Dạ Thất Thất cầm dao găm trong tay hung hăng vạch tới cái cổ Trần Đông. Vốn định xuất kỳ bất ý giết chết, ai nghĩ tới lại bị hấn tránh thoát một kích trí mạng này, ngược lại phản ứng cực kỳ nhạy cảm đá một cước vào bụng Dạ Thất Thất. Dạ Thất Thất bị đá lùi, nhưng chủy thủ trong tay nàng cũng thành công đâm đến ngực bên phải Trần Đông, trên cổ hấn còn vết máu sâu.

“Ngươi là người phương nào?” Trần Đông giống như là một con báo đi săn, chăm chú nhìn Dạ Thất Thất.

Nghe vậy, Dạ Thất Thất cười lạnh, duỗi đầu lưỡi ra nhẹ liếm vết máu trên dao găm, trong nụ cười mang theo một cỗ khinh cuồng cười tà nói: “Ta là ai? Các ngươi mới vừa rồi còn đang thương thảo đối phó ta như thế nào, làm sao lại quên mất nhanh như vậy?”

Thương thảo đối phó nàng... Trần Đông và Lục Phuong liếc mắt nhìn nhau, đáy mắt tràn đầy vẻ kinh ngạc: “Ngươi là Dạ Thất Thất!”

“Trí nhớ Lục thành chủ thật tốt, đáng tiếc ta không có chuẩn bị phần thưởng.” Dạ Thất Thất ‘phịch’ một cái, chủy thủ trong tay cắm vào trên bàn, mũi chân điểm một cái, thân hình lác đén trên ghế ngồi xuống, khẽ nhếch khóe môi mang theo nụ cười tà nhàn nhạt.

Lục Phuong không biến sắc mắt nhìn Trần Đông, hai người hiểu ý gật đầu.

“Dạ tiểu thư tới đây, không biết có gì muốn làm?” Cô gái trước mắt khí thế lẫm liệt, hai đầu lông mày tỏa ra phong thái tự tin, hồng y như lửa, linh lực thâm hậu, theo như lời đồn đãi chênh lệch quá nhiều. Trong lòng Lục Phuong tràn đầy nghi hoặc, hoài nghi nàng cũng không phải là bản thân Dạ Thất Thất.

Dạ Thất Thất tương đối có thâm ý liếc nhìn Lục Phuong một cái, nhếch môi môi: “Vô sự không lên điện tam bảo, ngưỡng cửa Lộc Thủy Thành quá cao, nếu không phải cần thiết, ta cũng không muốn đến.”

“Dạ tiểu thư có chuyện không ngại nói thẳng, mẫu thân ngươi và ta là đồng môn, luận bối phận, ngươi nên gọi ta một tiếng sư bá.” Lục Phuong thoáng kéo ra nụ cười từ ái, giọng nói hòa ái, không có chút dừ tợn và âm lãnh nào như trước.

“Tốt, vậy thì mời sư bá trả mẹ ta lại cho ta, chắc chắn sớm muộn gì ta cũng ba nén hương bái tế sư bá, kính xin sư bá nhất định phải phù hộ mẹ ta bình an vô sự, Thất Thất lúc này tạ ơn sư bá.” Trong nội tâm Dạ Thất Thất cười lạnh, giả ngu với nàng? Nàng thật muốn xem bọn họ có thể giả bộ đến loại tình cảnh nào?

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 216: Thù này không báo chết không ngừng (3).

Lục Phuong bị Dạ Thất Thất trái một câu sớm muộn gì cũng thấp ba nén hương, phải một câu phù hộ, tức giận đến dựng râu tròng mắt, sắc mặt lúc trắng lúc xanh, lại không thể lập tức phát tác, thiếu chút nữa nghẹn thành nội thương.

“Vi sao Lục thành chủ làm ra vẻ mặt như thế? Mẹ ta nhận được sự chiếu cố của sư bá, hôm nay ta có ý đến đón nàng về nhà, kính xin sư bá mời mẹ ta đi ra, ta cũng đã chuẩn bị xong hậu lễ tạ ơn sư bá.” Dạ Thất Thất trái một câu sư bá, phải một câu sư bá, nói thế nếu như đổi lại trong miệng người khác nói ra cũng hoàn hảo, nhưng từ trong miệng nàng nói ra, chẳng biết tại sao, cảm giác, cảm thấy lộ ra sự trào phúng.

Khóe miệng Lục Phuong co gập vài cái, nhịn xuống tức giận trong lòng, nói: “Ngươi nghe ai nói nương ngươi ở chỗ này của ta? Ngươi muốn tìm nương ngươi không phải nên đi tìm cha ngươi sao? Sao lại đến Lộc Thủy Thành ta mà tìm? Thất Thất chất nữ, chẳng lẽ là ngươi nghe được lời đồn đãi vô căn cứ gì?”

“Không có ở đây sao?” Khóe miệng Dạ Thất Thất thoáng gọi lên nét cười châm biếm, nhưng đáy mắt là một mảnh lạnh như băng. Bỗng dưng, thân hình nàng chọt lóe, lưu lại một đạo tàn ảnh ở tại chỗ, trong tay đột nhiên xuất hiện Đoạn Dao tràn ngập sát khí, một đao hung hăng chém xuống Lục Phuong...

“Keng!”

Trong tay Lục Phuong xuất hiện một cây ngân thương, ngăn trở Đoạn Dao Dạ Thất Thất, lực công kích mạnh mẽ chấn động đến mức cổ tay Lục

Phương tê đại.

Nữ tử này lệ khí quá nặng!

Trong đầu Lục Phương chợt lóe qua ý niệm như vậy, lại càng thêm kiên quyết chém giết nàng hơn.

“Hừ...” Lúc bọn họ đánh nhau, Trần Đông ở một bên cũng gia nhập chiến đấu, vốn là Dạ Thất Thất chiếm ưu thế lại bởi vì Trần Đông gia nhập, từ từ trở nên có hết sức.

Lại bị bức lui lần nữa đồng tử trắng đen rõ ràng của Dạ Thất Thất từ từ biến thành màu đỏ, giống như y phục màu hồng trên người nàng, mang theo sự tà mị xinh đẹp.

“Phanh!” Khí thể toàn thân Dạ Thất Thất đột nhiên biến đổi, một tầng sương mù màu đỏ che kín toàn thân, trong nháy mắt lực công kích mạnh hơn không chỉ một lần. Trần Đông vô ý trúng một đao, trong nháy mắt máu trên vết thương lấy tốc độ cực nhanh trào ra, bị Đoạn Đao trong tay Dạ Thất Thất hấp thu. Ngắn ngủi thời gian chỉ một hơi thở, Trần Đông thật giống như trong nháy mắt gãy đi một vòng, sắc mặt tái nhợt đến gần như trong suốt.

Sau khi hấp thu huyết khí và linh khí của Trần Đông, sát khí của Đoạn Đao càng đậm.

Vốn nó là một thanh đao có sát khí rất nặng, hút càng nhiều máu huyết con người thì uy lực càng mạnh.

Dạ Thất Thất cầm Đoạn Đao trong tay, sát khí quanh thân, hai tròng mắt đỏ bùng, một cổ hơi thở quỷ dị nói không rõ quanh quẩn chung quanh thân thể nàng.

Giờ phút này Dạ Thất Thất, giống như sát tinh từ địa ngục trở về, toàn thân tràn ngập sát khí nồng đậm, lạnh như băng làm cho người ta sợ hãi.

“Mẹ ta, ngươi giao, hay là không giao ra?” Dạ Thất Thất và Viêm Minh chia binh làm hai đường, nàng đối phó Lục Phương, Viêm Minh chịu trách nhiệm đi tìm người. Nhưng mà Viêm Minh tìm khắp phủ thành chủ, cũng không tìm được người, điều này làm cho đáy lòng Dạ Thất Thất dâng lên một dự cảm không tốt!

Nương nàng sẽ không đã... Cái ý nghĩ này mới vừa xuất hiện, tâm Dạ Thất Thất đau đớn một trận như kim châm.

“Muộn rồi, nàng đã chết rồi, ngươi muốn tìm nàng, chỉ có thể đi xuống âm tào địa phủ tìm Diêm vương mà đòi người.” Nhìn Dạ Thất Thất trước mắt đờ đờ sát khí, đáy mắt Lục Phương thoáng lóe qua sự âm ngoan, há mồm âm hiểm cười nói.

Chết? Toàn thân Dạ Thất Thất run lên: “Không thể nào! Mệnh bài của mẹ ta còn chưa có vỡ, nàng còn sống, ngươi đừng hòng gạt ta!”

“Ha ha ha... Ta vì sao phải lừa ngươi? Nàng chết rồi, ta tận mắt nhìn nàng chết, nhưng mà linh hồn của nàng bị một đoàn kim quang bao bọc, biến mất. Mệnh bài không có vỡ, bởi vì linh hồn vẫn còn đang tồn tại, nhưng mà nàng cũng sống không được bao lâu, không tin ngươi liền xem mệnh bài của nàng, có phải ánh sáng càng ngày càng mờ nhạt hay không?” Lục Phương cười to nói.

Dạ Thất Thất phân thần tiến vào không gian tra xét mệnh bài, phát hiện mệnh bài mẫu thân đúng như Lục Phương nói, đột nhiên trở nên âm đậm không hề bóng loáng, giống như tảng đá ven đường vậy. Trong lòng nàng sôi ruột, chẳng lẽ thật sự mẫu thân phát sinh vấn đề sao? Nàng thật sự đã tới chậm sao?

Nhìn vẻ mặt dờ dẩn của Dạ Thất Thất, trên mặt Lục Phương thoáng hiện lên nụ cười âm hiểm, ngón thương trong tay bay lên, thân hình nhanh như tia chớp công kích về Dạ Thất Thất...

Chương 220: Thù này không báo chết không ngừng (4).

Editor: ChieuNinh

“Phốc - -” Bụng Dạ Thất Thất bụng trúng thương, ngực bị Lục Phương hung hăng đánh một chưởng, hộc máu tại chỗ.

“Ta hỏi lại ngươi một lần cuối cùng, mẹ ta, đến cùng là ở nơi nào?” Khóe môi Dạ Thất Thất nhếch lên vết máu đỏ tươi, hai tròng mắt đỏ bùng, cầm Đoạn Đao trong tay, từng bước từng bước tiến tới gần, trong người tản mát ra một hơi thở cường thế bá đạo.

“Chết, nàng chết rồi, thi thể bị ta cho huyền thú ăn, hài cốt không còn - -” nhìn đôi mắt Dạ Thất Thất tương tự như Bạch Thiên Hạ, đột nhiên Lục Phương hô lớn: “Nếu đã nàng chết, ngươi cũng đi xuống bồi theo nàng đi!” Nói xong, trường thương trong tay Lục Phương bay thẳng đến cổ họng Dạ Thất Thất.

Bỗng dưng, một bàn tay trắng thuần mềm mại đột nhiên xuất hiện, một phen nắm đầu ngón thương Lục Phương, khóe môi gợi lên cười lạnh trào phúng, đột nhiên bàn tay trắng nõn dùng sức, trường thương của Lục Phương có tiếng tăm là thần binh liền bị hủy trong tay Dạ Thất Thất.

“Nhục mẹ ta, lưu ngươi có ích lợi gì?” Dạ Thất Thất giống như từ thần, một đôi tròng mắt màu đỏ, nhìn không ra chút tình cảm nào nhân loại nên có, có, chỉ là khát vọng tràn đầy giết chóc cùng thị huyết.

Dạ Thất Thất, mượn vô tận sát khí trong Đoạn Đao một lần nữa!

Đoạn Dao vốn là hung đao, nếu như sử dụng lâu dài, hậu quả chỉ có hai loại, hoặc là Dạ Thất Thất triệt để nắm giữ Đoạn Dao, trở thành chủ của Đoạn Dao, như thế là được tùy ý sử dụng sát khí trong Đoạn Dao; thứ hai, chính là Dạ Thất Thất bị Đoạn Dao thôn tính, trở thành đao nô, từ từ mất đi bản thân mình, trở thành con rối Đoạn Dao.

Dạ Thất Thất còn không biết lợi hại trong đó, Lão Bạch ở trong không gian gấp đến độ nhảy lên nhảy xuống, muốn ngăn cản nàng lại không cách nào rời khỏi không gian, tức giận đến nỗi nó ở trong không gian bất được Nguyên Bảo mà cuồng ngược.

Ngay sau đó, chỉ nghe thấy 'Két đạt' một tiếng, tay trái của Lục Phuong, khớp xương bị Dạ Thất Thất trực tiếp tháo bỏ, đau đến trên trán Lục Phuong toát ra mồ hôi lạnh.

Nhìn khí thế Dạ Thất Thất trong nháy mắt phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất, trong lòng Lục Phuong bắt đầu sợ hãi.

Cho đến khi tay phải trực tiếp bị nàng cường bạo bẻ gãy, máu tươi đầm đìa, từ chỗ cổ tay đứt đoạn cực kỳ triệt để, bàn tay bị ném trên mặt đất, trong lúc đó vẫn còn cử động khẽ...

“Đừng tới đây, ngươi đừng tới đây, ta nói, ta đều nói hết thảy cho ngươi biết...” Lục Phuong sợ, thật sự sợ!

Giờ phút này hẳn mới thấy được sự tàn nhẫn của thiếu nữ áo đỏ, muốn thẳng thắn cầu xin nàng tha cho mình một mạng, nhưng mà đã quá chậm..

“Không cần, ta đã cho ngươi cơ hội, ngươi không biết quý trọng, thì đừng trách ta tàn nhẫn vô tình!” Dạ Thất Thất khề quát một tiếng, khí thế trong người trong một thoáng như thủy triều ùn ùn kéo tới áp chế. Lục Phuong đáng thương lúc này sắp bước vào hàng cao thủ Thiên Giai đỉnh phong, bởi vì khinh địch bị Dạ Thất Thất bức đến nông nỗi như thế này, liền ngay cả tự bạo cũng biến thành một loại hy vọng xa vời.

“Nuốt hồn cắn phách, U Minh động, mở!”

U Minh động, là thủ đoạn Dạ Thất Thất học được từ chỗ Lão Bạch, chuyên dùng để bức cung và độc tư tưởng người khác. Hơn nữa tác dụng tốt nhất của bí pháp này chính là, chỉ cần người thi pháp có tu vi cao hơn người bị thi pháp, căn bản người bị thi pháp sẽ không hề phát giác.

Tay ngọc thon thon ấn đến trên đầu Lục Phuong, từng ký hiệu quý dị màu đen xuất hiện từ trong tay nàng, hòa nhập vào trong đầu Lục Phuong.

- - chúa thượng, hư ảnh áo bào đen mặt nạ, giết Dạ Quân Nham, diệt cả nhà Dạ thị gia tộc...

Cùng hư ảnh áo bào đen mặt nạ gặp mặt, bức bách Dạ Quân Thạch, vây công Bạch Thiên Hạ... Một màn lại màn, toàn bộ quá trình nhìn rõ ràng.

Dạ Thất Thất mở mắt ra, khóe môi nổi lên ý châm biếm lạnh như băng.

Thù giết mẹ, không đội trời chung!

Thù này không báo chết không ngừng - -

Hư ảnh màu đen kia, đến cùng là thân phận gì? Lại căm hận đối với gia tộc của mình như thế?

Diệu Thủy đại lục, Thụy An thành... Nương, người nhất định phải thật tốt, chờ nữ nhi tới đón người về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 217: Thù này không báo chết không ngừng (4).

“Phốc - -” Bụng Dạ Thất Thất bụng trúng thương, ngực bị Lục Phuong hung hăng đánh một chưởng, hộc máu tại chỗ.

“Ta hỏi lại ngươi một lần cuối cùng, mẹ ta, đến cùng là ở nơi nào?” Khóe môi Dạ Thất Thất nhếch lên vết máu đỏ tươi, hai tròng mắt đỏ bừng, cầm Đoạn Dao trong tay, từng bước từng bước tiến tới gần, trong người tản mát ra một hơi thở cường thế bá đạo.

“Chết, nàng chết rồi, thi thể bị ta cho huyền thú ăn, hài cốt không còn - -” nhìn đôi mắt Dạ Thất Thất tương tự như Bạch Thiên Hạ, đột nhiên Lục Phuong hô lớn: “Nếu đã nàng chết, ngươi cũng đi xuống bồi theo nàng đi!” Nói xong, trường thương trong tay Lục Phuong bay thẳng đến cổ họng Dạ Thất Thất.

Bỗng dưng, một bàn tay trắng thuần mềm mại đột nhiên xuất hiện, một phen nắm đầu ngân thương Lục Phuong, khóe môi gợi lên cười lạnh trào phúng, đột nhiên bàn tay trắng nõn dùng sức, trường thương của Lục Phuong có tiếng tăm là thần binh liền bị hủy trong tay Dạ Thất Thất.

“Nhục mẹ ta, lưu ngươi có ích lợi gì?” Dạ Thất Thất giống như tử thần, một đôi tròng mắt màu đỏ, nhìn không ra chút tình cảm nào nhân loại nên có, cô, chỉ là khát vọng tràn đầy giết chóc cùng thị huyết.

Dạ Thất Thất, mượn vô tận sát khí trong Đoạn Dao một lần nữa!

Đoạn Dao vốn là hung đao, nếu như sử dụng lâu dài, hậu quả chỉ có hai loại, hoặc là Dạ Thất Thất triệt để nắm giữ Đoạn Dao, trở thành chủ của Đoạn Dao, như thế là được tùy ý sử dụng sát khí trong Đoạn Dao; thứ hai, chính là Dạ Thất Thất bị Đoạn Dao thôn tính, trở thành đao nô, từ từ mất đi bản thân mình, trở thành con rối Đoạn Dao.

Dạ Thất Thất còn không biết lợi hại trong đó, Lão Bạch ở trong không gian gấp đến độ nhảy lên nhảy xuống, muốn ngăn cản nàng lại không cách nào rời khỏi không gian, tức giận đến nổi nó ở trong không gian bắt được Nguyên Bảo mà cuồng ngược.

Ngay sau đó, chỉ nghe thấy 'Két đật' một tiếng, tay trái của Lục Phuong, khớp xương bị Dạ Thất Thất trực tiếp tháo bỏ, đau đến trên trán Lục Phuong toát ra mồ hôi lạnh.

Nhìn khí thế Dạ Thất Thất trong nháy mắt phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất, trong lòng Lục Phuong bắt đầu sợ hãi.

Cho đến khi tay phải trực tiếp bị nàng cường bạo bẻ gãy, máu tươi đầm đìa, từ chỗ cổ tay đứt đoạn cực kỳ triệt để, bàn tay bị ném trên mặt đất, trong lúc đó vẫn còn cử động khẽ...

“Đừng tới đây, ngươi đừng tới đây, ta nói, ta đều nói hết thảy cho ngươi biết...” Lục Phuong sợ, thật sự sợ!

Giờ phút này hẳn mới thấy được sự tàn nhẫn của thiếu nữ áo đỏ, muốn thẳng thắn cầu xin nàng tha cho mình một mạng, nhưng mà đã quá chậm..

“Không cần, ta đã cho ngươi cơ hội, ngươi không biết quý trọng, thì đừng trách ta tàn nhẫn vô tình!” Dạ Thất Thất khẽ quát một tiếng, khí thế trong người trong một thoáng như thủy triều ồ ồ kéo tới áp chế. Lục Phuong đáng thương lúc này sắp bước vào hàng cao thủ Thiên Giai đỉnh phong, bởi vì khinh địch bị Dạ Thất Thất bức đến nông nổi như thế này, liền ngay cả tự bạo cũng biến thành một loại hy vọng xa vời.

“Nuốt hồn cắn phách, U Minh động, mở!”

U Minh động, là thủ đoạn Dạ Thất Thất học được từ chỗ Lão Bạch, chuyên dùng để bức cung và đọc tư tưởng người khác. Hơn nữa tác dụng tốt nhất của bí pháp này chính là, chỉ cần người thi pháp có tu vi cao hơn người bị thi pháp, căn bản người bị thi pháp sẽ không hề phát giác.

Tay ngọc thon thon ấn đến trên đầu Lục Phuong, từng ký hiệu quỷ dị màu đen xuất hiện từ trong tay nàng, hòa nhập vào trong đầu Lục Phuong.

- - chúa thượng, hư ảnh áo bào đen mặt nạ, giết Dạ Quân Nham, diệt cả nhà Dạ thị gia tộc...

Cùng hư ảnh áo bào đen mặt nạ gặp mặt, bức bách Dạ Quân Thạch, vây công Bạch Thiên Hạ... Một màn lại màn, toàn bộ quá trình nhìn rõ ràng.

Dạ Thất Thất mở mắt ra, khóe môi nổi lên ý châm biếm lạnh như băng.

Thù giết mẹ, không đội trời chung!

Thù này không báo chết không ngừng - -

Hư ảnh màu đen kia, đến cùng là thân phận gì? Lại căm hận đối với gia tộc của mình như thế?

Diệu Thủy đại lục, Thụy An thành... Nương, người nhất định phải thật tốt, chờ nữ nhi tới đón người về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 218: Diên cuồng tu luyện.

Băng Hỏa rừng rậm là một trong những vùng đất hung hiểm nổi danh của Ngũ Hành đại lục, người đời nghe mà biến sắc.

Băng Hỏa rừng rậm là nơi ma thú tụ tập, vô số kẻ các loại Linh Thú, Huyền Thú, mà Cao giai Linh Thú lại càng nhiều không đếm hết. Từng có người chịu không nổi hấp dẫn, hồng bất được ấu tể cao giai Linh Thú, lại đều không ngoại lệ tất cả đều mất mạng ở trong đó.

Lời đồn truyền đi, đủ loại truyền thuyết, cấp cho Băng Hỏa rừng rậm một cái khăn che mặt che đầy một tầng nguy hiểm thần bí.

“Cạc cạc - - “

Một trận tiếng kêu thê thảm của loài chim truyền đến, rất nhiều loài chim bay ra từ trong Băng Hỏa rừng rậm, thường thường truyền đến vài tiếng kêu thê thảm.

“Một hai ba, nằm sấp xuống cho ta.” Một giọng nói của con người không nên xuất hiện tại trong Băng Hỏa rừng rậm vang lên, giọng nói trong veo mà lạnh lùng mang theo vài phần sắc bén.

Chỉ thấy một bóng dáng màu xanh đậm xinh xắn đứng ở trên ngọn cây, cây đại thụ kia là thụ linh có ít nhất mấy trăm năm, chỉ có một ngọn cây đã có kích thước cỡ bắp đùi người trưởng thành. Trên ngọn cây, ngoài trừ thiếu nữ áo lam, còn có một con chim lớn màu xanh, lông trên đầu con chim lớn có màu vàng nhàn nhạt, rõ ràng chính là vua của loài chim.

“Nhân loại, rốt cuộc phải như thế nào ngươi mới bằng lòng buông tha cho ta? Ngươi đã quấn ta ròng rã ba ngày, rốt cuộc ngươi muốn làm cái gì?” Thân là Vương tộc Thanh Vũ tộc, trí tuệ của nó và loài người bình thường cũng không khác biệt gì. Nhưng sau khi gặp phải thiếu nữ trước mắt, làm cho tất cả bình tĩnh tự nắm giữ tất cả của nó đều hóa thành hư vô.

Thiếu nữ mặc quần áo màu xanh đậm không phải người nào khác, đúng là Dạ Thất Thất rời khỏi Lộc Thủy Thành đi tới Băng Hỏa rừng rậm rèn luyện.

Đối nàng mà nói, không có chỗ nào thích hợp với nàng hơn Băng Hỏa rừng rậm!

Dạ Thất Thất vô cùng rõ ràng tình huống của chính mình, ví như không bức mình đến cực hạn, căn bản tu vi không có cách nào lại tiến thêm một bước. Chắc hẳn, đây cũng là một trong những nguyên nhân Lão Phong Tử sư phụ phong ấn tu vi của nàng, đứt đi đường lui và dựa vào của bản thân, mới có thể để cho thực lực của chính mình từng bước càng ngày càng phát triển.

“Mang ta đi tới nơi ở của Bạch Lang tộc.” Dạ Thất Thất cầm Phệ Hồn roi trong tay, trả lời cho chim lớn màu xanh.

“Ngươi muốn chết thì tự mình đi, ta sẽ không mang ngươi đi.” Thân là Vương tộc Thanh Vũ Điều, nó không có khả năng thân phục đối với một nhân loại.

“Mang ta đi, hoặc là ta thuần phục ngươi, để cho ngươi trở thành thú sủng của ta.” Trong mắt Dạ Thất Thất hiện lên tinh quang, Phệ Hồn roi tàn mát ra ngân quang, hóa thành ánh sáng chói mắt trời buộc Thanh Vũ Điều.

“Nhân loại cả gan làm loạn, lại nhiều lần khiêu khích ta, hôm nay ta sẽ khiến cho ngươi kiến thức sự lợi hại của ta.” Thanh Vũ Điều ngửa cao đầu kêu một tiếng, một tiếng chim ngân thanh thúy từ trong miệng nó phát ra, phần nộ quát: “Cụ Phong Liệt Diễm - - “

Trong nháy mắt Thanh Vũ Điều giống như được một đoàn Liệt Diễm vây quanh, há miệng phun ra một đám quả cầu lửa, vũ cánh trong không trung, nổi lên từng đợt gió lốc sắc bén...

“Được lắm, chờ ngươi thật lâu rồi!” Dạ Thất Thất quát to một tiếng, nháy mắt thu hồi Phệ Hồn roi, tay không độ sức cùng Thanh Vũ Điều trong không trung.

Dạ Thất Thất phá không thuận gió, tốc độ bay lượn, tư thế oai hùng hiên ngang, lấy tu vi Địa Giai trung kỳ, cùng cao giai Linh Thú Thanh Vũ Điều chiến đấu thành một đoàn, thậm chí là không phân trên dưới.

“Định cho ta!” Dạ Thất Thất niệm khẩu quyết, ánh sáng màu xanh bắn ra từ trong lòng bàn tay của nàng. Trong nháy mắt đánh trúng Thanh Vũ Điều, trong một thoáng thân thể cao lớn của Thanh Vũ Điều bị cố định, không thể hoạt động được.

“Nhân loại, ngươi làm cái gì với ta? Nhân loại đáng chết...” Thanh Vũ Điều rất không dễ dàng tránh thoát trời buộc ánh sáng xanh kia, lại ở ngay sau một khắc, lần thứ hai bị cố định.

“Mang ta đi Bạch Lang tộc, nếu không ta lập tức dùng linh hoàn trời buộc biến ngươi thành thú sủng của ta.”

Dạ Thất Thất thử thí nghiệm bí quyết Thuần Thú Quyết của bản thân ở trên người Thanh Vũ tộc, trong lòng đối kết quả này vô cùng hài lòng. Hiện giờ nàng mới nhập môn có thể vận dụng pháp quyết không quen phục tùng được cao giai Linh Thú Vương tộc bộ tộc Thanh Vũ. Nói vậy đợi thêm một thời gian, Thuần Thú Quyết của nàng thành công, nàng lại không thể tưởng tượng được kết quả.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 219: Chiến đấu kẻ điên Bạch Lang tộc.

“Ngươi nhân loại này đúng là đồ điên, Bạch Lang bộ tộc hung tàn vô cùng, cùng Thanh Vũ tộc ta chính là thiên địch. Ta sẽ không bị ngươi bức bách đáp ứng yêu cầu của ngươi, ngươi có bản lĩnh thì giết ta.” Thanh Vũ Điều dụng ý niệm trả lời với Dạ Thất Thất, kiên quyết không muốn dẫn nàng đi đến lãnh địa của Bạch Lang tộc.

Bạch Lang tộc ở trong Băng Hỏa rừng rậm là loại tồn tại vô cùng khác biệt, chúng nó thích giết chóc tàn bạo. Ở bên ngoài Băng Hỏa rừng rậm tất cả các chủng tộc đều truyền lại rằng, Thanh Vũ tộc và Bạch Lang tộc lại là cừu địch trời sinh, gặp mặt chắc chắn không chết không thôi!

Nó là vương tộc ngông nghênh Thanh Vũ tộc, không cho phép nó khuất phục với nhân loại.

“Đã như vậy, vậy thì đừng trách ta lòng dạ độc ác.” Tóc buộc đuôi ngựa của Dạ Thất Thất xẹt qua một đường vòng cung xinh đẹp ở không trung, trong tay xuất hiện Phệ Hồn roi đằng đằng sát khí, một roi hung hăng trút lên thân Thanh Vũ Điều.

“Gào - - “

Một tiếng kêu trong trẻo trong nháy mắt vang dội không trung, Thanh Vũ Điều không cách nào nhúc nhích cảm giác một lực lượng mình không cách nào chống cự được đang xâm nhập vào trong cơ thể.

“Lấy tên ta, không thân kia, chương hồn kia... Quý xuống!” Một giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng lạnh lùng quát lên, bóng dáng Thanh Vũ Điều đứng thẳng ở trên ngọn cây trong nháy mắt rút xuống mặt đất, thân thể cao lớn không thể khổng lồ đứng lên được, đang quỵ trên mặt đất.

Thấy thế, khỏe môi Dạ Thất Thất càng vui vẻ, đáy mắt lạnh như băng: “Như thế nào? Ngươi phục, hay là không phục? Ta cấp cho ngươi một cơ hội cuối cùng, nếu như ngươi còn tiếp tục kiên trì, thì đừng trách ta không hề hạ thủ lưu tình.”

Bí quyết thuần thú cộng thêm Phệ Hồn roi, quả thực là tồn tại vô địch.

Trong lúc vận chuyển Thuần Thú Quyết, huy động Phệ Hồn roi, sâu trong linh hồn nàng tuôn ra một cảm giác mãnh liệt quen thuộc!

Thật giống như chuyện này nàng đã làm qua ngàn vạn lần vậy, vô cùng thuần thực.

“Nếu như ngươi đưa ta đến chỗ Bạch Lang tộc tụ tập, làm cho ba **** theo giúp ta đánh nhau, thù lao, ta sẽ đưa ngươi một chai Hóa Vũ đan. Chắc hẳn ngươi không cần ta phải giải thích cho ngươi chỗ ích lợi của Hóa Vũ đan đối với bộ tộc loài chim bay của ngươi đi?” Dạ Thất Thất từ không gian lấy ra một chai Hóa Vũ đan, chống lại ánh mắt tràn đầy khát vọng của Thanh Vũ Điều kia, khỏe môi thoáng gọi lên nụ cười vui vẻ.

Hóa Vũ đan, là đan dược trung giai tam phẩm, đối với bộ tộc loài chim bay có tác dụng khá lớn. Uống Hóa Vũ đan vào, đối mặt với Tiểu Thiên Phật lúc Hóa Hình trăm năm một lần, tỷ lệ thành công lại gia tăng ba thành (30%). Nhất định phải biết, đối với bộ tộc loài chim bay mà nói, Tiểu Thiên Phật mỗi trăm năm một lần, chính là một đạo bùa đòi mạng; mà sau khi có Hóa Vũ đan thì có tỷ lệ thêm ba tầng bảo vệ tính mạng, đan dược có tác dụng hiếm thấy như thế, làm sao không để cho Thanh Vũ Điều thân là bộ tộc loài chim bay lâm vào động tâm

“Được, ta đáp ứng ngươi. Nhưng mà ta chỉ có thể dẫn ngươi đến bên ngoài lãnh địa Bạch Lang tộc, ta sẽ không cùng ngươi xâm nhập vào trong vùng đất Bạch Lang tộc.” Thanh Vũ Điều cũng không bị bình Hóa Vũ đan kia làm choáng váng đầu óc, vung cánh bay lên ngọn cây nhìn Dạ Thất Thất dụng ý niệm tới trao đổi.

“Có thể.” Dạ Thất Thất gật đầu đáp ứng, cũng vút Hóa Vũ đan trong tay cho nó.

...

“Oa hu - - “

Là Bạch Lang tộc yêu thích giết chóc nhất tàn bạo nhất thích chiến tranh nhất chung quanh Băng Hỏa rừng rậm, tiếng sói tru to rõ cách cực kỳ xa cũng có thể nghe được vô cùng rõ ràng.

Trên bầu trời, một con chim to khổng lồ màu xanh vỗ cánh rơi xuống trên mặt đất, một bóng dáng lam sắc từ trên lưng chim màu xanh nhảy xuống, hành động tự nhiên rất là lưu loát xinh đẹp.

“Xuyên qua khu rừng này, bên kia chính là lãnh thổ của Bạch Lang tộc, ta chỉ đưa ngươi đến đây. Xem ở việc ngươi tặng ta Hóa Vũ đan, ta khuyên ngươi một câu, ngàn vạn đừng là địch với Bạch Lang tộc, tất cả Bạch Lang tộc đều là kẻ điên. Đặc biệt là hiện tại vua của bọn họ bị thương chưa lành, tất cả dị tộc xâm lấn lãnh địa chúng nó toàn bộ đều sẽ bị xem như là kẻ địch, nếu như hiện tại ngươi hối hận vẫn còn kịp.”

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 220: Chiến đấu với sói trắng. (Nhất)

Dạ Thất Thất lắc đầu, bàn tay trắng nõn nhỏ bé hơi động, làm một dấu tay phức tạp, trong miệng nhỏ giọng lầm bầm niệm hai câu, một đạo quang màu xanh biến mất ngay tại mi tâm chim Thanh Vũ, tại đỉnh đầu có lông vũ màu vàng nhạt lóe qua một tia sáng, rồi sau đó biến mất không còn chút dấu vết.

“Ngươi trở về đi! Bạch lang bộ tộc, nhất định phải đến.” Dạ Thất Thất ngẩng đầu nhìn trời, trắng đen rõ ràng, đáy mắt lóe thoáng qua kiên nghị.

Chim Thanh Vũ kích động vỗ cánh rời đi, Dạ Thất Thất đem bao vải treo bên hông cuộn mình thành một đoàn, cực lực giảm xuống sự tồn tại của chính mình cảm giác lão bạch lấy ra đến, nhìn xem về mặt nịnh nọt của lão Bạch, đáy mắt Dạ Thất Thất lóe qua vẻ phức tạp.

“Lão Bạch, ngươi cùng Viêm Minh ở bên ngoài chờ ta, ta không cho phép thì không được nhúng tay.” Bạch lang bộ tộc có nàng thứ gì đó nàng muốn, nàng không cho phép bất luận kẻ nào nhúng tay đảo loạn kế hoạch của nàng.

Một điểm nàng không có là, đối với lão Bạch, nội tâm nàng không có biện pháp để tin nhiệm như trước.

Nàng tin tưởng lão Bạch cũng có chỗ phát giác, bởi vì điều đó thể hiện qua ánh mắt nó nhìn nàng, nói chuyện cũng không nhiều như trước kia, lúc bọn học ở chung cũng chỉ là bầu không khí im lặng.

“Nữ nhân, ngươi thực muốn đi nơi nào? Ngươi không phải đối thủ của đám người điên kia, ngươi sẽ bị ngược cực kỳ thảm!” Ánh mắt lão Bạch sáng ngời mạnh theo vài phân lo lắng.

“Không sao, ta cũng muốn xem giới hạn của mình là ở đâu?” Dạ Thất Thất nhún vai, trong khi người khác chỉ muốn trốn tránh Bạch lang tộc, nhưng đối với nàng mà nói, lại là một khối đá để mài dao.

“Nữ nhân, ngươi đừng quá liều mạng, nếu ngươi muốn trở nên mạnh mẽ, gia gia ta có thể giúp ngươi...”

“Lão bạch, ý nghĩ muốn trở nên mạnh mẽ của ta, ta muốn dựa vào thực lực của chính mình, ngươi hiểu ý của ta sao? Lão Bạch, đừng làm cho ta thất vọng về ngươi!” Hai tròng mắt Dạ Thất Thất nhìn chằm chằm lão Bạch, cắt đứt lời nói, ý tứ sâu xa của câu nói này, nhìn nó một cái thật sâu, đặt nó trên đất, xoay người hướng về rừng rậm âm u kia.

Bạch lang bộ tộc, nàng hết sức mong đợi!

Quanh năm không thấy ánh mặt trời, rừng rậm hơi có vẻ âm u ẩm ướt, yên tĩnh giống như một mảnh rừng chết, không còn sinh khí.

Chân dẫm trên mặt đất trải đầy lá cây, phát ra từng tiếng vang rất nhỏ, giống như một âm hiệu nào đó, làm cho tâm tình bỗng nhiên nặng trĩu.

“Huu...” Một tiếng xé gió sắc bén vang lên, Dạ Thất Thất nhanh nhẹn phản ứng nghiêng người né tránh, mới phát hiện, công kích nàng hóa ra là một cánh tay đầy những cây mây.

Không đợi nàng kịp phản ứng, những cây mây lớn, nhỏ từ bốn phía, rồi rít hướng nàng công kích.

Dạ Thất Thất tay không, nhìn cây mây xuất hiện vây quanh nàng từ bốn phương tám hướng, đáy mắt lóe qua một đạo ánh sáng lạnh, lòng bàn tay xuất hiện một ngọn lửa.

Ngọn lửa này cũng không phải là ngọn lửa bình thường, mà là nàng cùng Nguyên Bảo ký kết khế ước mới có được ngọn lửa, ngọn lửa của Nguyên Bảo có một loại năng lượng kinh khủng, đó chính là - - chiếm đoạt!

Nàng bây giờ nắm giữ ngọn lửa cũng có được loại năng lực đặc thù này.

“Thờ phỉ phò huu...” Từ lòng bàn tay Dạ Thất Thất không ngừng xuất hiện những quả cầu lửa màu đỏ, những cây mây chạm đến những quả cầu lửa, trong nháy mắt hóa thành tro bụi, sau mấy lần giao chiến, những cây mây kia cũng không dám nữa đến gần cũng Dạ Thất Thất nữa.

“Gào ô - - “

Bỗng dưng, một đạo bóng trắng đột nhiên đánh về phía Dạ Thất Thất, tiếng gào thét lạnh lạnh, mang theo một cỗ sát khí bén nhọn.

“Nhân loại, ngươi thật to gan, lại dám xâm phạm đến lãnh địa của Bạch lang bộ tộc, hôm nay, ngươi đừng hòng rời khỏi đây!” Thân là cao cấp linh thú Bạch lang bộ tộc, mặc dù không thể như thần thú có thể nói tiếng người, nhưng lại có thể nói liên ý niệm với nhân loại.

Bạch lang chưa cho Dạ Thất Thất cơ hội, liền xuất ra nhưng chiêu tàn nhẫn, muốn lấy cái mạng của Dạ Thất Thất.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 221: Chiến đấu với sói trắng. (2)

Đột nhiên thân thể Dạ Thất Thất ngửa ra sau một cái, lướt sát mặt đất, tránh thoát công kích bén nhọn bất thành linh bay đến. Ngay sau đó nàng nhảy dựng lên, mũi chân nhẹ chạm xuống mặt đất, muốn thi triển Bắc Đầu Dạ Vũ, dùng tay không mang theo găng tay dùng khả năng đánh du kích, dồn sói trắng đánh thành một đoàn.

Tốc độ sói trắng rất nhanh, lực công kích cường đại, lực phòng ngự cũng không thể khinh thường, còn có trí tuệ cũng có tác dụng không kém, là thú có khả năng chiến đấu trời sinh, linh thú ngang cấp căn bản không phải là đối thủ của chúng.

Dạ Thất Thất đang giao thủ cùng sói trắng, cũng bị làm cho vô cùng rung động, bộ tộc bạch lang, so với tưởng tượng của nàng thì mạnh hơn rất nhiều! Đối mặt bộ tộc bạch lang hung hãn mạnh mẽ như thế, lông mày Dạ Thất Thất khẽ nhíu chặt.

“Àm - -” Dạ Thất Thất và bạch lang cứng đối cứng phát sinh va chạm, song phương từng người lui về sau hai bước.

Lực lượng cơ thể thật cường hãn!

Bộ tộc bạch lang không hổ là bộ tộc chiến đấu trời sinh, bất luận là tốc độ hay là độ cường hãn của thân thể, đều phi thường hoàn mỹ, so với lúc trước bọn họ gặp phải bộ tộc thanh lang thì lợi hại hơn rất nhiều. Thậm chí so với Thanh Lang Vương, so sánh với bạch lang bình thường trước mắt này, cũng không phải là đối thủ.

“Gào ô ô...” Đột nhiên, từ bên kia rừng rậm xa xôi, truyền đến một trận tiếng sói tru cổ quái.

Dạ Thất Thất và bạch lang đồng thời dừng tay, ánh mắt Dạ Thất Thất mang theo vài phần nghi hoặc nhìn về phía bạch lang, mở miệng nói, “Nghe thanh âm giống hồ là từ bên kia truyền đến, chẳng lẽ là lãnh địa bộ tộc bạch lang phát sinh chuyện gì? Người hãn là phải trở về nhìn một chút, hay tiếp tục cùng ta đánh?”

“Chuyện không liên quan đến người, nhân loại đều là sinh vật giả hoạt gian trá, không đáng tin nhiệm!” Bạch lang không có hảo cảm đối với nhân loại, chuẩn bị nhanh chóng giải quyết người trước rồi lại trở về bộ tộc.

“Gào ô ô... Gào ô...” Tiếng sói tru lại lần nữa truyền đến, giờ phút này con bạch lang kia lại cũng không cách nào yên tâm, bởi vì đạo thanh âm này là bộ tộc bạch lang cầu cứu.

“Nhân loại, người lập tức rời khỏi nơi này, nếu không bộ tộc bạch lang của ta tuyệt đối sẽ giết người.” Mặt bạch lang tràn đầy phòng bị nhìn Dạ Thất Thất một cái, xoay người hóa thành một đạo hư ảnh màu trắng, nhanh chóng biến mất trong rừng.

Dạ Thất Thất nhún vai, mặt mũi tràn đầy vẻ bất đắc dĩ, cũng không có ý định làm theo lời bạch lang nói.

Nàng đi tới chỗ này chính là vì bộ tộc bạch lang, hiện tại mục đích còn chưa đạt được, sao có thể rời đi?

Dạ Thất Thất đoán rằng nhất định là bộ tộc bạch lang xảy ra chuyện gì đó, nên bạch lang đang chiến đấu cùng nàng mới vội vàng rời đi như thế, nàng men theo mùi con bạch lang kia lưu lại vội vàng đuổi theo, lại không nghĩ rằng một màn trước mắt lại khiến người ta rung động như vậy!

Trong tưởng tượng của nàng bộ tộc bạch lang cường hãn vô cùng kia, giờ phút này khắp nơi bị thương, mùi máu tươi nồng nặc tràn ngập trong không khí, những con bạch lang nằm suy yếu liếm miệng vết thương của mình, trong ánh mắt tràn đầy bất lực cùng tuyệt vọng.

Sau đồng cỏ khô, bên cạnh đại thụ, tốp năm tốp ba sói con trốn tránh sợ hãi đến mức cả người run rẩy.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sao bộ tộc bạch lang lại rơi xuống hoàn cảnh như vậy? Dạ Thất Thất kim lại các loại nghi hoặc ở đáy lòng, từ trong không gian lấy ra một chai chứa đan dược chữa thương, lại mang ra một chậu nước trong, hòa tan đan dược ở trong nước, niệm bí quyết, trong chậu nước đan dược hóa thành từng sợi trong suốt phân biệt, bay vào trong miệng những bạch lang bị thương.

Phía sau đồi núi nhỏ cách đó không xa, truyền tới tiếng đánh nhau, cùng từng đợt tiếng sói tru vang dội..

Thân hình Dạ Thất Thất nhanh như tia chớp đi vào địa phương đang xảy ra đánh nhau, một màn trước mắt, làm cho nàng lại rung động một lần nữa!

Này... Đến cùng là thế nào?

Trước mắt có bảy tám người chiến đấu, tất cả đều là bộ tộc bạch lang, bất quá giờ phút này bọn họ đều là ở trạng thái nửa người nửa sói.

Mà bị bảy người sói vây quanh ở trong, là một con bạch lang lớn lông màu sáng, phong thái hiên ngang, tinh thần khỏe mạnh, chỉ là giờ phút này đôi mắt nó tràn ngập màu đỏ, mất đi lý trí, chỉ giống như một con dã thú thô bạo không ngừng công kích bảy người sói kia.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 222: Chiến đấu với sói trắng (3)

“Nhân loại, sao người lại sẽ ở nơi này?” Trong đó một con nửa sói nửa người trước đánh nhau với Dạ Thất Thất, sau khi trông thấy Dạ Thất Thất, trong mắt lập tức tràn đầy phòng bị.

Nhìn con đầu sói thân người trước mắt, còn giữ lại đuôi lông xù to màu trắng, cùng với lỗ tai nhọn, khoe miệng Dạ Thất Thất co giật vài cái, nếu như có

thế, nàng thật muốn nói với chúng, còn bộ dáng sói trắng thoát nhìn thích hợp với chúng nó hơn, hiện tại bộ dáng nửa người nửa thú này, thoát nhìn không còn đáng sợ hơn.

“Ta không có ác ý đối với bộ tộc bạch lang, ta nghĩ, trước mắt còn có chuyện trọng yếu các ngươi cần phải xử lý hơn so với ta.” Dạ Thất Thất chỉ chỉ con sói trắng bị vài người sói bao vây vào giữa kia, hỏi, “Cần ta hỗ trợ không?”

Để tỏ lòng hữu hảo của chính mình, cùng với việc chính mình có năng lực đến giúp chúng nó, Dạ Thất Thất xuất ra đoạn đao kia từ không gian.

“Dừng tay, nhân loại, không cho phép ngươi tổn thương vua của chúng ta.” Bảy người sói trông thấy Dạ Thất Thất xuất ra vũ khí trong nháy mắt, toàn bộ xông đến che trước mặt nàng, nguyên một đám mặt lộ vẻ hung quang trừng mắt nhìn nàng.

Vua của bọn họ?

Dạ Thất Thất sững sốt một chút, đẩy mắt mang theo vẻ khiếp sợ, hiển nhiên nàng cũng không nghĩ tới, đường đường vương của bộ tộc bạch lang lại là bộ dáng như vậy?

“Xin lỗi, nhưng hiện tại ta thấy hẳn đã mất đi lý trí, các ngươi sợ làm bị thương đến hắn, mà nếu cứ kéo dài tiếp tục như thế này cũng không phải là biện pháp, không bằng để cho ta thử xem, ta bảo đảm sẽ không làm thương tổn đến hắn, như thế nào?” Dạ Thất Thất thu hồi đoạn đao vào không gian, mặt mũi tràn đầy thành ý mở miệng nói.

Có lẽ thành ý trên mặt nàng đã động bảy người sói này, có lẽ bởi vì những nguyên nhân khác, bảy người sói trầm mặc một lát, liếc nhìn Dạ Thất Thất một cái thật sâu, thế nhưng tránh đường cho nàng.

Ngay cả chính Dạ Thất Thất cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi!

Bộ tộc bạch lang thật không ngờ đơn giản liền tin tưởng nàng, này... Quả thực là không thể tưởng tượng nổi a!

Dạ Thất Thất đi về hướng sói trắng, phía sau nàng mất bảy người sói không nhúc nhích nhìn chằm chằm nàng, trong mắt tâm tình phi thường phức tạp.

“Đại trưởng lão, nhân loại này thật sự có thể trợ giúp vương sao? Vạn nhất nàng tổn thương vương thì làm sao bây giờ?”

“Đừng vậy, Đại trưởng lão, vương tuyệt đối không thể phát sinh bất luận ngoài ý muốn gì, chúng ta không thể giao an nguy của vương vào trong tay nhân loại hèn hạ xảo trá.”

“Đại trưởng lão, đến cùng vì sao ngươi lại tin tưởng nhân loại này có thể trợ giúp vương? Ta không tin nhân loại ti bỉ lại hảo tâm như thế.”

...

Mặt ngoài bảy người sói bình tĩnh, giờ phút này đang âm thầm dụng ý niệm bàn luận âm ỉ xích mích, từ trước đến nay Đại trưởng lão đức cao vọng trọng cũng gặp phải áp lực thực lớn.

“Tin tưởng ta, lời tiên đoán của thần, chắc sẽ không sai!” Đại trưởng lão trầm mặc thật lâu sau đó thanh âm mang theo ngưng trọng nói.

Lời tiên đoán của thần, năm chữ này vừa ra khỏi miệng, người mới còn âm ỉ không tin nhiệm Dạ Thất Thất lập tức cảm miệng, ánh mắt nhìn về phía Dạ Thất Thất nhiều vài phần nóng rực cùng mong đợi.

Tất nhiên Dạ Thất Thất không biết chuyện này, giờ phút này trong nội tâm nàng còn đang buồn bực tại sao bộ tộc bạch lang lại dễ dàng tin nhiệm nàng như thế?

“Ngao ô - - “

Không đợi Dạ Thất Thất nghĩ nhiều, vương bộ tộc bạch lang, giống như dã thú mất đi lý trí hướng về phía Dạ Thất Thất gầm nhẹ một tiếng, giương miệng khổng lồ to như chậu máu, quơ móng vuốt sắc bén, bổ nhào về phía nàng.

Đối mặt Bạch Lang Vương mất đi lý trí chỉ dựa vào bản năng công kích, Dạ Thất Thất dễ dàng liền né tránh, mũi chân điểm một cái, phi thân lên, một chân đứng ở trên lưng Bạch Lang Vương, mặc cho Bạch Lang Vương chạy băng băng hoặc nhảy lên như thế nào, cũng không thể quăng nàng từ trên lưng xuống.

Trong nội tâm Bạch Lang Vương tức giận càng ngày càng nhiều hơn, lúc sắp bộc phát, Dạ Thất Thất liên tục không hề có hành động gì đột nhiên dùng lực, hai tay nàng kết thành một dấu ấn, một đạo quang mang màu vàng nhạt từ trong tay nàng bắn ra, biến mất tại mi tâm của Bạch Lang Vương.

Hành vi điên cuồng của Bạch Lang Vương từ từ biến thành bình tĩnh, trong mắt màu đỏ từ từ trở thành nhạt, mắt thấy toàn bộ điều này Dạ Thất Thất thờ phào nhẹ nhõm, bảy vị người sói kia cũng cho rằng thành công, nhưng vào lúc này, dị biến nổi lên - -

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 223: Chiến đấu với sói trắng (4)

“Àm - - “

Bạch Lang Vương nổi giận gầm lên một tiếng, từ trên thân nó bắn ra một đạo hỏa diễm chói mắt, tia sáng chói mắt, xen lẫn uy thế vô hạn, trực tiếp đánh Dạ Thất Thất cách nó gần nhất đang thả lỏng không hề đề phòng bay ra xa.

Dạ Thất Thất không hề đề phòng bị móng vuốt của Bạch Lang Vương hung hăng đánh vào phần dưới bụng bị thương, nàng cúi đầu nhìn miệng vết thương ở bụng mình máu tươi đầm đìa, đáy mắt lóe qua một tia hàn quang.

“Ngu ngốc, phê hồn roi, trời!” Trong mắt Bạch Lang Vương hồng quang suy yếu, nhưng cũng chưa khôi phục thanh tỉnh, đáy mắt đục ngầu mang theo một tính dã thú thích giết chóc và tàn bạo.

Theo Dạ Thất Thất quát khê một tiếng, phê hồn roi hóa thành một đạo ngân quang trời buộc Bạch Lang Vương.

“Gào ô ô...”

Bạch Lang Vương nóng nảy dùng sức giãy giụa, cuối cùng ở dưới sự trời buộc của phê hồn roi, từ từ trở nên suy yếu, cuối cùng mất đi ý thức mà ngã xuống.

“Nó tạm thời không sao, đường đường vương bộ tộc bạch lang, sao lại ra nông nổi như thế này? Có thể nói cho ta biết nguyên nhân sao? Có lẽ, ta có thể giúp được gì đó?” Dạ Thất Thất trả lại Bạch Lang Vương té xỉu cho những người sói kia.

“Nhân loại, ngươi giúp chúng ta một lần, nói yêu cầu của ngươi, bộ tộc bạch lang chúng ta sẽ dùng hết toàn lực thỏa mãn mọi yêu cầu của ngươi.” Trong đó một người đại hán trung niên cường tráng đứng ra, ánh mắt nhìn Dạ Thất Thất mang theo vài phần bất thiện nói.

“Lão Lục...” Một thanh âm mang theo không vui ngăn cản nói.

Dạ Thất Thất nhìn bảy người sói kia, có năm người đều rất không có thiện ý đối với mình, chỉ có một người sói trong đó nhìn có vẻ lớn tuổi hơn dùng ánh mắt áy náy nhìn nàng, tên còn lại là một bộ dáng không đếm xỉa đến, lập trường rất mơ hồ.

“Ta đến bộ tộc bạch lang đúng là có mục đích, nhưng trước mắt, hiển nhiên bộ tộc bạch lang các ngươi không cách nào để cho ta hài lòng mà về.” Mắt Dạ Thất Thất đầy thâm ý nhìn Bạch Lang Vương hôn mê.

Chuyến này nàng đi vốn là vì Bạch Lang Vương mà đến, theo nàng biết, trong huyết mộ bộ tộc bạch lang có một bảo vật - - Nhất Nguyên Trọng Thủy.

Nhất Nguyên Trọng Thủy là tồn tại phi thường thần trong thiên địa kỳ, luyện khí giả, nếu như dung hợp một giọt Nhất Nguyên Trọng Thủy này, có thể làm vũ khí này tăng cao ít nhất hai cấp bậc, còn có thể tăng thêm hiệu quả tác dụng bất đồng. Như luyện đan giả, dung hợp một giọt Nhất Nguyên Trọng Thủy, phẩm chất đan dược liền cũng tăng vọt đáng kể, quan trọng nhất là, Nhất Nguyên Trọng Thủy có khả năng giúp người đột phá bình cảnh, không quan trọng đẳng cấp tu vi.

Mục đích lần này của Dạ Thất Thất cũng là vì Nhất Nguyên Trọng Thủy mà đến, nàng nhất định phải trở nên càng mạnh, mới có thể đột phá phong ấn mà lão sư phụ lưu ở trong cơ thể mình, nàng phải tìm được cha mất tích, cứu nương bị bắt trở về, đẩy hết thảy đều cần thực lực cường hãn.

Mà nàng, trước mắt thiếu sót nhất đúng là thực lực!

“Ngươi quả nhiên là mang theo mục đích mà đến, nói mục đích của ngươi ra, sau đó lập tức rời khỏi lãnh địa bộ tộc bạch lang ta.” Mặc dù tu vi nhân loại này không cao, nhưng chúng nó lại cảm giác được một cỗ cường đại uy hiếp từ trên người nàng.

Chúng nó không thể tùy ý nàng lưu lại ở nơi đây, quá nguy hiểm.

“Nhất Nguyên Trọng Thủy, ta muốn Nhất Nguyên Trọng Thủy, nếu như các ngươi có thể cho ta, ta lập tức rời đi.” Dạ Thất Thất trực tiếp thông báo ý đồ của mình.

Nhất Nguyên Trọng Thủy đối với bộ tộc bạch lang vô cùng quan trọng, chúng nó không cần suy nghĩ đã cự tuyệt yêu cầu của nàng, “Không thể nào, chúng ta không thể nào đáp ứng yêu cầu của ngươi, Nhất Nguyên Trọng Thủy sẽ không cho ngươi, ngươi chết tâm đi!”

“Nếu như ta cứ muốn thì sao?” Dạ Thất Thất kiên trì, giọng nói cũng thay đổi lạnh lùng vài phần.

Nhất Nguyên Trọng Thủy nàng bắt buộc phải có, bức nàng nóng nảy, nàng không ngại cướp đoạt một phen.

“Muốn Nhất Nguyên Trọng Thủy, liền bước qua thi thể của chúng ta đi.” Năm người sói kia cùng nhau đứng ra, khí thế hung hăng nhìn chằm chằm Dạ Thất Thất.

Thấy thế, Dạ Thất Thất cảm phệ hồn roi trong tay, xung quanh thân thể nổi lên trận trận gió lạnh, đột nhiên bầu không khí rớt xuống đến mức âm độ.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 224: Hợp tác vui vẻ

“Lên, bắt nàng lại!” Trong đó một người sói giận quát một tiếng, năm người sói phân biệt theo các phương hướng bắt đồng nhào tới phía Dạ Thất Thất, tốc độ phi thường nhanh, trong chớp mắt, đã đến gần Dạ Thất Thất trong khoảng cách ba thước.

“Àm!” Đồng thời một tiếng thật lớn vang lên, dường như năm người sói đồng thời bị Dạ Thất Thất đập bay ra ngoài.

Chỉ thấy, xung quanh thân thể Dạ Thất Thất đứng cạnh nàng là tứ đạo bóng dáng giống nhau như đúc, giống nhau cảm phệ hồn roi trong tay, hai đầu lông mày nhàn nhạt tản ra lãnh ý, sát khí quanh thân đứng ở xa xa.

“Phân thân thuật...” Đại trưởng lão bộ tộc bạch lang trừng to mắt kinh hô.

Bản thể Dạ Thất Thất nhếch môi, nhẹ nhàng cười một tiếng, nói, “Mắt nhìn thật tốt, không biết, hiện tại ta đã có tư cách cùng chư vị thỉnh cầu Nhất Nguyên Trọng Thủy này chưa?” Dạ Thất Thất vừa mới dứt lời, bên cạnh bốn đạo phân thân đồng thời bộc phát ra khí thế kinh người.

“Phân thân của ta tuy nói chỉ có ta tám phần thực lực của bản thể, nhưng bí thuật ta có thì các nàng cũng sẽ có, hơn nữa các nàng so với ta mà nói, còn có cái ưu thế lớn hơn nữa, đó chính là -- các nàng không sợ đau, đánh không chết!” Dạ Thất Thất dùng giọng nói hơi hột nói hết chỗ ưu khuyết phân thân của mình ra, bên môi nàng cười nhạt, nhìn rõ ràng hết sức ôn nhu, lại làm cho người sống lưng lạnh lẽo, đáy lòng dâng lên một cỗ ý sợ hãi.

Bảy vị người sói bộ tộc bạch lang đồng thời trầm mặc.

Bọn họ có lẽ xúc động, có lẽ tính khí táo bạo, có lẽ ngay thẳng thẳng thắn, nhưng bọn họ cũng không ngu xuẩn.

Bạch bộ tộc lang dừng mãnh thiện chiến, là chiến sĩ trời sinh, lực chiến cường đại, nhất là đại vương mỗi một thời, đều phi thường lợi hại, ở dưới sự hướng dẫn của Bạch Lang Vương, bộ tộc bạch lang thành chủng tộc cường đại nhất ở băng hỏa rừng rậm.

Hiện tại Bạch Lang Vương bị thương chưa lành, bộ dáng hiện tại, đối với bộ tộc bạch lang mà nói, không khác gì đã kích mang tính hủy diệt, nếu như tiếp tục, bộ tộc bạch lang sớm muộn gì cũng sẽ diệt vong.

“Tộc của ta quả thật có Nhất Nguyên Trọng Thủy, bất quá ngoại trừ vương của tộc ta, không có người nào có thể lấy được Nhất Nguyên Trọng Thủy.” Đại trưởng lão làm người thủ hộ của bộ tộc bạch lang, có được sự tinh táo và cơ trí mà tộc nhân khác không có.

Đồng thời, hắn cũng muốn biết rõ ràng người thiếu nữ nhân loại trước mắt này, cùng lời nói mà thần lưu lại có phải cùng là một người hay không?

“Ngoại trừ Bạch Lang Vương không người nào có thể lấy đến Nhất Nguyên Trọng Thủy sao?” Dạ Thất Thất khẽ nhủ mảy, đáy mắt lóe qua một đạo quang mang kỳ lạ, “Nhất Nguyên Trọng Thủy, ta tình thế bất buộc, nói cho ta biết, cần làm như thế nào? Làm trao đổi, ta có thể giúp Bạch Lang Vương khôi phục lý trí.”

Bảy vị người sói liếc mắt nhìn lẫn nhau, dụng ý có thể thấy sau khi thương nghị, đưa ra kết luận.

“Chúng ta có thể đáp ứng ngươi, nhưng trước hết ngươi phải chữa khỏi cho vua của chúng ta, nếu vương của chúng ta phát sinh bất luận điều ngoài ý muốn gì, ngươi đừng mong sống sót rời khỏi băng hỏa rừng rậm.”

Đối mặt với sự uy hiếp của trưởng lão người sói, khóe môi Dạ Thất Thất quyền rũ ra thoáng tia vui vẻ, nhún vai vẻ không sao cả, cười nhẹ nói: “Hợp tác vui vẻ.”

...

Trong sơn động sáng ngời, trên bốn vách tường đều khảm nam bảo thạch đẹp đẽ quý giá tinh mỹ, trong đó nhiều nhất là dạ minh châu lớn chừng nắm tay, làm sơn động được chiếu sáng giống như ban ngày vậy.

Trên giường hắc ngọc lớn, một người mặc bạch y nằm, nam tử trung niên tuấn lãng uy nghi.

Dạ Thất Thất đứng ở trước giường hắc ngọc, nhìn nam tử bạch y hôn mê bất tỉnh kia, sắc mặt ngưng trọng dị thường.

“Bạch Lang Vương, ta rõ ràng đã chữa khỏi vết thương trên người ngươi, ngươi cũng có thể thành công biến hóa hình người, vì sao ngươi vẫn không thể tỉnh lại?” Dạ Thất Thất nhủ mảy, trong miệng lầm bầm lầm bầm nói.

Dạ Thất Thất nghĩ, hoặc là nàng trị liệu chỗ đó có vấn đề, khi muốn rời đi, bên tai lại đột nhiên vang lên một đạo thanh âm trầm thấp...

“Nhân loại, người rốt cuộc đã tới!”

☆ Chương 228: Hắc thế giới

Editor: Tương Ly

“Nhân loại, người rốt cuộc đã tới!”

Thanh âm trầm thấp mang theo một cỗ cảm khái tang thương, rõ ràng truyền vào trong đầu Dạ Thất Thất.

Là ai?

Toàn thân Dạ Thất Thất run lên, nhanh chóng từ không gian xuất ra đoạn đao nằm trong tay, toàn thân cảnh giác nhìn xung quanh.

“Là ai? Đi ra, đừng núp trong bóng tối lên lên lút lút...”

Nhưng mặc cho Dạ Thất Thất gào thét như thế nào, đạo thanh âm kia không xuất hiện lại để đáp lại chút nào.

Đến cùng là ai? Thế nhưng chính mình không thể cảm giác được sự tồn tại của đối phương một chút nào.

Từ giọng điệu đạo thanh âm kia xưng hô với mình, hẳn không phải là nhân loại, chẳng lẽ là Bạch Lang Vương?

Ánh mắt Dạ Thất Thất rơi xuống trên người Bạch Lang Vương trên giường hắc ngọc, nhưng hắn vẫn hôn mê bất tỉnh như cũ, hẳn không phải là hắn mới đúng.

“Oanh - -” một tiếng vang thật lớn vang lên, Dạ Thất Thất vốn định đến gần Bạch Lang Vương bên cạnh tìm tòi đến tột cùng là gì, lại không nghĩ, mới vừa đến gần bên cạnh Bạch Lang Vương liền bị một đạo ánh sáng mạnh mẽ hút đi vào.

Biến cố phát sinh quá nhanh, trong khoảnh khắc ngắn ngủi Dạ Thất Thất mất đi sự khống chế đối với thân thể, bị đạo ánh sáng mạnh mẽ kia chói mắt hút đi vào.

...

“Này... Đến cùng là nơi nào?”

Sau khi bị đạo ánh sáng kia hút vào, Dạ Thất Thất phát hiện mình đi vào một địa phương hoang vu căn cỗi, ở đây bốn phía một mảnh hắc ám, đất đai đều là sắc màu cháy đen, trong không khí tràn đầy mùi gay mũi khó ngửi.

Đây rốt cuộc là nơi nào? Cảm giác thật là kỳ quái, cảm giác giống như là một mảnh vùng đất tử vong, tràn đầy hương vị thi thể mục nát.

Dạ Thất Thất không chịu được nhú mảy, hai mắt sáng ngời đánh giá xung quanh nơi tràn đầy tử khí này, mang theo một chút chán ghét.

Điều tra một vòng, không nhìn thấy bất luận kẻ nào, Dạ Thất Thất quyết định đã tới rồi thì cứ an tâm, trước làm rõ ràng đây rốt cuộc là địa phương nào? Còn có người nói chuyện ở bên tai mình đến cùng là ai? Truyền tống mình đến chỗ này là có mục đích gì?

Trong nội tâm Dạ Thất Thất mang theo các loại nghi hoặc, men theo con đường duy nhất đi về phía trước, càng đi xa, mảy Dạ Thất Thất nhú lại càng chặt.

Đường nhỏ hoang vu này càng đi càng rộng, hai bên đường từ từ xuất hiện một chút thực vật toàn thân ngăm đen, hoa màu đen, cỏ màu đen, thậm chí ngay cả cây đều là màu đen, nàng đi đến một chiếc cầu nhỏ, cầu nhỏ vắt ngang qua một con sông nhỏ tóc tách nước chảy, nước sông cũng là màu đen...

Ở đây hết thảy đường hồ lấy màu đen là màu chính, không có bất kỳ màu sắc dư thừa, tĩnh mịch như màu đen vậy, âm trầm đáng sợ!

Ở đây từng cọng cây ngọn cỏ, đều lộ ra một cỗ quỷ dị không cách nào dùng ngôn ngữ hình dung.

Dạ Thất Thất hô hấp trở nên trầm trọng, ngực thật giống như bị một khối đá lớn đè nặng, không hiểu sao vô cùng bất an, làm cho hô hấp nàng trở nên dồn dập...

Cuối cùng, đường nhỏ làm cho người ta tìm đập nhanh đã đi tới cuối cùng, trước mắt nàng, xuất hiện một tòa tháp, nhưng tòa tháp này đường hồ cũng không hoàn chỉnh, chỉ có ba tầng, thật giống như bị vật gì đó từ trong không gian chặt đứt vậy.

Cửa, còn có hai tượng đá mình người đuôi rắn, hai tượng đá này phi thường đẹp, thân thể đặc thù có thể thấy là hai nữ nhân, các nàng bình tĩnh hài hòa đứng sừng sững ở hai bên đoạn tháp, hai mắt đóng chặt.

Không hiểu sao, từ trong người hai bức tượng đá này Dạ Thất Thất cảm nhận được một cỗ khí thế kinh khủng, làm đáy lòng nàng run lên nhè nhẹ.

“Chúng ta đợi người vạn năm, người rốt cuộc đã tới!” Thanh âm trầm trọng chậm rãi vang lên, xuyên thấu hết thảy.

Thanh âm này, là thanh âm lúc trước vang lên ở trong đầu Dạ Thất Thất, Dạ Thất Thất nhớ vô cùng rõ ràng.

“Người đến cùng là ai? Vì sao dẫn ta đến chỗ này?” Dạ Thất Thất không kinh không hoảng, mà tâm tình phi thường bình tĩnh lớn tiếng hỏi.

Người nọ đã có bản lĩnh dẫn nàng tới đây, tất có mục đích, nếu người nọ không thả nàng rời đi, lấy tu vi nàng hiện tại thì không thể nào rời khỏi nơi này! So với việc hoang mang khiếp đảm sợ hãi, nàng càng muốn nghĩ cách giải quyết khốn cảnh trước mắt.

“Muốn ta trả lời những vấn đề kia, người trước tiến vào đi!” Thanh âm kia trầm mặc một lát, lên tiếng lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 225: Hắc thể giới

“Nhân loại, người rốt cuộc đã tới!”

Thanh âm trầm thấp mang theo một cỗ cảm khái tang thương, rõ ràng truyền vào trong đầu Dạ Thất Thất.

Là ai?

Toàn thân Dạ Thất Thất run lên, nhanh chóng từ không gian xuất ra đoạn đao nắm trong tay, toàn thân cảnh giác nhìn xung quanh.

“Là ai? Đi ra, đừng núp trong bóng tối lén lút lút...”

Nhưng mặc cho Dạ Thất Thất gào thét như thế nào, đoạn thanh âm kia không xuất hiện lại để đáp lại chút nào.

Đến cùng là ai? Thế nhưng chính mình không thể cảm giác được sự tồn tại của đối phương một chút nào.

Từ giọng điệu đoạn thanh âm kia xưng hô với mình, hẳn không phải là nhân loại, chẳng lẽ là Bạch Lang Vương?

Ánh mắt Dạ Thất Thất rơi xuống trên người Bạch Lang Vương trên giường hắc ngọc, nhưng hắn vẫn hôn mê bất tỉnh như cũ, hẳn không phải là hắn mới đúng.

“Oanh - -” một tiếng vang thật lớn vang lên, Dạ Thất Thất vốn định đến gần Bạch Lang Vương bên cạnh tìm tòi đến tột cùng là gì, lại không nghĩ, mới vừa đến gần bên cạnh Bạch Lang Vương liền bị một đạo ánh sáng mạnh mẽ hút đi vào.

Biến cố phát sinh quá nhanh, trong khoảnh khắc ngắn ngủi Dạ Thất Thất mất đi sự khống chế đối với thân thể, bị đạo ánh sáng mạnh mẽ kia chói mắt hút đi vào.

...

“Này... Đến cùng là nơi nào?”

Sau khi bị đạo ánh sáng kia hút vào, Dạ Thất Thất phát hiện mình đi vào một địa phương hoang vu cằn cỗi, ở đây bốn phía một mảnh hắc ám, đất đai đều là sắc màu cháy đen, trong không khí tràn đầy mùi gay mũi khó ngửi.

Đây rốt cuộc là nơi nào? Cảm giác thật là kỳ quái, cảm giác giống như là một mảnh vùng đất tử vong, tràn đầy hương vị thi thể mục nát.

Dạ Thất Thất không chịu được nhú mảy, hai mắt sáng ngời đánh giá xung quanh nơi tràn đầy tử khí này, mang theo một chút chán ghét.

Điều tra một vòng, không nhìn thấy bất luận kẻ nào, Dạ Thất Thất quyết định đã tới rồi thì cứ an tâm, trước làm rõ ràng đây rốt cuộc là địa phương nào? Còn có người nói chuyện ở bên tai mình đến cùng là ai? Truyền tống mình đến chỗ này là có mục đích gì?

Trong nội tâm Dạ Thất Thất mang theo các loại nghi hoặc, men theo con đường duy nhất đi về phía trước, càng đi xa, mảy Dạ Thất Thất nhú lại càng chặt.

Đường nhỏ hoang vu này càng đi càng rộng, hai bên đường từ từ xuất hiện một chút thực vật toàn thân ngăm đen, hoa màu đen, cỏ màu đen, thậm chí ngay cả cây đều là màu đen, nàng đi đến một chiếc cầu nhỏ, cầu nhỏ vắt ngang qua một con sông nhỏ tóc tách nước chảy, nước sông cũng là màu đen...

Ở đây hết thảy dường hồ lấy màu đen là màu chính, không có bất kỳ màu sắc dư thừa, tĩnh mịch như màu đen vậy, âm trầm đáng sợ!

Ở đây từng cọng cây ngọn cỏ, đều lộ ra một cổ quỷ dị không cách nào dùng ngôn ngữ hình dung.

Dạ Thất Thất hô hấp trở nên trầm trọng, ngực thật giống như bị một khối đá lớn đè nặng, không hiểu sao vô cùng bất an, làm cho hô hấp nàng trở nên dồn dập...

Cuối cùng, đường nhỏ làm cho người ta tìm đập nhanh đã đi tới cuối cùng, trước mắt nàng, xuất hiện một tòa tháp, nhưng tòa tháp này dường hồ cũng không hoàn chỉnh, chỉ có ba tầng, thật giống như bị vật gì đó từ trong không gian chặt đứt vậy.

Cửa, còn có hai tượng đá mình người đuôi rắn, hai tượng đá này phi thường đẹp, thân thể đặc thù có thể thấy là hai nữ nhân, các nàng bình tĩnh hài hòa đứng sừng sững ở hai bên đoạn tháp, hai mắt đóng chặt.

Không hiểu sao, từ trong người hai bức tượng đá này Dạ Thất Thất cảm nhận được một cỗ khí thể kinh khủng, làm đáy lòng nàng run lên nhè nhẹ.

“Chúng ta đợi ngươi vạn năm, ngươi rốt cuộc đã tới!” Thanh âm trầm trọng chậm rãi vang lên, xuyên thấu hết thảy.

Thanh âm này, là thanh âm lúc trước vang lên ở trong đầu Dạ Thất Thất, Dạ Thất Thất nhớ vô cùng rõ ràng.

“Ngươi đến cùng là ai? Vì sao dẫn ta đến chỗ này?” Dạ Thất Thất không kinh không hoảng, mà tâm tình phi thường bình tĩnh lớn tiếng hỏi.

Người nọ đã có bản lĩnh dẫn nàng tới đây, tất có mục đích, nếu người nọ không thả nàng rời đi, lấy tu vi nàng hiện tại thì không thể nào rời khỏi nơi này! So với việc hoang mang khiếp đảm sợ hãi, nàng càng muốn nghĩ cách giải quyết khốn cảnh trước mắt.

“Muốn ta trả lời những vấn đề kia, ngươi trước tiên vào đi!” Thanh âm kia trầm mặc một lát, lên tiếng lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 226: Medusa cường đại

Tiến vào?

Dạ Thất Thất sững sờ, hiểu ra thanh âm kia nói tiến vào là tiến vào tòa tháp này, nàng suy nghĩ một chút, gờ chân bước lên phía trước, ngay lúc nàng đến gần cửa cách hai bức tượng đá khoảng ba thước kia, đột nhiên hai bức tượng đá sống vậy, mở hai mắt ra...

“Hừ - - “

Hai đạo hào quang bén nhọn đến cực điểm bắn ra từ trong mắt hai bức tượng đá, vốn là hai bức tượng đá bình tĩnh nhu hòa, trong nháy mắt trở nên bén nhọn vô cùng.

Đây là... Medusa trong truyền thuyết?

Dạ Thất Thất trừng to mắt, trong mắt tràn đầy khiếp sợ, hoàn toàn không nghĩ tới, lại gặp Medusa trong truyền thuyết ở chỗ này!

Medusa là một loại rắn độc, là vương của tất cả xà, tin đồn, Medusa có một bản lĩnh đặc thù hạng nhất, phàm là người nhìn vào mắt của chúng, đều sẽ biến thành tượng đá.

Vốn là, Medusa chỉ là tồn tại ở trong truyền thuyết, Dạ Thất Thất như thế nào cũng không nghĩ tới, hôm nay thế nhưng sẽ chính mình lại gặp, hơn nữa còn là hai cái.

“Hừ - -” Con mắt Medusa sáng ngời sắc bén, giống như lưỡi đao, tràn đầy lực sát thương, mỗi một lần tròn mắt rồi nhắm mắt, sẽ bắn ra hai đạo hào quang lạnh lùng sắc bén.

Dạ Thất Thất từ ban đầu còn khiếp sợ đến tiếp nhận, sau hơn mười lần giao phong, nàng đã có thể dễ dàng tránh khỏi ánh mắt của Medusa.

“Răng rắc - -” Một đạo thanh âm rất nhỏ vang lên, sắc mặt Dạ Thất Thất trong nháy mắt thay đổi.

Một Medusa trong đó, thế nhưng... Động.

“Păng!”

Medusa được khôi phục tự do mạnh mẽ vùng đuôi rắn đến, mặc dù Dạ Thất Thất hiểm hiểm tránh thoát, nhưng cũng bị đá vụn văng lên đánh tới thân thể, đau đến nàng khẽ nhíu mày.

“Nhân loại, chịu chết đi!” Medusa há mồm, lộ ra hàm răng rãnh rãnh của kinh khủng, trong nháy mắt Dạ Thất Thất cảm thấy một trận buồn nôn.

Con mẹ nó, răng kia... Thật là khủng khiếp, thật buồn nôn!

Toàn thân Dạ Thất Thất sợ run cả người, trong tay đoạn đao quơ múa càng thêm lợi hại.

Từ từ, một Medusa khác cũng khôi phục tự do, Dạ Thất Thất bị hai cái Medusa vây công, dần dần rơi xuống hạ phong.

“Àm - - “

Thời điểm Dạ Thất Thất bị đuôi rắn của Medusa đập trúng lần thứ ba, năng ý thức được không thể tiếp tục nữa, mặc dù nàng nghĩ dưới áp lực có thể đột phá, nhưng trước mắt hai Medusa này hiển nhiên là muốn mạng nàng, nàng còn không có cuồng vọng tự đại đến mức cho là mình có thể đánh thắng được chúng nó.

Không quân, trước thu thập chúng nó!

Đáy lòng Dạ Thất Thất u ám hạ quyết định, lúc này quyết định trước đánh bại hai Medusa này, nàng biết rõ, hai Medusa này là thử thách đầu tiên mà chủ nhân của thanh âm thần bí muốn mình vượt qua, ngay cả như chính mình đều đánh không lại chúng nó, chỉ sợ sẽ không dễ dàng nhìn thấy chủ nhân thanh âm kia, mà chính mình cũng không có biện pháp rời khỏi chỗ này.

“Định cho ta!” Dạ Thất Thất cao giọng quát một tiếng, hai tay bắn ra hai đạo cường quang màu bạc, cố định Medusa lại.

Medusa tuy mạnh, bản thể nhưng là một con rắn, mà đối với tất cả loại thú, Dạ Thất Thất cũng có thể vận dụng bí quyết huấn thú không chế.

Nhưng bây giờ thực lực của nàng quá yếu, chỉ có thể cố định chúng nó thời gian vài hô hấp, nhưng điều này đối với Dạ Thất Thất mà nói, vậy là đủ rồi!

Thời gian vài cái hô hấp, đầy đủ để nàng đưa tới sát khí trong đoạn đao.

Muốn đối phó Medusa, chỉ có cái biện pháp này!

Nhưng sau một khắc, Dạ Thất Thất ngây dại, bởi vì nàng phát hiện, ở chỗ này sát khí trong đoạn đao hoàn toàn không chịu khống chế của nàng, nàng căn bản không cách nào như dĩ vãng tự do điều động vô tận sát khí kia trong đoạn đao để cho mình dùng.

Mà đang ở thời điểm Dạ Thất Thất ngẩn ngơ, Medusa đã khôi phục hành động.

“Nhân loại đáng chết, đi tìm chết đi!” Medusa vung đuôi rắn lên, trong mắt phát ra kim sắc quang mang chói mắt.

“Àm!”

Trước khi Dạ Thất Thất ngã xuống đất, cảm giác được rõ ràng thân thể của mình trở nên cứng ngắc giống như tảng đá vậy, một cổ hắc ám ùn ùn kéo tới, bao phủ ý thức của nàng, cho đến khi nàng hoàn toàn mất đi ý thức.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 227: Trùng sinh lần hai? (1)

Thân thể Dạ Thất Thất mới vừa ngã xuống, liền hóa thành đạo kim quang biến mất.

Mà hai Medusa kia lại lần nữa khôi phục thân phận tượng đá, phân biệt dựng ở hai bên cửa tháp.

Hết thấy đều khôi phục lại bình tĩnh, giống như chiến đấu lúc trước cũng chưa từng xuất hiện, Dạ Thất Thất cũng chưa bao giờ xuất hiện vậy.

Mà giờ khắc này, tại phía xa nghìn vạn dặm nơi nào đó bên ngoài bí cảnh, lão già đang ôm bầu rượu ngủ gật trên tàng cây, ngoại hình lồi thoi như tên ăn mày lúc này đột nhiên mở mắt ra, giờ tay tính toán, từ trên cây nhảy xuống, tức giận đến giậm chân, trong miệng hung dữ mắng, “Chết tiệt khốn kiếp, đồ hèn hạ vô sỉ hạ lưu âm hiểm xảo trá đáng chết, lại dám dám động thủ đối với đồ đệ bảo bối của lão tử, xem lão tử không đập phá hang ổ của ngươi...” Nói, lão phong tử đuổi ra hai bàn tay, vô cùng bắn thiêu xé ra không gian, trực tiếp đi vào, không đếm xỉa những thứ giấu giếm cường đại nguy cơ trong vũ trụ kia.

Trong đoạn tháp, một đạo bóng dáng xanh đen nhìn Dạ Thất Thất biến thành tượng đá, hai tay chống cằm, ở bên cạnh nhìn nàng từ trên xuống dưới, liền chặc chặc hăm mộ nói, “Lão phong tử thật sự là đâm phải vận cứt chó, đồ đệ tốt như vậy đều bị hấn nhật được, không được, nhất định phải chia một nửa cho ta, chuyện tốt không thể để cho một mình hấn chiếm toàn bộ được.”

“Ai nha, lão phong tử thật nhanh, thế nhưng nhanh như vậy đã tìm tới.” Thân ảnh xanh đen ôm Dạ Thất Thất nhảy nhót lung tung cũng không tìm được nơi để giấu, suy nghĩ một chút, ngón trỏ phá vỡ không gian, mở ra một không gian độc lập, bỏ Dạ Thất Thất vào, rồi sau đó khôi phục không gian nguyên dạng như cũ, nhìn không gian không hề có sơ hở, cười đắc ý không ngừng, “Ha ha ha, lão phong tử kia có suy nghĩ nát óc cũng sẽ không nghĩ tới nha đầu kia bị ta giấu ở chỗ đó, ha ha ha... Cùng ta đấu, lão phong tử ngươi còn kém xa.”

Sau khi cười to xong, bóng dáng xanh đen đưa tay mở ra không gian bên kia, dự định trước dẫn lão phong tử đi, sau đó lại đến thương lượng chuyện bán sự cùng nha đầu kia.

Vì để cho lão phong tử có thể thuận lợi đuổi theo chính mình, bóng dáng xanh đen còn đặc biệt lưu lại hơi thở của mình, để cho hắn đến thì đuổi theo chính mình.

Mà lão phong tử cũng quả thật bị lừa, nhưng bóng dáng xanh đen hiển nhiên đánh giá thấp trình độ sự coi trọng của lão phong tử đối với Dạ Thất Thất, một lần đuổi theo này, liền theo đuổi thời gian thật dài, trong lúc đó, hai người còn đánh mấy lần.

Từ đó, làm cho bóng dáng xanh đen sút đầu mẻ trán, quên mất sự tồn tại của Dạ Thất Thất.

...

Mà Dạ Thất Thất, bị Medusa đả thương, sau khi biến thành tượng đá, ý thức cũng rất nhanh bị hắc ám vô hạn thôn tính.

Liền ngay cả Dạ Thất Thất cũng cho là lần này mình chết chắc rồi, lại không nghĩ rằng, thời điểm mấu chốt, lại nhìn thấy thoáng ánh rạng đông yếu ớt!

“Chủ nhân, phi phò... Phi phò...” Thanh âm Nguyên Bảo yếu ớt vang lên trong đầu ở Dạ Thất Thất.

Nguyên Bảo, đáy mắt Dạ Thất Thất lóe qua thoáng tia khổ sở, trong đầu vẫn còn ký ức được chuyện lúc trước lừa gạt Nguyên Bảo ký khế ước, hiện tại nàng có chút hối hận, lúc trước nàng không nên khế ước cùng Nguyên Bảo ký, như vậy Nguyên Bảo cũng sẽ không cùng bản thân cùng chết.

“Nguyên Bảo, thực xin lỗi, đều là ta liên lụy ngươi.” Dạ Thất Thất xin lỗi Nguyên Bảo, dĩ vãng đều là nàng quá ích kỷ, mới sẽ liên lụy Nguyên Bảo.

Nguyên Bảo là thần thú, vốn là có thể được hưởng vô tận sinh mệnh, nhưng lại là do chính mình, thế nhưng cứng rắn phá hủy cuộc sống bình tĩnh của nó, nàng thật sự vô cùng tự trách.

“Chủ nhân, ngươi bị giam cầm, cần ta giúp ngươi không? Phi phò phi phò...” Thanh âm Nguyên Bảo lại vang lên lần nữa, Dạ Thất Thất chưa bao giờ thấy cảm thấy thanh âm Nguyên Bảo thật đáng yêu như giờ khắc này.

Mang theo vài phần thăm dò, Dạ Thất Thất hỏi, “Nguyên Bảo, ngươi có thể giải trừ trạng thái giam cầm của ta bây giờ? Ta bị Medusa biến thành như vậy.”

Dạ Thất Thất vẫn không dám ôm hy vọng quá lớn, không phải là nàng xem thường Nguyên Bảo, mà là Medusa quá mạnh mẽ.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 228: Trùng sinh lần hai (2).

“Medusa? Con rắn thối xấu xa nhất, chủ nhân đừng sợ, Nguyên Bảo tới cứu ngươi! Học học học học...” Không để cho Dạ Thất Thất có cơ hội hỏi thăm, Nguyên Bảo đạt được ý thức Dạ Thất Thất cho phép, xuất hiện từ trong không gian.

Nhìn thấy tượng đá giống Dạ Thất Thất, Nguyên Bảo rầm rì hai tiếng, bỏ nhào đi qua ôm Dạ Thất Thất không ngừng gặm.

Phạm là địa phương nào bị nó gặm qua, đều từ từ bắt đầu khôi phục nguyên trạng, ý thức của Dạ Thất Thất cũng từ từ trở về trong cơ thể một lần nữa, trong nội tâm không khỏi cảm thấy khiếp sợ, đến cùng Nguyên Bảo là cái giống gì vậy? Miệng không chỉ có thể phun ngọn lửa có thuộc tính thôn phệ, còn có thể thôn phệ cảm chế, hiện tại đến ngay cả ánh mắt nguyên rửa của Medusa nó cũng có thể coi bỏ, nó có phản cường đại đến quá mức đi?

Dạ Thất Thất không khỏi cảm giác mình nhất định là vận **** lần nữa, mới có thể dưới loại tình huống không giải thích được này ký khế ước cùng đầu heo con mơ hồ này.

Dạ Thất Thất xuất thần trống rỗng, Nguyên Bảo ở bên người nàng gọi tới gọi lui, giờ phút này các nàng bị bao vây ở trong một cái không gian nhỏ hẹp. Thân ảnh lão giả xanh đen kia căn bản không có nghĩ tới Dạ Thất Thất sẽ thanh tỉnh, cho nên hoàn toàn không mở ra không gian lớn bao nhiêu cho nàng. Không gian nhỏ hẹp này cũng chỉ miễn miễn cưỡng cưỡng chừa hai thước.

“Ồ, thơm quá...” Nguyên Bảo xuất phát từ bản năng tham ăn, đuổi ra đầu lưỡi liếm liếm xung quanh cảm chế, linh lực tinh khiết làm cho con mắt Nguyên Bảo trong nháy mắt sáng lên.

Linh lực thuần khiết thơm quá, Nguyên Bảo thèm ăn liếm liếm đầu lưỡi, không chịu nổi mê hoặc, há mồm 'oa hu' một ngụm cắn xuống...

Dạ Thất Thất còn chưa kịp phản ứng chuyện gì xảy ra, liền cảm giác chỗ không gian mình ở trong nháy mắt sụp đổ, ý thức lại lần nữa biến mất!

Trước khi mất đi ý thức, ý tưởng duy nhất của Dạ Thất Thất chính là - - bóp chết cái đồ không đáng tin Nguyên Bảo!

...

Lại lần nữa mở mắt, Dạ Thất Thất nằm ở trong một căn phòng đơn giản tràn đầy khí dương cương.

Đây lại là địa phương nào?

Dạ Thất Thất vượt vượt đầu phình to, chậm rãi ngồi dậy, nhìn xem bài trí trong phòng, trong mắt đầy nghi hoặc.

Gian phòng rất lớn, trong phòng không có gương trang điểm, không có một tia hơi thở thiếu nữ, chỉ một cái bàn, một cái tủ treo quần áo, còn có một cái giá sách chiếm cứ nửa gian phòng, đầu giường, bày biện một bộ trang phục nam tử, vài vóc xem ra không tệ.

Dạ Thất Thất đánh giá chung quanh gian phòng này một phen, đoán được sơ bộ, phỏng đoán mình được người cứu, hơn nữa dường như gia cảnh ân nhân cứu mạng mình cũng không tệ lắm. Mặc dù bên trong nhà bài trí đơn giản, nhưng tranh chữ trên tường, đồ sứ bài trí, không có chỗ nào mà không phải là chính phẩm danh gia, giá trị xa xỉ.

“Cốt kết!” Cửa bị đẩy ra, một tên sai vặt bộ dáng thiếu niên đi tới, trông thấy Dạ Thất Thất ngồi dậy, ánh mắt sáng lên, cao hứng hô lớn: “Thiếu gia ngài tỉnh, thiếu gia ngài chớ lộn xộn, ngay lập tức nô tài đi thỉnh phu nhân đi tới, thiếu gia tỉnh - -” gã sai vặt tựa như một trận gió, rất nhanh biến mất ở cửa. Lời Dạ Thất Thất muốn hỏi bên miệng tất cả đều nuốt trở vào, chau mày, giống như là nuốt nhất con ruồi toàn thân không thích hợp.

Thiếu niên này có phải không nên kích động như vậy? Nàng còn có thật nhiều lời muốn hỏi hán đầu!

Đợi chút... Thiếu gia?

Dạ Thất Thất nghĩ đến cái gì đó, trừng to mắt, thật nhanh đưa tay xoa lên lồng ngực của mình... Kết, sắc mặt của nàng trong nháy mắt thay đổi.

Bằng phẳng, lại là bằng phẳng!

Dạ Thất Thất muốn khóc, sờ soạng qua lại nhiều lần, tay chân luống cuống coi bỏ y phục, nhìn vùng đất bằng phẳng trước ngực mình, nội tâm là thiên lôi cuộn cuộn, đánh nàng ngoài khét trong sông.

Con mẹ nó, đây là tình huống gì?

Chẳng lẽ nàng trùng sinh lần nữa, xuyên qua? Có cần phải cầu huyết như vậy hay không?

Hơn nữa còn xuyên thành người đàn ông, đây rốt cuộc là chuyện thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 229: Tỷ là công tử?

Mình biến thành nam nhân... Hai đời Dạ Thất Thất đều là cô gái, giờ phút này trong đầu trống rỗng, hai tay còn sờ ở trước ngực mình, trừng to mắt, mặt mũi tràn đầy khiếp sợ về mặt không thể tin nổi.

Đây rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Đang yên đang lành, làm sao mình biến thành nam nhân... Đây, đây cũng khó tránh thật không thể tin nổi đi!

“Đình nhi, Đình nhi... Ngươi cuối cùng tỉnh, ta lo lắng cho ngươi muốn chết, cuối cùng ngươi tỉnh...” Một bóng dáng mang theo mùi thơm nồng nặc, như gió tiến vào gian phòng, ôm Dạ Thất Thất nước mũi một phen một đồng lệ kêu trời trách đất.

Ngạch... Đây cũng là tưởng gì mới ra?

Dạ Thất Thất bị ôm rất chặt, không thể động dậy, mày nhíu lại giống như bánh bao.

Đây lại là cái tình huống gì? Đình nhi, là đang gọi ai?

“Đình nhi, ngươi làm sao vậy? Có phải ở đâu không thoải mái hay không? Ngươi chớ lộn xộn, mau nằm xuống, nương đã cho người đi thỉnh đại phu...”

Phụ nhân kia buông Dạ Thất Thất ra, vội vàng đỡ nàng ngồi ở đầu giường, mặt mũi tràn đầy lo lắng nhìn nàng hỏi không ngừng.

Đình nhi... Nương...

Đầu Dạ Thất Thất đầy mê hoặc, mở trừng hai mắt, còn không có phục hồi tinh thần lại từ trong sự thật kinh người này.

Cho nên nói, bây giờ nàng là không giải thích được biến thành người đàn ông, gọi Đình nhi, phụ nhân xinh đẹp trước mắt mặt mũi tràn đầy quan tâm chính là nương nàng?

Đây cũng không tránh khỏi quá hí kịch đi!

“Người, người là nương của ta?” Dạ Thất Thất trừng to mắt, nhìn phụ nhân xinh đẹp trước mắt, nuốt ngụm nước miếng.

Phụ nhân xinh đẹp sắp ba mươi tuổi, mặc một thân trang phục hoa lệ, trên người đeo đồ trang sức châu báu giá trị xa xỉ, trên mặt là một bộ dáng hết sức lo lắng. Nhưng thời điểm Dạ Thất Thất bị nàng ta đỡ dậy lại phát hiện trong mắt phụ nhân này nhanh chóng lướt qua tia châm chọc, chỉ thoáng qua, cộng thêm bộ dáng lo lắng, Dạ Thất Thất cho là mình nhìn lầm.

“Đình nhi, lần này người vì cứu cha người mà bị thương, người cha hết sức lo lắng cho người, lần này Đình nhi làm được thật tốt, đại ca người bởi vì chuyện lần này được người cha trọng dụng, ta xem lần này cái tiểu tiện nhân kia còn dám ở trước mặt ta lớn lối?” Phụ nhân xinh đẹp quan tâm chưa nói hai câu, liền bắt đầu chia xẻ chuyện tình cùng nàng mà nàng ấy cho rằng giá trị nên cao hứng. Giống như có lẽ đã quên mất rằng chuyện làm nàng ta cao hứng, là dùng ‘Đình nhi’ trong miệng bà trọng thương thiếu chút nữa bỏ mạng đôi lầy.

“A, vậy chúc mừng người.” Trực giác, Dạ Thất Thất không thích ánh mắt của phụ nhân xinh đẹp này nhìn mình, ánh mắt của nàng phai nhạt đi rất nhiều.

Nàng ta giống như không có phát hiện Dạ Thất Thất không thích hợp, tự ý kéo tay của nàng nét mặt tươi cười nở rộ nói: “Đứa nhỏ ngốc, người nói bây giờ gì đây? Nương cũng là suy nghĩ cho người, luận võ công học thức người so ra kém đại ca người, thân thể người yếu đuối không thể tập võ, cha người vẫn luôn không thích người, sau lần này, thái độ của cha người đối với người cũng khác, về sau cuộc sống của người cũng sẽ tốt hơn một chút...”

Dạ Thất Thất không lên tiếng, yên lặng từ trong lời nói của mỹ phụ nhân được đáp án mình muốn. Cũng từ trong lời nói của bà nên biết rõ, bây giờ thân phận của mình là Nhị công tử bang chi Thủy gia tộc, Thủy Đình là tên bây giờ của nàng.

Dường như, thân phận này của nàng ở trong nhà Thủy thị bang chi cũng rất là lúng túng, từ trong miệng mỹ phụ nhân biết được, cha Thủy Đình là Thủy Vô Nhai, là người cực kỳ có thể lực, trong phủ con cái hơn mười người, thế thế vô số, mà mỹ phụ bên cạnh Dạ Thất Thất là một trong những mỹ thiếp của Thủy Vô Nhai, Hách thị. (mỹ phụ: phụ nữ xinh đẹp)

Hách thị vào phủ hơn hai mươi năm, sinh hai đứa con trai, trong đó con lớn nhất văn tài võ lược mọi thứ tinh thông, hết sức được Thủy Vô Nhai thích. Mà còn lại tiểu nhi tử Thủy Đình từ nhỏ thân thể không tốt, trầm mặc ít nói, rất không được Thủy Vô Nhai thích, ở trong nhà cũng là nhân vật có cùng được mà không có cũng không sao. Nhưng lần này, Thủy Đình từ trước đến giờ nhất gan nhu nhược lại lấy thân mạo hiểm cứu Thủy Vô Nhai một mạng, chuyện này dẫn tới một trận xôn xao ở trong phủ.

“Đình nhi, lần này người cứu cha người, người nhất định phải bắt lấy cơ hội này, sửa lại quan điểm của hân đối với người, làm cho hân thích người, như vậy người cuộc sống về sau mới có thể sống khá giả, đến lúc đó nương cũng sẽ vì quan hệ của người mà địa vị được tăng lên ở trong phủ...” Hách thị vẫn còn đang khuyên bảo Dạ Thất Thất, nhưng mà không chút nào phát giác được người trước mắt nằm ở trên giường, căn bản cũng không phải là Thủy Đình con trai của nàng ta.

Dạ Thất Thất thật vất vả đuổi mỹ phụ đi, gỡ sai vật đáng yêu vừa rồi lại xông tới, vừa chạy vừa gọi: “Không xong, không xong, công tử, đã xảy ra chuyện, xảy ra chuyện lớn...”

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 230: Hoài nghi.

Lại gặp chuyện không may?

Khỏe miệng Dạ Thất Thất co giật vài cái, chẳng lẽ thể chất của nàng thật sự là tập hợp phiền toái? Tại sao mỗi lần nàng ở nơi nào lại luôn có một đống phiền toái quết không xong đây?

“Phát sinh cái chuyện lớn gì, để cho người ảm ỉ như thế?” Đối với thân phận hiện tại này, Dạ Thất Thất còn chưa có thích ứng được, chung quy nàng có cảm giác trong người mình giống như có chỗ nào đó là lạ? Nhưng nàng lại không nói ra được, mà ngay cả Nguyên Bảo cũng mất liên lạc với nàng, làm thế nào nàng cũng không có biện pháp để gọi nó được.

Không phải là Nguyên Bảo đã xảy ra chuyện đi?

Trước khi hôn mê, Nguyên Bảo và bản thân nàng ở cùng một chỗ, nó còn giúp nàng giải trừ nguyên rủa của Medusa, giúp nàng rời khỏi địa phương không biết tên. Hiện tại nàng không hiểu sao lại xuất hiện ở nơi này, còn phát sinh chuyện quỷ dị như vậy, Nguyên Bảo lại không thấy tung tích. Vì nó làm thú sủng của mình, nên Dạ Thất Thất có thể rõ ràng cảm giác được Nguyên Bảo còn sống, lại không có biện pháp cảm giác được phương hướng cụ thể của nó, hơn nữa ngay cả hơi thở của Nguyên Bảo cũng rất yếu ớt, thật giống như bị thương, hoặc là ngủ say, tóm lại tình huống vô cùng bất thường.

“Nhị công tử, Đại công tử và Tứ công tử đến đây, bọn họ dẫn theo thật nhiều người, nói muốn áp Nhị công tử đi gặp lão gia.” Gã sai vật như một trận gió xông tới, sắc mặt bị hù dọa đến trắng bệch như tờ giấy.

“Tới thì tới, người vội vàng hấp tấp làm cái gì?” Từ trong lời nói của mỹ phụ Hách thị, Dạ Thất Thất biết rõ Đại công tử cùng Tứ công tử trong miệng gã sai vật chính là hai vị thiếu gia khác Thủy gia, bọn họ tìm đến tra, có chuyện tốt mới là lạ.

Dạ Thất Thất liếc gã sai vật một cái, rồi rời giường, mặc vào quần áo đã chuẩn bị sẵn đặt trên đầu giường.

Nhìn bản thân mình trong gương đồng, giữa lông mày mang theo vài phần anh khí, mi thanh mục tú, đầu tóc buộc lên cao cao, đeo phát quan ngọc màu tím, mặc quần áo màu xanh chim, cả người mang theo vài phần tuấn lãng phiêu dật.

Đối mặt với bản thân mình đột nhiên biến thành nam nhân, Dạ Thất Thất cảm thấy khó chịu làm sao ấy.

Thôi, đã tới rồi thì cứ an tâm, trùng sinh, chuyện không thể tưởng tượng nổi như vậy sẽ không phải phát sinh lần thứ hai đi?

Hơn nữa, trong lòng Dạ Thất Thất còn có một chút hoài nghi, nhưng mà cần phải có thời gian đi chứng minh.

...

Lấy tư cách là bàng chi Thủy gia, mặc dù vị trí xa xôi, mà dù sao sau lưng còn có tòa núi khổng lồ là Thủy gia tộc làm chỗ dựa vững chắc, cho dù ở chỗ Tây Á thành này, cũng được người khắp nơi kính trọng, không người nào dám bắt kính.

“Đại ca, Thủy Đình tiểu tử kia lại thâm tàng bất lộ. Thiết thời chúng ta ngày thường càng thêm chiều cổ cho hắn, hắn lại giả trư ăn cạp lừa gạt chúng ta. Lần này nếu không phải cha gặp chuyện không may, không biết hắn sẽ còn ẩn núp bao lâu, ngày thường hắn nghe lời ôn thuận đều là giả bộ, hắn lại dám coi chúng ta như tên ngốc từ mà trêu chọc, chúng ta nhất định không thể bỏ qua cho hắn!”

“Nếu hắn đã thích làm phế vật, vậy chúng ta sẽ thành toàn cho hắn là được!” Khóe môi Thủy Kiều dẫn ra một tia cười lạnh, ánh mắt âm lãnh nói.

“Đại ca, ý của ngươi là...” Thủy Diệu mười bốn tuổi trên mặt lộ ra thoáng cái kinh ngạc, mang theo vài phần nghi hoặc.

Thủy Kiều cười lạnh: “Ta không cho phép bất luận kẻ nào cướp đi vị trí của ta, Thủy Đình cũng không được.”

Ở trước mặt quyền thế và ích lợi, tình nghĩa huynh đệ trở nên không đáng giá một đồng.

“Nhưng mà đại ca, làm sao khai báo với cha ở bên kia? Trải qua chuyện lần này, giống như cha đối với Thủy Đình phế vật kia có không chút nhận xét không giống như trước. Nếu như chúng ta xuống tay với hắn, làm sao giao phó cho cha?” Luận tâm cơ, Thủy Diệu không bằng Thủy Kiều, hắn cũng cam tâm tình nguyện làm người ủng hộ Thủy Kiều.

“Có đôi khi, muốn phá hủy một người, không cần tự mình ra tay để tạo cơ hội cho người lưu tâm nắm lấy nhược điểm. Thủy Diệu, ngươi cần phải học nhiều một chút.” Ánh mắt Thủy Kiều càng thêm âm lãnh, khóe môi gợi lên nụ cười làm cho sống lưng người ta rét run sợ hãi.

...

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 231: Tìm đến.

“Hắt xì - - “

Mới vừa mặc xiêm y đang rửa mặt, đột nhiên Dạ Thất Thất đánh cái hắt xì thật lớn, làm đổ cả nước trong chậu, y phục trên người đều ướt đẫm.

“Nhị công tử, người không sao chứ? Nô tài lập tức hầu hạ nhị công tử thay quần áo...” Gã sai vật thấy thế, vội vã chạy đến giúp Dạ Thất Thất cởi áo ra, bị Dạ Thất Thất cự tuyệt.

“Ta không sao, người lại đi mang chậu nước nóng khác đến cho ta rửa mặt, tự ta thay quần áo là được.” Dạ Thất Thất không thích có tiếp xúc thân thể với người khác. Cho dù bây giờ nàng là thân nam nhi, chỉ tưởng tượng đến thân thể của mình bị nam tử khác đụng vào, toàn thân nàng liền nổi da gà, cảm

giác trong lòng hết sức không thoải mái.

Gã sai vật bưng chậu nước rửa mặt rồi đi, Dạ Thất Thất đi về phòng vươn tay mở ra ngăn tủ treo quần áo lớn duy nhất, chọn một bộ quần áo xanh đen chuẩn bị thay. Trong lúc vô tình, nàng trông thấy trong tủ quần áo kia treo một bộ quần áo mới, đôi mắt khẽ trầm xuống.

...

Băng Hỏa rừng rậm, giờ phút này Bạch Lang tộc đối diện với nguy cơ lớn nhất từ trước tới nay!

Bạch Lang Vương đã khôi phục thanh tỉnh từ trong luống cuống, cũng khôi phục lý trí, hiện thời biến đổi thành hình người, là một trung niên nam tử ba bốn mươi tuổi, rất là tuấn lãng nho nhã.

“Các hạ, không biết vì sao người đại động can qua tới đây như thế, có gì muốn làm?” Nhìn nam tử thần bí trước mắt toàn thân mặc cẩm bào màu đen, tuấn mỹ như yêu nghiệt, toàn thân đầy đầy sát khí kinh người, trong mắt Bạch Lang Vương mang theo vài phần kiêng kỵ.

“Trên người của người còn có hơi thở của nàng, nàng đang ở đâu?” Viêm Minh nhàn nhạt xốc mở mí mắt ra, ánh mắt lạnh lùng như lưỡi dao sắc bén quét qua tất cả thành viên Bạch Lang tộc ở đây, kể cả mấy vị trưởng lão trong trạng thái nửa sói nửa người.

Hai canh giờ trước, đột nhiên hấn mất đi cảm ứng với Thất Thất, giống như nàng đột nhiên biến mất khỏi thế gian này vậy.

Con chuột trắng nhỏ cũng không có biện pháp cảm ứng được tồn tại của Thất Thất, thế này Viêm Minh mới ý thức được Thất Thất khẳng định đã xảy ra chuyện!

Vì tìm được hành tung Thất Thất, hấn dùng thần thức khổng lồ của mình gần như tìm khắp hơn phân nửa Xích Hóa đại lục, lại không có tìm được chút nào về tung tích của nàng. Vẫn là con chuột trắng nhỏ nhắc nhở hấn, trước khi Dạ Thất Thất biến mất, địa phương cuối cùng nàng đi tới là Bạch Lang tộc trong Băng Hỏa rừng rậm. Mặc dù trước đó Dạ Thất Thất lại nhiều lần đã cảnh cáo hấn, không cho phép hấn can thiệp nàng rèn luyện, nhưng trước mắt tình thế nghiêm trọng, hấn cũng mặc kệ nhiều như vậy, cho dù sau đó nàng tức giận hấn cũng nhận.

Lại không nghĩ rằng, hấn đi vào Bạch Lang tộc, lại vẫn không tìm được tung tích Thất Thất.

Thất Thất, đến cùng đi nơi nào? Vì sao ngay cả hấn cũng không thể tìm được nàng?

“Người nói nàng chính là Dạ Thất Thất, Dạ cô nương?” Sau khi Bạch Lang Vương tỉnh lại nghe trưởng lão đề cập tới nàng, biết rõ người trị liệu cho mình gọi là Dạ Thất Thất, là một thiếu nữ nhân loại.

Mặc dù đối phương là vì Nhất Nguyên Trọng Thủy mà đến, nhưng nàng cứu mình lại là sự thực không cần bàn cãi.

“Hiện tại nàng ở nơi nào?” Nghe thấy tên Thất Thất, mặt Viêm Minh liền biến sắc, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm Bạch Lang Vương, thật giống như muốn lột da hủy đi cốt nó vậy.

Nếu như Thất Thất phát sinh bất luận cái gì ngoài ý muốn, hấn tuyệt đối sẽ không buông tha Bạch Lang tộc!

Đáy lòng Viêm Minh dâng lên sát khí ngập trời, đồng tử từ từ biến thành màu đỏ như máu.

“Không biết... đừng - -” Bạch Lang Vương lời còn chưa dứt, liền bị một bàn tay cứng như sắt bóp cổ, lực lượng mạnh mẽ, gần như muốn vặn gãy cổ hấn.

“Chít chít... Chít chít chít chít...” Lão Bạch ở trên vai Viêm Minh gọi tới gọi lui, truyền âm nói với Viêm Minh: “Người muốn giết nó cũng phải tìm được con nhóc trước rồi lại giết, trước phải tìm được con nhóc mới là trọng yếu nhất. Con nhóc biến mất ở chỗ này, nói không chừng nó biết chút gì, nếu như người giết nó thì làm sao tìm con nhóc trở về?”

Làm sao cái tên ngày vẫn đàn như vậy? Đều đã nhiều năm như vậy rồi, vẫn cứ đàn như vậy, ngu xuẩn muốn chết!

Lão Bạch liếc mắt ở trong lòng, trong nội tâm hết sức ghét bỏ cái tên kia.

“Cho người một cơ hội cuối cùng, nói, nàng đi đâu? Không nói, toàn tộc, diệt!” Viêm Minh đã nhẫn nại đến cực hạn, trong con ngươi đỏ bừng tràn đầy sát khí.

“Dạ cô nương đột nhiên rời đi, chúng ta cũng không rõ ràng lắm hướng đi của nàng...” Dạ Thất Thất mắt tích có quan hệ rất lớn với Bạch Lang Vương. Nhưng mà bản thân Bạch Lang Vương lại không biết chút nào, sau khi Dạ Thất Thất mất tích nó mới tỉnh lại.

“Đợi chút, Nhất Nguyên Trọng Thủy, Dạ cô nương là vì Nhất Nguyên Trọng Thủy mà đến.” Trong đó có một tên là nửa sói nửa người đột nhiên kinh hô.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 232: Thủy Vô Nhai (1).

Nghe vậy, ánh mắt Viêm Minh trầm xuống, thân hình nhanh như tia chớp đến bên cạnh trưởng lão nửa sói nửa người vừa nói chuyện, trong tay bắn ra một tia chớp màu đen, bóp chặt sát sao cái cổ của hắn: “Cái gì là Nhất Nguyên Trọng Thủy, tất cả chuyện phát sinh từ khi nàng tới nơi này nói toàn bộ cho ta, một chữ không thiếu!”

Trực giác nói cho Viêm Minh, nguyên nhân Thất Thất mất tích khẳng định có quan hệ với Bạch Lang tộc.

Mặc dù hắn không biết nguyên nhân Thất Thất kiên trì muốn tới Bạch Lang tộc, nhưng hắn tin tưởng nàng, Bạch Lang tộc nhất định là có nguyên nhân mà Thất Thất nhất định phải đến.

“Dạ cô nương và Bạch Lang tộc cũng không có ân oán gì, chúng ta cũng không có địch ý, trái lại, Dạ cô nương đã cứu vương Bạch Lang tộc ta, nàng liền là khách quý tộc ta. Trên dưới tộc của ta tôn trọng Dạ cô nương như khách quý, sao lại, há có thể bắt lợi chứ? Chuyện Dạ cô nương đột nhiên rời đi, khẳng định không có nửa phần quan hệ với tộc ta.” Đại trưởng lão Bạch Lang tộc đứng ra giải thích.

Nghe Đại trưởng lão Bạch Lang tộc nói ra mọi chuyện xảy ra sau khi Dạ Thất Thất xuất hiện, kể cả giao dịch giữa bọn họ cũng một năm một mười nói hết một lần.

“Huyết Bạch Lang tộc, ở đâu?” Sau khi Đại trưởng lão nói xong, qua thật lâu, Viêm Minh mới chậm rãi mở miệng.

Hắn có ý gì?

Đáy mắt đám người Bạch Lang Vương thoáng lóe qua kinh ngạc, chẳng lẽ hắn dự định...

“Một lần cuối cùng, huyết Bạch Lang tộc, ở đâu?” Viêm Minh nhắc lại lần nữa, nhưng mà thanh âm lạnh đi rất nhiều, sát khí càng đậm.

Bầu không khí thật giống như trong nháy mắt xuống đến điểm thấp nhất, trong không khí tràn đầy vô tận sát khí cùng hơi thở tàn bạo thị huyết.

Chống lại gương mặt lạnh như băng không chút thay đổi của Viêm Minh, hai tròng mắt đỏ tươi chói mắt, khí thế bề ngễ từ trên người hắn tán phát ra, khí thế không giận mà uy, làm cho lòng người nhút nhát.

“Huyết Bạch lang tộc, có cảm chế ngoại tộc tiến vào, kính xin các hạ thứ lỗi!” Bạch Lang Vương chịu áp lực, cự tuyệt yêu cầu Viêm Minh đề ra.

Hai tròng mắt Viêm Minh trầm xuống, nhếch môi cười lạnh, sát khí thật lớn từ trên thân bắn ra, một vài Bạch Lang tu vi yếu trực tiếp nằm xuống, ngay cả đứng cũng đứng không vững.

“Đẫn đường, hoặc là, chết!” Viêm Minh quát lạnh một tiếng, từng chữ từng chữ băng lạnh từ trong môi mòng của hắn tuôn ra.

...

Tây Á thành, Thủy gia.

Dạ Thất Thất mặc nam trang màu xanh đen, một thân trang phục nam nhi đứng ở trong thính đường to lớn, xung quanh, đứng rất nhiều người quần áo hoa lệ, khí thế phi phàm.

Cầm đầu là trung niên nam tử, chính là Tây Á thành gia chủ Thủy gia Thủy Vô Nhai. Tu vi của Thủy Vô Nhai sắp tiến vào Thiên Giai đỉnh phong, là đệ nhất cao thủ Thủy gia Tây Á thành. Ở bốn gia Thủy gia tộc, cũng có địa vị không thấp, gia gia Thủy Vô Nhai là tộc lão Thủy gia tộc, thân phận cao quý, vì thế thân phận của Thủy Vô Nhai cũng nước lên thì thuyền lên, hàng năm đều có tư cách trở về bốn tộc một lần.

Mà năm ngày sau, chính là ngày mỗi năm một lần trở về bốn tộc.

“Đình nhị, thân thể người như thế nào? Khá hơn chút nào không?” Nhìn Dạ Thất Thất đứng ở trong sảnh khí thế lạnh nhạt, đáy mắt Thủy Vô Nhai thoáng lóe qua vẻ kỳ quái.

“Cũng được.” Dạ Thất Thất đối với người gọi là phụ thân, không có hảo cảm chút nào. Ngay cả giọng điệu nói chuyện cũng bình thường lạnh nhạt, mang theo vài phần dă tính bướng bỉnh bất tuân.

“Đình nhị, tại sao người nói chuyện với phụ thân như vậy? Mau xin lỗi với phụ thân người...” Làm mẫu thân của Thủy Đình, Hách thị cũng được Thủy Vô Nhai đặc biệt cho phép xuất hiện tại nơi này, vừa nghe thấy giọng nói của Dạ Thất Thất nói với Thủy Vô Nhai, trong nháy mắt sắc mặt thay đổi, giọng nói trở nên có chút bẽn nhẹn chỉ trích Dạ Thất Thất.

Đối mặt với Hách thị bẽn nhẹn chỉ trích, Dạ Thất Thất nhún vai không thèm để ý chút nào, khóe môi gọi ra một tia cười lạnh.

Sắc mặt Thủy Vô Nhai sau khi nhìn thấy khóe môi cười lạnh của Dạ Thất Thất như vậy, hơi chút biến đổi, rất nhanh khôi phục lại bình thường.

Chương 233: Thủy Vô Nhai (2).

“Người đi xuống trước, ta có việc muốn nói với Đình nhi.” Thủy Vô Nhai nhìn thật sâu Dạ Thất Thất một cái, giọng nói lạnh nhạt nói ra với Hách thị.

“Lão gia, Đình nhi tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện, người đừng chấp nhặt với hắn...” Đáy lòng Hách thị phát rét, ánh mắt vừa rời lão gia nhìn Đình nhi, chẳng lẽ hắn biết rõ bí mật kia?

Không, không thể nào, lão gia không thể nào biết rõ bí mật kia, đến ngay cả bản thân Đình nhi cũng không biết sự kiện kia, chắc chắn lão gia sẽ không biết rõ.

Hai tay Hách thị nắm chặt, móng tay đầy sơn cắm vào trong thịt, lại không cảm giác được đau đớn, chau mày, mặt mũi tràn đầy vẻ lo lắng, nhưng mà ở trong mắt khác, lại là hình ảnh một người mẹ đang lo lắng cho con trai của mình, căn bản không thể tưởng được trong chuyện này còn dính dáng tới một cái bí mật lớn từ nhiều năm trước!

“Đi xuống!” Thủy Vô Nhai nhướng mày, không vui quát khẽ.

Hách thị còn muốn nói điều gì, chống lại ánh mắt không vui của Thủy Vô Nhai, lời nói đến bên miệng tất cả đều nuốt trở về, trước khi đi, nhìn thật sâu Dạ Thất Thất một cái.

“Ngồi đi!” Thủy Vô Nhai đều đuổi hết những người nhàn tạp, chỉ để lại đám người Thủy Kiều ở lại.

Dạ Thất Thất gật đầu, tự nhiên thanh thân trực tiếp đi tới tìm cái ghế dựa ngồi xuống hỏi: “Tôi tìm ta, có việc?”

Phụ thân, hai chữ này, Dạ Thất Thất gọi không ra miệng.

“Đây là thái độ lúc người đối mặt với phụ thân? Giáo dưỡng của người đâu? Chính là nương của người dạy bảo người như vậy sao?” Thủy Vô Nhai khẽ nhíu mày, trong giọng nói nhiều thêm vài phần ôn giận.

“Trong truyền thuyết nói có nương sinh, không có cha dạy, đúng là nói ta. Người có bất kỳ nghi vấn nào, có thể câu thông cùng phụ thân trong truyền thuyết kia của ta đi.” Dạ Thất Thất nhún vai, giọng nói mây trôi nước chảy hết sức bình tĩnh nói ra.

Phốc! Thủy Vô Nhai thiếu chút nữa bị câu nói kia của Dạ Thất Thất tức giận đến hộc máu!

Sắc mặt Thủy Vô Nhai một hồi xanh lét, một hồi tím, sắc mặt vô cùng khó coi, hiển nhiên là bị tức không nhẹ. Đồi bại bất luận là kẻ nào, bị con trai của mình dùng loại giọng nói châm chọc trào phúng này, tâm tình cũng sẽ không vui nổi.

“Thủy Đình, tại sao người có thể nói như vậy với phụ thân? Sau lần bị thương này tại sao người đột nhiên phát sinh biến hóa lớn như vậy? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Hay là nói, trước kia người đều giả bộ?” Thủy Diệu phản nộ quát.

Thủy Kiều cũng đúng lúc tiếp nối lời nói của Thủy Diệu, nhìn Thủy Đình nói ra: “Thủy Đình, đến cùng chuyện gì xảy ra? Tại sao trước kia phải ẩn núp sâu như vậy? Hay là nói, trước kia người làm bộ cũng là vì có mục đích khác?”

Dạ Thất Thất liếc mắt, nội tâm cười lạnh, cảm thấy buồn cười đối với sức tưởng tượng phong phú của bọn họ.

Đồng thời, cũng để cho nàng cảm thấy rất kỳ quái, chẳng lẽ nàng và Thủy Đình thật sự giống nhau như vậy sao? Dung mạo của nàng không có biến hóa chút nào, điểm này nàng có thể khẳng định, nếu không phải vùng đất bằng phẳng trước ngực và hậu kết khê nhô ra, nàng thực không thể tin được mình lại từ Dạ Thất Thất biến thành Thủy Đình. Trên đời này tại sao có thể có hai người giống nhau như thế? Cho dù sinh đôi cũng sẽ không giống đến nước này đi?

Bỗng dưng, trong đầu nàng đột nhiên chọt lóe qua một sự kiện phát sinh trước khi đi vào Xích Hóa đại lục.

Dường như trước khi Lão Phong Tử sư phụ đưa nàng đến Xích Hóa đại lục, để cho nàng gặp qua một thiếu nữ lớn lên giống nhau như đúc với bản thân nàng. Chẳng lẽ là bản tôn và Thủy Đình này có cái dính lứu gì? Hay là nói, chuyện này chỉ là trùng hợp?

“Nếu như nhớ không lầm, ta đang bị thương, hành động lần này của các người là muốn nhân cơ hội bắt nạt người bị thương sao? Hơn nữa, cái thương tổn này, hình như còn là vì người mới bị, gia chủ đại nhân vĩ đại.” Dạ Thất Thất không đếm xỉa đến ánh mắt căm thù của Thủy Diệu và Thủy Kiều, trực tiếp nhìn Thủy Vô Nhai mở miệng.

Thủy Vô Nhai, cho nàng một loại cảm giác đã từng quen biết, cũng không phải là chỉ người này, mà là khí thế trên người hắn, giống như nàng đã nhìn

thấy quở nơi nào đó .

Sau khi nhìn thấy Thủy Vô Nhai, Dạ Thất Thất đối với thân phận bây giờ của mình hoài nghi càng ngày càng đậm, có lẽ, chìa khóa cởi bỏ hết thảy đáp án, chính là ở trên người Thủy Vô Nhai..

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 234: Thử dò xét và chân tướng.

“Ngày mai, người theo ta cùng trở về bốn tộc.” Hai mắt Thủy Vô Nhai híp lại, trầm mặc nhìn Dạ Thất Thất rất lâu, chậm rãi mở miệng nói ra.

Dạ Thất Thất nhướn mày, hỏi: “Vì sao?”

“Ta không cần giải thích với người, người chỉ cần chiếu theo lời ta nói mà làm là được.” Nhìn Thủy Đình trước mắt, Thủy Vô Nhai có loại cảm giác mình không cách nào tiếp tục nắm hắc trong tay được nữa. Chẳng lẽ mấy năm này mình cố ý chẳng quan tâm, ngược lại thành công giúp hắc có động lực cố gắng hay sao?

Trong nội tâm mới vừa toát ra khả năng này, đáy lòng Thủy Vô Nhai liền dâng lên sự hồi hận.

Sớm biết như vậy, hắc quả quyết sẽ không giao Thủy Đình cho Hách thị nuôi dưỡng, hoàn toàn làm rối loạn kế hoạch của hắc.

Nếu không phải lần này hắc không chịu nổi Hách thị khẩn cầu, mang theo Thủy Đình cùng nhau đi ra ngoài, từ đó gặp phải nguy hiểm. Nếu đối phương không hèn hạ dùng ba loại dược với bọn hắc, hắc cũng sẽ không thật sự giảm mạnh thực lực, suýt nữa bị đối phương gây thương tích. May mắn, thời điểm máu chốt Thủy Đình cứu mình một mạng, giết đối phương có tu vi không hề kém hắc, nếu không bọn họ cũng sẽ không tránh được kiếp nạn này.

Chỉ là, đến tột cùng tu vi của Thủy Đình là ai dạy?

Khi nào thì nó có được tu vi cao như thế? Thật chẳng lẽ giống như Kiều nhi nói, Thủy Đình là con bạch nhãn lang, đã có dự mưu từ sớm, chắc chắn không muốn người biết âm mưu của nó, nếu không tại sao nó lại ần núp sâu như vậy?

Cái suy đoán này, làm cho Thủy Vô Nhai bắt đầu lo lắng, cho nên, hắc quyết định, đẩy kế hoạch sớm trước thời hạn!

“Xin lỗi, ta không đồng ý. Nếu như người không cho ta câu trả lời hài lòng, ta nghĩ, ngày mai trong đội ngũ lên đường, chắc chắn sẽ không xuất hiện bóng dáng của ta.” Những lời này Dạ Thất Thất nói đến cực kỳ chắc chắn, nếu như nàng có chủ tâm muốn tránh, trên đời này chỉ sợ không có người có thể tìm được nàng.

Nghịch Thiên Đình, tồn tại nghịch thiên như thế, giấu kín tung tích của nàng, dễ như trở bàn tay.

“Thủy Đình, đây là người đang khiêu chiến với ta sao?” Thủy Vô Nhai giận dữ quát một tiếng, cái bàn bị hắc tức giận đánh một chưởng vỡ tan.

Dạ Thất Thất nhàn nhạt mở mí mắt ra, ánh mắt mang theo vài phần trào phúng: “Phải hay không phải, chẳng lẽ người còn không thể nhận định?”

Kỳ thật Dạ Thất Thất càng muốn hỏi hắc: “Ta có phải Thủy Đình hay không chẳng lẽ người không rõ ràng sao?” Nhưng mà suy nghĩ một chút, những lời này vẫn không nói ra.

Thân phận của mình bây giờ, Dạ Thất Thất cảm giác, cảm thấy rất kỳ quái, nhưng cụ thể, nàng lại không nói ra được, thậm chí không có chút chứng cứ nào, nàng chỉ có thể men theo một chút xúy manh mối mà mình có được kia, từ từ tìm đáp án.

“Àm!” Không hề có dấu hiệu báo trước, đột nhiên Thủy Vô Nhai ra tay với Dạ Thất Thất, chưởng phong bén nhọn đánh tới trước mặt nàng.

Dạ Thất Thất theo bản năng tránh đi, thuận tay cầm ly trà trên bàn lên, xem như ám khí ném tới Thủy Vô Nhai.

“Quả nhiên, người liên tục ần núp tu vi!” Dạ Thất Thất phản kháng, bại lộ tu vi của nàng, khơi dậy lửa giận của Thủy Vô Nhai.

Dưới sự phản nộ, trong tay Thủy Vô Nhai thêm một thanh lợi kiếm, ra tay không chút lưu tình đánh tới Dạ Thất Thất, trong đồng tử tràn ngập lãnh ý.

“Vì sao ta phải ần núp tu vi, chẳng lẽ gia chủ đại nhân vĩ đại vẫn chưa rõ sao? Vì mạng sống, ta không thẹn với lương tâm.” Mũi chân Dạ Thất Thất điểm nhẹ xuống mặt đất, cả người bay lên trời, trên người phát ra ánh sáng màu trắng.

Tu vi Địa Giai trung kỳ...

Kể cả Thủy Diệu và Thủy Kiều và mọi người ở trước mắt trong nháy mắt biết rõ tu vi Dạ Thất Thất, đương nhiên, đây là hiện tại nàng triển lộ thực lực của Thủy Đình lúc trước.

Trong lúc đánh nhau với Thủy Vô Nhai, Dạ Thất Thất cũng biết tại sao mình lại cảm giác hơi thờ Thủy Vô Nhai quen thuộc như thế, bởi vì thật sự bản thân nàng đã gặp qua hắn!

Hắc Viêm Thành, lần đó ở bên ngoài buổi đấu giá của Vạn Bảo Các, nàng bị người vây công, bị tập kích suýt nữa đánh mất tu vi. Nàng từng cảm giác có hơi thờ giống như vậy ở trong đám người, chỉ là không nghĩ tới, còn có thể gặp lại

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 235

nguồn bị nhảy chương, mời bạn đọc tiếp chương tiếp theo.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 236: Người đây là cầu xin ta sao?

Giao phong một hồi, Dạ Thất Thất không có bại, Thủy Vô Nhai cũng không có thắng.

Bầu không khí lại bởi vì như vậy mà thay đổi trở nên vô cùng ngưng trọng.

“Không thể nào, người đến cùng là ai? Thủy Đình không thể nào có tu vi như thế? Đến cùng người là người phương nào, giả mạo Thủy Đình có mục đích gì?” Thủy Vô Nhai không tin người trước mắt này chính là con trai mình cố ý nuôi dưỡng thành phế vật, chênh lệch giữa hai người quả thực quá lớn.

Đối mặt với Thủy Vô Nhai sắc bén chất vấn, Dạ Thất Thất nhếch môi cười lạnh: “Giả mạo Thủy Đình cái người không được sủng ái ở Thủy gia, có chỗ tốt gì? Chẳng lẽ các người cảm thấy, hứng thú yêu thích của ta hết sức đặc thù, thích bị người coi là gốc tử mà bắt nạt, làm phế vật bị trào phúng? Nếu như các người thực sự nghĩ như vậy, ta cũng không còn lời nào để nói.”

Trong nháy mắt Thủy Vô Nhai nổi cáu, chính hắn cũng cảm thấy khả năng này không lớn, chỉ là Thủy Đình trước sau biến hóa quá lớn, làm cho hắn cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, khó có thể tiếp nhận mà thôi!

“Còn có việc gì không? Thân thể ta không thoải mái, xin cáo từ trước!” Thân thể không thoải mái là giả, là Dạ Thất Thất cảm thấy đối mặt với ba khuôn mặt đối trá này không có ý nghĩa.

Dạ Thất Thất mới đi tới cửa, sau lưng liền truyền đến giọng nói tức giận của Thủy Vô Nhai: “Người đứng lại đó cho ta! Dám đi về phía trước một bước nữa, ta cắt đứt chân của người.”

“Ha ha...” Dưới chân Dạ Thất Thất hơi ngưng lại, cười lạnh hai tiếng, tiếp tục đi lên phía trước.

Uy hiếp nàng? Thật ngại, nàng không thích cảm giác bị người uy hiếp.

“Thủy Đình, người đứng lại đó cho ta!” Thủy Vô Nhai gầm lên một tiếng, lại là một chương phong bén nhọn đánh úp lại nàng.

Dạ Thất Thất nghiêng người tránh thoát chương phong bén nhọn kia, đáy mắt thoáng lóe qua màu sắc lạnh lùng: “Thủy Kiều, không cần có lần sau, nếu không - - ân hừ!” Câu nói kế tiếp nàng không có nói tiếp, nhưng bọn họ đều hiểu.

Mặc dù Dạ Thất Thất không có chân chính ra tay, nhưng trên người nàng phát ra khí thế đã chứng minh thực lực kinh người của nàng.

“Thủy Đình, người đừng vội lớn lối!” Thủy Kiều tức giận đến xanh mặt, duỗi ngón trỏ ra chỉ vào Dạ Thất Thất, tức giận đến toàn thân phát run.

“Lớn lối, có sao?” Dạ Thất Thất hừ lạnh một tiếng, mặt mũi tràn đầy khinh thường.

Dạ Thất Thất xoay người nhìn Thủy Vô Nhai tức giận đến sắc mặt một trận xanh, một trận tím, chậm rãi mở miệng: “Người cũng cảm thấy ta lớn lối sao? Gia chủ Thủy gia vĩ đại.”

“Ngươi...” Thủy Vô Nhai bị lời nói trào phúng của Dạ Thất Thất làm cho tức giận đến sắc mặt rất khó coi: “Thủy Đình, nếu ngươi vẫn là con trai Thủy Vô Nhai ta, ngày mai liền cùng ta trở về bổn tộc. Hết thầy chuyện trước kia, ta cũng có thể không nhắc lại, như thế nào? Nếu không, ngay lập tức ta đuổi ngươi ra khỏi gia tộc, Thủy Đình ngươi, kể cả những người có quan hệ với ngươi, tất cả đều sẽ lọt vào truy sát không ngừng của Thủy gia tộc!”

Làm con trai Thủy Vô Nhai hần, ai cần?

Dạ Thất Thất hừ lạnh, giữa khóe môi tươi cười chứa đầy chế giễu lạnh lùng: “Đây là ngươi uy hiếp ta, hay là cầu xin ta?”

“Cầu người cũng phải có chút bộ dáng cầu người, có lẽ ta nhất thời cao hứng, nói không chừng liền đáp ứng yêu cầu của ngươi.” Rõ ràng vẻ mặt Thủy Vô Nhai là hận không thể giết mình, nhưng thật giống như là bởi vì nguyên nhân nào khác, làm ra bộ dáng khoan dung độ lượng rộng lượng như vậy, còn nói cái gì chuyện cũ sẽ bỏ qua, thật sự hết sức buồn cười.

Nhưng mà điều này cũng củng cố hơn sự hoài nghi ở trong lòng Dạ Thất Thất, Thủy Vô Nhai kiên trì muốn dẫn nàng trở về bổn tộc, trong đó chắc chắn có nội tình khác.

“Ngươi dám nói chuyện với ta như vậy? Thủy Đình, ngươi muốn chết.” Lần này Thủy Vô Nhai thật sự là động sát ý, nếu không phải thân phận đặc thù của Thủy Đình, hiện tại hần đã là một khối thi thể lạnh băng.

Trong mắt Dạ Thất Thất lóe qua ánh sáng băng hàn, lãnh ý nơi khóe môi càng đậm: “Đừng uy hiếp ta, lần sau ta sẽ giết ngươi.”

Nói xong, Dạ Thất Thất hừ lạnh một tiếng, trực tiếp xoay người rời đi, để lại cho đám người Thủy Vô Nhai một bóng lưng dứt khoát lạnh như băng.

“Cha, hành vi của Thủy Đình thực sự quá đáng, ngươi tuyệt đối không thể tiếp tục dung túng hần.” Thủy Diệu cực kỳ tức giận kêu ầm lên với Thủy Vô Nhai.

Đối con trai thứ tư này, bình thường Thủy Vô Nhai thật sự là rất yêu thích, chỉ là bây giờ tâm tình của hần cực kỳ không tốt, cho nên thái độ đối với hần cũng rất kém: “Câm miệng, ta làm việc không cần ngươi tới khoa tay múa chân! Đều cút về - - “

Sau khi Thủy Vô Nhai gầm lên với Thủy Diệu, nổi giận đùng đùng xoay người rời đi.

Thủy Diệu nhìn nhìn bóng lưng Thủy Vô Nhai rời đi, lại nhìn Thủy Kiều mặt mũi tràn đầy âm trầm một chút: “Đại ca, ta...”

“Câm miệng! Chuyện này không cho phép ngươi lại chen vào, trừ phi ngươi muốn trở thành Thủy Đình thứ hai.” Sắc mặt Thủy Kiều âm trầm, âm lãnh nói ra những lời này.

Thủy Đình thứ hai?

Mặt Thủy Diệu liền biến sắc, vội vàng lắc đầu, hần không muốn biến thành Thủy Đình thứ hai, vậy thì khó tránh quá bị thâm rồi.

...

Bên kia, Dạ Thất Thất bước chân vội vàng rời khỏi phòng, sau khi trở lại tiểu viện đang ở, lập tức cho đầy tớ lui hết, phân phó không cho phép bất luận kẻ nào quấy rầy. Rồi sau đó thi triển huyền thuật làm giả một người nằm ở trên giường, mà chính nàng, ngay cả người cũng tiến vào trong không gian.

Thời gian rất lâu chưa đi vào không gian, lúc tiến vào lần nữa, bản thân Dạ Thất Thất cũng bị kinh hãi thật sâu rồi!

Đây... Còn là không gian nàng quen thuộc sao?

Trong không gian, linh dược khắp nơi, linh khí sung túc đến chính nàng cũng cảm thấy khiếp sợ!

Loại cảm giác quen thuộc lại xa lạ này, làm cho nàng cảm thấy thật sự rất kỳ quái.

Đây rốt cuộc là thế nào? Đang yên đang lành, sao không gian của nàng sẽ phát sinh biến hóa lớn như thế?

Nếu như nàng nhớ không lầm, những thứ linh dược phát ra nồng đượm linh khí, hần là mảnh Linh Dược Điền nàng có được từ trong bí cảnh khảo hạch của Xích Hóa học viện đi?

“Nha nha nha... Ngươi là ai? Đừng ăn ta, ta sẽ ngoan ngoãn, đừng ăn ta...” Chợt lóe lên ánh sáng màu xanh, chỉ thấy một gốc cây nở rộ thật diễm lệ, một đóa hoa cỡ chậu nước rửa mặt chạy đến từ trong Linh Dược Điền, mở hết rể ra, 'Chân' chạy nhanh như làn khói qua trước mặt Dạ Thất Thất.

Dạ Thất Thất: “...”

Đây lại là cái thứ gì vậy?

Tại sao nàng không nhớ rõ trong không gian của mình có thứ đồ kỳ quái này? Ăn nó, khẩu vị của nàng còn không có nặng như vậy được chứ!

Hai mắt Dạ Thất Thất híp lại, tâm niệm vừa động, cái đóa hoa mới chạy qua như một làn khói trước mặt nàng, lại xuất hiện ở trước mặt nàng. Nhìn đóa

hoa nào đó cao mới đến đầu gối mình, bởi vì sợ hãi mà run lấy bầy, khoe miệng Dạ Thất Thất khê co quắp vài cái.

“Ta sẽ không ăn ngươi, nhưng mà ngươi phải dâng hoàng trả lời vấn đề của ta trước, nếu không ta lập tức ăn ngươi.” Dạ Thất Thất ngồi xổm người xuống cố làm ra vẻ hung ác uy hiếp, thấy nó sợ hãi đến gật đầu liên tục, mới nói tiếp ra nghi vấn của mình: “Ngươi là ai? Vì sao lại xuất hiện ở nơi này?”

“Ta bị một người xấu bắt được, hắn để cho ta giúp hắn chăm sóc những linh dược này, nói là sau khi ta hoàn thành nhiệm vụ sẽ đưa ta về nhà. Nhưng mà hắn rất xấu, gât ta, ta nghe được hắn nói với người khác muốn ăn luôn ta, ta vừa định trốn liền bị người mang theo rời khỏi chỗ kia...” Câu nói kể tiếp đại khái chính là bị Dạ Thất Thất mang tới cái chỗ này, sau đó phát hiện ở đây linh khí nồng đậm, trôi qua rất vui vẻ linh tinh các loại, Dạ Thất Thất cũng không có hỏi kỹ.

Nhưng mà biết rõ đóa hoa này là trong lúc vô tình mình liên đới đi theo cùng Linh Dược Điền thu vào không gian, hơn nữa còn có thể tạo được tác dụng chiếu cố linh dược, cũng có thể giải thích nguyên nhân vì sao không gian của nàng sẽ phát sinh biến hóa lớn như thế.

Nếu như nó đã là mình mang vào trong không gian từ thời điểm khảo hạch thí luyện, vậy có phải là có ý nghĩa, những chuyện đã xảy ra trên người mình mất nó đều thấy hay không?

Nghĩ đến đây, hào quang nở rộ trong mắt Dạ Thất Thất. Mà đón nhận một câu nói của đóa hoa này, để nàng rung động thật sâu!

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 237: Âm mưu của Thủy Vô Nhai.

“Bạch đại nhân nói, nó tìm giúp ta một chủ nhân cực kỳ lợi hại, là ngươi sao? Lúc Bạch đại nhân giúp ta biến hóa đã nói qua, sau này chủ nhân của ta chắc chắn sẽ là người lợi hại nhất của lục giới, chủ nhân, ngươi thật sự lợi hại như vậy sao?” Đóa hoa đơn thuần nào đó liền dễ dàng bán đứng Lão Bạch như vậy, thật lâu về sau, khi Lão Bạch biết rõ chuyện này, đóa hoa đã không còn đơn thuần như vậy bị nó ném vào bên trong mực nước ngấm trọn vẹn ba ngày, ngay cả lá cây cũng biến thành màu đen.

Bạch đại nhân! Dạ Thất Thất suy nghĩ chắc là Lão Bạch, chỉ có Lão Bạch lai lịch thần bí mới có thể giúp nó hóa hình.

Nhưng mà, người lợi hại nhất lục giới, lại là chuyện gì xảy ra?

Lão Bạch khoát lác cũng không viết nháp sao? Cũng không sợ gió lớn đầu đầu lười.

Trong nội tâm Dạ Thất Thất cười lạnh, nhưng mà nghĩ lại, nếu Lão Bạch đã nguyện ý tiêu phí tâm tư giúp đóa hoa này biến hóa, còn biên ra lời nói dối lừa gạt nó như thế. Dựa theo cá tính lười biếng không lợi không dậy sớm của Lão Bạch mà nói, chắc chắn không phải chỉ bởi vì nguyên nhân nhìn nó thuận mắt, đóa hoa này, khẳng định không phải đơn giản như vẻ bên ngoài như vậy.

“Ngươi tên là gì?” Dạ Thất Thất quyết định trước yên lặng theo dõi kỳ biến, quan sát một phen rồi mới kết luận.

“Chủ nhân, ta gọi Hồng Hồng, Bạch đại nhân lấy tên giúp ta, có phải rất êm tai hay không? Hồng Hồng thật thích cái tên này, Bạch đại nhân thật lợi hại, chủ nhân, về sau Hồng Hồng còn có thể nhìn thấy Bạch đại nhân không?” Hồng Hồng, cũng chính là đóa hoa hồng chói mắt nói như vậy, trong ánh mắt trong miệng nó tràn đầy sùng bái với Bạch đại nhân của nó.

Dạ Thất Thất nâng trán, thì ra đây là một fan hâm mộ, đây là người hâm mộ của Lão Bạch đó!

“Hồng Hồng, ngươi ngoại trừ nuôi dưỡng linh dược, còn có thể làm cái gì? Ngươi từ từ nói với ta, về sau ngươi sẽ đi theo ta, ta cũng muốn biết ngươi có bản lĩnh gì, có thể chứ?” Bằng hiểu biết của nàng đối với Lão Bạch, nếu không phải là có đầy đủ giá trị, nó không thể nào lãng phí nhiều thời gian như vậy ở trên người Hồng Hồng, trong chuyện này, chắc chắn còn có nguyên nhân khác.

Mà nhân tố đơn giản nhất nói trắng ra chính là bản thân Hồng Hồng.

“Không có, Hồng Hồng sẽ dưỡng linh dược, cái khác cái gì cũng không biết, chủ nhân ngàn vạn đừng ghét bỏ Hồng Hồng, Hồng Hồng sẽ ngoan ngoãn nghe lời, chủ nhân không cần đuổi Hồng Hồng đi...”

Đóa hoa hồng biểu tượng cho Hồng Hồng lác tới lác lui ở trên đầu nó, nước mắt quay vòng, gấp đến độ nhảy tới nhảy lui, Dạ Thất Thất cũng lo lắng đóa hoa hồng của nó sẽ rớt xuống.

“Ta sẽ không đuổi ngươi đi, Hồng Hồng ngươi đừng kích động, ngươi yên tĩnh một chút trước đi...” Dạ Thất Thất mất đi khí lực thật lớn mới lấy được Hồng Hồng từ trên đầu mình xuống, nhìn về mặt ủy khuất của nó, nàng cũng không cách nào cấu kinh được.

“Hồng Hồng, ở đây có linh dược gì? Ngươi tới nói với ta, vừa vặn ta cần một chút linh dược, không biết ngươi có thể lấy từ Linh Dược Điền ra không?” Dạ Thất Thất vội vàng tìm đề tài dời đi sự chú ý của Hồng Hồng, chỉ vào khối Linh Dược Điền phát ra nồng nặc mùi thơm nói ra.

“Chủ nhân muốn linh dược hả.” Hồng Hồng cười tủm tỉm nhảy lên nhảy lên chạy tới, chỉ vào một khối Linh Dược Điền lớn vui sướng hài lòng nói: “Tất cả những thứ linh dược này đều là của chủ nhân, chủ nhân thích có thể tùy tiện dùng nha!”

“Tốt, Hồng Hồng thực ngoan ngoãn.” Dạ Thất Thất đưa tay sờ cánh hoa Hồng Hồng, lại bị nó oa hu há mồm cắn một cái, đầu ngón tay cảm giác được đau đớn nhàn nhạt.

Tiếp theo, Dạ Thất Thất trông thấy trên người Hồng Hồng bật ra một ký hiệu hình hoa, một giọt chất lỏng màu xanh biếc từ trong cánh hoa đỏ hồng bay ra ngoài, nhập vào mi tâm của nàng.

Trong một thoáng, tinh thần lực khổng lồ lấp kín linh hồn Dạ Thất Thất, Dạ Thất Thất không hề đề phòng, trong nháy mắt cảm giác đầu óc choáng váng, ngay sau đó trước mặt bỗng tối sầm, trực tiếp ngã xuống mất đi ý thức.

...

Dạ Thất Thất tỉnh lại lần nữa, thân đang ở trên một chiếc xe ngựa, xe ngựa lắc lư làm cho nàng có chút đầu văng mắt hoa.

“Đây, chẳng lẽ là...” Đáy lòng Dạ Thất Thất dâng lên một con phần nộ, vén rèm xe ngựa lên, quả nhiên nhìn thấy đám người Thủy Kiều đang cười trên lưng Long Mã ở phía trước, người canh giữ nàng ở bên cạnh xe ngựa cũng nhìn nàng, lập tức đã có người đi theo Thủy Vô Nhai bẩm báo chuyện nàng tỉnh lại.

“Giới cho người Thủy Vô Nhai, thật hèn hạ!” Trong nội tâm Dạ Thất Thất thật sự nổi giận, không nghĩ tới Thủy Vô Nhai sẽ dùng đến loại biện pháp hèn hạ này cưỡng chế mang nàng theo đồng hành. Còn có một chuyện để cho nàng cảm thấy kỳ quái - - nàng còn nhớ rõ rằng mình đang ở trong không gian cùng Hồng Hồng lập kế ước, sau đó không chịu nổi tinh thần lực cường đại kia đột nhiên xuất hiện mới té xỉu, tại sao khi tỉnh lại liền xuất hiện tại nơi này?

Chẳng lẽ Thủy gia có người nhìn thấu thể thân của nàng, cưỡng chế đột phá không gian của nàng dẫn nàng lên đường hay sao?

Khả năng này thực sự cực kỳ bé nhỏ, đến ngay cả bản thân Dạ Thất Thất cũng không thể bị thuyết phục.

Trời sinh voi sinh cỏ!

Nếu như sự tình đã đến trình độ này, lúc này Dạ Thất Thất quyết định yên lặng theo dõi kỳ biến, nhìn một chút đến cùng Thủy Vô Nhai muốn làm cái gì? Đồng thời, nàng cũng bắt đầu dùng ý niệm câu thông cùng Hồng Hồng, nàng cũng hết sức kinh ngạc đối với chuyện vì sao mình ở dưới tình huống vô ý thức lại có thể rời khỏi không gian.

Hoa nở hai đầu, mỗi nơi một cảnh.

Thủy Vô Nhai ngồi ở trong xa liền do hai con Địa Long kéo, nghe thị vệ bẩm báo chuyện Thủy Đình tỉnh lại, trên mặt không có chút biểu cảm dư thừa nào.

“Ừ, ta biết rõ, người tiếp tục nhìn chăm chăm hắn, có bất kỳ dị trạng nào phải bẩm báo ngay lập tức.” Thủy Vô Nhai nhàn nhạt gật đầu, lạnh giọng phân phó.

“Phụ thân, nếu như Thủy Đình đến bốn tộc vẫn không bị khống chế như cũ, gây phiền toái cho ngài, làm sao bây giờ?” Thủy Kiều cười Long Mã đi theo xe Địa Long kéo, nghe Thủy Vô Nhai nói với thị vệ, hai đầu lông mày mang theo vài phần lo lắng nói ra.

Nghe vậy, Thủy Vô Nhai nhếch môi cười lạnh: “Yên tâm, hắn không có cơ hội kia.”

Nhìn nụ cười lạnh trên mặt Thủy Vô Nhai, đáy lòng Thủy Kiều run lên, đáy mắt thoáng lóe qua sự vui vẻ âm lãnh.

“Phụ thân, tộc chiến lần này, con trai nhất định lấy được thành tích tốt, làm vẻ vang cho phụ thân.” Thủy Kiều biết rõ Thủy Vô Nhai hết sức quan tâm tộc chiến mỗi năm một lần, quyết định năm nay nhất định ở cuộc tranh tài bốn tộc phải tỏa sáng rực rỡ, làm cho phụ thân lại càng coi trọng hắn.

Vô luận là phế vật Thủy Đình cũng được, Thủy Diệu cũng tốt, đều không phải là đối thủ của hắn!

“Tốt, con trai của ta, nên như thế!” Thủy Vô Nhai hài lòng cười to, vỗ vỗ bả vai Thủy Kiều.

Thân ảnh Thủy Kiều vừa rời đi, nụ cười trên mặt Thủy Vô Nhai trong nháy mắt biến mất, thay vào đó là nhàn nhạt trào phúng.

Thủy Đình, chỉ bằng người cũng xứng uy hiếp ta?

Ta lại muốn nhìn một chút, người vào bốn tộc, còn có bản lĩnh gì có thể rời đi?

Hắn nuôi đứa con trai này nhiều năm như vậy, cố ý nuôi dưỡng nó thành phế vật, chính là vì chờ nó trưởng thành, đem nó làm tế phẩm đưa lên tế đàn bốn tộc, dùng một đứa con trai vô dụng nhất, đổi lấy tiền đồ vĩnh cửu một chi mạch này của hắn, khoản mua bán này, tính thế nào, dù sao cũng có lời!

Ngay cả bản thân Thủy Đình cũng không biết, sự hiện hữu của hắn đối Thủy Vô Nhai mà nói, chỉ là một công cụ dùng để đổi lấy tiền đồ!

Thủy Đình cũng không biết chuyện này, thì Dạ Thất Thất tồn tại làm thế thân, càng sẽ không phát hiện. Thậm chí, ngay cả chuyện trọng yếu nhất kia nàng cũng còn không có phát hiện.

...

Vị trí bốn tộc Thủy thị gia tộc ở Thanh Long Thành, mỗi khi đến thời điểm này, thì sẽ vô cùng náo nhiệt.

Mà nay năm, người càng nhiều hơn so với những năm trước, bởi vì, năm nay Thanh Long Thành sẽ xảy ra một chuyện lớn!

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 238: Khúc nhạc dạo thần thú đại chiến bạo loạn.

“Oanh - -” âm thanh đécc tai, suýt nữa chấn động sập đổ Thanh Long Thành.

Toàn bộ mặt đất Thanh Long Thành đều đang run rẩy.

Dân chúng trong thành từng người đều mặt mày ừ ừ, nhìn chăm chăm lồng bảo hộ Thanh Long Thành đã mấy ngàn năm chưa từng mở ra, từng gương khuôn mặt u sầu lo lắng.

Ngoài Thanh Long Thành, hai bóng dáng một xanh một hồng quanh quẩn trên không trung, giao chiến không ngừng.

Chiến hỏa không ngớt, gió lửa không ngừng, bên ngoài Thanh Long Thành bị oanh đánh cho vô cùng thê thảm.

Thanh Long Thành, bao đời nay là thành thị Thủy gia tộc - một trong ngũ đại gia tộc hiện đang ở tại Xích Hóa đại lục. Bởi vì được Thủy gia bảo vệ, Thanh Long Thành từ vài ngàn năm trước đến nay cũng không phát sinh chuyện lớn gì. Mà lần này, lại bộc phát chiến tranh lớn nhất từ vài ngàn năm tới Thanh Long Thành.

Mà bất nguồn lần chiến tranh này, liền xuất xứ từ hồ nước bên ngoài Thanh Long Thành.

“Con chim chết tiệt, mau trả con của ta lại cho ta, nếu không Thanh Long tộc ta cùng ngươi không chết không thôi!” Thân ảnh màu xanh giận dữ la hét xoay quanh trong không trung.

Hang ổ của Thanh Long vốn là ở Long Đảo ngoài biển, lần này đi ra ngoài gặp gỡ cừu địch lưu lạc đến bên ngoài Thanh Long Thành. Thanh Long tộc sinh ra hậu duệ cũng không dễ dàng. Lại không nghĩ tới, sau khi sinh xong hài tử, lại có người thừa dịp thời điểm nó vừa sinh xong còn suy yếu, trộm trứng rồng của nó đi. Sau khi nó đuổi theo thì nhìn thấy Già Tước (chim tước che trời), trong nội tâm nhận định con của mình là bị Tước Già trộm đi.

Một bóng dáng màu hồng đỏ rực chính là một con Già Tước, lông vũ màu đỏ rực thật giống như một ngọn lửa bùng cháy, khí thế hung hăng, toàn thân sát khí.

“Con rệp chết tiệt, ai nói ta lấy con của ngươi đi? Ngươi đừng ngậm máu phun người, tộc Già Tước ta còn khinh thường làm chuyện ti tiện như thế, ngươi đừng vội oan uổng ta.” Tộc Già Tước và Thanh Long tộc từ xưa đến nay chính là thiên địch, nhưng cũng khinh thường làm loại chuyện ti tiện này.

“Không phải là ngươi thì còn có ai? Trừ ngươi ra còn có ai có thể từ dưới mí mắt của ta trộm đi con của ta? Lúc ấy xuất hiện ở nơi đó cũng chỉ có ngươi, ngươi đừng vội ngụy biện.” Thanh Long nhận định chuyện này có quan hệ với Tước Già, mặc nó giải thích như thế nào cũng không chịu dừng tay.

Bản tính Già Tước hung tàn, cùng Thanh Long tộc lại là thiên địch, bị oan uổng khiêu khích lần nữa, cũng nổi giận, lại giao chiến cùng Thanh Long ở không trung.

“Ầm - -” lại là một quả cầu lửa lớn công kích đến trên lồng bảo hộ Thanh Long Thành, lồng bảo hộ Thanh Long Thành run lên hai cái, mặt đất cũng run lên nhẹ nhẹ.

Trong Thanh Long Thành, trong tộc Thủy gia, hơn mười trưởng lão gia tộc quây chung quanh tộc trưởng. Tất cả mọi người đứng ở trên gác xép nhỏ trong phủ, nhìn Thanh Long và Già Tước đang giao chiến, từng người đều nhủ chặt lồng mày.

“Tộc trưởng, chiếu theo tình huống này đi xuống, lồng bảo hộ Thanh Long Thành sớm muộn cũng sẽ chống đỡ không nổi, chúng ta phải nghĩ biện pháp ngăn cản chúng nó, hoặc là dẫn tới nơi khác, nếu không cứ tiếp tục tình hình này, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi!” Thất trưởng lão Thủy gia tộc Thủy Lưu Vân nhíu lông mày mở miệng.

“Hừ! Ngăn cản, làm sao ngăn cản? Nói dễ nghe như hát, đó là thần thú, ngươi cho là huyền thú cấp thấp hay sao? Nguyên một đám thần thú này kiêu ngạo cuồng vọng, làm sao có thể nghe lọt chúng ta nói? Theo ta thấy, phí tâm tư đi khuyên chúng nó, không bằng nghĩ biện pháp thừa dịp thời điểm cả

hai bên chúng nó đều tổn hại, nghĩ cách đều bắt lại Thanh Long và Già Tước. Có sự tồn tại của bọn nó, thực lực của Thủy gia mới có thể trở nên lợi hại hơn, đạt tới một cảnh giới khác.”

Đáy mắt Tam trưởng lão Thủy Vĩ Ngôn lóe qua một tia ánh sáng lạnh, ánh mắt âm trầm, nhìn Thanh Long và Tước Già đang giao chiến cười đến hết sức âm hiểm.

“Không được, ta không tán thành! Thanh Long và Già Tước đều là thần thú, không phải Thủy tộc chúng ta trêu chọc nổi. Không phải tới vạn bất đắc dĩ, tuyệt đối không làm địch.” Tứ trưởng lão Thủy Thiên Nhẫn nhũn mày phản đối, hẳn không tán thành Thủy gia kết thù cùng thần thú.

Muôn đời tới nay, Thủy gia bọn họ và thần thú đều chung sống hoà bình, nước giếng không phạm nước sông. Hiện tại mặc dù địa điểm phát sinh chiến tranh giữa Thanh Long và Già Tước đang ở bên ngoài Thanh Long Thành, lại không có chút địch ý nào với Thủy gia, bọn họ không cần thiết vì nhất thời tham lam đi làm địch cùng thần thú.

“Ta phản đối! Lo trước lo sau, sợ trước sợ sau như thế, Thủy gia chúng ta tới khi nào mới có thể trở thành gia tộc đứng đầu ngũ đại gia tộc? Muốn thành công, nhất định phải mạo hiểm, mà trước mắt, chính là cơ hội tốt nhất, chúng ta không thể bỏ qua cơ hội này.” Thủy Vĩ Ngôn khẳng khái giữ ý kiến, khuyên bảo tộc trưởng đồng ý ý kiến của mình: “Tộc trưởng, xin người yên tâm giao việc này cho ta xử lý, ta nhất định sẽ không để cho người thất vọng. Nếu như có thể đạt được sự ủng hộ của hai tộc thần thú Thanh Long và Già Tước, Thủy gia ta chắc chắn leo lên một đỉnh cao trước nay chưa có - -”

Tộc trưởng Thủy Vô Tình liên tục bảo trì trầm mặc, đứng ngoài quan sát bọn họ tranh luận, hai trông mắt nhìn chăm chăm cuộc chiến hai giữa con thần thú trong không trung ở ngoài thành, chau mày.

Một lúc lâu sau, mới chậm rãi thu hồi ánh mắt, mắt nhìn mấy vị trưởng lão tranh luận không ngừng, hai đầu lông mày mang theo uy nghiêm không giãn mà uy.

“Chuyện này cần bàn bạc kỹ hơn, chuyện thần thú dính líu đến quá nhiều, chuyện này nếu như xử lý không thỏa đáng, không những Thủy gia ta sẽ phải chịu liên lụy, thậm chí sẽ bùng phát xung đột giữa nhân tộc và thần thú, từ đó đưa tới chiến tranh. Cho nên, chuyện này tuyệt đối không thể khinh thường! Tuyệt đối không thể hành động thiếu suy nghĩ.”

Sắc mặt Thủy Vô Tình nghiêm túc, đôi mắt ngưng trọng nhìn cuộc chiến đấu của hai con thần thú giữa không trung ngoài thành, đáy mắt lóe ra hào quang người khác nhìn không hiểu.

“Tộc trưởng, cơ hội khó được như thế vạn lần không được buông tha, chẳng lẽ tộc trưởng người quên hôm nay Thủy Vô Nhai sẽ tới sao? Hẳn mang theo tế phẩm đến, chúng ta lại được thần thú, thì như hổ thêm cánh. Huy hoàng của Thủy gia ta gần ngay trước mắt, chẳng lẽ tộc trưởng thật muốn đẩy đi cơ hội ngàn năm một thuở này của Thủy gia sao?” Thấy Thủy Vô Tình phản đối, đáy mắt Thủy Vĩ Ngôn thoáng lóe qua sự hoảng loạn, vội vàng tiếp tục khuyên bảo, ý đồ thay đổi Thủy Vô Tình đồng ý.

Đồng thời, Thủy Vĩ Ngôn nháy mắt cho tên còn lại, người sau vội vàng phụ họa gật đầu nói: “Thỉnh tộc trưởng nghĩ lại, nhìn Thanh Long giống như có chút suy yếu, chắc là vừa sinh xong tu vi chưa phục hồi như cũ, giờ phút này lại đại chiến cùng Tước Già, thực lực bị tổn thương nghiêm trọng, nếu như lúc này không động thủ, còn đợi khi nào?”

Người nói chuyện là Lục trưởng lão Thủy Thương Mang, xưa nay có quan hệ cực kỳ thân mật cùng Tam trưởng lão Thủy Vĩ Ngôn. Thậm chí lần này trúng Thanh Long mất đi, chính là hai người bọn hắn gây nên, đến nỗi vì không để lấy dính long lực trúng rỗng, bọn họ cũng không dám đặt trứng rỗng ở trong trư vật không gian, chỉ đành phải đặt ở tầng bảo khố Thủy Vĩ Ngôn, phái lực lượng hùng hậu canh gác.

Vì độc chiếm trứng rỗng, bọn họ cũng không thể để cho Thanh Long sống sót rời đi.

Có thể lợi dụng thế lực Thủy gia, nhân cơ hội bắt giữ Thanh Long và Già Tước, kể từ đó, vừa nhân cơ hội lớn mạnh Thủy gia, lại có thể che dấu sự thật bọn họ trộm đi trứng rỗng.

“Tế phẩm? Chuyện gì xảy ra, không phải là nói còn hai năm nữa sao? Tại sao hiện tại đã đưa người đến, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì?” Hiển nhiên Thủy Vô Tình không biết vào lúc này Thủy Vô Nhai lại mang người kia đến, khoảng cách thời gian thực hiện kế hoạch còn có hai năm, sao lại đột nhiên dẫn người đến sớm?

Nghe Thủy Vĩ Ngôn nói đến tế phẩm, Thủy Vô Tình nhướng mày, đáy mắt thoáng lóe qua sự hoảng loạn.

Tế phẩm đối với Thủy gia mà nói, vô cùng quan trọng, ngoại trừ phải có canh giờ sinh ra đặc thù, còn phải có được thể chất và loại máu đặc thù. Quan trọng nhất là, thân là tế phẩm, lực lượng tinh thần nhất định phải cực kỳ yếu, mới có thể ở thời điểm trở thành tế phẩm dễ dàng bị tế đàn thôn tính, trở thành cái chìa khóa khởi động tế đàn.

Thủy gia có thể nhảy lên trở thành đứng đầu ngũ đại gia tộc hay không, phải xem lần này!

Vì lần này, Thủy gia đã bỏ trí mấy ngàn năm, không cho phép phát sinh một chút xui xẻo nào!

Thủy Đình, tên tế phẩm, không cho phép phát sinh bất luận sai lầm gì.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 239: Luộc trứng ăn... (1)

“Nhị công tử, gia chủ để cho thuộc hạ đến thỉnh Nhị công tử xuống xe dùng cơm trưa.” Trên đường đi tới Thanh Long Thành, Dạ Thất Thất mặc nam trang màu xanh đen, cách ăn mặc tuấn lãng như công tử ca, khoanh chân ngồi ở trong toa xe. Nghe giọng nói bên ngoài truyền đến thì chậm rãi mở mắt ra, trong đôi mắt sáng trắng đen rõ ràng, lộ ra một chút trào phúng nhàn nhạt.

“Ừ.” Một lát sau, bên trong buồng xe truyền ra một tiếng hừ lạnh thản nhiên.

Sau đó, một vị thiếu niên nhìn như gầy yếu toàn thân mặc xiêm y màu xanh đen, đuôi cổ tay thon dài tuyết trắng ra, vén rèm xe lên, chậm rãi đi ra từ bên trong buồng xe, nhẹ nhàng nhún người, hai chân rơi xuống đất.

Ánh mắt thiếu niên mây trôi nước chảy nhàn nhạt quét mắt nhìn thị vệ xung quanh, khoe môi thoáng mang theo nụ cười chế giễu, ánh mắt cuối cùng rơi xuống lều trà nhỏ, trong lều trà ba phụ tử Thủy Vô Nhai một thân uy nghiêm cùng Thủy Kiều, Thủy Diệu đang ngồi.

Thiếu niên gầy yếu vừa xuống xe ngựa không phải là người ngoài, đúng là Dạ Thất Thất giờ phút này có thân phận là Thủy Đình con trai Thủy Vô Nhai.

Dạ Thất Thất cảm giác mình sắp biến thành bệnh thần kinh, rõ ràng nàng có thể cảm giác được rõ ràng, cái thân thể này là của chính nàng, nhưng mà thân thể của nàng không hiểu sao lại biến thành thân nam nhi, còn biến thành Thủy Đình con trai vô dụng nhất của Thủy Vô Nhai bằng chi Thủy gia.

Hiện tại nhớ tới, Dạ Thất Thất vẫn có loại cảm giác đang nằm mơ, tất cả chuyện này, thật sự quá không thể tưởng tượng nổi.

Hết lần này tới lần khác, chuyện không thể tưởng tượng nổi này, lại phát sinh ở trên người nàng, cực kỳ rõ ràng.

“Đến đây ngồi đi, một chút giáo dưỡng cũng không có, thật không hiểu nương người dạy người như thế nào?” Thủy Vô Nhai hừ lạnh một tiếng, ánh mắt nhìn về phía Dạ Thất Thất đầy ghét bỏ cùng khinh thường.

“Mỗi lần gặp mặt đều nói lời giống vậy, người không phiền sao?” Dạ Thất Thất hừ lạnh một tiếng, đi tới ngồi đối diện Thủy Vô Nhai, đưa tay rót cho mình một ly trà, để trên bờ môi, cái miệng nhỏ từ từ uống.

“Bốp - -” thấy nàng có bộ dáng kia, Thủy Vô Nhai tức giận vỗ bàn, đáy mắt tràn đầy lửa giận: “Làm càn! Không ngồi thì cút - -”

Lời Thủy Vô Nhai nói còn chưa dứt, Dạ Thất Thất nhàn nhạt hí mắt ra, khoe môi thoáng gọi lên nụ cười lãnh ý, trên gương mặt thanh tú lộ ra vài phần khinh thường, nói: “Ta muốn biến, chỉ sợ có người không cho. Nếu như ta nhớ không lầm, hôm nay ta xuất hiện ở nơi này, cũng không phải là ý muốn của ta. Chính là có người làm chuyện ti tiện, thừa dịp ta chưa chuẩn bị bắt ta đến, phụ thân đại nhân vĩ đại, chẳng biết có thể làm phiền lão nhân gia người giúp ta tra ra là người phương nào gây nên hay không? Thủy Đình nhất định cảm động đến rơi nước mắt.”

“Thủy Đình, nếu mà người tiếp khiêu chiến sự kiên nhẫn của ta, thực sự cho rằng ta không dám giết người hay sao? Ta nhiều con, không thiếu một mình người.” Trong mắt Thủy Vô Nhai thoáng lóe qua sát khí, ý đồ làm cho nàng cảm thấy sợ hãi, nhân cơ hội uy hiếp Dạ Thất Thất thỏa hiệp.

Đáng tiếc, Dạ Thất Thất đã sớm liên khám phá được tâm tư của hắn, đối uy hiếp và sát ý của hắn không nhúc nhích chút nào, trả lời hắn, chỉ có một nụ cười lạnh.

“Vậy người còn chờ cái gì?” Khóe miệng Dạ Thất Thất mang theo vài phần lạnh lùng chế giễu, chậm rãi mở miệng.

Giết nàng, hắn cũng chỉ nói một chút mà thôi, nếu như dám, chỉ sợ hắn đã sớm động thủ.

Nàng lại nhiều lần cố ý khiêu khích, khảo nghiệm giới hạn nhẫn nại cuối cùng của Thủy Vô Nhai. Nhưng mỗi lần hắn đều là tiếng sấm lớn hạt mưa nhỏ, cũng làm cho nàng biết đại khái giới hạn thấp nhất của Thủy Vô Nhai ở nơi nào!

“Người...” Thủy Vô Nhai đã bị nàng tức chết, Thủy Đình ôn nhuận mềm yếu khi nào thì trở nên nhanh nhẹn miệng, nói chuyện khí thế bức người như vậy rồi hả? Sớm biết hôm nay, nó nên bị hắn biến thành cạm, kể từ đó, hắn cũng không cần bị đứa con bất hiếu này làm tức giận, sau khi nghĩ tới hắn liền hối hận một trận.

Dạ Thất Thất đặt ly trà xuống, đứng lên nói: “Ta ở lại chỉ sợ tất cả mọi người nghỉ ngơi không tốt, vì an toàn cho đôi bên, ta vẫn nên đổi chỗ khác nghỉ ngơi.” Vừa dứt lời, Dạ Thất Thất trực tiếp xoay người rời đi.

Mới vừa đi ra lều trà không đến 500m, đột nhiên chướng phong bén nhọn đánh tới trước mặt Dạ Thất Thất, trong chướng phong hàm chứa một dị năng tính hủy diệt cực mạnh.

“Hơi thở này... Chẳng lẽ là hắn?” Tâm Dạ Thất Thất lập bộp nhảy dựng, sắc mặt đột nhiên biến đổi.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 240: Luộc trứng ăn... (2)

“Oanh - - “

Thân hình Dạ Thất Thất chợt lóe, tránh thoát một kích bén nhọn kia, mà chường kia, đánh lên xe ngựa sau lưng Dạ Thất Thất, ngay tiếp theo người kéo xe Địa Long, trong nháy mắt bị oanh thành cặn bã!

Thủ đoạn thật là độc ác!

Hai mắt Dạ Thất Thất híp lại, đẩy mắt lóe lên hàn quang.

“Người phương nào lớn mật như thế, lại dám tập kích xa liền Thủy gia ta?” Thân hình Thủy Vô Nhai chợt lóe đi tới bên cạnh Dạ Thất Thất, che chở nàng ở sau người, hai mắt lợi hại như lưỡi đao, ngăm nhìn bốn phía, quát lên.

Thủy Kiều và Thủy Diệu cũng đứng ở bên cạnh Thủy Vô Nhai, ba người bảo hộ Dạ Thất Thất ở bên trong.

Hồi lâu, không nghe thấy nầy may đáp lại.

Thủy Vô Nhai chau mày, đưa tay để cho người ta chuẩn bị Địa Long khác một lần nữa, để cho Dạ Thất Thất khỏi đi bộ, miệng không đề cập tới chuyện người tập kích trước đó.

Khỏe môi Dạ Thất Thất thoáng gọi lên nụ cười chế giễu. Sau khi toa xe chuẩn bị xong thì lên đường, nàng huyền hóa một phân thân thay thế nàng ngây ngốc ở trong toa xe, niệm khẩu quyết thi triển bí quyết ẩn thân, bóng dáng trực tiếp biến mất tại trong hư không.

Người khổng lồ Địa Long, chỉ cảm thấy bên cạnh thổi qua một con gió mang hơi lạnh, đưa tay khép vạt áo, cũng không phát hiện có chỗ nào không thỏa đáng.

Bên trong xa liền của Thủy Vô Nhai, gương mặt Thủy Vô Nhai lạnh lùng, trên người tản mát ra hơi thở âm lãnh.

Ở một bên, Thủy Kiều khẽ cúi đầu, một bộ dáng làm việc sai, hồi lâu không dám ngẩng đầu.

“Nói, tại sao nàng sẽ xuất hiện ở đây?” Hai mắt Thủy Vô Nhai híp lại, trong mắt ẩn chứa tức giận thật lớn trừng mắt nhìn Thủy Kiều.

“Phụ thân, chuyện này hài nhi cũng không biết...”

“Bốp - - “

Thủy Vô Nhai hung hăng ném một cái tát lên trên mặt Thủy Kiều, mặt Thủy Kiều trong nháy mắt trở nên sưng đỏ.

“Đừng coi ta như tên ngốc, nếu không phải ngươi ở bên tai nàng nói gì đó, làm sao nàng sẽ đích thân ra tay đối phó Thủy Đình? Ngươi còn muốn gạt ta, hừ?” Tiếng 'hừ' cuối cùng, Thủy Vô Nhai gần giọng, trong mắt thoáng hiện lên tia sát ý.

Hắn có thể cho phép con trai có dã tâm, có ý đồ, lại không thể đồng ý cho bọn họ coi hắn như tên ngốc mà đùa bỡn, như vậy đối hắn mà nói là một loại vũ nhục!

Vũ nhục là không thể tha thứ!

“Phụ thân, con... con chỉ là nói với nương lần này sau khi Thủy Đình tỉnh lại thì thay đổi quá lớn, không bị khổng lồ chế, lại nhiều lần chọc phụ thân tức giận, làm cho phụ thân rất tức giận.” Thủy Kiều có ngụ ý, ta có nói gì đó với nương, nhưng ta nói tất cả đều là sự thật, nương sẽ động thủ đối với Thủy Đình cũng là bởi vì ngươi, mà không phải là ta.

Sắc mặt Thủy Vô Nhai bởi vì lời Thủy Kiều nói mà thoáng tốt hơn một chút, nặng nề trừng mắt liếc hắn một cái, cảnh cáo nói: “Chuyện như vậy, ta không hy vọng phát sinh một lần thứ hai, nếu không... Ta không để ý để cho ngươi tự mình ném thủ thủ đoạn của nương ngươi!”

Nói xong, Thủy Vô Nhai nặng nề hừ một tiếng, phát tay lạnh lùng nói: “Cút ngay! Trông coi Thủy Đình, nếu như hắn xảy ra bất cứ chuyện gì, ngươi liền chôn cùng với hắn.”

“Dạ, phụ thân. Hài nhi hiểu.” Mặt mũi Thủy Kiều tràn đầy hối hận xoay người, vừa xoay người thì trong nháy mắt sắc mặt trở nên âm lãnh đáng sợ.

Thủy Đình, phụ thân tín nhiệm, nương yêu thương, vinh quang gia tộc, đều thuộc về ta, ngươi không có tư cách tranh giành với ta!

Dám cùng Thủy Kiều ta tranh đoạt thứ ta cần, ngươi nằm mơ cũng đừng nghĩ.

Dạ Thất Thất cũng không biết oán niệm trong lòng Thủy Kiều, giờ phút này, nàng đã men theo hơi thở người nợ lưu lại mà đuổi theo.

Trong rừng rậm, bên cạnh dòng suối.

Một bóng dáng màu trắng đứng sừng sững bên cạnh dòng suối, đưa lưng về phía nàng, thướt tha kiêu diễm, tư thái ngàn vạn.

Thời điểm Dạ Thất Thất đuổi theo tới, trông thấy chính là một màn này.

Quả nhiên là nàng!

Trong nội tâm Dạ Thất Thất cười lạnh, quả nhiên, thế gia không có chân tình! Nàng còn tưởng rằng, thê thảm như Thủy Đình, cho dù bị vạn người hiềm khích, ngàn người vũ nhục, cũng còn có một người thật lòng đối với hân, lại không nghĩ tới, người duy nhất thật lòng đối với hân lại là giả, lại muốn tính mạng của hân.

“Tại sao?”

Dạ Thất Thất nhìn chằm chằm bóng lưng trầm mặc kia một lát, chậm rãi mở miệng, trong giọng nói mang theo ba phần ngưng trọng, ba phần đau lòng!

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 241: Nấu trứng ăn... (3)

Dạ Thất Thất hỏi ba chữ kia, tâm tình vô cùng ngưng trọng, vì chính mình, cũng vì vận mệnh của Thủy Đình.

Nàng cảm giác rõ ràng, tâm tình của Thủy Đình chân chính giờ phút này, bị thương chịu thương mà đau lòng..

Bởi vì, nàng cũng từng trải qua những chuyện như vậy!

Bị thân nhân ghét bỏ, bị người yêu thương nhất vứt bỏ, trở thành đồ bỏ đi, sau cùng ngay cả mạng cũng không thể giữ lại, bọn họ tồn tại, dường như là một bi kịch, bởi vì bọn họ, tạo nên một bi kịch thê thảm hơn!

“Ta cho rằng, người chính là người duy nhất thật tâm yêu thương Thủy Đình, đối xử tốt với Thủy Đình, vì sao ngay cả người cũng vứt bỏ Thủy Đình?”
Giờ phút này Dạ Thất Thất hoàn toàn là đứng ở góc độ người ngoài nhìn mọi chuyện mà nói ra lời nói này, nàng không có biện pháp coi thân phận của mình là Thủy Đình hoàn toàn, bởi vì nàng sợ chính mình sẽ nhận không được mà điên cuồng.

“Người biết chuyện gì là tàn nhẫn nhất không?” Trong mắt Dạ Thất Thất mang theo vài phần bi thương, khóe môi dương lên mang theo thoáng tia cười thê lương, “Người đưa cho hân yêu thương và hi vọng, để cho trong lòng hân có chờ mong, lại chính tay mạnh mẽ dập tắt ánh sáng hi vọng mong manh kia... Người, không xứng làm mẫu thân hân!”

Nàng cũng đã từng như vậy, không phải sao?

Nàng yêu cha mẹ của chính mình, hi vọng đạt được sự tán thành của bọn hân, vì một ánh mắt tán thưởng của cha mẹ, nàng không sợ vất vả làm bất cứ chuyện gì, nhưng sau cùng thì sao? Nàng chiếm được cái gì?

Muội muội thân yêu của nàng muốn trở thành độc nhất vô nhị công chúa trong gia tộc, cha mẹ thân ái của nàng, ông nội kính yêu, không tiếc liên thủ muốn tính mạng của nàng, tất cả sự cố gắng và trả giá của nàng đều đã thành một truyện cười, mà sự tồn tại của Dạ Thất Thất nàng, lại là truyện cười lớn nhất.

Dạ Thất Thất từng thề, sẽ không còn vì người khác mà sống, bất luận là lúc nào, chỉ cần ý thức của nàng còn đang tồn tại, nàng vẫn là nàng, Dạ Thất Thất độc nhất vô nhị, Phượng Hoàng tám máu trùng sinh, không còn vì để đạt được một ánh mắt hài lòng mà cố gắng hèn mọn tồn tại nữa.

“Người biết cái gì? Người cái gì cũng đều không hiểu, người cảm miệng!” Mẫu thân ruột thịt của Thủy Đình Hách thị điên cuồng hướng nàng gầm thét, vươn ra ngón trỏ chỉ vào 'Thủy Đình' phần nộ quát, “Là người, đều là người, mấy năm nay vì người ta sống thật khổ cực, vì muốn giấu diếm bí mật của người, ta sống thật thống khổ, vì sao người vẫn còn không chết đi? Người sớm đã đáng chết, tồn tại của người là một sai lầm, người sớm đáng chết, người đi tìm chết cho ta - -”

Đột nhiên Hách thị cảm vũ khí trong tay dùng hết sức hung hăng đánh về phía Dạ Thất Thất, Dạ Thất Thất không kịp phòng bị tránh không kịp, bị đạo ngân quang kia đánh trúng, xương bả vai bên trái nhiều hơn một lỗ máu.

“Người mau đi chết đi, chỉ cần người chết, bí mật kia liền không còn người nào biết rõ, đúng, người chết liền không người nào biết được bí mật kia...”
Thấy trên người Dạ Thất Thất chảy ra máu tươi, đột nhiên Hách thị lộ ra một loại hỗn nhiên tươi cười như một đứa bé, nói ra những lời làm cho người ta

són gai ốc.

Nàng không bình thường, chẳng lẽ là điên rồi?

Đột nhiên trong đầu Dạ Thất Thất hiện lên ý niệm này, lúc mình bị thương, vẻ mặt của nàng lại lo lắng, khi nói tới nam nhân kia trên mặt có tia đồ kị và yêu sâu sắc, lại nhìn nàng giờ phút này, Dạ Thất Thất rốt cục tin tưởng, Hách thị trước mắt thần kinh không bình thường.

Mà trước mắt, rõ ràng cho thấy có người lợi dụng Hách thị phát bệnh muốn diệt trừ chính mình.

Người nọ là ai? Thủy Kiều sao?

“Oanh!” Thời gian Dạ Thất Thất xuất thần, Hách thị lại tung ra một đòn công kích nữa.

Trong tay Dạ Thất Thất xuất hiện Phệ Hồn tiên, hung hăng giao chiến với Hách thị ở một chỗ.

Trong lúc giao thủ, Dạ Thất Thất phát hiện tu vi Hách thị vậy mà đến thiên giai sơ kỳ, điều này làm cho đáy lòng nàng hơi hơi giật mình.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 242: Nấu trứng ăn... (4)

Không thể tưởng tượng được chỉ là một mỹ thiếp của Thủy Vô Nhai thế nhưng lại có tu vi thiên giai sơ kỳ, nhìn mặt mũi Hách thị tràn đầy nghiêm túc muốn giết chính mình, Dạ Thất Thất không khỏi đối với Hách thị nhiều thêm vài phần hiếu kỳ.

Đến tột cùng là bí mật như thế nào có thể làm cho nữ tử này ngay cả con trai ruột của mình đều muốn giết?

Liên ở giữa một thoáng Dạ Thất Thất thất thần, sau lưng đột nhiên bắn ra một mũi tên nhọn...

“Huru - -” tiếng xé gió truyền đến, sắc mặt Dạ Thất Thất biến hóa, trước có Hách thị đầy sát ý, sau có mũi tên nhọn khí thế bén nhọn, trong nháy mắt nàng rơi vào một tình cảnh tiến thoái lưỡng nan!

“Keng!”

Kim loại va chạm, phát ra tiếng vang thanh thúy.

“Thủ đoạn lên lút đã thương người, hèn hạ!” Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên, thanh âm quen thuộc làm cho Dạ Thất Thất và Hách thị trong nháy mắt hai bên dừng tay.

Nghiêng đầu nhìn thấy người tới, trong nháy mắt Dạ Thất Thất triệt để ngây dại!

Này... Đến cùng là tình huống nào?

Người trước mắt này... Đây là chuyện thần kỳ trong truyền thuyết sao? Gặp quỷ sao?

Dạ Thất Thất dùng sức dụi dụi con mắt, cảm giác mình xuất hiện ảo giác, nhưng nàng dụi hai mắt đến đỏ hồng, người trước mắt vẫn như cũ tồn tại!

Không thể trách Dạ Thất Thất giật mình như thế, thật sự là trước mắt chuyện vừa xảy ra quá hoảng sợ!

Thiếu nữ ngăn lại mũi tên nhọn bắn về phía mình kia, thế nhưng cùng Dạ Thất Thất lớn lên giống nhau như đúc, ngay cả bóng dáng và vóc người đều không hề khác nhau, liền ngay cả Dạ Thất Thất đều thiếu chút nữa cho là mình đang soi gương, thật sự là quá giống!

Nhìn thiếu nữ xuất hiện trước mắt và bản thân giống nhau như đúc, trên mặt Dạ Thất Thất không chút biểu tình, đáy lòng lại có gợn sóng chuyển động, thật lâu không có cách nào bình tĩnh.

Chẳng lẽ, tất cả chuyện mình suy đoán đều sai hết? Giờ phút này chính mình vốn có thân thể cũng không phải là thân thể vốn có, chính mình bất quá là linh hồn tồn tại trên thân thể Thủy Đình, mà trước mắt xuất hiện thân thể thiếu nữ này, mới thật sự là chính mình!

Chẳng lẽ, đây là trong tiểu thuyết internet viết hồn xuyên về kiếp trước, linh hồn trao đổi các loại sao?

Điều này... Thật sự có thể sẽ phát sinh sao?

Đáy mắt Dạ Thất Thất mang theo vài phần mê mang, trong nội tâm hết sức hỗn loạn.

“Ngươi không sao chứ? Ồ, ngươi lớn lên giống hệt ta nha! Ngươi tên là gì? Ta gọi Dạ Thất Thất, chúng ta có thể làm bằng hữu không?” Thiếu nữ trông thấy Dạ Thất Thất trong nháy mắt, trong mắt hiện lên thoáng tia kinh ngạc, ở trong chỗ sâu đôi mắt chợt lóe qua tia hào quang khác, lộ ra tươi cười ngọt ngào sáng lạn.

“Ngạch... Chuyện này nói sau, vừa rồi, cảm ơn ngươi xuất thủ tương trợ.” Nhìn gương mặt cùng mặt bản thân giống nhau như đúc lộ ra loại tươi cười ngu ngốc, Dạ Thất Thất cảm thấy rất không được tự nhiên, nhất là sau khi nghe thấy nàng tự giới thiệu mình, Dạ Thất Thất thiếu chút nữa cả người nhảy dựng lên.

Nàng gọi Dạ Thất Thất, vậy mình là ai?

Trong nháy mắt Dạ Thất Thất có loại cảm giác ngổn ngang trong gió, cảm giác mình thành ngu ngốc, cảm giác bị người lừa gạt càng nhiều hơn.

“Đình nhi, ồ, sao ngươi với Đình nhi lớn lên giống nhau? Ngươi là ai?” Hách thị cũng chú ý tới thiếu nữ trước mắt cùng ‘Đình nhi’ lớn lên rất giống, mặt tràn đầy phòng bị trừng mắt thiếu nữ tự xưng Dạ Thất Thất.

“Ngươi xem mặt của chúng ta tương tự như thế, nói không chừng, chúng ta là huynh muội sinh đôi cũng nói không chừng a?” Đáy mắt Dạ Thất Thất lóe qua tia giảo hoạt, cổ ý ở trước mặt Hách thị thần kinh không bình thường nói như vậy.

Quả nhiên, Hách thị vừa nghe Dạ Thất Thất nói những lời này, sắc mặt lúc này thay đổi.

“Đã như vậy, các ngươi cùng đi chết đi!” Đột nhiên khí thế toàn thân Hách thị tăng mạnh, trong hai mắt tràn đầy sát ý, bất quá lần này, đối tượng công kích từ một người biến thành hai người.

Trong lúc ba người chiến đấu kịch liệt, Dạ Thất Thất vô tình hay cố ý đẩy đem thiếu nữ tự xưng cùng tên và ngoại hình giống nhau với bản thân kia lên phía trước, mà nàng, lại là âm thầm quan sát Hách thị và nàng ta chiến đấu hỗn loạn với nhau.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 243: Luộc trứng ăn... (5)

Sau hơn mười chiêu, Dạ Thất Thất thu hồi roi Phệ Hồn, hai tay kết thành một cái ấn ký, quát to, “Đại Từ Bi chú, công kích!”

Một vạn hình chữ thực thể bay về hướng Hách thị, Hách thị cố gắng ngăn cản, phát ra tia sáng chói mắt.

Mà giờ khắc này, cách đó không xa Thủy Vô Nhai cùng đám người Thủy Kiều, Thủy Diệu cũng mang theo thị vệ chạy đến, trông thấy Hách thị bị thương học máu, Thủy Vô Nhai xông tới ôm nàng ta vào lòng, trợn trừng nhìn Dạ Thất Thất cùng thiếu nữ giả mạo Dạ Thất Thất, trông thấy hai người dung mạo giống nhau như đúc kia, toàn thân hấn cứng đờ.

Rồi sau đó may mắn nghĩ đến, cũng may Thủy Đình con hấn là một nam nhi, nếu là nữ nhi hấn đã sớm ném nàng ra đường để xe đê chết.

Tế phẩm của gia tộc, không phải là thân nam nhi thì còn có tác dụng gì?

“Thủy Đình, ngươi lại dám dẫm đạp thương mẩu thân thân sinh của ngươi, bất hiếu như thế, giữ ngươi lại có ích lợi gì?” Nhìn hai gương mặt giống nhau như đúc kia, đáy lòng Thủy Vô Nhai dâng lên một cỗ bất an mãnh liệt, lúc này giao Hách thị đang bị thương cho thuộc hạ, tự mình dẫn đầu thuộc hạ, muốn động thủ bắt Thủy Đình và thiếu nữ kia lại.

Còn có lộ trình gần hai canh giờ, không thể phát sinh điều gì ngoài ý muốn, Thủy Đình nhất định phải hoàn hảo không hao tổn gì để giao cho người trong gia tộc

Ban đầu, Thủy Vô Nhai đối với Thủy Đình rất yên tâm, nhưng kể từ hấn đột nhiên xuất hiện, sau khi lấy thân mạo hiểm cứu tính mạng mình, thật giống như đột nhiên thay đổi thành người khác, hoàn toàn không chịu sự khống chế của hấn, lại nhiều lần chống đối hấn, thậm chí hôm nay, còn có thể dưới tầng tầng giám thị và bao vây, đào thoát rồi đi. Nếu không phải hấn đột nhiên muốn gặp Thủy Đình, thì sẽ không phát hiện, người ngồi trong xe cũng chỉ là cái tượng gỗ thế thân.

Nếu không phải Thủy Diệu có nghiên cứu đối với tượng gỗ, chỉ sợ bọn họ sẽ bị tượng gỗ kia lừa gạt.

Cứ nghĩ đến, bất an ở đáy lòng Thủy Vô Nhai càng nhiều, lúc này quyết định, cho dù là phải bắt lại, cũng không thể tiếp tục để hấn bỏ trốn.

Bây giờ Thủy Đình, quá nguy hiểm!

Cho dù Thủy Vô Nhai suy nghĩ nát óc cũng không nghĩ đến, mọi điều trong lòng hấn, so với sự thật lại chênh lệch lớn như thế?

“Người có chứng cứ gì để chứng minh tất cả mọi việc ở đây đều là do ta làm? Ta muốn cho người biết, tất cả là do nàng ta tự muốn chết, nàng ấy mới ra tay dạy dỗ nàng ta, người tin hay không?” Dạ Thất Thất trước tiên là chỉ Hách thị bị thương đang hôn mê kia, tiếp theo lại chỉ thiếu nữ tự xưng Dạ Thất Thất, đáy mắt lóe qua vẻ mỉa mai.

Nàng muốn phân rõ, thiếu nữ này đúng là không phải mình, xem ra suy nghĩ của mình trước đây là đúng, chính mình cần phải đem sự tình phát triển theo hướng đơn giản, không nhìn mọi thứ quá phức tạp.

Đã tâm trong ánh mắt thiếu nữ này quá rõ ràng, mình cùng nàng so sánh, chênh lệch lớn nhất ở ánh mắt.

“Đừng hồng nhan mệnh, người mau mau khoanh tay chịu trời!” Thủy Vô Nhai quát một tiếng, thấy Dạ Thất Thất không phản ứng chút nào, liền giận dữ, quát khê, “Bắt lấy hần, bắt sống, không thể tổn thương đến tính mạng!”

Thoáng cái, Dạ Thất Thất bị đám thị vệ của Thủy Vô Nhai bao vây ở giữa, bọn họ rõ ràng có điều cốt kỵ, đánh nhau mà bị ràng buộc nên rất bị động, Dạ Thất Thất nhân cơ hội này, sử dụng bí quyết tàng hình, người vừa này vẫn đang tồn tại, giờ phút này đột nhiên biến mất, khó tránh người khác không thể tưởng tượng nổi.

--- ---- Bọn họ giao cho người, trừng phạt bọn họ, nói cho người một bí mật!

Trước khi đi, Dạ Thất Thất truyền âm cho thiếu nữ giả mạo Dạ Thất Thất kia, khỏe môi gọi lên một chút gian xảo, cười lạnh.

Thủy Đình, muốn tính kế ta, người còn chưa đủ tư cách!

Thân ảnh Dạ Thất Thất biến mất trong nháy mắt, mà đột nhiên xuất hiện ở trên chiến trường, giờ phút này còn lại ‘Thủy Đình’ mang thân phận Dạ Thất Thất, đương nhiên liền trở thành mục tiêu công kích của mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 244: Luộc trứng ăn... (6)

“Ta bắt quá là đi ngang qua, các người không thể tùy tiện công kích ta, các người đây là tổn thương người vô tội...” Thiếu nữ giả mạo Dạ Thất Thất nhìn về phía phụ tử ba người Thủy Vô Nhai ánh mắt mang theo vài phần sợ hãi, nếu nhìn kỹ, sẽ phát hiện ở sâu trong đáy mắt nàng còn mang theo vài phần hận ý!

Thủy Vô Nhai thông minh thế nào chứ?

Nếu Thủy Đình đã dám bỏ lại nữ tử này để chạy trốn, liền chứng minh nữ tử này cùng hần cũng không liên quan, cho dù hai người có khuôn mặt giống nhau như thế, không thể nào không có chút quan hệ! Sau khi suy nghĩ, Thủy Vô Nhai không chút do dự hạ lệnh bắt sống.

Thủy Đình, ta xem người có thể trốn đi nơi nào?

Khỏe môi Thủy Vô Nhai gọi lên tia giễu cợt lạnh lẽo, trong tay xuất hiện một bình ngọc lưu ly trong suốt, trong bình có một con cỏ trùng lúc nhúc vô cùng sinh động, ăn một con cỏ trùng khác yếu hơn cũng ở đó vào trong bụng, hình ảnh vô cùng đẫm máu, Thủy Vô Nhai trông thấy một màn này, mắt phát ra tia dị thường.

Phệ Hồn cỏ độc, cuối cùng sắp đại thành!

Chỉ cần có Phệ Hồn cỏ độc trong tay, hần cũng không tin Thủy Đình có thể thoát khỏi tay hần.

“Bắt sống nàng, tốc chiến tốc thắng! Chỉ cần lưu lại một cái mạng là được, trước khi trời tối, nhất định phải đến Thanh Long Thành.” Thủy Vô Nhai không thể chờ đợi được nữa, muốn đem tin tức Phệ Hồn cỏ độc sắp đại thành báo cho phụ thân, báo lên tin tức tốt như vậy, tộc trưởng chắc chắn nhìn hần với ánh mắt khác xưa.

Xem ra, tư cách tiến vào bảo khố của năm nay, không phải hần thì còn có thể là ai!

Nghĩ đến những bảo bối vô tận trong bảo khố kia, vui vẻ ở đáy lòng Thủy Vô Nhai càng nhiều.

Nghĩ vậy, tin tức Dạ Thất Thất mang thân phận Thủy Đình trốn thoát mang đến cảm phẫn, cũng phai nhạt vài phần.

Nghĩ đến sau khi Thủy Đình làm loạn, hần liền cho người động tay lên người hần, nghĩ có thể bỏ trốn dễ dàng như vậy, hần không khỏi cảm thấy thoải mái.

Cuối cùng, thiếu nữ giả mạo Dạ Thất Thất chạy trốn chết, mà Dạ Thất Thất lại xuất hiện ở một đồi núi nhỏ ngoài Thanh Long thành, lấy ra một chiếc chảo sắt trước mặt, đốt củi, bên trong nồi nước, bắt chéo hai chân ngồi trước đồng lửa, nụ cười khi có khi không, thành thoi thông thả dùng quạt thổi lửa, cách đó không xa giữa không trung, còn có hai bóng dáng đang kịch liệt giao chiến không ngừng.

“Chắc chắc... Hiếm thấy a, thế nhưng có thể gặp được trò hay như vậy, thật đúng là đặc sắc a!” Thần thú giao đấu, trường hợp hiếm có như vậy, nàng đương nhiên sẽ không bỏ qua.

Thần thú Thanh Long, Chu Tước, hai loại thần thú này ở thú tộc thuộc cấp thấp, nhưng chỉ cần như vậy, xem ra ở nhân tộc hiện nay, cũng là vô cùng lợi hại.

Dạ Thất Thất không chút hoang mang lấy từ không gian một quả cầu màu lam kích cỡ như quả trứng, bỏ vào trong nồi nấu, trứng này là nàng để cho hồng hồng om tỏi cho nàng, cũng không có chú ý xem, trực tiếp liền cho vào nồi, đôi mắt nhìn chăm chăm hai con thần thú đại chiến giữa không trung, không chớp mắt nhìn chăm chăm!

Chu Tước không hổ là thần thú, lực phòng ngự cùng tốc độ đều rất dung mãnh, Thanh Long tuy là Long tộc, nhưng ở tốc độ này so sánh với Chu Tước vẫn yếu hơn hai phần, và cả trạng thái bây giờ của Thanh Long cũng không được tốt, dần dần bị lép vế.

Một lát sau...

Trứng trong chảo sắt phát ra mùi thơm nồng nặc, Dạ Thất Thất hít sâu một hơi, đặt miếng trứng trong tay, dùng sức bẻ, miếng trứng kia lập tức biến thành hai nửa, mùi thơm càng đậm.

Dạ Thất Thất ‘ăn như hổ đói’ hết cả hai miếng trứng, không thể trách nàng không có hình tượng, thật sự là nàng quá đói, quả cầu lam cỡ quả trứng gần như bị nàng ăn hết.

Ăn trứng xong Dạ Thất Thất vuốt vuốt bụng, vẻ mặt thỏa mãn.

“Là hán, chính là hán, trứng rồng chính là bị hán cướp mất...” Dạ Thất Thất ăn uống no đủ chuẩn bị rời đi, đột nhiên không biết từ nơi nào xuất hiện một đám người, chỉ về phía nàng lớn tiếng nói.

Trứng rồng, cướp mất?

Tình huống gì thế?

Dạ Thất Thất bị đám người đột nhiên xuất hiện kia làm cho không hiểu chuyện gì, do nghi ngờ nên trong ánh mắt tràn đầy nghi hoặc.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 245: Oan uổng thật lớn.

Nhìn đám người trước mắt không biết từ đâu xuất hiện, đáy mắt Dạ Thất Thất có hờn vài phần phòng bị!

“Các ngươi là người phương nào? Không biết từ đâu xuất hiện lại nói những lời kì quái, khó tránh hơi quá đáng đi?” Lai giả bất thiện, thiện giả bất lai! Dạ Thất Thất cũng không phải là thiếu nữ mười sáu, mười bảy tuổi không biết gì, lòng người hiểm ác, nàng có thể hiểu được.

Giờ phút này Dạ Thất Thất một thân lam y, dung mạo thanh tú tuấn lãng, nhìn qua một cái, chính là chàng thiếu niên tác phong nhanh nhẹn, nếu bỏ đi ngạo khí cùng vẻ cương quyết trên gương mặt hấn, liền càng thêm hoàn mỹ.

“Tiểu tặc lớn mật, lại dám tự mình trộm trứng rồng của thần thú Thanh Long, làm cho Thanh Long giận dữ, ngộ thương biết bao dân chúng ở Thanh Long thành, ngươi có biết tội của ngươi không?” Người tới mở miệng liền không cho Dạ Thất Thất cơ hội phản kháng mà liền gán tội danh lên đầu nàng, còn chưa làm rõ ràng mọi chuyện mà đã xem Dạ Thất Thất là bia đỡ đạn.

Nghe vậy, khéo môi Dạ Thất Thất gọi lên một tia cười lạnh!

Bắt đầu không nói gì liền trực tiếp hỏi tội, ý đồ này được thể hiện quá rõ ràng quá rồi?

Muốn bắt kẻ chết thay, thế nhưng lại dám đụng đến nàng, chẳng lẽ trên mặt Dạ Thất Thất nàng có viết chữ ‘dễ khi dễ’ sao?

Thật sự là buồn cười!” Bắt trộm bắt tang vật, các ngươi có chứng cứ gì chứng minh trứng của Thanh Long là do ta trộm? Nghe nói trứng rồng là do linh khí Long tộc thai nghén mà sinh, từ nhỏ liền cực kỳ cường đại, nếu ta tiếp xúc với trứng rồng, trong người tất nhiên có hơi thở của Long tộc, trước mắt, các ngươi có thể thấy được nơi nào trên cơ thể ta có tồn tại hơi thở Long tộc?” Trong mắt Dạ Thất Thất mang theo vài phần trào phúng hỏi.

“Giỏi lắm tiểu tặc gian xảo, đến nước này ngươi còn dám ngụy biện, còn không mau khoanh tay chịu trói? Nếu như giờ phút này ngươi nhận tội, ta liền vì ngươi cầu tình với tộc trưởng. Thủy tộc ta là một trong ngũ đại gia tộc của Xích Họa đại lục, nhất định sẽ giữ lời, nếu ngươi cứ khăng khăng, có ý đồ chạy trốn, Thủy tộc ta chắc chắn sẽ phát lệnh truy sát ngươi, toàn bộ đại lục sẽ truy sát ngươi cùng với những người có quan hệ với ngươi, trong đó lợi và hại, ngươi tự mình cân nhắc!” Ngụ ý, chuyện lần này, bất luận là có liên quan đến nàng hay không, oan uổng này, nàng đều phải chịu trách nhiệm rồi!

Bởi vì, chuyện này Thủy tộc - một trong ngũ đại gia tộc Xích Họa đại lục, người trước mắt liền trực tiếp dùng danh nghĩa Thủy tộc để uy hiếp Dạ Thất Thất nghe theo.

Dạ Thất Thất làm sao không hiểu những lời người đó nói, nhìn khí thế hung hăng của đám người kia, khóe môi nhếch lên một nụ cười tràn ngập lãnh ý.

“Nói như thế, hôm nay thần thú Thanh Long cùng thần thú Chu Tước đại chiến, tất cả vì ta mà ra, nguyên nhân gây ra là ta trộm trứng rồng, nếu ta mà ngoan ngoãn khoanh tay chịu trói để cho bọn ngươi bắt giữ, ta liền là trở thành một loại tiểu nhân bất trung, bất hiếu, bất nhân, bất nghĩa, ích kỷ, mà người của những bộ tộc còn lại sẽ là anh hùng cứu vớt dân chúng, được vạn người ngưỡng mộ, có phải hay không?” Người không biết xấu hổ đúng là thiên hạ vô địch, toàn bộ người của bộ tộc này, thật đúng là da mặt dày tới cực điểm.

Thanh Long Thành, Thủy tộc, xem ra, nàng cùng Thủy tộc này đúng thật là có duyên phận nha!

“Đừng nhiều lời, nếu ngươi không ngoan ngoãn khoanh tay chịu trói, thì đừng trách chúng ta vô lễ...” Tiếng người nói chưa dứt, chỉ thấy trong tay Dạ Thất Thất có một đạo hồng quang hướng hấn đánh tới.

“Pằng - -” tiếng roi vang thanh thúy truyền đến, kèm theo tiếng roi rơi xuống, còn có một tiếng kêu thê thảm.

“A... Đau quá...”

“Tiểu tặc ngươi dám, lại dám đả thương người Thủy gia chúng ta, ngươi quả nhiên là tiểu tặc không biết trời cao đất dày, hôm nay nếu không bắt ngươi lại, khó có thể giải được mối hận trong lòng của ta!” Thanh âm ôn ào vang dội không trung, xuyên qua rất xa, thậm chí ngay cả bên trong Thanh Long Thành cũng có thể nghe thấy lời nói này.

Đáng chết!

Cảm thụ được xung quanh không ngừng có hơi thở bay về hướng mình, sắc mặt Dạ Thất Thất trở nên vô cùng lạnh lùng, sát khí lóe qua nhè nhẹ nơi đáy mắt.

Đồ đáng chết, lại dám tính kế nàng!

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 246: Thất tình phế hồn trận (1)

“Thủy tộc, các ngươi khinh người quá đáng!”

Đáy mắt Dạ Thất Thất thoáng lóe tia lạnh lẽo, cảm nhận một bóng dáng mang hơi thở quen thuộc hướng về phía nàng, tâm niệm vừa động, nén giận thanh âm quát to, “Ta đang yên đang lành ở chỗ này nghỉ ngơi, bọn ngươi đột nhiên xuất hiện không hiểu vì sao lại khiến ta oan uổng nhận danh trộm trứng rồng, việc này thật quá đáng! Các ngươi lại dùng danh nghĩa Thủy tộc ép ta, uy hiếp muốn ta thừa nhận chuyện này là ta gây nên, nếu không sẽ bắt ta lại, tự mình xử tử! Ngươi Thủy tộc ương ngạnh như thế, thế nhân có biết không? Còn ngươi Thủy tộc các ngươi cho rằng, tất cả mọi chuyện trên thế gian này, đều là Thủy tộc các ngươi quyết định?”

Dạ Thất Thất nén giận quát lên, giống như từng đạo tiếng sấm, đánh đến thân thể bọn họ.

Trong những người này, phần lớn là người tu luyện của Thanh Long Thành, nhưng cũng có một phần là xung quanh thành thị, bị hai con thần thú Thanh Long và Chu Tước giao chiến hấp dẫn mà đến, trong đó, lại là có rất ít người của những đại gia tộc khác.

Thủy tộc, chính là một trong ngũ đại gia tộc của Xích Họa đại lục, thế gia ở giữa chiến đấu, vượt qua những gì người đời tưởng tượng trong mắt.

“Im miệng! Ngươi đừng vội hồ ngôn loạn ngữ, Thủy tộc ta quang minh lỗi lạc, tâm trong sáng có nhật nguyệt làm chứng, ngươi đừng hòng vu oan cho Thủy tộc ta.” Kêu đánh nhau cùng Dạ Thất Thất giận dữ trong lòng, chuyện này nếu như lan truyền ra ngoài, danh tiếng Thủy tộc nhất định sẽ có ảnh hưởng lớn, tộc trưởng chắc chắn trừng phạt nghiêm khắc chính mình, cho nên hấn nhất định phải xua tan lời đồn này đi.

Nghĩ đến đây, đáy mắt nam tử lóe lên một đạo sát ý!

Đều là do thiếu niên không biết tốt xấu này gây ra, nếu như hấn ngoan ngoãn theo mình nhận tội, chuyện này liền lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không, đều do hấn không biết thức thời.

Nếu hấn đã không biết thức thời như thế, liền đừng trách hấn không nể mặt!

“Oanh!” Giận quát một tiếng, đại đao trong tay nam tử kia hung hăng chém về phía Dạ Thất Thất.

“Keng.”

Dạ Thất Thất cảm phệ hồn roi trong tay, đỡ lấy đại đao của nam tử kia.

“Cùng tiến lên, trước tiên bắt lấy hấn!” Nam tử phát giác được thiếu niên trước mắt thực lực không thể khinh thường, nếu cứ tiếp tục như thế này, chẳng biết lúc nào mới có thể phân thắng bại? Lúc này liền hạ lệnh cho thuộc hạ toàn bộ cùng tiến lên, hiện bắt được hấn rồi nói sau.

Về phần những lời đồn kia, chỉ cần mình có thể bắt giữ người này, lấy công chuộc tội, tộc trưởng tất nhiên sẽ không trừng phạt chính mình.

“Oanh!” Lại một người, bỏ mạng ở dưới phệ hồn roi của Dạ Thất Thất.

Phệ Hồn roi, tên là Phệ Hồn, quả nhiên phệ hồn!

Điều khiển thú hồn, nuốt lấy hồn phách, là tuyệt thể hung khí.

“Đáng chết!” Nam tử cảm đầu tức giận mắng một tiếng, tức giận trong mắt càng đậm.

Hấn hiển nhiên không nghĩ tới, thiếu niên mang về tâm thường như thế này lại có bản lĩnh như thế.

Sớm biết như thế, lúc trước hấn sẽ không một thân một mình đi gặp hấn, làm hấn phải chịu tiếng xấu thay, nhưng trước mắt, sự thật cũng không cho hấn hối hận!

“Nên chết, các người, đều đáng chết!” Sát khí trong lòng của Dạ Thất Thất được sát ý của phệ hồn roi gọi lên, hai mắt từ từ trở nên đỏ bừng, sát khí bao phủ toàn thân.

“A - -” lại là một đạo tiếng kêu thảm thiết, một cổ thi thể ngã xuống!

Phệ hồn roi nuốt lấy một đạo linh hồn lực màu vàng, roi lóe qua một đạo kim mang, hưng phấn nhảy lên trong tay Dạ Thất Thất.

Hơn hai mươi tên thù hạ liền tiếp chết ở phệ hồn roi trong tay Dạ Thất Thất, sắc mặt nam tử cảm đầu càng ngày càng âm trầm, cuối cùng chỉ còn bảy người ngay cả hấn, hấn cũng không nhận được nữa quát to, “Kết trận!”

Năm người còn lại nghe vậy, đẩy mắt lóe qua một tia sáng, thân hình chợt lóe, tất cả đều hiện sau lưng hấn trong nháy mắt.

“Thủy ba trực lưu, Thất tinh trận, khởi!”

Bảy đạo hào quang có màu sắc khác nhau phát tán từ bảy người kia, hình thành một cái lồng bảo hộ trong suốt, nhốt Dạ Thất Thất vào bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 247: Thất tinh phệ hồn trận (2)

“Tê - - “

Đột nhiên Dạ Thất Thất phát hiện, thân thể của mình không có cách nào cử động được, bị một đạo quang mạng bảy màu trói chặt, không cách nào di chuyển.

Nguy rồi, bị gat!

Trong nội tâm Dạ Thất Thất thầm kêu không tốt, trong phút chốc, khóe môi gọi lên một tia cười lạnh.

Chỉ thấy, đột nhiên phệ hồn roi trong tay Dạ Thất Thất vung lên, theo sự điều khiển của Dạ Thất Thất mà lên xuống, phệ hồn roi lóe ra tia sáng màu đỏ cắn nuốt đạo quang mạng bảy màu đang trói Dạ Thất Thất kia.

Thất Tinh trận, nghe nói Thất Tinh trận xuất hiện từ thời kì thượng cổ, một vị đại thần nào đó căn cứ theo 7 chòm sao Bắc Đẩu và sự thay đổi của nó mà tạo thành. Qua vô số năm đến nay, mặc dù uy lực Thất tinh trận đã xa không thể bằng Thất tinh trận do vị thần thượng cổ kia sáng chế, nhưng so với lúc đó, phạm vi sử dụng Thất tinh trận càng ngày càng rộng hơn, thậm chí còn có rất nhiều thiên tài thay đổi trận pháp Thất tinh trận vốn có từ thượng cổ. Từ

đó, cho đến hiện tại, những trận pháp Thất tinh trận càng ngày càng quý dị khó lường.

“Có Thất Tinh trận liền nghĩ có thể bao vây ta, các ngươi quá coi thường ta rồi!” Hai đầu lông mày Dạ Thất Thất mang theo vài phần đắc ý, bước chân thay đổi đi về phía trước, nhìn bảy bóng dáng phát ra hào quang kia, khóe môi càng đậm ý lạnh.

Dạ Thất Thất làm việc chính là người không phạm đến ta, ta không phạm đến người! Nếu người dám động đến ta, tất nhiên phải chết!

Đến bây giờ, số lần Dạ Thất Thất thật sự tức giận cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay, cũng không phải là tính tình nằng nết, mà là chưa có chuyện gì đáng giá cho nằng nết thật sự tức giận, mà bây giờ, nằng nết lại là thực sự tức giận!

Nguyên nhân Dạ Thất Thất tức giận cũng không phải vì lý do gì khác, cũng là bởi vì lá cờ lớn màu đen trước mặt bảy người kia.

Lá cờ lớn kia tên là cờ linh anh, là do linh hồn của mấy vạn hải nhi chưa đầy mười ngày tuổi luyện chế thành, linh hồn hải nhi tinh khiết nhất, nhưng cũng yếu ớt nhất, dùng mấy vạn linh hồn hải nhi để luyện chế thì uy lực tà khí vô cùng kinh người.

Nhìn những linh hồn của hải nhi lượn vòng quanh cờ linh anh, đáy mắt Dạ Thất Thất tức giận càng đậm!

Hải nhi vốn là quãng thời gian tồn tại thần khiết nhất, lại bởi vì tâm tư của một số người, biến người đang sống thành như vậy? Linh hồn bị luyện chế thành tà khí, đồng nghĩa với việc mất đi cơ hội đầu thai, cho đến khi hồn phi phách tán.

Chuyện này làm cho Dạ Thất Thất sao có thể không tức giận?

“Cờ linh anh, các ngươi, đáng chết!” Mặt Dạ Thất Thất âm trầm, nhìn cờ linh anh màu đen, trong mắt lóe ra nồng đậm sát ý.

“Bốp!” Dạ Thất Thất vung roi hung hăng công kích về hướng linh anh cờ, duy nhất cơ hội để cho linh hồn trong linh anh cờ được giải thoát chính là phá hủy linh anh cờ, mặc dù một chút linh hồn sẽ bị hủy diệt như vậy, nhưng lại có thể cứu vớt càng nhiều linh hồn, làm cho bọn họ một lần nữa đạt được cơ hội đầu thai chuyển thế.

Vì những linh hồn đáng thương kia, Dạ Thất Thất cũng bất chấp liều mạng!

“Tiểu tử kia điên rồi, mọi người mau tránh ra...” Thất tinh trận không có thể thành công vậy khốn Dạ Thất Thất, lúc bảy người kia nghĩ nhanh chóng khởi động sát trận để đối phó Dạ Thất Thất, lại phát hiện người thiếu niên kia giống như điên rồi, điên cuồng tiến công, căn bản không cho bọn họ chút nào cơ hội khởi động sát trận.

Chỉ trong giây lát, bảy người mới vừa rồi còn đứng ở mỗi vị trí bày trận loạn thất bát tao, còn có hai người bị Dạ Thất Thất đã thương, mệnh ở sớm tối.

“Mở lồng bảo hộ ra, thả ta ra ngoài!” Trong nội tâm Dạ Thất Thất đã cho mấy người này phán quyết tử hình, nhưng trước mắt, nằng nết hết phải an toàn ra ngoài từ trong lồng bảo hộ này, cái khác, sau đó nói sau.

Hiển nhiên, chủ ý Dạ Thất Thất bị người nhìn thấu, toàn bộ bảy người kia lắc đầu, thà chết không chịu đáp ứng thả nằng rồi đi.

“Đã như vậy, vậy các ngươi liền toàn bộ lưu lại tính mạng đi.” Dạ Thất Thất cuồng vọng cười một tiếng, trong tay phê hồn roi lóe ra hào quang điên cuồng.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 248: Thất tinh phê hồn trận (tam)

Dạ Thất Thất không tin, giết người bày trận này, Thất tinh trận này sẽ không phá?

“Pằng - -” “Pằng - -” “Pằng - -”

Liên tục ba tiếng, ba đạo bóng dáng bị đánh bay, biến thành từng khối thi thể.

Lúc Dạ Thất Thất chống lại nam tử cầm đầu, một đạo thanh âm quát to từ xa truyền đến, “Dừng tay!”

Nam tử vừa nhìn người đến, lập tức trong lòng mừng rỡ, lúc này một chân quý xuống, tâm tình thoáng kích động nói, “Đệ tử tham kiến trưởng lão, thỉnh Tam trưởng lão làm chủ cho đám người đệ tử! Người này lòng dạ độc ác, tâm địa ác độc, giết hơn mười người tộc nhân ta, thỉnh Tam trưởng lão vì tộc nhân đã chết đòi lại công đạo...”

Trước mắt người đến không phải là người ngoài, đúng là Tam trưởng lão Thủy thị gia tộc Thủy Vị Ngôn, thực lực Thủy Vị Ngôn đã đến tôn cảnh, ở toàn bộ Xích Hỏa đại lục đều là xếp hàng cao thủ, lúc trước bị tộc trưởng cự tuyệt đề nghị của hắn, tâm tình hắn không tốt, nén giận ra khỏi thành, lại không

nghĩ lại làm cho hắn gặp một màn như thế.

Dạ Thất Thất vừa nhìn thấy thằm nghĩ trong lòng không tốt, căn cứ môi dưới, không có lên tiếng.

Tu vi thiên giai để đến tôn cảnh, là một đường ranh giới, cần kinh nghiệm vượt qua thiên kiếp sau khi thành công mới có thể thành công lên cấp! Hơn nữa, ở trên tu vi thiên giai, từng một bước lên trời, một ít cảnh giới tu vi, khác biệt là khác biệt một trời một vực, huống chi trước mắt tu vi người này so với mình, mạnh đâu chỉ một hai điểm?

Mặc dù toàn thân Dạ Thất Thất kiên cường, lại không phải người ngu, tự nhiên sẽ không làm sự tình lấy trứng chọi đá.

“Phát sinh chuyện gì, ngươi trước tiên kể lại mọi chuyện.” Tam trưởng lão đối với nam tử kia nói, từ đầu đến cuối đều không thèm nhìn Dạ Thất Thất một cái, trong lời nói tràn đầy ngạo khí và khinh thường.

Dạ Thất Thất không lên tiếng, trong nội tâm cười lạnh, nàng thật muốn nhìn một chút nam tử này sẽ nói như thế nào?

Lấy có trứng rồng, nhìn hắn như thế nào ngay trước mặt nhiều người nói lại lần nữa? Ở đây người càng đến càng nhiều, cũng không phải là tất cả đều là nhanh vượt Thủy thị gia tộc, trong người có chứa long khí hay không, rất dễ để phân biệt.

Nên sau khi nam tử kia đứng lên, hung hăng trừng Dạ Thất Thất một cái, mới mở miệng nói, “Trước đệ tử phụng mệnh đến tra tìm có hung thủ lấy trộm trứng thần thú thanh long hay không, ai ngờ lại phát hiện lúc này người này lược trứng, hơi thở cùng long khí trong sách có ghi vô cùng giống, đệ tử không dám hành động thiếu suy nghĩ, cũng là ghi nhớ trưởng lão dạy bảo, vì an nguy hơn mười vạn người trong Thanh Long Thành, không thể bỏ qua bất luận manh mối khả nghi nào. Nên đệ tử liền ra mặt hỏi thăm tình huống người này, ai ngờ lúc hắn vừa nghe đệ tử nhắc tới hai chữ trứng rồng, sắc mặt đại biến, vội vàng hấp tấp nghĩ muốn thoát li, đệ tử hoài nghi hắn có quan hệ với việc trứng rồng mất tích, liền muốn hắn lưu lại, ai ngờ hắn vô luận như thế nào cũng không chịu cùng đệ tử đi vào Thanh Long Thành, mà luôn muốn rời khỏi, đám người đệ tử vì ngăn trở hắn, hai mươi mấy người cơ hồ đều bị hắn chém giết...”

Nam tử kể chuyện lật ngược lại, đều đẩy tất cả mọi chuyện tới trong người Dạ Thất Thất.

Bất quá vài câu lời nói, Dạ Thất Thất thành người trộm trứng rồng, vì chạy trốn không tiếc giết hơn tính mạng hai mươi người, trong nháy mắt nàng thành đại ma đầu trong mắt mọi người, người người muốn giết.

“Câm miệng! Gặp qua người không biết xấu hổ, nhưng chưa thấy qua người không biết xấu hổ như ngươi! Đổi trắng thay đen, vu oan giá họa, ngươi vận dụng thành thạo như thế, không biết đã dùng qua bao nhiêu lần, lại có bao nhiêu người bởi vì ngươi mà gặp nạn, ta thực hối hận lúc ấy không giết ngươi đầu tiên!”

Bị người đổi trắng thay đen vu oan như thế, Dạ Thất Thất cũng là đầy bụng lửa giận.

Bất quá cuối cùng Dạ Thất Thất vẫn nhịn được, hảo hán không chịu thiệt thòi trước mắt! Hiện tại tu vi của nàng tuyệt đối không phải là đối thủ của trưởng lão này, bất quá nàng cũng không có ý định ngồi chờ chết, tu vi không phải là đối thủ của người khác, vậy nàng sẽ dùng biện pháp khác, có lẽ, nói không chừng còn có thể mượn điều này coi bỏ bí mật thân phận nàng!

Hai mắt Dạ Thất Thất híp lại, đầy mắt lóe qua một chút tinh quang.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 249: Kim Lũ ngọc bài (1).

“Thần thú Thanh Long có tu vi cỡ nào? Với tu vi này của ta há có thể trộm đi trứng Thanh Long? Nếu muốn vu oan hãm hại ta cũng phải tìm lấy cái cơ khá hơn một chút, hoang đường như thế, nói ra thì có ai tin? Xích Họa đại lục cũng không phải do Thủy gia các ngươi định đoạt, các ngươi đừng khinh người quá đáng!” Nói xong, Dạ Thất Thất ném ra một vật, đó là một tấm lệnh bài Vạn Bảo Các mà Kim tử từng cho nàng, nàng vẫn luôn đặt ở trong không gian, còn nhớ Kim tử từng nói qua, địa vị của Vạn Bảo Các ở toàn bộ đại lục là phi phạm, nếu như gặp phải phiền toái, có thể lấy tấm lệnh bài này ra, có lẽ có chỗ dùng được.

“Đừng coi người khác đều là kẻ ngốc, muốn coi ta làm người chết thay, cũng phải xem xem các ngươi có cái phân lượng kia hay không!”

Nói xong, Dạ Thất Thất giơ lên cao cao tấm ngọc bài màu vàng kim cầm trong tay, màu vàng kim trên ngọc bài, chữ 'Bảo' rất to dưới ánh mặt trời, hiện ra ánh sáng chói mắt khác thường.

“Vạn Bảo Các Kim Lũ ngọc bài!” Có người kinh hô một tiếng, hấp dẫn sự chú ý của tất cả mọi người đi qua.

Phàm là người tu luyện có chút kiến thức đều nhận ra tấm ngọc bài này, không biết người chung quanh vừa nghe Vạn Bảo Các Kim Lũ ngọc bài, lúc này liền rõ ràng. Nghĩ đến ý nghĩa của Kim Lũ ngọc bài Vạn Bảo Các đại biểu cho cái gì, ánh mắt mỗi một người đều tỏa sáng, giống như sói đói nhìn thấy

thịt tươi đậm đà máu tươi vậy, hận không thể nhào tới đoạt lấy.

Nhưng mà bởi vì Thủy gia cũng có gia nhập chuyện này, cho nên, những người kia mỗi một người đều không dám tiến lên cướp đoạt.

“Tam trưởng lão, xin hỏi đây rốt cuộc là thế nào? Trong tay vị thiếu niên này lại cầm Kim Lũ ngọc bài của Vạn Bảo Các? Thủy gia các ngươi lại có ý gì? Chẳng lẽ Thủy gia các ngươi quyết định muốn chính thức tuyên chiến cùng Vạn Bảo Các phải không? Cần phải biết rằng, Kim Lũ ngọc bài này của Vạn Bảo Các cũng không phải là vật mà người bình thường có thể có được, Thủy gia làm việc cũng nên suy nghĩ kỹ há!”

Người nói chuyện, là trưởng lão Luyện Khí Môn, Luyện Khí Môn của hắc xư nay có giao hảo với Hòa gia là kẻ thù truyền kiếp của Thủy gia, làm sao sẽ bỏ qua cho cơ hội tốt như vậy mà không đá kích Thủy gia vài câu.

Nghe vậy, sắc mặt tam trưởng lão càng thêm khó coi.

Luyện Khí Môn chỉ là môn phái nhỏ, nhưng mà Luyện Khí Môn cùng Hòa gia xưa nay qua lại thân thiết. Và lại, bút giấy động rừng, nếu không phải Thủy gia muốn chính thức khai chiến với Hòa gia, thì không thể động vào Luyện Khí Môn.

Huống chi, địa vị Luyện Khí Môn ở Xích Hóa đại lục tương đối đặc thù, cộng thêm cường môn Luyện Khí Môn là người hiền lành, người có uy tín có thân phận ở Xích Hóa đại lục đều nhận qua ân huệ hoặc ít hoặc nhiều của hắc. Nếu thật muốn động vào Luyện Khí Môn, chỉ sợ Thủy gia sẽ trở thành mục tiêu công kích.

Cho nên, vô luận từ phương diện nào mà nói, Thủy gia của hắc cũng không thể trở mặt với Luyện Khí Môn. Tự nhiên hắc cũng không thể vào lúc này trở mặt cùng vị trưởng lão Luyện Khí Môn này.

Mặc dù tức giận, cũng chỉ có thể chịu.

“Ngươi, nói chuyện này cho rõ ràng? Còn có giấu giếm gì không?” Tam trưởng lão phát tiết tất cả cơn tức giận đến trên người nam tử đánh nhau cùng Dạ Thất Thất, trong mắt ẩn chứa một cơn tức giận.

“Đệ tử tuyệt không có nửa phần giấu giếm!” Tên nam tử đi lên trước, chỉ tay lên trời thề thốt: “Thủy Lục ta nói tất cả đều là thật, nếu có giả dối, sẽ bị thiên lôi đánh xuống!”

Vì lấy được tín nhiệm của Tam trưởng lão và tất cả mọi người ở đây, nên nam tử kia cũng liều mạng rồi.

Nghe Thủy Lục thề, người ở chỗ này từ từ trầm mặc.

Mặc dù bọn họ đồ mất Kim Lũ ngọc bài trong tay thiếu niên kia, lại cũng không dám tùy tiện làm địch với Thủy gia.

“Vị thiếu niên này, Thủy Lục nói, có đúng hay không?” Tam trưởng lão nhìn Dạ Thất Thất, phải nói là nhìn Kim Lũ ngọc bài trong tay Dạ Thất Thất, đáy mắt lóe qua một chút tinh quang.

Khóe môi Dạ Thất Thất thoáng gọi lên nụ cười chế giễu: “Phải hay không phải, có gì khác nhau? Ta nói không phải, các ngươi có tin hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 250: Kim Lũ ngọc bài (2).

“Chàng trai trẻ, trong tay ngươi nắm giữ Kim Lũ ngọc bài của Vạn Bảo Các, Vạn Bảo Các từng có ân với toàn bộ đại lục. Chúng ta đã từng thề, tương lai nếu có người giữ Kim Lũ ngọc bài Vạn Bảo Các xuất hiện, sẽ tôn trọng như khách quý, lấy lễ nghi tôn quý nhất mà đối đãi. Hôm nay tay ngươi giữ Kim Lũ ngọc bài, cho dù trống rỗng thật sự là bị ngươi trộm đi, cũng sẽ không có người nào trừng phạt ngươi, ngươi chỉ cần đi với ta một chuyến Thủy gia, nói rõ ràng mọi chuyện là được, ngươi thấy thế nào?”

Tam trưởng lão Thủy gia chưa bao giờ tận lực làm cho mình lộ ra một vẻ mặt hiền lành hòa ái như giờ phút này, mà hắc lại không biết, giờ phút này vẻ mặt của hắc so với ngày thường không nói không cười tùy tiện, nhìn thấy càng thêm kinh người.

Nếu Dạ Thất Thất thật sự cùng hắc trở về Thủy gia, chỉ sợ mọi chuyện sẽ trở nên hoàn toàn khác đi rồi.

Tên trộm trống rỗng chính là bản thân Tam trưởng lão, đương nhiên vào lúc này hắc sẽ không đứng ra thừa nhận mình là tặc trộm trống rỗng, trở thành tội nhân Thủy gia.

Cho nên, hiện tại đối với hắc mà nói, chuyện trọng yếu nhất tuyệt đối không phải là giải quyết Thanh Long và Chu Tước chiến đấu, mà là lập tức tìm ra được một tên trộm ăn cắp trống, bảo trụ một đời anh danh của hắc.

“Không được! Ta sẽ không đi Thủy gia với ngươi, chuyện xảy ra, hiện tại có thể giải quyết trước mặt mọi người.” Dạ Thất Thất không phải người ngu, đương nhiên sẽ không đồng ý đi Thủy gia.

Không nói đến ân oán giữa nàng và Thủy Thanh Ngao Thủy Thanh Khuynh, với thân phận này của nàng hiện tại, Thủy Đình cũng là bằng chứng Thủy gia, nàng đi chuyến này, có khác gì như dê vào miệng cạp?

“Không được, chuyện này liên quan tới hơn hai mươi tính mạng tộc nhân của Thủy gia ta, ngươi nhất định phải tự mình tiến đến nói rõ cùng tộc trưởng.” Tam trưởng lão kiên trì muốn Dạ Thất Thất cùng hắn trở về Thủy gia.

“Được hay không, không phải do ngươi định đoạt.” Dạ Thất Thất quát lạnh, thu lại Kim Lũ ngọc bài trong tay, lạnh lùng nói: “Chớ ngoan không chán đường, tránh ra! Hy vọng sau này các ngươi sẽ không hối hận là tốt rồi.” Lạnh lùng để lại những lời này, tay Dạ Thất Thất cầm Phệ Hồn roi xoay người muốn rời đi.

Sắc mặt Tam trưởng lão tức giận đến đỏ bừng, đã bao nhiêu năm hắn không có nhận lấy loại đãi ngộ này? Hiện tại, hắn đường đường là Tam trưởng lão Thủy gia. Tu vi đã tới Tôn cảnh, toàn bộ Xích Họa đại lục ngoại trừ những người ở ẩn lánh đời kia, người có thể đánh thắng được hắn không vượt qua hai mươi người, lại bị một thiếu niên chưa tới hai mươi tuổi chỉ vào mũi mắng hắn là cẩu!

Quan trọng nhất là, thiếu niên tuổi đôi mươi này còn chỉ mũi mắng hắn ngay trước mặt mấy trăm người!

Đây quả thực là so với đánh hắn một roi còn làm cho hắn khó chịu hơn, nếu không phải nhận định Kim Lũ ngọc bài trong tay hắn (DTT), hắn (TTL) tuyệt đối sẽ trực tiếp xé nát tên tiểu tử này, mà giải nỗi hận trong lòng hắn.

“Không đồng ý? Được, chuyện hôm nay ta nhớ kỹ, sau này, ta nhất định sẽ hoàn trả gấp bội! Thủy gia, ha ha...” Dạ Thất Thất cười lạnh hai tiếng, cầm Phệ Hồn roi trong tay, vòng qua Thủy Lực, đi đến trước vòng phòng ngự, hung hăng vung một roi lên vòng phòng ngự Thất tinh trận.

“Bốp.” Một tiếng, vòng bảo hộ tựa như bọt biển, phá tan.

Thủy Lực “Phốc!” Phun ra một búng máu!

Toàn bộ Thất tinh trận, tất cả đều đặt ở trên thân một mình hắn, Dạ Thất Thất cường chế phá vỡ vòng bảo hộ Thất tinh trận, đồng thời, cũng chấn động dả thương lục phủ ngũ tạng của hắn.

“Trộm trứng rỗng, mang đến phiền toái lớn như vậy cho Thanh Long Thành, giết hơn hai mươi người của Thủy gia ta. Hiện tại một câu nói cũng không để lại, liền cứ như vậy mà đi, ngươi để cho Thủy gia ta sau này làm sao đặt chân ở Xích Họa đại lục? Đề cho Thủy Vị Ngôn ta sau này còn có mặt mũi nào gặp tộc nhân?” Thân hình Thủy Vị Ngôn chợt lóe, ngăn chặn trước mặt Dạ Thất Thất.

Dạ Thất Thất lại lấy ra miếng Kim Lũ ngọc bài trong tay lần nữa, cười lạnh nói: “Nói như thế, ngươi là muốn bắt ta đi? Như vậy cũng nói rõ ràng, lời thề lúc trước các ngươi phát ra, đều là đánh rắm, Kim Lũ ngọc bài này ở trong mắt các ngươi, lại cũng không có quan trọng như vậy, Thủy gia ngươi đều là hạng người vong ân bội nghĩa...”

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 251: Cường phá phong ấn, Thất Thất ra oai (1).

“Im miệng! Thủy gia ta há lại để cho ngươi có thể tùy ý phê phán? Trước mắt ngươi chỉ có hai con đường có thể đi, hoặc là ngươi trở về Thanh Long Thành cùng ta để chấm dứt mọi chuyện, hoặc là cũng đừng trách ta vô lễ, mời ngươi đi trở về...” Lúc Tam trưởng lão nói lời này, trong lòng hắn có cân nhắc.

Nếu như thiếu niên trước mắt không có lấy ra Kim Lũ ngọc bài, hắn nhất định là sẽ không khách khí như thế, hiện tại cứ bắt người đi rồi nói sau, cho dù xung quanh có thật nhiều người, nhưng vậy thì thế nào? Bắn vào bọn họ, còn không có tư cách cũng không có lá gan đắc tội Thủy gia. Nhưng trước mắt, thiếu niên này lấy ra Kim Lũ ngọc bài, đây là ngọc bài tượng trưng cho thân phận Vạn Bảo Các, nếu hắn không có một lý do thích hợp trực tiếp dẫn người đi, về tình về lý, đều không thể nào nói nổi.

“Không có bằng chứng, chỉ dựa vào lời nói của một bên của hắn liền oan uổng ta là tặc trộm trứng rỗng, mở miệng một tiếng tiểu tặc vu oan ta. Hiện tại, còn muốn để cho ta bỏ tay chịu trói cùng các ngươi đi về Thủy gia, ngươi cho ta là người ngu sao? Ta đi chuyến này, còn mạng trở ra hay không?” Dạ Thất Thất cười lạnh một tiếng, khinh thường hừ lạnh nói: “Thủy gia là một trong ngũ đại gia tộc, hừ! Cũng chỉ như vậy thôi.”

Trong mắt Tam trưởng lão thoáng lóe qua sắc lạnh, trong ánh mắt nhìn Dạ Thất Thất chợt hiện lên vài phần sát ý, lạnh lùng nói: “Thủy gia như thế nào, tự có công luận! Hôm nay ngươi giết người trộm trứng rỗng lại là sự thật, cũng bởi vì như vậy mà tạo thành dân chúng Thanh Long Thành vô có gặp nạn. Về tình về lý, ngươi đều phải đi với ta tới Thanh Long Thành một chuyến. Nếu như ngươi chịu giao ra trứng Thanh Long, Thủy gia ta chắc chắn nhìn vào Kim Lũ ngọc bài của Vạn Bảo Các trong tay ngươi, bảo vệ bình an...”

Nguy ý, nếu không phải Kim Lũ ngọc bài biểu tượng của Vạn Bảo Các ở trong tay nàng, căn bản Thủy gia không sẽ như thế.

“Xin lỗi, để cho các người phải thất vọng rồi. Tấm Kim Lũ ngọc bài này là của bằng hữu cho ta, nếu như các người thích hợp làm tiểu nhân vong ân bội nghĩa, lại không sợ Vạn Bảo Các trả thù mà nói, các người cứ việc tiến lên bắt lấy ta là được, bất cứ lúc nào ta cũng phụng bồi! Nếu không, xin mời chư vị tránh ra, ta phải rời khỏi nơi đây.” Dạ Thất Thất trở tay cất tấm ngọc bài vào không gian, nhưng trong lòng không cũng không bình tĩnh như thể hiện bên ngoài.

Dạ Thất Thất tuyệt đối không nghĩ tới, Kim tử cho nàng khối ngọc bài lại có ý nghĩa trọng đại như thế.

Đến ngay cả Thủy gia cũng phải kiêng kỵ ba phần, Kim tử có hành động hào phóng như vậy, không hiểu tại sao làm cho nàng nghĩ đến khuôn mặt tuần mỹ như yêu nghiệt của Viêm Minh.

Bản thân không hiểu sao từ Bạch Lang tộc bị cuốn vào vùng đất cằn cỗi kia, gặp gỡ Medusa suýt nữa bỏ mạng, sau khi tỉnh lại quý dị biến thành thân nam nhi. Hết thấy phát sinh ở trên người nàng đều có vẻ không thể tưởng tượng nổi, sau khi những chuyện này phát sinh, nàng theo bản năng không thêm nghĩ tới hần nữa, cũng mang theo vài phần tâm tư trốn tránh ở trong đó.

Trước kia chưa nói thời điểm nàng còn không có phát giác được tâm tư của hần, nhưng kể từ ngày sau khi hần biểu lộ tâm tư rõ ràng, đáy lòng của nàng mơ hồ có chút hân hoan. Trên lí trí lại nhắc nhở nàng phải giữ một khoảng cách với hần, nhất là mỗi lần nàng tiếp xúc có chút gần với Viêm Minh, trong lòng liền có loại cảm giác vô cùng kỳ quái, nàng cũng không biết nên hình dung như thế nào? Mỗi lần nghĩ đến mục đích của hần đến gần mình có thể là bởi vì thần khí trên tay cha, nàng liền cảm giác mình tìm mình khế đậm nhói.

“Không sao, thứ tình yêu này, cũng không phải là nhu yếu phẩm sinh hoạt! Không có nó, mình cũng có thể sống được nói không chừng lại còn tùy ý tiêu sái.”

Những lời này, đã vô số lần Dạ Thất Thất tự nói với mình, nhưng mỗi lần nghĩ đến khuôn mặt tuần mỹ như yêu nghiệt của Viêm Minh, thật giống như có thiên ngôn vạn ngữ muốn nói lại không thể kể ra trước đôi mắt thâm tình, những lời này trở nên vô cùng trống không vô lực.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 252: Cường phá phong ấn, Thất Thất ra oai (2).

“Không được! Muốn đi, trừ phi bước qua thi thể của ta.” Thủy Lực đứng ở sau lưng Tam trưởng lão, lúc nghe Tam trưởng lão nói ra những lời này, ánh mắt nhìn về phía Dạ Thất Thất lóe qua vài phần đắc ý.

Giống như lại khiêu khích cùng Dạ Thất Thất: Dám đắc tội ta, sẽ phải trả giá thật lớn!

Nghe vậy, Dạ Thất Thất giận quá thành cười, tùy ý cười to nói: “Ha ha ha... Buồn cười, buồn cười đến cực điểm! Muốn ngăn cản ta, thì lấy ra bản lĩnh của các người, để cho ta kiến thức một chút trưởng lão Thủy gia đến tột cùng có bản lĩnh gì?”

Lúc này Dạ Thất Thất, người mặc xiêm y màu xanh thắm, mi thanh mục tú, khoe mỗi mang theo thoáng nụ cười tà bừa bãi tùy ý, Phệ Hồn roi cầm trong tay đã từng cắn nuốt qua máu và linh hồn hồng đến chói mắt, một trận gió lạnh thổi qua, tóc đen buộc lên cao cao tung bay theo gió, thần thái mang theo vài phần tùy ý hào hứng.

“Bốp - -” Dạ Thất Thất giờ tay vung lên, dùng sức đánh Phệ Hồn roi lên trên mặt đất, phát ra tiếng vang thanh thúy.

“Thằng nhãi ranh, người dám?” Tam trưởng lão tức giận quát một tiếng, trong mắt phát ra hai luồng sát ý bén nhọn nhìn Dạ Thất Thất, đôi mắt chuyển một cái, đột nhiên nói ra: “Các chủ Vạn Bảo Các đạo đức tốt, năm đó cứu vô số người các đại gia tộc chúng ta sau đó liền triệt để vắng bóng không để lại dấu vết. Mấy trăm năm qua, chúng ta chỉ nghe nghe thấy Kim Lũ ngọc bài, biết có vật này tồn tại, nhưng chưa từng thấy qua vật thực. Hiện nay, trong tay người cầm Kim Lũ ngọc bài này có phải là Kim Lũ ngọc bài thật sự hay không còn cần phải có thêm một bước kiểm tra đối chiếu sự thật. Ta khuyên người tốt nhất không nên dựa vào đó rồi ngoan cố chống lại, nếu như không cẩn thận làm người bị thương, đối với hai bên đều vô ích.”

Đúng vậy, trong nháy mắt mọi người gật đầu, đồng ý lời Tam trưởng lão nói.

Kim Lũ ngọc bài đúng là đại biểu cho Vạn Bảo Các, nhưng lại chưa bao giờ có người chân chính thấy qua Kim Lũ ngọc bài. Bọn họ biết Kim Lũ ngọc bài cũng là bởi vì gần mấy trăm năm qua, tất cả con cháu của Vạn Bảo Các đều đổi thành con cháu Kim Lũ ngọc bài, bọn họ mới có thể biết được Kim Lũ ngọc bài tồn tại.

Nhưng bây giờ lời Tam trưởng lão Thủy Vị Ngôn nói, nhưng lại làm cho trong lòng bọn họ có hoài nghi.

“Kính xin chư vị làm chứng, hôm nay, ta Tam trưởng lão Thủy gia, Thủy Vị Ngôn, lúc này mời vị công tử này đến Thanh Long Thành, đợi sau khi tra ra manh mối chân tướng sự thật, nếu như chứng thật vị công tử này vô tội, bản trưởng lão chắc chắn đưa người bình an ra thành. Hơn nữa trước mặt mọi người nhận lỗi với hần, kính xin chư vị làm chứng, có chỗ nào không phải, kính xin vị công tử này thứ lỗi!” Một chiêu rút củi dưới đáy nồi của Tam

trường lão, mặt ngoài làm rất hào phóng, sâu trong đáy lòng cũng đã hạ quyết tâm, tất nhiên không để cho người này sống sót rồi đi Thanh Long Thành, người dám nhục nhả hắn như thế, làm sao hắn lại há có thể để cho hắn sống trên thế gian?

“Mời ta đi Thanh Long Thành, đợi tra ra manh mối, chứng thật vô tội... Ai đồng ý? Ta vốn là vô tội, làm gì cần phải đến Thủy gia các người chứng minh trong sạch cho ta? Cho dù ta có tội, lại có quan hệ gì với Thủy gia các người? Thủy gia các người lại có tư cách gì?” Dạ Thất Thất hừ lạnh, phóng mắt nhìn đi, trước đó người vây xem chỉ mấy trăm người lại cấp tốc gia tăng, phóng tầm nhìn, giờ thì rậm rạp chằng chịt toàn bộ là bóng người.

“Hừ - - “

Tam trường lão không đợi Dạ Thất Thất nhiều lời, thân hình nhanh như tia chớp bay tới Dạ Thất Thất, chưởng phong bén nhọn.

“Hừ!” Thấy thế, Dạ Thất Thất hừ lạnh một tiếng, trong mắt hàn quang chợt lóe.

Trong một thoáng, bên cạnh Dạ Thất Thất xuất hiện sáu bảy phân thân, thực hư không có thay đổi, mỗi một phân thân đều không có khác biệt gì với bản thể.

...

Bảy phân thân, tính cả bản thể, chia nhau vượt qua phương hướng khác nhau đánh tới Tam trường lão cùng với đám người bên cạnh Thủy Lục, khí thế bén nhọn, mắt phóng hung quang.

“Thằng nhãi ranh, ngươi dám!”

Tam trường lão bị một phân thân cuốn lấy, lại phát hiện bản thể Dạ Thất Thất công kích tới Thủy Lục, Phệ Hồn roi chợt lóe qua, máu vậy không trung

Song phương đối mặt, Thủy Lục liền mất mạng dưới Phệ Hồn roi trong tay Dạ Thất Thất, hài cốt không còn!

Tộc nhân trước mặt bản thân bị Dạ Thất Thất chém giết, Tam trường lão Thủy Vị Ngôn giận dữ, giọng nói tức giận vang dội trong không trung, đám người Thủy Vô Tình trong Thanh Long Thành cũng bị kinh động.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 253: Cường phá phong ấn, Thất Thất ra oai (3).

“Tên nhãi ranh, ngươi dám! ! !”

Tiếng vang điếc tai, truyền khắp toàn bộ Thanh Long Thành.

Trong Thanh Long Thành, đám người tộc trưởng Thủy Vô Tình Thủy gia đang đau đầu không thôi vì thần thú Thanh Long và Chu Tước kịch đấu, đột nhiên nghe thấy một tiếng rống giận dữ điếc tai truyền đến.

Giọng nói này... Hình như là Tam trường lão?

Thủy Vô Tình hơi hơi nhíu mày, Lục trường lão mắt sắc lập tức lên tiếng: “Tộc trưởng, giọng nói này, hình như là Tam trường lão, lại có người có thể làm cho Tam trường lão tức giận như thế, chẳng lẽ là đã xảy ra chuyện gì?”

Lục trường lão nói vừa xong, lông mày Thủy Vô Tình nhíu lại càng sâu hơn, trong nội tâm cũng có chút trách cứ Tam trường lão. Hiện tại là thời khắc trọng yếu, Tam trường lão thân là trưởng lão trong tộc, không đợi ở trong phủ cùng nhau thương lượng đối sách, lại chạy đi ra bên ngoài không biết lại gặp phải phiền toái gì? Chẳng lẽ hắn không biết hiện tại là thời khắc thị phi sao? Ngoài thành còn có hai con thần thú đang đại chiến, bất cứ lúc nào cũng có khả năng lan đến gần Thanh Long Thành, tại thời điểm trọng yếu thế này hắn lại đi ra ngoài, khó tránh quá không biết phân biệt nặng nhẹ rồi.

“Thất trường lão, làm phiền ngươi dẫn theo người đi trợ giúp Tam trường lão, trước mắt ngoài thành còn có hai con thần thú đang đại chiến, bất cứ lúc nào cũng có khả năng lan đến gần Thanh Long Thành, các người nhớ phải đi nhanh về nhanh.” Tuy trong nội tâm Thủy Vô Tình có chút trách cứ Tam trường lão, nhưng sẽ không biểu hiện ra ngoài ở trước mặt người khác. Trong Thủy gia cũng không bền chắc như thép mà bên ngoài nhìn thấy như vậy, những trưởng lão trong nội bộ Thủy gia tâm tư từng người đều sục sôi. Nếu không phải hắn hiểu được như thế nào là mọn lực đẩy lực, cộng với thân là tộc trưởng trong tay hắn cũng có lá bài tẩy của mình, sợ là sớm đã bị bọn họ kéo xuống khỏi vị trí này.

Đối với những trưởng lão này, tất cả mọi người đều ngoài mặt hòa ái, tâm tư thâm kín thì khác nhau, đều theo đuổi suy nghĩ riêng của mình.

Cho nên, Thủy Vô Tình cố ý tuyển chọn Thất trường lão không cùng trận tuyến với Tam trường lão đi đến trợ giúp.

“Tộc trưởng, hay là để cho ta đi thôi! Thân pháp của ta nhanh hơn một chút so với lão Thất, để cho ta đi cũng có thể nhanh trở lại.” Lục trường lão nhìn

thấu khoản tính toán của Thủy Vô Tình, lúc này đứng ra thương lượng.

Thủy Vô Tình nhìn thật sâu Lục trưởng lão một cái, không có nói thêm cái gì, chỉ là nhẹ gật đầu rồi nói: “Như vậy cũng tốt, vậy làm phiền Lục trưởng lão.” Nói xong, chỉ thấy Thất trưởng lão khẽ gật đầu, đẩy mắt Lục trưởng lão thoáng lóe qua vẻ kỳ quái, nhìn thật sâu vào mắt Thủy Vô Tình một cái, thân hình chợt lóe, đằng vân mà rời đi.

Bên kia, cách đó không xa ngoài Thanh Long Thành, trên đồi núi nhỏ chỗ đám người Dạ Thất Thất đang...

“Tên nhãi ranh, ngươi thực khinh người quá đáng!”

Tro mắt nhìn thấy tộc nhân của mình bỏ mạng ở trước mặt mình, mà bản thân mình lại không có cách nào cứu được, sắc mặt Tam trưởng Thủy Vĩ Ngôn trở nên rất khó coi, hai tròng mắt tràn đầy tức giận, Tam trưởng lão bị tức giận đến choáng váng đầu óc, giờ phút này ánh mắt trở nên hết sức sắc bén.

Về mặt hiền lành hòa ái trước kia của Tam trưởng lão đã không còn sót lại chút gì, tươi cười rạng rỡ mất đi, hiện tại biến thành âm lãnh đáng sợ, biểu hiện trên mặt cực kỳ dữ tợn khiếp người.

“Thiên Uyên Vô Cực đại trận, bắt đầu!”

Trong tay Tam trưởng lão xuất hiện mười hai lá cờ màu vàng, niệm khẩu quyết, ném những lá cờ màu vàng ra không trung. Trong một thoáng, ánh sáng màu bạc tản ra đầy trời, ba lá cờ trực tiếp bay lên vài trăm mét trên cao, trong chớp mắt, toàn bộ xung quanh hơn mười dặm bị phong tỏa, chỉ có thể đi vào không thể ra.

Một khi đại trận Thiên Uyên Vô Cực hình thành, vô luận là độn thuật, hay là các loại bí pháp, đều không thể rời khỏi phiên lĩnh vực bị trận pháp này phong tỏa.

Đổi lại mà nói, đại trận Thiên Uyên Vô Cực, chính là một cái khóa, khóa tất cả vị trí xung quanh hơn mười dặm lại. Nếu như muốn rời đi, biện pháp duy nhất, chính là người bày trận chủ động triệt tiêu trận pháp, hoặc là người có linh lực mạnh hơn người bày trận gấp mấy lần, cường chế phá vỡ trận pháp này.

“Chàng trai trẻ, nếu như hiện tại ngươi bó tay chịu trôi, ta bảo đảm sẽ không làm thương tổn đến ngươi...” Khi nói chuyện, Tam trưởng lão lại đánh ra một cái pháp quyết lần nữa, ngăn cách âm thanh, trong mắt hiện ra ánh sáng lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 254: Cường phá phong ấn, Thất Thất ra oai (4).

“Trận pháp chết tiệt, lại biến thái như vậy, một chút sơ hở cũng không có, ngay cả linh khí thiên địa cũng cực kỳ mỏng manh. Nếu cứ tiếp tục theo cái đà này, mình không bị hấn bắt được, cũng sẽ bị hấn mài đến chết.” Dạ Thất Thất ngồi ở trên một tảng đá lớn, dựa lưng vào trên một cành cây thô, trong miệng ngậm một nhánh cỏ dại, chau mày, trên cái trán có một tảng mồ hôi mỏng manh.

Hồi tưởng chuyện phát sinh lúc nãy, bản thân đã bị lão hồ ly kia lừa gạt!

Một phút đồng hồ trước...

“Hiện tại ở đây chỉ có hai người ngươi và ta, ngươi cần gì phải lại diễn trò?” Không có khán giả, diễn trò cho ai xem?

Khóe môi Dạ Thất Thất gọi lên một tia cười lạnh, đã thấy mặt mũi Tam trưởng lão tràn đầy sương mù, hai tròng mắt âm trầm đến có thể chảy ra nước, sát ý toàn thân nhìn xem nàng, trên mặt lộ ra dáng tươi cười dữ tợn đáng sợ.

“Hiện tại, ngươi có thể đi chết!” Theo trận pháp hoàn thiện, nụ cười trên khóe môi Tam trưởng lão càng thêm tàn bạo. Theo giọng nói của hắn rơi xuống, trong tay xuất hiện hai cây dao găm lan tràn u quang, thân hình nhanh như tia chớp đánh tới nàng, hai cây dao găm trong tay hắn đánh thẳng vào cổ họng ngực và mấy chỗ yếu hại của Dạ Thất Thất.

“Keng!” Dạ Thất Thất vùng Phệ Hồn roi lên, ngăn trở dao găm của hắn.

Rất nhanh Dạ Thất Thất và Tam trưởng lão quần vào đánh nhau không ngừng, tu vi Tam trưởng lão thâm hậu, thân hình cũng không bèn nhảy như Dạ Thất Thất, cộng thêm lực sát thương kinh người của Phệ Hồn roi trong tay Dạ Thất Thất, đã chứng kiến uy lực Phệ Hồn roi nên Tam trưởng lão có chút kiêng kỵ, trong lúc đánh nhau liền thiếu đi vài phần khí thế bèn nhon.

Qua hai mươi mấy hiệp, Dạ Thất Thất cảm giác khí thế và công kích của Tam trưởng lão càng lúc càng cường hãn, mà linh khí của mình lại tuôn ra ào ạt giống như nước chảy.

Giờ phút này, Dạ Thất Thất cũng ý thức được không thích hợp, không có ngừng tay, ném ra một chiêu, đánh Tam trưởng lão lui vài bước, nhân cơ hội đó thi triển ân thân thuật, nhanh chóng biến mất.

Bây giờ nghỉ lại, trước đó lúc Tam trưởng lão đánh nhau với nàng, rõ ràng cho thấy đã cố ý trước bày tỏ lấy yếu đối địch, làm giảm đi tâm phòng bị của nàng, cố ý kéo dài thời gian, nhân cơ hội lợi dụng trận pháp thôn tính linh lực của nàng..

Linh lực bên trong cơ thể nàng đang thiếu thốn, khoe môi Dạ Thất Thất thoáng gọi lên nụ cười lãnh ý.

Như vậy mà có thể để cho mình đi vào khuôn khổ sao?

Khó tránh cũng quá coi thường Dạ Thất Thất nàng!

Trong nụ cười lạnh, Dạ Thất Thất khoanh chân ngồi xuống, ý thức tiến vào không gian, tìm được Hồng Hồng nói: “Hồng Hồng, ta muốn vài gốc dược có thể nhanh chóng khôi phục linh lực, người mau tìm đến giúp ta.”

Trông thấy chủ nhân, Hồng Hồng nhảy lên nhảy xuống đến trước mặt Dạ Thất Thất, sắc mặt đáng yêu trên đóa hoa cười híp lại: “Chủ nhân, người chờ, Hồng Hồng đi ngay lập tức.”

Dạ Thất Thất đã nhìn thấy một đóa hồng hoa rất lớn nhảy vào trong tầm mắt của mình, tiếp theo để lại một trận gió lạnh lạnh, lại lần nữa chạy đi từ trước mặt mình. Sau một khắc trên tay (của Hồng Hồng) kéo một cây mây, trên cây mây cột một chuỗi dài dược liệu mang theo bùn đất, trên phiến lá còn cầm hai trái cây đỏ rực tỏa ra mùi thơm..

Nhìn phía trước Hồng Hồng giống như dọn nhà chạy nạn chạy về phía mình, Dạ Thất Thất không nói gì nhìn trời, bày tỏ, nàng thật sự chỉ là muốn tùy tiện tìm hai gốc cây linh dược khôi phục một chút linh lực, không phải muốn nó làm ra động tĩnh lớn như vậy đâu!

Nhưng mà, nhìn trước mặt nhiều linh dược như vậy, trong lòng Dạ Thất Thất toát ra một ý tưởng to gan.

Có lẽ, nàng có thể thử đột phá phong ấn Lão Phong Từ sư phụ thiết lập!

Cái phong ấn kia sau khi nàng trải qua ở Băng Hỏa rừng rậm, vốn có chút nói lỏng, hiện tại, sao không nhân cơ hội này, mạo hiểm đánh cuộc một lần?

Thắng, nàng khôi phục thực lực sau đó nhiều thêm lá bài tẩy; thua, cùng lắm thì nàng ẩn thân trong không gian, làm kẻ đào ngũ một lần! Đã có nắm chắc có thể không cần lo lắng cho tính mạng, lo gì mà không mạnh tay một lần?

Dạ Thất Thất âm thầm hạ quyết tâm!

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 255: Cường phá phong ấn, Thất Thất ra oai (5)

Chương 257: Cường phá phong ấn, Thất Thất ra oai (5)

“Chủ nhân, người không vui hả?” Hồng Hồng bị ánh mắt trần trụi kia của Dạ Thất Thất nhìn đến toàn thân tê dại, sợ hãi lui về phía sau hai bước, yếu ớt hỏi.

Nó chỉ là muốn lấy lòng chủ nhân thật tốt, không có nghĩ tới lại chọc chủ nhân tức giận, chủ nhân tức giận có phải không cần nó nữa hay không? Hay là, chủ nhân tức giận sẽ ăn hết nó? Hu hu... Nó thật là một đứa đại ngu ngốc, chủ nhân nào cũng không thích nó, hu hu...

Nghĩ tới mình bị chủ nhân ghét bỏ, Hồng Hồng gào khóc khóc lớn, nước mắt liên giống như bờ sông vỡ đê, muốn ngừng cũng không được.

Làm sao Dạ Thất Thất dự đoán được mình chỉ thất thần có một chút, ra một cái quyết định liền làm cho Hồng Hồng nhát như chuột bị hù dọa phát khóc, lại còn khóc lóc thảm thiết như vậy!

“Hồng Hồng, không phải ta không cần ngươi, ngươi rất ngoan, ta cực kỳ thích ngươi, ta thích nhất chính là Hồng Hồng, ngươi đừng khóc...” Trán Dạ Thất Thất rơi xuống ba vạch đen, kìm nén lại tính khí, hiếm thấy có lúc lại ôn nhu nhỏ giọng an ủi Hồng Hồng gan nhỏ.

“Thật vậy chăng?” Hồng Hồng nín khóc mỉm cười, sau khi trông thấy Dạ Thất Thất gạt đầu, nhảy lên cao ba thước. Dạ Thất Thất phản xạ tính đưa tay tiếp nhận nó, ai ngờ sau một khắc, đầu đỉnh Hồng Hồng đột nhiên toát ra một cuống hoa, một đóa hoa lớn màu hồng phấn lấy mắt thường có thể thấy được nương theo khuôn mặt của Dạ Thất Thất mà tách ra, hương hoa nồng đậm làm cho Dạ Thất Thất thiếu chút nữa hít thở không thông..

...

Dạ Thất Thất rời khỏi không gian, trong lòng ôm một bao vải to tăn ra mùi thơm được liệu ngào ngạt, nàng cầm lấy một cây nhân sâm trắng trắng mềm mềm lớn bằng cánh tay giống như đang gặm củ cải mà gặm không ngừng, không có chút hình tượng nào.

“Ừ, mùi vị không tệ, được nước linh tuyền rửa chính là khác biệt, ngửi là thèm ăn.” Vừa gặm nhân sâm, Dạ Thất Thất vừa ồn ào nói.

Thời gian chùng một nén nhang, Dạ Thất Thất đều ăn được sạch sẽ tất cả linh dược một túi vải trong lòng, bụng no căng, sắc mặt đỏ bừng, khoanh chân mà ngồi cảm giác linh khí nồng đậm đến gần như sắp hình thành chất lỏng sương mù từ từ xuất hiện trên đỉnh đầu nàng.

Một lát sau, Dạ Thất Thất đứng lên, mắt phóng tinh quang!

Giờ phút này, từ trước tới nay trạng thái tốt chưa từng có như vậy, thật giống như khí lực toàn thân dùng không hết, cấp bách muốn phát tiết.

Mặc dù bây giờ nàng còn chưa có đột phá phong ấn, nhưng Dạ Thất Thất lại có thể cảm giác được rõ ràng giờ phút này phong ấn trong cơ thể nàng đã đến điểm giới hạn. Thứ nàng đang thiếu, chỉ là một chút kỳ ngộ, đến thời cơ thích hợp, phong ấn trong cơ thể nàng tất nhiên sẽ không còn tiếp tục trôi buộc nàng!

Nghĩ đến những ngày bản thân bị bó tay bó chân, trong lòng Dạ Thất Thất bị nghẹn một hơi. Hiện tại cuối cùng có thể giải phóng, nàng hận không thể ngửa mặt lên trời mà cười to, phát tiết toàn bộ nghẹn khuất dưới đáy lòng.

“Ồ? Sao lại xuất hiện nhiều người như vậy?” Dạ Thất Thất khẽ nhủ mày, thấp giọng tự lẩm bầm.

Thời điểm Dạ Thất Thất phóng linh thức ra đi tìm tung tích Tam trưởng lão Thủy gia, lại phát hiện, chẳng biết từ lúc nào, có rất nhiều người trong đại trận Thiên Uyên Vô Cực.

Vốn chỉ có nàng và Tam trưởng lão Thủy gia, hiện tại tới thiếu có chừng ba mươi người, hơn nữa còn có người có tu vi tương đương Tam trưởng lão, còn lại có hai người tu vi yếu hơn một chút so với bọn họ. Đó là hai thiếu niên tuổi đôi mươi, tu vi đều đến Địa Giai trung kỳ, bên cạnh mỗi người đều có vài người đi theo bảo vệ.

Nói vậy, thân phận của hai người kia ở Thủy gia nhất định không tầm thường, có lẽ, có thể cân nhắc xuống tay từ trên thân bọn họ!

Nghĩ đến đây, trong mắt Dạ Thất Thất thoáng hiện lên vẻ gian xảo.

Công khai không phải là đối thủ, vậy thì nàng liền đánh lén!

Phệ Hồn roi ở trong tay, ai có thể ngăn cản được nàng đánh lén?

Dạ Thất Thất dè dặt dùng linh thức tìm được mục tiêu thứ nhất của mình, xác định kế hoạch, lặng lẽ né qua những người đang tìm kiếm nàng, dùng ẩn thân thuật, thu liễm hơi thở bản thân, lặng lẽ đến gần mục tiêu thứ nhất của mình...

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 256: Cường phá phong ấn, Thất Thất ra oai (6)

Chương 258: Cường phá phong ấn, Thất Thất ra oai (6)

Cùng lúc đó, vạn dặm ở bên ngoài.

Một bóng dáng màu đen trong tay cầm một tấm ngọc bài màu vàng, lấy tốc độ mắt thường gần như không nhìn thấy lao nhanh lên đường, tốc độ cực nhanh, mang theo từng trận gió bén nhọn. Trận gió mãnh liệt, xé rách không gian nơi bóng đen đi qua... Lại từ từ tự động khép lại, cứ một đường đi như vậy, phạm là nơi nào bóng đen đi qua, đều không may mắn thoát khỏi.

Nếu như giờ phút này có người trông thấy một màn này, chắc chắn sẽ lưu luyến, bị chấn động thật sâu!

Rốt cuộc tu vi phải là đẳng cấp lợi hại nào mới có thể dễ dàng xé nát không gian như thế? Hơn nữa, hoàn toàn lại không hề tổn sức, không gian gì đó, chẳng qua là bị bóng dáng màu đen kia gấp rút lên đường mang theo một chút đao gió sắc bén mà mở ra...

Thất Thất... Nàng chờ ta!

Hao hết tâm sức cũng không tìm được nàng, thời điểm sắp sụp đổ nhập ma, đột nhiên nhận được tin tức của nàng, điều này làm sao Viêm Minh lại không vui chứ?

Trong lúc chạy đi, Viêm Minh cúi đầu nhìn hào quang trên tấm ngọc bài màu vàng trong tay càng lúc càng thịnh, từ từ trở nên có chút nóng phỏng tay,

trong đáy mắt thâm sâu mang theo vài phản ánh sáng âm lãnh kinh người.

...

“Thất Thất, chờ ta!”

Cùng lúc đó, Dạ Thất Thất đang ở trong đại trận Thiên Uyên Vô Cực, âm mưu chuẩn bị động thủ giải quyết xong mục tiêu thứ ba thì trong đầu đột nhiên xuất hiện bốn chữ này. Đột nhiên toàn thân Dạ Thất Thất cứng đờ, động tác ra tay ngừng lại, làm bại lộ hành tung của mình.

“Tiểu tặc ở đây, bắt lấy hần!” Một tiếng quát to, làm bại lộ hành tung Dạ Thất Thất.

Những người còn lại đang tìm ở nơi khác nghe được tiếng hô, lập tức toàn bộ đều chạy đến hướng bên này.

Dạ Thất Thất cảm nhận được hơi thở chạy tới bên này càng ngày càng nhiều, đôi mắt lóe lên, tay nâng tay lên, Phệ Hồn roi lại thu hoạch được hai cái nhân mạng.

“Trò chơi giờ mới bắt đầu, đừng vội kết thúc! Ta còn chưa có chơi đủ.” Những lời này của Dạ Thất Thất vang vọng trong kết giới, trước khi những người kia chạy tới nơi thì bóng dáng của nàng biến mất ngay tại chỗ.

Sau khi mượn bí pháp thoát đi khỏi vùng đất nguy hiểm, hình dáng Dạ Thất Thất lại xuất hiện lần nữa, nhưng mà ở trên ngọn một gốc cây cành lá rậm rạp, nhũn nhũn. Trong miệng cắn một mảnh lá cây, vẻ mặt khi thì mừng như điên, khi thì rối rắm, khi thì mâu thuẫn, lúc thì phiền não... Vẻ mặt muôn màu muôn vẻ khác thường.

Đều do yêu nghiệt chết tiệt kia, nếu không phải tại hần tự dung xuất hiện câu nói kia, nàng cũng sẽ không bị bại lộ hành tung, suýt nữa thì sa vào hiểm cảnh.

Trong nội tâm Dạ Thất Thất hận Viêm Minh đến nghiêng răng nghiêng lợi, về phương diện khác, lại bởi vì trước đó lấy ra Kim Lũ ngọc bài mà hần có thể biết được hành tung của mình, cảm giác trong lòng ngọt ngào.

Xem ra, nàng đoán không sai, Kim Lũ ngọc bài tượng trưng cho thân phận khách quý Vạn Bảo Các xác thực là Viêm Minh để cho Kim tử cho nàng. Chỉ có như vậy mới có thể giải thích vì sao sau khi mình lấy ra Kim Lũ ngọc bài, Viêm Minh có thể lập tức biết được hành tung của mình. Hơn nữa, nghe giọng nói của hần, hần đang chạy đến chỗ của nàng.

Nghĩ đến gương mặt tuấn mĩ như yêu nghiệt của Viêm Minh, không hiểu sao Dạ Thất Thất lại cảm thấy an tâm, một chút bất an cuối cùng ở đáy lòng trong nháy mắt tan thành mây khói, thay vào đó là hào khí và ngạo khí không thể nói rõ.

“Tam trưởng lão Thủy gia, mục tiêu lần này của ta, chính là ngươi!” Dạ Thất Thất thu hồi linh thức, khéo môi thoáng gọi lên nụ cười nhàn nhạt. Ngay cả bản thân Dạ Thất Thất cũng không có phát giác được, sau khi nghe được giọng nói của Viêm Minh, nét âu sầu nhàn nhạt vẫn luôn tồn tại trên trán nàng đã biến mất.

Đã nói liền làm, sau khi Dạ Thất Thất biết được vị trí Tam trưởng lão, thi triển ẩn thân thuật, dùng pháp quyết giấu kín hơi thở trên người mình, thân hình nhanh như tia chớp, nhẹ nhàng không tiếng động đi tới phương hướng Tam trưởng lão cách đó vài trăm mét...

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 257: Cường phá phong ấn, Thất Thất ra oai (9).

Đáng chết! Sớm biết thiếu niên kia khó đối phó như thế, lúc ấy mình nên giải quyết hần trước tiên, cũng sẽ không nháo đến trình độ bây giờ.

Nghĩ đến ánh mắt không đồng ý của lão Lục lúc đến xem mình kia, tâm tình Tam trưởng lão giống như lửa đốt, tức giận phần nộ đan xen!

Lại nghĩ tới lão Lục uyển chuyển báo cho hần biết lời nói trước đó của tộc trưởng. Dưới sự phần nộ, Tam trưởng lão đánh ra một quyền lên thân cây ở bên cạnh, một quyền ẩn chứa linh lực, trực tiếp đánh gãy ngang thân đại thụ.

“Àm...” Thân cây ngã xuống đất, phát ra một trận rầm rầm rào rào.

Cách hơn mười mét, Dạ Thất Thất trong trạng thái ẩn thân nhìn thấy Tam trưởng lão đột nhiên giống như nổi điên, khế chau mày.

Hần đang phát thần kinh gì vậy?

Chẳng lẽ hần còn có khuynh hướng tự ngược?

Nhưng cũng làm cho Dạ Thất Thất phát hiện một chuyện, đó chính là, những đệ tử khác của Thủy gia hình như đối với hành động này của Tam trưởng lão đã tập mãi thành thói quen, thậm chí vì không muốn bị giận chó đánh mèo, tất cả mọi người theo bản năng tránh xa hắn, đi vòng qua địa phương khác lỵ soát.

Thấy thế, Dạ Thất Thất cười lạnh, xem ra, ngay cả ông trời cũng không ưa hắn!

Muốn ra tay công kích trước trong nháy mắt, bóng dáng Dạ Thất Thất hiện ra, giọng Phệ Hồn roi lên cao, hung hăng đánh xuống một roi về Tam trưởng lão...

“Tam trưởng lão, cẩn thận!”

Một tiếng hét lớn từ đằng xa truyền đến, nhưng mà đã trễ!

Đáy lòng Tam trưởng lão cảm giác được một trận lạnh run, chờ hắn phục hồi tinh thần lại, lại phát hiện ở chỗ sâu trong linh hồn của mình truyền đến một lực lượng cường đại lôi kéo, lực hút của lực lượng này cực kỳ cường đại giống như làm cho linh hồn của hắn bị tê liệt, đau đến không muốn sống.

“Từ Tiêu Thần Lôi, diệt!”

Cùng lúc đó, một giọng nói thanh thúy rơi xuống, kèm theo đó là một đạo sấm sét màu tím, hung hăng bổ vào trên người Tam trưởng lão với khuôn mặt tràn đầy thông khổ đến vạn vẹo.

“Oanh - -” “Oanh - -”

Tiếng sấm sét vang lên liên tiếp, biểu tình trên mặt Tam trưởng lão từ vạn vẹo gãy giữa đến cuối cùng dờ dẩn đại ra, cho đến khi chết đi.

“Tiểu tặc đáng chết!” Cách đó không xa, một tiếng hét phản nộ vang lên.

Kèm theo đó là một đạo mang bén nhọn, Dạ Thất Thất mới vừa dùng hết toàn lực đánh chết Tam trưởng lão thực lực mạnh hơn bản thân rất xa. Hiện tại đối mặt với Lục trưởng lão thực lực tương tự với Tam trưởng lão phát ra một kích toàn lực, muốn tránh cũng tránh không kịp. Dùng Phệ Hồn roi đỡ một nửa công kích, một nửa uy lực còn dư lại của đạo mang, cũng đủ làm cho Dạ Thất Thất bị đẩy lui, phun ra một búng máu tươi! (đạo mang: giống như là lưỡi đao sắc bén nhưng không bằng sắt thép mà bằng sức gió của cánh tay đánh ra như thường thấy ở các phim hắc ám). Minh thấy dùng từ đạo mang nó thuận hơn nên để như vậy)

“Cao thủ tu vi tôn cảnh, quả nhiên danh bất hư truyền!” Dạ Thất Thất chậm rãi đứng lên, bộ dáng có vài phần chật vật, sợi tóc mất trật tự, ngực còn có vết máu chính mình mới phun ra, trên đầu gối đầy bùn đất, đó là lúc vừa rồi mới bị đánh lui mà sát mặt đất còn lưu lại.

Mặc dù cao thủ tu vi tôn cảnh lợi hại, nhưng vẫn chưa tới mức làm cho Dạ Thất Thất nghe thấy liền không chiến mà bại. Nếu thật sự như thế, mới vừa rồi nàng cũng không cần đối địch với Tam trưởng lão.

Giờ đây, đã có hai người trưởng lão Thủy gia bị nàng chém giết, huống hồ tình trạng hiện tại của Viêm Hỏa Thành có quan hệ với Thủy gia, tung tích cha mẹ nàng không rõ, trong đó manh mối ở các phương diện đều chỉ ra có quan hệ với Thủy gia. Cộng thêm chỉ với ân oán của nàng và Thủy Thanh Ngạo cùng Thủy Thanh Khuynh, nàng và Thủy gia, thù này hận này, không cách nào hóa giải.

“Ầm - -” “Ầm - -”

Đạo mang của Lục trưởng lão tràn đầy sát khí đánh tới Dạ Thất Thất, Dạ Thất Thất lách mình tránh thoát công kích của đạo mang, Phệ Hồn roi lóc ra tia sáng yêu dị, từng ngọn lửa mang theo lực cắn nuốt từ trong lòng bàn tay Dạ Thất Thất đánh ra.

“A - - đáng chết!”

Lục trưởng lão bất ngờ không kịp chuẩn bị, bị bỏng bởi ngọn lửa Dạ Thất Thất đánh ra, trong ngọn lửa chứa đựng lực cắn nuốt, nhanh chóng thôn tính linh lực Lục trưởng lão.

Chính là hiện tại!

Dạ Thất Thất thừa cơ nắm lấy cơ hội, Phệ Hồn roi rời khỏi tay, giống như có sinh mạng, cực kỳ linh hoạt quán lên Lục trưởng lão...

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 258: Cường phá phong ấn, Thất Thất ra oai (8).

Dạ Thất Thất vừa tiếp tục đánh ra ngọn lửa có lực cắn nuốt đặc thù về phía Lục trưởng lão, lại vừa niệm khẩu quyết, Từ Tiêu Thần Lôi to cỡ khoảng cái

chén ăn com bỏ xuống hần, đánh thẳng xuống. Lục trưởng lão có tu vi Tôn Cảnh, cũng bị Dạ Thất Thất đánh đến luống cuống tay chân, tức giận trong mắt tiêu tán, thay vào đó có vẻ bối rối.

Người này rất khó dây dưa, khó trách lão Tam lại gặp trở ngại trên tay hần!

Giờ phút này trong lòng Lục trưởng lão có chút hối hận, sớm biết thiếu niên này hung hãn như vậy, mới vừa rồi hần không nên khinh địch, tùy tiện ra tay rồi đặt mình vào hoàn cảnh nguy hiểm thế này.

Những ngọn lửa trước mặt lại có thể thôn tính linh khí trong cơ thể hần, mà trong đại trận Thiên Uyên Vô Cực thiếu thốn nhất đúng là thiên địa linh khí. Giờ phút này thân ở trong trận pháp, những ngọn lửa quỷ dị kia đang thôn tính linh khí trong cơ thể hần, hần đối phó với thiếu niên này trở nên càng thêm khó khăn.

Trước mắt cây roi giống như có sinh mạng cũng là vật cực kỳ phi phàm, lại có thể không cần người thao tác cũng tự động công kích. Trong lúc vô tình hần bị đánh trúng một roi, cảm giác huyết khí trong cơ thể mình nhanh chóng bị hút đi. Nếu không phải tu vi của hần đã tới Tôn Cảnh, cường chế chặt đứt liên kết của mình và nó, chỉ sợ bản thân thực sự sẽ bị cây roi này hút khô.

Cộng thêm bị Dạ Thất Thất thao túng ba đạo Tử Tiêu Thần Lôi cùng đánh xuống một lúc, Lục trưởng lão đường đường cao thủ tu vi Tôn Cảnh, thiếu chút nữa cũng bị đủ loại thủ đoạn của Dạ Thất Thất đánh đến quỳ xuống đất cầu xin tha thứ.

Sau khi đã trải qua roi và ngọn lửa quỷ dị như thế, ánh mắt Lục trưởng lão nhìn về phía Dạ Thất Thất mang theo vài phần khủng hoảng, cũng không phải là hần nhất gan, mà là thiếu niên này quả thực quá khó đối phó!

“Oanh - -” “Oanh - -” “Oanh - -”

...

Liên tiếp liều mạng dùng Tử Tiêu Thần Lôi bỏ xuống Lục trưởng lão, Dạ Thất Thất cảm giác linh khí sắp dùng hết, liền móc ra một cây linh dược trực tiếp đưa vào trong miệng, hành vi phá sản làm cho người ta đỏ mắt không thôi.

“A - -”

Hét thảm một tiếng, cánh tay phải của Lục trưởng lão bị một đạo Tử Tiêu Thần Lôi bỏ trúng, cắt đứt ngay tại bả vai, nửa đoạn cánh tay rơi trên mặt đất còn đang ngọa nguỵ. Nháy mắt tiếp theo, bị Dạ Thất Thất ném ra một ngọn lửa màu đỏ thẫm đốt thành tro bụi ngay trước mặt Lục trưởng lão.

“Tiểu tặc, ngươi muốn chết - -”

Sắc mặt Lục trưởng lão trắng bệch như tờ giấy, che lấy cánh tay phải bị thương của mình, hai tròng mắt bị phần nộ tràn ngập đến đỏ bừng như rỉ máu.

Dạ Thất Thất nhún vai, đối mặt Lục trưởng lão gầm lên uy hiếp, giọng nói của nàng hơi có vẻ thoải mái, nhưn mảy nói: “Xin lỗi, chính xác là, vốn là ta muốn bỏ xuống đầu của ngươi, lần sau ta sẽ chú ý nhắm chuẩn rồi mới hạ thủ.”

Ngụ ý là, ta muốn tính mạng ngươi, ai ngờ lại chỉ là một cánh tay của ngươi, ngươi tránh được một kiếp cần phải cảm thấy may mắn mới đúng.

Lục trưởng lão bị lời nói của Dạ Thất Thất làm cho tức giận đến thất khiếu bốc khói, té ra, hần bị nàng chặt đứt một cánh tay, bây giờ còn phải cảm tạ nàng phải không? Đây là loại đạo lý nào? (thất khiếu: gồm hai tai, hai mắt, hai lỗ mũi và miệng)

“Tiểu tặc, Thủy Thương Nhiên ta lại với ngươi không chết không ngừng - -”

Một tiếng rống giận, Lục trưởng lão phát ra một tiếng gào thét bén nhọn, giọng trầm thấp bén nhọn, thật giống như từ một không gian xa xôi khác truyền đến, mơ hồ mang theo vài phần hưng phấn, vài phần nóng nảy thị huyết.

Cảm giác này... cơ thể Dạ Thất Thất giật thót mình, toàn thân run lên, hai tròng mắt trắng đen rõ ràng thoáng lóe qua sự hưng phấn, trên mặt tràn đầy kinh ngạc.

“Tiểu tặc, chịu chết đi! Cạc cạc cạc - -” Lục trưởng lão từ từ cầm máu bả vai bị đứt rời cánh tay, một cái xương khô màu đen cháy xém từ từ mọc ra từ chỗ cụt tay của hần, trên gương mặt tái nhợt che kín hắc khí, hai tròng mắt đỏ bừng, toàn thân che kín sát khí, bên ngoài thân thể không ngừng tuôn ra hắc khí nồng đậm.

Một màn này, làm cho Dạ Thất Thất nghĩ đến lúc ban đầu nàng đến Xích Hóa đại lục, ở Băng Hóa rừng rậm gặp một vị trưởng lão Thủy gia khác. Tình hình lúc ấy, cùng giờ phút này hình như không khác nhau nhiều.

Khác biệt duy nhất chính là, vị trước mắt này, hắc khí trong người càng thêm nồng đậm! Về mặt càng thêm dữ tợn khủng bố!

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 259: Cường phá phong ấn, Thất Thất ra oai (9).

Một lần nhập ma, có thể nói là trùng hợp! Hai lần, ba lượt, nên giải thích thế nào đây?

Chẳng lẽ thế gian thực sự có trùng hợp nhiều như vậy hay sao?

Lại còn đúng dịp đến như vậy, tất cả người nhập ma đều là người Thủy gia có thân phận địa vị khá cao? Vậy thì không khỏi cũng quá khéo đi?

Phải biết rằng, kể từ mấy trăm năm trước, lúc đại chiến của yêu thú tộc và nhân tộc xảy ra ở nhân tộc, thì Ma giới ào ạt tiến công nhân tộc, muốn ngồi làm ngư ông, lại bị nhân tộc và yêu thú tộc liên thủ đuổi đi, Ma tộc liền triệt để biến mất ở Ngũ Hành đại lục.

Bây giờ, lại liên tục phát hiện ma khí cường đại như thế trên một người lại một người của Thủy gia, nếu như chuyện này truyền bá ra bên ngoài, chắc chắn Thủy gia sẽ trở thành đối tượng người người truy giết.

Lục trưởng lão bị ma hóa cũng biết rõ trọng yếu của chuyện này, dự định tốc chiến tốc thắng, thừa dịp thời điểm Thiên Uyên Vô Cực đại trận có thể ngăn cách hơi thở và tầm mắt, trước tiên phải giải quyết xong thiếu niên ở trước mắt.

“Oanh!”

Lục trưởng lão quát lạnh một tiếng, một quả cầu lửa màu đen to như đầu người xuất hiện từ trong tay khô héo, uy thế kinh người.

Dạ Thất Thất tránh thoát một ngọn lửa màu đen, mặt đất bị đánh thành một cái hố to, toàn bộ mặt đất chấn động không dứt, ánh sáng của Thiên Uyên Vô Cực đại trận cũng yếu vài phần.

“Oanh!” “Oanh!” “Oanh!”

Dạ Thất Thất bị đánh áp, bộ dáng chạy trốn tứ phía vô cùng chật vật.

Đáng chết!

Trong nội tâm Dạ Thất Thất tức giận mắng, từ trong không gian mọc ra một bình chất lỏng trong suốt, uống một hơi cạn sạch, trên mặt hơi tái nhợt khôi phục đồ ỉm nhàn nhạt.

Sau khi uống xong bình nhỏ chứa chất lỏng, Dạ Thất Thất thật giống như ngây dại, sững sờ đứng yên tại chỗ, nhắm mắt lại, trên người không ngừng toát ra sương mù màu trắng nhàn nhạt.

Một chút, còn kém một chút xíu, chỉ thiếu một chút xíu nữa...

...

Một lực lượng mạnh mẽ có lực đánh thẳng vào làm phong ấn trong cơ thể Dạ Thất Thất từ từ dần ra, sau đó Dạ Thất Thất uống xong bình chất lỏng kia, trong nháy mắt thêm một luồng năng lượng khổng lồ, gần như muốn bao phủ cả người Dạ Thất Thất.

Phong ấn, từ từ trở nên dao động yếu kém, tựa như một lớp giấy, chỉ cần nhẹ nhàng dồn nén, thì sẽ vỡ ra.

Nhưng mà, cuối cùng lực đạo nhẹ nhàng dồn ép tới, lại làm cả người Dạ Thất Thất đều đình chỉ rồi.

Trong lòng Dạ Thất Thất lập tức lo lắng vô cùng, một chút, chỉ thiếu một chút xíu nữa... Trong nội tâm nàng rất ân hận, sớm biết như thế, lúc vừa nãy nàng nên làm chuẩn bị nhiều hơn, cũng không đến nỗi như bây giờ.

Trước mắt, Dạ Thất Thất không cách nào nhúc nhích, linh lực toàn thân đều bị phong ấn cắn nuốt, nếu không có biện pháp phá vỡ phong ấn, nàng giống như thịt cá trên thớt, mặc người chém giết!

“Cạc cạc... Tiểu tặc ngu ngốc, lại dám vọng tưởng trong hoàn cảnh trước mắt mà muốn đột phá, cạc cạc cạc cạc ... Ngu xuẩn! Quả thực thật quá ngu xuẩn!” Lục trưởng lão cười to, phát ra tiếng cười chói tai.

“Àm..”

Một dao mang đã giảm đi phân nửa màu đen đánh trúng Dạ Thất Thất, hung bạo đánh lui nàng đến mười bước.

“Cạc cạc... Thú vị, thú vị! Cạc cạc cạc...” Đột nhiên Lục trưởng lão không muốn đơn giản giết chết thiếu niên ở trước mắt như vậy. Mèo vòn chuột, niềm vui thú lớn nhất trong đó không phải là ăn hết con chuột, mà là trước khi bắt được con chuột thì trêu chọc và hành hạ nó.

Hiện tại, hắn chỉ muốn làm con mèo trêu chọc hành hạ con chuột!

“Àm!”

Lại là một đao chém tới, Dạ Thất Thất bị đánh bay ra ngoài, nặng nề va chạm trên mặt đất, sau đó rớt xuống đất, phun ra một ngụm máu tươi đỏ thẫm.

Thấy bộ dáng Dạ Thất Thất thê thảm chật vật như thế, Lục trưởng lão đắc ý cất tiếng cười to.

Mà, Dạ Thất Thất lại từ trên mặt đất từ từ đứng lên, động tác thong thả, bộ dáng rất nhếch nhác, trên gương mặt thanh tú đầy vết bầm, khóe môi đều là máu tươi đỏ sẫm. Nàng dùng tay áo lau đi máu tươi trên khóe môi, đầu cúi thấp, trong mắt thoáng hiện lên vẻ hưng phấn.

Đúng vậy, là vẻ hưng phấn!

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 260: Phong ấn, phá!

Ngay vừa rồi, trong nháy mắt lúc bị đao mang của Lục trưởng lão đánh ra đánh trúng, Dạ Thất Thất cảm giác lực lượng này xâm nhập vào trong cơ thể mình, giống như là người trong sa mạc khô cạn có được một bình nước, để cho trong gân mạch khô khốc của nàng được rót vào một luồng năng lượng.

Trong lòng Dạ Thất Thất mừng thầm, Lục trưởng lão công kích, thật là rất đúng lúc nha!

Cứ tiếp tục như vậy, phong ấn trong cơ thể nàng, nhất định có thể phá, còn lại chỉ là vấn đề thời gian mà thôi!

Về phần phải trả giá cao thế thảm, chỉ cần không phải lo lắng cho tính mạng, nàng cũng có thể mặc kệ.

Trước mắt, đối với Dạ Thất Thất mà nói, quan trọng nhất là làm sao để cho Lục trưởng lão lại phát ra công kích mãnh liệt, giúp nàng sớm đột phá phong ấn một chút!

“Như thế nào? Ngươi chỉ có chút bản lĩnh như vậy? Sau ma hóa cũng chỉ có chút năng lực này, hừ! Trưởng lão Thủy gia, thì ra cũng chỉ như vậy thôi! Cả đám đều là phế vật.” Sau khi Dạ Thất Thất đứng lên, hừ lạnh một tiếng, mặt mũi tràn đầy ngạo khí cùng khinh thường nhìn Lục trưởng lão nói.

Giờ phút này, trong nội tâm Dạ Thất Thất chỉ có một ý niệm trong đầu: “Chọc giận hắn, hắn càng tức giận, ra tay càng ngoan độc, phong ấn trong cơ thể mình lại càng mau phá giải!”

“Không biết sống chết!” Lục trưởng lão tức giận quát một tiếng, lại hung hăng đánh một quyền ở trên người Dạ Thất Thất.

Dạ Thất Thất lại bị đánh bay ra ngoài lần nữa, “Phốc” liền phun ra một ngụm máu tươi.

Sau khi phun ngụm máu tươi kia ra, Dạ Thất Thất rõ ràng nghe được một thanh âm, từ trong cơ thể nàng truyền tới, 'Bứt' một tiếng, cũng giống như bọt biển nổ tung. Tuy tiếng động nhỏ, nhưng nghe vào trong tai Dạ Thất Thất, lại giống như tiếng trời, dễ nghe vô cùng.

Phong ấn, phá!

Trong nháy mắt Dạ Thất Thất cảm giác mình được một luồng linh lực mãnh liệt đã lâu không gặp tràn ngập toàn thân, một sự khoái cảm không cách nào dùng ngôn ngữ hình dung gần như bao phủ nàng.

“Ha ha... Ha ha ha ha...”

Rốt cuộc cũng nhịn không được nữa, Dạ Thất Thất đứng lên, khóe môi đầy vết máu tươi tùy ý nhếch lên, can rở cười to.

Trong tiếng cười thanh thúy cười mở, mang theo vài phần tùy ý giải thoát, vài phần bừa bãi, vài phần vui sướng..

...

Lục trưởng lão sững sờ, thiếu niên trước mắt này, tại sao khí thế lại đột nhiên thay đổi nhiều như vậy? Chẳng lẽ là sử dụng bí pháp gì?

“Tiểu tặc, ngươi sử dụng bí pháp cũng đừng nghĩ thắng được ta, nạp mạng đi!” Nhìn thiếu niên trước mắt khí thế đại biến, đáy lòng Lục trưởng lão dâng lên một nỗi bất an mãnh liệt.

Đáy lòng có một thanh âm nói cho hắn biết, không thể khoan nhượng thiếu niên này tiếp tục phát triển tiếp, hơn thế, nhất định phải lập tức giết chết hắn, nếu không tương lai thế nào cũng là hậu họa vô cùng!

Dạ Thất Thất cũng cảm nhận được sát ý bắn ra từ trên người Lục trưởng lão, khóe môi gợi lên một nụ cười lạnh.

Hiện tại mới ý thức được phải giết nàng sao? Xin lỗi, đã muộn!

“Két cách... Két cách...” Dạ Thất Thất uốn cái cổ một cái, truyền đến hai tiếng xương cốt va chạm thanh thúy.

“Lão ma vật, chỉ bằng ngươi, cũng muốn giết cô nãi nãi ta? Ngươi còn chưa đủ tư cách!” Hưng phấn quá mức nên Dạ Thất Thất quên mất giờ phút này bản thân là nam nhi, nói chuyện liên xưng hô là cô nãi nãi ngươi, làm cho Lục trưởng lão sững sờ.

“Đi tìm chết!”

Phệ Hồn roi vừa ra, ai dám tranh phong?

Khôi phục tu vi, Dạ Thất Thất phát huy Bắc Đẩu Dạ Vũ, trong nháy mắt bóng dáng hóa thành hơn mười đạo tàn ảnh, làm cho Lục trưởng lão hoa mắt, một roi hung hăng quất lên trên người hắn.

“Bồng” một tiếng.

Trong một thoáng, máu tươi phun ra.

Dạ Thất Thất thừa dịp trong nháy mắt Lục trưởng lão bị đá thương, tàn ảnh ủa lên, mấy trăm tàn ảnh Phệ Hồn roi toàn bộ quất đến trên người đã ma hóa của Lục trưởng lão. Vén vẹn thời gian vài cái hô hấp, trên người Lục trưởng lão bị quất hơn mười roi, toàn thân đầm đìa máu tươi, huyết nhục văng tung tóe.

“Đáng chết! Dám đá thương ma thể của ta, ta đồng quy vu tận với ngươi!” Nhìn thân thể mình bị tàn phá không chịu nổi, trong mắt Lục trưởng lão tràn đầy sát khí, quát to một tiếng, thân thể cấp tốc bành trướng giống như quả khí cầu vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 261: Thất thiếu.

“Má ơi, chạy mau!”

Thấy thế, Dạ Thất Thất phát ra một tiếng kêu oán giận, lấy Đoạn Dao ra, toàn thân đầy đầy một luồng linh lực khổng lồ. Đoạn Dao nhẹ nhàng vẽ một cái, đại trận Thiên Uyên Vô Cực tựa như một trang giấy, bị nàng nhẹ nhàng phá vỡ một đường vết rách, nàng nện bước bước ra, trực tiếp đi ra ngoài từ vết rách đó.

Đường rách đó, ở sau khi Dạ Thất Thất đi ra, từ từ khôi phục.

Nhìn thấy Dạ Thất Thất đột nhiên xuất hiện ở bên ngoài trận pháp, toàn bộ mấy trăm người bên ngoài trận pháp đều sững sờ.

Trận pháp vẫn còn ở đó, nhưng thiếu niên lại trong trận pháp đi ra, đây là duyên cớ nào? Chẳng lẽ thiếu niên trước mắt khám phá yếu quyết đại trận Thiên Uyên Vô Cực?

Nghĩ đến đây, đáy lòng của mọi người vây xem lộ ra sự khó hiểu, Thủy gia nhiều người như vậy, chẳng lẽ còn không làm gì được thiếu niên trước mắt này hay sao?

Tâm tư mọi người khác nhau, có người lén lút báo việc này cho Thủy gia biết, cũng có người ở một bên nhìn có chút hả hê, âm thầm ghi chép lại chuyện hôm nay.

“Oanh - - ! ! !”

Đột nhiên, âm thanh nổ vang rung trời từ phía trong đại trận Thiên Uyên Vô Cực truyền đến, mọi người tro mắt nhìn bảo bối trấn tộc Thiên Uyên Vô Cực đại trận của Thủy gia bị cường chế công phá, mà người công phá trận này pháp, lại là tộc nhân của Thủy gia.

“Chư vị, xem nào nhiệt đủ rồi, cũng nên tản đi, chuyện hôm nay ai phải ai trái, chư vị đều thấy rõ. Hiện tại, đại trận Thiên Uyên Vô Cực bị phá vỡ, ta bình an vô sự, như vậy, là đủ rồi. Chuyện hôm nay, hy vọng mọi người sự thật báo chi tiết ra bên ngoài, Thủy gia không dễ chọc, ta, cũng không phải là dễ khi dễ ... Điểm này, tin tưởng chư vị cũng không có ý kiến đi?” Nói xong, ánh mắt Dạ Thất Thất có ngụ ý nhìn đồng bừa bọn đầy đất cách đó không xa phía sau lưng, nơi ấy khắp nơi là thi thể.

Giống như là đang nhắc nhở mọi người, ngay vừa rồi, tại mảnh đất còn là đại trận Thiên Uyên Vô Cực uy danh truyền xa, nhưng còn bây giờ thì sao? Ngoại trừ thi thể cùng đồng bừa bọn khắp nơi, không có vật gì khác. Trong giọng nói trong trẻo của Dạ Thất Thất còn mang theo vài phần lười biếng, ý uy hiếp rất đậm.

“Vị công tử này, ta là Hữu Minh trưởng lão Luyện Khí Môn, không biết công tử họ gì?” Trưởng lão Luyện Khí Môn là người đầu tiên phóng ra thiện ý của mình với Dạ Thất Thất.

Hai tộc Thủy gia và Hòa gia, chính là kẻ thù truyền kiếp! Luyện Khí Môn hấn và Hòa gia đứng ở trên cùng một chiến tuyến, kẻ địch của Thủy gia, thì chính là bằng hữu bọn họ có thể thu nạp.

Nhất là vị thiếu niên trước mắt này, còn trẻ anh hào, tu vi sâu không lường được, nói không chừng sau lưng còn có hậu thuẫn cường đại, đồng minh như thế, tuyệt đối không thể bỏ qua.

“Bằng hữu đều gọi ta một tiếng Thất thiếu.” Ngụ ý, thiện ý của Luyện Khí Môn người thì ta nhận. Bằng hữu mới có thể gọi tên, ta cho phép người gọi như vậy.

Thất thiếu?

Mọi người tại đây nhanh chóng tìm kiếm ở trong đầu, trong trí nhớ của mình có một người 'Thất thiếu' như vậy tồn tại hay không?

Nếu như vậy, thiếu niên này nhất định là không có tiếng tăm gì, Thất thiếu... Chẳng lẽ hấn là người của gia tộc lãnh đời? Hoặc là đến từ đại lục khác?

Ở trong đầu tìm kiếm không có kết quả, mọi người bắt đầu âm thầm tự suy đoán lai lịch Dạ Thất Thất. Thậm chí có người đã suy đoán xong lai lịch của Dạ Thất Thất, phần lớn mọi người đều suy đoán Thất thiếu trước mắt là người đến từ đại lục khác.

Chính bản thân Dạ Thất Thất cũng không biết, chỉ vì nàng muốn giảm bớt phiền toái, lung tung nói ra một cái tên, sẽ khiến cho nhiều người tưởng tượng xa vời như vậy.

Rất lâu về sau, cái tên Thất thiếu này vang dội ở toàn bộ đại lục, Dạ Thất Thất nhớ lại hành động lúc trước của mình, đều âm thầm thấy may mắn. Thật may mắn lúc trước nàng không có tùy tiện lấy cái tên gì Miêu gia, điều thúc các loại linh tinh, nếu không thì thế nào nàng cũng phải hối hận đến xanh ruột rồi!

Đương nhiên, đó đều là nói sau, tạm thời không đề cập tới!

Lúc Dạ Thất Thất muốn rời đi, vài khí tức mạnh mẽ cấp tốc lao đến, Dạ Thất Thất muốn đi, lại phát hiện là đã quá chậm, nàng đã bị hơn mười đạo hơi thở khóa chặt, không cách nào rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 262: Dồn ép.

“Tiểu tặc to gan, lại dám giết trưởng lão Thủy gia ta, hôm nay, bốn tọa nhất định phải bắt giữ ngươi, dùng hết ba trăm sáu mươi loại hình phạt, để cho ngươi sống không được muốn chết không xong, biết vậy chẳng làm!”

Trên không trung, một giọng nói oán giận truyền đến, khí thế cường đại làm ngực Dạ Thất Thất nhất thời khó chịu, suýt nữa hộc máu.

Thực lực thật là mạnh mẽ!

Tâm Dạ Thất Thất âm thầm trầm xuống vài phần, hiện tại tu vi của nàng khôi phục, cộng thêm những ngày qua đạt được chỗ tốt, bây giờ tu vi đã tới Tôn Cảnh trung kỳ. Nhưng người đến làm cho nàng có cảm giác, giống như một tòa núi không thể vượt qua. Nàng phán đoán, tu vi người đang đến, ít nhất là Tôn Cảnh đỉnh phong, thậm chí có thể là tu vi Đế Cảnh.

Hơi thở còn lại đều có tu vi đến Tôn Cảnh, tổ hợp cường đại như thế, làm cho tâm Dạ Thất Thất từ từ chìm vào đáy cốc.

Chẳng lẽ, số mệnh của nàng đã định phải ngã xuống trên tay Thủy gia hay sao?

Hai lần ba lượt gặp nạn đều có quan hệ với Thủy gia, thật vất vả giải quyết xong một nhóm người, lập tức lại tới một nhóm khác còn cường đại hơn.

Đây là tiết tấu muốn cùng nàng không chết không thôi hay sao?

Kỳ thật trong lòng Dạ Thất Thất vô cùng rõ ràng, nàng và Thủy gia, sớm đã là cục diện không chết không ngừng. Chuyện đã xảy ra trước mắt, cũng chỉ là tiến độ phát triển sự tình nhanh hơn mà thôi.

“Rầm rầm rầm - - “

Hơn mười đạo đao mang bén nhọn cường hãn đánh trúng Dạ Thất Thất, bị khí tức khóa chặt Dạ Thất Thất muốn trốn cũng trốn không được, tro mắt nhìn chính mình bị thương.

Từ trên mặt đất đứng lên trong nội tâm Dạ Thất Thất lần đầu tiên âm thầm may mắn lúc trước Lão Phong Tử sư phụ hành hạ đối với mình. May mắn lúc trước thân thể của nàng trải qua tôi luyện của Lão Phong Tử, càng ngày càng biến thái. Nếu không hiện tại với những vết thương này trên người, cũng đủ để cho nàng bỏ mạng.

“Đại trưởng lão bắt được tặc tử kia, Đại trưởng lão thật lợi hại!”

Trong đám người vây xem liền có đệ tử Thủy gia, mới vừa rồi, chính là bọn họ đưa tin trở về, bẩm báo sự thật cho trong tộc biết là Tam trưởng lão và Lục trưởng lão bỏ mình. Nếu không Thủy gia cũng sẽ không phát động trận thế lớn như vậy, Đại trưởng lão có tu vi cao nhất dẫn đội, tự mình đến trước.

“Ha ha ha... Tiểu tặc, mau mau bỏ tay chịu trời, có lẽ lão phu sẽ suy tính cho ngươi thông khoái, để cho ngươi trước khi chết ít đi vài phần thống khổ.” Đại trưởng lão cười to nói.

“Buồn cười sao?” Dạ Thất Thất đứng lên, đáy mắt thoáng lóe qua lãnh ý, trong tay xuất hiện vài quả cầu màu đen, khẽ quát một tiếng, ném toàn bộ ra ngoài: “Bạo cho ta! Bạo! Bạo!”

Oanh Thiên Lôi, là vật nhỏ ở cảnh giới Dạ Thất Thất cùng Nhị sư huynh nghiên cứu chế tạo ra, uy lực cường đại, đủ để nổ tung gây thương tổn cho người có tu vi Tôn Cảnh không hề đề phòng.

“A...” Hai người trong đó, dưới tình huống không có đề phòng, bị Dạ Thất Thất ném Oanh Thiên Lôi bị trọng thương.

Dạ Thất Thất thừa dịp rối loạn ghi nhớ những hơi thở linh thức khóa chặt nàng, đáy mắt thoáng hiện lãnh ý.

Thủy gia, nhục nhã hôm nay, Dạ Thất Thất ta nhớ kỹ, sau này, chắc chắn sẽ hoàn trả gấp trăm ngàn lần!

Hai tay Dạ Thất Thất nắm chặt, muốn thừa dịp rối loạn rời khỏi nơi này, lại ở lúc muốn rời đi, lại nghe thấy một giọng nói có chút quen thuộc: “Đình nhi, ngươi làm cái gì vậy?”

Đình nhi... Thủy Đình!

Xung hô thế này làm cho Dạ Thất Thất hết sức bài xích, nàng và Thủy gia không đội trời chung, nhưng giờ phút này trên đầu lại mạng họ của Thủy gia, là chuyện châm chọc cỡ nào chứ?

“Vô Nhai, ngươi biết người này?” Ánh mắt Đại trưởng lão rơi xuống trên người người vừa mở miệng nói chuyện, lông mày cau lại.

Đình nhi... Cái tên này rất quen tai.

Thủy Vô Nhai tiến lên, cung kính nói: “Hồi bẩm Đại trưởng lão, người này gọi là Thủy Đình, là con trai thứ hai của ta. Lần này dẫn hắn tới trước là tham thi đấu gia tộc, lại chẳng biết lúc nào hắn lại lạng lẽ rời đi, ta cũng đang tìm hắn ở khắp nơi, lại không biết tại sao hắn lại xuất hiện ở nơi này?”

Trong lời nói, Thủy Vô Nhai dè dặt phân chia rất rõ ràng quan hệ của mình và 'Thủy Đình'. Đặc biệt là cường điệu hắn (TD) lạng lẽ rời đi, chuyện hắn (TVN) cũng đang tìm kiếm 'Thủy Đình'.

Về phương diện khác, trong nội tâm Thủy Vô Nhai cũng cực hận Dạ Thất Thất, thầm mắng cái phế vật này lại rước phiền toái.

“Hử? Hắn chính là đứa con trai kia của ngươi, Thủy Đình?” Đại trưởng lão hiển nhiên không nghĩ tới thiếu niên trước mắt lại cũng là tế phẩm trong tộc tuyển chọn, khẽ chau mày.

“Hồi bẩm Đại trưởng lão, chính là như thế.” Sau khi Thủy Vô Nhai nhỏ giọng cung kính trả lời Đại trưởng lão, phần nộ quát với Dạ Thất Thất: “Nghịch tử, còn không mau quỳ xuống nhận sai với Đại trưởng lão, cả ngày chỉ biết gây chuyện thị phi khắp nơi, xem ta cắt đứt chân chó của ngươi!” Thủy Vô Nhai giận dữ mắng mỏ, cầm lấy binh khí hung hăng chém tới hai chân hắn...

Trường kiếm trong tay Thủy Vô Nhai đầy sát khí, một kiếm này nếu như đánh trúng, hai chân 'Thủy Đình' sẽ tàn phế là không thể nghi ngờ!

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 263: Minh Vương giá lâm, ai dám tranh phong?

“Ai dám thương tổn nữ nhân của Bản Đế?”

Một tiếng nổi giận vang lên, bao gồm Dạ Thất Thất và tất cả mọi người đều bị tiếng hét phần nộ đỉnh tai nhức óc chấn động màng tai đến phát đau. Tất cả mọi người nhìn quanh bốn phía, tìm kiếm nơi phát ra thanh âm, chỉ có Dạ Thất Thất, thân thể run lên nhè nhẹ, biểu tình trong mắt vô cùng phức tạp, nói không rõ nên dùng cái gì từ để hình dung biểu tình giờ phút này của nàng.

Giọng nói kia, Dạ Thất Thất vô cùng quen thuộc, đó là Viêm Minh!

Nam tử như yêu nghiệt kia, Dạ Thất Thất cũng từng nghĩ tới, lần đó nàng vô cớ mất tích, hắn có biết được hay không? Hoặc là, sẽ không đi tìm nàng, lại không nghĩ rằng, hắn sẽ tìm nhanh đến như vậy.

Hắn vẫn luôn tìm kiếm nàng sao?

Không biết vì sao, nghĩ đến sau khi hắn biết nàng mất tích, vẫn kiên trì không ngừng tìm kiếm, thì trong lòng Dạ Thất Thất lờ mờ sinh ra tình cảm áp áp, ngọt ngào, cực kỳ ấm áp, cực kỳ uất ức!

Lần đầu tiên, tâm tư của Dạ Thất Thất bởi vì một người nam nhân mà có biến hóa rõ ràng như vậy.

Hóa ra, nàng đột nhiên mất tích, thậm chí là tiêu thất (biến mất) khỏi cái thế giới này, vẫn còn có người lo lắng cho nàng, có người sẽ lo lắng tìm kiếm nàng... Thì ra, nàng đã không hề đơn độc một mình rồi!

Loại cảm giác được người lo lắng, được người quan tâm, thật sự rất tốt.

Một bóng đen giống như Hùng Ưng từ trên trời giáng xuống, rơi xuống trên mặt đất, hai tròng mắt thâm sâu băng lãnh nhìn chằm chằm bóng dáng thật chặt vật kia. Nhìn Thất Thất của hắn mặc nam trang, vết thương chồng chất toàn thân, đáy lòng Viêm Minh trào ra một con tức giận ngập trời!

Những người này, dám thương tổn nữ nhân của hắn, muốn chết!

Thân hình chớp lóe, bóng dáng Viêm Minh đi tới trước mặt Dạ Thất Thất, trong mắt tràn đầy đau lòng nhìn nàng, vươn tay nhẹ nhàng lau đi vết máu trên khóe môi giúp nàng, giọng nói lạnh như băng mang theo vài phần ôn nhu hiếm thấy, nói: “Ta đến đây.”

Ta đến đây... ba chữ ngắn gọn, lại để cho cái mũi Dạ Thất Thất đau xót, có xúc động muốn rơi lệ.

“Người...”

“Đình nhi, người này là bằng hữu của ngươi?” Giọng nói của Thủy Vô Nhai, ngắt lời Dạ Thất Thất sắp nói ra miệng.

Nhìn nam tử trước mắt khí độ phi phàm như vậy, trong lòng Thủy Vô Nhai một trận mừng như điên. Nam tử này khí độ phi phàm, thực lực sâu không lường được, nếu như có thể kết bạn một phen, đối với tiền đồ ngày sau của hắn chắc chắn là cực kỳ có lợi.

“Người nhận sai người, ta gọi là Thủy Đình, là thân nam nhi hàng thật giá thật, cũng không phải là nữ nhân của ngươi, công tử cần ngôn!” Ít nhiều Thủy Vô Nhai đứng lúc nhắc nhở nàng, để cho Dạ Thất Thất lập tức nhận thức được thân phận của mình giờ phút này, quả thật không thích hợp thừa nhận thân phận của bản thân. Quan trọng nhất là, nàng không biết hiện giờ nàng là thân nam nhi, nên đáp lại tình cảm nóng bỏng của hắn như thế nào!

Nếu như nàng chưa phát sinh trận biến cố này, có lẽ sẽ lớn mật không hề có kỵ mà đáp lại tình cảm của hắn, nhưng mà trước mắt... Nàng làm không được.

Dạ Thất Thất cự tuyệt, để cho thân thể Viêm Minh khẽ run lên, ánh mắt của hắn nhìn về phía nàng tràn ngập rét lạnh cùng tức giận.

Nhận sai người, thân nam nhi... Nàng cứ như vậy không chờ đợi được nghĩ muốn quăng đi quan hệ với mình sao?

Nhìn biểu tình hoàn toàn xa lạ của nàng, Viêm Minh cảm giác tim mình giống là bị người dùng dao găm tách rời đi, đau đến mức muốn chết mà không được.

“Vị công tử này, đa tạ ngươi trọng nghĩa cứu giúp, ân tình hôm nay, ta chắc chắn khắc ghi trong tâm khảm, tương lai nếu như có cơ hội, chắc chắn hồi báo gấp bội!” Dạ Thất Thất tự nhủ với lòng. Nếu như tương lai nàng có thể khôi phục thân phận nữ nhân, chuyện tình hôm nay chắc chắn nàng sẽ nói với hắn lời xin lỗi, nếu không thì, bọn họ coi như đến đây thôi!

Tha thứ nàng ích kỷ, nàng không muốn bị người khác biết tình hình của nàng giờ phút này.

Về phương diện khác, nàng cũng là vì suy nghĩ cho Thạch Quân Nham và Bạch Thiên Hạ không rõ tung tích. Một khi chuyện của Dạ Thất Thất nàng lộ ra ánh sáng, kèm theo đó, có khả năng chính là Thủy gia sẽ điều tra mười tám đời tổ tiên của nàng. Mà người bị hại đứng mũi chịu sào chỉ sợ là cha mẹ của nàng. Mặc dù là vì cha mẹ, trước mắt nàng cũng không có thể có nhận thức lẫn nhau cùng với Viêm Minh.

“Nếu như đã thiếu, vậy thì thiếu thêm chút nữa.” Ra ngoài dự đoán của Dạ Thất Thất, Viêm Minh không có tức giận giận dữ rời đi, cũng không có tức giận trừng mắt nhìn nàng mắng nàng không biết phân biệt, mà là vẫn đạm phong khinh nhìn nàng một cái, đến ngay cả tức giận cùng bất mãn trước đó ở trên mặt đều đã hoàn toàn biến mất, trở thành bộ dáng đạm mạc giống như mọi việc đều đã không quan trọng xưa nay.

Dạ Thất Thất sùng sốt, nếu như đã thiếu, vậy thì thiếu thêm chút nữa... Có ý tứ gì?

Ngay sau đó, Dạ Thất Thất liền rõ ràng ý tứ những lời này của hắn!

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 264: Viêm Minh nói, khẩu vị của người thật nặng!

“Các người, là tự mình đến, hay là muốn ta động thủ?” Ánh mắt Viêm Minh lạnh lẽo quét qua đám người Đại trưởng lão, ánh mắt lạnh như băng đặc biệt là dừng lại lâu nhất ở trên người Đại trưởng lão.

Hắn chưa từng quên, vừa rồi thần thức nhìn thấy một màn kia!

Chính là người này, làm nằng bị thương nghiêm trọng như thế, hắn há lại sẽ bỏ qua cho hắn ta?

Chống lại hai tròng mắt lạnh lùng tràn đầy sát khí của Viêm Minh, tâm Đại trưởng lão đột nhiên trầm xuống, đáy lòng dâng lên một điềm báo không tốt.

Nam tử này, rất khủng bố dọa người!

“Ta là Đại trưởng lão Thủy gia, không biết quý tính đại danh của các hạ?” Đại trưởng lão vô cùng kiêng kỵ đối với nam tử trước mắt đột nhiên xuất hiện này. Nhưng lại ý vào thân phận Đại trưởng lão Thủy gia của mình, không cam lòng ở trước mặt người ngoài đánh mất mặt mũi Thủy gia, tâm tư vừa động, liền chứng thực rơi xuống trên người Dạ Thất Thất ở bên cạnh, đáy mắt thoáng hiện lên vẻ kỳ quái, mở miệng nói ra.

“Thủy Đình, hôm nay người phạm phải sai lầm lớn, tuy người là tộc nhân Thủy gia ta, nhưng người tàn sát đồng tộc cũng là một sự thật chắc chắn. Chuyện hôm nay ta sẽ bẩm báo chi tiết cho tộc trưởng, trừng phạt người như thế nào, tất cả phải xem ý của tộc trưởng.” Ngữ khí của Đại trưởng lão như là bố thí, trên mặt mang vài phần kiêu ngạo rõ ràng, thật giống như hắn nói như vậy, người ngoài nên cảm động đến rơi nước mắt, quỳ xuống tạ ân đức của hắn vậy.

Nhưng biểu hiện của Dạ Thất Thất hiển nhiên làm cho hắn thất vọng rồi, thậm chí Dạ Thất Thất cũng không coi trọng hắn, vẻ mặt lạnh nhạt mang theo vài phần lạnh lùng chế giễu.

“Ta bị người oan uổng, bị vây ở trong trận pháp muốn giết chết ta, mới vừa rồi người đánh ta trọng thương, những chuyện này, chẳng lẽ cứ bỏ qua như vậy?” Dạ Thất Thất hừ lạnh nói, ánh mắt lạnh như băng.

“Không phải hiện tại người còn rất tốt sao? Thủy Đình, người đừng vội được voi đòi tiên, chuyện này tộc trưởng chắc chắn nhìn rõ mọi việc, trả lại công đạo cho người, chẳng lẽ ngay cả tộc trưởng mà người cũng tin không nổi hay sao?” Thủy Vô Nhai hét lớn, rất sợ ‘Thủy Đình’ đắc tội Đại trưởng lão, từ đó ảnh hưởng đến tiền đồ ngày sau của hắn.

Nhìn rõ mọi việc?

Dạ Thất Thất khinh thường hừ lạnh, đề cao thanh âm, khinh thường mở miệng nói: “Nhìn rõ mọi việc? Trả công đạo cho ta, hắc... Thật sự là vô cùng buồn cười, Đại trưởng lão người thật đúng là hài hước! Mới vừa rồi nếu không phải vị công tử này nhận làm người xuất thủ tương trợ, chỉ sợ giờ phút này ta đã sớm liên biến thành một cỗ thi thể nằm ở trên mặt đất băng lãnh, khi đó, vì sao Đại trưởng lão không nói muốn trả công đạo cho ta đây?”

So sánh với người khác ngẫu nhiên hào phóng bố thí đồng tình, Dạ Thất Thất lại có thói quen tin tưởng chính mình.

“Tôn thượng đã tạo thành, Đại trưởng lão lại muốn đền bù như thế nào đây?” Dạ Thất Thất dừng một chút, tiếp tục nói: “Cá nhân ta trái lại cảm thấy vị công tử này nói rất có lý, không bằng, Đại trưởng lão liền theo lời nói của vị công tử này...”

“Làm càn, người câm miệng!” Đại trưởng lão giận dữ mắng mỏ, trong mắt tràn đầy tức giận.

Hắn có biết mình đang nói cái gì hay không? Cũng dám nói ra lời nói như thế? Chẳng lẽ không phát hiện được trên người nam tử trước mắt tán mát ra sát ý sao?

Phế vật chính là phế vật, không dùng được!

Giờ phút này, Đại trưởng lão tựa hồ quên mất, chính là phế vật trong lòng hắn, giết chết hai vị trưởng lão Thủy gia ở chỗ này, cũng là nguyên nhân tại sao hắn lại xuất hiện ở đây.

“Bồng!”

Đại trưởng lão còn chưa kịp phản ứng, liền bị Viêm Minh mặt lạnh một quyền đánh bay ra ngoài.

“Người của ta, dựa vào người cũng xứng bắt nạt?”

Giọng nói lạnh như băng, mang theo vài phần cuồng vọng, vài phần lạnh lùng. Phối hợp khuôn mặt tuấn mỹ như yêu nghiệt của Viêm Minh, đôi mắt thâm thúy bề ngỗ, mang theo uy thế khiếp người.

“Đi tìm chết!” Khẽ quát một tiếng, trong nội tâm Viêm Minh đã nhận phán quyết tử hình cho người khi dễ qua Dạ Thất Thất.

“Đợi chút...” Thân ảnh Dạ Thất Thất đột nhiên bỏ nhào đi qua, ngăn cản động tác của Viêm Minh. Trong mắt Viêm Minh thoáng hiện lên vẻ khác thường, thuận thế đưa tay ôm eo của nàng, xoay hai vòng trên mặt đất, nhìn thấy đôi mắt trong trí nhớ, đáy mắt dâng lên nụ cười thần nhiên.

“Đều là thân nam nhi người cũng yêu thương nhưng nhớ, khẩu vị của người thật nặng!” Tay của Viêm Minh ôm nàng không có buông ra, chậm chạp toát ra một câu nói như vậy, mặt mũi tràn đầy kiêu ngạo.

Tên yêu nghiệt này!

Dạ Thất Thất dữ dằn hung hăng tròn mắt nhìn Viêm Minh một cái, bị hấn làm tức giận đến nghiêng răng!

“Đó là ngoài ý muốn!” Dạ Thất Thất chịu đựng tức giận, bật ra những lời này từ trong kẽ răng.

Mỗi lần gặp phải hấn, tình táo nàng vẫn lấy làm kiêu ngạo liền tan rã ngay tức khắc, hấn nhất định có bản lĩnh làm nàng tức tới giậm chân, làm nàng hận tới nghiêng răng.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 265: Viêm Minh là tên yêu nghiệt.

“Hiện tại người ôm ta không nở buông tay, cũng là ngoài ý muốn?” Viêm Minh nhướn mày, cúi đầu nhìn cánh tay nàng ôm eo của mình, khóe môi khẽ gọi lên đường cong nhân nhật đẹp mắt.

Dạ Thất Thất sững sờ, cúi đầu nhìn mình không tự chủ ôm cánh tay của hấn, mặt xoát một cái liền đỏ bừng.

“Yêu nghiệt!” Dạ Thất Thất nhỏ giọng mắng một tiếng, vội vàng buông tay, một tay đẩy hấn lui về phía sau vài bước.

Lỗi tại Viêm Minh rất bén nhạy, những lời này của Dạ Thất Thất bị hấn nghe vào trong tai vô cùng rõ ràng. Đồng thời, hấn cũng phát hiện, cũng không phải là nàng cố ý phũ phàng quan hệ với hấn, mà đơn thuần là không muốn để cho những người trước mắt này biết rõ nàng còn có một thân phận khác, mới cố ý nói chuyện như vậy.

Sau khi biết rõ điểm này, đau đớn trong lòng Viêm Minh trong nháy mắt biến mất, đáy mắt thâm thúy lạnh như băng ít đi vài phần lãnh ý, nhiều thêm vài phần nhu hòa nhật đến không thể nhận ra.

“Đã có người nói với người chưa, bộ dáng này của người hết sức quyến rũ người?” Trong đầu Dạ Thất Thất đột nhiên vang lên giọng nói của Viêm Minh yêu nghiệt kia.

Thật là một tên yêu nghiệt!

Trong lòng Dạ Thất Thất âm thầm nhẹ mắng một câu, đồng thời cũng âm áp.

Thế gian này luôn luôn có một người như thế, vô luận người biến thành cái bộ dáng gì, hấn cũng có thể là người đầu tiên nhận ra thân phận của người, không hỏi nguyên do, không hỏi đến kết quả! Chỉ đơn thuần thừa nhận người thôi.

Loại cảm giác này, làm cho tim Dạ Thất Thất đột nhiên run lên, nơi nào đó thật sâu dưới đáy lòng bị va chạm vào, mềm mại, thật mềm mại. Dạ Thất Thất chưa bao giờ có cảm giác như thế, giống như bộ phận thiếu sót chính trong linh hồn mình được bổ sung cho tràn đầy.

“Yêu nghiệt, về sau lại tính sổ với người!” Ngay cả bản thân Dạ Thất Thất cũng không có chú ý đến, chuyển biến tâm tình của mình. Đợi đến khi nàng phục hồi tinh thần lại, những lời này đã rõ ràng thông qua truyền âm cho Viêm Minh nghe thấy.

Thất Thất, Thất Thất của hấn... ánh mắt Viêm Minh khẽ run, khóe môi vui vẻ hơn rất rõ ràng.

...

“Thủy Đình, người lần lại đây cho ta!” Đại trưởng lão suất nữa bỏ mạng ở trong tay Viêm Minh phục hồi tinh thần lại, trông thấy Viêm Minh và Dạ Thất Thất tiếp xúc riêng với nhau, làm sao sẽ còn tin tưởng hai người này trước đó không quen biết?

Trong nội tâm Đại trưởng lão trào ra một cơn tức giận, không thể tưởng được mình đường đường là Đại trưởng lão Thủy gia lại bị tên Thủy Đình phé vạt này đùa bỡn. Mắt mặt ở trước mặt nhiều người như vậy, nghĩ tới đây, hắn liền muốn giết tiểu tiện chủng Thủy Đình kia.

“Đại trưởng lão, người muốn ta cứu mệnh của ta sao? Ta không thích chỉ nói suông ngoài miệng. Nếu như Đại trưởng lão cảm thấy có thể, ta không để ý Đại trưởng lão cho ta chút ít kim tệ hoặc là thiên địa tài bảo đến làm tạ lễ.” Nhìn thấy mặt mũi Đại trưởng lão tràn đầy tức giận, cặp mắt kia giống như hận không thể rút gân lột da mình, Dạ Thất Thất làm bộ như không nhìn thấy, nghiêm trang hỏi.

Đại trưởng lão tức giận đến nghiêng răng, hắn còn dám đòi mình tạ lễ? Hắn có lá gan đó, cũng không nhìn một chút bản thân có cái mệnh kia hay không?

“Người giết Tam đệ Lục đệ của ta, giết tộc nhân của ta, người còn có gì để nói?” Đại trưởng lão nghiêng răng quát khê, trong mắt toàn là sát ý.

Về mặt Dạ Thất Thất tràn đầy lạnh lùng chế giễu nhìn Đại trưởng lão, theo đó ánh mắt quét qua trên thân bọn người Thủy Vô Nhai.

“Thật sự là trò cười.”

Dạ Thất Thất mỉa mai chế giễu, khinh miệt mở miệng nói: “Chân tướng sự thật như thế nào, mấy trăm người vây xem ở đây có thể làm chứng, là ta vô cớ khiêu khích Thủy gia hay sao? Ai phải ai trái, chư vị đều thấy rõ, người thân là Đại trưởng lão Thủy gia, sao không hỏi chư vị đang ở đây một chút tình huống lúc đó?”

“Bất luận như thế nào, người cũng không nên hạ sát thủ đối với bọn họ, bọn họ đều là trưởng bối của người, trưởng lão trong tộc. Người thân là tộc nhân bàng chi Thủy gia, gia huấn Thủy gia, không thể tàn sát đồng tộc, hành động lần này của người không khỏi quá đáng rồi!” Đương nhiên Đại trưởng lão sẽ không đi hỏi người vây xem xung quanh, ai phải ai trái, trong lòng hắn ước chừng cũng biết một chút.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 266: Đấu với Thủy Vô Nhai, thân thể bí ẩn (1).

“Ha ha ha... Ý của Đại trưởng lão là, trưởng lão Thủy gia quý báu, tính mạng của ta thì vô cùng dễ tiện, mạng của bọn họ là mạng, mạng của ta thì dễ tiện! Bọn họ muốn giết ta, ta nhất định phải chịu, chịu đựng, không được phép phản kháng, phản kháng thì là sai lầm, có phải hay không? Bọn họ muốn giết ta, thực lực không bằng người, trái lại mất mạng trong tay ta, ta vì muốn tự vệ giết bọn họ, thì tội của ta không thể miễn, có phải hay không? Chẳng lẽ đây là gia quy Thủy gia, đây là công đạo Đại trưởng lão mới vừa rồi luôn miệng nói muốn cho ta hay sao? Nhưng nếu thật sự là như thế, ta thật sự là vẫn không dám đi vào Thủy gia. Cái loại chẳng phân biệt được đúng sai, thiện ác không rõ, một gia tộc bao che lấp liếm khuyết điểm, vậy thì có khác biệt gì cùng địa ngục ăn thịt người?”

Trong lời nói của Dạ Thất Thất phải nói là cuồng ngạo, phải nói là can rờ!

Nhưng lời của nàng lại thật sâu nói đến trong tâm khảm hơn phân nửa người ở đây, không ít nhân mã bắt đầu lên tiếng phụ họa...

“Thủy gia lớn lối cuồng vọng, không coi ai ra gì, sư huynh của ta chính là chết ở trên tay của người Thủy gia, bọn họ còn vu oan rất nhiều tội danh đến trên người sư huynh của ta, sư huynh của ta là chết không nhắm mắt!”

“Thủy gia liền ý vào mình là một trong ngũ đại gia tộc, nội tình thâm hậu, không coi ai ra gì. Những năm này bên ngoài kiêu ngạo ương ngạnh đốt nhà giết người cướp đoạt không chỗ nào không làm...”

“Đúng vậy, lúc trước biểu muội ta và sư đệ ta tình đầu ý hợp, một người trong tộc Thủy gia nhìn trúng biểu muội ta xinh đẹp, cứng rắn bức tử sư đệ ta, biểu muội ta không chịu nổi chịu nhục tự sát bỏ mình, một đôi quyền lữ thật tốt liền bị chia rẽ.”

...

Những năm gần đây Thủy gia dung túng tộc nhân làm ra các loại sự tình, hiện nay đã đến tình hình tội lỗi chồng chất.

Một khi có người mở đầu, các loại thanh âm bắt đầu đối với Thủy gia không ngừng xuất hiện.

“Thủy gia có hai vị trưởng lão tu vi đã tới Tôn Cảnh, hơn mười người tu vi Thiên Giai, người thấp nhất cũng là tu vi Địa Giai đỉnh phong, lại không thể ăn hiếp người có tu vi nhỏ yếu như ta như vậy. Thậm chí bọn họ khởi động đại trận Thiên Uyên Vô Cực, vẫn bị ta thoát khỏi. Trái lại, bọn họ hơn mười người đều mất mạng trong tay ta, thậm chí có những người hải cốt không còn. Chiến tích như vậy, ta lấy làm kiêu ngạo cho mình, cảm thấy tự hào cho chính mình!” Dạ Thất Thất ngược đầu, ánh mặt trời màu vàng chiếu vào trên mặt nàng, trên gương mặt thanh tú mang hào quang nhu hòa nhàn nhạt, hai đầu lông mày hào hứng tự tin và kiêu ngạo.

Lời Dạ Thất Thất nói thật kiêu ngạo, thật giống như nàng chính là tướng quân khai hoàn trở về, một người một ngựa giết lui nhiều quân địch có thực lực mạnh hơn nàng rất nhiều, nảy sinh ngạo khí giữa hai đầu lông mày.

Nhìn thấy Dạ Thất Thất như vậy, trầm tĩnh trong mắt Viêm Minh càng sâu hơn.

Mọi người chung quanh nghe Dạ Thất Thất nói, trong đầu nguyên một đám người cũng hiện ra từng màn phát sinh trước đó. Thiếu niên trước mắt nhìn như thanh tú gầy yếu này, lại một người một ngựa, ngang nhiên làm ra hành động vĩ đại như thế. Trước đó còn không có suy nghĩ nhiều như vậy, hiện tại hồi tưởng lại, mới giật mình cảm thấy thiếu niên ở trước mắt càng kinh tài tuyệt diệu như thế.

“Thủy Đình...” Đại trưởng lão nhíu mày, nổi giận nói.

“Nhiều người có thực lực mạnh hơn ta muốn giết ta như vậy, cũng không thành công, ngược lại tất cả đều mất mạng trong tay ta, chắc chắn chắc... Đại trưởng lão, ta muốn hỏi người một câu: Thủy gia các người còn có mặt mũi sao?” Dạ Thất Thất cắt đứt giận dữ mắng mỏ của Đại trưởng lão, nhẹ nhàng ném ra một câu nói như vậy.

Dạ Thất Thất nói, truyền vào trong tai mấy trăm người ở đây, tất cả mọi người nghe được vô cùng rõ ràng.

“Phốc!”

Đại trưởng lão bị Dạ Thất Thất nói đến tức giận phun ra một búng máu!

Đương nhiên, hắn cũng không phải hoàn toàn là bị Dạ Thất Thất làm cho tức giận, chủ yếu là vừa rồi Viêm Minh đã làm cho hắn bị thương.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 267: Đấu với Thủy Vô Nhai, thân thể bí ẩn (2).

“Người... Người...” Đại trưởng lão chỉ Dạ Thất Thất, sắc mặt một trận xanh một trận tím.

Dạ Thất Thất lạnh lùng quét đám người Đại trưởng lão một cái, nhếch môi, cười lạnh: “Ta một người tu vi Địa Giai trung kỳ, bắt nạt hai vị trưởng lão Thủy gia các người có tu vi Tôn Cảnh, còn khi dễ mười mấy tên đệ tử Thủy gia tu vi thấp nhất đều là Địa Giai đỉnh phong. Lại quá đáng hơn là, còn mạnh mẽ phá vỡ chí bảo trấn tộc Thủy gia, đại trận Thiên Uyên Vô Cực. Hành vi của ta quá phạm, ta khi dễ bọn họ, khi dễ toàn bộ Thủy gia, ta có tội. . . . . Ha ha ha... Không được, ta không chịu nổi, ta cười đến bụng cũng đau! Đại trưởng lão vĩ đại, bây giờ người còn muốn ta phải làm như thế nào đây? Muốn ta đi an ủi bọn họ sao? Hay là người cảm thấy ta cần phải đi trên đường mua vài cây hồ lô ngào đường trở lại thì càng có thành ý...”

“Phốc!”

“Phốc phốc! !”

Tiếng bật cười liên tiếp tuôn ra, mọi người cũng nhìn không được nữa, bị giọng điệu quái gở của Dạ Thất Thất chọc cười.

Đối với tiếng cười của mọi người, sắc mặt tất cả người của Thủy gia đều trở nên rất khó coi!

Vũ nhục!

Đây là trần trụi nhục nhã!

Ở trước mặt mấy trăm người, 'Thủy Đình' cứ như vậy mà giẫm lên thể diện Thủy gia ở dưới chân, tùy ý chà đạp.

“Phốc!” Đại trưởng lão bị tức đến phun ra một búng máu lần nữa!

“Đại trưởng lão...” Thủy Vô Nhai vội vàng đỡ Đại trưởng lão, lại bị Đại trưởng lão vung tay ném đi: “Cũng là con trai tốt người nuôi dưỡng.”

Đây là Đại trưởng lão trần trụi giận chó đánh mèo, nhưng mà Thủy Vô Nhai không tức giận chút nào, bởi vì tất cả tức giận của hắn toàn bộ đều đặt ở trên thân thẳng con bất hiếu.

“Đại trưởng lão, chuyện này giao cho ta xử lý, nhất định ta sẽ xử lý tốt mọi chuyện...” Về phần dùng phương pháp gì xử lý, Thủy Vô Nhai chưa nói, Đại trưởng lão cũng không có hỏi. Không biết lúc nào thì Thủy Vô Nhai và Đại trưởng lão bí mật đặt thành nhận thức chung?

Đại trưởng lão sâu sắc nhìn Thủy Vô Nhai một cái: “Như thế cũng tốt, hãy nhớ lời người nói, chuyện này ta có thể làm chủ đáp ứng người.”

“Đa tạ Đại trưởng lão!” Sắc mặt Thủy Vô Nhai tràn đầy vui mừng nói lời cảm tạ với Đại trưởng lão.

...

Ở một bên đám người Dạ Thất Thất căn bản nhìn không hiểu nội dung Đại trưởng lão và Thủy Vô Nhai nói chuyện với nhau là có ý gì, nhưng mà đối với Dạ Thất Thất mà nói, biết rõ hay không, kỳ thật cũng không quan trọng.

“Thủy Đình, ta cho ngươi một cơ hội cuối cùng, hoặc là cùng ta trở về Thanh Long Thành, hoặc là, ngươi cũng đừng hối hận.” Thủy Vô Nhai đứng ra, nhìn Dạ Thất Thất lạnh lùng nói.

Nhìn bộ dáng tràn đầy tự tin của Thủy Vô Nhai, tràn đầy tự tin làm Dạ Thất Thất cau lông mày lại. Chẳng lẽ Thủy Vô Nhai còn có lá bài tẩy gì chưa dùng đến hay sao?

Nghĩ thì nghĩ, Dạ Thất Thất không có nghĩ tới muốn nhượng bộ chuyện này một chút nào: “Ta nói rồi, Thủy gia Thanh Long Thành chính là địa phương ăn thịt người, ta không thể nào đi theo ngươi. Ngươi muốn làm cái gì, cứ việc phóng ngựa đến đây, Dạ... Cũng toàn bộ tiếp chiêu.” Thiếu chút xíu nữa, Dạ Thất Thất liền theo thói quen tính nói ra tên của mình.

Cũng may, cuối cùng bị nàng cứng rắn nín trở lại.

Viêm Minh bắt đầu đi nhẹ nhàng lắc đầu, trong mắt sâu không thấy đáy thoáng hiện lên vẻ bất đắc dĩ cùng sùng ái.

“Ngươi tự mình muốn chết, cũng đừng trách ta lòng dạ độc ác, không niệm tình cha con!” Vừa dứt lời, trong tay Thủy Vô Nhai nhiều thêm một bình ngọc trong suốt. Trong bình, chứa hai con sâu mồm mồm màu trắng bạc, đỉnh đầu có râu dài, mà chúng nó, đang cố gắng xoi tái thân thể một con sâu khác.

Đây là... Cỗ trùng?

Dạ Thất Thất nhìn thấy con sâu ngọc đang nguẩy trong bình ngọc, đột nhiên trong đầu thật giống như bị cái gì đâm trúng, đau quá!

Cỗ trùng, ngọc nguẩy, sâu... Phản bội, lợi dụng...

Rất nhiều hình ảnh như phi ngựa thật nhanh chợt lóe qua ở trong đầu nàng, lượng tin tức khổng lồ làm cho đầu nàng đau muốn nứt ra, thống khổ không chịu nổi.

Lưu Kim huyễn cổ, cỗ trùng ký, đồng quy vu tận...

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 268: Đấu với Thủy Vô Nhai, thân thể bí ẩn (3).

“A... Đau quá! ! Đầu ta đau quá - -” Đột nhiên Dạ Thất Thất ôm đầu quỳ trên mặt đất, biểu tình thống khổ, hai hàng nước mắt trong suốt dọc theo khóe mắt chậm rãi trượt xuống.

Thấy thế, Thủy Vô Nhai mừng rỡ.

Hắn biết Phệ Hồn cổ có năng lực khống chế người trúng cổ, nhưng cũng chưa từng dùng thử qua, không thể tưởng được hiệu quả tốt như vậy, quả thực là niềm vui ngoài ý muốn!

Thủy Vô Nhai chưa bao giờ nghĩ tới, Thủy Đình trước mắt cũng không phải là con trai của hắn, nàng chỉ là một người vừa vận đúng dịp xuất hiện như thế, vừa vận lại sao mà lại khéo xuất hiện ở bên cạnh hắn, trở thành thể thân cho Thủy Đình. Nếu không phải bản thân của Thủy Đình, đương nhiên cũng không có khả năng bị trúng Phệ Hồn cổ.

Cho nên, ngay từ đầu Thủy Vô Nhai cũng không biết, đứa con trai đang thống khổ trước mắt hắn, căn bản chính là giả mạo, tự nhiên cũng không phải Thủy Đình chân chính trúng Phệ Hồn cổ mà hắn hạ.

“Sao lại thế này?” Thân hình Viêm Minh chớp lóe, xuất hiện tại bên cạnh Dạ Thất Thất, đưa tay kéo nàng vào trong lòng, lại bị nàng dùng lực rất lớn đẩy ra.

Giờ phút này trong đầu Dạ Thất Thất trống rỗng, quá nhiều ký ức ừn ừ kéo đến, giống như là triều thủy vỗ đê, không thể nào ngăn cản.

“Hoàng... cứu em, Hoàng, em đau...” Trong vô thức, Dạ Thất Thất mở miệng kêu ra cái tên giấu ở chỗ sâu trong trí nhớ. (lúc này chị ấy nhớ lại kiếp trước nên mình dùng từ ‘em’ của hiện đại nhé)

Hoàng...

Thân thể Viêm Minh cứng đờ, cơ thể run nhè nhẹ không ngừng.

Chẳng lẽ, đây là nàng muốn khôi phục trí nhớ rồi hả?

Ánh mắt Viêm Minh vô cùng phức tạp, không biết kết quả như vậy là nên cao hứng hay là nên lo lắng?

Hắn không biết hiện tại Thất Thất khôi phục nhớ lại toàn bộ trí nhớ, đối nàng mà nói có phải là một chuyện tốt hay không, hiện tại hắn chỉ muốn, chỉ cần nàng bình an vô sự.

“Oanh - - “

Một đạo Thiên Lôi từ trên trời giáng xuống bay thẳng đến rồi chém tới Viêm Minh, xen lẫn trong đó là địch ý và tức giận nồng đậm.

Viêm Minh tránh thoát một kích kia, lại không có tâm tư nhìn xem là ai muốn thương tổn hắn? Giờ phút này, tâm trạng Viêm Minh hoàn toàn đều là an nguy của Thất Thất. Chau mày, vẻ mặt lo lắng nhìn nàng.

“Thất Thất, là ta đây, nàng đã quên giọng nói của ta sao?”

Lúc này cảm xúc của Viêm Minh xao động tiến lên ôm Dạ Thất Thất vào trong ngực, xuyên thấu qua lòng bàn tay, liên tục không ngừng đưa linh lực vào trong cơ thể của nàng, giúp nàng điều chỉnh linh khí xao động trong cơ thể.

Giọng nói trầm thấp, đôi mắt thâm tình, lời nói ôn nhu... cảm xúc Dạ Thất Thất từ từ ổn định lại.

“Buông nàng ra!”

Tiếng nói của một nam tử mang theo vài phần tức giận vang lên, một bóng dáng xuất hiện đối diện với Viêm Minh, một tay lôi kéo cánh tay Dạ Thất Thất, ham muốn chiếm hữu rất mạnh. Tức giận trừng mắt nhìn Viêm Minh.

“Người lại là người phương nào?” Nhìn người tới cầm lấy cổ tay Dạ Thất Thất, đáy mắt Viêm Minh thoáng hiện lên vẻ không vui, một ánh sáng màu đen đánh ra. Thừa dịp người vừa tới tận lực né tránh, quyết đoán vươn tay gắt gao ôm Dạ Thất Thất vào trong ngực, không cho bất luận kẻ nào có cơ hội tiếp cận.

Người tới mặc một thân áo trắng, phiêu dật xuất trần, tuấn lãng như tiên, mắt sáng long mày như đao, tóc buộc lên cao cao có vài sợi rơi xuống. Trong tuấn lãng có thêm vài phần khí tức cuồng dã, là nam tử tuấn lãng phi phàm, thực lực mạnh mẽ. Nhất là ánh mắt hắn nhìn Dạ Thất Thất, tràn ngập đau lòng và ôn nhu, điều này làm cho bình dấm chua nào đó vô cùng không - hài - lòng!

“Ta là người như thế nào không cần người để ý, không muốn nàng chết lập tức, thì giao nàng cho ta.” Nhìn sắc mặt Dạ Thất Thất tái nhợt như tờ giấy, biểu tình thống khổ, vẻ đau lòng trên mặt Bạch Tử Tuyên càng dày đặc.

Năm trăm năm ở chung, bọn hắn đã sớm coi Dạ Thất Thất là thân nhân mà đối đãi. Lần này, nếu không phải sự phụ kiên trì, nói Thất Thất có vận mệnh của mình, không được phép thay đổi, mấy huynh đệ bọn hắn dù nói cái gì cũng sẽ không đáp ứng để cho nàng một mình đi tới Xích Hóa đại lục.

Nghĩ đến nàng một thân một mình ra ngoài lang bạt, sẽ gặp phải các loại nguy hiểm, bị người bắt nạt, mấy sư huynh đệ bọn hắn liền hận không thể toàn bộ bồi tại bên cạnh nàng bảo vệ cho nàng, toàn bộ mười hai canh giờ đều trông coi nàng, xem ai còn có thể may mắn thương tổn đến nàng?

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 269: Đấu với Thủy Vô Nhai, thân thể bí ẩn (4)

“Không có khả năng!” Viêm Minh nhìn người nam tử trước mắt này, từ ánh mắt của hắn nhìn Thất Thất, hắn biết rõ người trước mắt này chắc chắn nhận biết Thất Thất, nhưng, muốn đích thân hắn giao Thất Thất vào trong tay một người nam nhân khác, xin lỗi! Hắn không làm được.

Nhìn trên gương mặt tuấn mỹ như yêu nghiệt của Viêm Minh tràn đầy kiên định ham muốn chiếm giữ không hề nhượng bộ, nhìn lại trong ngực hắn, xưa nay Thất Thất đối với người nào cũng đều ôm vài phần phòng bị, bây giờ lại giống như trẻ con ngủ say, hai tay ôm cổ của hắn, dựa vào trong lòng hắn, hai đầu lông mày thống khổ bởi vì lòng bàn tay hắn không ngừng đưa linh lực vào mà từ từ giảm bớt.

Dạ Thất Thất giống như con mèo nhỏ vậy, ôm cổ Viêm Minh, nhẹ nhàng cọ vài cái, trên mặt lộ ra vẻ mặt an tâm.

Một màn này, làm cho tim Bạch Tử Tuyên khẽ đau nhói!

Lần này mục đích Bạch Tử Tuyên ra ngoài là vì phong ấn trong đầu Thất Thất, gặp nam tử trước mắt, lúc này đã hiểu lời sư phụ nói với chính mình trước khi đi kia là có ý gì.

Nguyên lai, sư phụ nhìn như điên, kì thực lại thông suốt hơn so với bất cứ ai.

Khó trách lần này hắn chọn trong đám sư huynh đệ tuyển ra chính mình đi ra ngoài, nguyên lai sư phụ đã sớm biết, bên cạnh Thất Thất đã có một người tồn tại có thể che chở nàng.

Nghĩ đến đây, khéo môi Bạch Từ Tuyên gọi lên nụ cười khổ sở, hắn cho rằng mình giấu kín tình cảm rất khá, không thể tưởng được vẫn không thể tránh được con mắt của sư phụ.

Nghĩ đến đây, về mặt các sư huynh đệ muốn nói lại thôi, lúc trước hắn còn cảm thấy nghi hoặc, giờ phút này trong nháy mắt toàn bộ sáng tỏ.

Nguyên lai, bọn họ cũng đều biết !

...

“Ta gọi Bạch Từ Tuyên, là Tam sư huynh của nàng, ngay lập tức giao nàng cho ta, nếu không ngươi tuyệt đối sẽ hối hận.” Nhịn cảm giác mắt mắt mãnh liệt xuống đáy lòng, Bạch Từ Tuyên tiến lên hai bước, vươn tay, mặt tràn đầy ngưng trọng nói.

Sư huynh... Chẳng lẽ cuộc đời này của Thất Thất còn trải qua những chuyện mà mình chưa biết? Nếu không nàng từ chỗ nào xuất hiện một vị sư huynh?

Trong chuyện này, tất nhiên còn ẩn giấu bí mật khác về Thất Thất.

“Vẫn là câu nói kia, không thể!” Thái độ Viêm Minh vô cùng kiên quyết, vì an nguy của Thất Thất, thời điểm Bạch Từ Tuyên quyết định động thủ cướp người, Viêm Minh còn nói, “Ta sẽ không giao nàng cho ngươi, thậm chí là bất kỳ một nam nhân nào, ngươi có thể cứu nàng, nhưng ta muốn ở bên cạnh nàng suốt toàn bộ quá trình.”

Đây là nhượng bộ lớn nhất của Viêm Minh, nếu không đáp ứng, hắn sẽ chọn dùng phương thức của mình.

Thân là vương minh giới, thủ đoạn của hắn ngoài sự tưởng tượng của người thường, chỉ là không thích hợp dùng ở trong người Thất Thất, hắn cũng không bỏ được, thế nhưng cũng không có nghĩa là hắn không có cách nào, chỉ là hắn không muốn đi đến một bước kia mà thôi!

Người kia, nếu như có thể, hắn vĩnh viễn đều không muốn để hắn trông thấy Thất Thất!

Nghĩ đến người kia, đáy mắt Viêm Minh thân nhiên chột lóe tia sắc lạnh.

...

“Được, ta đáp ứng ngươi.” Vì Thất Thất, Bạch Từ Tuyên không suy nghĩ nhiều liền đáp ứng.

Trước mắt, quan trọng nhất là trước xử lý tốt tình huống của Thất Thất, chuyện khác, đối với hắn mà nói, đều không trọng yếu.

Dạ Thất Thất tồn tại, đối với Bạch Từ Tuyên quan trọng, đối với Viêm Minh mà nói cũng là như thế!

Bọn họ nghĩ rồi đi nhanh một chút, nhưng hết lần này tới lần khác có người muốn nhảy ra ngăn cản...

“Các ngươi không thể dẫn hắn đi, Thủy Đình là con ta, cho dù chết cũng nên chết ở gia tộc Thủy thị ta.” Thủy Vô Nhai đến nay còn tưởng rằng Dạ Thất Thất là Thủy Đình, mà đột nhiên nàng té xỉu, là bởi vì chính mình thúc giục phệ hồn cô độc.

Lại không biết, giờ phút này hắn chọc phải hai người chính là hai tồn tại kinh khủng như thế nào?

“Thủy Đình, con trai của ngươi? Là ý gì?” Bạch Từ Tuyên khẽ nhíu mày, bởi vì lời nói của Thủy Vô Nhai mà nhíu mày.

Thất Thất khi nào thành con trai hắn? Thất Thất rõ ràng là thân nữ nhi... Đợi chút, Thất Thất hiện tại dường như...

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 270: Đấu với Thủy Vô Nhai, thân thể bí ẩn (5)

“Xảy ra chuyện gì? Đến cùng phát sinh chuyện gì? Tại sao nàng lại biến thành như vậy?” Bạch Từ Tuyên giận dữ trừng mắt Viêm Minh, đáy mắt thiêu đốt lên hừng hực lửa giận.

Mới vừa rồi trong lúc vô tình Bạch Từ Tuyên thể nhưng phát hiện, giờ phút này Thất Thất thật sự là thân nam nhi!

Đây rốt cuộc là thế nào? Thất Thất rõ ràng là thân nữ nhi, tại sao lại đột nhiên biến thành thân nam nhi? Điều này khó tránh cũng quá không thể tưởng tượng nổi!

Bạch Tử Tuyên đều phát tiết tất cả tức giận trong nội tâm lên trên người Viêm Minh, ánh mắt của hắn nhìn về phía Viêm Minh càng thêm bất thiện.

Viêm Minh chỉ là nhàn nhạt liếc Bạch Tử Tuyên một cái, đối với khiêu khích cùng phẫn nộ của hắn làm như không thấy, đảo mắt, ánh mắt sắc bén rơi xuống trên người Thủy Vô Nhai, môi mím hé mở, từng chữ lạnh như băng từ trong miệng hắn phun ra, “Không cần để cho ta lại nghe được bất luận lời gì nhục nhã nàng, nếu không... Ta không để ý làm cho ngũ đại gia tộc biến thành tứ đại gia tộc.”

Nói xong, Viêm Minh ôm ngang Dạ Thất Thất, nhìn cũng không thèm nhìn Bạch Tử Tuyên một cái, ôm nàng xoay người rời đi.

Bạch Tử Tuyên nhìn chằm chằm bóng lưng Viêm Minh, hai tay nắm chặt, trong mắt tràn đầy tức giận ngập trời! Thất Thất đi vào Xích Họa đại lục này ngắn ngủi vài ngày, đến tột cùng đã gặp bao nhiêu chuyện? Thế nhưng thành bộ dáng hiện tại, những người bắt nạt nàng đều đáng chết!

Ngập trời tức giận càng phát ra lan nhanh, đáy mắt Bạch Tử Tuyên bị hừng hực lửa giận vây quanh, ánh mắt rơi xuống bình ngọc trong suốt trong tay Thủy Vô Nhai, đáy mắt lóe qua một đạo ánh sáng lạnh, “Lấy ra.”

Ánh mắt Bạch Tử Tuyên, liếc một cái liền nhận ra vật kia phi phạm.

“Không được, ngươi muốn làm cái gì? Chẳng lẽ ngươi muốn cưỡng đoạt?” Thủy Vô Nhai vội vàng bỏ bình ngọc vào trong không gian, mặt tràn đầy phòng bị nhìn Bạch Tử Tuyên một bộ áo trắng trước mắt.

“Các ngươi, tự đoạn một tay, là được rồi đi!” Bạch Tử Tuyên nguyên bản muốn giết những người trước mắt khi dễ Thất Thất, nhưng ngẫm lại, Thất Thất có lẽ sẽ càng muốn chính mình tự mình báo thù. Hắn liền ra một điều kiện sống sót, chỉ cần một cánh tay của bọn họ.

“Năm mơ!” Đại trưởng lão giận dữ mắng mồm một tiếng, khí thế tu vi để cảnh đột nhiên tản ra, khí thế kéo tới ùn ùn không giữ lại chút nào hướng về Bạch Tử Tuyên một bộ áo trắng tuấn lãng như nguyệt áp chế.

Giờ phút này, trong nội tâm Đại trưởng lão chỉ muốn dùng tốc độ nhanh nhất bắt giữ, hoặc là chém giết người này, vô luận như thế nào, hắn đều nhất định phải lấy lại chút mặt mũi của gia tộc Thủy thị.

“Tu vi để cảnh, hừ, con kiến hôi!” Đáy mắt Bạch Tử Tuyên lóe qua tia khinh thường, nhẹ nhàng nói.

Chỉ thấy, Bạch Tử Tuyên vung tay áo lên, toàn bộ khí thế của Đại trưởng lão đang ùn ùn kéo tới hướng hắn bị hóa giải.

Trong mắt Bạch Tử Tuyên toé ra hai đạo tinh quang, tay phải nắm quyền, sau đó buông ra, so với khí thế lúc trước của Đại trưởng lão thì mạnh hơn gấp trăm ngàn lần, khí thế càng thêm bén nhọn hướng về hơn mười người bên cạnh Đại trưởng lão mà áp bách, lại thấy hắn mạnh mẽ nắm chặt năm ngón tay, trong nháy mắt tay phải của hơn mười người bị một đạo gió bén nhọn mãnh liệt chặt đứt, cùng lúc bị chặt!

Chỉ là những người này không có bản lĩnh như Lục trưởng lão, không thể mọc lại tay cụt, chỉ có thể ở một bên thừa nhận khí thế cường đại áp bách, một bên thừa nhận cụt tay đau nhức.

Trong nội tâm biết vậy chẳng làm, hối hận không kịp!

“Nhãi ranh, ngươi dám!” Hai mắt Đại trưởng lão đỏ bừng, bị chọc tức, đồng thời cũng hơi sợ.

Tu vi nam tử bạch y trước mắt sâu không lường được, bằng tu vi để cảnh kỳ của hắn, ở Xích Họa đại lục đã đứng ở cao nhất, lại bị nam tử bạch y này dễ dàng hóa giải được thế công của hắn, chẳng lẽ nam tử này là đến từ đại lục khác?

Đại trưởng lão vô cùng rõ ràng, Xích Họa đại lục là một phương đại lục thực lực yếu kém nhất trong ngũ hành đại lục, bốn phương đại lục còn lại tu vi người tu luyện đều hơn xa Xích Họa đại lục, nếu không phải bởi vì một vài nguyên nhân thần bí, Xích Họa đại lục được một thế lực cường đại thần bí bảo vệ, thì Xích Họa đại lục đã sớm bị người tộc bên ngoài chiếm lĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 271: Đấu với Thủy Vô Nhai, thân thể bí ẩn (6)

“Giao bình ngọc ra, ta sẽ bỏ qua cho hai người các ngươi.” Bạch Tử Tuyên thản nhiên nói với Đại trưởng lão và Thủy Vô Nhai như vậy.

Hắn hiểu rõ tính cách Thất Thất, nàng có thù tất báo, thù này, tất nhiên cũng như thế! Hắn không muốn bởi vì hai người này mà chọc cho Thất Thất mất hứng, hai người này không đáng.

Con kiến hôi mà thôi, lưu lại một mạng của bọn họ có sao đâu?

Không lâu sau đó, Bạch Tử Tuyên đối với quyết định hôm nay vô cùng hối hận, nếu như sớm biết chính mình nghĩ sai mà làm hỏng hết lại còn suýt nữa phạm vào sai lầm lớn không cách nào vãn hồi, tất nhiên Bạch Tử Tuyên sẽ không dung túng buông tha hai người này.

Đối mặt với Bạch Tử Tuyên thực lực sâu không lường được, Đại trưởng lão và Thủy Vô Nhai đều có cảm giác không có dũng khí chống lại hắn, cuối cùng, ở dưới cái gập đầu của Đại trưởng lão, Thủy Vô Nhai ngẫm hiểu ý căn rằng ôm hận tức giận bất bình giao bình ngọc trong suốt chứa phệ hồn cô độc ra.

Bạch Tử Tuyên không có chú ý, hai con phệ hồn cô độc trong bình ngọc này giống như có chút khác thường so với lúc trước.

Sau khi nhận lấy phệ hồn cô độc, Bạch Tử Tuyên không dừng lại quá lâu, thân hình chợt lóe, lưu lại một đạo tàn ảnh, bản thể đã sớm biến mất ở trong tầm mắt của mọi người.

...

Bạch Tử Tuyên rời đi đã rất lâu, mọi người vây xem mới từ trong trạng thái ngây người tỉnh lại!

“Ông trời ơi, thực lực nam tử bạch y kia thật là khủng khiếp!”

“Gia tộc Thủy thị lần này bại, đắc tội người kinh khủng như vậy, sau này Thanh Long Thành chắc chắn sẽ rơi vào tình trạng nước sôi lửa bỏng.”

“Nhiều người tu vi tôn cảnh đều không ngăn cản nổi một chiêu của hắn, nam tử bạch y kia thật sự là quá kinh khủng, chẳng lẽ hắn chính là người có tu vi để cảnh trong truyền thuyết?”

...

Tiếng nghị luận không ngừng lan ra, hơn phân nửa là nói Bạch Tử Tuyên lợi hại như thế nào, thực lực khủng như thế nào đó, cũng có vài người châm chọc khiêu khích gia tộc Thủy thị vài câu.

Đám người Đại trưởng lão khí thế hung hăng, tác phong cường đại mà đến, giờ phút này sắc mặt âm trầm khó coi, trong mắt đè nén một cỗ tức giận cực hạn!

Nhục nhả, đây là nhục nhả trần trụi!

Đây quả thực so với việc hung hăng đánh vài cái tát lên mặt hắn còn làm cho hắn khó chịu hơn nhiều, Đại trưởng lão hận không thể tìm một cái lỗ để chui xuống.

Nhục nhả ngày hôm nay, hắn nhớ kỹ!

“Thủy Vô Nhai, tình huống của Thủy Đình, chi tiết lớn nhỏ, tất cả đều nói với ta một lần.” Trở lại Thanh Long Thành, Đại trưởng lão trực tiếp mang theo Thủy Vô Nhai trở lại chỗ hắn ở, sắc mặt âm trầm âm lãnh mở miệng.

“Vâng.” Thủy Vô Nhai không dám có chút phản đối nào, lúc này đều nói một lần tất cả chuyện mười sáu năm qua Thủy Đình vô năng như thế nào, nhu nhược như thế nào, nhất gan sợ phiền phức, sau đó đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, nói, “Đại trưởng lão, năm ngày trước, ta lọt vào ám sát của cửu nhân ở bên trong đình Bát Lý, là Thủy Đình dùng thân thể cứu ta, sau lần đó, hắn hôn mê toàn bộ hai ngày mới thanh tỉnh lại, cũng chính là hôm đó sau khi bị thương, cả người hắn giống như thay đổi thành một người khác, thành bộ dáng hiện tại! Không chỉ không còn nhất gan nhu nhược, hắn không có chút tu vi nào thế nhưng nhảy lên thành tu vi địa giai trung kỳ, còn không hiểu sao quen biết những người hôm nay mà đáng lẽ hắn không thể nhận thức.”

Năm ngày trước bị thương, hôn mê hai ngày, tỉnh lại liền thay đổi một người như bây giờ?

Đại trưởng lão nghe vậy nhíu mày, ngăn ngừa mấy ngày thời gian, một người có thể thay đổi to lớn như thế sao? Hắn có chút không tin.

“Người có ý gì?” Đại trưởng lão nhìn Thủy Vô Nhai hỏi.

Thủy Vô Nhai lâm vào trầm mặc, nói, “Ta hoài nghi, Thủy Đình là bị người khác thao túng. Đại trưởng lão, người nói, có khả năng là có người biết tác dụng chân thật của Thủy Đình, cho nên mới cố ý âm thầm khống chế hắn hay không...”

Thủy Vô Nhai căn bản chưa bao giờ hoài nghi tới khả năng Thủy Đình là người khác giả mạo, bởi vì trên người Thủy Đình có một loại tính chất đặc biệt mà người khác không cách nào giả mạo.

“Người là nói, sự tình Thủy Đình là tế phẩm, có người tiết lộ?” Đại trưởng lão nhíu mày, thân phận của Thủy Đình phi thường đặc thù, quan hệ tới tương lai gia tộc Thủy thị, tuyệt đối không thể phát sinh bất luận biến cố gì!

“Thân thể của hắn người có lỡ miệng nói lần nào không?” Đột nhiên mắt Đại trưởng lão phóng tinh quang nhìn Thủy Vô Nhai hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 272: Đấu với Thủy Vô Nhai, thân thể bí ẩn (7)

Thanh Long Thành, trong một gian trà lâu bình thường, một người thiếu nữ áo đỏ mắt ngọc mảy ngài ngồi, trước mặt bày một ly trà bốc hơi nóng, đối diện, một nam tử bên trong vẻ tuấn mỹ mang theo vài phần tà ý ngồi, nếu Dạ Thất Thất trông thấy hai người này, chắc chắn giật mình không thôi!

Thiếu nữ áo đỏ hiển nhiên chính là bản thân Dạ Thất Thất, tướng mạo thân hình thậm chí là thanh âm đều giống nhau như đúc, ngay cả lời nói cử chỉ trong lúc vô tình thể hiện ra cũng có ba phần tương tự; Dạ Thất Thất nếu ở đây, sẽ nhận ra thiếu nữ này chính là người đã xuất hiện lúc nàng và cha con Thủy Vô Nhai giận dữ đánh nhau, người tự xưng là 'Dạ Thất Thất'.

Mà nam tử ngồi đối diện 'Dạ Thất Thất', Dạ Thất Thất cũng rất quen thuộc, nói đúng ra, là bản thể Dạ Thất Thất rất quen thuộc, bởi vì hắn từng là nam sủng của bản thể Dạ Thất Thất, nam tử được gọi là Hàn thiếu vô cùng thần bí - - Hàn Thu!

“Chiều暮 dao giết người này của người dùng thật tốt, hiện tại gia tộc Thủy thị loạn thành một đoàn, bên ngoài có thần thú thanh long nhìn chăm chăm, trong có 'Thủy Đình' có hận ý tương đối lớn đối với gia tộc Thủy thị, cứ theo tình huống như vậy mà tiếp tục, Thủy Vô Nhai giận chó đánh mèo chỉ là chuyện sớm hay muộn, dù sao hắn cũng cha ruột là ngươi, chẳng lẽ ngươi không có một tia mềm lòng hay không đành lòng sao?” Hàn Thu nhìn 'Dạ Thất Thất' đối diện, nhìn gương mặt quen thuộc kia, đáy mắt lạnh nhạt thâm trầm lóe qua tia kỳ quái.

Hai khuôn mặt giống nhau như đúc, tác phong làm việc lại khác biệt một trời một vực!

Một người tùy ý khinh cuồng, ngạo khí tiêu sái, coi người thân là nghịch lân; một người tâm lãnh bạc tình, vì tư lợi, thủ đoạn ác độc, tâm như rắn rết!

Ngoại trừ hai khuôn mặt giống nhau như đúc, hắn cũng không cách nào tìm được thêm chút chỗ tương tự nào từ trên người các nàng.

“Mềm lòng, không đành lòng? Hừ!” Thiếu nữ áo đỏ khinh thường hừ lạnh, trong mắt mang theo vài phần hận ý, “Ta ước gì toàn bộ bọn họ chết hết, bọn họ không chết, sao có thể làm tiêu tán mối hận trong lòng của ta? Nếu không phải chủ nhân cứu giúp, sao ta có thể biết rõ chân tướng của sự tình? Đối lại là ngươi, ngươi sẽ đối với một người nuôi dưỡng thành một phế vật, sẽ chờ sau khi ngươi trưởng thành đưa ngươi lên tể đàn thành tể phẩm như thế nào? Mười sáu năm qua, ta coi bọn họ là người thân, năm mộng cũng muốn đạt được sự chú ý của hắn, cho dù là một ánh mắt cũng tốt! Nhưng hắn cho ta đều là sự ghét bỏ và tình cảm lạnh như băng. Nếu không phải chủ nhân nói, sao ta có thể biết rõ, nguyên lai ta cũng không phải là con của Thủy Vô Nhai, hắn nuôi ta hoàn toàn chính là vì thỏa mãn tư dục của chính hắn, muốn dùng mạng của ta để đổi lại tiền đồ của hắn! Hắn vô tình như thế, ta cần gì phải nhân từ nương tay với hắn?”

Nhìn bộ dáng này của thiếu nữ áo đỏ, Hàn Thu không nói thêm gì nữa, nếu nàng đã đưa ra quyết định, hắn chỉ còn nhiều lời vô ích.

Hắn cũng rất muốn lần nữa nhìn thấy người thiếu nữ tùy ý tiêu sái kia, rất muốn trông thấy lúc nàng nhìn thấy vẻ mặt này của chính mình, dù sao, nàng đã từng điên cuồng mê luyện qua chính mình như thế.

Nghĩ đến nửa đêm kia thiếu nữ và bản thân cùng nhau nấu mì ăn ở phòng bếp, đáy lòng Hàn Thu dâng lên một cổ tưởng niệm.

“Các ngươi tìm được người giống ta như thế nào? Mà ngay cả Thủy Vô Nhai khôn khéo như thế cũng không phát hiện thân phận của nàng?” Thiếu nữ áo đỏ hỏi.

Hàn Thu nhếch môi, trên mặt sáng sủa vẻ ra nụ cười thần nhiên, nói, “Bí mật!”

Thiếu nữ áo đỏ nhún vai vẻ không sao cả, nói, “Tùy ngươi, không nói không sao, dù sao hắn bị gia tộc Thủy thị để mất tới, tuyệt đối sẽ không có đường sống, gia tộc Thủy thị sẽ không cam lòng để cho kế hoạch bọn họ bày mưu mười sáu năm thất bại, vô luận như thế nào, hắn đều sẽ bị gia tộc Thủy thị mang lên tể đàn, điểm này, ta tin tưởng không chút nghi ngờ!”

Chủ nhân từng nói với nàng, trên đời chỉ cần một Dạ Thất Thất, độc nhất vô nhị, ngoài ta, đều sẽ bị phá hủy!

Nàng thật vất vả mới lấy được tự do, mới có thể khôi phục thân phận, nàng sẽ không cam lòng hủy hết tất cả mọi thứ đã tới tay.

Cái tên Dạ Thất Thất này là của nàng, ai cũng đừng nghĩ từ trong tay nàng cướp đi! Thiếu nữ áo đỏ trầm nghĩ trong lòng, đáy mắt lóe tia oán độc.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 273: Hoàng, người gây!

Ngoài Thành Thanh Long, chỗ xa năm trăm dặm, có một hẻm núi, hẻm núi này tên là Lạc Diệp, quanh năm lá vàng bao trùm mặt đất, mang theo vài phần tiêu điều của mùa thi, cảnh khô lá rụng khắp nơi, mấy trăm năm không thay đổi.

Mấy trăm năm trước một mảnh cây khô, mấy trăm năm sau vẫn tồn tại như cũ, trải qua nhiều năm sau không thay đổi chút nào.

Mà làm cho người triệt để nhớ kỹ hẻm núi Lạc Diệp, là vì một sự kiện, có người phá hủy cây cổ trong hẻm núi Lạc Diệp, trong vòng ba ngày, cả tộc bị diệt, chó gà không tha!

Từ đó, danh tiếng hung hiểm của núi Lạc Diệp liền lan truyền cực nhanh truyền khắp toàn bộ Xích Hóa đại lục.

“Lư kim sa, dịch cốt đằng, phượng hoàng cốt...” Bạch Tử Tuyên một hơi nói ra hơn hai mươi loại thiên địa kỳ bảo thể gian hiếm thấy, ánh mắt nhìn về phía Viêm Minh vẫn bất thiện như cũ, mang theo vài phần khiêu khích, “Những vật này, thiếu một thứ cũng không được, nếu ngay cả những thứ này người cũng không thể lấy ra...” Vậy người liền rời khỏi Thất Thất càng sớm càng tốt đi.

Bạch Tử Tuyên còn chưa nói ra khỏi miệng câu nói kế tiếp, liền bị hành động của Viêm Minh làm cho kinh sợ, trực tiếp nuốt tất cả lời nói trở vào.

“Những thứ này, đủ chưa?” Viêm Minh vung tay lên, trên bàn trước mặt chông chát một tòa núi nhỏ, các loại thiên địa kỳ bảo hiện ra mùi thơm nồng nặc, hơn hai mươi loại thiên địa kỳ bảo theo lời Bạch Tử Tuyên vừa rồi, toàn bộ đều nằm ở trong đó, thậm chí nhiều hơn.

“Đồ đều ở đây, mau ra tay.” Trong giọng nói, Viêm Minh mang theo vài phần ra lệnh.

Bạch Tử Tuyên nhìn núi nhỏ một đồng thứ trước mắt kia, biểu hiện trên mặt dị thường đặc sắc, thật giống như nuốt phải ruồi bọ, phun không ra nhưng nuốt lại không trôi.

Cuối cùng, Bạch Tử Tuyên hung hăng trừng Viêm Minh một cái, phát tay áo lên, thu lại toàn bộ một đồng đồ vật kia, bỏ lại một câu, “Khi ta trị liệu Thất Thất cảm quý rầy, người liền ở bên ngoài, để phòng ngừa trong khi ta trị liệu bị người quý rầy thương tổn tới Thất Thất.”

Viêm Minh đi lên phía trước thân thể dừng một chút, xoay người liếc mắt Bạch Tử Tuyên một cái, một câu cũng chưa nói, trực tiếp đi đến Dạ Thất Thất ở gian phòng cách vách, ngồi ở bên giường, nhẹ nhàng đưa tay giúp nàng gạt tóc tơ lòa xa trước trán, ánh mắt rất phức tạp.

Hy vọng nàng khôi phục ký ức, nhớ lại chính mình cùng nàng đã từng chút từng chút chuyện, lại không muốn nàng khôi phục ký ức, không muốn để cho trong nội tâm nàng mang theo áy náy và đau lòng với hắn, hắn không muốn lại thấy Thất Thất thống khổ thương tâm như vậy, Thất Thất của hắn phải là thiếu nữ cười đến vui vẻ, tự tin dào dạt tà tử tùy tiện, tất cả thống khổ thương tâm và cảm xúc tiêu cực không nên xuất hiện ở trong thế giới hiện tại của nàng.

“Thất Thất, người nói ta nên làm cái gì bây giờ?” Nhìn dung nhan thanh tú của nàng mê man, Viêm Minh nhẹ nhàng chạm mặt nàng, thâm tình ngắm nhìn nàng.

“Ra ngoài, ta muốn trị liệu cho nàng.” Bạch Tử Tuyên đi tới, trông thấy hình ảnh ấm áp mang theo thương cảm nhẹ nhàng như vậy, lúc này cảm giác đáy lòng có chua xót, lạnh lùng hạ lệnh trực khách đuổi người.

Viêm Minh không ngẩng đầu, nói, “Người cứ động thủ đi, ta sẽ không bỏ lại nàng một mình lần nữa.”

Về sau hắn sẽ không còn bỏ lại nàng tự mình một người, mỗi lần hắn vừa ly khai, nàng liền có bản lĩnh làm cho chính mình thể thảm như vậy, mình đầy thương tích, đây là nàng muốn hắn đau lòng chết sao?

Nếu nàng đã không chiếu cố chính mình, vậy thì để hắn làm.

Bảo bối của hắn, chính hắn sẽ bảo vệ!

“Người...”

“A... Đau quá...” Lúc Bạch Tử Tuyên đang muốn mở miệng nói chuyện, Dạ Thất Thất nhẹ nhàng rên rỉ một tiếng, chau mày, trán bắt đầu toát ra mồ hôi lớn bằng hạt đậu.

“Thất Thất...” Thấy thế, Bạch Tử Tuyên bắt chập cùng Viêm Minh tranh cãi, đầu ngón tay bắn ra một đạo quang mang ngân sắc, biến mất tại mi tâm của Dạ Thất Thất, tay kia lấy ra linh dược Viêm Minh cho lúc trước, hóa thành chất lỏng, từ từ đưa vào trong miệng Dạ Thất Thất...

Từ đầu tới cuối, Viêm Minh liên tục ở một bên nhìn chăm chú, bàn tay thon dài trắng nõn, luôn luôn nắm tay trắng non mịn của nàng, hai tròng mắt nhìn chăm chăm mặt của nàng một chút cũng chưa từng rời đi.

Không biết qua bao lâu, sắc mặt Bạch Tử Tuyên trở nên trắng bệch như tờ giấy, cuối cùng dừng lại, dưới chân lão đảo một cái suýt nữa ngã xuống.

Từ từ, Dạ Thất Thất mở mắt ra, vừa mở mắt trông thấy người thứ nhất chính là khuôn mặt lo lắng của Viêm Minh, trên mặt nàng gọi ra một nụ cười tuyệt đẹp, đưa tay chạm lên mặt của hắn, nói một câu làm cho Viêm Minh suýt nữa tim ngừng đập.

“Hoàng, nguoi gầy.”

Hai đầu lông mày của Dạ Thất Thất mang theo ngọt ngào nhẹ nhẹ, lạnh lùng lúc trước không còn sót lại chút gì, ánh mắt nhìn về phía Viêm Minh, chỉ có thâm tình tựa như biển.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 274: Minh vương quá phúc hắc!

Hoàng, nguoi gầy... Hoàng nguoi gầy... Hoàng, nguoi gầy...

...

Toàn thân Viêm Minh cứng đờ, tay đỡ nàng dừng lại giữa không trung, trong đầu tất cả đều là câu nói kia của nàng - -

Hoàng, nàng gọi mình là Hoàng, chẳng lẽ nàng nhớ ra rồi?

Nhìn Viêm Minh trừng to mắt, mặt tràn đầy bộ dáng không thể tin, đáy mắt Dạ Thất Thất toát ra một tia giáo hoạt, “Hoàng, nguoi làm gì lại dùng ánh mắt này nhìn ta? Trên mặt ta có gì sao?” Nói xong, nàng đưa tay ở trên mũi hần nắm lại, khẽ quệt miệng, “Nguoi như thế nào trở nên đẹp mắt như vậy? Ta không thích nguoi như vậy, chắc chắn sẽ có rất nhiều nữ nhân cùng ta đoạt, thật là phiền phức.”

Cuối cùng Viêm Minh phục hồi lại tinh thần, hai mắt nhìn chăm chăm Dạ Thất Thất không dám di động chút nào, thân thể run lên nhẹ nhẹ, rất sợ một màn trước mắt chỉ là ảo giác của mình, Thất Thất của hần vẫn không nhớ rõ hần, làm cho hần cao hứng hụt.

“Thất Thất, Thất Thất của ta...” Bỗng dưng, hần mạnh mẽ kéo nàng tiến vào trong lòng, ôm thật chặt, thanh âm từ tính trầm thấp không ngừng lặp lại ở bên tai nàng lời kia, lực đạo rất lớn, dường như muốn khảm nàng vào trong xương máu.

“Là ta, đương nhiên là ta, nếu không nguoi còn muốn là người khác sao?” Dạ Thất Thất bị Viêm Minh ôm trong người thấy đau, trên mặt lại mang theo đầy vui vẻ.

Hoàng, Hoàng của nàng, không, bây giờ là Viêm Minh, yêu nghiệt của nàng, Viêm Minh của nàng!

Hai đời ràng buộc, hai đời tình duyên!

Không oán không hối truy tìm, ái niệm vượt qua thời không, sinh tử đi theo thâm tình, nam nhân như vậy, làm cho nàng sao có thể không yêu?

“Thất Thất, Thất Thất của ta, nguoi cuối cùng cũng trở lại, ta rốt cuộc tìm được nguoi...” Thanh âm Viêm Minh mang theo vài phần giọng mũi, thân thể vì kích động mà run rẩy, đáy mắt chột lóe qua thủy quang.

...

Nhìn đôi nam nữ đang ôm nhau siết sao kia, một bên Bạch Tử Tuyên nắm chặt hai tay, một đôi mắt đen chăm chú nhìn bọn họ, ánh mắt lạnh như băng, sắc mặt vốn tái nhợt càng thêm tái nhợt khó coi.

Hần yêu nữ tử này nhiều năm như vậy, giờ phút này bị nam nhân khác ôm vào trong ngực, nhìn bộ dáng nàng vui mừng đến phát khóc, tâm Bạch Tử Tuyên đau giống như đao cắt, đau đến không muốn sống.

“Thất Thất, hiện tại thân thể nguoi có trạng thái khác thường gì không?” Một lúc lâu sau, Bạch Tử Tuyên đau lòng đến chết lặng mới mở miệng, cắt đứt bọn họ.

“Tam sư huynh, sao nguoi lại tới đây? Nguoi đến đây lúc nào?” Trông thấy Tam sư huynh đã lâu không gặp, trong nháy mắt hai mắt Dạ Thất Thất tỏa sáng, vội vàng đẩy Viêm Minh ra, mặt tràn đầy vui mừng nhìn Bạch Tử Tuyên.

Bốn vị sư huynh với nàng mà nói, không phải là thân nhân, mà là hơn cả thân nhân.

Tu hành năm trăm năm ở bí cảnh, nếu không có bốn vị sư huynh hết lòng chiếu cố, làm sao có nàng hiện tại?

Viêm Minh bị đẩy ra nhúu lông mày lại, ham muốn chiếm hữu mười phần ôm eo Dạ Thất Thất, đoạt Bạch Tử Tuyên mở miệng trước nói, “Lần này nhờ có Tam sư huynh kịp thời đuổi tới, sau đó chăm sóc nguoi nhiều, chúng ta nhất định phải cảm tạ Tam sư huynh mới được.”

Viêm Minh một bộ tư thế nam chủ nhân, vô hình tuyên thệ chủ quyền, đáy mắt mơ hồ mang theo vài phần cảnh cáo.

Nữ nhân của Viêm Minh hẳn, không phải là người nam nhân nào cũng có thể mơ ước, sư huynh cũng không được!

“Tốt, lần này sư huynh đi ra chuẩn bị nán lại bao lâu? Nếu không, ngươi đừng trở về sớm, dù sao ngươi trở về cũng chỉ chờ đợi, ngươi lại lợi hại như vậy, ở nơi nào tu luyện cũng được mà!” Dạ Thất Thất không có chú ý tới Viêm Minh mờ ám, vui vẻ hướng Bạch Tử Tuyên nói.

“Ta...” Bạch Tử Tuyên vừa định nói, hẳn còn muốn đi hoàn thành chuyện sư phụ giao nhiệm vụ cho hẳn, cần trước đi một chuyến tới Nhật Diệu đại lục, nhưng lời của hẳn còn chưa nói ra miệng, liền bị Minh vương nào đó đang ghen cắt đứt: “Thất Thất, chớ miễn cưỡng Tam sư huynh, ngươi nhìn Tam sư huynh giờ phút này suy yếu như vậy, ngươi trước để cho hẳn đi về nghỉ, chuyện khác, sau đó bàn lại!”

“A, xin lỗi, Tam sư huynh là ta quá sợ ý, ngươi trước đi nghỉ ngơi một chút, nếu là ngươi bởi vì cứu ta mà làm bị thương chính mình, ta sẽ áy náy mất.” Mặt Dạ Thất Thất tràn đầy áy náy nói.

Bạch Tử Tuyên mới vừa muốn nói chuyện, liền bị Viêm Minh trực tiếp đẩy ra ngoài, “Thất Thất ngươi nghỉ ngơi trước, ta đưa Tam sư huynh trở về phòng.” Xoay người, nụ cười trên mặt Viêm Minh trong nháy mắt biến mất, trên mặt tuấn mỹ như yêu nghiệt bao phủ một tầng sát khí lạnh như băng!

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 275: Hai nam nhân một sân khấu

Ngay lúc rời khỏi gian phòng của Dạ Thất Thất, trong người Viêm Minh trong nháy mắt bộc phát ra sát khí, đôi con ngươi sâu và đen lạnh như băng nhìn Bạch Tử Tuyên, nếu không phải cố kỵ hẳn là tứ sư huynh của Thất Thất, hẳn tuyệt đối sẽ trực tiếp động thủ.

Cũng dám ở dưới mí mắt hẳn động tay chân, nếu như đổi lại là người khác, đã sớm bị hẳn đánh chết.

“Cho ta một lý do không giết ngươi.” Thanh âm Viêm Minh mang theo nồng đậm sát ý, hai tròng mắt lạnh như băng lạnh lùng nhìn Bạch Tử Tuyên.

Bạch Tử Tuyên cười lạnh, ánh mắt khiêu khích nhìn về phía Viêm Minh, nói, “Giết ta, Thất Thất sẽ hận ngươi cả đời.” Cho dù nàng không biết cảm tình mà mình đối với nàng, nhưng năm trăm năm chung sống, bọn họ đã xem người kia như sinh mệnh vô cùng quan trọng, giết hẳn? Hẳn chỉ sợ người nam nhân trước mắt này không dám.

Nếu như hẳn không để ý tới cảm thụ của Thất Thất như thế, hẳn liền không xứng đứng ở bên cạnh Thất Thất.

“Nàng sẽ không biết.” Môi mọng của Viêm Minh chậm rãi phun ra bốn chữ này, sát khí trên người đã tập trung chắt chẽ lên người Bạch Tử Tuyên, khí thế lạnh lùng, vô cùng căng thẳng!

“Nàng sẽ biết.” Đột nhiên Bạch Tử Tuyên nhếch môi cười thần bí, lập tức lộ ra một vẻ mặt thống khổ, nói, “Ta đã nói rồi, ta và Thất Thất là quan hệ sư huynh muội, tại sao ngươi phải khổ như vậy...”

Nguy rồi!

Viêm Minh trông thấy biểu tình kia của hẳn, lại thấy hẳn đột nhiên làm ra vẻ mặt như thế, sao có thể không hiểu hành động này của hẳn có ý gì?

Hèn hạ! Trong nội tâm Viêm Minh thầm mắng một tiếng, không biến sắc đưa tay đỡ hẳn một phen, lạnh lùng nói, “Ta tin tưởng Thất Thất, trong nội tâm nàng chỉ có ta, cũng như trong lòng ta chỉ có một người duy nhất là nàng.”

Vốn bởi vì lời nói của Bạch Tử Tuyên, Dạ Thất Thất còn cho rằng Viêm Minh hiểu lầm quan hệ chính mình và Bạch Tử Tuyên nhưng lại nghe thấy câu chân tình này của Viêm Minh, tức giận trong nội tâm biến mất sạch sẽ, mà thay vào đó là hạnh phúc vui vẻ nhàn nhạt.

Cho dù là qua thời gian bao lâu, khảo nghiệm của không gian, Hoàng của nàng, vẫn như cũ yêu nàng như lúc ban đầu!

Tình yêu giữa bọn họ, tốt đẹp đến mức làm lòng nàng say!

Tình yêu tốt đẹp như thế, vì sao mỗi lần nàng trông thấy Hoàng, cũng chính là Viêm Minh bây giờ, sẽ đau lòng đây? Cảm giác thật là kỳ quái, thật sự mâu thuẫn, xen lẫn vài phần đau lòng, ân hận, thương tâm... Văm giác vô cùng phức tạp.

“Hoàng.” Nàng vẫn thích gọi hẳn là Hoàng, đó là cách xưng hô chỉ duy nhất thuộc về nàng, là ký ức và bí mật chỉ thuộc về hai người nàng và hẳn, tình cảm trong đó, người ngoài vĩnh viễn cũng sẽ không hiểu.

“Ngươi như thế nào đi ra? Thân thể ngươi còn chưa khôi phục, cần nghỉ ngơi cho tốt, ngươi lộn xộn như vậy vạn nhất bị thương tới chỗ nào thì làm sao bây giờ?” Thấy Dạ Thất Thất, Viêm Minh xưa nay lạnh lùng ít nói trong nháy mắt biến thành đại thúc dong dài, lông mày nhíu lại lo lắng chỗ này lo lắng chỗ kia.

Nói xong, không để Dạ Thất Thất giải thích, trực tiếp bế nàng lên, mang theo vài phần bá đạo cau mày nói, “Về sau không cho phép nàng chưa đi giày đã chạy loạn lung tung.” Nàng giống hệt như trước kia, lúc nào cũng thích chưa đi giày đã chạy khắp nơi, vạn nhất bị lạnh thì làm sao bây giờ? Nói như thế nào đều không nghe.

Dạ Thất Thất hoạt bát le lưỡi một cái, thấy hấn mắt húng, lập tức không ngừng gật đầu, cười vô cùng vui vẻ.

Nhìn thấy Thất Thất bày ra bộ dáng tiểu nữ hài Bạch Tử Tuyên nhìn đến ngây người, trừng to mắt, trong mắt tràn đầy vẻ không thể tin.

Này... Tại sao có thể như vậy? Thất Thất giống như trở nên không giống trước.

Thất Thất đơn thuần trong trẻo như vậy, thật giống như hài tử vậy, hấn chưa bao giờ thấy qua.

Thời điểm lần đầu tiên nhìn thấy nàng, nàng còn là một đoàn kim quang, về sau được sư phụ tương trợ nàng mới có thể hóa thành hình người, mặc dù mỗi ngày Thất Thất cười tít mắt, chạy trước chạy sau gọi sư huynh cực kỳ ngọt, bộ dáng giống như rất vui vẻ, nhưng hấn nhìn ra được, đáy lòng Thất Thất có đau xót thương tâm không phai, đó là vết thương nàng không để cho bất kì ai đụng vào.

Thất Thất là cuồng tứ tà mị kiêu ngạo, trong lòng nàng dường như có một cỗ khinh cuồng tà ngạo không cách nào áp chế.

Nhưng Thất Thất trước mắt, tinh khiết giống như đứa trẻ mới sinh vậy, chuyển biến lớn như thế, thực sự làm hấn nhất thời không cách nào tiếp nhận!

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 276: Lão phong tử sư phụ cảnh cáo

“Hoàng, ngươi và Tam sư huynh cãi nhau sao? Tam sư huynh đối với ta rất tốt, ta không cho ngươi bắt nạt hấn.” Sở dĩ nguyên nhân Dạ Thất Thất chạy đến cũng là bởi vì Hoàng đã từng làm qua những chuyện tương tự, dọa nam đồng học nàng đưa về nhà đều bỏ chạy, Tam sư huynh đối với nàng rất tốt, nàng không thể để cho Tam sư huynh bị hấn khi dễ.

Nhìn mặt Dạ Thất Thất tràn đầy lo lắng, Viêm Minh cúi đầu nhẹ khẽ cắn một cái ở trên mũi nàng, làm bộ tức giận nói, “Ồ trong lòng ngươi, ta hẹp hòi như vậy sao? Ta cùng Tam sư huynh mới quen đã thân, nói chuyện vô cùng hợp ý, không tin ngươi hỏi hấn?”

Bạch Tử Tuyên đang khiếp sợ căn bản không nghe thấy lời Viêm Minh nói, chỉ là nghe thấy thanh âm Dạ Thất Thất theo bản năng gật đầu.

Viêm Minh ôm Dạ Thất Thất trở về phòng, hết lần này đến lần khác dặn dò nàng ngoan ngoãn ở trên giường đợi không được phép xuống đất chạy loạn, rồi sau đó mới đi ra khỏi cửa phòng, trông thấy mặt Bạch Tử Tuyên tràn đầy khiếp sợ, đang nhú mày, lạnh lùng mở miệng, “Ngươi đến cùng đã làm gì với nàng?”

Giờ phút này, Thất Thất tâm tư tinh khiết, không có chút cuồng bạo nào, thậm chí Viêm Minh âm thầm dò xét, cũng không phát hiện được gì, nhưng trực giác nói cho hấn biết, Thất Thất trước mắt không hoàn chỉnh, đã tìm hiểu linh hồn nàng, liền phát hiện thiếu một phần rất quan trọng.

Mà chuyển biến này, chính là ở lúc sau khi Bạch Tử Tuyên ra tay chữa trị cho nàng mới phát sinh, giờ phút này Viêm Minh không khỏi hối hận chính mình vì sao lại đồng ý để cho hấn trị liệu Thất Thất.

Rõ ràng, chính hấn cũng có thể.

Nếu như hấn động thủ, mặc dù trả giá tương đối lớn, nhưng Thất Thất cũng sẽ không phát sinh chuyện như vậy, không phải sao?

Giờ phút này, trong nội tâm Viêm Minh vô cùng ân hận.

Mặc dù hấn cũng cao hứng Thất Thất có thể khôi phục ký ức, nhưng tình huống của nàng rõ ràng không đúng, nếu cái giá phải trả cho việc nàng khôi phục ký ức là biến nàng không được hoàn chỉnh, hấn tình nguyện nàng tạm thời không cần khôi phục ký ức, hấn đau lòng nàng không hoàn chỉnh như vậy, lại đau lòng biết tình huống của Thất Thất.

“Ta thật là không làm gì hết, chỉ là dựa theo sư phụ phân phó... Đợi chút, ta muốn hỏi trước hấn một chút.” Sắc mặt Bạch Tử Tuyên biến hóa, đáy mắt lóe qua tia sợ hãi.

Sư phụ sẽ không hại Thất Thất... Chuyện này thật sự không thể nói chính xác được, sư phụ có tính cách không theo lẽ thường, vô cùng có khả năng thực sự làm ra chuyện này.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Bạch Tử Tuyên từ từ trở nên rất khó coi.

“Sư phụ ngươi là ai? Tại sao lại gây bất lợi cho Thất Thất?” Viêm Minh không để ý sắc mặt Bạch Từ Tuyên, mặt lạnh chất vấn.

Bạch Từ Tuyên không đếm xỉa tới lời Viêm Minh nói, đưa tay từ trong không gian lấy ra ngọc bội hoa văn phong cách cổ xưa, hướng bên trong vận chuyển linh lực, một lát sau, ngọc bội từ từ thay đổi màu sắc, ngay sau đó kim quang chói mắt, một đạo bóng dáng từ mơ hồ đến rõ ràng, xuất hiện ở trước mặt bọn họ.

“Ồ, tiểu Tuyên Tuyên ngươi tìm ta làm gì? Sự tình đều đã làm xong rồi sao? Tiểu Thất Thất của tađâu? Mau bảo nàng đi ra để sư phụ ta hảo hảo nhìn một chút, một đoạn thời gian không thấy, không biết nàng thay đổi trở nên thông minh chưa? Lúc nào cũng đàn độn dễ bị khi dễ như vậy, ta sẽ xấu hổ...”

Hình tượng lão phong tử trước sau như một sắc bén, rồi bù, ham rượu, quần áo mất trật tự, ngang hông buộc hai cái hồ lô rượu, trong tay còn cầm lấy một cái, vừa nói vừa thuận tiện rót rượu vào miệng.

“Ngươi đã làm gì Thất Thất? Nói - -” Đột nhiên khí thế trong người Viêm Minh tăng vọt, hai mắt lạnh như băng nhìn chăm chăm lão phong tử, trong ánh mắt tràn ngập sát khí.

“Người trẻ tuổi, ngươi chính là nam nhân mà tiểu Thất Thất của ta tâm tâm niệm niệm không quên được? Ân, cũng không tệ lắm, chính là sát khí quá nặng. Khuyên ngươi một câu, làm nhiều việc thiện, cả đời này của ngươi không dễ dàng đâu, đồ đệ ngốc của ta cũng không có mạng thứ hai để đổi mạng cho ngươi.” Lão phong tử nói, lắc đầu, dường như không muốn nhắc tới sự kiện kia, chỉ là ánh mắt nhìn về phía Viêm Minh mang theo vài phần khác thường.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 277: Không có khả năng làm nên chuyện

“Chuyện của ta không cần ngươi quan tâm, tại sao nàng lại biến thành như vậy? Nếu không phải có thể cho ta một đáp án hài lòng, ta không ngại lưu lại phân thân của ngươi.” Đúng vậy, hình chiếu này của lão phong tử cũng không phải là hình chiếu đơn giản, mà là một phân thân! Điểm này, Viêm Minh phi thường rõ ràng, từ khi hắn vừa xuất hiện đã biết.

Hơn nữa, hơi thở của hắn cũng tập trung tại phân thân của lão phong tử, chỉ cần đáp án của hắn làm cho hắn (VM) không hài lòng, Viêm Minh liền sẽ không chút do dự động thủ phá hủy phân thân của hắn!

“Khẩu khí thật ngông cuồng, người trẻ tuổi, quá cứng sẽ dễ gãy! Huống chi, ngươi cho rằng chỉ bằng ngươi, là đối thủ của lão phong tử ta sao? Cho dù ngươi có thể hủy phân thân của ta, vậy thì thế nào? Không thể làm ta bị thương chút nào, có tác dụng gì?” Lão phong tử sang sảng cười to, ánh mắt không có ý tốt nhìn Viêm Minh từ trên xuống dưới.

Ánh mắt kia, có vài phần giống như cha vợ xem con rể.

Bất quá nếu tiếp tục nhìn kỹ, thì sẽ phát hiện, ánh mắt lão phong tử nhìn Viêm Minh rất phức tạp!

“Chuyện của ta, không cần ngươi tốn sức hao tâm tổn trí. Ngươi nên giải thích cho ta vì sao âm thầm động tay chân với Thất Thất, nếu không, đừng trách ta lòng dạ độc ác.” Thất Thất là tất cả với hắn, hắn tuyệt đối không cho phép bất luận nguy hiểm gì xuất hiện ở bên người nàng, muốn bóp chết trạng thái này khi còn ở trong trứng nước.

Thấy mặt Viêm Minh tràn đầy sát khí, hai mắt lạnh như băng, trên mặt tuấn mỹ như yêu nghiệt che kín sát khí nồng đậm, lão phong tử chậm rãi nói, “Ngươi là ai? Lấy thân phận gì nói chuyện với ta? Ta là sư phụ Thất Thất, ngươi lại là gì của nàng?” Lão phong tử biết rõ còn có chất vấn.

“Viêm Minh, vị hôn phu của Thất Thất.” Viêm Minh không chút do dự cho lão phong tử đáp án.

“Vị hôn phu...” Khóe môi lão phong tử quẹo rũ ra một tia cười lạnh, chỉ Bạch Từ Tuyên một bên nói, “Vậy ngươi biết hắn là người phương nào không? Bạch Từ Tuyên, tam đồ đệ của ta, cùng tiểu Thất Thất của ta sớm chiều chung đụng năm trăm năm, lâu ngày sinh tình, ta quyết định thành toàn bọn họ, chờ tiểu Thất Thất trở về liền để cho bọn họ thành thân, sinh một tiểu đồ tôn đáng yêu cho ta ngoạn... A, tiểu tử ngươi không kính trọng lão...”

Lão phong tử còn chưa dứt lời, phân thân trực tiếp bị một đạo lực lượng tràn đầy hơi thở hủy diệt công kích, hơn nữa người công kích hắn hiển nhiên hiểu được vận dụng linh lực như thế nào mới có thể gây tổn thương đến hình chiếu phân thân, bóng dáng lão phong tử hư ảo lung lay vài cái, suýt nữa tan vỡ.

“Ta không kiên nhẫn nghe những thứ vô nghĩa kia.” Hai đầu lông mày Viêm Minh mang theo vài phần không kiên nhẫn.

Chẳng biết tại sao, đối với lão phong tử lời thôi xuất hiện trước mắt này, đáy lòng Viêm Minh không hiểu sao lại có vài phần bài xích, nguyên nhân cụ thể, chính hắn cũng không nói lên được, là một loại cảm giác vô cùng mị mị.

“Tiểu tử ngươi... Được, lão phu đại nhân đại lượng không chấp nhặt với tiểu tử ngươi, một ngày nào đó, muốn cho ngươi cầu xin ta.” Lão phong tử tức

giận đến hóa cười, tiểu tử này thật là đủ cuồng, đủ tà, cùng cái lão khốn kiếp đáng ghét kia quả thực là một cái khuôn mẫu in ra, làm cho người càng xem càng ghét.

“Đơn giản mà nói, Thất Thất đã từng bị thương vô cùng nghiêm trọng, hồn phách không được đầy đủ, tình trạng của nàng không chịu đựng được kích thích quá lớn, nếu như quá mạnh mẽ, sẽ làm cho tinh thần nàng tán loạn, hồn phi phách tán...” Lão phong tử chậm rãi nói tình huống của Dạ Thất Thất, trong thanh âm có ngưng trọng hiếm thấy.

Tinh thần tan vỡ, hồn phi phách tán... Đột nhiên thân thể Viêm Minh run lên!

Hồn phi phách tán... Làm sao có thể?

Thế nhưng tình trạng của Thất Thất đã đến mức như thế sao?

“Vây, có biện pháp gì cứu nàng không?” Trầm mặc một lát, Viêm Minh mở miệng hỏi.

“Tìm mảnh vỡ linh hồn của nàng, ta tự có biện pháp tu bổ linh hồn của nàng đầy đủ. Trong vòng ba năm, nếu không thể hoàn thành việc tu bổ linh hồn nàng, nàng, chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ!”

“Ta sẽ làm được.” Thanh âm Viêm Minh mang theo một cỗ kiên định, ngắn ngủi bốn chữ, là lời hân hứa với nàng, cũng là hứa với chính mình!” Ngoại trừ mảnh vỡ linh hồn, còn cần gì nữa không?”

“Yêu hoàng ấn, Ma vương trượng, Minh vương kính, Cửu châu đỉnh, tinh linh thánh tuyến, Thú vương tâm...” Mỗi một vật từ trong miệng lão phong tử đọc lên, lông mày Viêm Minh liền nhíu chặt một phần, hân nói mỗi một thứ, đều là tượng trưng Vương của lục giới, người bình thường ngay cả liếc mắt nhìn đều không được, huống chi tự toàn bộ cùng một chỗ?

Nhưng vì Thất Thất, Viêm Minh lại không chút do dự gật đầu đáp ứng, “Tốt, ta đã biết.” Chỉ bốn chữ đơn giản, hân trực tiếp xoay người trở về phòng của Dạ Thất Thất, lưu lại cho lão phong tử và Bạch Tử Tuyên một bóng lưng lạnh lùng.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 278: Độc kế của kẻ giả mạo

Sáng sớm, dân chúng Thanh Long Thành bởi vì lo lắng mà nửa đêm không dám ngủ. Cuối cùng ánh rạng đông thứ nhất hiện lên, mới từ từ nhắm mắt tiến vào mộng đẹp.

Mà, ngày mới vẫn còn lơ mờ sáng, một đạo công kích bén nhọn tầng tầng công kích kết giới ngoài Thanh Long Thành, toàn bộ Thanh Long thành trong nháy mắt rung chuyển!

“Oanh - -” Mặt đất, đang chấn động!

Mắt thấy người tới thực lực rất mạnh, đủ để uy hiếp được kết giới Thanh Long Thành.

“Thủy Vô Tình, đi ra!”

Thanh âm chấn động trong trời nhưng lạnh lùng quát to, rõ ràng truyền vào trong tai mỗi một dân chúng Thanh Long Thành.

Một người thiếu nữ mặc váy màu đỏ, trong tay cầm trường kiếm, toàn thân sát khí đứng ở ngoài Thanh Long Thành, thanh âm thanh thúy dễ nghe vang dội toàn bộ Thanh Long Thành.

Gia tộc Thủy thị

Đám người Thủy Vô Tình đang buồn không biết phải đuổi thần thú Thanh Long đi như thế nào, tính tình Thanh Long cuồng bạo thích giết chóc, nếu không phải lúc trước đã nhận định chim Già Thiên là hung thủ trộm trứng rồng, chỉ sợ giờ phút này Thanh Long Thành sớm đã thấy nằm khắp đồng, thậm chí không nói nổi!

Hiện tại, gia tộc Thủy thị liên tiếp tổn thất hai vị trưởng lão thực lực cao cường, tộc nhân bị thương nặng, thậm chí trong tộc Đại trưởng lão tu vi cao nhất cũng bởi vậy bị thương, nếu như giờ phút này, thần thú Thanh Long nảy sinh ác độc phát tiết toàn bộ tức giận lên Thanh Long Thành, thì gia tộc Thủy thị sẽ bị đá kích trước nay chưa có. Thả, đa số thần thú đều bao che khuyết điểm, nhất là Long tộc, thực lực cường đại, vô cùng bao che khuyết điểm, nếu Thanh Long không bị sao thì thôi, nếu Thanh Long phát sinh bất luận việc ngoài ý muốn nào, chỉ sợ toàn bộ Long tộc cũng sẽ dốc toàn bộ lực lượng thì phải diệt gia tộc Thủy thị hân.

Cho nên, Long tộc, bọn họ đắc tội không được, cũng không dám đắc tội!

“Như thế nào? Thương thế Đại trưởng lão như thế nào?” Thủy Vô Tình trông thấy người phải đi hỏi thăm tình huống Đại trưởng lão giờ phút này trở lại, vội vàng truy hỏi.

Người đến là đệ tử Đại trưởng lão, đôi mắt ánh mắt khẩn cấp của tộc trưởng, hẳn chỉ có thể bắt đầu đi lặc đầu, “Đại trưởng lão bị thương vô cùng nghiêm trọng, cần lập tức bế quan. Trước khi bế quan, Đại trưởng lão có dặn dò, không tiếc bất luận giá cao tìm tể phẩm về, mau chóng mở tể đàn. Thần thú Thanh Long, tuyệt đối không thể chọc giận, nếu như thời khắc nguy cấp đến, tộc trưởng hãy đơn độc tiến vào cấm địa, chỗ đó sẽ có phương pháp giải quyết khôn cảnh trước mắt.”

Đệ tử bị phải đi hỏi thăm thương thế của Đại trưởng lão trở lại một năm một mười báo cho Thủy Vô Tình lời Đại trưởng lão giao phó.

Tìm về tể phẩm, mở ra tể đàn... Cấm địa...

Đại trưởng lão đang yên đang lành sao lại dặn dò những chuyện này?

Thủy Vô Tình nhíu mày, trong cấm địa có giấu bí mật lớn nhất trong tộc, thời gian bình thường căn bản sẽ không có người nhắc tới, Đại trưởng lão lưu lại lời nói này rồi đi bế quan, dụng ý trong đó có chút thâm ảo!

“Ngoại trừ những thứ này, Đại trưởng lão còn có dặn dò gì khác không?” Thủy Vô Tình nhíu mày hỏi hẳn.

“Dạ, không có, Đại trưởng lão...”

Lời nói chưa dứt âm, đột nhiên cảm giác mặt đất một trận run rẩy, ngay sau đó nghe thấy một đạo thanh âm lạnh lẽo thanh thúy vang lên:

“Thủy Vô Tình, đi ra!”

“Đi ra... Đi ra...”

...

Thanh âm này, không ngừng lặp lại, truyền vào trong tai tất cả mọi người.

“Làm càn! Thế nhưng có người dám gọi thẳng đại danh tộc trưởng, ta đi giết nàng - -” một vị trưởng lão tính khí táo bạo gầm lên, mặt tràn đầy vẻ giận dữ, sát ý dâng dâng.

“Đứng lại!” Thủy Vô Tình khẽ quát một tiếng, đáy mắt lóe qua tia phản nộ, chẳng mấy chốc biến mất, “Trước mắt là thời khắc đặc thù, nếu như không phải cần thiết, đừng vội gây thù chuốc oán.”

“Tộc trưởng...”

“Đừng nhiều lời, mời người kia vào, là địch hay bạn, vừa thấy liền biết.” Lúc này Thủy Vô Tình sai người đi mời người kia đến, trực giác nói cho hẳn biết, người đến, có thể không phải định nhân!

Ngoài Thanh Long Thành, hai đạo bóng dáng đứng vững giữa không trung, một nam một nữ.

“Chính ngươi lựa chọn, tương lai đừng hối hận.” Nam tử thanh âm thanh nhuận mang theo vài phần lạnh lùng, nhàn nhạt mở miệng.

“Đương nhiên, ta tuyệt không hối hận!” Đáy mắt thiếu nữ áo đỏ lóe qua vẻ oán độc, khóe môi quyến rũ ra nụ cười băng lãnh đầy hận ý.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 279: Độc kế của kẻ giả mạo (2).

Trong phòng khách Thủy gia, hai bóng dáng một nam một nữ đang ngồi.

Một thiếu nữ mặc quần áo màu đỏ, mắt ngọc mảy ngài; một nam tử trẻ tuổi mặc lục y (quần áo màu xanh lá cây), tuấn nỷ nho nhã, trong con ngươi của nam tử mang theo hơi thở yêu tà nhàn nhạt, khóe môi mang cười, nhưng mà đáy mắt là một mảnh lạnh như băng, làm cho người ta có một loại cảm giác lạnh cả sống lưng.

“Hai vị là...” Thủy Vô Tình nhìn hai người trước mắt, nam tử mặc lục y gây cho hẳn một loại cảm giác thần bí, nhưng gương mặt của Hồng y thiếu nữ kia, lại làm cho hẳn cảm thấy rất quen thuộc, giống như đã gặp qua ở nơi nào đó?

Thiếu nữ áo đỏ trực tiếp cắt đứt lời nói của Thủy Vô Tình, hai đầu lông mày mang theo vài phần hận ý, nói: “Ít nói nhảm, hiện tại Thủy gia gặp phải khó khăn, ta có thể trợ giúp các ngươi đuổi thần thú Thanh Long đi, chỉ nói một câu, muốn, hay là không muốn?”

“Đuổi thần thú Thanh Long đi?” Thủy Vô Tình thấp giọng lặp lại, nhìn thiếu nữ áo đỏ cắt đứt lời nói của mình, trong mắt thoáng lóe qua sự không vui khinh miệt nói: “Nói khoác mà không biết ngượng, làm sao để cho ta tin tưởng ngươi?”

Thiếu nữ áo đỏ nhếch môi cười lạnh, nói: “Ngươi có thể cự tuyệt, nhưng mà... Tư vị bị tể phẩm cần trả dễ chịu hơn sao? Không thể tưởng tượng được đường đường là Thủy gia một trong ngũ đại gia tộc, thế nhưng cần dùng đến thần hồn của tộc nhân để củng cố vinh quang gia tộc, nếu như chuyện này tuyên truyền ra ngoài, không biết người đời lại sẽ đối đãi với Thủy gia như thế nào đây?”

Giọng nói lạnh lùng chế giễu của thiếu nữ áo đỏ thật giống như một đạo sấm sét, bổ xuống Thủy Vô Tình. Trong mắt Thủy Vô Tình mang theo nồng đậm kinh ngạc cùng khiếp sợ, nhìn chằm chằm gương mặt đỏ của thiếu nữ áo đỏ: “Ngươi, là Dạ Thất Thất?” Những lời này, gần như là bật ra từ trong kẽ răng.

Lúc trước, Ngạo nhi dẫn người tiến vào Băng Hòa rừng rậm rèn luyện, thì gặp gỡ nữ tử này, làm cho Ngũ trưởng lão bảo vệ Ngạo nhi bị mất mạng. Vì thế, Thủy gia hẳn còn xuống lệnh truy sát đối với nàng. Không thể tưởng tượng được, hiện tại nàng lại dám đưa tới cửa, chẳng lẽ nàng thật không sợ không chết hay sao?

Hay là nói, nữ tử này muốn nhân cơ hội này trả thù Thủy gia hẳn?

Không đúng, nếu là Dạ Thất Thất, chẳng qua nàng cũng chỉ là con gái thành chủ Viêm Hỏa Thành mà thôi, làm sao biết được về chuyện tế phẩm cực kỳ cơ mật này của Thủy gia?

Chẳng lẽ, trong Thủy gia xuất hiện phản đồ?

Nghĩ đến khả năng này, ý phòng bị trên mặt Thủy Vô Tình càng đậm.

“Trông thấy gương mặt này của ta, người người nghĩ đến chỉ có Dạ Thất Thất sao?” Thiếu nữ áo đỏ lại không có thừa nhận, nhưng cũng không có phủ nhận, giống như cười mà như không, khoe môi thoáng gọi lên nụ cười quý dị.

Mặt của nàng... Thủy Vô Tình hơi hơi nhíu mày.

Được nàng nhắc tới, Thủy Vô Tình cảm thấy gương mặt của thiếu nữ áo đỏ hình như thật sự nhìn rất quen mắt, không chỉ như thế, nụ cười trên mặt nàng mới là ngọn nguồn làm cho tâm của hắn bất an.

“Nghịch tử, ngươi còn dám tới đây?”

Bỗng dung, một tiếng hét phẫn nộ từ bên ngoài phòng khách truyền đến, quay đầu liền thấy mặt mũi Thủy Vô Nhai tràn đầy phẫn nộ khí thế hung hăng tức giận trừng mắt nhìn thiếu nữ áo đỏ, mà tiếng kêu 'Nghịch tử' chính là từ trong miệng hắn khẽ quát ra.

Nghe vậy, hai đầu lông mày thiếu nữ áo đỏ nhanh chóng thoáng hiện lên vẻ tàn bạo, dù chỉ thoáng qua.

Khóe môi lục y nam tử thoáng gọi lên vẻ nghiền ngẫm giống như cười nhạt, đáy mắt mang theo một chút ánh sáng lạnh lẽo xem cuộc vui.

Còn Thủy Vô Tình lại là hơi nghi hoặc nhíu mày, nhìn thiếu nữ áo đỏ, ánh mắt rơi xuống trên người Thủy Vô Nhai, trầm thấp mở miệng hỏi: “Vô Nhai, ngươi biết vị cô nương này?” Hắn hết sức nhấn mạnh hai chữ cô nương, làm sao không có ý nhắc nhở Thủy Vô Nhai.

Nhưng mà lúc này giọng Thủy Vô Nhai gầm lên, làm cho Thủy Vô Tình nghĩ đến một người.

Con trai của Thủy Vô Nhai - - Thủy Đình!

Khó trách hắn lại cảm thấy tương mạo nữ tử này nhìn quen mắt, thì ra nàng là 'Hắn', tể phẩm bị gia tộc chú ý nuôi dưỡng mười sáu năm.

Nhưng mà, sao hắn lại đột nhiên biến thành nàng? Lấy nhãn lực của Thủy Vô Tình, đương nhiên có thể dễ dàng nhận ra được thiếu nữ áo đỏ trước mắt có giả gái hay không, chỉ là vì như thế, hắn mới càng thêm nghi hoặc.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 280: Độc kế của kẻ giả mạo (3).

“Trở về trong tộc rồi nói, hắn không phải là Thủy Đình con trai Vô Nhai...” Không biết có phải cố ý hay không, Thủy Vô Nhai lại không hề đề cập tới chuyện trước đó đã gặp qua nữ tử này, giống như nàng thực sự chính là con trai Thủy Đình của hắn vậy, mặt mũi tràn đầy tức giận trừng mắt nhìn hắn.

Nguyên nhân trong đó, chỉ có bản thân Thủy Vô Nhai rõ ràng nhất.

Thấy thế, trong nội tâm thiếu nữ áo đỏ lộp bộp nhảy dựng, đáy lòng chợt hiện lên sự khác thường, ánh mắt nghi hoặc nhìn về phía nam tử lục y ở bên cạnh, dường như đang hỏi thăm sự tình sao lại sẽ như vậy?

Nam tử lục y không đếm xỉa đến ánh mắt đầy nghi hoặc của thiếu nữ áo đỏ, nhàn nhạt liếc Thủy Vô Nhai một cái, vẻ mặt giống như cười mà như không mang theo vài phần lạnh lẽo có thâm ý khác, môi mông khê nhúc nhích, nói: “Nàng là ai không quan trọng, quan trọng là hiện tại các ngươi cần chính là cái gì? Chúng ta giúp các ngươi vượt qua khốn cảnh trước mắt, Thủy gia đáp ứng ta một điều kiện, song phương hợp tác cùng có lợi, có gì là không thể?”

“Nói điều kiện của ngươi một chút.” Trầm mặc thật lâu, sau khi cân nhắc hơn thiệt, Thủy Vô Tinh lên tiếng lần nữa.

“Ta muốn...”

Môi mông của lục y nam tử khê nhúc nhích, câu nói kế tiếp lại không phát ra thanh âm, mà là dùng phương thức truyền âm nhập mật cùng Thủy Vô Tinh nói chuyện với nhau.

Thấy một màn trước mắt, đáy mắt thiếu nữ áo đỏ thoáng hiện lên sự đổ kỵ, hận ý trong mắt càng đậm!

Một lúc lâu sau, lấy Thủy Vô Tinh cầm đầu những người liên quan tự mình đưa lục y nam tử cùng thiếu nữ áo đỏ ra Thanh Long Thành.

Mọi người tận mắt nhìn thấy lục y nam tử có hơi thở tà khí giống như giẫm trên đất bằng mà đi đến phía trước thần thú Thanh Long và Chu Tước, dễ dàng ngăn trở hai con thần thú đang chiến đấu, cũng không biết hắn đã nói gì đó với thần thú Thanh Long. Xưa nay thần thú Thanh Long nóng nảy bạo ngược thế nhưng sau khi nói chuyện cùng với hắn lại gào to một tiếng phi thần rồi đi.

Chu Tước sau khi thấy Thanh Long rời đi, thì cũng bay đi về một phương hướng khác.

Một màn này, lục y nam tử lại tăng thêm vẻ thần bí và cường đại ở trong lòng mọi người Thủy gia.

Mà giờ khắc này, Dạ Thất Thất hồn nhiên không biết chính mình đã thành vai diễn quan trọng trong mưu kế của người khác, cũng đang gặp phải một màn cực kỳ khiêu chiến tâm tính của nàng..

“Thất Thất, ném thử món cá kho tàu này xem, là món nàng thích ăn nhất.” Trong đôi mắt thâm sâu của vị Minh Vương nào đó chứa đầy thâm tình khảm thiết, nhu tình như nước nhìn chằm chằm Dạ Thất Thất, cho đến khi nàng há miệng ăn một đũa thịt cá hắn tự đưa đến bên miệng nàng.

“Tuy thịt cá tốt, nhưng mà quá mức bình thường. Tiểu Thất Thất, ném thử thịt Hỏa Loan Tam sư huynh cố ý nướng cho ngươi, linh khí sung túc, vị cũng vô cùng ngon, trước kia ở trong bí cảnh là sở thích lớn nhất của ngươi.” Bạch Tử Tuyên không biến sắc kéo Dạ Thất Thất qua, trong tay cầm thịt Hỏa Loan đã nướng xong đút tới trong miệng nàng. Cố ý ở ngay trước mặt Viêm Minh khơi mào tán gẫu chuyện năm trăm năm trong bí cảnh cùng Dạ Thất Thất mà Viêm Minh chưa từng có mặt tham dự, giữa hai đầu lông mày tràn đầy vẻ sùng ái.

Hắn không tin tình cảm của mình đối với Thất Thất mấy trăm năm, vẫn không thể triệt tiêu tình cảm ngăn ngừa mười năm của nàng và Viêm Minh ở kiếp trước kia.

Bạch Tử Tuyên cũng là dùng loại phương pháp này nói cho Viêm Minh biết, tâm ý của hắn đối với Thất Thất, là tư thế quyết tâm!

“Sư huynh...” Ta sắp no chết rồi!

Dạ Thất Thất há miệng muốn nói bản thân không cần ăn nữa, nhưng lời còn chưa nói hết, trong miệng lại bị Bạch Tử Tuyên đút một miếng thịt, vừa vào miệng đã đầy mùi thơm, làm cho nàng ngoan ngoãn ngậm miệng ăn thịt.

Nhai kỹ thịt trong miệng, Dạ Thất Thất vừa hí mắt đánh giá Hoàng và Tam sư huynh. Hôm nay bọn họ, có vẻ giống như đều có chút gì đó là lạ nhỉ! Giống như có chỗ nào đó kỳ quái, mà cụ thể là cái gì, nàng lại không nói ra được.

Nhìn thấu tâm tư của Bạch Tử Tuyên, đáy mắt Viêm Minh hiện lên ánh sáng lạnh, bá đạo đưa tay một cái, ôm Dạ Thất Thất đặt nàng ngồi ở trên đùi của mình, động tác ôn nhu đè đầu của nàng xuống, môi mông lướt qua bên môi nàng, đầu lưỡi ẩm áp đem thịt vụn trên khóe miệng nàng đưa vào trong miệng mình, mặt mũi tràn đầy vẻ hưởng thụ.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 281: Độc kế của kẻ giả mạo (4).

Lập tức Viêm Minh sùng ái cười một tiếng, nói: “Sao vẫn còn giống như trước kia? Ăn cái gì cũng giống như tiểu hài tử, Tam sư huynh là người ngoài không biết thân thể của nàng, tự bản thân mình mà nàng lại còn không chú ý một chút sao? Nàng quên chuyện lần đó nàng tham ăn nửa đêm phải đi cấp cứu hả? Là ai đã thề nói là về sau nhất định không rượu chè ăn uống quá độ rồi hả?”

Trong lời nói, Viêm Minh nói gần nói xa đều lộ ra một tin tức, Bạch Tử Tuyên là người ngoài, hẳn vĩnh viễn cũng không cách nào chen chân vào giữa bọn họ.

Ý tứ của Viêm Minh, hẳn hiểu, Bạch Tử Tuyên hiểu, duy nhất không hiểu chính là Dạ Thất Thất!

“Chớ có sờ đầu ta, đầu tóc sẽ bị rối loạn...” Dạ Thất Thất bĩu môi, bị hành động đột nhiên của Viêm Minh làm cho cả khuôn mặt đỏ bừng, có chút thẹn thùng liếc trộm Tam sư huynh một cái, thấy Tam sư huynh không có nhìn mình, mới lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm.

Chẳng biết tại sao, lần này sau khi tỉnh lại ánh mắt của Tam sư huynh nhìn nàng giống như trở nên có chút không giống, nàng cảm giác, cảm thấy có chút kỳ quái.

Trong nội tâm Dạ Thất Thất đoán rằng, có lẽ là nàng đột nhiên rời khỏi bí cảnh thời gian dài như vậy, Tam sư huynh có chút không có thói quen mà thôi. Dù sao cũng là sư huynh muội chung sống năm trăm năm, tình cảm có thể so với thân nhân.

“Vị công tử này, nam nữ hữu biệt, xin tự trọng!” Vừa mới dứt lời, Dạ Thất Thất cũng cảm giác một trận gió lạnh thổi qua, thân thể của mình đột nhiên bay lên trời, rời khỏi ôm ấp của Viêm Minh, ngồi trở lại trên ghế của mình vừa rồi.

“Tam sư huynh...” Dạ Thất Thất vừa định giải thích cùng Tam sư huynh quan hệ của mình và Hoàng, nhưng lời nói còn chưa nói ra khỏi miệng, liền bị cắt đứt.

“Đa tạ Tam sư huynh quan tâm Thất Thất, thân là vị hôn phu của Thất Thất ta vô cùng cảm động, nhưng mà, về sau Tam sư huynh có thể yên tâm giao Thất Thất cho ta, không cần phải làm phiền Tam sư huynh vì Thất Thất mà phí tâm nữa.” Đột nhiên trong lòng Viêm Minh trống rỗng, đáy mắt thoáng lóe qua nét lãnh ý, dáng tươi cười trên khóe môi lại vẫn như cũ nhìn qua Bạch Tử Tuyên mở miệng nói ra.

Trong mắt Bạch Tử Tuyên lóe qua một luồng ánh sáng lạnh, khóe môi khẽ nhếch, nói: “Ta chỉ thấy quan hệ của ta và Thất Thất, so với trong tưởng tượng của ngươi còn sâu hơn, hao tâm tổn trí vì nàng, ta vui vẻ chịu đựng.”

Viêm Minh thật giống như nghe không hiểu ý tứ trong lời nói của Bạch Tử Tuyên vậy, thản nhiên ngồi đó, khẽ gật đầu, nói với Dạ Thất Thất: “Thất Thất, Tam sư huynh đối đãi với nàng như thân nhân vậy, sau này, nếu như gặp được cô nương tốt nhất định phải cẩn thận để ý cho Tam sư huynh. Chúng ta cuối cùng được trùng phùng, đương nhiên cũng phải thấy Tam sư huynh được hạnh phúc mới tốt.”

“Ta sẽ.” Dạ Thất Thất gật đầu, cảm giác trong không khí đang lưu động một luồng khí cuộn trào mãnh liệt không hiểu.

“Chuyện này không cần tốn sức Viêm huynh hao tâm tổn trí, thực không dám giấu giếm, tại hạ đã sớm có người trong lòng.” Bạch Tử Tuyên hơi ngừng lại sau đó đột nhiên mở miệng nói ra.

“Cái gì? Tam sư huynh có người trong lòng? Là người phương nào? Muội có biết không?” Dạ Thất Thất nghe vậy, mặt mũi tràn đầy kinh ngạc, vội vàng truy vấn.

“Người nọ chính là...”

Hai tròng mắt Bạch Tử Tuyên mang theo vài phần nóng bỏng nhìn Dạ Thất Thất, cố ý vạch trần tâm tư của mình đối với nàng. Trước mắt Viêm Minh đột nhiên xuất hiện, làm cho hắn cảm nhận được một cảm giác nguy cơ trước nay chưa từng có! Trực giác nói cho hắn biết, nếu như không nói cho Thất Thất biết tâm ý của mình, chỉ sợ đời này cũng không có cơ hội.

“Câm miệng!”

Trong mắt Viêm Minh hiện lên hàn quang, quát lạnh một tiếng, đột nhiên cắt đứt lời nói của Bạch Tử Tuyên, hai tròng mắt như mắt chim ưng vô cùng bén nhọn nhìn hắn, khí thế toàn thân đột nhiên bành trướng, giống như một ngọn núi sừng sững đột nhiên đề lên trên người Bạch Tử Tuyên...

“Dựa vào cái gì?” Khí thế của Bạch Tử Tuyên cũng không kém Viêm Minh chút nào, lời nói băng lãnh từ trong miệng hắn phun ra.

Khóe môi Viêm Minh đột nhiên gọi lên đường cong đẹp mắt, tròng mắt biến thành màu đỏ như máu, trong mắt lóe ra ánh sáng thị huyết lạnh lẽo.

“Dựa vào ta còn mạnh hơn so với ngươi - -” lời nói còn chưa dứt, Dạ Thất Thất chỉ cảm thấy chợt lóe lên một mảnh hồng quang, hai người trước mặt trong nháy mắt liền biến mất ở trước mắt nàng..

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 282: Độc kế của kẻ giả mạo (5).

“Hoàng, Tam sư huynh...”

Dạ Thất Thất men theo hơi thở của hai người mà đuổi theo ra đi, nhưng sau khi đuổi theo ra khỏi sơn cốc, thì triệt để mất đi tăm hơi của hai người.

Tam sư huynh và Hoàng, sao lại đột nhiên trở mặt? Chẳng lẽ bọn họ đã từng quen biết còn có oán hận kéo dài hay sao?

Nghĩ đến đây, trong nội tâm Dạ Thất Thất càng thêm lo lắng khó nhin.

Hai người bọn họ đối với nàng mà nói, đều vô cùng quan trọng, nàng cũng không mong muốn người nào bị thương.

...

“Ồ, Thanh Long Thành, chẳng lẽ Tam sư huynh và Hoàng đi Thanh Long Thành?” Nhìn thành trì phồn thịnh trước mắt này, lòng mày Dạ Thất Thất cau lại.

Đi, không đi... Trong nội tâm Dạ Thất Thất rất là rối rắm.

Vô luận là Dạ Thất Thất hay là Thủy Đình, đều có liên quan tới Thủy gia, mà quan hệ đều là đối địch!

Ban đầu nàng không có ý muốn đi, nhưng lại lo lắng Tam sư huynh và Hoàng, mà quan trọng nhất là, đáy lòng nàng hình như có một thanh âm đang thúc giục nàng, để cho nàng nhất định phải đi Thanh Long Thành.

Cảm giác hết sức mờ ảo, nhưng lại hết sức chân thật, càng đến gần Thanh Long Thành, thì loại cảm giác này càng thêm mãnh liệt. Lần trước ở ngoài Thanh Long Thành cũng mơ hồ có cảm giác này, nhưng lúc đó tình huống nguy cấp, nàng cũng không chú ý, nhưng trước mắt sau khi nàng thực sự đi tới gần Thanh Long Thành, mới rõ ràng cảm nhận được sự kêu gọi mãnh liệt, gần như làm chủ hết ý thức của nàng.

Sau khi do dự hết lần này đến lần khác, Dạ Thất Thất vẫn không chịu nổi lực kêu gọi trong ý thức này, nên đi vào Thanh Long Thành.

Trong Thanh Long Thành...

Trước kia là thành trì phồn thịnh huyền ảo ồn ào, hôm nay lại an tĩnh dị thường, trên đường phố không có một người nào đi đi lại lại, lộ ra làn gió trống vắng thê lương.

Tại sao có thể như vậy? Đây mới thật là đại bản doanh Thủy gia ở Thanh Long Thành sao? Có làm hay không?

Nhìn tòa thành trì trống vắng trước mắt này, trong nội tâm Dạ Thất Thất âm thầm tự suy đoán.

Đi khoảng một phút đồng hồ sau, Dạ Thất Thất nhìn thấy phía trước cách đó không xa xuất hiện một đội bảo vệ, đây là nhóm người thứ nhất Dạ Thất Thất trông thấy khi đi vào Thanh Long Thành.

“Mau, dán bức họa lên, chúng ta còn phải đi nơi khác!” Người dẫn đầu đội bảo vệ giao một bức tranh vẽ chân dung cho thủ hạ dán tại nơi dễ trông thấy.

Bức họa?

Dạ Thất Thất nhướn mày, đi lên phía trước, vừa nhìn thấy thì cau chặt lông mày.

Đây là bức họa của nàng, chỉ là lúc nàng mặc nữ trang!

Nói cách khác, người trên bức họa này là Dạ Thất Thất nàng, mà không phải là Thủy Đình.

Nhìn ba chữ thật to 'Huyền thưởng lệnh' phía bên trên, chân mày Dạ Thất Thất lại nhíu chặt thêm ba phần.

Đang yên đang lành, tại sao Thủy gia dán ra thông báo huyền thưởng lệnh tìm nàng?

Dạ Thất Thất cảm giác giống như mình đã quên mất một chuyện rất quan trọng, nhưng cụ thể là cái gì thì nhất thời nàng cũng không nhớ nổi, chỉ là cảm thấy tất cả mọi chuyện đều lộ ra sự quỷ dị.

...

“A... Cứu mạng, cứu mạng... Ai tới cứu cứu con của ta đi...”

Dạ Thất Thất đi ở trên con phố vắng vẻ trống không, đột nhiên nghe thấy một tiếng la khóc từ xa truyền đến. Nàng men theo thanh âm mà chạy lên trước, thì trông thấy một phụ nhân quần áo lam lũ, tóc tai bù xù, phụ nhân mặc quần áo vải thô rách nát, sắc mặt xám trắng, trong ngực ôm một hài nhi tiếng khóc yếu ớt đòi ăn.

Hình như phụ nhân đang bị thương rất nặng, trên mặt đất còn sót lại một vết máu đỏ tươi.

Thấy thế, Dạ Thất Thất chạy lên trước đỡ lấy phụ nhân hỏi: “Hài tử làm sao vậy? Bị bệnh sao?”

“Thiếu gia tốt bụng, cầu xin người cứu cứu con ta, cầu xin người, ta khấu đầu cho người...” Phụ nhân trông thấy Dạ Thất Thất thật giống như trông thấy cứu tinh vậy, trong mắt tràn đầy hy vọng quỳ trên mặt đất khô sở cầu khẩn Dạ Thất Thất cứu con trai của nàng.

“Phụ nhân người đừng vội, để ta xem trước một chút tình huống hiện tại của hài tử người thế nào?” Dạ Thất Thất một thân trường bào màu xanh thẫm, môi hồng răng trắng, vừa nhìn liền biết là người có tác phong nhanh nhẹn. Thiếu niên nhả nhặn thanh tú nhỏ nhắn, hai tròng mắt lóe ra ánh sáng sáng ngời như ngôi sao vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 283: Độc kế của kẻ giả mạo (6).

Phụ nhân giao đứa bé có hơi thở yếu ớt vào trong tay Dạ Thất Thất, Dạ Thất Thất đưa tay kiểm tra mạch đập của đứa bé, trông thấy hơi thở của đứa bé kia mỏng manh, sắc mặt màu xanh đen, trong cơ thể có một luồng hơi thở màu xám toán loạn khắp nơi, hơi thở đứa bé cũng càng ngày càng yếu, nếu như cứu chữa chậm trễ, sợ là không sống được.

Dạ Thất Thất không cách nào trơ mắt nhìn một mạng sống chết trong tay mình, lúc này không nói hai lời liền giữ chặt mạch máu của hài tử, bắt đầu chuyển linh lực từ từ tiến vào thân thể hài tử...

Bởi vì gân mạch xương cốt của đứa bé vẫn chưa thành hình, vẫn không thể tiếp nhận lượng linh lực quá lớn, Dạ Thất Thất chỉ có thể thật cẩn thận đưa linh lực vào, cắn nuốt luồng hơi thở màu xám trong cơ thể đứa bé.

Vào thời khắc cuối cùng khi đã sắp thành công, đột nhiên Dạ Thất Thất cảm giác được sau lưng truyền đến một cỗ sát khí.

“Phốc - -” Phun ra một ngụm máu tươi, trong nháy mắt sắc mặt Dạ Thất Thất trắng như tờ giấy.

“Vi sao?”

Cúi đầu nhìn đứa bé sơ sinh đang từ từ hồi phục, Dạ Thất Thất dùng tay áo lau đi vết máu trên khóe môi, ánh mắt lạnh như băng sắc như lưỡi dao nhìn phụ nhân đánh lên mình.

Giờ phút này, Dạ Thất Thất mới chú ý tới, phụ nhân trước mắt đã không còn là nữ tử yếu đuối trôi gà không chặt như vừa nãy, thực lực vừa rồi của nàng ta tuyệt đối ở trên Địa Giai, trước đó bất quá là dùng một phương pháp nào đó để che dấu mà thôi.

“Phụng mệnh hành sự, đắc tội!” Phụ nhân quát lạnh một tiếng, trong tay nhiều thêm một chiếc dao găm hiện ra u quang, trong nháy mắt lại từ bốn phương tám hướng toát ra mười mấy tên hắc y nhân, thực lực không tầm thường, vây Dạ Thất Thất vào trong.

“Chỉ bằng các người, cũng xứng?” Dạ Thất Thất hừ lạnh một tiếng, tay trái ôm đứa bé hô hấp đều đều, tay phải cầm phệ hồn roi, khuôn mặt thanh tú che phủ bởi một tầng băng lãnh.

Đứa bé này, có lẽ chỉ là một công cụ, dù là như vậy, Dạ Thất Thất cuối cùng cũng không đành lòng vứt bỏ.

“Phệ hồn, diệt!”

Dạ Thất Thất quát lạnh một tiếng, phệ hồn roi vung lên, một đạo ngọn lửa màu đỏ rực theo phệ hồn roi thoát ra, tia lửa tung tóe khắp nơi, không một ai may mắn thoát khỏi, trong nháy mắt tất cả đều bị đốt thành tro tàn.

“Mau, đừng để nàng chạy thoát!” Nhìn ra Dạ Thất Thất cố ý tốc chiến tốc thắng, phụ nhân lớn tiếng hô, phản động hắc y nhân vội vàng ủa lên, phong tỏa đường lui của Dạ Thất Thất.

“Oanh - -” một tiếng, tiếng sấm đấm tai vang lên, Dạ Thất Thất nhảy bèn tránh khỏi đạo sấm sét lạnh thấu xương đang công kích kia.

“Ầm ầm - -” “Hừ - - “

Tiếng sấm, tiếng mũi tên xé gió, không ngừng vang lên.

Từ từ, Dạ Thất Thất cảm giác mình bắt đầu không chống đỡ nổi, linh lực tiêu tán với tốc độ nhanh chóng, mà tốc độ khôi phục lại vô cùng chậm chạp.

“Phốc - -” ngực trúng một đạo sấm sét, Dạ Thất Thất phun ra một ngụm máu tươi.

“Đáng chết!” Dạ Thất Thất thấp giọng chửi bới một tiếng, nhất định một chương kia của phụ nhân có ẩn giấu âm mưu.

Mà chính mình, lại ngay lúc đó trúng chiêu.

Hiện tại nàng hồi hận cũng đã muộn, đối mặt với cảnh bị bao quanh bốn phía, nàng cũng không hiểu chiến, huống chi tình trạng cơ thể hiện tại của nàng cũng không cho phép nàng hiểu chiến.

“Tòa linh châm có tác dụng, mau, nhân cơ hội này bắt giữ nàng!” Phụ nhân thấy khí thế Dạ Thất Thất dần dần yếu đi, biết tòa linh châm mà mình đánh vào trong cơ thể nàng đã phát huy tác dụng, lúc này hô to.

Tòa linh châm, tên như ý nghĩa, dùng thứ này có thể dễ dàng khóa chặt linh khí, trong vòng nửa canh giờ không cách nào dùng được linh lực nữa, trong nửa canh giờ này chính là cá nằm trên thớt, mặc người khác chém giết, là vật mà người tu luyện kiêng kỵ nhất, ở ngũ hành đại lục chính là cấm vật.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 284: Độc kế của kẻ giả mạo (7).

Sau khi Dạ Thất Thất tới Xích Hòa đại lục, từng ở Tầng Thử Các Xích Hóa học viện thấy có sách ghi lại về vật này, nhưng lại chưa từng nhìn thấy vật này, lại không nghĩ đến, lần đầu tiên nhìn thấy cấm vật trong truyền thuyết, lại bị dùng trên người mình.

“Là các ngươi bức ta - - “

Đôi mắt lạnh như băng, quét qua mọi người, lời nói lạnh như băng thoát ra từng chữ từng chữ theo miệng nàng.

Dạ Thất Thất đưa đứa bé vào trong không gian, phệ hồn roi bởi vì thiếu hụt linh khí, màu đỏ chói mắt trở nên tối đi, nàng thu hồi phệ hồn roi, trong tay thay vào đó là một thanh sắt gì không chút thu hút - đoạn đao.

Đoạn đao ra, sát khí hiện!

Khí thế toàn thân của Dạ Thất Thất, bởi vì vũ khí trong tay thay đổi, cũng phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Nếu nói Dạ Thất Thất trước kia là chàng thiếu niên có khí thế sắc bén, thì giờ phút này nàng, lại là toàn thân sát khí, giống như hung thần mang theo sát khí kinh người.

Giữa hai đầu lông mày chứa nồng đậm sát khí, hai tròng mắt đỏ bừng, làm cho người ta cực kỳ sợ hãi.

“Các ngươi, đều đi tìm chết!” Năm chữ lạnh như băng, giống như tới từ sâu trong địa ngục, rét lạnh không mang theo chút tình cảm nào.

“Không tốt, mau rút lui!”

Không biết là ai kêu một tiếng, nhưng đã muộn, Dạ Thất Thất vung đoạn đao tràn đầy sát khí chém xuống..

Đối mặt với một chiêu tràn ngập sát ý kia, phần lớn hắc y nhân và kẻ cả phụ nhân kia đều đã tuyệt vọng, trong đôi mắt trừng to tràn đầy biểu tình kinh ngạc, mặt mũi tràn đầy tuyệt vọng.

Nhưng, vào lúc đoạn đao chuẩn bị cướp đi tính mạng của đám người kia, đoạn đao tràn đầy sát khí và sát ý kia giống như bọt biển dưới ánh mặt trời rực rỡ, đột nhiên 'Pằng' một tiếng, tiêu tán ở trong không trung.

...

Thời gian dường như dừng lại tại thời khắc này.

Tất cả đều ngưng ngẩn cả người, ngay cả bản thân Dạ Thất Thất cũng đờ đẫn.

Một chiêu mang theo khí thế sắc bén như vậy, thế nhưng giờ lại bỗng dưng tiêu tán như bọt biển một cách khó hiểu, điều này... thật khó tránh khỏi khó tin!

Mẹ nó, ta kháo!

Tại sao có thể như vậy?

Dạ Thất Thất cũng ngây ngẩn cả người, ánh mắt đại ra nhìn đoạn đao trong tay mình, sát khí toàn thân thật giống như một trận sương mù vậy, bị gió thổi đi.

Khiếp sợ, hai chữ không đủ để hình dung tâm trạng của Dạ Thất Thất lúc này, nàng nghĩ nát óc cũng không thông, vì sao đoạn đao trăm trận trăm thắng lại bỗng nhiên mất đi hiệu lực, lão thiên gia đây là muốn tiêu diệt nàng sao?

Dạ Thất Thất khóc không ra nước mắt, nội tâm vừa khiếp sợ vừa phẫn nộ!

“Ha ha...”

“Ha ha ha ha...”

Không biết là ai khởi đầu, đám hắc y nhân đều trước sau ôm bụng cười rộ lên, vô cùng khoa trương, so sánh với sự sợ hãi với một chiêu tràn ngập sát khí của Dạ Thất Thất trước kia, giờ phút này tiếng cười xen lẫn sự châm chọc.

...

Trong Thanh Long thành, tại tòa biệt viện nào đó của Thủy Tộc.

Một thiếu nữ mặc áo đỏ lợi dụng sức gió, lặng lẽ rời khỏi biệt viện, đi vào bên trong nội viện của thành viên Thủy Tộc.

“Thủy Thanh Ngao, ngươi muốn làm cái gì? Ta cảnh cáo ngươi, nếu như ngươi dám làm nhục ta, ta sẽ cùng chết với ngươi!” Bỗng dưng, thanh âm phẫn nộ của một nữ tử vang lên, thiếu nữ mặc áo đỏ nghe thấy tiếng của nữ tử này, bóng dáng đang lướt đi chợt dừng lại.

“Hắc hắc... cũng không phải chưa làm qua? Ngươi còn giả bộ cái gì? Ngươi chẳng lẽ còn muốn vì Nam Đình thủ thân như ngọc hay sao? Đừng quên, lúc trước, chính là ngươi chính mình đưa tới cửa cho ta chơi, hiện tại ta đối với thân thể ngươi có hứng thú, ngươi ngược lại giả bộ thánh nữ? Ngươi nói, nếu ta nói với Nam Đình chuyện ngươi vì muốn đề cao thân phận mà làm ra chuyện này, hắn còn có thể muốn ngươi sao?” Một thanh âm nam tử ngả ngón phô trương vang lên, trong giọng nói có thể nghe ra người này phẩm hạnh tất nhiên không tốt.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 285: Độc kế của kẻ giả mạo (8)

“Ngươi dám! Thủy Thanh Ngao nếu ngươi dám nói lung tung trước mặt Nam Đình ca ca, Thủy Thanh Khuynh ta và ngươi sẽ không chết không thôi...” Thủy Thanh Khuynh cắn răng nghiền lợi từng miếng thịt đối diện với ánh mắt đầy dâm dăng của Thủy Thanh Ngao, trong mắt tràn đầy phẫn nộ.

Vì để tránh hấn quấy rầy, Thủy Thanh Khuynh hao tổn tâm tư xin phép nghỉ ở Xích Hóa học viện để trở về gia tộc, nghĩ tìm cơ hội tăng thực lực của mình, để cho sau này hấn không còn dám đụng đến mình, nhưng ai biết Thủy Thanh Ngao cũng theo sát phía sau trở về gia tộc, hành vi càng thêm can rở, làm cho nàng không thể nhịn được nữa.

Thủy Thanh Ngao, Thủy Thanh Khuynh... Quả thật là một đôi đường huynh muội đầy tình cảm a!

Thiếu nữ mặc áo đỏ cười lạnh.

Thật đúng là đi mòn gót giày sắt chẳng tìm được, nhưng đến khi gặp được lại chẳng hề tổn sức!

Không thể tưởng tượng được, đường đường là Thủy gia nhất tộc, lại lén lút dơ bẩn không chịu nổi như thế.

“Hay cho câu ‘không chết không thôi’, ta lại muốn xem xem, ngươi khiến ta không chết không thôi như thế nào?” Thủy Thanh Ngao cười lạnh, duỗi tay nắm lấy gò má mềm mại của Thủy Thanh Khuynh, lại bị Thủy Thanh Khuynh nghiêng người thoát khỏi.

“Thủy Thanh Ngao - - “

“Ba ba ba... Đặc sắc, thật sự là là một vở kịch vô cùng thú vị a, đường huynh muội, tiết mục này càng ngày càng phấn khích a, ha ha ha...” Thiếu nữ áo đỏ vỗ tay lớn tiếng cười nói, trong tiếng cười tràn đầy ý vị châm chọc khiêu khích.

“Dạ Thất Thất, sao ngươi lại ở đây?” Bị người khác nhìn thấy bí mật, không biết Thủy Thanh Khuynh tức giận hay xấu hổ mà khuôn mặt đỏ bừng.

Bị nhận sai thân phận, thiếu nữ áo đỏ cũng không giải thích, khéo môi cười lạnh, nói: “Ta cảm thấy ngươi không nên quan tâm ta vì sao lại ở chỗ này, mà là lúc này ta ở đây vì chuyện gì? Nếu ta nhớ không lầm, dường như Thủy gia có một cái tổ huấn, có người làm nhục gia phong, kẻ nhẹ thì chết, kẻ nặng sống không bằng chết thì phải? Hai vị có thể tưởng tượng xem chết kiểu nào thì tốt? Nếu cần, ta không ngại giúp các ngươi kẻ, nghĩ xem thân thể chết như nào thì tốt.”

Thiếu nữ áo đỏ cũng chính là Thủy Đình chân chính, khoe môi mang theo nụ cười lạnh, dương dương tự đắc lấy thân phận của Dạ Thất Thất, càng ngày càng dung nhập với thân phận này.

Nữ nhi của thành chủ Viêm Hỏa thành, đệ tử của Xích Hỏa học viện, thân phận kia so với thân phận tế phẩm của hân càng được tự do hơn, quan trọng nhất là thân phận này có thể mang đến cho hân những lợi ích và tiền đồ vô lượng.

Đã như vậy, vì sao hân phải chấp nhất với thân phận trước kia?

“Người quang minh chính đại không nói chuyện mờ ám, người đến tốt cùng muốn như thế nào?” So với Thủy Thanh Khuynh tức giận, Thủy Thanh Ngao suy nghĩ càng thêm rõ ràng, hân biết rõ một việc, không có kẻ địch vĩnh viễn, chỉ có bằng hữu bởi vì ích lợi không đủ mà trở mặt.

Hành động của Dạ Thất Thất hôm nay, đã thể hiện rõ ý định của nàng.

Nàng muốn lợi dụng quan hệ giữa hân cùng Thủy Thanh Khuynh, uy hiếp bọn họ, đạt được mục đích của nàng. Về phần tại sao Dạ Thất Thất lại xuất hiện ở Thủy gia, sau khi hân điều tra chuyện này liền sẽ biết. Dạ Thất Thất nói không sai, so với việc tại sao nàng lại xuất hiện ở nơi này, cùng nàng xuất hiện ở đây vì chuyện gì, hiển nhiên về sau nặng hơn về trước.

“Thủy công tử quả thật là người thông minh, nói chuyện với người thông minh thật thoải mái.” Đáy mắt Thủy Đình lóe sáng, nói “Ta muốn tiến vào cấm địa Thủy tộc.”

“Không thể nào.”

“Ngươi nằm mơ!”

Dường như đồng thời, Thủy Thanh Ngao và Thủy Thanh Khuynh trầm miệng một lời cự tuyệt.

Nói đùa sao, chuyện về cấm địa của Thủy tộc là một điều bí ẩn, Thủy Thanh Ngao nhờ từ nhỏ có thiên phú dị bẩm mới biết được chuyện này, tuy là con vợ kế nhưng lại được bồi dưỡng như con trai trưởng (con do vợ cả sinh ra), biết được bí mật của gia tộc là chuyện bình thường. Mà Thủy Thanh Khuynh là vô tình biết được qua miệng của một vị thúc thúc trong tộc, cũng nhờ Thủy Thanh Ngao, mới biết chuyện của cấm địa.

Mà hiện tại, 'Dạ Thất Thất' bắt quá chỉ hai ba câu liền muốn có được danh ngạch tiến vào cấm địa, đây căn bản là nằm mộng ban ngày.

Chuyện về cấm địa bí mật như vậy, danh ngạch có hạn, ngay cả hậu bối trong tộc tiến vào cũng đều qua nhiều lần chọn lọc, Dạ Thất Thất nàng dựa vào cái gì đạt được danh ngạch?

“Chuyện này, sợ là không phải do các ngươi! Vật này, các ngươi có lẽ biết?” Trong tay Thủy Đình lấy ra một vật, ngay lập tức sắc mặt Thủy Thanh Ngao cùng Thủy Thanh Khuynh trở nên trắng bệch.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 286: Độc kế của kẻ giả mạo (9)

“Dạ Thất Thất, ngươi đừng có khinh người quá đáng! Nếu bức ta đến đường cùng, ta sẽ cùng ngươi ngọc đá cùng vỡ, ngươi cũng không thể có được chỗ tốt!” Đáy mắt Thủy Thanh Ngao lóe qua một tia oán độc, trong lời nói lộ ra hàn ý khiến người ta rét run.

Vật trong tay Thủy Đình là một khối thủy tinh kí ức có giá cả cực kì lớn, có khả năng ghi lại hình ảnh.

Mà ngay lập tức viên thủy tinh kí ức nằm trong tay Thủy Đình phát ra hình ảnh, trong đó đang có hình ảnh Thủy Thanh Ngao đưa người trong tộc lên vào cấm địa, xong hình ảnh này, còn có một màn Thủy Thanh Khuynh cố gắng bò lên giường một vị thúc thúc... Cái loại hình ảnh bại hoại như thế nếu bị phát tán ra ngoài, bọn họ không dám tưởng tượng sẽ có kết quả như thế nào?

Thủy Thanh Ngao cũng không phải là người ngu, nếu không hân cũng sẽ không thể nhờ vào thân phận con của vợ kế mà bò được tới vị trí bây giờ.

'Dạ Thất Thất' tìm đến chính mình, đưa vật này cho mình xem, mà không phải là trực tiếp công bố cho thiên hạ, đã đủ để giải thích rõ rất vấn đề.

Hân vẫn tin tưởng, không có kẻ địch vĩnh viễn, chỉ có bằng hữu vì lợi ích không đủ nên mới trở mặt thành thù.

Thù đoạn cứng rắn, cũng là một loại thù đoạn.

“Hừ! Ngọc đá cùng vỡ.” Thủy Đình hừ lạnh một tiếng, khoe môi gọi lên ra tia trào phúng chế giễu, “Ngươi nghĩ rằng ta sẽ cho ngươi cơ hội kia sao? Nếu ta đã có thể đưa vật này cho các ngươi xem, chẳng lẽ ta sẽ không chuẩn bị? Thủy Thanh Ngao, Thủy Thanh Khuynh, giờ phút này các ngươi không có

lựa chọn nào khác, cùng ta hợp tác, là lựa chọn duy nhất của các ngươi. Trừ phi, các ngươi cam nguyện từ bỏ tất cả những gì các ngươi đang có, kể cả tính mạng của các ngươi.”

Hai đầu lông mày của Thủy Đình lộ ra một cỗ tự tin cùng chế giễu, không hề lộ ra một chút khả trương nào.

Đối với hắn mà nói, hai người này hợp tác hay không, kết quả sớm đã được định sẵn, hai người đó không còn có lựa chọn nào khác.

Nếu như ngay cả chuyện nhỏ như thế hắn cũng không thể làm tốt, kế hoạch kế tiếp làm sao có thể thành công?

Mặc dù hiện tại hắn dùng thân phận 'Dạ Thất Thất', ý vào khuôn mặt mình và nữ tử kia giống nhau như đúc nên tùy ý làm bậy, mà hắn biết rõ hơn tất cả những kẻ khác, thân phận này của mình xuất phát từ đâu?

Thân phận của Hàn Thu đến nay hắn chưa tra rõ ràng, lại không hiểu vì sao y tổn công tổn sức tìm được mình, hơn nữa còn đổi thân phận mình cùng với nữ tử kia, đến tột cùng trong chuyện này ẩn chứa âm mưu gì? Thủy Đình mơ hồ cảm giác mình lọt vào trong một i dòng nước xoáy cực lớn, lại không biết dòng nước xoáy này đã cuốn nuốt bao nhiêu người? Có mục đích gì?

Cho nên, Thủy Đình suy đi nghĩ lại, cảm giác mình không thể cái gì cũng không làm!

Ngồi chờ chết, không phải là tác phong làm việc của hắn.

Nếu bị Hàn Thu lợi dụng sau khi dùng xong rồi vứt bỏ thì Thủy Đình cũng vì chính mình mà tính kế.

Mà trong kế hoạch, Dạ Thất Thất là quan trọng nhất!

Hàn Thu thần bí cường đại, dường như ngay cả Thủy thị gia tộc hắn cũng không để vào trong mắt; Thủy thị gia tộc lớn lối cuồng vọng, thâm căn cố đế, ý vào chính mình là một trong ngũ đại gia tộc, tùy ý làm bậy, hắn cũng muốn nhìn một chút, bọn họ ai lợi hại hơn ai?

Nghĩ đến kế hoạch của mình, đáy mắt Thủy Đình thoáng lóe qua một tia xảo trá âm độc.

Ngao cò tranh nhau ngư ông đắc lợi, hắn muốn làm ngư ông ngồi hưởng lợi kia, chỉ cần một hành động, diệt trừ tất cả chướng ngại vật, người có dã tâm cản đường thành tựu của nàng.

...

“Ta làm sao có thể tin ngươi?” Tầm mắt của Thủy Thanh Ngao rơi xuống thủy tinh cầu nằm trên tay Thủy Đình, giọng nói đã có chút ít xao động.

Thủy Thanh Khuynh ở một bên vẫn chưa lên tiếng, bởi vì nàng biết rõ, giờ phút này nàng không có tư cách để chen lời.

Trong nội tâm nàng cực hận Dạ Thất Thất, lại không thể không thừa nhận, nàng ta rất lợi hại, đứng ra mà nói, mình cũng không phải đối thủ của nàng ta.

“Ngươi không có lựa chọn, từ khi vừa mới bắt đầu, ngươi chưa từng thắng nổi ta.” Ánh mắt Thủy Đình chột lóe, chậm rãi nói.

“Ngươi...” Sắc mặt Thủy Thanh Ngao ngay lập tức đen như đáy nồi, giữa hai hàng lông mày mang theo lệ khí nồng đậm.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 287: Ta nghĩ ta muốn ngươi (1)

Thủy Thanh Khuynh thấy 'Dạ Thất Thất' nói hai ba câu liền chọc giận Thủy Thanh Ngao, ánh mắt khề nhúc nhích, nói “Ngươi tại sao lại có những thứ này?

Nói cho chúng ta biết lai lịch của chúng, ta liền đáp ứng yêu cầu của ngươi.”

Thủy Thanh Khuynh nói là 'Ta' đáp ứng yêu cầu của ngươi, cũng không đem Thủy Thanh Ngao bao hàm đi, chữ chỉ khác nhau một chút, gần nhau trong gang tấc mà biến trời cách mặt!

Thủy Thanh Ngao cùng Thủy Thanh Khuynh tuy là đường huynh muội, nhưng năng lực là khác biệt một trời một vực, chuyện Thủy Thanh Ngao có thể làm được, Thủy Thanh Khuynh không nhất định làm được, chuyện Thủy Thanh Khuynh có thể làm được, đối với Thủy Thanh Ngao mà nói nhưng là dễ dàng.

Mà điều kiện của Thủy Đình, cũng chỉ có Thủy Thanh Ngao mới có thể làm được, ai bảo hắn là tôn tử mà tộc trưởng yêu thương nhất đâu!

Phản ứng của hai người Thủy Thanh Ngao trong dự liệu của Thủy Đình, nàng nhếch môi cười, không đếm xỉa lời nói của Thủy Thanh Khuynh, ánh mắt rơi xuống người Thủy Thanh Ngao, hồng quang trog tay chợt lóe, thủy tinh cầu trong nháy mắt hóa thành ngàn vạn mảnh vụn, rơi là tả trên mặt đất, “Kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, Thủy công tử là người thông minh, làm thế nào có lợi với chính mình, tin tưởng Thủy công tử vô cùng rõ ràng, tiểu nữ từ sẽ không quấy rầy Thủy công tử phong lưu, Thủy công tử an bài mọi chuyện thỏa đáng, hãy phái người đến cho ta biết.”

Nói xong, Thủy Đình trực tiếp xoay người rời đi.

Nàng không có nói với Thủy Thanh Ngao mình ở nơi nào, nếu như Thủy Thanh Ngao hấn ngay cả điểm này đều không tra được, thì có tư cách gì làm cây đào trong tay nàng?

Thủy Đình kiêu ngạo tự phụ như không tước, dương dương đắc ý rời đi.

“Chúng ta thật sự phải chịu sự uy hiếp của nàng ta, bị nàng ta lợi dụng?” Thủy Thanh Khuynh cắn răng nghiến lợi trừng mắt phượng hướng Thủy Đình ly khai, hận nghiến răng nghiến lợi.

“Chuyện này, ta tự có cân nhắc.” Đáy mắt Thủy Thanh Ngao lóe qua một ánh hàn quang, sắc mặt hơi âm trầm.

Thủy Thanh Khuynh há to miệng, muốn nói cái gì đó, cuối cùng vẫn không mở miệng nói ra, chỉ là đáy mắt hận ý càng đậm!

Nếu Thủy Thanh Ngao đã không tin nàng, nàng liền tự mình nghĩ cách, bất luận như thế nào, nàng tuyệt đối không cam lòng mình bị con tiện nhân kia uy hiếp lợi dụng, sáng không được, vậy thì tối, nàng cũng không tin, nàng đường đường tiểu thư Thủy tộc lại đâu không lại tiện nhân sa cơ thất thế kia!

Thủy Thanh Khuynh biết rõ, nàng hôm nay không cam lòng cử chỉ ngược lại thành tựu Dạ Thất Thất, tặng không nàng một cái thiên đại cơ duyên, sợ là đánh chết nàng đều sẽ không làm đón lấy đến chuyện.

Nhưng, đây hết thảy, chỉ có thể nói là duyên vậy. Mệnh cũng!

...

Hoa nở hai đầu, mỗi cái biểu nhất cảnh.

Lại nói Dạ Thất Thất ở lúc máu chốt, thân trúng khóa linh châm, toàn thân linh khí phong bế lại, đoạn đao mất đi hiệu lực, nàng nhất thời hoang mang, thất thủ bị bắt.

Đội Dạ Thất Thất lần nữa tỉnh lại, lại phát hiện mình ngủ ở trên giường lớn, chăn mền thơm ngào ngạt, xiêm y trong người cũng bị người đổi qua, nàng thử vận chuyển linh lực, phát hiện tác dụng của khóa linh châm đã qua, nàng khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Nơi này là chỗ nào?

Đến tốt cùng là người nào tổn công sức bắt nàng đến đây?

Dạ Thất Thất nhớ rõ, những hắc y nhân đánh nhau với mình trước kia, trong người đều có sát khí, vì sao sau khi bắt được mình lại không tổn thương đến mình, ngược lại như thế này... Đối tốt với mình?

Xò giày vào rồi đi lại một vòng Dạ Thất Thất cảm thấy dùng hai chữ để miêu tả đãi ngộ của nàng lúc này, tựa hồ còn không đủ, nàng ở bí cảnh năm trăm năm, bốn vị sư huynh đều không phải là hạng người tầm thường, nàng gia thế bất phàm, nhãn lực tự nhiên người thường có thể sánh bằng, liền là một cái, liền nhìn ra vật bày trí trong căn phòng này cực kỳ đắt tiền, người bình thường sao có thể như thế này? Chủ ngôi nhà này nhất định không phải là người bình thường.

“Là người?”

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 288: Ta nghĩ ta muốn người (2)

“Hắt xì - - “

Dạ Thất Thất mở cửa, trông thấy ngoài phòng không có một bóng người, trong nội viện đặt các loại linh hoa linh thảo tràn đầy linh khí, thật là cảnh đẹp ý vui.

Ngoài phòng không xa có hồ nước nở đầy hoa sen vào thời khắc cuối thu này, lại có hoa sen nở rộ, nước hồ bốc lên những sương mù trắng, trong giữa trung tâm hồ, một tòa đình sừng sững giữa hồ, tiếng tiêu từ giữa hồ truyền ra.

Sương mù lượn lờ, tiếng tiêu êm tai, vang vọng bên tai, thế nào khi vừa nhìn, giống như tiên cảnh vừa ảo vừa hiện.

“Là người?”

Bước trên những làn như xương như khói bao phủ cầu gỗ, tiếng nước nước chảy róc rách trên hòn non bộ, Dạ Thất Thất đi vào đình giữa hồ, liền gặp một người mặc bạch y, nam tử bóng lưng anh tuấn phi phàm, thân khúc bắt đầu xuất ra từ miệng hẻm.

Đội khúc nhạc của nam tử kia vừa dứt, liền tiến lại gần, Dạ Thất Thất trong nháy mắt trừng to, đáy mắt lóe qua vẻ kinh ngạc!

“Lâu rồi không gặp, tốt không?” Bạch y nam tử không phải là người ngoài, là bàn tay phía sau màn kéo Dạ Thất Thất vào lốc xoáy Thủy Tộc - - Hàn Thu!

Nhìn Hàn Thu gương mặt tuấn mỹ kia hơi thơ mang theo vài phần yêu tà, đáy mắt Dạ Thất Thất lóe qua vẻ kỳ quái, biểu tình trên mặt khôi phục như thường, thanh âm lạnh nhạt mang theo vài phần xa lạ, “Tại hạ Thủy Đình, công tử dung mạo xuất chúng, khí chất xuất trần, tại hạ kính ngạc cho rằng nhìn thấy thân tiên, có phần thất lễ, kính xin công tử thứ lỗi!”

Bất quá thoáng sau, Dạ Thất Thất đã điều chỉnh được tâm tình của mình.

Sự kinh ngạc khi mới gặp gỡ Hàn Thu, đã không còn chút gì trên gương mặt Dạ Thất Thất, giờ phút này Dạ Thất Thất, hoàn toàn hòa nhập với thân phận Thủy Đình, với việc mình vừa mới thất lễ, cũng nói ra lời giải thích tốt.

Ừ, ta khen người bộ dạng đẹp mắt, nhất thời xem si mê, đáng ra nên luống cuống đi?

Giả ngu sao?

Đáy mắt Hàn Thu thoáng qua vui vẻ, đối với việc Dạ Thất Thất cố ý tỏ thái độ xa lạ vẫn không lộ ra sắc mặt không vui gì, ngược lại, với việc nàng chấp nhận thân phận này tựa hồ có chút vượt qua tưởng tượng của hắn.

“Nhiều ngày không thấy, ngày xưa bữa bãi tùy ý, tùy hứng làm bậy Dạ gia đại tiểu thư như thế nào lại trở nên nhát gan như thế? Ngay cả can đảm thừa nhận thân phận của mình cũng không có, ngược lại làm cho người ta có vài phần thất vọng a!” Hàn Thu thấp giọng rên rỉ, hai tròng mắt yêu dị chưa từng rời khỏi bóng dáng Dạ Thất Thất.

“Công tử nhận lầm người, Thủy Đình đường đường là thân nam nhi, cái gì Dạ gia tiểu thư, tại hạ chưa từng nghe nói qua, công tử nếu là không tin thân phận tại hạ, cho người thăm dò liền biết.” Dạ Thất Thất không hiểu Hàn Thu tại sao lại xuất hiện ở nơi này? Cũng không vì sao hắn lại không ép nàng thừa nhận thân phận của mình? Thế nhưng tất cả đều không quan trọng, quan trọng nhất là mục đích của Hàn Thu, trực giác cho nàng biết, Hàn Thu xuất hiện, tuyệt đối không phải ngẫu nhiên!

Thậm chí, Dạ Thất Thất hoài nghi, chuyện Viêm Hỏa Thành, cha mẹ khó khăn, đều là cùng hắn có quan hệ.

Trong lòng có hoài nghi, với Hàn Thu trước mặt, Dạ Thất Thất càng thêm nâng cao cảnh giác, không buông tha vẻ mặt nào của hắn.

Hàn Thu chắc chắn thân phận của mình như thế, đã đầy đủ giải thích rõ một sự kiện, chính mình không hiểu sao từ Dạ Thất Thất biến thành Thủy Đình, thân nữ nhi biến thành nam nhi, Dạ gia đại tiểu thư biến thành con vợ kế không được sủng ái ở Thủy tộc, còn là tể phẩm nuôi dưỡng nhiều năm, nàng sẽ không đơn thuần cho rằng, hắn như thế tổn công sức làm ra chuyện này, lại vì mục đích không đáng nói.

Vì thế, nàng bất luận như thế nào cũng không thể thừa nhận thân phận mình trước mặt hắn.

“Phải hay không phải, ta và người trong lòng tự hiểu rõ.” Thấy Dạ Thất Thất kiên trì, Hàn Thu cũng không cùng nàng cãi cọ, dung nhan tuấn mỹ thoáng hiện lên chút ý cười.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 289: Ta muốn người (3)

“Còn đây là Băng Vụ Trà đặc sản của Nhật Diệu đại lục, cực kỳ hiếm thấy, người và ta vừa gặp lại nhau, tức là hữu duyên, không bằng ngồi xuống cùng phẩm trà một phen, như thế nào?”

Ngoài miệng Hàn Thu giống như hỏi ý kiến Dạ Thất Thất, hành động ngược lại là không có chút dừng lại nào, ngón tay khớp xương rõ ràng trắng nõn động tác cực kỳ ưu nhã bỏ lá trà vào trong nước sôi, nhẹ nhàng lay động ấm trà... Động tác ưu nhã, cử chỉ cao quý, trong từng động tác giờ tay nhắc chân đều mang theo một cỗ quý khí và thần bí mà người bình thường không thể sở hữu được.

“Như vậy, rất tốt.” Dạ Thất Thất hào phóng đi tới ngồi ở trên mặt ghế đá đối diện Hàn Thu, đôi mắt vô cùng sạch sẽ.

Cực tuyệt? Không cần, có một số việc hai bên trong lòng đều biết rõ, cần gì phải cố làm ra vẻ nói thêm?

Hàn Thu, thời điểm ở Viêm Hỏa Thành, Dạ Thất Thất lần đầu tiên nhìn thấy hắn liền đã biết từ trước tới giờ hắn không chỉ là một nam sủng đơn giản như vậy, một nam sủng, sao lại, há có thể có khí chất cao quý kia? Nhưng nàng cũng chưa từng nghĩ tới, thân phận của hắn sẽ bí hiểm như thế.

Nhật Diệu đại lục, so với Xích Hỏa đại lục cách xa nhau đâu chỉ nghìn vạn dặm?

Quan trọng nhất là, giữa ngũ hành đại lục, đều có từng người thủ hộ bình chương, nếu muốn xuyên qua bình chương đi đến đại lục khác, ngoại trừ thực lực bản thân mạnh mẽ, còn cần thể lực cực kỳ cường đại, thiếu một thứ cũng không được.

Hàn Thu không chỉ có thể một mình tự do đến đi ở hai khối đại lục, còn có thể dễ dàng xuất ra lá trà cực kỳ hiếm thấy ở Nhật Diệu đại lục như thế, bởi vậy có thể thấy được, thân phận của hắn ở Nhật Diệu đại lục chắc chắn không thấp.

Chỉ là, mục đích gì ép buộc hắn người có thân phận như thế tự mình đến Xích Hỏa đại lục? Thậm chí không tiếc trở thành nam sủng nguyên chủ.

Giờ phút này, Dạ Thất Thất có ham muốn xúc động liên hệ lão phong tử sư phụ, hỏi rõ ràng thân phận nguyên chủ!

Nhưng dù vậy, xúc động cuối cùng bị lý trí áp chế.

“Trà ngon, trong trà này lại ẩn chứa linh lực nồng hậu như thế, tại hạ không hiểu biết, lại suýt nữa xấu mặt, thật sự là hổ thẹn!”

Dạ Thất Thất ném thử một ngụm trà mà Hàn Thu vì chính mình chăm, trà vừa vào miệng, trong nháy mắt hóa thành một dòng linh lực mạnh mẽ chui vào trong kinh mạch, thật giống như một con mãnh thú vậy, tán loạn ở trong cơ thể nàng, trong nháy mắt sắc mặt Dạ Thất Thất trở nên trắng bệch như tờ giấy.

Chẳng lẽ, trà này có độc?

Ý niệm như thế chợt lóe lên ở trong đầu Dạ Thất Thất, lập tức bị nàng ném ra khỏi đầu.

Không thể nào, Hàn Thu tốn công tốn sức như thế, tuyệt đối sẽ không chỉ là vì muốn tính mạng của mình, chẳng lẽ trà này còn có điều gì khác thường?

Nghĩ như thế, trong nội tâm Dạ Thất Thất ngược lại không vội, nàng nhanh chóng điều động linh lực trong cơ thể, gói linh lực tán loạn này lại, theo kinh mạch từ từ lưu động, dùng linh lực của mình từ từ thôn tính linh khí tán loạn...

Nửa nén hương... Một nén nhang...

Cuối cùng, nửa canh giờ đi qua, sắc mặt Dạ Thất Thất trắng bệch như tờ giấy từ từ khôi phục đỏ ửng, hai mắt đóng chặt cũng mạnh mẽ mở ra.

“Không sao, là ta sơ suất, đúng là đã quên báo cho Thủy huynh Băng Vụ trà này có thể giúp người đột phá bình cảnh. Ta vốn là hảo tâm, ai ngờ lại suýt nữa gây thành chuyện sai, mong rằng Thủy huynh xin đừng trách.” Trong giọng nói Hàn Thu hơi áy náy nói.

Mặc dù như vậy, Dạ Thất Thất nhưng lại nhìn không ra phân nửa áy náy trên mặt Hàn Thu.

Đối với lần này, Dạ Thất Thất cũng không thêm đề ý, nàng cùng Hàn Thu, vốn là địch ta không rõ, chính mình nhất thời chủ quan suýt nữa thua thiệt, cứ cho là một giáo huấn, nàng không oán người ngoài.

“Đa tạ trà của vị huynh đài này, quả thật là cực phẩm!” Dạ Thất Thất hào phóng thần nhiên hướng Hàn Thu nói lời cảm tạ, khóe môi vui vẻ chưa đạt đáy mắt, “Xin hỏi nhân huynh họ gì? Ân cứu mạng, suốt đời khó quên, sau này nếu như có cơ hội, tại hạ nhất định báo ân tình này!” Tình cảnh này người nào sẽ không hỏi? Trong nội tâm Dạ Thất Thất đã sáng tỏ, nhưng ngoài mặt nàng còn là một bộ đáng bối rối, trên mặt ngoại trừ cảm kích thì không có ý khác.

“Như thế, rất tốt!” Hàn Thu tiếp nhận lời nói, đôi mắt hẹp dài mê người nhìn chăm chăm Dạ Thất Thất, khóe môi khẽ nhếch, chậm rãi nói, “Ta muốn người...”

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 290: Cho ta mười năm, ta sẽ bảo vệ người cả đời!

“Huynh đài họ gì?” Khóe môi Dạ Thất Thất khẽ run rẩy vài cái, ngẩng đầu, hai tròng mắt trong suốt nhiều thêm vài phần lạnh lẽo trào phúng nhìn Hàn Thu.

“Hàn Thu.”

Rõ ràng là tên cực kỳ tầm thường, từ trong miệng Hàn Thu nói ra, lại không hiểu sao nhiều thêm một cỗ quý khí.

“Hàn huynh quả thật hài hước.” Một câu nói, Dạ Thất Thất coi lời trước của Hàn Thu như một lời nói vui đùa.

Hành động này của Dạ Thất Thất mang theo vài phần ý cảnh cáo, câu hỏi thăm lạnh lẽo trào phúng chế giễu kia, chỉ là đang cảnh cáo Hàn Thu, hiện tại thân phận nàng là Thủy Đình, còn đây là lần đầu bọn họ gặp mặt, nàng mặc kệ hắn có mục đích gì, cho dù nó có liên quan đến nàng hay không, nàng đều có thể không thèm để ý, trái lại, thì đừng trách nàng lòng dạ độc ác!

Dạ Thất Thất tự nhận không phải thánh nhân, người thương tổn ta một phần, ta nhất định xin trả gấp bội! Người kính ta một phần, ta nhất định báo đáp gấp mười lần!

Đạo xử thế của nàng luôn là như thế, nói thì rất đơn giản, nhưng lại hiếm khi có người có thể làm được.

Cho nên, bằng hữu của nàng rất ít.

Nghĩ đến bằng hữu, đột nhiên trong đầu Dạ Thất Thất hiện ra vài đạo bóng dáng, khóe môi không tự giác khẽ giương cao thành một nụ cười thần nhiên.

Nụ cười kia, thật giống như một luồng gió xuân, thổi làm cho tâm Hàn Thu như một mặt hồ không có chút gợn sóng trở nên rối loạn.

Đáy mắt Hàn Thu lóe thoáng vẻ kỳ quái, hai tròng mắt khẽ nhúc nhích, chân thành nói, “Nhớ kỹ cái tên này, nó sẽ đi theo ngươi cả đời.” Giống như hứa hẹn, lại vừa mang theo vài phần xúc động!

“Ha ha...” Chẳng biết tại sao, Dạ Thất Thất không hiểu có chút không dám đối mặt cùng Hàn Thu, chuyển tầm mắt ra chỗ khác, tâm thần thoáng có chút không tập trung, giọng cười hai tiếng giống như lấy lệ, không dám chính diện đáp lại lời của hắn.

“Cho ta mười năm, ta sẽ bảo vệ ngươi cả đời!” Hàn Thu nhìn chằm chằm Dạ Thất Thất gò má thanh tú giả dạng nam nhi kia rất lâu, đột nhiên mở miệng.

“Phốc...”

Dạ Thất Thất mới vừa cho vào trong miệng một ngụm trà còn chưa kịp nuốt xuống, nghe những lời này, trực tiếp phun hết ra ngoài!

Mà Hàn Thu, ngay lúc đó biến thành một người ướt sũng, mặt mũi tràn đầy nước trà, trên trán tóc đen còn dính một mảnh lá trà, bộ dáng dị thường chật vật.

“Hôm nay Hàn huynh có phải đã quên uống thuốc hay không?” Dạ Thất Thất giống như chưa từng xảy ra chuyện gì dùng tay áo xoa xoa khóe môi đọng nước của chính mình, lông mày cau lại, mặt mũi tràn đầy quan tâm nhìn Hàn Thu, khóe môi mang theo vài phần mỉa mai hỏi.

Cho hắn mười năm, bảo vệ chính mình cả đời?

Hắn có biết mình đang nói cái gì hay không? Chẳng lẽ đột nhiên hắn phát hiện mình rất tốt, khẳng khái một mực yêu chính mình, không phải chính mình thì không thể hay sao?

Nghĩ đến đây, trong nội tâm Dạ Thất Thất cười lạnh, đáy mắt lóe qua tia lạnh lùng chế giễu.

...

Quên uống thuốc?

Nàng đây là đang chế giễu ý nghĩ kỳ lạ của chính mình, không tin lời mình nói?

Đáy mắt Hàn Thu lóe qua tia không vui, trong nội tâm không thích Dạ Thất Thất phản ứng như thế.

Sở dĩ hắn thận trọng, dụ nàng vào trong cục, không quan tâm phía trên an bài, làm sao có thể không mang theo vài phần tư tâm?

Nữ tử có thể làm cho hắn nhìn không thấu, nàng Dạ Thất Thất là người đầu tiên, cũng là người duy nhất.

“Ân cứu mạng, trả như thế nào?” Chỉ là hôm nay Hàn Thu tự mình ra tay tương trợ nàng giúp một chuyện, hai mắt sâu u nhìn nàng, muốn từ trong miệng nàng đạt được hứa hẹn mình muốn.

“Hàn huynh cho rằng phải làm như thế nào?” Dạ Thất Thất nhếch môi, hai tròng mắt trong suốt không chút sợ hãi đối mặt, trong mắt hiện lên vài phần lạnh nhạt chế giễu.

Vừa ăn cướp vừa la làng, thú vị sao?

Hàn Thu thực coi mình thành đũa ngọc hay sao? Những hắc y nhân kia rõ ràng chính là người của hắn, nàng từ trên người bọn họ phát giác được một cỗ

hơi thở cực kỳ tương tự nhau, mà hiện tại hẳn lại vẫn muốn mượn việc này để đòi trả ân, quả nhiên là buồn cười đến cực điểm!

“Đề ta sử dụng mười năm...” Lời Hàn Thu chưa nói xong, liền bị một tiếng hừ lạnh của Dạ Thất Thất cắt đứt.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 291: Luận thật giả.

“Người quang minh chính đại không nói chuyện mờ ám, Hàn huynh cần gì phải đem người khác cũng trở thành ngốc tử mà đùa giỡn? Có ý tứ sao?” Dạ Thất Thất hừ lạnh một tiếng, nàng giả dạng thành nam nhi nên có hơn vài phần thoải mái tùy ý. Vốn trời sinh tính hào sảng, anh khí trên trán của nàng càng tăng, tiếng cười lạnh càng đậm: “Tại sao ta lại xuất hiện ở đây, trong lòng của ngươi và ta đều biết rõ, đến tột cùng vì sao Hàn huynh kiên trì chân tướng như vậy, Hàn huynh tâm như gương sáng, cần gì phải giả ngu? Không bằng nói thẳng rõ ràng ý đồ đến đây, chẳng phải tốt hơn?”

Có lẽ là bị lời nói này Dạ Thất Thất làm cho rung động, Hàn Thu lại trầm mặc.

Một lát sau, mới vang lên tiếng vỗ tay thanh thúy...

“Bốp bốp bốp - - “

Tiếng vỗ tay thanh thúy phát ra từ Hàn Thu, hơi lười biếng, khoe môi khẽ gợn lên, trong lười biếng mang theo vài phần bén nhọn.

“Hay cho một câu tâm như gương sáng, nói chuyện với người thông minh thật là thoải mái.” Hàn Thu cười nói.

“Nhưng mà... cho dù có là người thông minh đi nữa cũng có thời điểm bị vẻ bề ngoài của sự vật mê hoặc, có vài thời điểm, mắt thấy, không nhất định là thật! Vẻ bề ngoài của sự vật là biết gạt người.” Hàn Thu nói lời này giống như đang nhắc nhở Dạ Thất Thất cái gì đó, đáng tiếc giờ phút này Dạ Thất Thất cũng không nghe rõ ý trong lời nói của hắn.

“Đa tạ Hàn huynh nhắc nhở, cho dù biểu hiện giả dối gạt người giống như thật cũng thủy chung không trở thành thật được, tận mắt nhìn thấy cũng không thể đáng tin, vậy thế gian này còn có cái gì có thể tin nhiệm? Thực hư đúng sai ở trong lòng người, mặc dù thực hư khó phân biệt, chung quy vẫn đáng giá.” Dạ Thất Thất trả lời Hàn Thu như vậy.

Đối thoại của bọn họ, mang theo vài phần bí hiểm thần bí.

Hàn Thu trong âm thầm nhắc nhở Dạ Thất Thất, còn không phải là một loại phương thức khiêu khích khác?

Đối mặt với người bụng dạ khó lường, cho tới bây giờ Dạ Thất Thất cũng không biết nhượng bộ là gì?

Người kính ta một phần, ta trả lại người một phần; trái lại, Dạ Thất Thất nàng quả quyết không phải là người nhát gan sợ phiền phức.

“Như thế thì tốt, nghe nói hai ngày sau chính là thi đấu mỗi ba năm một lần tuyển chọn tộc nhân của Thủy gia. Thủy huynh là bàng chi bộ tộc Thủy gia, chắc hẳn cũng sẽ tham gia, đúng không?” Đột nhiên Hàn Thu nhắc tới chuyện thi đấu hai ngày sau của Thủy gia, ngoài mặt là hỏi thăm, nhưng trong giọng điệu của hắn Dạ Thất Thất lại nhận ra được vài phần ý tứ bức bách.

Chẳng lẽ, hôm nay hao công tốn sức mang mình đến đây như thế, mục đích là vì chuyện hai ngày sau?

Cái ý nghĩ này chợt lóe lên ở trong đầu Dạ Thất Thất.

Như vậy, hành động của hắn cũng là hợp tình hợp lý.

Tình cảm, là chính nàng suy nghĩ nhiều, ở phương diện khác Hàn Thu cũng không phải có hứng thú đối với nàng. Đối lại mà nói, mục đích của Hàn Thu đối với nàng vẫn luôn rất rõ ràng. Trước kia là vì thân phận Dạ đại tiểu thư Viêm Hỏa Thành mà đến gần nàng, hiện tại là bởi vì thân phận Thủy Đình của nàng hữu dụng đối với hắn, từ đầu đến cuối, giữa bọn họ cũng chỉ là quan hệ lợi dụng.

Nghĩ như thế, ngược lại trong nội tâm Dạ Thất Thất ổn định hơn một chút.

So sánh ra thì, Dạ Thất Thất càng muốn Hàn Thu coi nàng như là một quân cờ, mà không phải là cái khác.

Nam tử trước mắt thật giống như một con báo săn mỗi ưu nhã, nhìn bề ngoài thì tuấn mỹ yêu dị, nhưng cát dấu thị huyết tàn bạo. Nếu như tiếp xúc gần gũi, chỉ sợ sẽ bị gặm đến ngay cả xương cốt cặn bã cũng không còn.

Ở trong mắt Dạ Thất Thất, Hàn Thu tuyệt đối là nhân vật cực độ nguy hiểm.

Cảm giác của nàng, chưa bao giờ sai lầm!

“Hàn huynh muốn đạt được đáp án gì từ trong miệng của ta đây?” Dạ Thất Thất biết rõ mà còn cố hỏi.

“Nghe nói, Thủy gia mỗi ba năm cử hành thi đấu một lần tuyển chọn cực kỳ đặc sắc, mỗi hậu sinh trong tộc đều là thiên phú dị bẩm. Ta đã sớm mong có cơ hội nhìn thấy, hiện tại thời cơ vừa vặn, cũng coi như thành toàn một cái tâm nguyện cho ta. Nếu như trong cuộc thi đấu có thể được nhìn thấy bóng dáng Thủy huynh, chắc hẳn sẽ càng thêm đặc sắc.”

Nguy ý, sao mà rõ ràng!

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 292: Dạ Môn (1).

Nghe vậy, trong nội tâm Dạ Thất Thất cười lạnh.

Xem đi, cũng biết ngay là không có chuyện tốt, cảm tình trước đó là đào hố sẵn chờ nàng đây!

Cái gì mà ân cứu mạng, cái gì mà cho ta mười năm, đều là ngụy trang, mục đích thực sự đều ở phía sau!

Nhìn trên khuôn mặt tuấn mỹ mang theo vài phần yêu tà của Hàn Thu, Dạ Thất Thất lại không dậy nổi nửa phần thương thức. Với nàng mà nói, Hàn Thu thật sự chỉ giống như một gốc cỏ độc có bề ngoài xinh đẹp đẹp mắt, chỉ nhìn từ xa mà thôi, không thể đến gần, nếu không nhất định sẽ bị độc đến thê thảm vô cùng, thậm chí quăng luôn tính mạng.

“Như Hàn huynh mong muốn, hai ngày sau, nhất định Hàn huynh có thể thấy được bóng dáng của tại hạ ở trong trận thi đấu tuyển chọn của Thủy gia.” Dạ Thất Thất duỗi ra bàn tay trắng nõn, động tác hào phóng, thần thái tự nhiên cầm lấy ấm trà, rót đầy nước trà trong chén trước mặt Hàn Thu, rồi sau đó mới thêm đầy nước trà trong chén của mình, nâng chung trà lên cười nhạt một tiếng, nói: “Chuyện hôm nay, đa tạ Hàn huynh ra tay, tại hạ lấy trà thay rượu kính Hàn huynh một ly. Hy vọng lần sau gặp mặt, ngươi và ta còn có thể có nhã hứng ngồi xuống thưởng thức trà như thế.”

Nói xong, trước khi Dạ Thất Thất uống cạn chén trà nóng hổi, nhẹ nhàng thổi ra một hơi vào trong chén trà, vốn là nước trà nóng hổi lập tức trở nên có nhiệt độ vừa phải, nàng mới uống một hớp.

Hàn Thu nhìn nàng thật sâu một cái, không nói lời nào, nâng chung trà lên uống một hơi cạn sạch.

“Tại hạ còn có chuyện quan trọng trong người, sẽ không quấy rầy Hàn huynh, cáo từ!” Nói xong, Dạ Thất Thất chấp tay hướng tới Hàn Thu, đứng dậy muốn rời đi.

“Chậm đã!” Hàn Thu đột nhiên lên tiếng ngăn cản Dạ Thất Thất muốn rời đi, lông mày cau lại, trong mắt mang theo vài phần do dự và vẻ rối rắm, dừng lại một lát, rồi mới mở miệng nói: “Thủy gia không có đơn giản như trong tưởng tượng của ngươi, nhớ lấy, nghĩ kỹ rồi mới làm!”

Dạ Thất Thất: “...”

“Đa tạ Hàn huynh nhắc nhở, cáo từ!” Hàn Thu nhắc nhở đối với Dạ Thất Thất mà nói, không có chút ý nghĩa nào.

Thủy gia có thể thành một trong năm đại gia tộc của Xích Hỏa đại lục, sẽ đơn giản sao? Đáp án này, sợ là ngay cả đứa bé ba tuổi cũng có thể trả lời được, Hàn Thu là đang giễu cợt nàng còn không bằng đứa bé ba tuổi sao?

Không thể không nói, thời điểm lúc ngươi nhìn một người không vừa mắt, cho dù hắn nói cái gì thì theo ý của ngươi đều là ác ý.

Giống như Hàn Thu và Dạ Thất Thất.

Đến tận cùng mục đích trong lòng Hàn Thu là cái gì cũng không ai biết được, nhưng câu nhắc nhở của hắn tuyệt đối là không hề có ác ý, thậm chí là do dự hết lần này đến lần khác mới quyết định nhắc nhở nàng. Nhưng mà nghe vào trong tai Dạ Thất Thất, chẳng những không có chút cảm kích nào cũng thôi, thậm chí còn vụn vặt ý tứ của hắn như thế.

Nếu như Hàn Thu biết được suy nghĩ trong nội tâm Dạ Thất Thất, không biết sẽ có phản ứng gì? Chỉ sợ khuôn mặt tuấn mỹ luôn mang nụ cười ôn nhuận cũng không cách nào tiếp tục được nữa!

Sau đó không lâu, Dạ Thất Thất mới hiểu được hàm nghĩa câu nhắc nhở này của Hàn Thu, đáng tiếc, lúc ấy đã muộn!

Sai lầm lớn đúc thành, bị kịch không cách nào vặn hỏi, hối hận lại có ý nghĩa gì?

...

Cùng lúc đó, ở Xích Hòa học viện.

Lúc Dạ Thất Thất rời khỏi Xích Hòa học viện, giao cho đám người Phong Thập Thập một nhiệm vụ, để cho bọn họ ở trong học viện Xích Hòa bồi dưỡng thể lực thuộc về mình.

Phong Thập Thập trời sinh tính nhát gan, nhưng đầu óc rất tốt, nhất là đối tiền tài vô cùng nhạy cảm.

Lôi Bằng là chiến sĩ trời sinh, đầu óc ngu si, trời sinh thân lực, thích hợp xông pha chiến đấu.

Mặc dù đôi mắt của Lôi Dương không thể thấy mọi vật, nhưng không ảnh hưởng chút nào đến chỉ số thông minh của hắn, vì làm người cổ vấn trong cái đoàn thể này, tồn tại của Lôi Dương tuyệt đối còn khủng bố hơn so với mười cao thủ Thiên giai.

Tiểu Ái trời sinh tính hào sảng tùy hứng làm liều, lai lịch thần bí, công pháp đặc biệt, một đôi mắt đẹp thật giống như có thể nhìn thấu lòng người, nàng có thiên phú dị bẩm, tồn tại khả năng đặc biệt nhận biết người.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 293: Dạ Môn (2).

Như thế tổ hợp bốn người này, cộng thêm một tiểu phá hải Long Dục hành vi lớn lối không đặt bất kỳ một ai vào trong mắt, sau lưng còn có một phó viện trưởng không đáng tin làm chỗ dựa vững chắc. Tổ hợp năm người, ở trong học viện Xích Hòa có thể nói là như cá gặp nước, không ai dám đi trêu chọc bọn họ.

Dạ Môn, bởi vậy mà ra đời!

Cũng chẳng ai có thể ngờ tới, sau này Dạ Môn phong vân một cõi, làm người ta vừa nghe thấy đã sợ mất mật, rong ruổi Ngũ Hành đại lục. Người sáng lập chẳng qua cũng chỉ là năm người có thực lực thấp kém như vậy. Năm người tuổi trẻ không đáng giá nhắc tới bởi vì hoàn thành hứa hẹn đối với một người.

Trong phòng đơn giản, ba nam một nữ đang ngồi, tuổi cũng không lớn, bộ dáng chừng mười sáu mười bảy tuổi, trong đó còn có tiểu phá hải bốn năm tuổi, mấy người đều đang làm chuyện riêng của mình, kiểm tiền, tính tọa, soi gương. Trong đó, hành vi của tiểu phá hải là lớn lối nhất, ngồi ở trên ghế, một đôi chân nhỏ ngắn ngún lại gác lên trên bàn, ngù gật, khoe miệng còn chảy nước miếng sáng long lanh...

“Àm!”

Cánh cửa bị một lực lớn đẩy ra, phát ra một tiếng vang thật lớn. Tiểu phá hải sợ hết hồn, thiếu chút nữa té ngã từ trên ghế xuống.

“Dựa vào (chửi thề), tên cao to người muốn chết hả, hù dọa gia người có biết không?” Tiểu phá hải nhảy dựng lên đứng ở trên bàn, một tay chống nạnh nói giận đùng đùng trừng mắt nhìn Lôi Bằng đi vào cửa.

Lôi Bằng gãi gãi cái ót, có chút áy náy cười cười với tiểu phá hải, ngượng ngùng nói: “Xin lỗi, không phải ta có ý, lần sau sẽ không.”

“Người nha mỗi lần đều nói như vậy, có lần nào người làm được? Hôm nay người cũng đã dọa gia mấy lần rồi người có tính qua chưa? Con bà nó, hôm nay gia không giáo huấn người, người cũng không nhớ lâu...” Nói xong, tiểu phá hải xắn tay áo muốn đi đánh nhau với Lôi Bằng.

Lôi Bằng vội vàng lui về phía sau, đừng nhìn tiểu phá hải là tiểu tử, lực đạo ra tay cũng không nhỏ, hơn nữa thủ đoạn giày vò nhiều đến nỗi đếm cũng không hết, hắn mới không tìm ngượng đâu!

...

“Người cao to người là nam nhân thì đừng có trốn, tiểu gia muốn quyết đấu với người!” Chỉ mấy hơi thở, chiến đấu từ dạy dỗ thăng cấp thành quyết đấu.

“Ngáp, thật ồn ào.” Tiểu Ái giống như một con rắn lười biếng nằm ở trên giường nệm, buông gương trong tay, ngáp một cái oán hận nói.

Phong Thập Thập thì lại không bị quấy rầy chút nào, tiếp tục ôm túi tiền của hắn đếm tiền, một bộ dáng trời sập xuống cũng không liên quan tới hắn.

Từ thái độ của hai người bọn họ, có thể nhìn ra được, tình hình trước mắt này tuyệt đối không phải lần đầu tiên xuất hiện, bọn họ cũng đã tập mãi thành thói quen.

Người duy nhất phát giác được dị thường là Lôi Dương đang nhắm mắt tính tọa, chỉ thấy lông mày của hắn khẽ nhăn lại, mũi động vài cái, mở mắt ra,

chân mày nhíu chặt hơn.

“Long Dục, dừng tay!” Một giọng nói ôn nhuận trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên, tiểu phá hải dừng lại hành động ‘Truy sát’ Lôi Bằng, nghiêng đầu xem người phát ra âm thanh.

“Đại ca, người bị thương.” Không phải là hỏi thăm, mà đơn giản là một câu trần thuật.

Nghe vậy, khóe mắt tiểu phá hải híp lại, đứng tại nguyên chỗ không nhúc nhích, con mắt nhìn Lôi Bằng từ trên xuống dưới.

Động tác đếm tiền của Phong Thập Thập dừng lại hoàn toàn, thân hình phảng phất như một trận gió, di chuyển đến trước mặt Lôi Bằng, hai đầu lông mày mang theo vài phần tức giận nói: “Lôi đại ca, là ai đã thương người?”

Phong Thập Thập hiện tại, đã sớm không còn sợ sệt nhất gan như lúc trước, chung đụng cùng đám người Dạ Thất Thất, trong vô tri vô giác đã thay đổi rất nhiều. Hắn của hôm nay, sợ sệt nhất gan trong tính cách đã từ từ biến mất, thay vào đó là một cỗ lệ khí từ từ hình thành.

Chỉ sợ đến ngay cả Dạ Thất Thất cũng không nghĩ tới, cử chỉ vô tâm lúc trước của mình, lại sẽ làm cho Phong Thập Thập phát sinh biến hóa lớn như thế.

Cho dù nàng biết rõ, cũng chỉ cảm thán một tiếng, người như vậy, cũng là mệnh!

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 294: Dạ Môn (3)

“Không có, ta không sao.” Ánh mắt Lôi Bằng co rút trốn tránh, giống như cố ý không muốn đề cập đến chuyện mình bị thương.

Thân là đệ đệ của Lôi Bằng, hiểu biết của Lôi Dương đối với người đại ca Lôi Bằng này tuyệt đối vượt qua cả bản thân Lôi Bằng, cho dù ánh mắt hắn không nhìn thấy, cũng không bị ảnh hưởng chút nào.

Ngược lại, cũng chính bởi vì đôi mắt của hắn không nhìn thấy, mới có thể sau khi Lôi Bằng xuất hiện, là người đầu tiên phát giác được trong không khí có mùi huyết tinh gần như không thể ngửi được.

Nếu đôi mắt là người khác, chỉ sợ sẽ bị hắn giấu diếm được đi.

Nhưng mà hắn là Lôi Dương, tâm nhãn lại thấu hiểu hơn ngàn vạn lần so với Lôi Bằng người trần mắt thịt. Cũng chỉ một lát, tâm tư đã thiên hồi bách chuyển, trong lòng cũng đã rõ ràng. (thiên hồi bách chuyển: quay đi quay lại trăm ngàn lần)

“Dựa vào, con bà nó, người cao to người mau nói là ai đã thương người? Tiểu gia ta đi báo thù giúp người, tiểu gia cũng còn chưa thu thập người, ai dám động đến người lão tử chém chết hắn!” Tính tình tiểu phá hải tuyệt đối là thuộc về hỏa pháo, động một chút thì khiêng cây lưỡi liềm lớn xông ra ngoài.

“Không có, ta thật sự không có chuyện, các người dừng...” Lôi Bằng còn muốn cố gắng thuyết phục bọn họ mình không có bị thương. Lôi còn chưa nói hết, Tiểu Ái đang lười biếng giống như rắn nằm ườn ở trên giường nệm thì đáy mắt đột nhiên lóe qua một đạo ngân quang, trong tay bắn ra trăm ngàn ngân quang mảnh như sợi tóc. Quần áo trên người Lôi Bằng bị ngân quang đụng phải, trong nháy mắt hóa thành vô số mảnh vụn rơi rớt xuống đất, lộ ra thân trên rắn chắc màu đồng.

“Ồ, cái này gọi là không có chuyện gì? Cũng phải, chỉ là cái bụng bị phá thành cái động mà thôi, không chết được, người cao to người da dày thịt béo đánh thêm vài cái hang động cũng không quan hệ. Ừ, đúng vậy, tiểu phá hải, muốn chém người đúng không, đến, chém vài đao trên người hắn đi, đừng chém chết là được. Dù sao cái hang động này rất xấu, người chém vài đao cho xinh đẹp đi...”

Tiểu Ái lắc lắc cái eo thon nhỏ không xương giống như thân rắn đi đến trước mặt Lôi Bằng, duỗi ra bàn tay nhỏ dài trực tiếp kéo xuống vài bó băng bó bụng của Lôi Bằng lộ ra miệng vết thương máu tươi đầm đìa.

Miệng vết thương trên bụng Lôi Bằng rất là nghiêm trọng, miệng vết thương lớn chừng quả đu đủ trực tiếp xuyên thủng bụng, thậm chí mất thương có thể trông thấy nội tạng của hắn đang mấp máy, càng miễn bàn còn có vết thương khác trên người hắn.

“Ta, ta sai rồi còn không được sao? Tiểu Ái người dừng đừng, có độc...” Hai chữ có độc vừa nói ra khỏi miệng, sắc mặt Lôi Bằng lập tức thay đổi, vẻ mặt tràn đầy ảo não.

Cứ nghĩ là không nói, ai ngờ còn nói ra khỏi miệng, thật là dần muốn chết! Trong nội tâm Lôi Bằng thầm mắng mình.

“Có độc?”

Phong Thập Thập và Lôi Dương vừa nghe có độc, sắc mặt trở nên càng thêm khó coi, hai đầu lông mày nồng đậm lệ khí. Chỉ có Tiểu Ái, lúc nghe được

Lôi Bằng nói có độc, khỏe mỗi cười lạnh càng đậm, đưa tay nhẹ nhàng chạm nhẹ vết thương ở trên bụng hắn, thu hồi ngón tay dính máu tươi của Lôi Bằng lên trước mũi người người.

“Như thế nào? Có thể giải được không?” Cho dù Lôi Dương có tinh táo cơ trí, cuối cùng cũng chỉ là một thiếu niên mười mấy tuổi, đối mặt người thân duy nhất bị thương lại trúng độc, cũng khó mà bảo trì lãnh ý.

“Tài năng thấp kém.” Tiểu Ái cười lạnh, phun ra bốn chữ.

Nghe vậy, Lôi Dương mới xem như yên tâm.

“Đại ca, nói một lần chuyện đã xảy ra, một năm một mười, một chữ không thiếu.” Lôi Dương mở miệng. Mặc dù Lôi Bằng muốn giấu giếm, cũng biết mình lừa gạt không nổi nữa, chỉ đành phải một năm một mười nói hết chuyện đã xảy ra.

“Là người Thương Khung Các, bọn họ khinh người quá đáng, thương tổn mấy người Dạ Môn chúng ta, còn ra miệng nhục mạ Thất Thất, ta nhịn không được mới ra tay...”

Từ trong miệng Lôi Bằng, đám người Lôi Dương biết được chuyện đã xảy ra.

Các chủ Thương Khung Các là Thương Ngọc Tuyền, từng có chút đụng chạm với Dạ Thất Thất. Thương Ngọc Tuyền làm nhân vật phong vân trong học viện cũng không bị ôi đến nổi làm khó dễ bọn họ. Động thủ với bọn họ là người khác, mà một loạt âm mưu nhằm vào Dạ Môn, lại do cùng một người thiết kế, nàng chính là - - Dạ Vi!

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 295: Dạ Môn (4)

Trong thời gian thật ngắn Dạ Môn phát triển phải nói là vô cùng nhanh chóng. Mặc dù bọn họ không biết bởi vì duyên cớ nào mà phó viện trưởng sẽ ưu ái Dạ Môn bọn họ như thế, nhưng lại sâu sắc biết rằng trong chuyện này tất nhiên có quan hệ với Thất Thất. Nếu không trước khi đi Thất Thất sẽ không báo cho Lôi Dương, nếu như lúc gặp phải chuyện khó khăn không cách nào giải quyết, có thể đi tìm phó viện trưởng xin giúp đỡ.

Lúc ban đầu Lôi Dương đối với chuyện này ôm thái độ bán tín bán nghi, cho đến khi Dạ Môn chính thức thành lập, lúc tuyển nhận thành viên, phó viện trưởng thế nhưng lại quang minh chính đại đến chúc mừng, đám người Lôi Dương mới biết rõ, câu nói lúc trước lúc Dạ Thất Thất gằn đi là thật.

Bên trong học viện Xích Hóa cho phép các học viên thành lập các loại thế lực đội nhóm nhỏ, thậm chí còn dùng thái độ ủng hộ, nhưng thật muốn làm được điểm này, cũng vô cùng khó khăn.

Không nói đến tất cả học viên bên trong học viện Xích Hóa mỗi một người đều có bản lĩnh và lại cực đại đa số người có thân phận phi phàm. Nếu muốn không chế bản thân những người này cũng cực kỳ khó khăn, không chỉ đòi hỏi bản thân mình phải có thực lực cực mạnh làm cho người tin phục, về phương diện khác còn cần có tiền tài thật lớn ủng hộ, nếu không cho dù thành lập được thế lực cũng sẽ không duy trì bao lâu.

Bởi vì nhân tố nhiều phương diện, trong học viện Xích Hóa mỗi thế lực vẫn luôn chưa từng vượt qua năm mươi người, trong đó vượt qua trăm người không quá mười đội. Mặc dù như thế, những người này đặt ở trong học viện Xích Hóa có lẽ còn chưa biểu hiện rõ công dụng, tương lai một khi rời khỏi Xích Hóa học viện, đó mới là thời điểm bọn họ nở rộ hào quang.

Trăm người, cũng tương đương với trăm cao thủ có tu vi thấp nhất là thiên giai, kể cả đa số người trong đó có gia cảnh thân phận thế lực phi phàm ở phía sau, nếu chính hợp lại, đó là một thế lực cực kỳ hùng hậu khổng lồ.

Quan hệ lợi hại trong đó, không chỉ Dạ Thất Thất hiểu, người khác cũng hiểu!

Cho nên lúc ban đầu khi Dạ Thất Thất rời khỏi Xích Hóa học viện, cho đám người Lôi Dương hứa hẹn kỳ hạn mấy năm, lại không nghĩ tới, bởi vì nguyên nhân là nàng, Dạ Môn được phó viện trưởng trợ giúp, tốc độ phát triển vượt xa tưởng tượng của nàng.

Tốc độ phát triển của Dạ Môn làm cho rất nhiều người đổ mắt không thôi, nhất là có một vài người biết rõ quan hệ giữa Dạ Môn và Dạ Thất Thất, lại là âm thầm cắn nát răng.

Dạ Vi chính là đứng đầu trong số đó.

Nàng ta không nghĩ tới con tiện nhân Dạ Thất Thất kia lại còn có bản lĩnh này, người đi rồi, còn để lại Dạ Môn kích thích nàng ta.

Mỗi lần nghĩ đến những người Dạ Môn kia khi nhìn thấy nàng ta thì dùng lời nói và ánh mắt châm chọc khiêu khích, nàng ta liền hận không thể tìm Dạ Thất Thất trở về tự tay lăng trì từng đao từng đao.

Mặc dù điều đó nàng ta không cách nào làm được, nhưng lại không ai có thể ngăn cản nàng ta phát tiết hận ý đối với Dạ Thất Thất lên trên người Dạ Môn.

Ý vào thân phận mình là thành viên Thương Khung Các, Dạ Vi âm thầm châm ngòi mâu thuẫn giữa thành viên Thương Khung Các và Dạ Môn, đẩy hai thế lực vào hoàn cảnh xung khắc như nước với lửa.

Lần này Lôi Bằng bị thương, cũng là Dạ Vi thiết kế, Xích Hóa học viện cấm xảy ra mạng người giữa học viên, nhưng mà như vậy cũng không làm khó được Dạ Vi, thuốc độc trên vết thương của Lôi Bằng chính là bằng chứng tốt nhất.

“Đừng trách ta ác độc, muốn trách, thì trách các người có mắt không trông tin sai người, người là người đầu tiên.”

Đây là câu nói của Dạ Vi nói với Lôi Bằng sau khi bản thân hắn bị trọng thương mất đi năng lực phản kháng.

Nguy ý, có người đầu tiên, sẽ có người thứ hai, người thứ ba...

Cũng vì nguyên nhân này, làm cho Lôi Bằng bất chấp vết thương trên người chưa tốt, độc chưa giải, vội vàng chạy đến nhắc nhở bọn họ.

“Tiện nhân!” Phong Tháp Tháp cắn răng, nổi giận mắng.

Sắc mặt Lôi Dương âm trầm, không nói tiếng nào, từ trên người hắn có thể cảm nhận được lệ khí lạnh như băng.

“Người cao to đừng lo lắng, tiểu gia phải đi chém người quái dị kia ngay, người chờ lão tử cầm đầu người quái dị kia về cho người làm cái bò...” Tiểu phá hải kêu gào muốn ra mặt cho Lôi Bằng, hiển nhiên đã quên chuyện trước đó một lát bản thân nó còn kêu la muốn giáo huấn, quyết đấu với Lôi Bằng.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 296: Chim ưng non và hùng ưng.

Về mặt Tiểu phá hải đầy khó chịu, mặc dù nữ nhân Dạ Thất Thất kia thường bắt nạt hắn, hắn cũng muốn thu thập báo thù nàng á, nhưng thân phận của nàng bày ra đó, ai kêu nam nhân của người ta có bản lĩnh đâu? Đời này của hắn đoán chừng là báo không được thù, vậy thì nịnh nọt nàng là được. Căn cứ kinh nghiệm của hắn, chỉ cần nịnh nọt Dạ Thất Thất, cái tên kia cũng sẽ không tính sổ với hắn.

Hắn vừa lập xong kế hoạch, còn chưa kịp áp dụng, liền bị người khác phá hư, vậy không phải là đánh vào mặt hắn sao?

Nghĩ tới Long Dục hắn đường đường là... Lại bị một người phạm làm mất mặt như vậy, thù này không báo, ngày sau hắn còn có mặt mũi nào trở về gặp lão cha vô sỉ?

“Ta đi cùng với người, Thương Khung Các bọn hắn khinh người quá đáng!” Phong Tháp Tháp tức giận đến đỏ bừng cả khuôn mặt, quả đấm nắm chặt, gân xanh ở cổ nổi lên.

Trước kia Thương Khung Các khiêu khích chèn ép khắp nơi, bọn họ đều nhìn! Nhưng hôm nay, bọn họ lại nổi lên sát ý, nhìn miệng vết thương kinh người ở trên người Lôi Bằng, đến ngay cả Phong Tháp Tháp từ trước đến nay là người nhất gan can đảm nhất cũng khó mà áp chế phần nộ dưới đáy lòng.

“Lão nương cũng nhân rồi đến nhàm chán, đi chơi cũng tốt.” Tiểu Ái ném viên gì đó có hương vị kỳ quái vào trong miệng Lôi Bằng, gỡ xuống Từ Ngọc hồ lô ở bên hông, đổ ra một con trùng có kích cỡ bằng ngón tay. Con trùng kia ngo ngoáy vài cái, sau lưng mở rộng đôi cánh mỏng như cánh ve bay đến vết thương trên bụng Lôi Bằng, trong bụng không ngừng phát ra tiếng vang 'Lép nhép lép nhép'.

Lôi Bằng không sợ trời không sợ đất, sợ nhất con trùng mềm nhũn, giờ phút này, sắc mặt tái nhợt, một bộ dáng cứng còng đứng đó có thể bất tỉnh bất cứ lúc nào, cũng không dám thở mạnh một cái.

“Lôi Dương, người đi không?” Tiểu Ái đi tới ngưỡng cửa quay đầu hỏi một câu với Lôi Dương mặt đang âm trầm không nói tiếng nào.

Nghe vậy, Lôi Dương chậm rãi ngẩng đầu, trong con ngươi đen tối không ánh sáng đầy đầy một cỗ lệ khí khó tả.

Trầm mặc một lát, Lôi Dương mở miệng: “Triệu tập tất cả mọi người Dạ Môn, sau nửa canh giờ gặp.”

Tiểu Ái: “...”

“Không phải là giống như ta nghĩ à?” Trong mắt của Tiểu Ái thoáng lóe lên sự hưng phấn, ánh mắt chỉ sợ thiên hạ không loạn tiết lộ ý tưởng của nàng giờ phút này.

Lôi Dương nhếch môi cười lạnh, trong mắt hiện ra hàn quang kinh người, nói: “Nhấn nhẹn, sẽ chỉ để cho người ta càng thêm không kiêng nể gì cả giẫm lên đỉnh đầu của chúng ta. Là thời điểm để cho người khác biết rõ, uy nghiêm của Dạ Môn, không thể xâm phạm!”

Dạ Môn, không chỉ là một cái hứa hẹn của bọn họ với Thất Thất, lại càng là địa phương bọn họ trú xuống tất cả tâm huyết.

Tôn nghiêm của bọn họ, không cho phép chà đạp!

“A Dương, thật tốt, chúng ta làm một trận rửa sạch Thương Khung Các!” Phong Tháp Tháp nhiệt huyết kêu gào.

Khóe miệng Lôi Dương khẽ run rẩy, trong nội tâm mang theo vài phần bất đắc dĩ, nếu như có thể, làm sao hắn không muốn nhờ tận gốc Thương Khung Các, nhưng tình thế trước mắt hắn lại có thể thế nào?

Nếu như có Thất Thất ở đây thì tốt rồi, thủ đoạn của nàng lợi hại, chú ý kỳ quặc vô cùng, nếu như nàng ở đây, có lẽ khốn cảnh trước mắt căn bản là không thành vấn đề đi!

Nghĩ đến Dạ Thất Thất có thủ đoạn thông thiên như vậy, Lôi Dương chỉ đành phải âm thầm thở dài.

“Tháp tháp, Tiểu Ái, các ngươi đừng tự tiện hành động, theo kế hoạch mà làm việc!” Lôi Dương lo lắng bọn họ sẽ tự tiện hành động, dẫn dò hết lần này đến lần khác.

“Ừ mà, ta hiểu.” Nói xong, thân hình Phong Tháp Tháp nhanh chóng rời đi nhanh như làn gió.

“A Dương, ngươi quyết định, muốn tử chiến cùng Thương Khung Các? Có cần ta tiết lộ tin tức này cho phó viện trưởng biết không? Có hắn ở đây, Thương Khung Các không đến mức quá phận...”

Lôi Dương cắt đứt lời Tiểu Ái còn chưa nói hết, xoay người đi đến bên cửa sổ, nhắm mắt lại, cảm thụ được cảm giác gió lạnh thổi đánh ở trên mặt, trầm mặc một lát, mới chậm rãi mở miệng nói: “Cuối cùng chim ưng non cũng phải làm hùng ưng tự do bay lượn, núp ở dưới đôi cánh người khác, làm sao mà trưởng thành? Không trải qua mưa gió, chim ưng non vĩnh viễn cũng không cách nào trưởng thành thành hùng ưng chân chính bay lượn chín tầng mây.”

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 297: Lựa chọn!

“Ta, không muốn trở thành chim ưng non vĩnh viễn được người che chở, càng không muốn cô phụ mong đợi của nàng. Tiểu Ái, ngươi hiểu không?”

Nàng trong miệng của hắn, bọn họ đều rất rõ ràng là nói Dạ Thất Thất.

Tiểu Ái trầm mặc, nàng từ trong giọng nói của Lôi Dương nghe ra được sự kiên quyết và lạnh lùng, trong nội tâm ước chừng cũng đoán được kế hoạch tiếp theo của hắn, lại cũng không nhận được vì sự can đảm của hắn mà hít một hơi khí lạnh!

Kẻ điên, người này tuyệt đối là kẻ điên!

...

“Tiểu Ái, ngươi giúp ta đi mời Đường Nhu và Viên Viên Viên đến đây một chuyến, được không?” Lôi Dương đứng ở trước cửa sổ cất tiếng trong trẻo nhưng lạnh lùng, tâm tình không có nửa phần phập phồng.

“Ngươi cái người điên này! Ngươi không sợ chơi đùa chết mình há? Lão nương thật sự là gặp xui tám đời mới quen biết cùng bọn người điên các ngươi...” Trong miệng Tiểu Ái không ngừng nói mãi, nhưng trong mắt lại lóe lên tia lửa hưng phấn sáng ngời, động tác so với ai khác cũng đều nhanh hơn.

Kẻ điên, a, nàng không phải đúng không?

“Này, ta làm gì? Bọn họ đều có chuyện để làm, vì cái gì mà ta không có? Ngươi xem thường tiểu gia ta đúng không? Ngươi có tin tiểu gia một đao chém chết ngươi hay không...” Tiểu phá hải bắt đầu kêu gào, rất sợ mình bị quên lãng.

“Đừng nóng vội, đối với ngươi, ta có sắp xếp khác!” Lôi Dương đưa tay ý bảo tiểu phá hải đi đến bên cạnh mình, sau đó ngồi xổm người xuống, tiến đến bên lỗ tai của nó nhỏ giọng nói vài câu. Sau khi tiểu phá hải nghe xong lời của hắn nói, vỗ ngực một cái, ngẩng cao đầu nói một câu: “Bao ở trên người tiểu gia.” Thân ảnh đã nhanh như tia chớp biến mất trong phòng.

Cảm thụ được từng hơi thở quen thuộc rời đi, trên mặt Lôi Dương âm trầm không lộ chút xúc động nào, giữa hai đầu lông mày tăng thêm vài phần mù mịt.

Thất Thất, nếu như ngươi ở đây, sẽ lựa chọn như thế nào?

Ta không cam lòng với sự bình thường này, không cam lòng bị người chế trụ, nếu để cho ta rút đầu trốn tránh như con rùa đen, ta tình nguyện liều mạng một lần!

Ta biết rõ, chuyện này ngươi rồi đi tuyệt đối không đơn giản, chúng ta muốn trở thành hậu thuẫn kiên cố của ngươi. Nếu tiếp tục như vậy, khẳng định là không được, vì mọi người, ta phải làm ra lựa chọn, nếu như thất bại, ngươi sẽ trách ta không?

Thành công, Dạ Môn một đêm thành danh, nhảy vọt lên tiến vào top mười thế lực dẫn đầu học viện.

Ngược lại nếu thất bại, những cố gắng trước kia cũng hóa thành mây khói, có lẽ còn có thể trả giá đại giới vô cùng nghiêm trọng.

Hắn đã sớm biết sẽ có ngày này, chỉ là không nghĩ tới, ngày này sẽ đến nhanh như vậy mà thôi!

Đại ca bị thương, chỉ là một mồi dẫn lừa, Dạ Môn phát triển quá nhanh, căn cơ không ổn định, đã có không ít người đồ mắt hơn nữa lại để mắt tới Dạ Môn. Nếu như Dạ Môn tiếp tục bảo trì thái độ như trong dĩ vãng, loại chuyện này chỉ sợ sẽ càng không thể cứu vãn, cuối cùng tình hình sẽ phát triển đến mức không cách nào khống chế.

Lôi Dương quyết không cho phép chuyện như vậy phát sinh!

Nghĩ đến đây, đáy mắt Lôi Dương thoáng lóe qua vẻ quyết tuyệt, hai đầu lông mày thoáng cái hiện lên sự dứt khoát và lạnh lùng nghiêm nghị.

...

Khu vực ở lại của đạo sư, một lão giả toàn thân lôi thôi, bần thiêu đang ngồi ở trước lò luyện đan, không ngừng thực hiện các loại thủ quyết, rót linh lực vào trong lò luyện đan, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

Đột nhiên, lò luyện đan phát sinh chấn động mãnh liệt, một cỗ linh lực cường đại khó có thể áp chế phát tán ra từ trong lò đan, lực lượng mạnh mẽ, gần như muốn làm nứt vỡ toàn bộ lò luyện đan.

“Oanh!” “Oanh!”

Đột nhiên bầu trời vang lên mấy tiếng sấm, tầng tầng bổ tới trên lò luyện đan, chỉ thấy lò luyện đan vốn vững như bàn thạch đột nhiên bay lên trời xoay quanh không ngừng ở trong không trung nghênh tiếp sấm sét màu tím kia.

“Chính là hiện tại, thu!”

Đan Lão thấy đúng thời cơ, kết một thủ quyết khổng lồ chế lò luyện đan khi một đạo sấm sét màu tím cuối cùng nhất nhập vào trong lò đan.

Tiếp theo, đan kiếp tán đi, đan dược thành công!

“Ha ha ha... Lão tử cũng không tin làm không được ngươi, ha ha ha... đồ chết tiệt này, ta xem lần này ngươi làm sao mà thắng ta?” Đan Lão vây quanh đan dược mang màu tím nhàn nhạt hiện ra, Đan Lão cao hứng đến độ nhảy tới nhảy lui, mặt mũi tràn đầy vẻ vui mừng.

Biện pháp xử lý của Tiểu nha đầu kia quả thật có tác dụng, hắn cũng không tin lần này cái đồ chết tiệt kia còn không thua chết!

Hai mắt Đan Lão tỏa sáng, trong lòng lại càng thương thức thêm vài phần đối với cái tiểu nha đầu kêu là Dạ Thất Thất kia, tuổi còn trẻ lại có thành tựu cao như thế trong chuyện luyện đan, tương lai chắc chắn không tầm thường.

Nhân tài như vậy, hắn há có thể bỏ qua?

Trong lúc trong lòng Đan Lão đang nghĩ xem làm thế nào để đào ra được càng nhiều cách điều chế đan dược từ trên người tiểu nha đầu Dạ Thất Thất giao hoạt như hồ ly kia, lại nghe được một cái tin tức làm cho hắn tức giận không thôi!

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 298: Đổi trắng thay đen (1).

“Lôi Bằng, ngươi lần ra đây cho lão tử!”

Dạ Môn, một đám người ăn mặc có thù biểu tượng của Thương Khung Các chen chúc chật như nêm cối che kín ngoài cửa Dạ Môn, tiếng chửi bậy điếc tai đưa tới rất nhiều người vây xem.

“Lôi Bằng, ngươi là con rùa đen rút đầu, mau lặn ra đây cho lão tử. Hôm nay nếu như ngươi không giải thích rõ ràng mọi chuyện, đừng trách chúng ta không nể mặt!” Nam tử cầm đầu Thương Khung Các nhỏ nước miếng trước cửa lớn Dạ Môn, vẻ mặt tức giận mắng chửi không ngừng về phía cửa chính.

“Mau nhìn, đó là người của Thương Khung Các, sao Dạ Môn lại đắc tội Thương Khung Các rồi hả? Người ta cũng tìm tới cửa, Dạ Môn này chết chắc rồi!”

“Nói vậy thì cũng không chắc, gần đây thế lực của Dạ Môn đang hùng mạnh, nói không chừng Thương Khung Các sẽ chịu thiệt đấy!” Số ít người coi trọng Dạ Môn nói như vậy.

“Làm sao có thể? Đừng quên thân phận của Các chủ Thương Khung Các! Các ngươi sẽ không cho rằng, một vài học sinh mới nhập học có thể thắng được Thương học trưởng chứ? Dạ Môn nhỏ nhỏ cũng dám chọc Thương Khung Các, quả thực là tự tìm đường chết!”

“Thương học trưởng có thực lực là một trong năm đệ tử đứng đầu của học viện, thân phận cao quý, Dạ Môn há có thể so sánh được sao? Thật sự là nghe con mới đẻ không sợ hổ, không biết cái gì.”

...

Ngoài cửa Dạ Môn, người xem đều nghị luận ào ào, thậm chí có người còn lên đánh cuộc xem lần này Thương Khung Các và Dạ Môn bên nào sẽ giành phần thắng?

Đối mặt với người của Thương Khung Các kêu gào không ngừng, cùng với người xem chung quanh nghị luận ào ào, cánh cửa Dạ Môn vẫn luôn khép chặt, không hề có nửa điểm phản ứng.

Chẳng lẽ Dạ Môn tự biết đuối lý, không dám đối mặt với Thương Khung Các, tất cả đều thành rùa đen rút đầu trốn đi hay sao?

Trong lòng đa số người ở đó đều toát ra ý tưởng như vậy.

“Hừ! Khi dễ người Thương Khung Các của ta, cho rằng trốn đi thì có thể xong sao? Phá cửa cho ta...” Ra lệnh một tiếng, Thương Khung Các lập tức có người đứng ra, quả cầu lửa chói mắt liên tục được phóng ra đập lên cánh cửa khép chặt của Dạ Môn, chẳng mấy chốc đã bị đốt cháy thành tro.

“Người nào đến Dạ Môn ta giương oai?”

Trong giọng nói thanh lãnh ôn nhuận xen lẫn vài phần tức giận, Lôi Dương dẫn hơn mười người Dạ Môn đi ra.

“Lôi Dương, giao Lôi Bằng ra đây, bằng không Thương Khung Các tuyệt đối không dừng tay!” Lôi Dương xuất hiện, vẫn chưa khiến cho người của Thương Khung Các coi trọng.

Lôi Dương với bọn họ mà nói, chẳng qua cũng chỉ là một phế nhân có chút thông minh nhỏ mà thôi, thực lực không mạnh, lại là người mù, thật sự không có vốn để cho bọn họ coi trọng.

Cho nên, khi nói chuyện với Lôi Dương vẫn kiêu căng vô lễ không đổi.

Đối với cái này, dường như Lôi Dương cũng không thèm để ý, trên gương mặt tuấn tú không có chút gợn sóng nào, lạnh lùng nói: “Chư vị tôn công tôn sức tìm huynh trưởng của ta như thế không biết là vì chuyện gì?” Bọn họ lại còn dám hùng hổ tìm tới cửa như vậy, quả nhiên là bất nạt Dạ Môn của hần không người hay sao?

Nghĩ tới miệng vết thương đầm đìa máu tươi trên người đại ca, kịch độc suýt nữa mất mạng, hận ý trong lòng Lôi Dương càng đậm!

Từ nhỏ hần và huynh trưởng đã sống nương tựa lẫn nhau, cảm tình hai huynh đệ rất tốt, lần này đại ca bị người ức hiếp như thế, nếu như hần không thể báo thù giải giận cho đại ca, hần còn có mặt mũi nào mà đối mặt với đại ca và cha mẹ dưới suối vàng?

“Lôi Bằng gan lớn như trời, dám ức hiếp nữ đệ tử Thương Khung Các, căn bản bại hoại như thế, người gặp người giết. Dạ Môn các ngươi đừng hòng bao che hung thủ, hôm nay nhất định phải giao kẻ bại loại Lôi Bằng này cho Thương Khung Các chúng ta xử trí.” Kẻ cầm đầu Thương Khung Các tên là Vũ Nhạc, chính là phó Các chủ Thương Khung Các, là phụ tá đắc lực của Ngọc Thương Tuyền, rất được Ngọc Thương Tuyền tín nhiệm. Ngày thường lúc Ngọc Thương Tuyền bế quan hoặc là ra ngoài rèn luyện, thì toàn bộ công việc của Thương Khung Các đều giao cho hần xử lý.

So sánh với Ngọc Thương Tuyền bình tĩnh cơ trí, thì tâm cơ của Vũ Nhạc kém hơn rất nhiều, hần táo bạo dễ giận có chút hơi thở của giang hồ lỗ mãng.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 299: Đổi trắng thay đen (2).

“Đúng là chẳng phân biệt được đúng sai, trắng đen không rõ, Thương Khung Các, không gì hơn cái này!” Lôi Dương cười lạnh, trong giọng nói mang theo vài phần lạnh lùng chế giễu và khinh thường.

Đại ca mới vừa trở lại Dạ Môn có nửa canh giờ, người Thương Khung Các liền khí thế hung hăng tìm tới tận cửa. Và lại người dẫn đầu còn là Vũ Nhạc phó Các chủ Thương Khung Các, nghe hẳn mỗi một từ nói ra đều là lời chỉ trích lòng đầy căm phẫn tức giận, Lôi Dương ngoại trừ cười lạnh, đã không có lộ ra vẻ gì khác.

Tiếng Lôi Dương lạnh nhạt chế giễu nghe vào trong tai Vũ Nhạc và thành viên Thương Khung Các, đặc biệt chói tai.

Lúc này, trong tay Vũ Nhạc xuất hiện một thanh đại đao, tức giận chỉ vào Lôi Dương, quát lạnh nói: “Làm càn! Ngươi tính là cái thứ gì? Chỉ bằng ngươi mà cũng xứng nói ra lời vũ nhục Thương Khung Các ta, lập tức quỳ xuống nói xin lỗi, nếu không đừng trách ta ra tay vô tình!”

“Chưa bao giờ có sai, có gì phải xin lỗi?” Lôi Dương cười lạnh, chẳng thêm quan tâm tức giận và sát khí trên người Vũ Nhạc, cất cao giọng nói: “Thương Khung Các nhiều lần bắt nạt Dạ Môn ta, hôm nay lại bịa đặt đổi trắng thay đen, ý đồ bôi nhọ danh dự của Dạ Môn, hành vi tiểu nhân như thế, thực sự làm cho người ta khinh thường. Hôm nay Lôi Dương ta, đại biểu cho Dạ Môn lúc này tuyên chiến với Thương Khung Các, từ nay về sau Dạ Môn ta và Thương Khung Các thế như nước lửa, vĩnh viễn không cùng tồn tại!”

Giọng nói quyết tuyệt lạnh như băng của Lôi Dương vang vọng ở bên tai tất cả mọi người, rõ ràng là truyền vào trong tai tất cả mọi người ở đó, một chữ cũng không lọt.

Lôi Dương nói lời này, thật giống như quăng một cục đá xuống mặt hồ bình tĩnh, đảo loạn sự yên tĩnh của mặt hồ nước, tạo nên tầng tầng rung động trên mặt hồ.

Chẳng ai ngờ rằng, xưa nay Dạ Môn an phận lại sẽ làm ra cử chỉ phách lối như thế.

Mọi người ở đây đều kinh hãi rồi, kể cả Vũ Nhạc và thành viên Thương Khung Các cũng vì sự quyết đoán của Lôi Dương mà kinh sợ!

“Ngươi, ngươi lại dám... Ngươi có biết ngươi đang nói cái gì không?” Vũ Nhạc muốn chèn ép Dạ Môn, cũng muốn báo thù nhục nhã ngày đó cho Các chủ, nhưng cũng không muốn làm trái với ý nguyện của Các chủ là nháo với Dạ Môn đến hoàn cảnh khó chịu như vậy.

Trong nội tâm Vũ Nhạc quyết định, nếu như Lôi Dương thừa nhận lần này lời hắn nói là nhất thời xúc động, thì hắn (VN) cũng liền mượn cơ hội này mà khiển trách vài câu, việc này coi như bỏ qua.

Vũ Nhạc đang tính toán lại không nghĩ rằng, cố chấp của Lôi Dương tuyệt đối vượt qua sự tưởng tượng của hắn.

“Đại trượng phu nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy, phó Các chủ cứ yên tâm đi. Hôm nay Lôi mỗ nói những câu này đều là thật, nếu có giả tạo, thiên lôi trừng phạt!”

“Oanh!” “Oanh!” “Oanh!”

Lời thề Lôi Dương mới vừa thốt ra, bầu trời liền vang lên ba đạo tiếng sấm, một tia chớp màu đen nhập vào mi tâm của Lôi Dương, đó là bằng chứng thế ước có hiệu lực.

Trong một thoáng, khi tất cả mọi người nhìn thấy tia chớp màu đen kia, đều ngây ngẩn cả người!

Này, thế nhưng còn hình thành thế ước rồi!

Đây chẳng phải có nghĩa là giữa Dạ Môn và Thương Khung Các không còn đường thương lượng sao?

Trong nội tâm vài người chỉ sợ thiên hạ không loạn thì mừng thầm, hận không thể để cho hai bên Thương Khung Các và Dạ Môn đều thiệt hại mới tốt, bằng không lấy đâu ra náo nhiệt mà coi?

Cho dù là thành viên Thương Khung Các, thấy hành động hình thành thế ước kinh người lần này của Lôi Dương, sau khi kinh ngạc, thì mặt mũi cũng là tràn đầy vẻ khinh thường.

Chỉ là Dạ Môn, cũng dám làm càn như thế, quả nhiên là chán sống.

“Lôi Dương, ngươi... được, được, được, đây là ngươi tự chuốc lấy phiền phức, đừng trách người khác.” Tình huống trước mắt đã đến hoàn cảnh không thể vãn hồi, Vũ Nhạc tính tình táo bạo cũng không phải kẻ ngu, trong nội tâm lại cân nhắc, đây mắt thoáng hiện sát ý, lúc này đã làm ra quyết định.

Nếu Dạ Môn cũng đã làm được quyết tuyệt như thế, Thương Khung Các hẳn há có thể nhất gan sợ phiền phức?

“Vậy Phó Các chủ còn có chuyện gì không? Nếu như không còn, Lôi mỗ cũng không phụng bồi. Thế lực Dạ Môn cũng chỉ mới thành lập, một cây kim một sợi chỉ đều cực kỳ túng thiếu, so không được với Thương Khung Các giàu nứt đổ đổ vách. Tiền sửa cánh cửa bị hủy hoại này sau này Lôi mỗ sẽ cho người đi Thương Khung Các lấy lại, nếu như trong tay phó Các chủ kẹt tiền, chỉ cần nói một câu là được, Lôi mỗ không phải là hạng người keo kiệt,

quả quyết sẽ không vì một chút tiền bạc mà dả thương hòa khí lẫn nhau.” Lôi Dương thật giống như hoàn toàn không cảm giác được Vũ Nhạc đang tức giận ngáp trời, tự ý nói ra như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 300: Đổi trắng thay đen (3).

Nghe vậy, Vũ Nhạc suýt nữa phun ra một búng máu.

Bị Lôi Dương chọc giận.

Và lại không bàn tới thân phận của bản thân hắn, chỉ dựa vào thân phận hắn đường đường là phó Các chủ Thương Khung Các, lại sẽ vì chút tiền bạc một cánh cửa mà làm nhục thân phận hay sao?

Lôi Lôi Dương nói, quả thật đáng giận!

Vũ Nhạc bị tức đến suýt nữa hộc máu, lại cũng có người đang âm thầm cười đến thất ruột.

Tình huống trước mắt rõ ràng là Lôi Dương chiếm thượng phong, một vài người nghe tin mà đến cũng không nóng không vội ẩn thân trong đám người xem cuộc vui.

“Câm miệng! Lôi Dương, Dạ Môn của ngươi khinh người quá đáng! Đầu tiên là Lôi Bằng của Dạ Môn khi để nữ tử Thương Khung Các của ta. Hiện tại bản phó Các chủ dẫn người tới trước mặt ngươi muốn đòi công đạo, ngươi liền nhân cơ hội mượn đề tài để nói chuyện của mình, lại nhiều lần mở miệng nhục mạ Thương Khung Các ta. Ngươi chớ lớn lối ương ngạnh như thế, đến tốt cùng là ai làm núi dựa cho ngươi thế? Là ai cho ngươi lá gan đó?”

Vũ Nhạc giờ ngón tay, vạn phần ngang ngược tức giận trừng mắt với Lôi Dương, sát khí vòng quanh thân, thật dọa người.

Tiếng Vũ Nhạc vừa mới dứt lời, ánh mắt tất cả mọi người nhìn về phía Lôi Dương trong nháy mắt có chút quái dị, trong mắt đều mang theo nghi vấn.

“Hừ! Công đạo? Vũ phó Các chủ nói, là thành viên Dạ Môn ta khi để Thương Khung Các ngươi hay sao? Lấy thực lực Thương Khung Các, có thể bị Dạ Môn ta đây có thể lực nhỏ bực này bắt nạt được thể thảm như thế, xin thứ cho Lôi mỗ thật không hiểu biết Dạ Môn ta lại có thực lực mạnh như thế! Hôm nay phó Các chủ tới cửa như vậy, chắc là chứng cứ vô cùng xác thực, không bằng phó Các chủ lấy chứng cứ ra để cho tất cả mọi người xem một chút. Nếu như quả nhiên là lỗi của Dạ Môn ta, Dạ Môn ta giao toàn quyền cho Thương Khung Các xử trí, như thế nào?” So sánh với bộ dáng bá đạo sát khí vòng quanh thân của Vũ Nhạc, bộ dáng Lôi Dương không nóng không vội còn có phong độ đại tướng. Cho dù hai mắt không thể thấy mọi vật, cũng không cách nào che giấu được hào quang phát ra từ trên người hắn.

...

Không ai biết được, cảnh tượng một màn trước mắt này, tất cả đều hiện ra rõ ràng ở trong một căn phòng nào đấy trong cấm tháp.

Hai người đứng trong phòng nhìn một màn trước mắt này, trong đó ánh mắt của nam tử trẻ tuổi hơi dừng lại ở trên người Lôi Dương, trong mắt thoáng lóe qua một tia sáng, mở miệng nói: “Mộc lão, lưu ý người này, người này, tương lai nhất định phi phạm!”

“Bùi thiếu, ý của ngươi là...” Trong mắt Mộc lão thoáng hiện vẻ kinh ngạc, thân phận của Bùi thiếu như thế nào hắn vô cùng rõ ràng, cũng không nghĩ tới thiếu niên này có thể được Bùi thiếu đánh giá cao như thế.

Lúc này, lão giả được gọi là Mộc lão cũng nhìn kỹ Lôi Dương thêm mấy lần.

“Kim Lân há có thể là vật trong ao, một khi gặp phong vân liền hóa thành rồng! Mộc lão, đừng coi thường thiếu niên nghèo nàn, người này, tương lai thành tựu chưa chắc nhỏ hơn ngươi và ta.” Nam tử trẻ tuổi được Mộc lão gọi là Bùi thiếu môi mông khẽ động, lời nói ra lại làm cho Mộc lão đã một bó tuổi giật thót mình.

Người này có thể đạt được Bùi thiếu đánh giá cao như thế, chẳng lẽ người này xác thực không đơn giản như vẻ bề ngoài nhìn thấy như vậy?

Nhìn nghi hoặc trong mắt Mộc lão, Bùi thiếu lại không hề có ý giải thích.

Có một số việc, nói trắng ra ngược lại không còn thú vị, để nó tự phát triển mới càng thêm thú vị.

Hắn sẽ càng không nói cho Mộc lão, trong sự phán đoán của hắn cũng không phải chỉ riêng một người này như vậy, mà còn có nhân tố khác. Nếu không có cái nhân tố đó, mặc dù người này có thiên phú dị bẩm thì như thế nào? Vẫn như cũ không lọt được vào trong mắt của hắn.

Lôi Dương còn không biết, ở trong lúc hắn không chút nào phát giác, đã có người đánh giá hắn cao như thế.

Mà giờ khắc này, giữa Thương Khung Các và Dạ Môn, giống như đã đến biên giới vạch mặt, chỉ còn kém ai sẽ là người chọc phá tầng cửa sổ mỏng manh đó trước mà thôi.

Về điểm này, Lôi Dương hiểu, Vũ Nhạc hiểu, Dạ Vi ở sau lưng Vũ Nhạc liên tục im lặng không lên tiếng lặng yên theo dõi biến hóa cũng hiểu!

Các người đã không ra tay, vậy thì ta sẽ giúp các người một tay! Trong mắt Dạ Vi thoáng hiện lên vẻ ngoan độc.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 301: Lôi Dương đánh cuộc (1).

Lôi Dương, người dung túng huynh trưởng ức hiếp ta, ta giết người đồ tiểu nhân vô sỉ...” Một bóng hình xinh đẹp mang theo tức giận bay ra từ trong đám người, lợi kiếm trong tay đánh tới trước mặt Lôi Dương.

Một bóng dáng nho nhỏ không biết từ nơi nào xông tới, đại lưỡi hái vung lên, ngăn trở một kích kia cho Lôi Dương.

“Loảng xoảng loảng xoảng!”

Tiếng vang thanh thúy truyền đến, bóng hình xinh đẹp mới vừa từ trong đám người bay tới lại lần nữa bay ra ngoài, lợi kiếm nắm trong tay cũng rút ở trên tảng đá, phát ra tiếng vang thanh thúy.

“Phốc!” Thiếu nữ bị đánh bay ra ngoài rơi xuống đất thật mạnh, phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt dị thường khó coi, mặt tràn đầy hận ý trừng mắt nhìn bóng dáng nho nhỏ làm cho mình xấu mặt, cắn răng nghiêng lợi dòi tằm mắt chuyển qua trên người Lôi Dương, phẫn nộ quát: “Lôi Dương, có bản lĩnh thì người giết ta đi, chỉ cần ta còn sống một ngày, thì ta sẽ không bỏ qua cho huynh đệ hai người các người hèn hạ vô sỉ ra vẻ đạo mạo.”

“Dạ Môn thật sự là quá kiêu ngạo, ý vào phó viện trưởng chống đỡ, thế nhưng lại làm ra loại chuyện này, đáng đời chọc phải Thương Khung Các nên rơi xuống kết cục như vậy.”

“Hừ! Thiệt thòi ta còn tưởng rằng Dạ Môn thật sự là vô tội, lại suýt nữa bị lừa, hiện tại nhân chứng bị khi dễ cũng đã đi ra, bọn họ còn có gì có thể nói?”

“Mặt người dạ thú, ta khinh!”

...

Trong nháy mắt, mọi người vốn còn đang hướng về Dạ Môn thì toàn bộ đều trở mặt, rồi rít chỉ trích Dạ Môn hèn hạ vô sỉ, lại làm ra chuyện không bằng cầm thú này.

Trong lúc nhất thời, tiếng mắng đồn dập, trong nháy mắt Dạ Môn thành mục tiêu công kích.

Đối mặt với tiếng mắng ùn ùn kéo tới, mặt Lôi Dương không đổi sắc, như một cây đại thụ đón gió mà đứng đó, sống lưng thẳng tắp, thần thái tự nhiên, thật giống như toàn bộ những thứ tiếng chửi bậy kia không có quan hệ gì với hắn vậy.

“Này, những người kia thật ồn ào, ta giúp người niệm phong miệng của bọn họ lại, người thiếu ta một ân tình, như thế nào?” Tiểu pháp hài duỗi ra đầu ngón tay mọc mọc lỗ tai, nó bị những thứ thanh âm kia làm cho đau đầu, con người của nó đảo một vòng, đáy mắt thoáng hiện lên vẻ giảo hoạt, đánh chủ ý tới trên người Lôi Dương.

Linh hồn triệu hoán sư, đối với người ngoài mà nói, cũng không có chỗ đặc biệt gì khác, chỉ có tiểu pháp hài biết rõ, bộ công pháp ban đầu Lôi Dương tu luyện chỗ đặc thù!

Có thể triệu hoán nó từ Minh Giới đến, vốn là chuyện không thể nào, nhưng chuyện không có khả năng phát sinh như vậy lại đã xảy ra với nó, điều này làm sao mà nó không thêm đề ý được chứ?

Thậm chí, lúc ban đầu tiểu pháp hài kiên trì ở lại nhân giới, cũng chính là bởi vì duyên cớ này.

Rồi sau đó mới từ từ thay đổi ước nguyện ban đầu, bởi vì nó có nhân tố khác để tiếp tục dừng lại ở nhân giới.

“Không cần, chuyện nên đến, sớm muộn gì cũng tới, chặn được miệng người ta, cũng ngăn không được lòng người.” Lôi Dương cự tuyệt tiểu pháp hài đề nghị, đôi mắt âm đạm không ánh sáng mang theo vài phần ngưng trọng.

“Này này này, có ý tứ gì...”

“Lôi Dương, ta đại biểu cho Thương Khung Các, khiêu chiến với ngươi, ngươi có dám ứng chiến không?” Thấy dư luận đã nghiêng về phía Thương Khung Các, có lợi về phía mình, Vũ Nhạc liền nhân cơ hội đứng ra, đề xuất khiêu chiến.

Nhìn thấy hai tròng mắt âm đạm không ánh sáng kia của Lôi Dương, đáy lòng Vũ Nhạc chợt thoáng lóe qua sự khinh thường.

Một người mù, còn vọng tưởng dẫn đầu Dạ Môn đối địch với Thương Khung Các, quả nhiên là không biết sống chết!

Lôi Dương há miệng, muốn trả lời Vũ Nhạc, nhưng mà, lời Lôi Dương còn chưa nói ra khỏi miệng, đã bị người cắt đứt.

“Ta khinh! Người Thương Khung Các từ khi nào thì trở nên không biết xấu hổ như vậy? Mang theo một đám người đến cửa bắt nạt người khác, lấy nhiều khi ít, lấy lớn hiếp nhỏ, các ngươi không biết xấu hổ sao? Ngọc Thương Tuyền chính là dạy các ngươi như vậy sao? Khó trách Thương Khung Các càng ngày càng xuống dốc, ngay cả Ngọc Thương Tuyền cũng trốn đi, có lẽ cũng không chịu nổi những thứ thuộc hạ không biết xấu hổ nào tàn này... Các ngươi vẫn nên trở về tắm một cái rồi ngủ đi, nguyên một đám đứng lý ở đây muốn làm cái gì đây? Quy củ của học viện đều quên rồi? Hay là các ngươi cảm thấy Xích Hóa học viện không xứng với các ngươi, muốn sớm tốt nghiệp? Hừ?” Một tiếng ‘hừ’ cuối cùng tràn đầy uy hiếp, so với lời nói châm chọc khiêu khích trước đó càng làm cho lòng người hoảng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 302: Lôi Dương đánh cuộc (2).

Lời nói sắc bén, ngược lại ngăn chặn đám người Thương Khung Các lấy Vũ Nhạc cảm đầu nói không ra lời.

“Ngươi...” Nghe được giọng nói của người đến, sắc mặt Vũ Nhạc biến hóa, tức giận chỉ vào người đến muốn mở miệng nói chuyện lại bị người vừa đến một lần nữa cắt đứt: “Như thế nào? Không biết bốn tiểu thư? Vũ Nhạc ơi Vũ Nhạc, bốn tiểu thư còn tưởng rằng ngươi đi theo Ngọc Thương Tuyền đầu óc sẽ có chút tiến bộ, ai ngờ ngươi lại càng ngu xuẩn hơn so với trước kia, quả thật là người ngu xuẩn hết thuốc chữa, ngươi hết thuốc chữa!”

Một thân thể cao lớn đi ra từ trong đám người, lúc này người mắt sắc đều nhận ra người này chính là cô nương mập mập háo sắc Đường Nhu trước kia gây ra tai tiếng.

Nhưng mà, khí thế của Đường Nhu trước mắt cùng với cô nương mập mập háo sắc trong truyền thuyết lúc trước kia hoàn toàn bất đồng. Giờ phút này, mặc dù thân hình nàng vẫn mập mập cường tráng như núi, khí chất hai đầu lông mày lại hoàn toàn bất đồng, khoe môi treo nụ cười lạnh lùng chế giễu, mặt mũi đầy vẻ trào phúng.

“Đã lâu không gặp, Đường tam tiểu thư.” Những lời này của Vũ Nhạc gần như là từng chữ từng câu nặn ra từ trong kẽ răng.

Từ ánh mắt đầy hận ý của Vũ Nhạc có thể biết được, trước kia quan hệ của hai người tuyệt đối không hề tốt đẹp.

“Lâu như vậy không gặp, còn ngươi thì lại vẫn vừa ngu xuẩn vừa xấu y như xưa, hiện tại lại thêm một cái hạng nhất, mù.” Không biết Đường Nhu và Vũ Nhạc có ân oán đại hận gì, trong ngôn từ của nàng sắc bén như lưỡi dao, trong lời nói giấu châm, kim châm thấy máu.

Sắc mặt Vũ Nhạc càng ngày càng khó coi, quả đoán nắm chặt, nếu không phải có ký thân phận đặc thù của Đường Nhu, làm sao hấn lại dễ dàng tha thứ cho nàng một lần lại một lần nhục nhã như thế?

“Đường tam tiểu thư nói năng cẩn thận, sự nhẫn nại của con người là có mức độ, chớ nên bức người nóng nảy, rơi vào cái kết cục hai bên đều thiệt hại.” Vũ Nhạc có ngụ ý nhắc nhở Đường Nhu, đừng nên quá đáng.

Nghe vậy, Đường Nhu cười lạnh, hai đầu lông mày đầy lạnh lùng chế giễu: “Nhẫn nại của con người đúng là có hạn, nhưng mà... ngươi là người sao? Vũ Nhạc ngươi, cùng lắm cũng chỉ là một con súc sinh khoác da người, lang tâm cầu phế, cặn bã lòng muông dã thú tự tư tự lợi, phế vật, ngươi cũng xứng hai bên đều thiệt hại cùng bốn tiểu thư? Hừ! Ngươi cho rằng bốn tiểu thư là đồ gốc Lạc kia sao?”

“Ta nói cho ngươi biết, Vũ Nhạc, khoản nợ ngươi thiếu Lạc đừng tưởng đời này ngươi cũng còn không rõ ràng, đừng tưởng rằng trốn đến Xích Hóa học viện là xong rồi. Khác thì không nói trước, mà Đường Nhu ta, cuộc đời này cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi! Thù của Lạc, oán của Lạc, ủy khuất của Lạc, bốn tiểu thư sẽ từng chút từng chút đòi lại trên người của ngươi, không - - chết - - không - - ngừng!”

Không - - chết - - không - - ngừng - -!

Bốn chữ cuối cùng này giống như một tiếng sấm, không ngừng vang vọng ở bên tai mọi người.

Trong lòng mọi người đều cả kinh, ánh mắt không hiểu chạy qua chạy lại ở trên người Đường Nhu và Vũ Nhạc.

Nhất định phải biết rằng, lời nói không chết không ngừng này cũng không phải là lời nói cười đùa giỡn, nếu không phải là cừu hận ngập trời, ai sẽ vô duyên vô cớ nói ra những lời này?

Mà trước mắt, Đường Nhu lại nói ra những lời này với Vũ Nhạc, đến tốt cùng thì giữa bọn họ có cừu hận gì?

Lạc trong lời nói của Đường Nhu là người nào?

Mọi người đều ríu rít động não mở rộng ra đủ loại suy đoán, lại không ai dám mở miệng hỏi.

Vũ Nhạc cũng bối vì lời nói của Đường Nhu, sắc mặt trở nên trắng bệch như tờ giấy, khí thế trên người trong nháy mắt tiêu tán.

“Àm!” “Oanh!”

Đường Nhu vung tay béo lên, Vũ Nhạc bị nàng một chưởng đẩy ra, nặng nề té lăn trên đất.

“Còn không biến, ta không để ý thu chút lợi tức trước đâu!” Ánh mắt Đường Nhu lạnh như băng nhìn xem Vũ Nhạc, trong mắt hiện ra sát khí nhẹ nhẹ.

Vũ Nhạc trầm mặc không nói, sắc mặt dị thường khó coi, chậm rãi đứng lên từ trên mặt đất, trong đầu hiện lên tất cả đều là khuôn mặt đầy vẻ tươi cười đáng yêu.

Lạc... Lạc... Đã lâu không có ai nhắc tới cái tên này ở bên lỗ tai của hắn, lâu đến mức hắn cũng cho là mình đã quên mất, hôm nay bị Đường Nhu nhắc tới, hắn mới biết được, rốt cuộc bản thân mình cũng không có quên.

Không nghĩ tới, cũng không phải là bối vì quên lãng, mà là không dám nghĩ, nhu nhược trốn tránh mà thôi!

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 303: Lôi Dương đánh cuộc (3).

“Chuyện này ngươi nên sớm phái người báo cho ta biết, cái khác ta không giúp được các ngươi cái gì, nhưng loại chuyện thu thập tiểu nhân hèn hạ vô sỉ này, ta còn là nghĩa bất dung từ.” Ánh mắt chuyển khời trên người Vũ Nhạc, trong nháy mắt Đường Nhu biến trở về người không có tim không có phổi như trước kia. Đường Nhu hi hi ha ha, một cái tát vỗ tới trên vai Lôi Dương, thiếu chút nữa là hắn quỵ rạp xuống sân.

“Khụ khụ... Nếu như mọi chuyện đều phải dựa vào các ngươi, Dạ Môn tồn tại hay không thì lại có ý nghĩa gì? Ý định ban đầu của Thất Thất tuyệt đối không phải như thế.” Lôi Dương ho nhẹ hai tiếng, trên gương mặt thanh tú lộ ra vẻ dứt khoát.

Sau khi Thất Thất rời đi, đám người Lôi Dương cùng với hai người bạn cùng phòng của Dạ Thất Thất là Đường Nhu và Viên Viên Viên cũng chung sống rất khá. Nhưng mà bối vì có chút nguyên nhân, hai người các nàng cũng không có gia nhập vào Dạ Môn, cho nên rất nhiều chuyện các nàng cũng không có phương tiện nhúng tay. Lôi Dương vì không làm cho các nàng khó xử, nên hết sức giấu giếm đối với chuyện Thương Khung Các chen ép khiêu khích.

“Vậy bây giờ ngươi tới tìm ta làm cái gì?” Đường Nhu tức giận Lôi Dương coi nàng như người ngoài, nếu không phải bối vì có chút duyên cớ, nàng không cách nào gia nhập Dạ Môn, thì hiện tại nàng cũng là một thành viên của Dạ Môn rồi!

Cho dù trên danh nghĩa nàng không phải là thành viên của Dạ Môn, nhưng biết rõ ý nghĩa tồn tại của Dạ Môn, trong nội tâm Đường Nhu đã sớm coi mình như một thành viên Dạ Môn.

“Có chuyện, muốn mời ngươi hỗ trợ.” Hai tròng mắt tối đen của Lôi Dương nhìn về phía Đường Nhu, đáy mắt âm đạm không ánh sáng chớp động làm cho người bên cạnh không thể lý giải ánh sáng trầm trọng trong đó.

“Ngươi mà lại có việc tìm ta là người ngoài hỗ trợ? Nói nghe một chút.” Đường Nhu nhướn mày, tức giận liếc Lôi Dương một cái, trong giọng nói mang theo vài phần trào phúng.

Lôi Dương sờ sờ mũi, trên mặt chợt lóe qua vẻ hơi bất đắc dĩ, đối với Đường Nhu, thật đúng là hắn hết sức bất đắc dĩ.

“Đợi tí nữa mặc kệ ta kêu ngươi làm cái gì, ngươi đều làm theo, không cần chần chờ, không nên hỏi nguyên do, sau đó ta thì sẽ giải thích cho ngươi.” Giọng nói của Lôi Dương vang lên ở trong đầu Đường Nhu.

Đường Nhu nhíu mày, đến cùng là chuyện gì cần cần thận như vậy? Lại dùng thuật truyền âm nhập mật báo cho bản thân.

Tuy trong lòng có nghi hoặc, nhưng Đường Nhu cũng không hỏi thêm cái gì. Đối với Lôi Dương, sau khi tiếp xúc rồi nàng cũng hơi có chút hiểu rõ, người này tâm cơ thâm trầm, cơ trí trầm ổn, sở dĩ Thất Thất giao trách nhiệm nặng nề như thế cho hắn, cũng không phải không có đạo lý.

Với hắn, trong lòng Đường Nhu có vài phần bội phục! Đương nhiên, lời này tuyệt đối nàng sẽ không nói cho Lôi Dương biết được, nếu không hắn sẽ kiêu ngạo không chịu nổi.

“Phó Các chủ chậm đã!” Không biết xuất phát từ duyên cớ gì mà về mặt của Vũ Nhạc thoáng hoảng hốt chuẩn bị rời đi, lại bị Lôi Dương kịp thời ngăn cản.

“Hả?” Lúc này Vũ Nhạc mới phục hồi tinh thần lại, đáy mắt thoáng hiện lên vẻ lạnh lùng nghiêm nghị.

Lôi Dương thật giống như hoàn toàn không có cảm giác đến địch ý trên người Vũ Nhạc, trực tiếp tiến lên hai bước, từ trong lòng lấy ra một vật, ném về phía Vũ Nhạc: “Còn đây là thư khiêu chiến của Dạ Môn ta, ba ngày sau, gặp nhau trên đấu thú trường!”

Cái gì? Dạ Môn hạ thư khiêu chiến với Thương Khung Các, lại ước định ba ngày sau quyết sinh tử trên đấu thú trường?

Mọi người đều kinh ngạc, rồi rít hoài nghi có phải bản thân mình xuất hiện ảo giác nghe nhầm hay không?

Mặc dù thời gian gần đây Dạ Môn phát triển cực kỳ nhanh chóng, xét đến cùng cũng chỉ là thế lực nhỏ được thành lập mới ba tháng ngắn ngủi, há có thể đánh đồng với Thương Khung Các thực lực hùng hậu?

Vào trước ngày hôm nay, ai cũng không có nghĩ tới, Dạ Môn nho nhỏ đột nhiên quật khởi lại có can đảm khiêu chiến Thương Khung Các giống như quái vật lớn.

Nhưng, chuyện không có khả năng lại cố tình đã xảy ra!

Dạ Môn không chỉ trở mặt với Thương Khung Các, mà người xé rách mặt này còn là người chủ trì Dạ Môn.

Đây, lại đại biểu cái gì?

Dạ Môn ngại cuộc sống trôi qua quá thoải mái, nên tự tìm đường chết sao? Hay là Dạ Môn ý vào có người làm chỗ dựa mà muốn chiếm lấy vị trí của Thương Khung Các?

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 304: Lôi Dương đánh cuộc (4).

Ba ngày sau, Dạ Môn và Thương Khung Các trên đấu thú trường quyết sinh tử!

Tin tức này, ngán ngủ trong vòng một canh giờ, truyền khắp mỗi hẻm lách của Xích Hỏa học viện.

Tin tức mới vừa truyền đi không bao lâu, Dạ Môn liền nghênh đón một vị khách không mời mà đến!

“Àm!” Cửa bị một cước thật mạnh đá văng, một bóng dáng trên người phát ra mùi thuốc nồng nặc xông tới, một tay xách vạt áo của Lôi Dương, mặt mũi tràn đầy khó chịu thấp giọng găm thét với hắn: “Tiểu tử ngươi uống lộn thuốc rồi hả? Lá gan của ngươi béo lên rồi hả, ai bảo ngươi phát ra khiêu chiến với Thương Khung Các? Còn dám lên đấu thú trường, ngươi muốn chết lão tử thành toàn cho ngươi, đồ phải chết ở trong tay người khác làm lão tử mất mặt!”

Cảm thụ được nồng đậm tức giận trên người Đan Lão, trong nội tâm Lôi Dương rất là bất đắc dĩ, Đan Lão đối xử tốt với mình làm sao hắn không hiểu? Nhưng Đan Lão chưa hẳn đã hiểu ý hành động lần này của hắn.

“Đan Lão, hành động lần này của ta cũng là vạn bất đắc dĩ...” Lôi Dương thử giải thích với Đan Lão, nhưng Đan Lão đang nổi giận làm sao nghe lọt?

“Àm!”

Đan Lão hung hăng ném Lôi Dương một cái, Lôi Dương păng một tiếng đụng vào trên cây cột, bắn trở về đè nát một cái bàn, khoe môi chảy ra máu tươi đỏ thẫm.

“Đan Lão, người nghe chúng ta giải thích, chuyện này...” Phong Thập Thập vội vã tiến lên muốn ngăn Đan Lão lại, rất sợ Đan Lão dưới cơn thịnh nộ sẽ làm Lôi Dương bị thương nặng hơn.

“Cút ngay!” Đan Lão vung tay áo lên, Phong Thập Thập lui về phía sau vào bước sượt nửa ngã xuống.

Đan Lão đen mặt trực tiếp đi tới khom lưng xách Lôi Dương lên, không nói thêm một câu vô nghĩa, trực tiếp dẫn người đi.

Thấy thế, Phong Thập Thập gấp đến độ xoay quanh, không ngừng lăm bằm ở trong miệng: “Làm sao bây giờ? Mau nghĩ nghĩ biện pháp, Đan Lão tức giận như vậy, nếu thật sự làm A Dương bị thương vậy phải làm sao mới tốt?”

“Không được, ta muốn đi tìm phó viện trưởng, cầu xin hắn cứu cứu A Dương!” Trong đầu Phong Thập Thập người duy nhất có thể nghĩ đến chính là phó viện trưởng. Mặc dù không biết có hữu dụng hay không, nhưng hắn nhất định phải đi thử xem, tuyệt đối không thể ngồi chờ chết như thế.

“Đợi chút!” Phong Thập Thập chân trước mới vừa bước ra ngưỡng cửa, liền bị người gọi lại, người gọi hắn lại cũng không phải là người ngoài, đúng là Đường Nhu có thân phận bí ẩn, nhân phẩm kỳ ba.

“Đường Nhu, ngươi cũng muốn đi theo chung với ta sao? Như thế rất tốt, có ngươi ở đây, nói không chừng phó viện trưởng sẽ nể mặt thân phận của ngươi mà đáp ứng thỉnh cầu của chúng ta...” Hy vọng ở trong mắt Phong Thập Thập bị lời nói kế tiếp của Đường Nhu dập tắt.

Đường Nhu nhìn xem Phong Thập Thập lo lắng chậm rãi lắc đầu: “Không thể đi, ngươi không thể đi, chúng ta cũng không thể đi!”

Người ngoài không biết thân phận của Đan Lão, nhưng Đường Nhu thì biết rõ một chút, đối với tính tình của Đan Lão cũng có chỗ hiểu rõ, cũng vì như thế, nàng mới muốn ngăn cản cử chỉ xúc động của đám người Phong Thập Thập.

“Vì cái gì?” Hai tròng mắt Phong Thập Thập nhìn chằm chằm Đường Nhu, hỏi tới.

Đường Nhu: “...”

Đường Nhu trầm mặc, tất cả những người khác trong nháy mắt cũng trầm mặc xuống.

Trong một thoáng, cả phòng yên tĩnh, ngay cả tiếng hít thở cũng nghe được vô cùng rõ ràng!

...

Bên kia, sau khi Đan Lão cưỡng chế mang Lôi Dương đi, đi vào phía sau núi của học viện. Hoàn toàn khác biệt với phỏng đoán của tất cả mọi người, Đan Lão cũng không tổn thương Lôi Dương, mặc dù giờ phút này hắn cực kỳ tức giận.

“Nói, đến tận cùng ngươi muốn làm cái gì?” Trong giọng nói của Đan Lão đầy lệ khí, trái ngược hoàn toàn với hình tượng ngày thường.

Lôi Dương đứng ở một bên, đón gió mà đứng, tùy ý để cho gió lạnh thổi tới đánh ở trên mặt của mình. Thật lâu sau, Lôi Dương mới chậm rãi mở miệng, trong giọng nói lộ ra vài phần tang thương và trầm trọng không nên có ở cái tuổi này của hắn.

“Dạ Môn, là hy vọng cuối cùng của ta!” Lôi Dương xoay người, dùng đôi mắt âm trầm không hề có tiêu điểm nhìn qua Đan Lão, hốc mắt khè âm ứ.

Nghe vậy, Đan Lão trầm mặc!

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 305: Lôi đài kinh hồn (1).

Ước chừng qua một nén nhang, Đan Lão mới nặng nề thở dài một hơi, hai đầu lông mày mang theo bất đắc dĩ nồng đậm, ánh mắt phức tạp nhìn Lôi Dương nói: “Cũng được, chung quy ngươi cũng giống như hắn, trong huyết mạch kế thừa sự không cam lòng làm kẻ tầm thường của hắn, số mệnh mà, đây là số mệnh a!” Nói xong, Đan Lão ngửa mặt lên trời hét dài một tiếng, thuận gió mà đi.

Phía sau Đan Lão, Lôi Dương cắn môi dưới, sắc mặt ngưng trọng quỳ xuống phương hướng Đan Lão rời đi, nặng nề đập đầu ba cái.

Rồi sau đó đứng dậy, thu lại tất cả tâm tình, phẳng phất như không có gì xảy ra nhanh nhẹn rời khỏi đó.

Từ đầu đến cuối, bọn họ đối thoại chưa vượt qua ba câu, ai có thể nghĩ tới, chỉ mấy câu nói ngắn ngủi ở nơi này, lại thay đổi vận mệnh một con người!

...

Hoa nở hai đầu, mỗi cành mỗi hoa.

Lúc đám người Lôi Dương dẫn đầu Dạ Môn gây huyên náo gió mưa ồn ào ở Xích Hòa học viện, thì ở phía xa xôi nghìn vạn dặm Dạ Thất Thất cũng nghênh đón một lôi đài thi đấu khác thường.

Nguyên do của việc này, phải nói trong lúc Dạ Thất Thất vô tình trêu chọc, thất thủ bị bắt, tình lại nhìn thấy Hàn Thu, từ đó cũng hiểu rõ được Hàn Thu có quan hệ với chuyện hàng loạt dân trong thành Viêm Hòa Thành bị tàn sát, cùng với cha mẹ của nàng mất tích. Nàng quyết định lấy bất biến ứng vạn biến, đáp ứng Hàn Thu tham gia chuyện thi đấu tuyển chọn của Thủy gia.

Chỉ là Dạ Thất Thất không nghĩ tới, những chuyện phát sinh sau đó sẽ đặc sắc tuyệt luân, cực kỳ nguy hiểm như thế...

“Thủy Đình, sau khi ngươi khi sư diệt tổ, tàn sát trưởng lão đồng tộc, lại còn có mặt mũi trở lại, quả nhiên là không biết sống chết!” Chạng vạng ngày hôm qua, Thủy Đình vì thực hiện hứa hẹn với Hàn Thu, đi vào bốn gia của Thủy gia ở Thanh Long Thành. Mới vừa rảo chân bước vào đất Thủy gia, thì đã bị người nhận ra, bao vây nàng lại, nguyên một đám cầm tức hầm hầm trừng mắt với nàng.

Quét mắt đám người đang ngăn cản mình, lòng mày Dạ Thất Thất cau lại, giọng nói lạnh nhạt: “Tránh ra.”

Trước khi đến, nàng cũng biết rõ chuyến đi này nhất định sẽ không đơn giản, Hàn Thu nhọc lòng để cho nàng tiến lên phía trước như thế, nếu nói hẳn không có an bài 'Tiết mục' gì thì chính nàng cũng không tin.

Những thứ tôm tép nhãi nhép trước mắt này, không đáng để nàng phí tâm tư giải quyết.

“Con bà nó, ngươi thật đúng là lớn lối, ngươi có tin tiểu gia để cho ngươi có mạng đến, không có mạng rồi đi hay không?” Đường đệ của Thủy Thanh Ngao, Thủy Thanh Nguyên ngày thường ở nhà chính là một tiểu bá vương, kiêu ngạo ương ngạnh, khi nam bá nữ làm không ít chuyện ác. Bây giờ nhìn thấy Dạ Thất Thất mi thanh mục tú, lúc này nổi lên ý xấu, một đôi mắt tràn đầy **** đang chạy tới chạy lui trên người nàng.

Dạ Thất Thất nhú mày, giọng nói lạnh đi vài phần: “Ta lập lại lần nữa, tránh ra!”

“Ha ha ha... Ở trên địa bàn của ta còn ra lệnh cho ta, ngươi con mẹ nó chán sống rồi đi? Bây giờ lập tức ngoan ngoãn quỳ xuống nhận sai cho tiểu gia, buổi tối hầu hạ tiểu gia thật tốt, thì tiểu gia tha cho ngươi một mạng, như thế nào? Còn không mau dập đầu tạ ơn tiểu gia ta.”

Hôm đó 'Thủy Đình' ác chiến với phần đông tộc nhân Thủy gia, giết Tam trưởng lão trong tộc, cuối cùng đến ngay cả Đại trưởng lão cũng bị kinh động, nhưng mà lại để cho 'Thủy Đình' chạy trốn. Cũng vì vậy mà danh dự của Thủy gia bị tổn thương, thành đề tài trọng tâm cho người ngoài bàn tán lúc trà dư tửu hậu.

Đối với chuyện lần này, mặc dù Thủy gia có tức giận mà nhiều hơn lại là bất đắc dĩ!

Thân là tộc nhân Thủy gia đối với chuyện này tự nhiên Thủy Thanh Nguyên cũng có nghe thấy, nhưng mà hẳn không tin chỉ là một tên 'Thủy Đình' thực sự có bản lĩnh như thế sao? Sao Tam trưởng lão và nhóm cao thủ lại có thể bị 'Thủy Đình' giết chết?

Nghe nói cuối cùng 'Thủy Đình' có thể đào thoát từ trong tay Đại trưởng lão, là được hai nam tử thần bí không hiểu sao lại xuất hiện cứu đi, người giết chết Tam trưởng lão nói không chừng chính là nam tử thần bí xuất hiện đó, tuyệt đối không phải là 'Thủy Đình' gây nên.

“Giết ngươi, cũng chỉ ô uế tay của ta!” Trong ngôn ngữ của Thủy Thanh Nguyên một lần lại một lần khiêu khích và nhục nhã đã chọc giận Dạ Thất Thất, trong ánh mắt của nàng chột lóe sát khí, phun ra những lời lạnh như băng này.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 306: Lôi đài kinh hồn (2).

“Àm - - “

Một bóng dáng tròn vo đột nhiên bay ra ngoài, nặng nề nện trên mặt đất, đập nát hai khối gạch.

“Nếu như còn có lần sau nữa, cái ta lấy, chính là đầu chó của ngươi.” Lạnh lùng bỏ lại những lời này, Dạ Thất Thất không đếm xỉa đến ánh mắt kinh hãi của người ngoài, xoay người đi về phía đấu trường.

“Ngươi rất... Phốc!” Thủy Thanh Nguyên được người đỡ đứng lên, duỗi ngón tay run rẩy chỉ bóng lưng Dạ Thất Thất, uy hiếp còn chưa nói ra lời, thì vừa há miệng liền phun ra một búng máu, trong máu tươi còn trộn lẫn vài hạt màu trắng tròn tròn.

Nhìn kỹ, đúng là răng roi đầy đất.

“Cái Tủy Trích Công, Áo Áo Hách Lôi...” Đồ đáng chết, lão tử muốn giết ngươi! (tên của chiêu thức, dịch thuần Việt thì không có ý nghĩa gì nên mình để Hán Việt cho khí thế!!!)

Tiếng Thủy Thanh Nguyên kêu gào không có ai nghe hiểu được, cũng không có ai đi chú ý đến cùng là hẳn nói cái gì. Đám người mới vây quanh Dạ Thất Thất đều tránh Dạ Thất Thất rất xa, mặt mũi tràn đầy hiếu kỳ.

...

“Họ tên?”

“Thủy Đình.”

“Giới tính?”

“... Nam.”

“Tuổi?”

“Mười sáu.”

“Thân cao?”

...

Thời điểm cái người hỏi tới vấn đề thứ mười, Dạ Thất Thất nhin không được mà nổi óa!

“Ngươi bao nhiêu niên kỷ?” Dạ Thất Thất híp mắt, hỏi ngược lại nam tử trung niên đang kê khai thông tin cho nàng.

“Hả... Năm mươi hai.” Không rõ tình hình, người nọ thành thật trả lời.

“Ừ, năm mươi hai, tuổi không lớn lắm. Có lẽ trong nhà người đã có thê nhi?” Tiếp tục hỏi.

“... Có, người hỏi cái này làm...”

Dạ Thất Thất đưa tay, ngắt lời của hắn, mắt híp lại, trong mắt thoáng hiện lên vẻ nguy hiểm cười lạnh nói: “Có thê nhi là tốt rồi, coi như ngươi cũng có hậu, không đến mức ngươi chết rồi cũng không có người nhặt xác - - “

“... Thiếu gia, đây là số lệnh bài của ngài, số ba mươi bảy, ngài vui lòng cất kỹ.” Cảm giác được hơi thở tử vong đang tiến tới gần mình, nam tử cảm giác sống lưng phát rét, rùng mình một cái, vội vàng hai tay dâng lên lệnh bài mã số thuộc về 'Thủy Đình'.

Dạ Thất Thất tiếp nhận lệnh bài mã số, lạnh lùng liếc gã nam tử một cái, khẽ nhếch khóe môi thoáng mang theo nụ cười xấu xa, cộng thêm vài phần tà khí.

Dạ Thất Thất ngẩng nhìn bốn phía, ngược lại thật sự là nhìn thấy mấy khuôn mặt quen thuộc.

“Cút ngay!” Quát khế một tiếng, trong giọng nói của Dạ Thất Thất mang theo vài phần không vui.

Liên tiếp bị ngăn trở, làm cho kiên nhẫn vốn không nhiều lắm của nàng bay đi sạch sẽ rồi.

Không đợi Dạ Thất Thất ra tay đuổi kẻ cản đường ra, sắc mặt nàng đột nhiên biến đổi, thân hình chợt lóe, tránh đi một kích bén nhọn.

“Oanh!” “Oanh!”

Tiếng vang kết thúc, trên mặt đất để lại vài cái lỗ thủng còn bốc hơi nóng.

“Thủy Vô Nhai.” Ánh mắt Dạ Thất Thất lóe lên, đôi môi đỏ chậm rãi phun ra ba chữ này.

“Nghịch tử! Đừng hòng vùng vẫy gãy chết, còn không mau mau bó tay chịu trói? Niệm tình ngươi là con trai của ta, ta chắc chắn sẽ cầu tình với tộc trưởng và các vị trưởng lão giúp ngươi, ngươi không được u mê không tính ngộ, không biết hối cải.”

Hôm nay trên người Thủy Vô Nhai mặc quần áo màu xanh sẫm, đại biểu cho thân phận người của Đại trưởng lão làm cho nội tâm của hắn lảng lảng, cực kỳ hưởng thụ loại cảm giác được người khác ngưỡng mộ thêm muốn. Nhưng ngay tại lúc lòng hắn tràn đầy kiêu ngạo tự mãn, lại đột nhiên nhìn thấy một người không nên xuất hiện ở chỗ này.

Lúc này, Thủy Vô Nhai thẹn quá hoá giận, giận dữ ra tay.

Vừa ra tay, Thủy Vô Nhai liền hối hận!

Hắn có hôm nay, còn không phải là bởi vì nghịch tử 'Thủy Đình' này? Nghĩ đến mình chỉ cần kiên nhẫn chờ đợi hai năm, là được thăng cấp thành trưởng lão trong tộc, ai nghĩ tới cuối cùng ngay tại bước ngoặt quan trọng, tên nghịch tử lại đột nhiên phát sinh biến hóa lớn như thế, hung bạo đẩy hắn từ phía thiên đường xuống địa ngục.

- - Thủy Đình, hôm nay là ngươi tự mình đưa tới cửa, ta xem ngươi chạy trốn như thế nào?

Tiếng Thủy Vô Nhai truyền âm nhập mật vang lên ở trong đầu Dạ Thất Thất, đáp lại hắn là cười lạnh và khinh thường của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 307: Lôi đài kinh hồn (3).

“Trốn? Vì sao ta phải trốn? Từ đầu đến cuối, đều là các ngươi chủ động trên chộc ta, đã dám khiêu khích ta, thì phải làm tốt chuẩn bị bị giết!” Dạ Thất Thất không chút để ý nói, trong giọng nói thanh lãnh mang theo vài phần khí thế kiệt ngạo lạnh lùng: “Các ngươi, là lên từng người một, hay là toàn bộ cùng lên?”

Ngón tay chỉ vào đám người bao vây nàng, khí thế trên trán Dạ Thất Thất vô cùng cuồng ngạo.

“Cuồng vọng!” Thủy Vô Nhai khinh thường quát lạnh.

Bàn tay to vung lên, đầu ngón tay bắn ra một ánh sáng lạnh sắc bén.

“Thì tính sao? Đối với ngươi, ta có vốn đề cuồng ngạo!” Dạ Thất Thất cười lạnh, trên mặt tràn ngập tà khí và cuồng ngạo.

Trong phút giây này, Dạ Thất Thất có loại khoái cảm phóng thích!

Phải biết rằng, từ sau khi nàng ở Bạch Lang tộc đến cái địa phương thần bí quỷ dị kia, đầu tiên là không hiểu sao lại té xỉu, khi tỉnh lại thì bị vây ở một nơi nhỏ hẹp, rồi sau đó, ừ ừ cạc cạc biến thành thân nam nhi, bị thay đổi thân phận thì không nói, còn bị cuốn vào trong một loạt kế hoạch âm mưu.

Chừng đó thời gian, Dạ Thất Thất luôn luôn cực lực đè nén ản ản, ngày ấy sau cuộc chiến bên ngoài Thanh Long thành, sau khi nàng tỉnh lại, thấy Viêm Minh, nhớ tới quá khứ của bọn họ, nhớ lại đoạn tình yêu thắm thiết khắc sâu vào trong cốt tủy lại bị nàng quên mất.

Đúng vậy, đây vốn là chuyện nên cao hứng, nàng lại cao hứng không nổi.

Trong đầu giống như có một thanh âm đang không ngừng nhắc nhở nàng, tâm của nàng trống trơn, hình như không được trọn vẹn, dường như có cái gì đó rất quan trọng đã bị nàng lãng quên rồi.

Tam Sư Huỳnh và Hoàng đồng thời rời đi chẳng biết lúc nào thì về, nàng lại không hiểu mà bị người tính kế nhìn thấy Hàn Thu, bị bắt tới tham gia thi đấu tuyển chọn của Thủy gia. Gặp phải nhiều ức hiếp nhục nhã như vậy, nếu như nàng còn có thể nhẫn, Dạ Thất Thất nàng chính là cái bánh bao!

“Bốp!”

Dạ Thất Thất lấy Phệ Hồn roi ra, quát Phệ Hồn roi phát ra u quang quỷ dị trên mặt đất, phát ra một loại tiếng rên rỉ giống như oan hồn, người có tâm tính hơi chút kém, bị tiếng rên rỉ này quấy nhiễu, khí huyết cuộn cuộn, linh hồn chấn động.

Phệ Hồn roi vừa ra, ai dám tranh phong?

Một roi vung lên, giống như bầu trời đột nhiên nở rộ hoa sen màu đỏ âm u, đẹp không sao tả xiết, lại sát khí nồng đậm.

Thủy Vô Nhai nhanh chóng lóe lên, tránh thoát Phệ Hồn roi của Dạ Thất Thất, chỉ để lại một đạo tàn ảnh ngay tại chỗ.

Chỗ roi đi qua, tàn ảnh tàn ra!

Phệ Hồn roi cứ như vậy quét qua trong thân thể Thủy Vô Nhai, đạo tàn ảnh này giống như một loại hư ảnh trong gió, cứ như vậy mà tiêu tán.

“Đưa nhỏ vô tri, hôm nay, lại cho ngươi nếm thử sự lợi hại của ta.” Trên mặt Thủy Vô Nhai hiện lên sự lạnh lùng giễu cợt. Đột nhiên hần biến sắc, đáy mắt hiện lên vẻ kinh ngạc.

“Thủy Đình!” thế mà lại đột nhiên biến mất ở ngay trước mắt hắn!

Thủy Vô Nhai nhướng mày, lập tức niệm khẩu quyết, bóng dáng nháy mắt cũng biến mất.

Cùng lúc đó, cuồng phong gào thét, cát bay đá chạy, một trận tiếng va chạm kim loại truyền đến.

Tốc độ, đã đến cực hạn!

Trong cát bay đá chạy, chỉ thấy hai bóng dáng đan xen không ngừng, từ mặt đất đánh tới giữa không trung, từ giữa không trung đánh tới nóc nhà, cuối cùng rơi xuống trên lôi đài thi đấu đồ sộ rộng lớn giữa sân.

“Xem ra, hôm nay nhất định đoạn tuyệt tình phụ tử giữa ngươi và ta, trên lôi đài này, đó là chỗ táng thân của ngươi!” Giờ phút này, Thủy Vô Nhai là sợi tóc hơi loạn, xiêm y dính đầy bụi bặm, sắc mặt hơi chút lộ vẻ tái nhợt, giữa trán lại là vẻ kiên nghị quyết tuyệt.

Kẻ này, không thể giữ lại!

“Giữa ngươi và ta, đã bao giờ từng có tình phụ tử?” Dạ Thất Thất khinh thường chế giễu, Phệ Hồn roi lóe ra màu đỏ sậm quý dị: “Cái roi này tên là Phệ Hồn, sau khi theo ta lại không chân chính phệ hồn đoạt phách. Hôm nay, cứ để máu và linh hồn của ngươi đến tắm rửa cho nó.”

...

Trên lối đi, phụ tử đối chiến.

Bọn họ nhìn lẫn nhau, trong mắt trừ bỏ kiên quyết lạnh như băng ra, cũng không có biểu cảm gì khác.

Nói là phụ tử, lại càng giống như là hai kẻ thù lâu năm đang căm thù nhìn nhau!

“Hừ - -” đột nhiên, Thủy Vô Nhai di chuyển, thân hình nhanh như tia chớp tấn công tới Dạ Thất Thất, vô số chỉ chít ngân châm mảnh như lông trâu, hình thành một cái vòng tròn, vây quanh Dạ Thất Thất trong đó, sát ý rất đậm.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 308: Mảnh chỉ treo chuông.

“Hư!” “Hư!” “Hư!”

Vô số tiếng xé gió vang lên, tinh tế xen lẫn trong tiếng gió.

Sắc mặt Dạ Thất Thất biến hóa, lúc này vận chuyển linh lực, vung múa Phệ Hồn roi, phá vỡ ngân châm mảnh như lông trâu rậm rạp chẳng chịt, thân thể lấy một loại tư thế quý dị tránh đi ngân châm khí thể hung hăng.

“Bốp!”

Một tiếng vang lên, Phệ Hồn roi trong tay Dạ Thất Thất rời khỏi tay, thật giống như được giao phó sinh mạng, hóa thành trăm ngàn hình ảnh ở không trung, không phân rõ thực hư, hư thật khó phân.

“Thủy Vô Nhai, mảnh khoé như thế mà cũng muốn tính mạng của ta, ngươi không biết là buồn cười sao?” Dạ Thất Thất hừ lạnh nói, cầm Phệ Hồn roi trong tay, hư không mà đứng, từ xa đối nghịch với Thủy Vô Nhai, mùi máu tanh nhàn nhạt tràn ra trong không khí.

“Ánh sáng như hạt gạo, mà cũng dám tranh nhau phát sáng! Cách ly, thôi!” Giọng nói hơi âm trầm của Thủy Vô Nhai truyền đến, đáy mắt âm lãnh mang theo vài phần giống như độc xà âm độc.

Vừa dứt lời, lập tức ánh sáng rực rỡ trải rộng khắp nơi.

Tóc đen đầu đầy Thủy Vô Nhai đột nhiên hóa thành đầy trời tóc đen ùn ùn hướng tới Dạ Thất Thất, tóc đen nhìn như bình thường vô hại, trong nháy mắt hóa thành vũ khí có lực sát thương cực mạnh. Ngăn vụn sợi tóc, giống như thiên la địa võng, không có chút sơ hở nào di chuyển bao vây Dạ Thất Thất. So sánh với ngân châm lông trâu trước kia, trước mắt sợi tóc càng thêm kinh người kể ra thì không chỉ gấp mười lần.

Trong một thoáng, tốc độ của hai người đều nhanh đến cực hạn, mắt thường căn bản không cách nào bắt được tốc độ của bọn họ.

“Ầm!” “Ầm!” “Ầm!”

Tiếng nổ liên tục truyền đến, hai bóng dáng một trước một sau rơi xuống trên mặt đất.

Quần áo trên người Dạ Thất Thất hơi bị tàn phá, trên người xuất hiện mấy lỗ kim nhỏ tinh vi, máu tươi không ngừng tuôn ra từ miệng vết thương, sắc mặt hơi có vẻ tái nhợt, sợi tóc mất trật tự, bộ dáng hơi có vẻ chật vật.

“Ha ha ha... Thủy Đình, ta khuyên ngươi mau mau bỏ tay chịu trói, ta có thể nhìn ở một hồi phụ tử của ta và ngươi mà tha cho ngươi một mạng. Nếu không, thì đừng trách ta lòng dạ độc ác! Lần sau, bị đâm thấu sẽ là trái tim của ngươi!” Nhìn Dạ Thất Thất trước mắt chật vật không chịu nổi, Thủy Vô Nhai cười to, trong giọng điệu tràn đầy đắc ý lớn tiếng nói.

“Bỏ tay chịu trói?” Dạ Thất Thất nhếch môi cười lạnh, trong miệng lặp lại lời Thủy Vô Nhai mới nói ra, trên mặt lộ ra vài phần khinh thường và trào phúng: “Ta, mỗi mắt mong chờ!”

Chết, thật sự là nàng vẫn chưa từng sợ qua!

Huống chi, chi là Thủy Vô Nhai, còn không có tư cách để lấy tính mạng của nàng!

“Phệ Hồn roi, giết!”

Quát to một tiếng, Dạ Thất Thất đột nhiên ra tay phản kích.

Trong một thoáng, Phệ Hồn roi thoải mái mang theo ngang ngược và sát ý không gì sánh kịp đánh tới Thủy Vô Nhai. Thủy Vô Nhai còn chưa kịp phản ứng, liền bị tàn ảnh Phệ Hồn roi đánh trúng, hộc máu tại chỗ.

“Như thế nào? Tư vị nhận Phệ Hồn roi tốt không?” Dạ Thất Thất nhìn Thủy Vô Nhai mặt mũi tràn đầy vẻ thống khổ, khóe môi cười lạnh càng đậm.

Tên Phệ Hồn roi tuyệt đối không phải vô căn cứ mà đến, mà là chính thức có được danh hiệu phệ hồn, chỉ là bị Phệ Hồn roi gây thương tích, tuy linh hồn bị thương không có hết sức nghiêm trọng, lại cũng không nhẹ; Thủy Vô Nhai bị Phệ Hồn roi làm thương tổn tới linh hồn, há có thể không thống khổ sao?

“Chút tài mọn.” Thủy Vô Nhai đè nén xuống đau đớn truyền đến trong đầu, quát to một tiếng, khí thế trong nháy mắt dâng cao gấp mấy lần.

“Vạn tiền xuyên tâm!”

Tiếng nói âm lãnh của Thủy Vô Nhai vang lên, sợi tóc đầy đầu hóa thành từng cây lợi kiếm một đâm thẳng tới trước ngực Dạ Thất Thất, trong màn tóc đen, lóe ra ánh sáng màu bạc nhàn nhạt.

Đó là ngân châm ẩn nấp trong sợi tóc, cũng là sát chiêu lớn nhất của Thủy Vô Nhai!

“Oanh!”

Phệ Hồn roi của Dạ Thất Thất bị sợi tóc Thủy Vô Nhai cuốn lấy, cản trở động tác của nàng, một bộ phận sợi tóc khác không chút nào bị trở ngại ngăn trở tiếp tục công kích về trước ngực Dạ Thất Thất. Thậm chí ở lúc Dạ Thất Thất bị công kích, còn có một lực lượng thần bí không biết từ đâu mà đến trói chặt tay chân Dạ Thất Thất, không cách nào thoát ra được.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 309: Nguyên Bảo hiển uy chấn nhiếp toàn trường.

“Ha ha ha... Gừng càng già càng cay, ta xem ngươi làm sao thoát khỏi lòng bàn tay của ta?” Thủy Vô Nhai tùy ý cười to, người ngoài không biết vì sao vừa rồi Dạ Thất Thất đột nhiên dừng lại động tác, hẳn là vô cùng hiểu rõ, đây đều là công lao thuộc về thiếu nữ áo đỏ có gương mặt giống nhau như đúc với Thủy Đình.

Thủy Vô Nhai cũng không nghĩ tới, sao thiếu nữ áo đỏ kia lại có bản lĩnh như thế, thật giống như có thể biết trước tương lai vậy, từ trước đó đã giúp hắn đảo xong một cái hồ cờ 'Thủy Đình' tự mình nhảy xuống.

Nếu không, lấy thực lực của Thủy Đình hôm nay, bản thân hắn muốn bắt lấy nó, nhất định không phải là chuyện dễ.

“Đáng chết!” Dạ Thất Thất thấp giọng chửi một câu, đáy mắt thoáng hiện lên vẻ kiên quyết.

Đã như vậy, vậy thì đừng trách ta lòng dạ độc ác - -

Lúc này Dạ Thất Thất âm thầm vận chuyển linh lực thúc giục Nghịch Thiên thần đình, trước mắt, cũng chỉ có Nghịch Thiên Đình mới có thể cứu vãn được hoàn cảnh khó khăn của nàng.

Cho dù nàng rất không nguyện ý làm như thế, nhưng việc đã đến nước này, nàng cũng không thể không mạo hiểm thử một lần.

Bởi vì, Dạ Thất Thất có cảm giác, có lẽ, mục đích thực sự của Hàn Thu chính là Nghịch Thiên Đình!

...

Nghịch Thiên thần đình không hổ là thần khí, cho dù là Dạ Thất Thất sau khi được Nghịch Thiên thần đình nhận chủ, cũng không thể chống đỡ được bị Nghịch Thiên Đình đòi lấy linh lực kinh người.

Thời gian ngắn ngủi chỉ vài cái hô hấp, linh lực toàn thân của Dạ Thất Thất bị Nghịch Thiên Đình hút đi một nửa, cộng thêm nàng còn phải vận chuyển linh lực chống đỡ lồng bảo hộ, ngăn cản Thủy Vô Nhai vạn tiền xuyên tâm. Trong khoảng thời gian ngắn, linh lực của Dạ Thất Thất đã liên tiếp bị hút đến ranh giới khô kiệt, thậm chí nàng cảm giác cả người mình đều sắp bị hút cạn đến khô người.

Đáng chết!

Trong nội tâm Dạ Thất Thất thầm mắng, nhưng lại chẳng có ích gì, giờ phút này tình huống của nàng là tiến thoái lưỡng nan.

Tiếp tục kiên trì, đã không còn linh lực để cho Nghịch Thiên Đình hấp thu, tiếp tục cái đà này, chỉ sợ thực sự sẽ bị hút khô huyết khí, trở thành một cái xác khô.

Cho dù giờ phút này nàng quyết định thu tay lại, cũng chẳng có ích gì. Dạ Thất Thất bị hút khô linh lực thì có khác gì với người bình thường đâu? Nếu như rơi vào trong tay Thủy Vô Nhai, không chừng thật sự bị trở thành cái gọi là tể phẩm, bị đưa lên tế đàn, sống không bằng chết.

Đến cùng nên làm như thế nào đây?

Trong mắt Dạ Thất Thất thoáng hiện lên vẻ rối rắm, một sự ân hận nhàn nhạt. Nếu không phải nàng quá kiêu ngạo, quá tự phụ, làm sao lại rơi xuống hoàn cảnh như vậy?

Dạ Thất Thất sắp bị hút khô một dòng linh lực cuối cùng thì trong đầu xuất hiện một khuôn mặt tuấn mỹ như yêu nghiệt, hốc mắt đã uơn ướm.

Hoàng, thực xin lỗi! Ta không thể thực hiện lời hứa hẹn cùng chàng nắm tay tới bạc đầu...

...

“Chủ nhân, chủ nhân, mau dừng tay, tiếp tục như vậy ngươi sẽ bị miệng của cái đỉnh rách nát này hút khô mất, mau dừng tay...”

Ngay tại lúc Dạ Thất Thất vứt bỏ hy vọng, chuẩn bị được ăn cả ngã về không, dùng máu của mình triệt để đánh thức Nghịch Thiên thần đỉnh tỉnh lại, để cho Thủy gia chôn cùng với nàng, thì trong đầu đột nhiên truyền đến tiếng hỗn hỗn của Nguyên Bảo.

“Nguyên Bảo?”

Dạ Thất Thất cho là mình phát sinh nghe nhầm, đã thấy trước mắt ngân quang chợt lóe, bóng dáng tròn vo màu hồng phấn của Nguyên Bảo xuất hiện ở trên lôi đài.

Thật sự là Nguyên Bảo, đôi mắt Dạ Thất Thất tỏa sáng nhìn chăm chăm Nguyên Bảo.

“Hồng học hồng học... Rõng rõng - -” dám tổn thương chủ nhân của ta, Bồn thần thú đốt chết ngươi!

Nguyên Bảo rống giận hai tiếng, tiếp theo một quả cầu lửa màu đỏ thẫm bắn xuyên qua tới Thủy Vô Nhai, đứng mũi chịu sào bị ngọn lửa có khả năng thôn tính vạn vật của Nguyên Bảo thiêu hủy chính là đầu tóc đang trói buộc Dạ Thất Thất của Thủy Vô Nhai.

“Nguyên Bảo, phun lửa về phía ta!” Tóc đang bủa vây mình bị Nguyên Bảo phun ra ngọn lửa thiêu hủy, Dạ Thất Thất vẫn như cũ không thể khôi phục động tác, tay chân đã bị trói buộc, nàng chớp mắt một cái, lúc này hô về phía Nguyên Bảo.

“Rõng rõng...”

Nguyên Bảo không chút do dự phun ra hai quả cầu lửa về phía Dạ Thất Thất, khi quả cầu lửa va chạm vào bên ngoài phía trước thân thể của Dạ Thất Thất, tốc độ từ từ chậm lại, thật giống như có sinh mạng bay một vòng chung quanh ở chỗ tay chân của Dạ Thất Thất, rồi sau đó giống như một cái bọt biển, tiêu tán ở trong không trung, ngay cả một tia lửa cũng chưa từng để lại.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 310: Tể phẩm và tể đàn trong truyền thuyết.

“Oanh - - “

Một đạo sấm sét màu tím từ trên trời giáng xuống, lôi đài to như vậy trong nháy mắt bị chém thành đồng phế tích hoang tàn.

Đánh bậy đánh bạ, sau khi hấp thu ngọn lửa Nguyên Bảo phun ra có khả năng thôn tính vạn vật, Dạ Thất Thất lại đánh bậy đánh bạ làm thức tỉnh Nghịch Thiên thần đỉnh ngủ say!

“Chủ nhân, ngươi bị thương hì? Đáng sợ, Ngân gia có thứ đồ tốt ơ!” Khí linh bánh bao nhỏ của Nghịch Thiên thần đỉnh đã lâu không có thấy tân chủ nhân Dạ Thất Thất, vừa tỉnh dậy đã nhìn thấy tân chủ nhân bị thương, lúc này đau lòng đến gào khóc kêu lên, vội vàng đưa lên thần dược chữa thương trợ giúp chủ nhân khôi phục thực lực.

Dạ Thất Thất không có dùng tới cái bình 'Thứ tốt' bánh bao nhỏ lấy ra kia, ánh mắt khẽ chuyển động, ý niệm truyền âm nói: “Thứ tốt? Ngươi xác định nó sẽ không phải là thứ đồ tốt lấy mệnh của ta sao?”

Có lẽ là lạnh lùng và trào phúng trong giọng nói của Dạ Thất Thất hù dọa bánh bao nhỏ, nó ngây ngẩn cả người, thật lâu không nói gì.

Thấy thế, Dạ Thất Thất cười lạnh một tiếng, từ trong không gian lấy ra một cái bình sứ, uống vào thứ gì đó trong bình sứ, tĩnh tọa điều tức ngay tại chỗ.

Bên cạnh, là Nguyên Bảo khí thế ngang nhiên, giống như thần giữ nhà đứng ở bên cạnh nàng, canh giữ cho nàng.

...

“Cút ngay!” Một tiếng gầm lên, trên mặt Thủy Vô Nhai mang theo vẻ phẫn nộ.

Giờ phút này, trên người Thủy Vô Nhai lại không còn khí thế nhanh nhẹn trước đó, sợi tóc như mực bị thiêu hủy hơn phân nửa, trên người có rất nhiều miệng vết thương bị đốt mà ra, quần áo rách nát, khuôn mặt dữ tợn, bộ dáng chật vật, thật giống như lưu dân chạy trốn khắp nơi vậy, vô cùng thảm.

Để cho Thủy Vô Nhai không cách nào tiếp nhận là, đầu sỏ gây nên bộ dáng của hân thành thể này, lại là một con heo!

Còn là một con heo con màu hồng phấn nhìn như vô hại nhất!

Tộc nhân kinh ngạc và khiếp sợ, nhìn ở trong mắt hân thì chính là một loại sỉ nhục!

Nghĩ đến mình lại bị một con hồng phấn heo con làm cho chật vật như vậy, Thủy Vô Nhai liền hận không thể lột da bọn họ, ăn thịt bọn họ, gặm xương bọn họ... ánh mắt oán độc của hân chạy qua chạy lại ở trên người Dạ Thất Thất và Nguyên Bảo.

“Hong học hong học - - “

Nguyên Bảo vênh cái mũi lên lắc lư vài cái về phía Thủy Vô Nhai, ý tứ khinh thường rất đậm, ở lúc nó xoay người, một quả cầu lửa lớn cỡ nửa thước khí thế hung hăng đánh tới Thủy Vô Nhai - -

“Bồng!”

Thủy Vô Nhai khinh địch bị quả cầu lửa bất thành linh nổ tung oanh bay, bản thân bị trọng thương, phun ra một búng máu liền bất tỉnh.

“Hong học hong học...” Tiểu tử, dám đấu với Nguyên Bảo gia gia, chơi chết ngươi không!

Nguyên Bảo hết sức nhân tính hóa vươn chân trước gãi gãi đầu, mặt mũi tràn đầy ngạo khí, ngược đầu từ trong lỗ mũi phát ra một tiếng hừ lạnh khinh thường.

Dạ Thất Thất điều tức xong mở mắt ra đúng lúc trông thấy một màn này, lúc này không nói gì nhìn trời.

Chẳng lẽ đây là kiêu ngạo thú trong truyền thuyết?

“Các ngươi, còn có ai muốn ngăn cản ta?” Đứng lên, hai mắt Dạ Thất Thất ngăm nhìn bốn phía, vẻ mặt lạnh nhạt, giọng nói lạnh lùng.

Đơn giản một câu nói, ngang ngược vô cùng!

Giờ phút này, Dạ Thất Thất mang theo một vẻ điên cuồng bề ngỗ chúng sinh, kiêu ngạo coi rẻ hết thảy, tà quái không đếm xỉa tất cả... cảm giác mâu thuẫn như thế, ở trên người nàng lại có vẻ đặc biệt hài hòa, trọn vẹn khí thế theo phong cách riêng của nàng.

Tất cả mọi người Thủy gia, kể cả Hàn Thu, đều bị khí thế trên người Dạ Thất Thất tàn sát ra chấn nhiếp.

Trong một thoáng, mọi người đều im lặng.

“Hừ!” Hừ lạnh một tiếng, Dạ Thất Thất xoay người muốn rời đi.

“Đợi chút, không bằng, ta tới thử xem” Giọng nói nam tử dễ nghe vang lên, trong nháy mắt hấp dẫn chú ý phần đông người ở đó.

Dạ Thất Thất dừng bước, xoay người, nhìn xem người vừa đứng ra nói chuyện, đáy mắt thoáng hiện sự lãnh ý: “Hân huynh thật hăng hái.”

Trong giọng nói của Dạ Thất Thất mang theo vài phần đùa cợt nhìn Hàn Thu, trong lời nói mang theo nồng đậm trào phúng và hơi tức giận.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 311: Cái gọi là Chân tướng (1)

Ý gì? - - Ngươi trăm phương ngàn kế nhọc lòng đổi thân phận của ta và Thủy Đình chân chính, lại hao hết tâm tư làm ta đáp ứng tham gia trận thi đấu chọn lựa này của gia tộc Thủy thị, hiện tại, người đứng ra ngăn cản ta lại là ngươi, ngươi đến tột cùng có ý tứ gì?

“Thủy Đình công tử còn trẻ, thực lực phi phàm, tại hạ nhịn không được muốn cùng Thủy Đình công tử luận bàn một phen, không biết Thủy Đình công tử có thể chỉ giáo hay không?” Trên khuôn mặt tuấn mỹ của Hàn Thu treo nụ cười thản nhiên, nhìn Dạ Thất Thất với dáng vẻ tươi cười mê người.

Dạ Thất Thất không bị bộ dáng của hắn mê hoặc chút nào, tay áo vung lên, cười lạnh nói, “Xin lỗi, ta không có hứng thú!”

Nói xong, Dạ Thất Thất trực tiếp xoay người rời đi.

Mới vừa đi hai bước, bước chân Dạ Thất Thất lại lần nữa dừng lại, trong mắt sáng ngời chớp qua tia kinh ngạc cùng giảo hoạt!

“Tề phẩm, đàn tề, bí mật gia tộc Thủy thị, vì sao chân tướng ngươi biến thành bộ dáng này, ngươi đều không muốn biết sao?” Những lời này, là lúc Dạ Thất Thất xoay người dục rời đi, ở trong đầu nàng vang lên một câu nói do Hàn Thu truyền âm!

...

Tề phẩm, đàn tề, bí mật gia tộc Thủy thị, chân tướng..

Dạ Thất Thất không phải không thừa nhận, lời Hàn Thu nói, chọc trúng chỗ uy hiếp nàng.

Hắn nói những thứ này, đều là những gì nàng muốn biết.

Nhưng là...

“Thân ở bốn tộc, lại muốn âm thầm do thám biết bí mật bốn tộc, Hàn huynh, ngươi phúc hắc vô si như vậy, thật sự được không?” Dạ Thất Thất lạnh lẽo nhếch mày, ánh mắt quét qua trên từng khuôn mặt người Thủy thị gia tộc ngồi ở một bên, hai đầu lông mày không chút nào che dấu trào phúng.

Dẫn sói vào nhà, gia tộc Thủy thị sớm muộn cũng sẽ ném đủ quả đắng.

Về phần tề phẩm cùng đàn tề trong miệng hắn, cùng với cái gọi là chân tướng, những thứ kia đều là đáp án nàng muốn biết, nhưng là... Điều đó không có nghĩa là nàng sẽ vì thứ này mà cùng Hàn Thu thỏa hiệp, cam tâm làm quân cờ trong tay hắn.

Muốn lợi dụng nàng để đối phó gia tộc Thủy thị, Hàn Thu tính toán đánh cược ngược lại hết sức chut toàn, thật không hiểu hắn lấy tự tin ở đâu ra? Tại sao lại chắc chắn chính mình sẽ nghe hắn như thế?

...

Nhìn bóng lưng Dạ Thất Thất rời đi, Hàn Thu chẳng những không có tức giận, ngược lại khóe môi đầy tia vui vẻ.

Quả nhiên, không hổ là người bị nó chọn trúng, quả thật thú vị!

“Hàn công tử...” Người hầu bị tộc trưởng sai phái đến hầu hạ bên cạnh Hàn Thu dè dặt tiến lên, hắn cẩn thận đi tới gần chuyển cáo cho Hàn Thu lời nói của tộc trưởng.

Sau khi nghe được lời người hầu kia chuyển cáo nói, lông mày Hàn Thu cau lại, đáy mắt lóe qua một chút tinh quang.

“Ồ trước mặt ta, sao có thể cho phép ngươi nói đi là đi được?” Hàn Thu thay đổi lại vẻ lạnh nhạt lúc trước, hai đầu lông mày nhiều thêm vài phần tức giận, hét lớn một tiếng, đột nhiên cả người bay lên trời, lưu lại một đạo tàn ảnh.

“Rầm!”

Giữa không gian, Dạ Thất Thất và Hàn Thu dường như đồng thời lui về phía sau hai bước.

“Đây là quyết định cuối cùng của ngươi?” Dạ Thất Thất xoa tay, nhìn Hàn Thu, lạnh lùng nói.

Hàn Thu nhướn mày, hai đầu lông mày đã tiêu tán vẻ ôn nhuận, nhiều thêm vài phần lạnh lùng và cao ngạo, “Hãy bớt sàm ngôn đi, xuất ra bản lãnh của ngươi, cho ta nhìn xem rốt cuộc ta có từng nhìn nhầm hay không?”

Ai quản ngươi có nhìn nhầm hay không? Bệnh thần kinh!

“Rất hợp ý ta.” Vừa mới dứt lời, đột nhiên trong người Dạ Thất Thất nở rộ hào quang, bay lên trời, thật giống như một đóa hoa sen trắng nõn tinh khiết nở rộ ở không trung, nhưng lại không mảnh mai như hoa sen, khí thế toàn thân bén nhọn lạnh như băng, ngang ngược ngang trời.

“Àm!”

Dạ Thất Thất cùng Hàn Thu, hai người đều không dùng vũ khí, mà là tay không đeo găng tay đánh nhau.

Kịch đấu, đánh ở giữa không trung!

Hai người đánh từ giữa không trung tới nóc nhà, từ nóc nhà một lần nữa đánh tới giữa không trung, tốc độ hai người đều rất nhanh, nhanh đến mức mắt thường không thể nhận thấy tình hình, mọi người chỉ thấy hai đạo quang mang giao đấu không ngừng ở giữa không trung.

“Oanh!”

Giữa không gian đánh nhau, trong đó đột nhiên từ giữa không trung đạo bóng dáng lam sắc rơi xuống.

“Nguy rồi, đó là cấm địa! Mau, qua đi xem một chút...” Không biết là ai hét lớn một tiếng, trong nháy mắt tất cả tộc nhân Thủy thị điên cuồng hướng về phương hướng đạo bóng dáng lam sắc kia rơi xuống đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 312: Cái gọi là Chân tướng (2)

Cấm địa gia tộc, người tự tiện xâm nhập, giết không tha!

Ba chữ giết không tha, tràn đầy nồng nặc mùi máu tanh, nhìn vền vện ba chữ này, người ta có loại cảm giác toàn thân phát rét, cảm giác sát khí nhập vào cơ thể!

Khàn - -

Dạ Thất Thất nhìn chằm chằm ba chữ kia nhiều thêm mấy lần, trong nháy mắt, trong đầu trống rỗng.

Một loại hơi thở sát phạt trước nay chưa từng có tràn ngập đầy trong đầu của nàng, từng hình ảnh máu tanh tàn bạo thân ngang khắp đồng tình cảnh máu tanh không ngừng hiện lên ở trong óc nàng...

Ngực truyền đến một trận cảm giác đau đớn khó chịu, Dạ Thất Thất nhận không được hít một hơi khí lạnh, cường chế vận chuyển linh lực, đề khí bất an xao động này tích tụ trong nội tâm xuống.

Một lát sau, Dạ Thất Thất lại lần nữa mở mắt ra, hai tròng mắt khôi phục thanh tỉnh.

“Cấm địa gia tộc Thủy thị, ta lại muốn nhìn một chút, nơi này đến tột cùng có bí mật như thế nào?”

Ôm suy nghĩ như vậy, Dạ Thất Thất không chút do dự, nhắc chân đi vào nơi gọi là cấm địa này.

“Loảng xoảng loảng xoảng!”

Cánh cửa lớn màu xanh đậm đóng chặt bị đẩy ra, trên cửa chính có hình hai con cự long khí thể ngập trời bay lên trời, khí thể không gian mà uy, uy áp mười phần, hai con cự long khí thể như thần theo cửa bị đẩy ra, cự long giống như sống lại, cử động.

“Người tới là ai? Tự tiện xông vào cấm địa, giết! Giết! Giết!”

Bỗng, một đạo âm thanh rõ ràng to truyền đến, tiếng vang điếc tai, làm cả mặt đất đều vì thế mà chấn động!

Oanh - -

Dưới chân Dạ Thất Thất lao đảo một cái, trong đầu truyền đến một mảnh mê muội, ngực một trận khó chịu đau nhức, cổ họng ngòn ngọt, vết máu đỏ thẩm chảy ra từ khoe miệng nàng.

“Khí thể thật là lợi hại!” Dùng tay áo lau đi vết máu ở khoe môi, thấp giọng tán thưởng, đáy mắt lóe qua tia lạnh thấu xương rùng mình.

Nhưng, Dạ Thất Thất cũng tuyệt đối không phải hạng người nhát như chuột, ngược lại, càng như thế, nàng lại càng cảm thấy có tính khiêu chiến!

Chỉ thấy, đột nhiên trong người Dạ Thất Thất toát ra một đạo tia sáng chói mắt, chỉ ngay sau đó, hào quang từ từ yếu dần, trên đỉnh đầu Dạ Thất Thất có một tiểu đỉnh lơ lửng, ký hiệu hoa văn xưa cũ tán ra một cỗ cảm giác tang thương đã trải qua bao nhiêu năm tháng vĩnh cửu.

Luồng ánh sáng màu bạc toát ra từ trong người Dạ Thất Thất, bắt đầu từ trong tiểu đình bắn ra, giống như một bộ áo giáp, bảo vệ Dạ Thất Thất ở bên trong đó, một giọt nước cũng không lọt.

Nghịch thiên thần đình xuất hiện, giúp Dạ Thất Thất ngăn cách hoàn toàn khí thế cường hãn này ở bên ngoài.

Trong lòng Dạ Thất Thất thờ phào nhẹ nhõm, một bên yên lặng đi lên phía trước, một bên không biến sắc ghi nhớ hết tất cả cảnh tượng xung quanh vào đầu.

Tòa cung điện này dường như đã từ rất lâu đã trải qua một đoạn thời gian rất dài, càng đi vào trong, Dạ Thất Thất cảm thấy bên tai ngẫu nhiên truyền đến gió càng lạnh, không khí mang theo nhân nhật âm ướt cùng âm lãnh... Chắc hẳn, vị trí chân chính của tòa cung điện này hẳn là ở nơi gọi là cấm địa ngầm.

Càng đi vào trong, đáy lòng Dạ Thất Thất lại càng khiếp sợ!

Nàng tuyệt đối không nghĩ tới, thế nhưng gia tộc Thủy thị ẩn núp được sâu như vậy, cung điện quy mô như thế, nếu những thứ này bị tứ đại gia tộc khác biết được, chỉ sợ mặc dù gia tộc Thủy thị thật không có dã tâm kia, vài đại gia tộc khác cũng không tha cho bọn họ.

...

“Đại trưởng lão, chuyện này cần thận trọng! Chuyện này dính líu đến phạm vi rất rộng, sẽ bút dây động rừng, ngàn vạn lần không thể làm việc lỗ mãng.”

“Trong lòng ta biết rõ, ngươi chỉ cần để ý dẫn người lên đàn tế là được!” Giọng nói của Đại trưởng lão mang theo vài phần không vui, hơi chút dừng lại, tiếp tục nói, “Chuyện bên đàn tế đã chuẩn bị như thế nào rồi?”

“Đều không sai biệt lắm, ta chính là lo lắng Thủy Đình đang ở đâu, hẳn...”

Trong cung điện dưới đất yên tĩnh đến cực điểm, đột nhiên truyền ra tiếng nói hai người. Xuất phát từ hiếu kỳ, Dạ Thất Thất tăng nhanh bước chân tiến lên, nhưng không làm kinh động đến bất luận kẻ nào, bóng dáng trực tiếp biến mất từ trong tầm mắt mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 313: Cái gọi là Chân tướng (3)

“Tộc trưởng, vì tương lai gia tộc, ngươi không nên lòng dạ đàn bà! Đừng quên tổ huấn nói, Thủy Đình, là người có số mệnh mang phúc trong lời tổ huấn nói, âm dương rối loạn, không thuộc ngũ hành, không chịu sự khống chế của thiên địa quy tắc. Dùng hắn làm tế phẩm, gia tộc của ta mới có thể thiên thu vạn thế, xưng bá ngũ hành đại lục, mới không thẹn với di huấn của tổ tông!”

Đại trưởng lão nói xong, tộc trưởng trầm mặc.

Đại trưởng lão nói, thân là tộc trưởng Thủy Vô Tình sao có thể không biết?

Nhưng hắn cảm giác, cảm thấy Đại trưởng lão nói có chỗ khác biệt so với tổ huấn, lúc trước Thủy Đình cũng là do Đại trưởng lão phát hiện trước, mệnh lệnh một nhà Thủy Vô Nhai phải sinh dưỡng thật tốt, nhiều năm như vậy hắn luôn luôn đặc biệt chú ý động tĩnh của Thủy Đình, ai ngờ hắn lại là bùn loãng không thể trát tường, thân mình tính cách yếu đuối không có năng lực, thêm việc Thủy Vô Nhai hết sức bỏ mặc, quả thực làm cho hắn càng ngày càng thất vọng, dần dần, cuối cùng một tia bất an đối với Thủy Vô Tình dưới đáy lòng cũng đã biến mất.

Thân là người Thủy thị, hy sinh vì gia tộc, là vinh hạnh của hắn!

“Vậy thì làm phiền Đại trưởng lão. Tương lai gia tộc, quan trọng hơn tất cả, về phần chuyện khác, ta sẽ xử lý, Đại trưởng lão cứ yên tâm” Thủy Vô Tình chỉ vào bên trong, ngoại trừ Hàn Thu không hiểu sao lại xuất hiện giúp bọn họ một lần, cùng với thiếu nữ áo đỏ bộ dáng đều rất quái dị, thì không có người khác.

Mà giờ khắc này, bên ngoài phòng, thân hình Dạ Thất Thất biến mất cũng nghe thấy đối thoại của bọn họ, khóe môi nhếch lên tia cười chế giễu lạnh lẽo.

Số mệnh mang phúc, âm dương rối loạn, không thuộc ngũ hành, không chịu thiên địa quy tắc chế... Chắc chắn chắc, không thể tưởng được thân phận này còn có mệnh số tốt như vậy, ngược lại thật sự là làm cho nàng mở to mắt mà nhìn a!

Gia tộc Thủy thị này dã tâm cũng không nhỏ, thiên thu vạn thế, xưng bá ngũ hành đại lục... A, thực là một đám người buồn cười hài hước.

Thủy Đình như thế nào thì nàng không biết, nhưng trước mắt, thân phận Thủy Đình này là Dạ Thất Thất nàng, đây chẳng phải là nói, người bị xem như tế phẩm đưa lên đàn tế sắp mất đi tính mạng là Dạ Thất Thất nàng, bọn họ tràn đầy tự tin hạ kết luận như vậy, bọn họ đã hỏi qua ý của nàng sao? Nàng

đồng ý hy sinh cái tôi, vì thành tựu gia tộc Thủy thị sao?

Bọn họ thật sự quá hài hước, quả thực là một đám đàn độn tự cho là đúng.

“Tộc trưởng yên tâm, chuyện này ta nhất định sẽ không để lọt cho dù chỉ là một giọt nước, sẽ không bị những gia tộc khác phát hiện, chờ chúng ta thành công mở ra đàn tể, đạt được thần khí mà tổ tiên lưu lại, chính là ngày diệt tộc của Hỏa gia tộc!” Nhắc tới Hỏa gia tộc, trong mắt Đại trưởng lão tràn đầy hận ý nồng đậm.

“Nếu không phải Hỏa gia tộc, tộc của ta sao lại có thể luân lạc tới mức làm bạn với Ma tộc được? Đợi đến khi có thần khí, ta nhất định phải để cho Hỏa gia tộc nếm thử cảm giác bị Ma tộc khống chế không thể là chính mình...” Thủy Vô Tình nghĩ đến ái thù của chính mình bị Ma tộc khống chế cuối cùng chết đi, đáy lòng nổi lên hận ý nồng đậm, nhưng hần lại ghi tạc tất cả cừu hận này lên trên người Hỏa gia tộc.

Nếu không phải lần kịch chiến với Hỏa gia tộc đó ngộ thương đến vợ của hắn, sao người Ma tộc có thể có cơ hội thừa dịp yếu mà khống chế nàng? Cuối cùng còn làm hại nàng mất đi tính mạng. Ma tộc quá mạnh mẽ, hắn tạm thời không có cách nào báo thù, dĩ nhiên là Hỏa gia tộc thành đối tượng cừu hận của hắn.

“Xung khắc như nước với lửa, có Thủy thị gia tộc ta, liền không có Hỏa gia tộc hắn! Nhiều năm như vậy, Hỏa gia tộc cùng gia tộc ta là địch, đã thương gia tộc của ta vô số người, Hỏa Kỳ Vân kia lại ba lần bốn lượt nhục nhã Thanh Ngao, thật là đáng hận, chỉ cần sau khi chuyện thành công, thù mới hận cũ cùng tính một lượt, nhất định phải làm cho Hỏa gia tộc vạn kiếp bất phục, hồn phách không còn!” Đại trưởng lão nghiêng răng nghiêng lợi, oán hận mở miệng.

Ma tộc... Thần khí...

Không nên đánh rần động cỏ, vốn Dạ Thất Thất muốn rời đi nơi này trước, đột nhiên nghe được hai người này nói chuyện, lúc này quyết định mạo hiểm lưu lại.

Đáy mắt Dạ Thất Thất lóe qua một chút tinh quang, trong lòng có kế hoạch của chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 314: Cướp nhà khó phòng

Chỗ lợi hại của thần khí, nàng đều rõ ràng hơn so với bất luận kẻ nào. Nghịch thiên thần đỉnh chính là thần khí, cứ việc nhìn vào trạng thái còn phong ấn bây giờ, cũng đã lợi hại như thế, thậm chí tạo ra khí linh Bán Bao Nhỏ hoạt động thông tuệ như thế. Nếu như gia tộc Thủy thị cũng nhận được thần khí, vạn nhất là thần khí đầy đủ, lấy dã tâm của gia tộc Thủy thị, đây tuyệt đối là đại kiếp nạn khó phòng nhất của Xích Hỏa đại lục!

Dạ Thất Thất không phải thánh mẫu, không có ý chí lớn đi cứu vớt vạn dân thiên hạ, nàng nghĩ đến, chỉ là bằng hữu bên cạnh chính mình, nhất là Hỏa Kỳ Vân, gia tộc Thủy thị căm hận Hỏa gia tộc như thế, nếu như đạt được thần khí, Hỏa Kỳ Vân thân là thiếu gia con vợ cả Hỏa gia tộc sao có thể may mắn thoát khỏi?

Còn có Ma tộc... Kia nghe nói là chủng tộc tà ác bị trục xuất ra khỏi ngũ hành đại lục, trước đó nàng đã hoài nghi gia tộc Thủy thị và Ma tộc cấu kết với nhau, nếu không nàng sao có thể gặp được hai lần Ma tộc đều là cao tăng gia tộc Thủy thị? Thủy Vô Tình cùng Đại trưởng lão nói chuyện, đã khẳng định hoài nghi của Dạ Thất Thất.

Ma tộc bị trục xuất nhiều năm như vậy, gia tộc Thủy thị cấu kết với Ma tộc như thế nào?

Ba trăm năm trước, Nhân tộc, Ma tộc, yêu thú tam tộc xảy ra một trận ác chiến, cuối cùng bởi vì vị thiên tài Nhân tộc kia ngang trời xuất thế, Nhân tộc mới thắng hiểm, Ma tộc bị khu trục, yêu thú bị trục xuất, Ma tộc là chủng tộc tà ác nhất, bị trục xuất đến địa vực hẻo lánh xa xôi nhất, gia tộc Thủy thị ngay cả Ma tộc bị trục xuất phong ấn cũng có thể cấu kết, ngoại trừ dã tâm, thực lực cũng là một nhân tố rất trọng yếu.

Nên dùng phương pháp gì tra ra chứng cứ gia tộc Thủy thị và Ma tộc cấu kết đây?

Lông mày Dạ Thất Thất nhíu lại, đáy lòng tự xem xét chính mình nên làm như thế nào?

Bỗng, không gian phát sinh chấn động, thân hình Dạ Thất Thất không yên, suýt nữa lộ rõ bóng dáng.

“Người nào dám tự tiện xông vào cấm địa? Đi ra cho ta - -” Bên ngoài cửa truyền tới tiếng bước chân gấp gáp, sắc mặt đại trưởng lão biến đổi, lúc này mở cửa ra phần nộ quát.

“A - -” Thủy Thanh Ngao bị Đại trưởng lão néo ở cổ phát ra tiếng kêu hoảng sợ.

“Thanh Ngao?” Nhìn thấy người tới là cháu trai có thiên phú tiền đồ nhất ở gia tộc, đứa cháu mà chính mình sủng ái nhất, sắc mặt Đại trưởng lão mới trở

nên dễ nhìn hơn một chút, buông Thủy Thanh Ngạo ra, mặt mũi tràn đầy tức giận trừng mắt hăn, “Người có biết đây là địa phương nào hay không? Ai cho người tự tiện xông vào? Người có biết tự tiện xông vào cấm địa là tội gì hay không?”

Nhìn Đại trưởng lão mặt tràn đầy tức giận, đầy lòng Thủy Thanh Ngạo có chút sợ hãi, có nhưng nghĩ đến giao dịch của chính mình cùng người kia, tất cả hết thảy đều trở nên không đáng sợ nữa.

“Đại gia gia, ta cũng là vạn bất đắc dĩ, có người mượn danh nghĩa tham gia chọn lựa thi đấu, tự tiện xông vào cấm địa, ta vạn bất đắc dĩ mới tự tiện xông vào cấm địa, kính xin đại gia gia trách phạt.” Nói xong, Thủy Thanh Ngạo trực tiếp quỳ xuống, dập đầu từng cái từng cái một, mặt mũi tràn đầy vẻ xấu hổ ân hận.

Thấy thế, sắc mặt đại trưởng lão cũng có chút hòa hoãn vài phần, nhưng lời nói vẫn mang chút lạnh lẽo, nhưng ánh mắt đã nhu hòa vài phần, ánh mắt không giống như trước lạnh như băng muốn giết người.

“Đến cùng phát sinh chuyện gì? Người nào dám tự tiện xông vào cấm địa?” Đại trưởng lão ý bảo Thủy Thanh Ngạo đứng lên, lòng mày nhíu lại hỏi.

Thủy Thanh Ngạo nói lại một lần chuyện đã xảy ra, đặc biệt là cường điệu nhắc tới chuyện giao chiến 'Thủy Đình' và Thủy Vô Nhai, trong giọng nói có giảm bớt một chuyện đánh nhau 'Thủy Đình' cùng Hàn Thu, trong lời nói, 'Thủy Đình' là có dự mưu đi tới gia tộc Thủy thị, mượn danh nghĩa tham gia chọn lựa thi đấu, mục đích chân thật lại là vì xâm nhập cấm địa.

“Thủy Đình?” Thủy Vô Tình cũng nghe được lời Thủy Thanh Ngạo nói, cau mày đi ra, giọng nói thoáng có vài phần nghiêm túc hỏi Thủy Thanh Ngạo, “Ngạo nhi, có người cùng người tiến vào hay không?”

Lời Thủy Vô Tình nói nhìn như đơn giản, nhưng Thủy Thanh Ngạo lại nhận ra trong mắt hăn đã mang theo vài phần khí thế sát phạt.

Thủy Thanh Ngạo vô duyên vô cớ rung mình một cái, liền vội vàng lắc đầu, không biến sắc tránh khỏi ánh mắt của Thủy Vô Tình, nhịp tim đập tăng nhanh, giống như bồn chồn cấp tốc nhảy lên, sâu bên trong sợ hãi người bọn họ nhìn ra bản thân suy nghĩ trong nội tâm giờ phút này.

Lại không dám để cho bọn họ biết rõ một chuyện, chính mình dẫn theo người ngoài tiến vào cấm địa.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 315: Gặp được hàng thật Thủy...

Âm thầm, trong nội tâm Dạ Thất Thất hừ lạnh, mặt mũi tràn đầy trào phúng, thật đúng là ứng với câu nói kia, ngày đề phòng ban đêm đề phòng cướp nhưng giấc nhà khó phòng!

Người ngoài không nhìn thấy đáy mắt Thủy Thanh Ngạo chợt lóe lên vẻ giảo hoạt, lại không thể tránh được mắt của Dạ Thất Thất.

Đối với Thủy Thanh Ngạo, cũng không phải là lần đầu tiên Dạ Thất Thất tiếp xúc, nhân vật có thể làm cho Hòa Kỳ Vân xảo quyết kia đau đầu, há có thể đơn giản sao? Quan trọng nhất là, ở trên người Thủy Thanh Ngạo, Dạ Thất Thất cảm nhận được khí tức quen thuộc.

Cùng lúc đó, một chỗ khác trong cung điện dưới đất của Thủy gia...

Một thiếu nữ mặc quần áo màu đỏ, chau mày, hai đầu lông mày mang theo vài phần căng thẳng cầm một miếng ngọc bội màu trắng trong tay, trên ngọc bội tán mát ra vàng sáng màu trắng sữa nhàn nhạt. Ánh sáng màu trắng sữa hình thành một ký hiệu lò mò, thiếu nữ áo đỏ đi theo ký hiệu quý dị kia, rẽ trái rồi rẽ phải, nhanh chóng xuyên qua tầng tầng bầy rập trong cung điện dưới đất, mà đi thẳng đến nơi trọng yếu của cung điện.

“Long mạch tinh hoa, Kỳ Lân hộ mạch... Chính là chỗ này, rốt cuộc ta tìm được rồi!” Nhìn cánh cổng trước mắt, thiếu nữ áo đỏ phát ra tiếng kinh hô cao hứng, hai tròng mắt lóe ra tia sáng hưng phấn chói mắt.

“Cột kẹt - - “

Ngọc bội màu trắng tự động bay lên, khảm vào giữa cái rãnh hình dáng tương tự như cái ổ khóa ở trên cánh cửa, phát ra một luồng ánh sáng, cửa, tự động mở ra, tán mát ra một luồng sáng chói mắt.

Bạch quang lui tán, tình hình trong cửa xuất hiện ở trong mắt thiếu nữ áo đỏ.

Chín cự long cực lớn được điêu khắc phân biệt thành chín tư thế khác nhau xoay quanh ở trên mỗi cây cột, hình thành một bức đồ án hết sức quý dị.

Vị trí trung tâm, bày biện một lò luyện đan khổng lồ, lửa phía dưới lò luyện đan còn chưa tắt, một mùi thơm nồng đậm tán mát ra từ trong lò đan, phía trên lò luyện đan, tụ hội đan khí nồng đậm, đó là dấu hiệu đan dược sắp đại thành.

Phía sau lò luyện đan, là một đàn tế trần đầy hơi thở quý dị!

Chung quanh tế đài, xương khô thành chồng chất, ít nhất cũng có ngàn vạn.

Âm khí trầm trầm, vô cùng quý dị!

Ngay chính giữa đàn tế, bày biện cái bàn lớn, còn có một cây cột lớn đứng vững vàng, trên cây cột, bị rất nhiều dây leo vương vãi, nhìn kỹ, những thứ dây leo kia càng giống là tóc người, màu đen dưới cây cột chảy xuôi trên đất đầy màu đỏ thẫm, lộ ra vẻ quý dị.

...

“Ha ha ha... Tìm được rồi, rốt cuộc ta tìm được rồi, ha ha ha... Thủy thị nhất tộc, ta muốn các ngươi phải nhìn tận mắt hy vọng bị nghiền nát, ha ha ha...”

“Chỉ sợ, phải để cho ngươi thất vọng rồi.”

Thiếu nữ áo đỏ đang hưng phấn, nhanh chóng đi đến trước lò luyện đan xoay hai vòng, mặt mũi tràn đầy vui sướng, rồi sau đó thân hình nhảy lên trên tế đài, cười to nói.

Lại không nghĩ tới, lúc này thiếu nữ áo đỏ lại nghe được giọng nói của một người khác!

Tiếng cười, liền im bặt.

“Là ngươi?” Nhìn thấy người xuất hiện ở trước mặt mình, đáy mắt thiếu nữ áo đỏ phát ra địch ý nồng đậm.

Khóe môi Dạ Thất Thất khẽ nhếch, vẻ mặt lạnh nhạt, từng bước từng bước đi đến giữa không trung như giẫm trên đất bằng, nhìn thiếu nữ áo đỏ, giọng nói lạnh nhạt: “Như thế nào? Thật bất ngờ sao? Đây chẳng phải là ngươi hy vọng sao? Vì sao phải làm ra loại vẻ mặt ngoài ý muốn này đây? Nơi này chỉ có hai người ta và ngươi, diễn trò cho ai xem? Thủy Đình.”

Đúng vậy, thiếu nữ áo đỏ trước mắt mới thật sự là Thủy Đình!

Cho dù giờ phút này nàng ta giả dạng nữ nhi, lại còn dùng thân phận của Dạ Thất Thất, nhưng lúc trước ngay khi chạm mặt bên ngoài Thanh Long Thành thì Dạ Thất Thất đã sớm nhận ra thân phận của nàng ta, nàng ta mới thật sự là Thủy Đình!

Chỉ là Dạ Thất Thất vẫn luôn không hiểu, tại sao Thủy Đình lại trao đổi thân phận với bản thân nàng? Lại từ đâu mà biết được chuyện của mình? Cho đến khi Dạ Thất Thất nhìn thấy Hàn Thu, mới hiểu được hết thảy, bàn tay đen thúi đẩy phía sau màn kia, chính là Hàn Thu.

Chương 318: Lá bài tẩy cuối cùng của ‘Thủy Đình’!

Editor: ChieuNinh

“So với trong tưởng tượng của ta thì ngươi thật ngốc, ta cho là ngươi sẽ phát hiện càng sớm hơn.” Thiếu nữ áo đỏ, cũng chính là Thủy Đình chân chính nhìn khuôn mặt Dạ Thất Thất gần như là giống nhau như đúc cùng với bản thân, khóe môi gọi lên một nụ cười lạnh.

Dạ Thất Thất vung tay áo lên, trước mặt nhiều thêm một cái ghế, nàng lười biếng ngồi ở trên ghế, bay lên mà ngồi, trong lười biếng mang theo vài phần thoải mái, mĩa mai cười một tiếng: “Như nhau, ta cho là ngươi sẽ càng bảo trì bình thân, chuyện hôm nay, hẳn là ngươi tự chủ trương đi? Ngươi xúc động như thế chỉ vì cái trước mắt, Hàn Thu biết không?”

Hàn Thu tự cho mình rất cao, kiêu ngạo tự phụ, quan trọng hơn chính là hẳn coi Thủy gia là vật ở trong bàn tay, lại muốn lợi dụng nàng, không uổng phí người nào cũng nắm giữ trọn vẹn Thủy gia trong tay.

Hắn hao hết tâm tư để cho bản thân nàng đi vào chỗ cung điện bị coi là cấm địa này của Thủy gia, há lại sẽ làm điều thừa ể cho Thủy Đình trước đến? Hơn thế nữa, thậm chí Dạ Thất Thất hoài nghi, bản thân Thủy Đình cũng rõ ràng mục đích của Hàn Thu xem nàng làm quân cờ, mới có thể bởi vì một lần hành động, tự ý cho bản thân mình tranh thủ càng nhiều lợi ích thuộc về chính mình.

“Ít xen vào việc của người khác đi! Dạ Thất Thất, ngươi có biết hay không, ta thật sự rất hận ngươi, hận không thể ngươi chết đi, mong muốn trên đời này chưa từng có sự tồn tại của ngươi... Nhưng mà không sao cả, nguyện vọng này của ta lập tức sẽ được thực hiện, bởi vì, ngươi sẽ chết.”

Có gian trá!

Trông thấy sắc mặt Thủy Đình thay đổi liên tục, trong nháy mắt đáy lòng Dạ Thất Thất tăng cao cảnh giác, dâng lên một điềm báo không tốt.

“Muốn giết ta, dựa vào cấp tu vi đỉnh cao của ngươi, chỉ sợ làm không được. Hay là nói, ngươi còn có lá bài tẩy gì mà ta không biết?” Dạ Thất Thất đứng lên, trên mặt mơ hồ mang theo vài phần khinh thường và trào phúng, đáy mắt lóe qua ánh sáng lạnh.

Đúng vậy, nàng cố ý muốn chọc giận Thủy Đình như vậy, mượn cơ hội từ trong miệng nàng ta đạt được chuyện mình muốn biết.

Chỉ là, hình như nàng thật sự đánh giá thấp Thủy Đình!

“Giết người, không cần động thủ với người cũng có thể làm được.” Thủy Đình cười đến tà mị. Nhìn thấy gương mặt giống nhau như đúc với bản thân làm ra vẻ mặt như thế, trong lòng Dạ Thất Thất cảm giác vô cùng kỳ quái, không khỏi hơi hơi nhũn mảy.

“Thủy Đình, người không khỏi rất... A - -” lời nói mới vừa nói được một nửa, cái cổ Dạ Thất Thất đột nhiên bị bóp chặt, làm cho nàng có loại cảm giác hít thở không thông.

Hai tay Thủy Đình không ngừng kết thành các loại thủ quyết, nhìn thấy sắc mặt Dạ Thất Thất càng ngày càng thống khổ, vui vẻ trên mặt nàng ta càng ngày càng quý dị.

“Mặc cho người có bản lĩnh thông thiên, ta muốn giết người, cũng dễ dàng.” Ánh mắt quý dị của Thủy Đình quét qua từ trên người Dạ Thất Thất, ánh mắt hữu ý vô ý mà hơi chút dừng lại ở trên cổ nàng, lập tức mặt liền biến sắc, mắt trừng to nhìn chằm chằm cổ Dạ Thất Thất.

“Như thế nào? Có phải như vậy sẽ nhìn càng thêm rõ ràng hay không?”

Đột nhiên, một cái cần cổ tuyết trắng xuất hiện ở trước mắt Thủy Đình, giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng mang theo đùa cợt vang lên ở bên tai nàng ta.

Ngẩng đầu, Thủy Đình đã nhìn thấy vẻ mặt thanh tú mang theo vẻ cười nhạo của Dạ Thất Thất.

“Người đang tìm vật này?” Dạ Thất Thất nhếch môi cười lạnh, cầm trong tay là sợi dây chuyền màu xanh ngọc đưa cho Thủy Đình xem, đáy mắt Thủy Đình thoáng lóe qua vẻ hoảng loạn, muốn đưa tay đoạt lấy dây chuyền, lại bị Dạ Thất Thất lách mình tránh thoát.

“Nhìn người khang trang với sợi dây chuyền này như thế, liền chứng minh ta đoán không có sai, sợi dây chuyền này chính là sát chiêu cuối cùng của người, cũng là lá bài tẩy cuối cùng người để lại ở trên người ta.”

Ánh mắt Thủy Đình lóe lên: “Không biết người đang nói cái gì?”

“Thật thật giả giả không dứt, người có biết ta đang nói cái gì hay không không quan trọng, quan trọng là, hiện tại người mất đi lá bài tẩy cuối cùng. Không còn con át chủ bài giữ kín chuyện bí mật của người, người còn có giá trị gì đáng giá để Hàn Thu lợi dụng đây? Tự vị bị xem như đồ bỏ, không dễ chịu đi?”

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 316: Quan hệ rắc rối phức tạp.

“Người nói vậy, hẳn mới không phải coi ta như đồ bỏ, là người, đều là người, chỉ cần người chết, thì hẳn sẽ không buông tay ta...” Nói xong, cảm xúc của Thủy Đình đột nhiên trở nên hết sức kích động, hai mắt lồi ra, tràn đầy hận ý trùng mắt với nàng.

Thì ra là có người động lòng xuân.

Dạ Thất Thất quăng cho Thủy Đình một ánh mắt đồng tình, yêu nam nhân như Hàn Thu, nhất định không có kết quả.

Hàn Thu tựa như một gốc cây trúc đào đang nở hoa tươi đẹp, nhìn như tràn đầy sức quyến rũ mê người, kì thực có kịch độc, nếu như trúng độc quá sâu, cũng có thể dẫn tới tử vong.

“Hắn có buông bỏ người hay không, không liên quan gì tới ta. Ta quan tâm là, làm thế nào người biết thân phận của ta? Hơn nữa ở dưới tình huống ta không biết chút gì, thần không biết quỷ không hay đối thân phận với ta? Sợi dây chuyền này, nếu như ta không có đoán sai, hẳn là công cụ giúp người ẩn núp thân nữ nhi nhiều năm, ta không có đoán sai đi?” Không hiểu sao biến thành thân nam nhi, là chuyện cho tới nay Dạ Thất Thất để ý nhất, cũng nghi hoặc nhất.

Nàng làm sao cũng nghĩ không ra, mình đang yên đang lành sao lại đột nhiên từ thân nữ nhi biến thành thân nam nhi?

Cho đến khi trên đường đến Thanh Long Thành, lúc mẹ đẻ Hách thị của Thủy Đình ra tay muốn lấy tính mạng nàng, nàng liền phát giác được có cái gì đó không đúng. Chỉ là lúc đó không có suy nghĩ nhiều như vậy, cho đến khi Thủy Đình xuất hiện, làm cho nàng rung động mạnh mẽ.

Cộng thêm hết thầy phát sinh về sau, cho đến khi Tam sư huynh và Hoàng xuất hiện, Tam sư huynh một phen truy vấn, nàng mới ý thức được, cho tới nay nàng tìm sai phương hướng rồi, lẫn lộn đầu đuôi, thì làm sao lại tìm được kết quả?

Sợi dây chuyền này nàng ban đầu cũng không có chú ý tới, vào một ngày nào đó, nàng đột nhiên nghĩ đến, sau khi tỉnh lại mình không hiểu sao lại biến thành Thủy Đình. Trước tiên thời điểm Hách thị đến xem nàng, hình như vẫn nhìn chằm chằm vào cổ của mình, thật giống như vô cùng gấp gáp khẩn trương cái gì đó. Lúc ấy nàng cho rằng Hách thị quan tâm căng thẳng chính là vì Thủy Đình này, về sau ngẫm lại, hình như cũng không phải là như thế, nàng càng thêm căng thẳng giống như là dạng đồ vật nào đó trên người Thủy Đình.

Liên tưởng về sau phát sinh một chuyện Hách thị muốn giết nàng diệt khẩu, Dạ Thất Thất mới thật sự hoài nghi tới sợi dây chuyền nhìn như tầm thường này.

Chỉ là, hoài nghi thì hoài nghi, nàng thủy chung không có làm rõ ràng sợi dây chuyền này dùng như thế nào.

“Muốn biết, trước thắng ta rồi nói sau.” Lời nói chưa dứt âm, hồng quang chợt lóe qua, bóng dáng Thủy Đình biến mất ở tế trên đài.

Dạ Thất Thất nghiêng người tránh qua công kích của Thủy Đình, khoe môi thoáng gọi lên cười lạnh khinh miệt: “Muốn thắng ta, chỉ dựa vào ngươi, còn chưa đủ tư cách!”

Hồng quang trong tay chợt lóe, một quả cầu lửa màu đỏ thẫm đánh trúng Thủy Đình.

Trong nháy mắt, trên người Thủy Đình bốc cháy, bỏ nhào thế nào cũng không dập tắt được.

“A...”

Lửa trên người càng cháy mạnh, ngay cả lồng bảo hộ trên người Thủy Đình cũng bị ngọn lửa có tính cắn nuốt vạn vật của Dạ Thất Thất đốt phá, trực tiếp cháy hồng da trên người nàng ta.

“Đây là lửa gì? Thế nhưng không dập tắt được? Ngươi mau dập tắt nó giúp ta, nếu ta gặp chuyện không may, ngươi cũng chết chắc rồi...” Thủy Đình không có biện pháp dập tắt ngọn lửa trên người, chỉ có thể đưa ánh mắt một lần nữa phóng đến trên người Dạ Thất Thất, hét lớn với nàng.

Nếu ta gặp chuyện không may, ngươi cũng chết chắc rồi - -

Nàng ta nói những lời này là có ý gì?

Chẳng biết tại sao, trong đầu Dạ Thất Thất đột nhiên hiện ra thiếu nữ lớn lên giống mình như đúc nhìn thấy được ở chỗ Lão Phong Từ sư phụ trước khi rời khỏi bí cảnh.

Chẳng lẽ, thế gian này thực sự có chuyện trùng hợp như vậy?

Gặp gỡ một người lớn lên giống nhau như đúc với bản thân gần như là đã cực kì hiếm thấy, hiện tại lại gặp gỡ người thứ hai, thật chẳng lẽ có nhiều trùng hợp như vậy sao?

Trong điện quang hỏa thạch, trong đầu Dạ Thất Thất nhanh chóng lướt qua một ý niệm to gan trong đầu, chẳng lẽ là...

“Phía sau tai trái của ngươi có phải có cái bớt bướm bướm hay không?” Lúc hỏi ra vấn đề này, nhịp tim Dạ Thất Thất đột nhiên tăng nhanh, hy vọng sự tình không phải mình như nghĩ, nếu không - - nàng thật sự không biết làm như thế nào để tiếp nhận sự thật này?

Chương 320: Đấu trí với Thủy Đình nhận được đáp án (1).

Editor: ChieuNinh

Nghe vậy, động tác dập lửa của Thủy Đình đột nhiên dừng lại, hai tròng mắt nhìn chăm chăm Dạ Thất Thất, khoe môi thoáng gọi lên nụ cười thần bí quỷ dị: “Muốn biết? Không bằng chúng ta đến đánh cược, ngươi thắng, ngươi muốn biết cái gì ta đều nói cho ngươi biết; trái lại, nếu ngươi thua, liền tặng cái đầu của ngươi cho ta vui đùa một chút, như thế nào? Có dám đánh cược hay không?”

“Cái đánh cược này, thấy thế nào cũng là ta thua thiệt, không công bằng.” Dạ Thất Thất tư thái tự nhiên nhìn xem Thủy Đình, vẻ mặt giống như cười mà như không cười lộ ra sự lạnh lùng chế giễu.

“Đáp ứng hay không, nói một câu, ta không muốn nói nhảm với ngươi.” Công bằng? Hừ, thế gian nào có nhiều công bằng đáng nói như vậy? Nếu như công bằng, vì sao nàng và Dạ Thất Thất rõ ràng đều là... mà Dạ Thất Thất lại tốt số thành nữ nhi thành chủ Viêm Hóa Thành, mà nàng thì ngay cả giới tính cũng không thể công bố, bị xem như phế vật mà nuôi dưỡng làm tế phẩm?

Nghĩ tới mười bảy năm qua gặp phải, cảm xúc Thủy Đình càng ngày càng kích động, hận ý trong nội tâm đối với Dạ Thất Thất càng ngày càng đậm.

Nàng không cam lòng, không cam lòng!

Dựa vào cái gì chỉ thấy nàng và Dạ Thất Thất sẽ có chênh lệch lớn như vậy? Thân phận như thế, giá trị cũng thế, ngay cả trong lòng trong mắt hân cũng đều chỉ có một Dạ Thất Thất, Thủy Đình nàng thì chỉ là một vật thay thế! Dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì?

Phẫn hận và không cam lòng trong mắt Thủy Đình tất cả đều bị Dạ Thất Thất thu hết vào mắt, cho dù nàng cũng không biết vì sao Thủy Đình hận ý nồng đậm đối với mình như thế? Nhưng mà, nói chung có một ngày chân tướng mọi chuyện sẽ rõ ràng.

“Ta còn chưa nói hết. Mặc dù đánh cược này với ta mà nói là hết sức không công bằng, nhưng mà ta là người từ trước đến nay liền thích khiêu chiến chuyện khó khăn, đánh cược này, rất thú vị, ta đánh cược với ngươi.” Không hỏi nội dung đánh cược, Dạ Thất Thất hỏi hột đáp ứng, giọng nói không thêm quan tâm, thật tự nhiên giống như chỉ đơn giản là uống một hớp nước vậy, hoàn toàn nhìn không ra đây là một trận đánh cược liên quan tới tính mệnh.

“Nhưng mà, ta có một điều kiện, trước khi bắt đầu đánh cuộc, nói cho ta biết trước phương pháp sử dụng sợi dây chuyền này. Ta là thân nữ nhi nhiều năm như vậy, người đột nhiên biến ta thành thân nam nhi, ta hết sức không có thói quen.” Nhất là mỗi lần lúc tắm rửa, Dạ Thất Thất cũng không dám cởi quần, nàng không dám tưởng tượng ra bộ dáng nửa người dưới của mình có đồ chơi kia của nam nhân, ngẫm lại đều cảm thấy khủng bố.

Ngược thay đổi bằng phẳng nàng còn có thể thuyết phục chính mình, đây là đang bó ngực nữ giả nam trang, nhưng phía dưới... Nàng thật sự không qua được cửa ải kia trong lòng mình.

Nhất là sau khi tìm được Hoàng, thời điểm mỗi lần nàng nhìn thấy Hoàng, Hoàng chỉ cần hơi chút có bất kỳ hành động thân mật nào, nàng sẽ nhớ tới chuyện bản thân mình bây giờ là thân nam nhi, lập tức rơi hết cả da gà đầy đất, thực sự không có biện pháp tiếp nhận chuyện mình biến thành thân nam nhi này.

Đối Dạ Thất Thất mà nói, việc cấp bách, tuyệt đối không có chuyện gì khác trọng yếu hơn muốn làm là có thể khôi phục thân nữ nhi.

Vấn đề bản thân cũng không thể giải quyết, nói gì làm đại sự?

“Hừ, người nói nhiều như vậy, không phải là muốn lừa gạt bí pháp sử dụng Thâm Lam Tinh từ trong tay của ta sao, nằm mơ!” Thủy Đình không chút lựa chọn cự tuyệt lời nói của Dạ Thất Thất, dừng một chút, lại mở miệng nói ra: “Chuyện không có tuyệt đối, nếu người thật sự muốn biết, thì cầu xin ta là được, nói không chừng ta nhìn thấy người quý ở trước mặt ta cầu xin, nhất thời mềm lòng, đáp ứng người cũng nói không chừng!”

Nói xong, Thủy Đình cười to, phát ra tiếng cười chói tai.

Nhìn thấy mặt mũi tươi cười tràn đầy bi ôi của Thủy Đình, trong lòng Dạ Thất Thất hận đến nghiến răng, nhất là nàng ta còn dùng mặt của mình, thân phận của mình lộ ra dạng bi ôi bức này, Dạ Thất Thất đều hận không thể nhào tới cắn nàng ta vài cái, kéo thịt của nàng ta xuống đến mấy khối mới trút được con giận.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 317: Đấu trí với Thủy Đình nhận được đáp án (2).

“Người đi theo Thủy Thanh Ngao tiến vào nơi đây đã được nửa nén hương, thời gian còn lại của ta là một nén nhang, người đoán xem khi nào thì người Thủy gia sẽ phát hiện chúng ta đây? Ta thì không sao cả, cũng không biết, người tự tiện xông vào cấm địa Thủy gia quấy rối kế hoạch của Hàn Thu, làm hại kế hoạch của hần thất bại, hần sẽ đối xử với người như thế nào đây? Ta quả thật có chút hiếu kỳ.” Dạ Thất Thất tuyệt đối không thừa nhận mình đang uy hiếp Thủy Đình, chẳng qua là nàng dựa vào thực tế nói vài câu lời nói thật mà thôi.

“... Được, ta đáp ứng người.” Nghênh tiếp ánh mắt Dạ Thất Thất thoải mái không sợ hãi chút nào, Thủy Đình hận đến nghiến răng, cuối cùng vẫn bị bại trận.

Một giọt máu từ đầu ngón tay của Thủy Đình bay ra ngoài, rơi xuống trên giữa ngôi sao linh thạch màu xanh lam, ánh sáng trên ngôi sao màu xanh lam bị hồng quang che giấu.

“Cho ta một giọt máu.” Thủy Đình vừa mới nói xong, đầu ngón tay của Dạ Thất Thất bay ra một giọt máu, cũng rơi xuống giữa ngôi sao linh thạch màu xanh lam trong tay Dạ Thất Thất, trong một thoáng, ánh sáng màu hồng lan rộng, trên người Dạ Thất Thất bị hồng quang vây quanh.

Giữa hồng quang, chỉ thấy ngực Dạ Thất Thất từ từ phồng dậy, hầu kết thối lui, hai chân mày anh khí từ từ tản đi, nhiều hơn vẻ thiếu nữ giáo hoạt và quyến rũ.

Hồng quang tản đi, Dạ Thất Thất đưa tay sờ chút một chút sợi tóc trước trán của mình, khóe môi thoáng hiện nụ cười nhạt, trong mắt hiện lên sắc mặt vui mừng, xem như chốn không người mà đưa tay sờ sờ đầy đặn trước ngực mình, chặc chặc khen: “Hoàn hảo không có nín hổng, nếu không sẽ lỗ vốn lớn.”

Vốn là không lớn, nếu như bị ghen mà rút lại, biến thành sân bay, thì nàng thật sự là khóc không ra nước mắt.

“Người đủ chưa? Đừng nghĩ kéo dài thời gian.” Thấy Dạ Thất Thất cúi đầu vờ về ngực, trong mắt Thủy Đình tràn đầy ghét bỏ.

Dạ Thất Thất nhún vai không sao cả: “Ta cao hứng, quân khanh chuyện gì?” (khanh: này là trong cách gọi thân mật của tình nhân dành cho nhau, khanh là nữ, quân hoặc lang là dành cho nam. Chị TT đang đùa à)

“Người...”

“Đừng người người ta ta, không phải là muốn đánh cuộc sao? Còn chờ cái gì?” Dạ Thất Thất trực tiếp cắt đứt lời nói của Thủy Đình, thúc giục nàng đừng nói nhảm, đi thẳng vào vấn đề.

...

“Àm!” Cửa đang đóng chặt bị lực lớn đẩy ra, mấy bóng dáng nhanh như tia chớp xuất hiện ở cửa.

“Thủy Đình, ngươi thật đúng là to gan lớn mật, hôm nay, ta xem ngươi trốn như thế nào?” Đại trưởng lão tức giận trừng mắt với Dạ Thất Thất, lông mày cau lại, cảm giác, cảm thấy ở đầu đó có chút gì đó không đúng.

“Này, tìm ngươi kia.” Dạ Thất Thất hướng về Thủy Đình chép miệng, hai tay mở ra, đứng sang bên cạnh, bày tỏ chuyện này không có quan hệ gì với mình.

Thiếu nữ xinh đẹp một thân quần áo màu đỏ, thật giống như một đoàn nắng gắt, cũng chính là Thủy Đình hơi nhú mày, rất là tự nhiên tiếp nhận lời nói của Dạ Thất Thất, tiến lên hai bước, nhìn Đại trưởng lão hơi trào phúng nói: “Vì sao ta phải trốn? Nghe danh không bằng gặp mặt, tin đồn, Đại trưởng lão Thủy gia thực lực thâm hậu, là cao thủ có thể đếm được trên đầu ngón tay của toàn bộ Xích Hóa đại lục, hiện tại gặp mặt, quả thật có phong độ cao thủ.”

“Ngươi... Ngươi là Thủy Đình? Không, ngươi không phải là Thủy Đình, ngươi là Dạ Thất Thất... Hửn, hửn mới là Thủy Đình...” Người nói chuyện là Thủy Thanh Ngao, hửn trừng to mắt, ánh mắt về mặt tràn đầy không thể tin chạy qua lại chạy trên người Dạ Thất Thất và Thủy Đình.

Tại sao có thể như vậy? Dạ Thất Thất và Thủy Đình...

“Chắc chắc chắc... Thủy công tử Thanh Ngao huynh, ta thật không muốn nói ngươi, ngay cả ta là đối thủ đánh nhau nhiều lần cũng có thể nhận sai, chỉ số thông minh của ngươi... Phong thủy nha! Nếu Thủy gia mà giao vào trong tay ngươi, chắc chắc chắc chắc...” Câu nói kế tiếp Dạ Thất Thất chưa nói hết, một phen châm chọc khiêu khích, sắc mặt Thủy Thanh Ngao càng ngày càng khó coi.

“Ngươi gạt ta!” Thủy Thanh Ngao hung dữ trừng mắt Thủy Đình, ánh mắt kia, hận như không thể muốn giết nàng.

“Ngươi ngu xuẩn, giờ trách ai?” Thủy Đình hừ lạnh, mặt mũi tràn đầy khinh thường.

Thủy Thanh Ngao nổi cáu, tức giận trừng nàng: “Ngươi...”

“Ngao nhi, là ngươi mang nàng vào?” Ánh mắt Đại trưởng lão mang theo một nỗi tức giận ngập trời, trò tay hung hăng quăng cho Thủy Thanh Ngao một bạt tai: “Trở về lại tính sổ với ngươi!”

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 318: Đấu trí với Thủy Đình nhận được đáp án (3).

“Đại Gia Gia...” Thủy Thanh Ngao muốn giải thích, lại bị Đại Trưởng Lão đánh thêm một cái tát.

“Hò đồ!”

Giờ khắc này, Đại Trưởng Lão hận không thể bỏ đầu Thủy Thanh Ngao ra, nhìn xem trong đầu hắn có phải phải đều chứa **** không. Thế nhưng lại có thể làm ra loại chuyện dấn sỏi vào nhà này.

“Bốp bốp bốp - -” tiếng vỗ tay thanh thúy truyền ra từ trong tay Dạ Thất Thất: “Ta không có hứng thú nhìn ngươi giáo huấn tôn tử, nếu như không có việc gì, ta đi trước.” Ngừ khí Dạ Thất Thất không chút để ý, giống như nàng không phải đang ở vị trí cấm địa nguy hiểm trùng trùng của Thủy gia, mà là một khách sạn tẩu lâu trên đường, qua lại tự nhiên.

Hành động lần này của Dạ Thất Thất cũng chọc giận đám người Đại Trưởng Lão vốn là từng có chuyện với nàng: “Câm miệng! Ngươi coi nơi này là chỗ nào? Thủy Đình, hôm nay không giết ngươi, khó tiêu nhục nhã ngày đó ta phải chịu!”

Nghĩ đến ngày đó bên ngoài Thanh Long thành, Dạ Thất Thất liên giết vài người Thủy gia, cuối cùng hửn tự mình ra tay, hoàn toàn bị người áo trắng thần bí nhục nhã. Đại Trưởng Lão đem hận ý tràn đầy trong lòng tất cả đều phát tiết đến trên người Dạ Thất Thất.

“Àm - - “

Một đạo lam quang hiện lên, Dạ Thất Thất lắc mình né qua.

“Thiên La Địa Võng, diệt!” Lời vừa nói xong, quả cầu lửa đầy trời chen chúc mà ra coi như là Thiên La Địa Võng.

Hồng quang qua đi, Đại Trưởng Lão bị hao tổn tóc bạc, góc áo bị cháy ra hai cái lỗ, bộ dáng có vẻ chật vật.

“Ta thấy ngươi không chỉ có là người già hoa mắt, đầu óc cũng không tốt, giống như Đại Trưởng Lão mắt mờ chẳng phân biệt được nặng nhẹ, khó trách Thủy gia vĩnh viễn cũng không có cách nào ưu việt hơn Hòa gia.” Chuyện cho tới bây giờ, Dạ Thất Thất đều không biết nên nói Đại Trưởng Lão Thủy gia là người ích kỷ hay là tự đại.

Vào lúc này, trong mắt hắn vẫn chỉ thấy có cảm xúc bản thân, thực sự quá buồn cười.

Nghe vậy, Đại Trưởng Lão sùng sốt, trong mắt chợt lóe lên ánh sáng, coi như đột nhiên nhớ tới cái gì, ánh mắt bỗng phóng đại: “Ngươi không phải là Thủy Đình, rốt cuộc ngươi là ai?”

“Xì!”

Dạ Thất Thất cười ra tiếng, lông mi khẽ chớp, ý cười mang theo vài phần ngả ngón nhìn Đại Trưởng Lão, phun ra hai từ có thể làm người ta tức điên lên: “Ngươi đoán?”

“Nhãi ranh ngươi dám...”

“Đại Gia Gia, nàng ta là Dạ Thất Thất, Ngũ Trưởng Lão chính là bị nàng ta giết chết.” Thủy Thanh Ngạo ở một bên giải thích.

“Dạ Thất Thất?” Đại Trưởng Lão nhíu mày, cúi đầu suy tư, một lát sau ngẩng đầu, ánh mắt đảo qua ở trên người Dạ Thất Thất và Thủy Đình, đáy mắt mang theo nỗi hoảng sợ: “Ngươi là Dạ Thất Thất, vậy nàng ta là người phương nào?” Mắt hắn đầy khiếp sợ và không thể tin nhìn chằm chằm Thủy Đình.

“Ngươi cho rằng thế nào?” Dạ Thất Thất như cười như không nhìn hắn.

“Không có khả năng!” Đại Trưởng Lão biến sắc, vẻ mặt không thể tin lui về phía sau hai bước, tay chỉ vào Thủy Đình đang run run, “Ngươi... ngươi lại là thân nữ nhi?”

Tại sao có thể như vậy?

Đây đến cùng là chuyện gì xảy ra? Thủy Đình rõ ràng là thân nam nhi, tại sao lại đột nhiên biến thành thân nữ nhi? Trong này đến cùng đã xảy ra chuyện gì?

Trong nháy mắt suy nghĩ Đại Trưởng Lão hỗn loạn, chống lại hai gương mặt gần như là giống nhau như đúc của Dạ Thất Thất và Thủy Đình, cùng với ánh mắt cười nhạo như cười như không, trong đầu hắn là một mảnh hỗn loạn.

“Bằng không thì thế nào? Ta sinh ra đã là thân nữ nhi, nếu không có bọn lòng muông dạ thú các ngươi, ta há có thể lấy thân phận nam nhi sống mười bảy năm qua? Như thế nào? Cảm giác giấc mộng tan biến cũng không dễ chịu đi? Ha ha ha ha...” Nói xong, Thủy Đình lên tiếng tùy ý cười to.

“Ngươi lừa chúng ta mười bảy năm...”

“Thì tính sao? Lòng muông dạ thú, ai gặp cũng giết! Thủy thị không diệt, thiên lý khó dung - -” trong mắt Thủy Đình tràn ngập hận ý nói.

Nhiều năm hi vọng tan biến trong một đêm, sắc mặt Đại Trưởng Lão âm trầm khó coi, trong mắt tràn ngập sát ý: “Các ngươi, một người cũng đừng mong trốn thoát! Toàn bộ đều phải chết - -”

Trong một thoáng, cuồng phong gào thét, mặt đất bị run rẩy!

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 319: Hủy tể đàn.

Đại trưởng lão biết được Thủy Đình là thân nữ nhi, nhóm người mình lại bị xem như tên ngọc mã bị lừa gạt mười bảy năm, lúc này giận tím mặt, ra tay muốn lấy tính mạng của hai người Dạ Thất Thất và Thủy Đình.

Hắn sớm nên nghĩ tới, dung mạo hai người tương tự như thế, sao lại há có thể không có chút quan hệ nào?

“Bọn ngươi cấu kết mưu hại tộc của ta, tội này xứng đáng bị tru diệt, hôm nay, ta đại biểu cho Thủy gia, phán bọn ngươi tử tội!”

Đại trưởng lão mở hai tay ra, cả người bay lên trời, tiếng như sấm, mắt giống như lưỡi dao, khí thế bá đạo.

“Vạn tiễn xuyên tâm!”

Ngay tức khắc, lam quang đầy trời ùn ùn kéo về phía Dạ Thất Thất và Thủy Đình, tràn đầy khí sát phạt.

“Được lắm!” Bên ngoài cơ thể Dạ Thất Thất nổi lên một tầng hồng quang, bao bọc nàng ở trong đó, giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng quát to: “Nguyên Bảo, Thôn Phệ Hòa!” (lừa cắn nuốt)

Vừa dứt lời, một bóng dáng màu hồng phấn đột nhiên xuất hiện ở giữa không trung, phun từng đoàn từng đoàn ngọn lửa màu đỏ thắm hướng tới Đại trưởng lão...

“Vạn độc phệ tâm!” Giờ phút này, Thủy Đình cũng không ngồi chờ chết, mà là lựa chọn cùng nhau đón địch với Dạ Thất Thất, khói độc màu đen từ trên người nàng ta lan tràn ra.

Lập tức, khói độc bay đầy trời, thực lực Thủy Thanh Ngao còn không đủ nên trúng độc tại chỗ, sắc mặt tím lại, khoanh chân ngồi điều chỉnh nội tức.

Đại trưởng lão lấy một địch hai, cộng thêm Nguyên Bảo ở giữa không ngừng quấy rối, khoảng cách song phương ở từ từ kéo vào trung tâm.

“Huyền Băng Tiền, Tru Hồn!”

Đột nhiên Thủy Đình hét lớn, một băng tiền màu lam khí thể vô cùng hung hăng bá đạo đánh tới Đại trưởng lão.

Cùng lúc đó, Dạ Thất Thất trông thấy Thủy Đình nhìn mình một cái, không biết vì sao, lúc này nàng liền hiểu ý tứ cái nhìn kia của nàng ta, trong tay xuất hiện Đoạn Dao lai lịch thần bí tràn ngập sát khí, hung hăng vỗ xuống Đại trưởng lão...

Vì ngăn cản được đại chiêu này của hai người, trên người đại trưởng lão phát ra quang mang màu trắng bạc chói mắt, một cỗ uy áp không cách nào dùng ngôn ngữ hình dung tràn ngập cả tòa cung điện.

Lập tức, trong lòng Dạ Thất Thất và Thủy Đình đồng thời dâng lên một cảm giác ngờ ngẫm, cùng với cảm giác càng không cách nào bầu víu.

Nhưng mà chỉ thoáng qua, trong lòng Dạ Thất Thất liền tuôn ra sự không cam lòng càng mãnh liệt hơn.

Không có người nào có thể đạp ta ở dưới chân, không có người nào có thể làm cho ta thần phục!

Ta, Dạ Thất Thất, chính là vương của chính mình!

Mệnh là do ta không do trời, nếu như trời trói buộc ta, ta liền xuyên phá thiên không, nếu như ngăn cản ta, ta liền dẫm nát đất kia!

Hoàng Thiên Hậu Thổ, thất giới Thần Phật, Dạ Thất Thất ta không sợ chút nào!

Lập tức, hào khí ngập trời từ trên người Dạ Thất Thất bắn ra, tách ra uy áp tràn đầy trong không khí.

Hồng quang đầy trời áp đảo quang mang màu trắng bạc chói mắt, Thủy Đình nhân cơ hội bay người lướt tới, ánh sáng màu đen quỷ dị bắn ra từ trên người nàng ta.

Lập tức, hai đạo quang mang một đỏ một đen, giao triển cùng một chỗ, thật giống như một cái lưới lớn, ngăn chặn lại quang mang màu trắng bạc trên người đại trưởng lão phát ra.

Trong nháy mắt Đại trưởng lão bị áp chế đó, Dạ Thất Thất thở phào nhẹ nhõm, nhìn thật sâu Thủy Đình một cái.

Chẳng biết tại sao, càng chung đụng với nàng ta, cảm giác quen thuộc này trong nội tâm Dạ Thất Thất càng thêm nồng đậm, thật giống như... Các nàng vốn nên là một thể vậy! Cái loại cảm giác này, thật sự hết sức kỳ diệu, không cách nào diễn tả bằng ngôn từ.

“Ở đây giao cho ngươi.” Thủy Đình thu hồi linh lực của mình, mặt không chút thay đổi nói một câu, rồi sau đó, trực tiếp bay lên trời, rồi xuống trên tế đài cao cao.

“Àm!”

Một đạo sấm sét màu tím ngang trời xuất thế, bổ tới trên bàn trên tế đài, có lẽ là uy lực sấm sét quá nhỏ, lại chỉ để lại một vết cháy nhàn nhạt.

Thủy Đình nhướng mày, niệm khẩu quyết, lại đưa tới một đạo lôi điện lần nữa, hiệu quả vẫn như cũ, rồi sau đó Thủy Đình lại phóng ra mấy chiêu công pháp thủy hệ, kết quả lại là ngay cả dấu vết cũng không có, chớ nói chi là hủy diệt đàn tề này.

“Nguyên Bảo, đi hỗ trợ!”

Thấy thế, trong mắt Dạ Thất Thất thoáng hiện vẻ chế giễu, liếc mắt ra hiệu cho Nguyên Bảo, Nguyên Bảo kêu hai tiếng học học, bay thẳng đến chính giữa đàn tề bỏ nhà đi qua cái bàn duy nhất. Thật giống như một con sói đói ôm cái hộp trên bàn bắt đầu gặm. Chỉ trong khoảnh khắc, gặm ăn sạch sẽ cái hộp kia, còn vừa lòng thỏa mãn ợ lên một cái...

Trong nháy mắt cái hộp biến mất, cả tòa cung điện bắt đầu lay động, mấy cây cột điêu khắc phi long xoay quanh trong cung điện, bắt đầu lay động kịch liệt, rồi sau đó “ầm” một tiếng, toàn bộ sụp đổ - -

Chương 320: Tiệp nhân, đừng trốn!

Đàn tể ngay trước mặt đám người Dạ Thất Thất, “ầm” một tiếng, sụp đổ!

Tức khắc, tất cả mọi người sững sờ.

Này... Dạ Thất Thất sờ sờ mũi, bày tỏ bất đắc dĩ.

Nàng thật sự không phải cố ý được không? Nàng cũng không biết, Nguyên Bảo sẽ trực tiếp ăn hết cái hộp kia, càng không biết, sau khi cái hộp kia biến mất, đàn tể lại sẽ trực tiếp sụp đổ được chứ!

Công trình bã đậu, thật tình không thể trách nàng.

“Thằng nhãi ranh, nguoi dám!”

Đại trưởng lão bị thiên la địa võng vây quanh tận mắt nhìn thấy được đàn tể truyền thừa mấy trăm năm của Thủy gia bị hủy hoại chỉ trong chốc lát, nhất thời nổi giận, phun ra một ngụm máu tươi tại chỗ, phần nộ quát lên với các nàng.

Dạ Thất Thất liếc mắt, ý kia là - - có dám hay không đều đã như vậy rồi, nguoi còn có thể thế nào?

“Thủy gia nợ ta, đây chỉ là lợi tức, cuối cùng có một ngày, ta sẽ thu hồi lại toàn bộ cả vốn lẫn lời, hiện tại... Các nguoi đi chết trước đi!” Nói xong, khí thế trên người Thủy Đình vừa thu lại hoàn toàn, thu hồi toàn bộ hắc khí đang ngăn chặn Đại trưởng lão, đẩy từ bên cạnh Đại trưởng lão đi qua Dạ Thất Thất. Đạo hắc khí hóa thành một mũi tên nhọn bắn tới Dạ Thất Thất, trong mắt tràn đầy sát ý.

Mất thấy Dạ Thất Thất và Đại trưởng lão sẽ phải va vào nhau, khí thế hai người tiết ra ngoài như vậy, giờ phút này nếu như va chạm, kết cục tất nhiên là thảm thiết!

Nhẹ thì hai bên đều thiệt hại, song phương đánh mất sức chiến đấu; kẻ nặng, vô cùng có khả năng bị khí tức linh lực hàm chứa của ba người phá hủy, chết không có chỗ chôn.

Chết sớm một chút, hoặc là chết trong tối nay.

Đối với Thủy Đình đã lui tới cửa mà nói, hai người cũng không khác biệt.

“Cứu ta...” Thông minh như Thủy Thanh Ngạo, thấy rõ tình thế trước mắt, lúc này cầu cứu với Thủy Đình.

Thủy Đình mắt lạnh quét qua Thủy Thanh Ngạo khoanh chân ngồi dưới đất, xanh cả mặt, lạnh giọng hỏi: “Cho ta một lý do cứu nguoi.”

“Nguoi hận Thủy gia, ta có thể giúp nguoi báo thù!” Vì mạng sống, Thủy Thanh Ngạo không chút do dự lựa chọn phản bội gia tộc.

Nếu như các trưởng lão khác của Thủy gia biết rõ Thủy Thanh Ngạo lúc đối mặt với nguy hiểm, lại không chút do dự làm ra chọn lựa như vậy, sợ là cũng hối hận muốn xanh ruột, hối hận lúc trước không nên yêu thương hấn như thế.

Thủy Thanh Ngạo chém đĩnh chặt sắt nói một câu, cho Thủy Đình một lý do dừng chân.

Sâu sắc nhìn mắt Thủy Thanh Ngạo xanh cả mặt này, đáy mắt Thủy Đình thoáng lóe qua nụ cười lạnh có thâm ý.

Ai nói là không phải đây? Có lẽ, Thủy Thanh Ngạo còn có thể mang cho nàng ngạc nhiên mừng rỡ không giống như vậy nhỉ?

Trong lòng có quyết định, lúc này Thủy Đình duỗi tay cầm lấy tà áo Thủy Thanh Ngạo, mang theo thân hình hấn nhanh như tia chớp rời khỏi cái gọi là cấm địa lung lay sắp đổ.

...

Bên kia, đối mặt với Thủy Đình đột nhiên phản bội, cùng với khí thế, lửa giận và hận ý của Đại trưởng lão phóng thích sau khi bị áp chế, thế nhưng có một lúc Dạ Thất Thất cảm thấy không cách nào hô hấp.

Đại trưởng lão nhìn đứng cơ hội, thừa dịp trong nháy mắt Dạ Thất Thất thất thần, đáy mắt hiện tinh quang, lòng bàn tay bắn ra một tia chớp như sợi tóc màu đen, bay thẳng đến mi tâm Dạ Thất Thất...

“Àm!”

Nói thì chậm, khi đó thì nhanh, ngay tại thời điểm Dạ Thất Thất bị Thủy Đình đột nhiên phản bội hóa thành mũi tên nhọn hồng quang bao quanh xông tới hấn, Đại trưởng lão cũng động, trước sau giáp kích, trong nháy mắt Dạ Thất Thất sa vào hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan.

Đột nhiên, bóng dáng Dạ Thất Thất hư không tiêu thất, tia chớp màu đen trong lòng bàn tay Đại trưởng lão, mũi tên nhọn màu đen Thủy Đình bắn tới, đồng thời huyệt hắc, cả hai giao nhau ở không trung, phát ra tia lửa chói mắt.

Một cây trụ đá lớn nhất ở trung ương “ầm” một tiếng, vỡ thành ngàn vạn mảnh vụn, theo đó, cả tòa cung điện lấy tốc độ cực nhanh sụp đổ...

“Đáng chết! Tiểu tiện nhân, ngươi đừng hòng trốn - - “

Tức giận mắng một tiếng, thân hình Đại trưởng lão chợt lóe, nhanh chóng biến mất ở trong cung điện bắt đầu sụp đổ.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 321: Kinh biến mới ở Đồ Long Hạp.

Đồ Long Hạp, ở cách Thanh Long Thành ngoài trăm dặm, hàng năm bị khói sương mù bao trùm, ngẫu nhiên truyền ra âm thanh kì quái như tiếng rỗng ngậm. Cũng có đồn đãi nói, trong Đồ Long Hạp cất giấu thi hài một con cự long, hoặc là cự long bị nhốt ở trong đó. Cũng có người ôm tâm lý may mắn tự tiện xông vào Đồ Long Hạp, lại không một ai may mắn thoát khỏi, sau năm ngày tiến vào Đồ Long Hạp tất cả đều biến thành từng khối thây khô bị ném ra khỏi hẻm núi. (Đồ Long Hạp: eo núi Đồ Long)

Cứ mãi như vậy, hung tên Đồ Long Hạp cũng từ từ bị thế nhân biết đến.

“Dạ Thất Thất, đừng chạy! Hôm nay, ta nhất định phải tru sát bọn ngươi, nạp mạng đi...”

Một bóng dáng màu xanh thẫm nhanh như tia chớp chạy băng băng ở phía trước, sau lưng, một bóng dáng màu xám tro theo sát không nghĩ, từng đạo quang mang màu xám từ lòng bàn tay bóng dáng màu xám tro phía sau bắn ra, khí thế bén nhọn lại không có sát khí gì.

Thân ảnh màu xanh thẫm một đường chạy như điên, cho đến khi tới miệng vực Đồ Long Hạp mới dừng bước lại, quay đầu lại nhìn người phía sau đuổi theo không buông tha, khoe miệng thoáng hiện nụ cười chế giễu lạnh lùng: “Đại trưởng lão có phải nhận lầm người hay không? Ta là Thủy Đình, cũng không phải là cái gì Dạ Thất Thất, ngươi muốn tru sát Dạ Thất Thất, nên đi tìm nàng mới đúng, vì sao lại theo đuổi ta không buông tha?” Xoay người, lờ ra về mặt thanh tú mang theo chế giễu rõ ràng.

“Đáng chết! Bọn ngươi lại dám trêu chọc ta, đều đáng chết - - “

Giọng nói của hai người nói chuyện hoàn toàn bất đồng, lúc này Đại trưởng lão phát hiện người mình cho là Dạ Thất Thất dĩ nhiên lại là Thủy Đình, chẳng phải là bản thân bị hai nàng liên thủ lừa dối mà không biết?

Lúc này, Đại trưởng lão giận tím mặt, vốn muốn giết Dạ Thất Thất, lưu lại một cái mạng nhỏ Thủy Đình, quay về lại tìm sách cổ đọc xem còn có thể tìm được phương pháp khác bỏ cứu hay không, mà trước mắt, hấn bị lừa giận xông văng đầu, hoàn toàn bất chấp mọi thứ, cũng sinh ra sát ý với Thủy Đình.

“Àm!” “Bịch!”

Đại trưởng lão ra tay không chút lưu tình, Thủy Đình bị hấn đuổi theo đánh, bộ dáng vô cùng chật vật.

Lại không biết xuất phát từ loại duyên cớ nào, Thủy Đình lại chịu đựng nguy hiểm bị Đại trưởng lão tru sát, cũng không muốn thoát đi, ngược lại không ngừng lượn quanh Đại trưởng lão.

“Ánh sáng như hạt gạo, cũng dám tỏa sáng! Muốn kéo dài thời gian chờ viện trợ, nằm mơ!” Đại trưởng lão là người nào? Liếc mắt một cái liền nhìn thấu ý tưởng của Thủy Đình, lúc này khinh thường lạnh lùng quát lên, ra tay càng thêm tàn nhẫn.

Một lát sau, Thủy Đình vốn tinh thần vô cùng phấn chấn khi thể kinh người thì trên người cũng có nhiều thêm mấy vết thương, quần áo tả tơi, sợi tóc mất trật tự, khoe môi còn có vết máu chưa lau sạch sẽ.

Chẳng lẽ hấn thực bỏ rơi mình rồi? Dự định chẳng quan tâm mình sao?

Trong mắt Thủy Đình thoáng hiện vẻ bi thương, cắn chặt môi dưới, ngay cả môi dưới của mình bị cắn chảy máu cũng không hề phát giác.

Không, chắc chắn hấn sẽ không vô tình với mình như thế, mình ở trong lòng hấn không phải như vậy.

Ý niệm như thế chợt lóe qua trong đầu, đẩy mất tuyệt vọng của Thủy Đình thoảng nhiểm niềm hy vọng!

“Hôm nay người đối với ta như thế, ngày khác ta chắc chắn trả lại gấp bội!” Cấn môi dưới, hai tròng mắt tràn đầy hận ý và sát khí, ánh mắt Thủy Đình nhìn chăm chăm Đại trưởng lão thật giống như một con rắn độc, vô cùng âm độc, gần từng chữ nói.

Trong nháy mắt Đại trưởng lão cảm giác sống lưng phát rét, trong nội tâm lại càng kiên định ý niệm muốn tru sát nữ tử này trong đầu.

“Ít nói nhảm, nạp mạng đi!” Phóng ra một đại chiêu, bóng dáng mảnh mai của Thủy Đình trực tiếp bay ra ngoài, mạnh mẽ đụng vào tấm bia đá phía trước Đồ Long Hạp.

“Phốc - -” Thủy Đình phun ra một ngụm máu tươi trên tấm bia đá.

Không có ai phát giác được, máu tươi Thủy Đình phun ra ở trên tấm bia đá một giọt cũng không rơi xuống, mà là bị tấm bia đá hấp thu toàn bộ...

“Bá!”

Bỗng, bạch quang đầy trời, ngăn cách Đại trưởng lão ở bên ngoài.

Đây là... Đại trưởng lão sững sờ, trong đầu hiện ra truyền thuyết về Đồ Long Hạp, chẳng lẽ tiền nhân Thủy Đình kia thực sự có kỳ ngộ như thế hay sao? (kỳ ngộ: gặp gỡ bất ngờ, ngạc nhiên, ngoài dự đoán)

Nghĩ đến truyền thuyết kia, sắc mặt đại trưởng lão càng thêm âm trầm khó coi, hẳn tuyệt đối không thể để cho tiền nhân kia đạt được truyền thừa Đồ Long Hạp, nếu không... Hậu quả thiết tưởng không chịu nổi!

Nhưng, Đại trưởng lão lại không nghĩ rằng, trong bạch quang kia, lại là một phen cảnh tượng khác làm cho người ta khiếp sợ không thôi...

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 322: Thân phận Thủy Đình.

“Người là người phương nào? Dẫn ta tới chỗ này có mục đích gì?” Trong bạch quang, mặt Thủy Đình tràn đầy phòng bị nhìn chăm chăm lên bạch y nam tử trước mắt đột nhiên xuất hiện này, âm thầm hội tụ linh lực, chuẩn bị thừa dịp lúc bất ngờ mà bắt giữ.

Bạch y nam tử tuấn mỹ như tiên giáng trần cau lông mày lại, ánh mắt hơi chút dừng lại ở trên người Thủy Đình, đẩy mất lóe qua ánh sáng lạnh lẽo, mang theo vài phần tức giận thấp giọng tự lầm bầm nói: “Đáng chết! Lại bị hắn đoạt trước một bước.”

“Nhưng mà, cũng không tính là hoàn toàn không có thu hoạch, đánh bại đánh hạ lại gặp gỡ đoạn tàn phách này, thật cũng không tệ.” Trước khi đi, sư phụ từng nói cho hắn biết, chuyến đi này, giúp Thất Thất vượt qua kiếp nạn là một chuyện, mà tối trọng yếu nhất, là phải nắm chặt thời gian tìm được tàn hồn tàn phách của Thất Thất rồi là tả đến các giới, nếu không kiếp này của Thất Thất nhất định khổ sở.

Bạch Tử Tuyên cũng không nghĩ tới, lại sẽ nhanh như vậy mà tìm được một mảnh tàn phách.

Cho dù mảnh tàn phách này xem ra đã có tư tưởng độc lập, nhưng mà đối với Bạch Tử Tuyên mà nói, lại không khó khăn gì.

Tàn phách!

Lỗi tai Thủy Đình nghe thấy hai chữ tối trọng yếu nhất trong đoạn hội thoại Bạch Tử Tuyên tự lầm bầm kia, lúc này mặt liền biến sắc.

Mười bảy năm qua, nàng thường xuyên có một vài giấc mơ chính nàng cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, thậm chí ngay cả tiềm thức sâu trong linh hồn nàng, đều có một giọng nói đang không ngừng nhắc nhở với nàng, mình chỉ là tồn tại phụ thuộc...

Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu sau khi Thủy Đình nhìn thấy Dạ Thất Thất rồi thì luôn muốn diệt trừ nàng ấy, nàng không muốn làm phụ thuộc người khác, bất cứ lúc nào cũng có thể làm vật thay thế bị gạt bỏ, nàng muốn làm chính nàng độc nhất vô nhị!

“Dạ Thất Thất, ở đây nguy hiểm, chạy mau!” Trong mắt Thủy Đình lóe ánh sáng, hướng về phía sau Bạch Tử Tuyên mặt mũi tràn đầy lo lắng hét lớn.

“Thất Thất...” Bạch Tử Tuyên cho rằng Thất Thất thật sự đến đây, lúc này liền xoay người, lại không nhìn thấy ai.

“Àm!”

Cùng lúc đó, một khí tức lạnh như băng mang theo vô tận âm độc bao phủ Bạch Tử Tuyên, trong khí tức âm độc chỗ nào cũng mang theo khả năng ăn

mòn cực mạnh, cộng thêm Thủy Đình sử dụng quyền trục sảo sát triệu hoán uy lực sảo sát đến, Bạch Tử Tuyên lại thực sự bị nàng vây khốn.

“Chút tài mọn, dựa vào cái này cũng muốn vây khốn bản quân, thật sự là không hiểu biết gì!” Bạch Tử Tuyên nổi giận!

Bạch Tử Tuyên hẳn là người nào? Hôm nay lại bị một đạo tàn phách nhục nhã như thế, nếu như chuyện này đồn đại ra ngoài, Bạch Tử Tuyên hẳn sau này còn có mặt mũi nào hành tẩu trong lục giới?

“Bốp - - “

Tu vi của Bạch Tử Tuyên sâu không lường được, chỉ là một Thủy Đình há lại có thể sánh được?

Chỉ trong một thoáng, lúc này khí tức âm độc vây quanh Bạch Tử Tuyên giống như một bọt biển màu hồng, vỡ tan ra.

“Phốc...”

Bị độc thuật cản trở, lúc này Thủy Đình phun ra một ngụm máu đen, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, cả người lung lay sắp đổ sụy nữa thì ngã xuống.

“Chỉ là tàn phách, lại có nhiều sát khí như vậy, xem ra, còn cần phải xử lý tàn phách này rồi mới có thể dung hợp.” Lời này chính là Bạch Tử Tuyên nhủ thầm tự lẩm bầm, cũng là ý tưởng chân thật trong lòng hắn.

Nhân vật kiêu ngạo như Bạch Tử Tuyên, căn bản sẽ không để tu vi của Thủy Đình này vào mắt, nếu không phải vì giữ nàng ta lại có chỗ hữu dụng lớn, hẳn căn gì phải vòng vo? Đã sớm lấy tính mạng nàng rồi, há có thể tha thứ cho nàng lại nhiều lần khiêu khích lớn lối không coi ai ra gì như vậy?

“Không, ta không phải là tàn phách gì hết, người nhận làm người, người tránh ra... Ta bảo người tránh ra ...” Đáy lòng tràn đầy một loại cảm giác sợ hãi trước nay chưa có, cái loại cảm giác đó giống như sắp mất đi hết thảy, kể cả bản thân, làm cho Thủy Đình đứng trước bờ ranh giới chuẩn bị sụp đổ.

Tàn phách, thì ra chỉ là một phần tàn phách...

Khó trách dù sao nàng vẫn có cảm giác mình không hoàn chỉnh, thì ra cũng không phải là ảo giác!

“Đừng chạy, mau mau rời khỏi nơi đây với ta, thời gian có hạn, không thể trì hoãn quá lâu.”

Trong nội tâm Bạch Tử Tuyên lo lắng Dạ Thất Thất bên kia, mặc dù biết tên kia sẽ đuổi đi qua, nhưng hắn vẫn lo lắng hận không thể tự mình đi qua xem Thất Thất, để cho Thất Thất và người nọ chung đụng nhiều cho dù là chỉ một khoảnh khắc hắn cũng cảm thấy rất nguy hiểm.

*** tàn phách: linh hồn bị khiếm khuyết.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 323: Độc nhất là lòng dạ đàn bà.

Nói xong, Bạch Tử Tuyên thấy Thủy Đình ngu ngơ đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích, quả thực xem mình như một tượng gỗ điêu khắc vậy.

“Không, ta không đi... Người đi chết - - “

Hắn chết rồi thì bí mật của mình vốn không ai biết, nghĩ đến đây, đáy mắt Thủy Đình thoáng hiện vẻ điên cuồng, đột nhiên dốc hết tất cả linh lực toàn thân tập trung ở trước ngực mình, thậm chí đáy lòng còn nghĩ, cho dù mình và hắc ngọc đá cùng vỡ, cũng không để cho người trước mắt này dùng bản thân mình đi thành toàn cho người khác.

Ôm tâm tính hắc ngọc đá cùng vỡ, Thủy Đình ra tay không hề giữ lại, thậm chí đã làm chuẩn bị tốt đồng quy vu tận.

Nhưng, trong nháy mắt mảnh chỉ treo chuông, dị biến, nổi lên!

“Oanh!”

Một tiếng vang thật lớn, tấm bia đá đứng sừng sững trên mặt đất đột nhiên từ từ nâng lên, lại còn như măng mọc sau mưa lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được thay đổi độ cao, biến thành lớn...

Mặt đất đột nhiên phát sinh chấn động kịch liệt, núi đá sụp đổ, cuồng phong gào thét.

“Không tốt, tàn phách đừng chạy!” Đầu ngón tay Bạch Tử Tuyên bắn ra vài quang mang màu trắng mảnh như sợi tóc, muốn bắt lấy Thủy Đình. Nhưng ai nghĩ tới lúc vài quang mang màu trắng lại sắp đụng tới Thủy Đình, đột nhiên bị một khí thể cường thịnh xuất hiện ngăn cách.

Thoáng cái, một cỗ khí thế cường hãn bá đạo ùn ùn kéo tới áp xuống!

Cổ hơi thở này là... Bạch Tử Tuyên trừng to mắt, đáy mắt tràn đầy khiếp sợ và kinh ngạc!

Ngay tại thời khắc Bạch Tử Tuyên khiếp sợ xuất thần, bạch quang chợt lóe, bóng dáng Thủy Đình trong nháy mắt biến mất không còn hình bóng.

“Thì ra là hần... Xem ra, sự phụ lo lắng cũng không phải là hoàn toàn không có đạo lý.” Nhìn thấy tàn phách trốn thoát ngay trước mắt mình, Bạch Tử Tuyên cũng không tức giận, trái lại, vẻ mặt hần ngưng trọng, hai tròng mắt nhìn chăm chăm vào tấm bia đá chẳng biết lúc nào thì khôi phục lại như thường, thấp giọng tự lẩm bầm.

Nhưng nếu thật sự là người nợ, sự phụ giao nhiệm vụ cho mình tất nhiên sẽ khó khăn hơn vài phần, hần không thể nào trơ mắt nhìn thấy bảy hồn phách của Thất Thất tề tụ, mà cái gì cũng không làm.

Sự phụ quả thật là thần cơ diệu toán, mà ngay cả người này đều ở trong tính toán của người.

Giờ khắc này, nội tâm Bạch Tử Tuyên vô cùng may mắn, may mắn sự phụ phái người tới là mình, nếu như đổi lại những sư huynh đệ khác, chỉ sợ muốn đối phó người nợ, lại sẽ càng khó giải quyết hơn.

...

Hoa nở hai đầu, mỗi cánh mỗi vẻ.

Lại nói Dạ Thất Thất và Thủy Đình ở trong cung điện cấm địa, liền đạt thành hiệp nghị, trao đổi thân phận lẫn nhau, mượn cái này mê hoặc tầm mắt của người Thủy gia.

Thủy Đình ra vẻ là Dạ Thất Thất dẫn dắt Đại trưởng lão thực lực mạnh nhất dời đi, mà nhiệm vụ còn lại của Dạ Thất Thất có thực lực thâm hậu hơn Thủy Đình vài phần là triệt để đảo loạn Thủy gia. Nhất thiết phải làm cho nguyên khí tổn thương nặng nề, làm cho bọn họ không rảnh bận tâm cái khác.

Bọn họ đều thành công, chỉ là, sự tình cuối cùng đều phát sinh biến cố!

“Phốc - -” Dạ Thất Thất học máu, máu tươi màu đỏ đen lộ ra mùi vị tanh hôi nồng đậm.

“Mau mau bó tay chịu trời, nếu không đừng trách chúng ta không niệm tình cảm mẹ con, chém giết ngươi ở dưới đao!” Nhìn thiếu nữ trước mắt một thân quần áo màu đỏ thật giống như ngọn lửa xinh đẹp, đáy mắt người dẫn đầu thoáng lóe qua vẻ kỳ quái.

Nghe vậy, Dạ Thất Thất cười to, dùng mu bàn tay lau đi vết máu trên khóe môi, mặt tràn đầy lạnh lùng chế giễu nhìn người trước mắt: “Ngươi đã từng nhớ qua tình cảm mẹ con với ta sao? Hách thị, ngươi mở to hai mắt nhìn cho rõ ràng đến cùng ta là ai? Ta là Dạ Thất Thất nữ nhi thành chủ Viêm Hóa Thành, không phải là Thủy Đình bị ngươi xem như con khi đùa bỡn trong lòng bàn tay mà không biết.”

“Thủy Đình thật sự là bị kịch, nếu như nàng ấy biết rõ ‘thân nương’ nhớ thương duy nhất trong nội tâm nàng mới là đầu sỏ gây nên làm hại nhân sinh của nàng thì thâm như thế, không biết nàng sẽ làm ra phản ứng gì?” (thân nương: mẹ ruột)

Trong nháy mắt trông thấy Hách thị, Dạ Thất Thất cái gì cũng hiểu.

Cái gì mẹ con tình thâm, cái gì tử bằng mẫu quý, đều là lấy cớ, người thật sự ác độc chính là Hách thị.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 324: Tơ vàng sợi ngọc hóa huyết cổ độc (1).

Quả thật là ong vàng châm ở sau đuôi, độc nhất là lòng dạ đàn bà!

Kỳ thật sớm vào lần trước ở trên đường đến Thanh Long Thành, lúc Hách thị ra tay với bản thân mình, nàng nên nghĩ đến. Chỉ là nàng lúc ấy bị bắt đắc dĩ và thống khổ trong mắt Hách thị lừa gạt, cho rằng đó là bắt đắc dĩ của bà ta.

Bây giờ ngẫm nghĩ lại, cuối cùng là mình quá thiện lương, lại bị che đậy đơn giản như vậy che mắt.

Nếu không phải nghĩ thông suốt hết thấy những thứ này, chỉ sợ trước khi chết Dạ Thất Thất cũng vẫn không rõ tại sao mình lại đột nhiên trúng độc. Nghĩ thông suốt rồi, tất cả cũng liền thuận lý thành chương (rõ ràng, hợp lẽ) coi bỏ câu đó, độc trong cơ thể nàng, chắc hẳn là cũng đã bị gieo vào lần đầu tiên tình lại ở bằng chi Thủy gia.

“Câm miệng! Ngươi đừng vội... Đợi chút, ngươi không phải là Thủy Đình, ngươi là người phương nào?” Hách thị đột nhiên kịp phản ứng câu nói kia của Dạ Thất Thất, lúc này nhũn nhũn, chỉ vào Dạ Thất Thất quát lạnh hỏi.

Hách thị cũng không biết trừ Thủy Đình ra còn có một Dạ Thất Thất, hai người lớn lên giống nhau như thế, lại thêm Dạ Thất Thất và Thủy Đình cố ý trao đổi thân phận, Hách thị lại cũng không có phát hiện.

“Ta là người phương nào không có quan hệ gì với ngươi, ngươi dẫn theo người tới đây, có lẽ, không gì khác là mạng của ta! Hiện thời, ta đứng ở đây, nếu như ngươi có bản lĩnh, mạng của ta cho ngươi thì lại có làm sao? Chỉ là... trước khi ngươi đến đã chọn xong cho mình nghĩa địa chưa? Ta chỉ giết chóc không chịu trách nhiệm chôn, ngươi đừng nghĩ ta sẽ như Thủy Đình coi ngươi như thân mẫu, sẽ nhặt xác cho ngươi.”

Luận lớn lối cuồng vọng, sao Dạ Thất Thất lại há có thể rơi ở phía sau người ta?

Kiếp trước kiếp này, Dạ Thất Thất nàng cũng chưa sợ qua ai, nàng lại có vốn đề lớn lối cuồng vọng tùy hứng làm vậy!

Vốn vẹn là Hách thị, có gì tư cách lớn lối ở trước mặt nàng?

“Tiểu nhi ngu ngốc, cuồng vọng đến cực điểm! Hôm nay, nơi này chính là chỗ ngươi táng thân... Giết nàng!” Hách thị ra lệnh một tiếng, hơn hai mươi người phía sau bà ta ủa lên, nhiều chiêu tàn nhẫn, trực tiếp đến điểm yếu.

“Ầm!” “Oanh!”

Không ngừng có người ngã xuống đất, mùi máu tươi tràn ra trong không khí.

Thời gian lịch luyện trong Băng Hỏa rừng rậm, Dạ Thất Thất đã sớm luyện Bắc Đầu Dạ Vũ đến cảnh giới chí cao, một khi thi triển, lưu lại chỉ có vô số tàn ảnh, không cách nào phân biệt rõ phương hướng chân thân.

Người Hách thị dẫn theo, tu vi kẻ cao nhất cũng chỉ là Địa giai đỉnh phong, Dạ Thất Thất thi triển Bắc Đầu Dạ Vũ, cầm Đoạn Dao trong tay, giống như tử thần, dễ dàng thu gặt lấy linh hồn.

“Ngu ngốc ngoan cố chống lại, ngươi tự tìm đường chết, đừng trách ta lòng dạ độc ác!” Thấy nguyên một đám thuộc hạ mình dẫn theo chết ở dưới Đoạn Dao của Dạ Thất Thất, mặt Hách thị lộ vẻ bất thường, bàn tay ngọc trắng nõn vừa chuyển, lòng bàn tay xuất hiện một cây sáo ngọc toàn thân xanh biếc, bà ta đưa sáo ngọc tới bên miệng, bắt đầu thổi, tiếng địch du dương chậm rãi vang lên...

“A...”

Bỗng nhiên, Dạ Thất Thất đang kịch đấu phát ra một tiếng rên thống khổ, hai tròng mắt đỏ như máu, yêu dị khác thường.

Dạ Thất Thất hai tay ôm đầu, Đoạn Dao bị ném trên mặt đất, có vẻ vô cùng thống khổ.

Đầu, đau đến thật giống như muốn nổ tung bất cứ lúc nào, đau đến không muốn sống!

...

“Chính là hiện tại, mau mau bắt giữ! Nếu như phản kháng, giết không tha!”

Thừa dịp ngươi đau, muốn mạng ngươi!

Lúc này Hách thị lớn tiếng hạ lệnh, thừa dịp Dạ Thất Thất bị bà ta thúc giục cổ độc kiềm chế, để cho người bắt giữ, nếu không, trực tiếp chém giết.

“Dạ!” Lúc này có người bởi vì muốn lập công xông lên, cầm đao chém tới cổ trắng nõn của Dạ Thất Thất.

“Keng!”

Vũ khí chạm vào nhau, phát ra một tiếng vang thanh thúy.

Chỉ thấy, Dạ Thất Thất vốn nên là kẻ bó tay chịu trời trên mặt là vẻ chế giễu lạnh lùng, mặt tràn đầy khinh thường, chẳng biết đứng lên từ lúc nào, cầm Đoạn Dao trong tay, sắc mặt hơi trắng, hai tròng mắt híp lại, ánh mắt nhìn Hách thị thật giống như nhìn xem một cổ thi thể vậy, không chút biểu tình.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 325: Tơ vàng sợi ngọc hóa huyết cổ độc (2).

“Tơ vàng sợi ngọc hóa huyết cổ độc, bút tích thật lớn! Ha ha...” Cười lạnh hai tiếng, lòng bàn tay Dạ Thất Thất trời lên một cái bọt khí trong suốt, trong bọt khí là một cổ trùng có kích cỡ như ngón tay thật giống như con rết, toàn thân màu đỏ sẫm, lộ ra vẻ quỷ dị!

Tơ vàng sợi ngọc hóa huyết cổ độc, là vật chí âm chí độc, Dạ Thất Thất cũng chỉ nghe qua kỳ danh, mà không thấy vật thật.

Nếu không phải mới vừa rồi nàng mượn Hách thị thổi sáo ngọc dẫn động cổ trùng trong cơ thể, mượn chi uy Nghịch Thiên Đỉnh khống chế tơ vàng sợi ngọc hóa huyết cổ độc, nhân cơ hội bức ra khỏi cơ thể, chỉ sợ giờ phút này nàng khó thoát khỏi địch thủ.

Chết, chưa bao giờ là việc khó!

Nếu như trúng tơ vàng sợi ngọc hóa huyết cổ độc, thì sống không bằng chết!

Tơ vàng sợi ngọc hóa huyết cổ độc đến từ lãnh thổ hoang dã cực bắc Ngũ Hành đại lục, được xưng hoang vực vô biên.

Hoang vực vô biên mênh mông vô cùng, xa so với Ngũ Hành đại lục càng thêm rộng lớn vô ngần, nguy cơ trùng trùng, không người nào dám tự tiện xông vào. Nếu không phải mỗi ngàn năm, hoang vực vô biên liền sẽ phái ra một người hành tẩu ở Ngũ Hành đại lục, trên thế tục há lại có người biết được hoang vực vô biên cường đại?

Tơ vàng sợi ngọc hóa huyết cổ độc chính là tám ngàn năm trước kia một thế hệ tông đồ hoang vực vô biên truyền lưu ra, ngay lúc đó Ngũ Hành đại lục suyệt nửa bởi vậy Mà sa vào chỗ vạn kiếp bất phục.

Dạ Thất Thất cũng không ngờ tới, tơ vàng sợi ngọc hóa huyết cổ độc sớm đã tuyệt chủng nhiều năm lại sẽ xuất hiện lần nữa, mà chính mình lại là tên xui xẻo thật đáng buồn kia. Đồng thời nàng cũng vô cùng may mắn, tơ vàng sợi ngọc hóa huyết cổ độc trước mắt nàng so sánh với tám ngàn năm trước, chưa kịp phát huy một phần vạn tác dụng, nếu không giờ phút này nàng đã hóa thành một vũng máu, hài cốt không còn!

“Không thể nào, tại sao ngươi không bị gì?” Nhìn Dạ Thất Thất trước mắt ngoại trừ sắc mặt tái nhợt ra, không chút khác thường nào, đáy lòng Hách thị bắt đầu luống cuống.

Như thế nào thì bà ta cũng không nghĩ tới, người trúng tơ vàng sợi ngọc hóa huyết cổ độc lại sẽ phản ứng như thế!

Không phải là nàng nên thống khổ không chịu nổi, mất đi năng lực phản kháng, mặc người chém giết sao?

Vì sao tình huống trước mắt khác biệt lớn với suy nghĩ của bà ta như thế?

Chẳng lẽ tơ vàng sợi ngọc hóa huyết cổ độc này là giả hay sao?

Không thể nào, trước khi lâm chung sư phụ giao vật này cho mình, liền có dặn dò, vật này là bảo vật sư môn truyền thừa gần vạn năm, không thể đơn giản sử dụng, lời trăn trối của sư phụ lúc lâm chung, tuyệt đối sẽ không lừa gạt mình.

Vậy rốt cuộc là có vấn đề ở chỗ nào?

Hách thị suy nghĩ nát óc cũng nghĩ không ra nguyên nhân, bà ta nằm mơ cũng không nghĩ ra, trong cơ thể Dạ Thất Thất có thần khí Nghịch Thiên Đỉnh nghịch thiên tương trợ, cho dù là tơ vàng sợi ngọc hóa huyết cổ độc thì vẫn thật sự không thể làm gì được nàng.

“Tơ vàng sợi ngọc hóa huyết cổ độc, nghe nói, nguồn gốc vật này là ở hoang vực vô biên bên ngoài Ngũ Hành đại lục, cũng là vùng ma tộc bị trục xuất. Hiện tại, Ma tộc lại xuất hiện, tơ vàng sợi ngọc hóa huyết cổ độc cũng tiện đà ra mắt, không biết giữa hai người có liên quan gì hay không đây? Nếu là trùng hợp, vậy cũng không tránh khỏi quá mức trùng hợp đi, người nói xem? Hách phu nhân.”

Tơ vàng sợi ngọc hóa huyết cổ độc xuất hiện, thật giống như một cái chìa khóa, tất cả nghi hoặc trong lòng Dạ Thất Thất trong nháy mắt giải quyết dễ dàng!

Ma tộc lại xuất hiện, Thủy gia cấu kết, thần khí bị đoạt, đại hận tàn sát hàng loạt dân trong thành... Đều có bóng dáng Thủy gia trộn lẫn trong đó.

Nghĩ đến đây, đáy mắt Dạ Thất Thất thoáng lóe qua hàn quang lạnh như băng!

Giới cho người Thủy thị bộ tộc, quả nhiên là lòng muông dạ thú, lại mưu toan cấu kết Ma tộc làm cho Ngũ Hành đại lục sinh linh đồ thán, mục đích chỉ là bởi vì ham muốn riêng mình!

Mất trí như thế, con đường lòng muông dạ thú, quả thực thiên lý khó dung!

Thời kỳ lúc Ma tộc hưng hăng ngang ngược dù nàng chưa đích thân trải qua, nhưng cũng từ các loại trong điển tịch mà biết được thảm trạng dân chúng thiên hạ lúc ấy, quả thực địa ngục trần gian. Ma tộc coi dân chúng con người như là thức ăn, xem như gia cầm mà nuôi dưỡng, uống máu người, ăn thịt người, máu tanh tàn bạo tới cực điểm!

Chương 330: Tiếng sấm, mây chuyển khắp nơi.

Lúc trước Dạ Thất Thất thấy ghi chép về thời kỳ Ma tộc cường thịnh, trong nội tâm liền dâng lên nỗi căm giận ngút trời!

Hận chính mình vì sao thân không ở vào thời kỳ kia, sau khi biết được Ma tộc bị trục xuất đến nơi hoang dã, lửa giận trong lòng nàng mới có chỗ giảm bớt. Lại không nghĩ tới, Thủy gia này lại lớn mật như thế, vì ham muốn của riêng bản thân mình lại cấu kết với Ma tộc, hoàn toàn không để ý sinh tử dân chúng thiên hạ, hành vi ác độc, vậy thì tuyệt đối không thể dễ dàng tha thứ.

“Người hết sức thông minh, đáng tiếc... Người thông minh bình thường sống không lâu.”

Dạ Thất Thất thật giống như không nghe thấy lời nói tràn đầy sát khí của Hách thị, nhếch môi cười lạnh, nói: “Thủy gia cấu kết Ma tộc, vì ham muốn của bản thân mà dân chúng thiên hạ rơi vào nước sôi lửa bỏng, phát rồ, vô tình vô nghĩa, hành vi ác độc tội lỗi chồng chất, người gặp người giết! Hôm nay, lúc này Dạ Thất Thất ta thế, cuối cùng có một ngày, chắc chắn nhổ tận gốc Thủy thị gia tộc - -”

“Hôm nay, trước tiên thì tru sát bọn chân chó làm xằng làm bậy các người, thu hoạch lợi tức.”

Lúc này, hồng quang đầy trời, sáo ngọc trong tay Hách thị rơi xuống đất, thân thể đứng thẳng tắp, trên cổ lại rỗng tuếch...

Dạ Thất Thất chân đạp mây xanh, cầm Đoạn Dao trong tay, đón gió mà đứng, hồng y như lửa, tóc dài như mực, dung mạo xinh đẹp xuất trần, khí chất siêu phàm thoát tục. Nếu như xem nhẹ đầu người máu tươi đầm đìa trước mặt nàng, thì hình ảnh liền hoàn mỹ.

“Về đường cho hươu chạy, tâm như rắn sắt, chết không có gì đáng tiếc!” Môi đỏ mọng khẽ động, giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng từ trong miệng Dạ Thất Thất phun ra, chỉ thấy tay trái của nàng nắm chặt thành quyền, thì cũng không có động tác khác, đầu của Hách thị trôi lơ lửng ở không trung ‘Ầm!’ một tiếng nổ bùng!

Thoáng cái, huyết vũ đầy trời.

“Oanh!” “Ầm ầm - -”

Bỗng nhiên, trên bầu trời trong trẻo đột nhiên truyền đến từng tiếng sấm đồm đồm tai nhức óc.

Tiếng sấm từ xa đến gần thật giống như mang theo vài phần sốt ruột, vô cùng kỳ quái.

“Phát sinh tiếng sấm mà sắc trời không thay đổi, dị tượng này, chẳng lẽ là đã xảy ra chuyện hay sao?” Dạ Thất Thất cau lông mày lại, trong mắt mang theo vẻ ngưng trọng.

Chuyện ra khác thường tất có yêu quái!

Nhất là trời sinh dị tượng, tuyệt đối không phải ngẫu nhiên.

Đột nhiên, Dạ Thất Thất biến sắc, nàng cảm giác mình bị một thần thức cường đại tập trung, làm nàng có loại cảm giác không chỗ nào che giấu.

Là ai? Lại có thần thức cường đại như thế?

Sắc mặt Dạ Thất Thất tái nhợt như tờ giấy, trong nội tâm dâng lên vài phần sợ hãi, tim đập bỗng nhiên tăng nhanh, một dự cảm bất thường nhanh chóng lan tràn ra ở trong lòng nàng.

Chẳng lẽ... Hôm nay sinh dị tượng là bởi vì chính mình mà bắt đầu?

Ý niệm hoang đường bậc này chợt lóe lên ở trong đầu Dạ Thất Thất, lại giống như nẩy mầm mọc rễ làm cho nàng không cách nào xem nhẹ.

...

Chân trời, hai tia sáng chói mắt chợt lóe lên, nhanh thật giống như tia chớp kèm theo tiếng sấm mà đến.

Nhưng, một bóng dáng màu đen khác có tốc độ cực nhanh cũng nhìn thấy hai luồng ánh sáng kia, lúc này nhú mày, trong mắt lóe qua vẻ lạnh lùng sắc bén.

Tốc độ thật nhanh, xem ra bọn họ cũng không hết hy vọng!

...

“Khí thế thật là mạnh, khi nào thì mình tạo ra kẻ địch mạnh như thế?” Trong nháy mắt trông thấy hai luồng sáng kia, lúc này trong nội tâm Dạ Thất Thất hiểu, hai đạo quang mang cũng không phải là tia chớp, mà là hai bóng dáng có tốc độ nhanh đến mức tận cùng.

Người có tốc độ nhanh đến mức tận cùng, chỗ linh lực quanh thân phát sinh ma sát với không gian sinh ra tia lửa, từ xa nhìn lại, thật giống như một đạo thiểm điện xẹt qua bầu trời vậy.

Trên người bị thần thức tập trung, Dạ Thất Thất không dám hành động thiếu suy nghĩ, cảm nhận được khoảng cách hai bóng dáng kia với mình càng ngày càng gần, trong nội tâm Dạ Thất Thất liền càng thêm khẳng định, thần thức khóa chặt mình tuyệt đối chính là một trong hai quang mang đó, nó giống như hơi thở không lừa được người khác.

Chương 326: Sát tinh đến.

Trong nháy mắt, tóc gáy Dạ Thất Thất dựng đứng lên, bởi vì nàng rõ ràng cảm giác được hơi thở của hai lực lượng ngang nhau kia lại vững vàng tập trung tới mình lần nữa.

Cao thủ như thế, Dạ Thất Thất phỏng đoán tu vi thấp nhất cũng là trên Đế cảnh.

Ngoại trừ Hoàng, cũng chính là Viêm Minh bây giờ, hai người này tuyệt đối là người có thực lực cao thâm nhất sau khi Dạ Thất Thất rời khỏi bí cảnh gặp phải.

Từ khi mình đi vào Xích Hỏa đại lục ngoại trừ kết tử thù với Thủy gia ra, cũng không kết thù với ai khác, chẳng lẽ, hai người này là người Thủy gia?

Dạ Thất Thất khẽ nhíu mày, hơi trầm tư một lát, lại ngẩng đầu lần nữa, trong mắt một mảnh kiên quyết lạnh như băng!

Bất luận đối phương là thân phận như thế nào? Có mục đích gì? Ngồi chờ chết, đều không phải là tác phong làm việc của Dạ Thất Thất. Thay vì bó tay chịu trôi ngồi chờ chết, Dạ Thất Thất tình nguyện độ sức một lần, cho dù cuối cùng vẫn không thể thay đổi kết cục, cũng không có gì để tiếc nuối.

Trong mắt lóe ánh sáng, bên ngoài thân thể Dạ Thất Thất toát ra quang mang màu vàng nhạt, lòng bàn tay trắng nõn như ngọc hiện lên một cái đỉnh nhỏ hoa văn cổ xưa. Tiểu đỉnh xoay quanh vài vòng ở lòng bàn tay Dạ Thất Thất, đột nhiên hóa thành một luồng ánh sáng màu vàng nhập vào mi tâm Dạ Thất Thất.

Ngay trong nháy mắt Tiểu đỉnh hóa thành kim quang nhập vào mi tâm, Dạ Thất Thất lập tức cảm thấy thở phào nhẹ nhõm, thần thức tập trung khóa chặt nàng vừa mới rồi đã bị ngăn cách. Dạ Thất Thất cũng cảm giác được một hơi thở khác càng thêm bén nhọn đánh tới về phía mình, lúc này mặt nàng liền biến sắc, thân hình chợt lóe, bóng dáng biến mất vào trong rừng rậm cách đó không xa. Một trận gió lạnh thổi qua, chút hơi thở thuộc về Dạ Thất Thất lưu lại trong không khí cũng bị thổi tan...

Ước chừng sau mấy hơi thở, hai bóng dáng rơi xuống trên mặt đất, nhìn thấy thi thể đầy đất thì liên tục nhíu mày.

“Đều tại ngươi, chậm rì rì, lần này lại để cho người đào tẩu, trở về chủ tử trách tội xuống thì ngươi cũng chó liên lụy ta.” Một nam tử trong đó mặc quần áo màu xám tro hình thể mập mạp thở hổn hển tức giận gầm thét về phía một người khác, tiếng rống giận dữ chấn động đến mức chung quanh chim rơi rít rơi xuống.

“Cút sang một bên, nếu không phải là ngươi tham sống sợ chết, lo lắng gặp phải tên sát tinh kia, chúng ta đã sớm tới rồi. Muốn trách tội thì cũng trách tội ngươi, ngươi đừng mơ tưởng quăng mình sạch sẽ...” Một nam tử khác mặc quần áo màu lam, hình thể hơi gầy dựng râu trũng mắt tức giận trừng mắt với tên còn lại, mặt mũi tràn đầy khinh bỉ khinh thường.

“Ngươi... Ngươi đừng vội nói vậy, lão phu há lại là hạng người ham sống sợ chết? Ta đó là... Đây là vì ngăn cản ngươi nhất thời xúc động phá hư đại sự của chủ tử, nếu như ngươi lỗ mãng chọc giận sát tinh đó, phá hư kế hoạch của chủ tử ngươi chịu trách nhiệm nói sao?”

“Ngụy biện! Tham sống sợ chết còn lấy cớ nhiều như vậy, lão phu đi cùng với ngươi cũng lấy làm hổ thẹn!”

...

Hai nhân vật sống không biết đã bao nhiêu năm liền giống như hải đồng ba tuổi khác khẩu không ngừng, hầu như hoàn toàn quên mất mục đích chuyến đi này.

“Hừ - - “

Lá cây làm âm khí, xen lẫn tiếng gió đột nhiên cấp tốc bay đi qua cổ giữa bọn họ.

Tốc độ của hai người một béo một gầy né tránh vài mảnh lá cây cực kỳ nhanh chóng, tuy nhìn như thoải mái tránh né, lại làm cho mồ hôi lạnh toát ra trên trán hai người bọn họ.

Thủ đoạn đánh lén, âm khí, ám sát..., đối bọn họ mà nói không đủ nặng nề, thật sự hù dọa hai người bọn họ hấn mồ hôi lạnh chảy ròng chính là hơi thở ẩn chứa trong vài mảnh lá cây kia.

Đó là con ác mộng của bọn họ, là... con ác mộng của mọi người!

...

“Ai cho phép các ngươi tới đây? Hử - - “

Giọng nói dễ nghe lạnh như băng thật giống như truyền đến từ bốn phương tám hướng, không thấy bóng dáng, chỉ dựa vào thanh âm liền đủ để cho lòng người sinh ra ý muốn quỳ lạy ngưỡng mộ.

Nhất là chữ cuối cùng kia, tầng tầng hừ lạnh một tiếng, mang theo sự không vui nồng đậm, hù dọa hai bóng dáng một béo một gầy run rẩy cả người.

Chương 332: Cường thế.

Giờ phút này, trong nội tâm hai người bọn họ đồng thời bắt đầu chửi bới người phái hai người mình tới chỗ này, sớm biết sẽ gặp tên sát tinh này, nói cái gì thì bọn họ cũng không dám tới đây.

Người này mà ngay cả chủ tử cũng đánh không lại, nhóm người mình chọc phải hắn, còn không phải là tự tìm đường chết sao?

“Ta... Chúng ta... Chúng ta đi ngang qua...” Nam tử quần áo màu lam hình thể hơi gầy run run giọng, nói ra một cái có ngay cả chính hắn cũng thấy không thuyết phục được.

Đi ngang qua?

Đang ẩn núp ở trong không gian chưa từng hiện thân, trong mắt Viêm Minh thoáng lóe qua vẻ chế giễu, nhếch môi cười lạnh, nói: “Thiên giới và Minh giới cách nhau một con đường, vì sao không thấy ngươi đi ngang qua Minh giới du ngoạn một phen?”

Một câu nói, hai lão béo gầy, bị hù dọa hai chân như nhũn ra.

Minh giới đó cũng không phải là cái địa phương tốt gì, đó là chỗ đi của âm hồn sau khi chết. Và lại Minh giới khắp nơi tràn đầy khí âm hàn, người sống tự tiện xông vào, chắc chắn dẫn đến dương khí bị hút hết, kết cục ngay cả hồn phách cũng khó khăn tránh khỏi.

Bọn họ không sợ chết, nhưng bọn họ sợ sống không bằng chết!

Đã từng tận mắt thấy qua thủ đoạn thi triển hình phạt của tên sát tinh này, bọn họ quả quyết không muốn chờ thủ đoạn bị thi triển đến trên người mình, đây tuyệt đối là tiết tấu sống không bằng chết.

“Chúng ta phụng mệnh tới đây tìm kiếm một vị có mệnh cách kỳ lạ, ngay cả Quân thượng cũng nhìn không thấu mệnh cách của người kia...” Tên mập mập nhất như chuột là Khương Thái Tuế, vừa nghĩ tới thủ đoạn giày vò của sát tinh này, lúc này liền vứt bỏ hết thấy, báo ra tất cả chuyện mình biết.

Cái tên nhất như chuột khốn kiếp!

Người áo lam tên là Lý Thừa Long, lúc tuổi còn trẻ từng là tướng lĩnh một quốc gia, quyền thế ngập trời, khống chế nguồn tài nguyên lớn nhất Thế Tục Giới; rồi sau đó bởi vì hắn đắc tội một môn phái tu luyện nào đó, cả nhà bị tiêu diệt. Mà ngay cả Lý Thừa Long cũng trong lần đồ sát đó bị đánh gãy gân tay chân nhận hết hành hạ suốt nửa chết đi, may mắn được quý nhân cứu giúp, hắn mới có thể bước lên con đường tu luyện.

Hắn ngày đêm không ngừng tu luyện cả ngày, cuối cùng vào hai trăm năm sau hắn tàn sát cừu gia, một môn phái hạng hai, trong cửa hơn một ngàn đệ tử toàn bộ bị giết sạch.

Thậm chí, đến ngay cả linh thú súc vật trong môn phái cũng không chừa.

Thi thể khắp nơi, phần còn lại của chân tay, hài cốt bị đứt đoạn, máu tươi nhuộm đỏ mặt đất, thi thể heo chó gia cầm chôn chôn ở một bên, thi thể linh thú huyền thú thì đặt ở một bên. Thậm chí ngay cả con chuột chim chóc cũng không từng bỏ sót, thật sự là máu tanh tới cực điểm.

Trận chiến ấy, triệt để thành công danh tiếng Lý Thừa Long của hắn!

“Khương Thái Tuế, ngươi dám can đảm tiết lộ cơ mật Quân thượng, Quân thượng tuyệt sẽ không tha cho ngươi...”

“Câm miệng! Ngươi nói tiếp.” Quát lạnh một tiếng, bầu trời thì vẫn quang đãng, khoe miệng Lý Thừa Long chảy ra máu tươi đỏ thẫm, đầy mắt hoàn toàn là vẻ sợ hãi.

...

Mệnh cách kỳ lạ, là nói mình sao?

Quân thượng trong miệng người áo xám tro lại là người nào?

Trong hư không, Dạ Thất Thất thân ở trong không gian Nghịch Thiên Đình cau lông mày lại, trên cao nhìn xuống thu hết vào mắt hành động của hai người béo gầy kia.

Người nói chuyện thân ở chỗ tối, là... Hoàng sao?

Giọng nói rất giống, nhưng khí thể lại hoàn toàn bất đồng, tưởng như hai người.

- - số trời đã định, mệnh cách đặc biệt, cơ duyên trời giáng, phúc họa gắn bó!

Trong đầu Dạ Thất Thất đột nhiên hiện ra lời Lão Phong Từ sư phụ đã nói, trong lòng chấn động, người gọi là Quân thượng này đến tột cùng là người thế nào vậy? Theo như lời Lão Phong Từ sư phụ nói lại không kém bao nhiêu.

“Cút! Chuyện này không cho phép bọn ngươi nhúng tay.” Chỗ tối, Viêm Minh một bộ áo đen, tuần mỵ như yêu nghiệt hừ lạnh một tiếng, trong ngữ điệu tràn đầy ngang ngược cường thế không để cho người nào được phản kháng: “Trở về nói cho Đế Hào Thiên, không muốn ta đánh tới Quỳnh Tiêu điện của hắn, cũng đừng nhiều chuyện nữa.”

Thất Thất là nghịch lân của hắn, ai đụng vào, không thể tha thứ!

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 327: Viêm Minh VS phân thân Thiên Đế (1).

“Các hạ thỉnh thận ngôn...”

“Được, biến, chúng ta lập tức biến, chúng ta cút...”

Lý Thừa Long còn muốn cường thế phản kháng vài câu, lúc này Khương Thái Tuế chặn hắn lại, vẻ mặt lấy lòng cười làm lạnh, nửa tha nửa kéo mạnh mẽ mang Lý Thừa Long đi.

Rất cục đi rồi!

Nhìn bóng dáng hai người rời đi, Dạ Thất Thất thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Ngay sau đó, Dạ Thất Thất đang ẩn thân trong hư không đột nhiên biến sắc, phun ra một ngụm máu tươi - -

...

“Phốc - - “

Một ngụm máu tươi phun ra, thân hình Dạ Thất Thất xuất hiện từ trong hư không, dưới chân lao đảo một cái, suýt nữa rơi xuống từ trong hư không.

“Là ai? Có lá gan đánh lên ta, không có lá gan đứng ra, lên lút có ý tứ sao?” Dùng tay áo lau đi vết máu trên khóe môi, Dạ Thất Thất rơi xuống trên ngọn một gốc cây, vẻ mặt phòng bị, ngăm nhìn bốn phía lạnh giọng quát.

“Ha ha ha... Ta xem lần này làm sao ngươi trốn được?” Hư không đột nhiên phát sinh một trận vận vẹo, một bóng dáng màu trắng đi ra từ trong không gian vận vẹo đó, cười đến mức quá tùy ý.

Nhìn người tới, đáy lòng Dạ Thất Thất không lý do khủng hoảng một trận: “Ngươi là người phương nào?”

“Trải qua hàng tỉ năm, ngươi một chút cũng không thay đổi, vẫn làm cho người ta chán ghét như trước như thế.” Bạch y nhân từ trong hư không chậm rãi đi ra rơi xuống trên mặt đất, con ngươi chớp lên, hai tròng mắt nhìn chăm chăm Dạ Thất Thất đáy mắt mang theo vài phần không vui.

Trải qua hàng tỉ năm... đầu óc người này có bị bệnh không?

Còn đây là ý tưởng duy nhất trong đầu Dạ Thất Thất, không lý do, Dạ Thất Thất nhớ tới tính cách Lão Phong Từ sư phụ điên điên khùng khùng không theo lẽ thường, hay là, đầu óc người thực lực sâu không lường được đều không bình thường?

Luyện công cũng luyện hòng đầu óc rồi, bọn họ cũng rất là liều mạng!

“Vị này... Ừc, vị cao nhân này, hình như chúng ta mới quen biết, ngươi nhận sai người...” Đối phó với người đầu óc không bình thường, thì không thể dùng phương thức nói chuyện như với người lớn, cần phải giống như đồ tiểu hài tử chậm rãi dẫn đường.

“Làm càn! Ngươi là đang ám chỉ ta tuổi tác lớn, trí nhớ có vấn đề hay sao?” Bạch y nam tử tức giận quát một tiếng, trong mắt nén giận đưa tay chỉ vào Dạ Thất Thất, gần từng chữ nói: “Ngươi còn chưa có nhớ lại nên ta không trách ngươi, hiện tại, ngươi sẽ vì lựa chọn lúc trước của ngươi mà trả giá thật nhiều! Ta sẽ không cho ngươi lịch kiếp thành công, ngươi đừng hòng trở về vị trí cũ!” Vừa mới dứt lời, bạch y nam tử phát tay áo lên, một trận gió thế tới có thể xé rách không gian rào rạt đánh tới Dạ Thất Thất, dường như muốn xé nát nằng.

“A - - “

Luồng lực lượng này, cực kì vượt qua ngoài phạm vi Dạ Thất Thất có khả năng thừa nhận, nàng căn bản không hề có lực chống cự, hung bạo đã trúng một kích này.

Đau đớn trong dự liệu vẫn chưa rơi xuống trên người, Dạ Thất Thất mở mắt ra, đập vào mắt chính là một đôi đôi mắt thâm tình mà lo lắng.

“Hoàng...” Trong nháy mắt thấy hắn, tâm Dạ Thất Thất đột nhiên bình tĩnh lại.

Khóe môi hơi hơi gọi lên chút ý cười, đưa tay ôm cổ của hắn, tựa đầu dựa vào ở trước ngực hắn, lắng lắng nghe tiếng tim đập hơi chút dồn dập của hắn.

“Thất thất, nàng có bị thương hay không? Có chỗ nào không thoải mái hay không? Thực xin lỗi, đều là lỗi của ta, ta đã tới chậm... Nàng đừng khóc, đều là ta sai, về sau ta sẽ không bao giờ nữa rời khỏi nàng nữa...” Thấy Thất Thất không quan tâm ghé vào trước ngực mình, Viêm Minh còn tưởng rằng nàng bị thương khó chịu, đau lòng níu chặt, ánh mắt nhìn về phía bạch y nam tử lãnh liệt hơn vài phần.

“Hoàng, ta không sao.” Dạ Thất Thất chậm rãi ngẩng đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt mang theo tươi cười thỏa mãn, trên hàng mi dài còn dính chút nước mắt óng ánh trong suốt, bộ dáng càng thêm chọc người đau lòng yêu thương.

Chương 334: Viêm Minh VS phân thân Thiên Đế (2).

“Ta chỉ là... nhớ chàng.” Duỗi tay nhẹ nhàng xoa lên tóc trước trán Viêm Minh, trong mắt mang theo vui vẻ hạnh phúc thỏa mãn.

Đúng vậy, nàng nhớ hắn, rất nhớ rất nhớ...

Thời điểm chưa gặp hắn, tưởng niệm còn không có mãnh liệt như thế, khi hắn xuất hiện ở trước mắt, nàng mới phát hiện, sợi tình cảm này mãnh liệt như thế, mãnh liệt đến gần như thay thế lý trí của nàng.

“Thất Thất, thực xin lỗi...”

Viêm Minh siết sao ôm nàng vào trong ngực, rất dùng sức, gần như muốn dung nhập vào xương tủy.

...

Bên cạnh, bạch y nam tử nhìn xem hai người ôm nhau, đáy mắt tỏa ra hai luồng ánh sáng nóng rực, mơ hồ xen lẫn chút tâm tình phức tạp.

“Thất Thất, thực xin lỗi, đều là lỗi của ta, ta không nên rời khỏi nàng, là ta không có bảo vệ được nàng...” Nhìn gương mặt Thất Thất tái nhợt lộ ra đáng tươi cười như vậy, tim Viêm Minh giống như đao cắt đau đến không muốn sống.

Dạ Thất Thất lắc đầu: “Không trách chàng, là chính mình quá yếu thôi.”

Những lời này xuất từ đáy lòng, ở bí cảnh Dạ Thất Thất còn chưa từng có cảm giác mãnh liệt như thế. Sau khi đi vào Xích Hỏa đại lục, đã xảy ra quá nhiều chuyện, một lần lại một lần quanh quẩn ở bên bờ sinh tử, lần lượt mất thấy bị kịch phát sinh lại vô lực ngăn cản thay đổi, cái loại cảm giác vô lực đó làm cho Dạ Thất Thất cực kì thống khổ.

“Thất Thất...” Viêm Minh hết sức đau lòng thấy nàng như vậy, càng hận chính mình không có bảo vệ được nàng.

“Ta không sao, người này thực lực rất mạnh, chàng phải cẩn thận.” Mặc dù biết Hoàng thực lực phi phàm, Dạ Thất Thất vẫn nhìn không được nhắc nhở hắn.

Bạch y nam tử này lại lịch thần bí, sâu không lường được, từ trong ngữ điệu của hắn Dạ Thất Thất suy đoán người này vô cùng có khả năng là lão quái vật còn giữ lại từ thời kỳ Bàn Cổ.

Nàng không muốn Hoàng bởi vì nàng mà bị thương.

“Tin tưởng ta, không có việc gì.” Trên gương mặt tuấn mỹ như yêu nghiệt của Viêm Minh thoáng lộ ra cười nhạt vẻ sủng ái, xoay người, đáng tươi cười trên mặt lập tức biến mất, thay vào đó là vẻ mặt tràn đầy âm hàn.

“Không ai có thể tổn thương nàng, người đáng chết - -” giọng nói lạnh như băng từ trong miệng Viêm Minh phát ra, mang theo sát khí nồng đậm.

Trên mặt tuấn lãng của Bạch y nam tử lộ ra vài phần khinh miệt và khinh thường: “Người còn tự cho là đúng như vậy, người bây giờ, có gì tư cách nói lời nói này với ta đây?”

“Hừ!” Viêm Minh khinh thường hừ lạnh, trong mắt lạnh quét qua bạch y nam tử thoáng hiện vẻ lạnh lùng: “Chỉ là phân thân, cũng dám làm càn!”

Phân thân bị đâm thủng, mặt bạch y nam tử liền biến sắc, mắt lộ hung quang: “Người muốn chết!”

“Oanh ầm ầm- -”

Bầu trời quang đăng vang lên tiếng sấm, hai bóng dáng một đen một trắng trong nháy mắt biến mất tại chỗ.

“Àm àm...”

Tiếng sấm vang lên, cuồng phong gào thét, mắt thường đã hoàn toàn không thấy rõ hai bóng dáng kia.

Một lát sau, một luồng ánh sáng trắng bỗng nhiên rơi xuống đất, đập phá mặt đất thành cái hố to.

“Phốc - -” bạch y nam tử té trên mặt đất, bộ dáng chật vật, khoe môi mang theo vết máu đỏ tươi, hai tròng mắt âm lãnh nhìn chằm chằm Viêm Minh, thật giống như một con rắn độc: “Người không giết được ta, giống như trăm triệu năm trước vậy.”

Nói xong, bạch y nam tử cất tiếng cười to, trong tiếng cười tùy ý xen lẫn khiêu khích và chế giễu với Viêm Minh.

Bạch y, kịch chiến, trăm triệu năm trước...

Cảnh tượng này, rất quen thuộc!

Trong đầu Viêm Minh đột nhiên chọt lóe qua một vài hình ảnh hắc chưa bao giờ trải qua, lượng tin tức cường đại làm hắc có chút đau đầu, hơi hơi nhũn mảy.

Đế Hào Thiên, người đứng đầu thiên giới thần bí nhất cường đại nhất lục giới, há có thể không lý do mà phát ngôn bừa bãi sao? Chẳng lẽ... Chuyện này có quan hệ với kiếp trước của mình?

Tiếng cười của Bạch y nam tử mới vừa rơi xuống, hai tròng mắt lóe ra ánh sáng khác lạ, nhìn chằm chằm Dạ Thất Thất khoe môi thoáng hiện nụ cười lạnh tàn khốc lạnh như băng, gần từng chữ nói: “Người trốn không thoát, chết ở trong tay ta, là số mệnh của người.” Nói xong, hắc hướng về Dạ Thất Thất quý dị cười một tiếng.

“Muốn đi? Người đã hỏi qua ta chưa?” Một giọng nói hơi trào phúng vang lên.

Nghe được giọng nói này, toàn thân bạch y nam tử cứng đờ, lúc xoay người nhìn thấy người tới, sắc mặt trong nháy mắt trở nên tái nhợt, trong mắt tràn đầy vẻ hoảng sợ: “Người... Người không chết?”

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 328: Đế tử tử đến dạy người.

Cách đó không xa, đồng dạng là một thân bạch y, Tam sư huynh Bạch Tử Tuyên tuần lễ xuất trần từ từ đi tới.

Lời nói mới rồi, đó là phát ra từ trong miệng hắc.

Mà phân thân Đế Hào Thiên sau khi trông thấy Bạch Tử Tuyên, sắc mặt cũng đại biến, thậm chí lộ ra vẻ hoảng sợ.

“Thật lâu không thấy... Lão Ngủ.” Thân ảnh Bạch Tử Tuyên mới vừa vẫn còn ở khoảng cách rất xa, trong chớp mắt đã đến trước mặt đám người Dạ Thất Thất, cách phân thân Đế Hào Thiên chỉ vẹn vẹn có vài bước xa: “Nếu đã đến đây, không chào hỏi ôn lại chuyện cũ với ta sao? Lão Ngủ.”

Lần thứ hai Bạch Tử Tuyên gọi phân thân Đế Hào Thiên là 'Lão Ngủ', mỗi lần kêu một tiếng, sắc mặt phân thân liền kém hơn một phần, nắm chặt quả đấm, giống như đang cực lực ản nhẫn cái gì đó?

“Ta vẫn cho là người đã chết rồi.” Trầm mặc rất lâu, phân thân mới dám trực tiếp nhìn Bạch Tử Tuyên, giọng nói thâm trầm, ánh mắt cực kỳ phức tạp nhìn hắc nói ra.

Nghe vậy, Bạch Tử Tuyên nhún vai không sao cả, không có tim không có phổi cười nói: “Xin lỗi, làm cho người thất vọng rồi.”

“Nếu đã không chết, vì sao không quay về?” Phân thân Đế Hào Thiên giống như có lẽ đã chấp nhận xưng hô Lão Ngủ thế này, hắc cực lực muốn che giấu tâm tình của mình, nhưng không cách nào che giấu vẻ mặt cứng ngắc kia.

“Người thấy ta giống ngọc từ sao?” Bạch Tử Tuyên ngắt lời hắc, trên mặt trào phúng càng đậm.

...

“Hoàng, người này đến tột cùng thì có thân phận như thế nào? Hình như Tam sư huynh và hắc là quen biết cũ.”

Một bên, Dạ Thất Thất lưu ý đến, khoe mắt Tam sư huynh lạnh lùng, hiển nhiên đã thật sự nổi giận, e sợ cho Tam sư huynh thua thiệt, con người nàng

đảo một vòng, truyền âm hướng Viêm Minh hỏi thăm thân phận bạch y nam tử là như thế nào?

Lông mày Viêm Minh cau lại, đáy mắt thoáng lóe qua vẻ phức tạp: “Yên tâm, vật này còn không có bản lĩnh làm Tam sư huynh bị thương, sau đó nàng dựa theo ta lời nói mà đi làm, đừng hỏi vì cái gì, sau khi mọi chuyện kết thúc ta sẽ giải thích cho nàng.”

Bạch Tử Tuyên xuất hiện, làm cho Viêm Minh đột nhiên có ý nghĩ

Sở dĩ hắn liên tục bỏ mặc những người kia, nguyên nhân trọng yếu nhất là hắn có chỗ cô kỵ, nhưng mà bây giờ... là lúc hắn nên phản kích!

Mặc dù Dạ Thất Thất không hiểu Viêm Minh nói là ý tứ gì, ban đầu chần chờ, nhưng vẫn gật đầu đáp ứng.

“Chỉ là phân thân cũng dám khiêu khích Bồn đề quân, chẳng lẽ là Bồn đề quân quá nhân từ, mới để cho bọn ngươi không để Bồn đề quân ở trong mắt hay sao?” Một tiếng quát lạnh lùng nên giận vang lên, bóng dáng Viêm Minh anh tuấn đi lên trước hai bước, đôi mắt thâm sâu lạnh như băng nhìn chăm chăm phân thân Đế Hào Thiên, khẽ nhếch khóe môi mang theo vẻ tà khí.

“Họa Địa Vi Lao, giáng xuống!”

Viêm Minh đột nhiên ra tay, vây khốn phân thân Đế Hào Thiên.

“Chút tài mọn, mắt mặt xấu hổ.” Phân thân Đế Hào Thiên chán ghét với Viêm Minh có nguồn gốc sâu ở sâu trong linh hồn, cho dù hắn biết được giờ phút này có Bạch Tử Tuyên ở tại đây thì mình không chiếm được nửa phân chỗ tốt, cũng không cách nào là mặt lá trái với Viêm Minh.

Thân là phân thân đứng đầu một giới, thực lực bạch y nam tử tự nhiên là không như bình thường.

Nhưng mà, phân thân cuối cùng vẫn là phân thân, ngay cả thực lực vốn có của Đế Hào Thiên thì Viêm Minh cũng không để ở trong mắt, tất nhiên là có cơ sở.

...

Sau một nén nhang, thái độ mấy người đều có sự biến hóa.

“Viêm Minh, hôm nay ngươi nhục nhã ta như vậy, ngày khác ngươi nhất định sẽ hối hận.” Thân là phân thân Đế Hào Thiên, lại ngay cả kết giới Viêm Minh thiết lập cũng không thể mở ra, chuyện này đối bạch y nam tử mà nói, là nhục nhã lớn lao.

Nhìn người nghiêng răng nghiêng lợi mặt mũi tràn đầy hận ý nhìn mình lom lom, Viêm Minh khinh thường hừ lạnh.

“Buồn cười, quả thực buồn cười, thân là tù nhân, làm gì ngươi tự tin như thế? Chẳng lẽ không có người dạy ngươi, thân là tù nhân nên có thái độ của tù nhân sao?” Dạ Thất Thất mặt mũi tràn đầy trào phúng, khóe môi khẽ nhếch, đi lên trước nhìn bạch y nam tử bị nhốt ở trong kết giới, trong mắt mang theo mỉa mai cùng nhìn có chút hả hê: “Không bằng, ta đến dạy ngươi!”

Chương 336: Xem kịch vui.

“Ngươi muốn làm cái gì?”

Phát giác được ánh mắt không có hảo ý của Dạ Thất Thất chạy qua chạy lại ở trên người mình, một cơn khí lạnh dâng lên từ trong xương sống, bạch y nam tử cả người phát rét, một dự cảm xấu lan tràn ra từ dưới đáy lòng.

Dạ Thất Thất nhếch môi, khuôn mặt tái nhợt tươi cười đã khôi phục đồ ùng, hơi thở trầm ổn, trong ánh mắt lộ ra lệ khí, cười tủm tỉm nhìn trên người bạch y nam tử không nhiễm một hạt bụi, từ trong không gian lấy ra một vật: “Vật này là một lần trong lúc vô tình ta luyện chế ra, dùng vô số tài liệu trân quý, cuối cùng vẫn bị thất bại.”

Nói đến đây, Dạ Thất Thất nhíu nhíu mày, bộ dáng giống như hết sức đau lòng.

Viêm Minh đang muốn nói, nàng cần luyện chế vật gì? Ta tới giúp nàng.

Viêm Minh chưa nói ra khỏi miệng, Dạ Thất Thất lại mở miệng, chỉ là lần này, tay của nàng cũng động.

“Khôi Lỗi Thuật, trói!”

Một ngân quang bắn ra từ đầu ngón tay Dạ Thất Thất, xuyên thấu kết giới Viêm Minh thiết lập, dùng Khôi Lỗi Thuật không chế phân thân Đế Hào Thiên không ngừng kêu gào, vật gì đó trong tay bay vào trong miệng thể thân Đế Hào Thiên.

“Bình tĩnh, giờ thì chờ xem cuộc vui.” Dạ Thất Thất phất tay, khóe môi mang theo vẻ tươi cười giảo hoạt như hồ ly.

“Xem cuộc vui?” Mặt Bạch Tử Tuyên lộ vẻ nghi ngờ nhìn Dạ Thất Thất.

Trái với Bạch Tử Tuyên mặt mũi tràn đầy nghi hoặc, còn trên mặt Viêm Minh thì lại là sùng ái nhìn Dạ Thất Thất, ôn nhu mà thâm tình nhẹ véo nhẹ lên chóp mũi vênh cao của nàng, sùng ái nói: “Nàng lại nghịch ngợm.”

Dạ Thất Thất hoạt bát le lưỡi một cái, cười xấu xa nói: “Hắn đã thương ta, không trả chút giá cao sao được? Thuận tiện dạy dỗ hắn một chút, cái gì gọi là thả dắc tội đại thần cũng đừng dắc tội nữ nhân, nhất là nữ nhân mang thù như ta vậy.”

“Cho nên...” Viêm Minh chờ tiếp sau của nàng.

“Cho nên, ta liền cho hắn nếm nếm một chút đồ chơi nhỏ trước kia ta không có việc gì thì luyện chế. Đừng có dùng cái loại đó ánh mắt nhìn ta, cũng không phải là cái gì thương thiên hại lý đâu, chỉ là một chút xuân dược hạ lưu nhất của thế tục giới, nhưng mà dược tính ta luyện chế hơi mạnh một chút một chút như vậy mà thôi.” Vốn là Dạ Thất Thất muốn luyện chế là một loại phương thuốc dân gian thượng cổ, dược liệu cần thiết bên trong có một vị huyết Cầu Giao, hỉ dâm Cầu Giao, toàn thân đều là vật chí âm chí dâm. Lúc luyện chế đan dược Dạ Thất Thất không cẩn thận không có không chế tốt liều thuốc, thả hơi chút nhiều một chút, kết quả chính là... phương thuốc dân gian thượng cổ không thành công, ngược lại luyện chế được một loại dược hiệu cực kỳ đặc thù --- xuân dược.

Về phần đặc thù như thế nào, sẽ phải xem phản ứng người thí nghiệm thuốc.

Nhìn dung nhan Dạ Thất Thất tràn đầy dắc ý não động muốn thử, Viêm Minh bắt dắc dĩ lắc đầu.

“Nàng nha, đừng cái gì cũng lấy ra chơi đùa, đó không phải là vật gì tốt, cẩn thận đừng bị thương chính mình.” Lá gan nàng thật đúng là lớn, ngay cả loại đồ vật này cũng dám đùa giỡn, vạn nhất làm bị thương chính mình thì làm sao bây giờ? Thật là một nha đầu không để cho người bót lo.

“Yên tâm, xem, vở kịch hay trình diễn.” Dạ Thất Thất chỉ phân thân Đế Hào Thiên trong kết giới, cười đến giống như mèo trộm được con cá.

“Hì... Nóng quá... Nóng quá... A... đến cùng ngươi cho ta ăn vật gì đó? Tiện nhân... Ngươi tiện nhân này...” Đột nhiên mặt mũi Đế Hào Thiên tràn đầy thống khổ, hô to nằng to, không chút phong độ đáng nói nào.

Trong cơ thể truyền đến cảm giác nóng cháy mãnh liệt, làm cho Đế Hào Thiên vô cùng thống khổ.

Hình như trong cơ thể hắn có một trận lửa lớn đang cháy, lực phủ ngũ tạng của hắn sắp bị nướng chín, càng khó chịu chính là bụng dưới của hắn truyền đến một cơn tà hỏa, làm cho hắn thống khổ lại mất mặt.

“Tiện nhân... Ngươi tiện nhân, ta sẽ không bỏ qua cho ngươi, nhất định sẽ không bỏ qua cho ngươi...” Hai tròng mắt phân thân Đế Hào Thiên đỏ bừng như máu, mặt mũi tràn đầy cừu hận, khuôn mặt dữ tợn trừng mắt cuồng nằng Dạ Thất Thất không ngừng.

“Im miệng!” Sắc mặt Viêm Minh âm lãnh, đáy mắt tỏa ra hai luồng ánh sáng lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 329: Hai nam tranh chấp.

“Đừng tức giận, bình tĩnh nào!” Dạ Thất Thất ngăn cản Viêm Minh đang nổi giận, trên mặt lại không có nửa phần tức giận, trấn an Viêm Minh rồi, Dạ Thất Thất cười tủm tỉm đi lên trước, lòng bàn tay xuất hiện một ngọn lửa màu đỏ thẫm, ôn nhu như nước nói: “Lửa này có thể thôn tính vạn vật, vô cùng bá đạo, nhưng mà, sau khi trải qua ta nhiều ngày không ngủ không nghỉ nghiên cứu, cuối cùng có chỗ đột phá, uy lực nhỏ đi rất nhiều, ngay cả nướng một miếng thịt đều cần thời gian cực dài. Vừa vặn, hôm nay, tất cả mọi người nhàn rỗi nhàn chán, không bằng ngươi liền tới giúp ta thử xem uy lực ngọn lửa đã thay đổi này đến tột cùng như thế nào đi?”

Dạ Thất Thất cười đến hết sức ôn nhu, giọng điệu êm dịu, lời nói ra lại làm cho người ta không rét mà run.

Dám mắng lão nương, xem lão nương ngược chết đi ngươi không! Dạ Thất Thất khẽ nhếch khóe môi mang theo ý cười xấu xa nồng đậm.

“Tam sư huynh, huynh cho mượn lò luyện đan dùng một chút.” Nói xong, Dạ Thất Thất niệm khẩu quyết, một cái lò luyện đan nhỏ cỡ bàn tay trực tiếp từ trong túi bên hông Bạch Tử Tuyên bay ra ngoài, rơi xuống trên đất mặt liền biến thành lớn.

Đối với cái này, Bạch Tử Tuyên bắt dắc dĩ cười một tiếng, hướng về Viêm Minh ném đi một ánh mắt khiêu khích.

Hắn và Thất Thất sớm chiều chung đụng năm trăm năm, hai bên vô cùng quen thuộc, thậm chí chẳng phân biệt được ngươi ta.

Nhìn thấy ánh mắt khiêu khích dương dương dắc ý của Bạch Tử Tuyên, thật giống như lại nói với mình: “Giữa ta cùng với Thất Thất, có sự thân mật ngươi không cách nào tưởng tượng.”

Lúc đầu, đáy lòng Viêm Minh vọt lên một cơn lửa giận, nhưng khi ánh mắt của hắn chạm đến đôi mắt sáng trong suốt của Thất Thất, lửa giận biến mất.

Thất Thất của hắn vẫn luôn hết sức ưu tú, có người ái mộ thì có gì kỳ quái?

Hắn phải làm, chính là cố gắng làm cho tồn tại của mình trở thành ưu tú hơn, có thể làm hậu thuẫn kiên cố nhất cho nàng, khi nàng mệt mỏi, thời điểm cần chính mình, thì bất cứ lúc nào cũng xuất hiện ở bên cạnh nàng, ôm nàng vào trong ngực, cho nàng một bến cảng rộng lớn ấm áp an toàn.

“Hoàng, giúp ta một tay.” Dạ Thất Thất không biết Viêm Minh và Tam sư huynh trao đổi ánh mắt riêng, hết sức tự nhiên mở miệng nói.

“Được.” Viêm Minh nhếch môi cười, trong mắt tràn đầy vẻ vui mừng: “Ta có một vật thích hợp hơn nó, Thất Thất thu là luyện đan của Tam sư huynh nàng lại, chớ để cho tên cận bã này làm dơ bản lò luyện đan của Tam sư huynh.”

Khi nói chuyện, Viêm Minh phát tay áo lên, một cái đỉnh lớn toàn thân tối đen, tràn ngập khí tức huyết tinh nặng nề rơi xuống trên mặt đất: “Đỉnh này tên là Tỏa Hồn đỉnh, trong lúc vô tình ta đoạt được, đỉnh này là thượng cổ hung khí, đỉnh vô số máu tanh, Tỏa Hồn bên trong đỉnh đầu chỉ ngàn vạn? Người này đã dám thương nàng, há có thể đơn giản buông tha hắn?”

“Tỏa Hồn đỉnh, thượng cổ hung khí, Tỏa Hồn đầu chỉ ngàn vạn...” Dạ Thất Thất nhỏ giọng lặp lại lời Viêm Minh nói, lông mày cau lại.

Chẳng lẽ mình hù dọa Thất Thất?

Ý niệm như thế chợt lóe qua trong đầu, trong mắt Viêm Minh lộ ra vài phần hoảng loạn và hối hận!

“Thất Thất, ta...” Hắn muốn giải thích, lại bị Bạch Từ Tuyên lên tiếng cắt đứt.

“Viêm công tử nói cẩn thận, bản tính Thất Thất lương thiện, cũng không phải là hạng người thị huyết tàn bạo, Viêm công tử chớ nên hù dọa Thất Thất.” Ngụ ý, người tính tình tàn bạo thị huyết là chuyện của người, chớ có nhuộm đen Thất Thất trời sinh tính tình lương thiện, Chiêu Ninh~diên~dan~lequydonD^d^l^q^d các người không phải là người cùng một thế giới, người không cần gắt gao dây dưa.

“Không có quan hệ gì với người.” Thất Thất liên tục không có bất kỳ phản ứng nào, trong nội tâm Viêm Minh nảy sinh ân hận, lời nói giọng nói nói với Bạch Từ Tuyên cũng rất là không khách khí.

Đối với cái này, Bạch Từ Tuyên cũng không được! Thấy bộ dáng Viêm Minh ảo não, trong nội tâm càng cảm thấy sung sướng, lại không muốn bỏ qua cơ hội tốt như thế đã kích Viêm Minh: “Đúng là chẳng quan hệ tới ta, Viêm công tử là người làm đại sự, hai người chúng ta không tiện quấy rầy, không bằng đến đây mỗi người đi một ngã...” Ngụ ý, đúng là hạ lệnh trực khách.

Ngón tay Viêm Minh vang lên tiếng răng rắc, sắc mặt âm trầm, hai tròng mắt lạnh như băng, không nhúc nhích nhìn chằm chằm Dạ Thất Thất hơi hơi nhíu mày, thật giống như muốn nhìn xuyên thấu lòng nàng vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 330: Một hồi Ô Long.

“Thất Thất, ta mới vừa nói cũng không phải là cố ý dọa nàng, nếu như nàng không thích, ta phá hủy vật này...” Vừa nói, trong mắt Viêm Minh chợt lóe hàn quang, muốn phá hủy Tỏa Hồn đỉnh, vật này làm hại Thất Thất sinh hiềm khích với hắn, giữ nó có ích lợi gì?

Lúc Viêm Minh ra tay phá hủy tỏa hồn đỉnh, liền thấy trước mắt hồng quang chợt lóe, mặt mũi Dạ Thất Thất tràn đầy vẻ giận dữ trừng mắt hắn, đuổi ra ngón trỏ chỉ hắn nổi giận nói: “Chàng điên hả? Đang yên đang lành vì sao phải hủy diệt nó? Bảo bối như thế, chàng cũng cam lòng phá hủy, chàng là người ngốc lắm tiền nhiều của hay sao? Chàng... tức chết ta!”

Dạ Thất Thất vỗ bộ ngực mình, trừng mắt Viêm Minh, tức giận đến nghiến răng.

Lúc này Viêm Minh giới thiệu tên cái đỉnh trước mắt này, khí linh bánh bao nhỏ đột nhiên náo động, huyền não đến huyết mạch toàn thân Dạ Thất Thất sôi trào. Linh khí ở trong người tán loạn, Dạ Thất Thất rơi vào đường cùng chỉ đành phải mạo hiểm ý thức tiến vào không gian để câu thông, thuận tiện hỏi thăm căn nguyên Tỏa Hồn đỉnh.

Ai nghĩ tới, chẳng qua chỉ trong khoảng thời gian ngắn, hắn lại muốn phá hủy bảo bối như thế, này... Thật sự là muốn tức chết nàng!

“Cho dù là bảo bối cỡ nào, trong mắt ta, không sánh bằng một sợi tóc của nàng. Vật này làm hại nàng sinh hiềm khích với ta, giữ nó có ích lợi gì? Thất Thất ngoan ngoãn, ngày khác ta cho nàng thêm thần khí khác là được.” Ý kia, thật giống như thần khí chính là cục sắt trong cửa hàng rèn sắt thiết ven đường, muốn có bao nhiêu thì có bấy nhiêu.

Trong lòng Dạ Thất Thất tức giận cũng bởi vì lời nói phát ra từ đáy lòng của hắn giảm bớt không ít, nhưng mà nàng vẫn che chở Tỏa Hồn đỉnh, không để cho hắn động thủ phá hủy.

“Ta mặc kệ, dù sao chàng không được động tới nó, chàng không thích thì tặng cho ta là được, ta chỉ thích những thứ đồ lung tung này.” Dạ Thất Thất bá

đạo tuyên bố quyền sở hữu Tòa Hồn đình, trên mặt một vẻ kiêu ngạo tức giận, nhưng trong lòng đang hưng phấn gào thét: “Ha ha ha... Tòa Hồn đình trong truyền thuyết, ầu nha, lão nương kiểm lời rồi! Ha ha ha...”

Nếu không phải trước mắt thời cơ không đúng, mình lại đáp ứng khí linh bánh bao nhỏ, không thể tiết lộ bí mật Tòa Hồn đình với bất luận kẻ nào, Dạ Thất Thất tuyệt đối sẽ hưng phấn bỏ nhào đi qua ôm hân diện cuồng gầm một lát.

Đây quả thực là ngủ gật có nhân đưa gối đầu, quá kịp thời!

“Thất Thất, vật này là đại hung vật thượng cổ lưu truyền xuống, nàng đặt ở bên người vạn nhất làm bị thương nàng thì làm sao bây giờ? Nàng vẫn nên giao nó cho ta bảo quản...” Vật này thu nạp vô số âm hồn, toàn thân sát khí, Viêm Minh lo lắng Thất Thất sẽ không áp chế nổi những thứ âm hồn kia, bị cản trở làm bị thương chính mình.

Biết rõ Viêm Minh là muốn tốt cho mình, Dạ Thất Thất vẫn trực tiếp cự tuyệt ý tốt của hắn.

Và lại, cho dù là nàng đáp ứng, khí linh bánh bao nhỏ cũng sẽ không đáp ứng, nếu mình dám gật đầu, vật nhỏ kia phỏng chừng sẽ tạo phản nhào tới nghiêng trời lệch đất với mình mất.

“Yên tâm, không có chuyện gì, chàng còn chưa tin ta sao? Khi nào thì chàng thấy ta làm qua chuyện không có nắm chắc?” Dạ Thất Thất hướng về phía Viêm Minh nháy mắt mấy cái, hai đầu lông mày tỏa ra phong thái đầy tự tin.

Viêm Minh suy nghĩ một chút, xác thực như thế, xưa nay Thất Thất không phải là người xúc động không đúng mực, nàng làm việc tự có tác phong và lý do của nàng, mình là quan tâm sẽ bị loạn.

“Như vậy, cũng tốt.”

Trong lúc vô tình đạt được một món đồ bảo bối động trời như vậy, tâm tình Dạ Thất Thất trong nháy mắt trời trong vạn dặm, tự nhiên cũng không có chú ý tới trong lúc giữa nàng và Viêm Minh tác động lẫn nhau, về phức tạp trên mặt Tam sư huynh Bạch Tử Tuyên, còn tri độn nói với hắn: “Tam sư huynh, Hoàng nói có lý, chớ để cho tên cận bã này ô ô uest luyện đan của Tam sư huynh, Tam sư huynh thu hồi lò luyện đan đi, nhìn ta làm sao thu thập tên cận bã này.”

Nói xong, Dạ Thất Thất cũng không có đi chú ý về mặt trên mặt Tam sư huynh, trực tiếp tiến lên, niệm khẩu quyết có thể khống chế Tòa Hồn đình Viêm Minh mới nói cho nàng.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 331: Máu tanh, tàn bạo nha!

“Bá!”

Trong một thoáng, Tòa Hồn đình mở ra, vô số âm hồn xoay quanh ở xung quanh thân đình, không ngừng truyền đến các loại thanh âm bén nhọn chói tai.

“Két két két - - “

“Két két... thức ăn thật mỹ vị, két két két...”

“... Phía ngoài không khí thật tốt đẹp, thức ăn thơm ngào ngạt, két két két...”

...

Tòa Hồn đình bay lên trời, miệng đình hướng xuống, trôi lơ lửng ở đình đầu phân thân Đế Hào Thiên, hào quang âm hàn lạnh như băng bao lại toàn thân.

Vô số âm hồn theo khí tức âm hàn, đến gần phân thân Đế Hào Thiên, xoay quanh ở bên cạnh hắn, về mặt tràn đầy thêm ăn không ngừng chảy nước miếng nhìn chăm chăm hắn, thật giống như nhìn chăm chăm một món thức ăn mỹ vị vậy, miệng lưỡi liếng thoắng.

“A - -” Phân thân Đế Hào Thiên đột nhiên kêu thảm một tiếng, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy.

“Két két... Mỹ vị, vị thật ngon! Ha ha ha - - “

Một âm hồn gần như thực thể hóa lại kéo xuống một miếng thịt từ trên người phân thân Đế Hào Thiên, thân thể ẩn chứa vô số linh lực, đối với mấy âm hồn này mà nói lại hấp dẫn hơn thịt Đường tăng.

Có người mở đầu, hơn nữa ném được chỗ tốt, tất cả âm hồn đều bắt chước tất cả, ủa lên, rất sợ muộn liền không kịp ăn.

“A - - “

“Thả ta, mau thả ta, các ngươi sẽ hối hận, nhất định sẽ hối hận - - “

“Đau quá! Cút ngay, mau cút ngay...”

...

Tơ mắt nhìn thịt trên người mình bị cắn xé xuống từng khối, mỗi âm hồn lại thực thể hóa nuốt chửng huyết nhục chính mình, tốc độ bỏ nhào hướng tới mình cũng càng ngày càng điên cuồng, thật giống như muốn nhai xương cốt của mình, con mắt máu tươi một nửa điên cuồng, làm cho hắn thật sự sợ hãi.

“Hối hận? Hừ!” Dạ Thất Thất nhếch môi hừ lạnh, hai tròng mắt lạnh lùng chế giễu nhìn thân thể trong kết giới bị âm hồn điên cuồng cắn xé, lúc lộ ra bị ngũ tạng lục phủ nướng chín, chuyển ánh mắt đi, nói: “Hối hận hay không thì như thế nào? Có liên quan gì tới ngươi? Ngươi vẫn nên tận tình hưởng thụ đáp lễ ta chuẩn bị cho ngươi đi! Đứng rồi, suốt nửa đã quên nói cho ngươi biết, vật còn sống bị Tỏa Hồn đình khống chế, thì không cách nào rời đi, nhưng mà ngươi yên tâm, ta sẽ để bọn họ giữ linh hồn của ngươi tới cuối cùng, từ từ... hưởng dụng.”

“Thất Thất, thân phận người này không giống tầm thường, nếu như giết hắn, chỉ sợ sẽ rước lấy càng nhiều phiền toái, không bằng dạy dỗ một trận liền thả đi.” Trong ba người, người hiểu rõ Đế Hào Thiên nhất trừ Bạch Từ Tuyên ra thì không còn ai khác, vô luận là bản tôn hay là phân thân.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Bạch Từ Tuyên khuyên Dạ Thất Thất thả phân thân Đế Hào Thiên. Đế Hào Thiên lòng dạ độc ác, và lại ích kỷ kiêu căng, nếu như để cho hắn biết phân thân hắn tu luyện nhiều năm bị hủy ở trong tay Thất Thất, chỉ sợ sẽ không từ bỏ ý đồ.

Nếu như sư phụ ở đây, thì có thể không sợ Đế Hào Thiên, nhưng sư phụ vướng lời thề năm đó, không thể rời khỏi bí cảnh, tuy sư huynh đệ mấy người bọn hắn không sợ hãi Đế Hào Thiên, nhưng cũng không nắm chắc thắng.

Hướng chi, Thất Thất nhập môn trễ nhất, thực lực quá yếu, nếu như Đế Hào Thiên muốn đối phó nàng, căn bản khó lòng phòng bị.

Xem ra, mình nhất định phải liên lạc với sư phụ, báo cho sư phụ chuyện phát sinh hôm nay, để cho người có chuẩn bị tâm lý.
Diendanlequydon~ChieuNinh

“Tam sư huynh, ngươi cảm thấy giờ phút này ta thu tay lại, thì hắn sẽ bỏ qua cho ta sao?” Dạ Thất Thất chỉ toàn thân bị âm hồn cắn xé đến huyết nhục mơ hồ, thậm chí ngay cả nội tạng cũng bị gặm được một nửa...

Sờ sờ mũi, Dạ Thất Thất cảm thấy có chút buồn nôn, quả nhiên mình còn quá thiện lương, loại hình ảnh máu tanh tàn bạo này không thích hợp với nàng.

Nhìn phân thân Đế Hào Thiên đã từng quang cảnh như thể hiện thời là bộ dáng kia, Bạch Từ Tuyên yên lặng xoay người, biểu hiện trên mặt có chút kỳ quái.

Thôi, việc đã đến nước này, thuận theo tự nhiên đi!

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 332: Thân, dì cả tới thăm.

“Chuyện này không tổn sức ngươi quan tâm, nữ nhân của ta, tự ta bảo vệ!” Viêm Minh hai ba bước bước lên, ôm Dạ Thất Thất vào trong ngực tuyên thệ chủ quyền, hai tròng mắt giống như lưỡi dao sắc bén bổ về phía Bạch Từ Tuyên, bá đạo cường thế tuyên bố.

Bạch Từ Tuyên không chút nào yếu thế bắt lấy cổ tay Dạ Thất Thất, ý tứ hàm xúc khiêu khích cực nồng tới đối mặt, khoe môi lại thoáng giương cao nụ cười nhạt nho nhã, giọng lạnh nhạt như băng: “Thất Thất là tiểu sư muội duy nhất sư môn ta, chúng ta sớm chiều chung đụng mấy trăm năm, tình cảm thâm hậu, mặc dù không liên hệ máu mủ, nhưng mà là người trọng yếu nhất lẫn nhau. Chuyện của nàng, ta nhất định quản rồi!”

Lời nói này Bạch Từ Tuyên cũng nói được cực kỳ qua loa, một mặt tuyên chiến với Viêm Minh, đặc biệt là cường điệu một chuyện tình cảm thâm hậu sớm chiều chung đụng mấy trăm năm về phương diện khác, lời của hắn cũng để cho Dạ Thất Thất không tìm thấy câu nói có bất kỳ vấn đề gì. Thậm chí hắn hoài nghi, Thất Thất cũng không hiểu phần tâm tư của mình đối với nàng, nhưng mà như vậy cũng tốt, đỡ phải sau khi nàng biết thì không biết nên đối mặt với mình như thế nào?

Giống như trước mắt, mình từ từ xâm nhập cuộc sống của nàng, để cho nàng từ từ quen thuộc mình, cuối cùng có một ngày, nàng sẽ phát giác được mình tốt, biết mình mới là người thích hợp nhất với nàng.

Nàng và Viêm Minh, cũng chỉ là một đoạn chấp niệm kiếp trước!

“Tam sư huynh quá lo lắng, nữ nhân của Viêm Minh ta, ai dám động đến? Ai động một cọng lông tóc của Thất Thất, Viêm Minh ta liền diệt toàn tộc của hần, chó gà không tha!” Trong một thoáng này, trong mắt Viêm Minh tỏa ra hai luồng sát khí thấu xương, rét lạnh đến thấm thẳng vào tim gan.

“Nữ nhân của ngươi và ta có quan hệ gì đâu? Thất Thất là tiểu sư muội của ta, thân là sư huynh, ta có trách nhiệm bảo vệ an toàn của nàng. Viêm công tử nếu đang có chuyện trong người, cứ việc gấp rút đi là được, hai sư huynh muội chúng ta cũng không nhọc đến Viêm công tử phí tâm.” Nói xong, tay Bạch Tử Tuyên kéo lấy cổ tay Dạ Thất Thất đột nhiên dùng sức, lôi nàng cách khỏi ôm ấp của Viêm Minh, xoay người muốn rời khỏi nơi đây.

Bỗng, Viêm Minh động.

Không có ai trông thấy Viêm Minh động như thế nào, tại chỗ chỉ để lại một đạo tàn ảnh, Bạch Tử Tuyên chỉ cảm thấy trước mắt chợt lóe qua ánh sáng màu đen, trong tay liền trống không.

“Viêm công tử, ngươi đây là muốn cướp người sao?” Trên mặt Bạch Tử Tuyên lại không còn lạnh nhạt nhỏ nhẽ như trước đó, hai tròng mắt lóe ra ánh sáng lạnh.

Bạch Tử Tuyên chất vấn, Viêm Minh chỉ nhàn nhạt quét mắt nhìn hần một cái, trong mắt lóe hàn quang.

Nếu không phải bởi vì hần ta là sư huynh Thất Thất, đã thương hần ta thì Thất Thất sẽ không vui, sao hần lại há có thể dung túng hần ta lại nhiều lần khiêu khích uy nghiêm của mình như thế?

Thấy thế, ánh mắt Bạch Tử Tuyên càng lạnh thêm vài phần.

Trận chiến trước đó bọn họ chưa phân thắng bại, lại suýt nữa làm cho Thất Thất gặp chuyện không may, nếu không phải như thế, làm sao hần dung được người này lớn lối như thế?

“... Hoàng, Tam sư huynh, là đại di mục đột nhiên đến thăm, hay là thời mãn kinh đến? Các ngươi, hôm nay hình như rất không thích hợp nha!” Dạ Thất Thất đôi mắt to sáng ngời vụt sáng vụt sáng nhìn bọn họ, giống như nai con vừa sinh ra, trong suốt vô tội mang theo vài phần u mê và mê mang. (đại di mục: kinh nguyệt)

Đối mặt với Dạ Thất Thất ngây ngốc mạnh vô tội như thế, khóe miệng Viêm Minh và Bạch Tử Tuyên co giật vài cái.

Nha đầu kia thật đúng là cái gì cũng dám nói?

Đại di mục, thời mãn kinh... Bọn họ giống như nữ nhân vậy sao?

Viêm Minh vốn là giống như Dạ Thất Thất mang theo trí nhớ kiếp trước sống lại, đối với mấy từ ngữ kiếp trước sử dụng này cũng không xa lạ gì; mà Bạch Tử Tuyên, trước kia cũng thường xuyên từ trong miệng Dạ Thất Thất nghe được một vài lời nói kỳ quái, kể cả đại di mục và thời mãn kinh theo lời Dạ Thất Thất mới vừa rồi.

Bởi vì biết rõ, cho nên sắc mặt khôn ngoan của bọn họ lộ vẻ lúng túng.

Trùng mắt nhìn đối phương, bọn họ lựa chọn không để ý lẫn nhau.

Thấy thế, trong lòng Dạ Thất Thất âm thầm thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng ổn định bọn họ trước.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 333: Lộ ra chân tướng.

Không biết giữa bọn họ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Hôm đó lúc gặp mặt còn tốt một chút, không hiểu sau khi rời đi, chạm mặt lần nữa, quan hệ giữa Hoàng và Tam sư huynh liền trở nên hết sức giương cung bạt kiếm, hết sức căng thẳng.

“Có một chuyện rất kỳ quái, Hoàng, Tam sư huynh, các ngươi tới phía trước, người này từng nói qua, từ trăm triệu năm trước hần và ta có cừu oán, trăm triệu năm trước chẳng lẽ là kiếp trước của ta? Ta cũng không nhớ cái gì mà hần còn nhớ rõ, chẳng lẽ hần sống trăm triệu năm?” Chuyện này Dạ Thất Thất hoàn toàn chỉ xem như một chuyện cười mà nói, cũng là muốn hóa giải bầu không khí giờ phút này một tý, lại không nghĩ tới, những lời này lại làm cho sắc mặt hai người nam tử mới rồi mặt mũi còn tràn đầy lúng túng biến đổi lớn.

“Muội nói cái gì?”

“Hần còn nói cái gì?”

...

Bạch Tử Tuyên và Viêm Minh một trước một sau đề cao thanh âm, mặt mũi tràn đầy căng thẳng hồi tởi.

Phản ứng của bọn họ làm cho Dạ Thất Thất ngẩn ra, lông mày cau lại, trên mặt mang vài phần kinh ngạc.

Dạ Thất Thất vốn không có đề lời nói kia của phân thân Đế Hào Thiên ở trong lòng, hoàn toàn xem hấn là nhận lầm người, nhưng phản ứng của hai người trước mắt rất rõ ràng nói cho nàng biết, chuyện này tuyệt không phải đơn giản như nàng tưởng tượng.

Nhìn thấy ánh mắt hồ nghi của Dạ Thất Thất, Bạch Tử Tuyên và Viêm Minh gần như đồng thời xoay mặt tránh đi tầm mắt của nàng.

“Các ngươi có việc giấu ta.” Không phải là nghi vấn, không có nghi kị, thanh âm giọng điệu của Dạ Thất Thất vô cùng khẳng định nhìn bọn họ nói ra.

Nếu như không có chuyện gì, bọn họ hoàn toàn không cần phản ứng như thế.

“Ta vẫn cho là, hấn là nhận lầm người, mấy lời nói với ta kia hoàn toàn chẳng quan hệ gì tới ta, nhưng bây giờ, nhìn thấy phản ứng của hai người các ngươi, ta liền hiểu. Hấn nói, những câu kia là thật, và lại từng cái từng cái đều có liên quan tới ta. Các ngươi muốn lừa gạt ta đến khi nào? Giấy không thể gói được lửa, nếu ta là các ngươi, hiện tại liền nói hết thảy cho ta biết.” Ánh mắt Dạ Thất Thất lóe lên, trong mắt lóe qua ánh sáng cảnh cáo.

Luận thực lực, nàng không bằng bọn họ. Nhưng nàng lại biết nhược điểm của bọn họ - - chính là nàng!

Thực giác nói cho nàng biết, chuyện này tất nhiên đáng thật lớn, nếu không cũng sẽ không liên lụy phân thân Đế Hào Thiên tự thân xuất mã muốn lấy tính mạng nàng.

Mối thù hận của cái phân thân Đế Hào Thiên kia đối với nàng tuyệt đối không phải diễn trò, nếu không phải thực sự thâm cừ đại hận, vì sao tự dung lại toát ra kẻ địch thực lực cường đại như thế?

Bọn họ giấu nàng, có lẽ là vì tốt cho nàng, nhưng nàng lại không muốn bị lừa gạt ở trong cái gì cũng không biết.

Dạ Thất Thất nàng tuyệt không phải là hoa tầm gửi yếu kém kia, bất cứ lúc nào cũng dựa vào người khác trưởng thành cầu lấy được một chốn bình yên. Nàng là Dạ Thất Thất, là cây cao to đội trời mà sống, núp ở phía sau hấn không phải nàng mong muốn.

“Thất Thất, không phải là ta không muốn nói cho muội biết, mà là trước khi đi, sư phụ có dặn dò, thời cơ chưa tới, nhất định không thể tiết lộ thiên cơ, nếu không hậu quả thiết tưởng không chịu nổi! Nếu như tiết lộ thiên cơ, không chỉ có mình muội, mà ngay cả vận mệnh tất cả những người có liên quan với muội đều sẽ phát sinh chuyển ngoặt thật lớn, sa vào nguy cơ, hơi không cẩn thận, thì sẽ vạn kiếp bất phục!” Về mặt Bạch Tử Tuyên nghiêm túc chuyển cáo một chữ không lọt lời dặn dò của sư phụ với mình trước khi đi cho Dạ Thất Thất biết được, mục đích cũng là vì để cho nàng biết rõ nghiêm trọng của chuyện này.

Lão Phong Tử sư phụ dặn dò... Dạ Thất Thất khẽ nhíu mày, ánh mắt chuyển đến trên người Viêm Minh, ý kia - - Tam sư huynh có sư phụ dặn dò, còn chàng sẽ không cũng có đi? Ta nhìn xem chàng tìm lấy cớ như thế nào để qua quýt với ta?

Chống lại ánh mắt Dạ Thất Thất mang theo uy hiếp, Viêm Minh có loại cảm giác khóc không ra nước mắt.

Trong nội tâm thầm mắng mình quá xúc động, lại lộ ra chân tướng trước mặt Thất Thất.

Ghê tởm nhất chính là tên gia hỏa Bạch Tử Tuyên, thế nhưng chuyển qua sư phụ thần bí của Thất Thất lấy làm cớ, dẫn sự chú ý của Thất Thất tới trên người hấn. Hấn không muốn lừa gạt Thất Thất, lại không thể nói sự thật cho nàng... Thực đau đầu.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 334: Bán manh đáng xấu hổ!

“Thất Thất, thời cơ chưa tới, nàng không thích hợp biết rõ chuyện này.” Vừa mới dứt lời, Viêm Minh đã nhìn thấy sắc mặt Dạ Thất Thất nhanh chóng thay đổi, trong lòng hấn 'thình thịch' nhảy một cái, ở trước khi nàng chưa nổi đóa vội vàng bổ sung cứu vãn: “Về chuyện này ta cũng là cơ duyên xảo hợp mới biết một chút, không hiểu nhiều, nếu nàng không tin, ngày khác thuận tiện ta dẫn nàng đi gặp một người. Hết thảy những gì ta biết đều là từ trong miệng hấn mà biết được, nàng thấy hấn rồi thì rõ ràng mọi chuyện, được không?” Hai chữ cuối cùng, Viêm Minh mang theo vài phần ý tứ cầu khẩn.

Dạ Thất Thất hơi héch mày, đây là hấn đang làm nũng sao?

“Không cho phép làm nũng, bán manh đáng xấu hổ!” Dạ Thất Thất trầm mặc một lát, đột nhiên nghiêm trang nhìn chằm chằm Viêm Minh toát ra một câu nói như vậy.

“Phốc!” Viêm Minh thiếu chút nữa phun ra một búng máu, là bị nàng sét đánh.

Làm nũng... Bán manh... Nàng xác định người nàng nói là mình sao?

Nghĩ tới Viêm Minh hẳn đường đường cũng là Đế quân Minh giới, sát thân lục giới nghe tin đã sợ mất mật, hẳn biết làm nũng? Sẽ bán manh? Nói đùa gì vậy?

Nếu như người nói lời nói này đối lại là người ngoài, Viêm Minh tuyệt đối phát tay áo vung lên, đưa hẳn đi Minh giới trải qua một trăm lẻ tám con đường cực hình, để cho hẳn nếm thử cái gì gọi là họa từ ở miệng mà ra, cái gì gọi là sáng khoáy không thể nói? Nhưng mà người nói chuyện là Dạ Thất Thất, vậy thì lại là chuyện khác.

“Các ngươi nghĩ kỹ xử lý hẳn như thế nào chưa?” Lời nói xoay chuyển, Dạ Thất Thất hết sức nhanh nhẹn lướt qua đề tài mới vừa rồi, chỉ vào phân thân Đế Hào Thiên bị găm ăn gần như chỉ còn lại bộ xương, nhưng còn sống không tắt thở, đang dùng cặp mắt hoàn hảo duy nhất tràn đầy oán hận trừng bọn họ nói.

Liên dễ dàng từ bỏ như thế sao?

Trong lòng Viêm Minh và Bạch Tử Tuyên dâng lên cảm giác kỳ quái, cái này hình như không giống như là tác phong làm việc của nàng nhỉ?

Thất Thất xưa nay chính là không đạt mục đích thì không bỏ qua, phạm là chuyện nàng muốn làm, muốn biết, không có ai có thể ngăn trở nàng, như thế nào lại chỉ bởi vì hai câu nói bọn họ liền buông tha đây?

Trong chuyện này, tất nhiên có lừa gạt!

“Việc đã đến nước này, giữ hẳn cũng vô dụng, mọi toan quyền xử lý là được.” Bạch Tử Tuyên hiểu rõ nhất tính cách người này có thù tất báo, trước mặt Thất Thất nhục nhã làm nhục hẳn như thế, thù đã kết, nhiều lời vô ích.

“Nha...” Dạ Thất Thất đáp một tiếng, ánh mắt chuyển qua trên người Viêm Minh: “Chàng thì sao? Có đề nghị gì tốt không ngại nói một chút coi.”

Ngoài mặt Dạ Thất Thất là vẻ lạnh nhạt không có gì, nhưng trong lòng đã sớm cười lật ra. Nhất là lúc nhìn thấy mặt mũi hai người bọn họ tràn đầy hồ nghi, bộ dáng rối rắm muốn hỏi lại không biết mở miệng như thế nào, cười đến ruột nàng cũng thất lại rồi.

Đương nhiên nàng sẽ không để cho bọn họ nhìn ra suy nghĩ giờ phút này trong nội tâm nàng, nếu không kế tiếp còn diễn thế nào nữa?

Bọn họ không nói, cũng đừng trách nàng dùng phương thức của mình đạt được chân tướng!

Lão Phong Tử sư phụ dặn dò, thời cơ chưa tới... Những thứ này đối Dạ Thất Thất mà nói, đều là lấy cớ, bọn họ dùng lấy cớ để ngăn trở nàng phát hiện chân tướng mà thôi.

Càng là như thế, nàng càng tin tưởng, chuyện này và quan hệ của nàng tuyệt đối không thể tầm thường.

“Người này không thể lưu, dám dẫm thương nàng, đáng chết!” Trong mắt lạnh như băng của Viêm Minh thoáng lướt qua sắc lạnh, lạnh lùng nói.

Đây coi là cái đề nghị gì?

Dạ Thất Thất trở mặt liếc mắt, hờn dỗi trừng Viêm Minh một cái, trong ánh mắt mang theo vài phần khinh bỉ: “Đừng hờ một tí là kêu đánh kêu giết, đây chính là một cái mạng, tại sao các ngươi có thể tàn nhẫn với hẳn như vậy? Cho dù hẳn không phải là người, cũng có được quyền tự do tính mạng của mình, ta quyết không cho phép các ngươi có kì thị chủng tộc, ta sẽ không trơ mắt nhìn xem các ngươi tạo thành huyết án ở trước mặt ta.”

Những lời này, phải nói được gọi là chính nghĩa lắm liệt, nói năng công chính hùng hồn.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 335: Manh mối (thượng)

Viêm Minh và Bạch Tử Tuyên quả thực trở thành ác nhân cuồng ma lừa nam gạt nữ đại gian đại ác, mà Dạ Thất Thất chính là tiên nữ trên chín tầng trời phái xuống cứu vớt lê dân bách tính thoát khỏi bể khổ, tâm địa thiện lương, thuần khiết không chỗ bẩn.

Nhưng, sự thật lại...

Bạch Tử Tuyên và Viêm Minh vụng trộm liếc mắt phân thân Đế Hào Thiên đã nhìn không ra bộ dáng, chỉ còn lại một bộ bộ xương máu tươi đầm đìa, không khỏi rung mình một cái.

Nửa canh giờ trước, toàn thân phân thân người nọ vẫn là ngao khí, khí thể phi phàm đứng đầu thiên giới; ngấn ngời nửa canh giờ, hần liền thành bộ đáng không ra người quý không ra quý, mà người khôi xương lại là thiếu nữ trước mắt dùng lời nói chính nghĩa khiến trách bọn họ, nhìn vô cùng tinh khiết ngày thơ.

“Tốt, người nói như thế nào liền như thế đó!” Viêm Minh đưa tay vuốt đầu Dạ Thất Thất, khoe miệng vẽ một độ cong tạo thành nụ cười tràn đầy nhu tình sùng ái.

“Đáng ghét, đừng động một chút là sờ đầu ta, coi chừng ta tức giận đánh người đó!” Dạ Thất Thất nhú lông mày lại khó chịu sự vuốt ve của Viêm Minh, giờ giờ quả đấm trắng nổi lên, cổ làm ra vẻ hung ác uy hiếp nói.

“Tốt, tốt, tốt, chỉ cần người thích là tốt rồi.” Thái độ sùng ái của Viêm Minh làm cho Dạ Thất Thất đắc ý ngửa đầu ra sau.

Bên kia, toàn thân phân thân của Đế Hào Thiên ngoại trừ đầu hoàn hảo ra, thịt trên người, lục phủ ngũ tạng trong cơ thể, tất cả đều bị cắn nuốt sạch sẽ, ngoại trừ trái tim vẫn đang cực kỳ chậm rãi đập từng nhịp, liền ngay cả xương cốt đều lưu lại dấu răng gặm nuốt không trọn vẹn, trên mặt đất và xương cốt tràn đầy máu tươi, thật nhỏ xương cốt chống đỡ đầu hoàn hảo, một màn kia, nhìn thế nào cũng thấy vô cùng kinh hãi!

“Đáng chết, các người tất cả đều đáng chết - -” Tiếng gào thét mang theo vô tận hận ý.

Hai tròng mắt phân thân Đế Hào Thiên chảy máu, hung hăng trừng mắt ba người Dạ Thất Thất, giọng nói khàn khàn mang theo nồng đậm hận ý, gào thét!

“Ha ha...” Tình cảnh không thích hợp như thế, lại đột nhiên truyền ra như chuông bạc dễ nghe tiếng cười.

Chỉ thấy, Dạ Thất Thất một thân hồng y như lửa, hai đầu lông mày mang đầy phong thái tiêu sái làm cảm, nét mặt tươi cười như hoa, đẹp không sao tả xiết, tiếng cười như chuông bạc dễ nghe là từ trong miệng nàng truyền ra.

“Quả thực đáng chết, nhưng người đáng chết, lại là người!” Khóe môi Dạ Thất Thất gọi lên ra nhất gương mặt tươi cười xán lạn, nói ra lời lại mang theo nhất cỗ sát khí.

“Tiện nhân, người là tiện nhân, trăm triệu năm trước người hại ta một lần, hiện tại lại hại ta, thù này không báo, Đế Hào Thiên ta cùng người thề chết không bỏ qua... A - - “

“Oanh - - “

Một tiếng vang thật lớn, phong vân biến đổi, không trung bổ hạ một đạo thiên lôi lớn, vừa vạn bổ trúng trên người Đế Hào Thiên.

Ngay sau đó, xương khô biến thành tro bụi.

“Cạc cạc cạc cạc - - “

Âm phong gào thét, âm khí tề tụ, rất nhiều âm hồn ủa lên, hồn phách phân thân Đế Hào Thiên bị thiên lôi đánh chưa tan hết liền bị rất nhiều âm hồn xé xác ăn không còn, mảnh vụn cũng không còn dư lại.

“Người đã cùng ta thề không bỏ qua, ta vừa vạn cũng không muốn lưu tình?” Nhìn âm hồn của Đế Hào Thiên bị vô số âm hồn xé xác ăn không còn, khóe môi Dạ Thất Thất gọi lên tia cười lạnh khát máu.

Đối với kẻ địch, Dạ Thất Thất quyết không nương tay, thỉnh thoảng nàng máu lạnh đến mức ngay cả chính mình đều cảm thấy xa lạ.

Ngô, đầu... Đau quá!

Dạ Thất Thất cảm giác mình giống như quên đi gì đó, cố gắng suy nghĩ, lại làm cho đầu của mình đau đớn như bị kim đâm.

“Làm sao vậy? Có phải không thoải mái ở đâu hay không?” Thất Thất xảy ra dị trạng làm cho sự chú ý của Viêm Minh đưa tới trên người nàng, thấy nàng nhú mày, hần vội vàng quan tâm hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 336: Manh mối (hạ)

“Không có việc gì, hơi nhức đầu, đi về nghỉ một chút là tốt rồi.” Ngay cả chính Dạ Thất Thất cũng không rõ ràng tình huống của chính mình giờ phút này là bởi vì duyên cớ nào, nàng không muốn để cho hần đi theo lo lắng.

“Đợi chút...”

Lúc đang muốn rời đi, Dạ Thất Thất vô tình liếc qua địa phương nơi phân thân của Đế Hào Thiên bị thiên lôi bổ thành tro tàn, lại làm cho nàng phát hiện chỗ nào đó khác thường.

Hai mắt Dạ Thất Thất tỏa sáng, chạy tới nhặt gì đó trên mặt đất lên.

“Đây là... Chiếc nhẫn của cha ta.” Dạ Thất Thất kích động nắm chiếc nhẫn có hoa văn đặc biệt trong tay, trong mắt chứa đầy nước mắt kích động.

“Chiếc nhẫn của Dạ Thành Chủ sao lại ở trên người hân?” Viêm Minh cũng nhíu mày, chuyện Viêm Hòa Thành hân cũng có nghe qua, đã từng phái nhân thủ ra tìm kiếm tung tích vợ chồng thành chủ Dạ Quân Nham, lại không hề có thu hoạch, lại không nghĩ, hôm nay trong lúc vô tình lại tìm được manh mối.

Dạ Thất Thất lắc đầu, “Không biết. Nhưng chiếc nhẫn này xác thực là của phụ thân, đây là đánh dấu thân phận gia chủ qua từng đời, phụ thân luôn không để rời thân, người xem này, là lần trước ta nhận rồi nhầm chán nghiên cứu chất liệu lưu lại dấu vết, vì thế phụ thân còn khiển trách ta không ngừng.”

Dạ Thất Thất chỉ một dấu vết rõ ràng trên chiếc nhẫn đưa cho Viêm Minh xem, cũng khẳng định chiếc nhẫn này tuyệt đối là thuộc về Dạ Quân Nham mất tích đã lâu.

Xác nhận thân phận chủ nhân chiếc nhẫn, Dạ Thất Thất và Viêm Minh đều trầm mặc.

“Đáng chết! Vì sao ta không sớm một chút phát hiện vật này? Nếu như phụ thân thực sự gặp chuyện ngoài ý muốn, ta tuyệt đối sẽ không tha thứ cho chính mình!” Trong nội tâm Dạ Thất Thất vô cùng ân hận, nếu như chính mình có thể quan sát tỉ mỉ, phát hiện chiếc nhẫn này sớm một chút, cũng sẽ không như thế xúc động làm cho phân thân kia rơi vào kết cục hỗn phi phách tán, hải cẩu không còn. Thì có thể sớm ngày tìm được manh mối tung tích phụ thân, nhưng là nàng tự tay chặt đứt manh mối.

Dạ Thất Thất ảo não tự trách trong tay nắm chặt chiếc nhẫn thuộc về Dạ Quân Nham kia, hai tròng mắt màu đỏ tươi, tâm tình dị thường xao động.

Nhắm mắt lại, dường như Dạ Thất Thất đã nhìn thấy phụ thân toàn thân máu tươi ngã trong vũng máu, hoặc là giọng nói tràn đầy tuyệt vọng hướng về chính mình gào thét cầu cứu, mỗi lần từ trong cơn ác mộng tỉnh lại, Dạ Thất Thất đều khó ngủ.

“Thất Thất, người bình tĩnh một chút! Dạ Thành Chủ người hiền có trời phù hộ, chắc chắn sẽ không phát sinh vấn đề, người không nên suy nghĩ bậy bạ, người không phải là còn có Dạ Thành Chủ mệnh bài sao? Mệnh bài chưa vỡ, đại biểu hân còn sống, người không cần tự dọa chính mình...” Viêm Minh vội vàng trấn an Thất Thất tâm tình dị thường kích động, không để cho tâm tình nàng quá khích mà thương hại tới chính mình.

Một bên, liên tục Bạch Tử Tuyên trầm mặc chưa lên tiếng đôi mắt vẫn nhìn chăm chăm vào chiếc nhẫn trong tay Dạ Thất Thất.

Đột nhiên, đáy mắt Bạch Tử Tuyên lóe qua ánh sáng, thân hình chợt lóe đi tới bên cạnh Dạ Thất Thất, nắm cổ tay của nàng, giọng nói hơi dồn dập nói, “Thất Thất, buông tay!”

Dạ Thất Thất theo phản xạ buông lỏng tay, “Keng” chiếc nhẫn rơi đến trên tầng đá, phát ra tiếng vang va chạm.

Bạch Tử Tuyên nhặt chiếc nhẫn lên, cầm trong tay, linh khí theo lòng bàn tay đưa vào chiếc nhẫn, linh khí cuộn cuộn không dứt thật giống như đá chìm biển rộng, chiếc nhẫn không có chút thay đổi nào.

Đây là... Trông thấy hành động của Tam sư huynh, Dạ Thất Thất thật giống như đột nhiên nhớ tới cái gì, đáy mắt lóe ra hào quang khác thường.

“Ta hiểu được, Tam sư huynh, đưa chiếc nhẫn cho ta.” Tiếp nhận chiếc nhẫn, Dạ Thất Thất nhắm mắt lại, dựa theo công pháp mà phụ thân dạy vận chuyển linh lực, rồi sau đó từ từ đưa linh lực vào trong chiếc nhẫn...

“Cạch!”

Một đạo âm thanh rất nhỏ từ lòng bàn tay Dạ Thất Thất truyền đến, vốn là chiếc nhẫn bình thường không có gì khác biệt đột nhiên thay đổi, ở lòng bàn tay Dạ Thất Thất lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được từ từ hòa tan thành một bãi chất lỏng, bỗng hóa thành một đạo quang mang màu đỏ xoay chuyển trong lòng bàn tay Dạ Thất Thất, ở giữa tâm lòng bàn tay nàng lưu lại một ấn ký ngọn lửa vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 337: Biến cố, chạy trốn chết

Rừng rậm âm lãnh, gió giật mưa rào, sấm sét vang dội.

Lại có vài đạo bóng dáng xông về phía trước chạy trốn chết ở trong mưa gió, hoàn toàn liều mạng mặc cho đầy rẫy vết thương, mùi máu tươi cũng bị nước mưa cọ rửa không còn dấu vết.

Nửa đêm canh ba, tiếng sấm ầm ỹ, mưa gió không hề xu thế giảm nhỏ.

Trong rừng sâu núi thẳm, trong một sơn động có khả năng che gió che mưa, lóe ra ánh lửa yếu ớt...

“Xin lỗi, là ta tính toán sai lầm, hại mọi người rơi vào hoàn cảnh như thế này.” Bên cạnh đồng lửa, ba đạo bóng dáng vây thành hình tròn, trên người đều che kín chẳng chừa vết thương, vô cùng chật vật.

Mà người mở miệng nói chuyện, là thiếu niên khoảng mười bốn mười lăm tuổi ngồi ở bên trái có dung mạo thanh tú nhỏ nhắn, hai tròng mắt âm đạm không hề có sinh khí.

“Chuyện này không trách người, muốn trách thì trách tiện nhân hèn hạ vô si, nếu lần này lão nương không chết, nhất định phải làm cho tiện nhân kia sống không bằng chết!” Nói lời nói này chính là thiếu nữ thân hình thanh thoát, mặt mũi tràn đầy tức giận.

“Đường tiểu thư, là ta làm liên lụy tới người, thật sự thật xin lỗi!” Thiếu niên ngồi giữa vóc người nhỏ gầy, dung mạo thanh tú, hai đầu lông mày mang theo nồng đậm phong độ trí thức, chột nhìn lại, cùng thiếu niên mười hai mười ba tuổi phổ thông n không hề khác nhau là bao.

Ai có thể nghĩ đến, thiếu niên nhìn như vô hại như thế, lại là cao thủ đỉnh phong đây?

Ba người này, đúng là ba người Đường Nhu, Lôi Dương, Phong Tháp Tháp từ Học viện Xích Hóa gặp biến cố mà chạy trốn đến đây.

“Đường tiểu thư, lần này là chúng ta liên lụy đến người, làm cho người bị tai bay vạ gió này...” Lôi Dương đứng dậy cúi mình vái chào Đường Nhu, mặt mũi tràn đầy áy náy.

Đường Nhu ngăn Lôi Dương lại, trên mặt nhiều thêm vài phần tức giận khiển trách, “Đù rồi! Lôi Dương, Phong Tháp Tháp, ta sớm đã nói qua chuyện này không có quan hệ gì với các người, các người cũng là bị người hãm hại mới rơi xuống tình cảnh như thế này. Ta không trách các người, bắt quá nữ nhân bị ối kia lại dám hãm hại lão nương, xem lão nương không làm nàng tróc một lớp da...” Đường Nhu không phải là một người thiện nam tín nữ, nếu người bị vạ ngoài cửa nàng mê hoặc, vậy thì sai rồi.

Có thể ở trong một gia tộc không lồ thành lập thế lực, nếu không có chút ít thủ đoạn bản lãnh, chỉ sợ sớm đã bị người ta găm đến ngay cả xương cốt cận bã đều không còn.

“Mà, ta cùng với Thất Thất là bạn tốt, các người là bằng hữu của nàng, thì cũng là bằng hữu của ta. Trước mắt, các người không ngại mang tâm tư nghĩ tới nên làm như thế nào? Chẳng lẽ liên lụy ý những người kia tiếp tục truy sát như thế? Trước mắt chúng ta ngược lại tương đối an toàn, ta lại lo lắng Viên Viên tiểu nữ nhân kia, tính tình nàng âm ngoan cường hãn, ta sợ nàng sẽ cùng những sát thủ kia phân cao thấp, chúng ta phải nghĩ biện pháp trước tiên liên lạc với những người khác mới được.” Biến cố tới quá đột ngột, nếu không phải Lôi Dương lúc trước đã có an bài, chỉ sợ thực sự sẽ bị đám người kia một lưới bắt hết toàn quân bị diệt.

Mặc dù như thế, bọn họ vẫn không tránh được tổn thất cực lớn.

Tất cả mọi người bị thương không nói, còn bị bức bách tách ra chạy trốn chết, vận khí của Đường Nhu vô cùng tốt chạy cùng Lôi Dương, những người khác cũng tách thành hai hoặc ba người một nhóm, chạy trốn theo phương hướng bất đồng, thậm chí không kịp hẹn thời gian địa điểm gặp mặt.

Đường Nhu lo lắng nhất chính là bạn cùng phòng Viên Viên, đừng xem nữ nhân Viên Viên kia ngày thường không thích nói chuyện, nàng tuyệt đối là người ngoan độc, tính tình quật cường như trâu, người bình thường đối với nàng mà nói căn bản như gió thoảng bên tai, là loại người không nghe được lời khuyên bên ngoài.

“Đừng vậy, Lôi Dương, người mau nghĩ biện pháp, chúng ta nhất định phải mau chóng tìm được bọn họ.” Đã muộn, ta lo lắng phát sinh vấn đề. Đằng sau những lời này Phong Tháp không nói ra miệng, bắt quá nét mặt của hắn đã rất rõ ràng.

Trầm mặc thật lâu, Lôi Dương mới chậm rãi ngừng đầu, trong đôi mắt âm đạm không chút ánh sáng chớp qua tia ánh sáng lạnh, nói, “Trước mắt có một sự kiện, so với tìm được các nàng quan trọng hơn.”

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 338: Tranh chấp

“Chuyện gì?”

“Chuyện gì?”

Hai giọng nói dường như đồng thời vang lên, người trước tràn đầy nghi ngờ, người sau lại ẩn chứa nhàn nhạt tức giận cùng không bình thường.

Lôi Dương thật giống như không nghe thấy bất mãn trong hai giọng nói kia, khóe miệng gợi lên ra tia cười lạnh quý dị khó lường, thêm ít củi vào trong đồng lửa, làm cho lửa đốt càng mạnh.

“Tìm người.” Hắn chậm rãi từ trong miệng phun ra hai chữ này.

“Tìm người?”

“Tìm ai?”

Lại lần nữa giọng nói trầm mặc một lời vang lên.

Lôi Dương nhướn mày, nếu không phải trường hợp không đúng, Lôi Dương chỉ sợ sẽ hất vổ tay ủng hộ vì sự ăn ý của hai người.

“Các người đoán xem?” Lôi Dương nổi lên ý trêu đùa, lại cũng cũng không nói ra đáp án.

Đường Nhu và Phong Thập Thập đối mặt vừa nhìn, trong đầu vằng vặc sáng chợt lóe, bật thốt lên, “Chẳng lẽ là Thất Thất?”

“Không được, không được!” Tiếng phản đối kịch liệt, đó là Phong Thập Thập.

“Chúng ta không thể nói việc này cho Thất Thất, trong nhà nàng biến cố chưa điều tra rõ, bá phụ bá mẫu sinh tử không rõ, sao chúng ta có thể tại thời điểm này lại mang thêm phiền toái cho nàng? Ta phản đối việc hiện tại đi tìm nàng.” Phong Thập Thập nắm chặt quả đấm, hai mắt đỏ lên, tâm tình kích động hướng về hai người còn lại găm nhẹ nói.

“Người kích động như vậy làm cái gì? Lôi Dương cũng là thương lượng chuyện này với chúng ta, người không đồng ý thì nói rõ, phản ứng lớn như vậy làm gì?” Đường Nhu khẽ nhíu mày, cảm giác Phong Thập Thập trước mắt giống như trong nháy mắt thay đổi thành người khác, làm cho nàng cảm thấy rất kỳ quái.

Phong Thập Thập cũng phát giác được tâm tình mình có chút kích động quá khích, sắc mặt đỏ bừng, quật cường xoay mặt, trong miệng hừ hừ nói, “Ta mặc kệ, dù sao ta cũng không cho phép các người đi tìm nàng.”

“Cho ta lý do.” Con mắt âm trầm không ánh sáng của Lôi Dương thẳng tắp nhìn qua Phong Thập Thập.

“Không sai, lý do người kiên trì như vậy là gì? Điều người mới nói chúng ta cũng biết, đồng thời cũng đều hiểu, kia tuyệt đối không phải lý do người kiên trì phản đối chúng ta đi tìm Thất Thất, chúng ta muốn nghe chính là lời thật lòng của người.” Đường Nhu ngày thường không thích động não, không có nghĩa nàng là đứa ngốc.

Chuyện khác thường tất có nguyên nhân!

Huống chi, Phong Thập Thập có tính cách riêng, không thể kiên trì một việc như vậy, nếu nói là không có nguyên nhân, ai sẽ tin?

Trực giác nữ nhân nói cho nàng biết, chuyện này nhất định có nội tình khác!

“Ta... Ta không thể nói, các người đừng hỏi nữa có được hay không?” Giọng nói Phong Thập Thập chợt thay đổi, mang theo vài phần khẩn cầu.

Đường Nhu không lên tiếng, đưa ánh mắt nhìn về phía Lôi Dương, chuyện này, Lôi Dương so với mình thì lời nói có trọng lượng hơn.

Quả nhiên, Lôi Dương sau khi nghe lời nói của Phong Thập Thập mang theo khẩn cầu, trầm mặc không nói.

Trong sơn động không khí tức giận trong nháy mắt xuống đến thấp nhất, có thể rõ ràng nghe thấy gió đêm thổi vào sơn động, quần quật rung động.

“Xin lỗi!” Một lúc lâu sau, trong giọng nói Lôi Dương mang theo vài phần kiên quyết, dừng một chút, giọng nói nghiêm túc lại tiếp tục ngưng trọng nói, “Chuyện này liên quan rất rộng, vượt xa người và ta nghĩ tới, trước mắt chỉ có nàng mới có thể giúp ta chèo vượt qua kiếp nạn phía trước...”

“Ta phản đối! Người biết rõ bọn họ không có ý tốt, thậm chí mục đích làm như thế là vì bức Thất Thất đi ra, chúng ta làm như vậy, khác gì giúp đỡ cho những người kia? Ta tình nguyện chính mình chết cũng sẽ không trở thành đồng lõa hãm hại Thất Thất!” Phong Thập Thập rất kiên trì, trên mặt sự quật cường không hề thay đổi.

Trong vài chục năm ngoại trừ gia gia, chỉ có duy nhất Thất Thất coi hắn là người, mang tới cho hắn sự tôn trọng xứng đáng, trợ giúp hắn tìm được giá trị của mình. Không có Dạ Thất Thất, sẽ không có Phong Thập Thập hắn!

Trong lòng hắn, Thất Thất so với tính mạng của hắn đều quan trọng hơn rất nhiều.

Hắn sẽ không vì bản thân mà làm tổn thương Thất Thất, lại không cho phép người khác đối với nàng có bất kỳ mưu đồ gây rối.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 339: Ai là độc thủ phía sau màn?

Dù cho người này là bằng hữu của hần cũng không được! Hai mắt Phong Thập Thập híp lại, đáy mắt chớp lóe tinh quang, ánh mắt nhìn về phía Lôi Dương mang theo vài phần hàm nghĩa không rõ.

...

“Ngươi biết?” Thì ra là như vậy! Lôi Dương khẽ gật đầu, bắt đầu đi thò dài.

Hần mới vừa rồi còn cảm thấy kỳ quái, tại sao Phong Thập Thập lại đột nhiên có phản ứng lớn như thế? Nguyên lai là hần biết rõ hết thấy, khó trách hần sẽ có phản ứng như thế.

“Đúng vậy, ta cái gì cũng biết. A Dương, ta biết rõ ngươi làm như vậy là vạn bất đắc dĩ, ngươi cũng không muốn tổn thương Thất Thất, nhưng ta không thể để cho ngươi dùng tính mạng Thất Thất đến mạo hiểm...” Phong Thập Thập thừa nhận tự mình biết hết thấy, nhưng mà đối với lý do vì sao mình biết được chuyện này thì không hề đề cập tới.

Đường Nhu mấy lần mở miệng muốn ngắt lời hần để hỏi ra nghi vấn trong nội tâm, nhưng cuối cùng đều yên lặng nuốt trở vào.

Dù sao nàng cũng là người ngoài, có một số việc nàng không nên nhúng tay vào.

Bất quá từ trong lời nói của bọn họ, Đường Nhu cũng nhận được một tin tức trọng yếu: Bên trong học viện Xích Hỏa lại có người đánh chủ ý tới trên người Thất Thất, lần này mâu thuẫn giữa Thương Khung Các và Dạ môn cũng là có người cố tình挑拨, mục đích là vì bức Thất Thất đi ra!

Đến tận cùng là người phương nào, lại có bản lĩnh như thế?

Khó trách sự tình lần này phát sinh, ngay cả phó viện trưởng cũng chưa từng hiện thân, mới đầu bọn họ chỉ cảm thấy phó viện trưởng chỉ sợ không biết được chuyện này, về phương diện khác, cũng là bởi vì từ lúc bắt đầu Dạ môn cũng không có nghĩ tới muốn dựa vào danh tiếng của phó viện trưởng mà phát triển Dạ môn, cho nên không thật sự trách hần. Bây giờ nghĩ lại, phó viện trưởng chỉ sợ là bị người khác ngăn lại, hoặc là lo lắng bị dính líu nên không dám đứng ra.

Vô luận là lý do gì, trong lòng Đường Nhu phó viện trưởng từng có địa vị cường đại cao thượng thần bí ảm ảm sụp đổ!

“Thập Thập, ngươi tỉnh táo một chút, hãy nghe ta nói.”

Mắt thấy cảm xúc của Phong Thập Thập càng ngày càng kích động, trong giọng nói Lôi Dương bí mật mang theo vài phần khí thế làm linh hồn kinh sợ, làm cho tâm tình Phong Thập Thập đang kích động từ từ tỉnh táo lại.

“Ngươi nếu đã biết rõ, sự cố lần này là có người âm thầm thao túng bố trí sau lưng, vậy ngươi có biết? Tại sao ngươi giật dây kia lại như thế? Hần tổn công tổn sức như thế có mục đích là gì? Thân phận lai lịch của Thất Thất cũng không phải là bí mật, nàng bởi vì nguyên nhân nào mà đột nhiên rời khỏi học viện trong nội tâm ngươi và ta đều rõ ràng. Ngươi có từng nghĩ tới, vì sao trước khi Thất Thất rời khỏi học viện lại dặn dò ta thành lập Dạ môn? Vì sao phó viện trưởng xưa nay thần long thấy đầu không thấy đuôi, Đan lão tính tình quỷ dị khó lường lại cam tâm trở thành chỗ dựa vững chắc của Dạ môn ta, thường xuyên đến Dạ môn đi đại lại? Vậy ngươi lại có từng nghĩ tới? Vì sao sau khi Thất Thất rời khỏi học viện không bao lâu, Thanh Long Thành bên kia liền phát sinh chuyện danh chấn thiên hạ như thế, mà theo sát đó là Dạ môn ta liền lọt vào việc Thương Khung Các trong tối ngoài sáng khiêu khích tìm cớ? Thậm chí chúng ta còn rơi xuống tình hình giống như chó nhà có tang hiện nay?”

“... Một lần bình thường, hai lần trùng hợp, vậy ba lượt bốn lần năm lần sáu lần thì sao? Trùng hợp phát sinh nhiều lần thì như thế nào?”

“Thiên hạ vui vẻ đều vì lợi ích đến, thiên hạ nhốn nháo đều vì lợi ích mất đi! Nếu không có lợi ích tuyệt đối ép buộc, ai sẽ tổn công tổn sức đến tính kế đám tiểu nhân vật chúng ta như thế? Trên người Thất Thất tuyệt đối có vật làm cho đám người phó viện trưởng muốn có được, thậm chí, ta hoài nghi, dân trong Viêm Hỏa Thành bị tàn sát hàng loạt, cha mẹ Thất Thất mất tích, đều cùng người phía sau màn có quan hệ...”

Lời nói đến đây, Lôi Dương không tiếp tục nói hết, nhưng ý tứ hần muốn biểu đạt đã biểu đạt đến mức vô cùng rõ ràng, Phong Thập Thập và Đường Nhu nghe vậy thì mặt mũi tràn đầy khiếp sợ!

“Cho nên, ngươi định dùng Thất Thất làm mồi, dẫn dụ người phía sau màn đi ra?” Hai mắt Phong Thập Thập híp lại, trong mắt mang theo không vui nhìn chằm chằm Lôi Dương.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 340: Đường Nhu nghịch tập

Lôi Dương lắc đầu, khoe miệng chứa đựng một tia tươi cười có thâm ý khác, “Trong mắt ngươi, Thất Thất chính là người không có chút chủ kiến, mặc ta thao túng sao? Ta muốn, nàng nhất định sẽ đồng ý sao?”

Nếu như hẳn thật sự muốn như vậy, Lôi Dương chỉ có thể nói, Phong Thập Thập thật không thể giải thích thiếu nữ thông tuệ giáo hoạt kia.

Người thiếu nữ kia, khi thì thông minh giáo hoạt, khi thì trong trẻo nhưng lạnh lùng kiêu ngạo, khi thì ngây thơ động lòng người... Liền ngay cả Lôi Dương cũng không cách nào phỏng đoán rõ ràng, đến cùng tất cả diện mạo của nàng, cái nào mới thật sự là nàng? Có lẽ, mỗi cái đều là nàng, cũng có thể mỗi cái đều không phải là nàng!

“Cho nên, ngươi là nghĩ...” Toàn thân Phong Thập Thập ngẩn ra, đáy mắt chớp lóe tinh quang, hai tròng mắt trừng lớn nhìn Lôi Dương, trong ánh mắt mang theo vài phần khiếp sợ không thể tin nổi!

A Dương thế nhưng muốn... Lá gan của hắn khó tránh khỏi quá lớn đi?

Hắn có biết làm như vậy sẽ tạo thành hậu quả như thế nào hay không?

“Đúng vậy, cùng với việc ngồi chờ chết, ta càng ưa thích tương kế tựu kế chủ động xuất kích, nhìn xem bộ dáng của kẻ địch bị đánh cho trở tay không kịp.” Lôi Dương khẽ nhếch khoe môi mang theo vài phần tà tứ vui vẻ, cả người lộ ra một cỗ khí chất quý dị.

“Ngươi thấy được mới là lạ...” Phong Thập Thập bĩu môi, nho nhỏ nói thảm hai câu.

Biết rõ mục đích của Lôi Dương cũng không phải là tổn thương Thất Thất, trong nháy mắt Phong Thập Thập rút sự phòng bị lại, khôi phục bộ dáng dĩ vãng không tim không phổi, theo thói quen mở miệng phản bác, nhưng đáng tiếc cùng hắn 'Hợp tác' tiểu Ái sắc bén độc miệng không có ở đây.

“Khụ khụ...” Đường Nhu vô cùng không nể mặt bật cười, thấy bọn họ đều nhìn nàng chằm chằm, vội vàng che miệng mang tiếng cười nuốt trở về, nghiêm trang nói sang chuyện khác, “Xích Hóa đại lục lớn như thế, muốn tìm một người nói dễ vậy sao? Các ngươi có thể có biện pháp có thể lấy tốc độ nhanh nhất tìm được Thất Thất?” Đường Nhu cố ý hỏi như vậy.

“Biện pháp ta có, bất quá cần thân phận Đường gia nhị tiểu thư của ngươi hỗ trợ.” Đáy mắt Lôi Dương lóe qua một đạo tinh quang, nếu hắn đã dám phóng tay một lần, tự khắc sẽ có an bài tốt đường lui, mà trong lúc vô tình Đường Nhu bị cuốn vào chuyện này, hắn chỉ có thể nói tiếng xin lỗi!

“Chắc chắc... Ngươi nghĩ tốt lắm? Thân phận này của ta cũng không phải giống như mặt ngoài đơn giản như vậy, các ngươi muốn kéo ta vào nhưng khi ta lại muốn rút khỏi chắc sẽ không dễ dàng?” Đường Nhu không kháng cự dùng thân phận của mình hỗ trợ, nhưng có chút nên nói rõ ràng.

Lôi Dương nhướn mày cười một tiếng, “Nếu đã chơi, liền chơi lớn một chút. Như thế nào, ngươi không phải là không có can đảm kia, không dám đi? Thực sự nếu như thế, ta cũng không miễn cưỡng ngươi...”

“Phép khích tướng đều đã mang ra, xem ra hổ này của ngươi đã sớm liền đào tốt chỉ chờ ta nhảy xuống, thành thật khai báo, từ lúc nào ngươi biết được thân phận của ta? Cũng mang ta tính kế vào?” Đường Nhu cũng không nóng giận, giọng nói nói chuyện cười giỡn chiếm đa số thành phần.

Dạ môn phát triển tuyệt không phải xu thế chứng kiến trước mắt, tạm thời khốn cảnh sẽ không phá hủy Dạ môn, chỉ chờ áp lực sẽ ra sức phản kháng xoay người.

Kim lân không phải vật trong ao, vừa gặp phong vân liền hóa rồng!

Trong xương Thất Thất không phải hạng người bình thường, đám người Lôi Dương từng người đều có năng lực phi phạm, Dạ môn ở dưới tay bọn họ nhào nặn, sao có thể khinh thường?

Trước tạm dứt bỏ ích lợi không nói, lần này lại có người mang nàng cùng tính kế một lượt, nếu nàng không trả thù lại, Đường Nhu nàng sau này còn có mặt mũi nào ra ngoài gặp người? Trong tộc huynh đệ tỷ muội biết được chuyện này, còn không mượn chuyện này mà đã kích cười nhạo nàng một phen.

Nàng Đường Nhu an phận thời gian dài như thế, là thời điểm làm cho bọn họ trông thấy quang mang của nàng!

“Mặc dù thân phận của ngươi bí ẩn nhưng cũng không phải không người biết được, nếu ta muốn biết, nhất định sẽ có cách.” Lôi Dương không muốn để cho người khác biết chuyện này là hắn từ trong miệng Đan lão biết được, Đan lão không màng danh lợi, hiện tại ẩn thân trong Học viện Xích Hóa trải qua tháng ngày an ổn bình thân, hắn không muốn cuốn Đan lão vào.

Dù vậy, đối với Đan lão, trong lòng Lôi Dương vẫn có vài phần áy náy!

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Đế Phi: Nghịch Thiên Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

